

Nửa Đời Sau Của Ta

Contents

Nửa Đời Sau Của Ta	2
1. Chương 1: Lựa Chọn	3
2. Chương 2: Sống Lại Trong Lửa	4
3. Chương 3: Truyền Thuyết Trên Phố	6
4. Chương 4: Giải Thích Nghi Hoặc Của Cuộc Sống Mới	8
5. Chương 5: Vào Cung, Gả	12
6. Chương 6: Quan Trường Bách Hiểu Sanh (cái Gì Cũng Biết)	16
7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Mặt Ở Phủ Công Chúa	17
8. Chương 8: Mối Quen	20
9. Chương 9: Hiểu Nhau	22
10. Chương 10: Tín Vương Hồi Kinh	27
11. Chương 11: Đại Hôn	32
12. Chương 12	37
13. Chương 13: Cuộc Sống Quý Phụ	40
14. Chương 14: Bái Kiến Bà Bà	44
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17: Ân Uy Cùng Sử Dụng	52
18. Chương 18: Ngày Thứ Ba Về Nhà	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20: Quyết Tuyệt	65
21. Chương 21: Bên Ngoài Phủ Là Bầu Trời Bao La	69
22. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Hồi Ký Của Hoàng Đế 1	74
23. Chương 23: Bên Ngoài Phủ Là Bầu Trời Bao La (2)	78
24. Chương 24: Được Hay Mất	82
25. Chương 25: Đầu Đuối Bất Kể Thông Dân	87
26. Chương 26: Bọn Họ Bất Nhâm Gian Phụ	92
27. Chương 27	94
28. Chương 28: Hiệp Nghị Sống Chung Phi Pháp	97
29. Chương 29: Ngoại Truyện 2: Sinh Không Gặp Thời - Dực Phong Tự Thuật	100
30. Chương 30: Hương Tiêu Ngọc Vãn	105
31. Chương 31	108
32. Chương 32: Tranh Đấu Gay Gắt	111
33. Chương 33: Long Hồ Đấu	116
34. Chương 34	119
35. Chương 35: Bỏ Không Xong, Để Ý Thì Loạn	122
36. Chương 36	125
37. Chương 37: Hạ Giang Nam	129
38. Chương 38	131
39. Chương 39	135
40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Hướng Lâm	137

41. Chương 41: Chuyến Đi Giang Nam	140
42. Chương 42	143
43. Chương 43: Chuyến Đi Giang Nam (2)	146
44. Chương 44: Chuyến Đi Giang Nam (3)	150
45. Chương 45: Ngoại Truyện 4: Hồi Ký Của Hoàng Đế 2	155
46. Chương 46: Ngoại Truyện 5: Hồi Ký Của Hoàng Đế	160
47. Chương 47: Kết Thúc Chuyến Đi Giang Nam	165
48. Chương 48	168
49. Chương 49: Từ Sau Khi Chia Tay, Vẫn Khỏe Chứ?	171
50. Chương 50	174
51. Chương 51	177
52. Chương 52	179
53. Chương 53	182
54. Chương 54: Vương Giả Trở Về	184
55. Chương 55: Long Phượng Trình Tường	191
56. Chương 56	194
57. Chương 57: Ương Ương Đánh Nhau (ương Trong Uyên Ương)	198
58. Chương 58	202
59. Chương 59: Người Tình Ngọt Ngào	207
60. Chương 60: Sự Nghiệp / Tình Yêu	210
61. Chương 61	213
62. Chương 62: Gạo Hết Gạo Hết, Ngày Mai Tiếp Tục	216
63. Chương 63	219
64. Chương 64	222
65. Chương 65: Ngoại Truyện 6	225
66. Chương 66: Hoàng Hậu Gia Kính	228
67. Chương 67: Hoàng Tử Và Hoàng Nữ	233
68. Chương 68	237
69. Chương 69: Hoàng Tử Và Hoàng Nữ (2)	240
70. Chương 70	244
71. Chương 71	247
72. Chương 72: Ngoại Truyện 7: Giang Sơn Mỹ Nhân	251
73. Chương 73: Ngoại Truyện 8	253
74. Chương 74: Ngoại Truyện 9: Dưới Ngọn Đèn Tàn	256
75. Chương 75: Ngoại Truyện 9.2	259
76. Chương 76: Ngoại Truyện 9.3	261
77. Chương 77: Ngoại Truyện 10: Hồi Ký Của Hoàng Đế 6	265

Nửa Đời Sau Của Ta

Giới thiệu

Truyện thuyết nàng là Phượng Hoàng trọng sinh trong bồn lửa, nên trở thành chim phượng đứng trên.

1. Chương 1: Lựa Chọn

“Tín nữ Diễm Lâm, sinh ngày 14 tháng tư năm Canh Thân (1980), hiện thành tâm lễ bái Quan Âm Đại Sĩ, nguyện Bồ Tát phù hộ tín nữ nửa đời sau áo cơm không lo, mọi chuyện như ý, khỏe mạnh vui vẻ.” Trong lòng lặp lại mấy lần xong, lại giơ bó nhang lên trình trọng quỳ lạy, cắm nhang vào trong lư hương, rồi ta chậm rãi đi ra đại điện Nam Nhạc.

Vừa qua mùa hè, vào đầu thu Nam Nhạc hơi lạnh lẽo. Đứng ở cửa, cảm khái ngàn vạn. Nhìn những người vội vã qua lại bên cạnh. Khách thành kính dâng hương, du khách tùy ý, người bán hàng rong rao hàng dọc theo con phố, mỗi người đều có vị trí của mình, đều thoải mái vui vẻ, đan vào thành một bức tranh mùa thu dạo chơi Nam Nhạc. Chỉ có ta, một người qua đường Ất bị quên lãng ở một bên giống như một vai phụ do đạo diễn an bài. Tay chân luống cuống đứng ở trên bậc thang trước điện, nhìn mọi người nhón nha nhón nháo, trái tim cũng không biết đã lạc ở nơi nào.

Đột nhiên bị người ta đụng mạnh, lảo đảo mấy cái, thật vất vả mới đứng vững, cảm ơn trời đất, tim lại trở về vị trí cũ. Đang hồi hồn, một đôi mắt to xinh đẹp xoay tròn trước mắt ta, nhìn ta phục hồi tinh thần lại, mở mắt to lên tiếng: “Chị xinh đẹp, thật xin lỗi, có đau không?” Nguyên lai là một bé trai sáu bảy tuổi. Nghe được nó gọi ta “chị xinh đẹp”, không khỏi cười, nhìn gương mặt nghiêm túc chờ trả lời của nó. Nói: “Người bạn nhỏ, chị không sao, không sao.” Nhìn bốn phía một chút, không thấy người lớn. Thích thú hỏi: “Người nhà của em đâu?” Nó chỉ chỉ trong điện, vừa chạy vừa nói: “Em đi, hẹn gặp lại chị!”

Trong lòng ta cười thầm: lập tức liền đón xe trở về Trường Sa, thế giới lớn như vậy, sao có thể nói gặp là gặp? Quay đầu lại nhìn đường về, thoải mái cười một tiếng: tâm tình u buồn này không hợp với ta, ở nơi này nhiều năm vậy, còn sợ sống không nổi hay sao? Vầy vầy đầu dứt khoát xuống núi ngồi xe máy ngày liên tiếp trở lại Trường Sa.

Trở lại tiệm bán quần áo mở chung với bạn, buôn bán vẫn không đắt. Người bạn Hương Lâm bưng trà đến hỏi: “Cầu nguyện chưa? Bồ Tát nghe được không?” Ta chán nản đáp: “Cầu thì cầu rồi, nhưng cả điện đều là khách hành hương. Phần lớn cầu thăng quan, phát tài, sinh con, cầu đông người, mọi người đều thật lòng thành ý, tâm nguyện nhỏ của mình, không biết Bồ Tát có nghe được không? Nghe rồi có thể để ở trong lòng hay không?” Hai người đều im lặng.

Buôn bán vẫn không đắt, hai người trò chuyện một hồi, nàng ấy thấy ta ngồi xe cả ngày cũng mệt mỏi, đề nghị đóng cửa nghỉ ngơi.

Đang dọn dẹp y phục trên giá hàng, đột nhiên một đám phụ nữ trung niên hung dữ vọt vào trong tiệm, nhìn đông nhìn tây liền đập đồ. Đợi chúng ta phản ứng kịp đang muốn ngăn cản thì một thiếu phụ vọt tới trước mặt Hương Lâm không nói hai lời liền tát hai bạt tai. Vừa bổ nhào vừa cắn kêu lên: “Tiện nhân, hồ ly tinh. Còn muốn hấn ly hôn với ta? Không có cửa đâu, trừ phi ta chết, nói cho người biết, lão nương dù chết cũng muốn kéo người đi cùng, không cho đôi gian phu dâm phụ các người được như ý!”

Nhìn nàng bị người phụ nữ kia vừa đá vừa mắng cuộn ở góc tường, không có lực chống đỡ, vừa mới chuẩn bị xông lên khuyên hai người, lại bị ba bốn phụ nữ trung niên ánh mắt hung ác kéo lấy. Nhất thời lại không có cách nhúc nhích. Ta vừa nóng vừa giận, nhưng không có cách.

Đang lúc lồi kéo, cư nhiên phát hiện mấy cái tay quanh người ta đều nổi lông, chung quanh an tĩnh quỷ dị, mà hai người đánh nhau ở góc tường cũng đều dừng sờ nhìn ta, Hương Lâm lập tức phản ứng kịp, kích động nhào về phía ta, đang lúc trăm mối vẫn không có cách giải, cửa đột nhiên vang lên một giọng trẻ con dễ nghe: “Chị xinh đẹp, đánh cũng đánh xong, chị đi theo em! ~”

Ta không tự chủ được đi tới cửa, trong lòng rét, không đúng, quay đầu lại nhìn, ta nhìn lại thấy một “ta” khác đang té trong ngực Hương Lâm, kinh khủng nhất là lỗ mũi và khóe miệng “ta” cư nhiên đều không ngừng chảy ra máu tươi. Hơn nữa những động tác kể trên đều là động tác chậm. Ta chỉ cảm thấy một cổ

khí lạnh từ lòng bàn chân tuôn lên trái tim, rồi chui lên da đầu, cả người cũng bắt đầu không tự chủ phát run.

Đang run rẩy, bé trai bên cạnh lại kéo tay ta lắc lắc nói: “Hi hi, chị, không phải sợ, dù sao cũng đã như vậy, sợ có ích lợi gì? Huống chi còn có em mà?”

Một hồi ấm áp từ trong tay nó truyền tới trong lòng bàn tay ta. Nhìn nó lại nở nụ cười, ta rốt cuộc không còn run. Nó thấy tình huống ta khá hơn liền hỏi: “Chị xinh đẹp, có phải chị muốn hỏi xảy ra chuyện gì hay không?”

Ta gật đầu một cái, vừa muốn mở miệng. Nó đã chặn lại lời của ta nói: “Hi hi, đúng như chị nghĩ, linh hồn chị thoát xác rồi ! Chuyện như vậy, chị trước không nên hốt hoảng, nghe em từ từ nói, có được hay không?”

“Được.”

Nó ngừng tươi cười, thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, chấp tay trước ngực với ta xong, mở miệng nói: “Em vốn là kim đồng ngồi trước Quan Âm Đại Sĩ. Lần trước cùng Bồ Tát đi dạo tới thánh điện Nam Nhạc, nghe được chị thành tâm khẩn cầu. Bồ Tát lòng có từ bi, bà tính ra bởi vì ân oán của tổ tiên chị đời trước khiến đời này chị không thuận lợi, lần này tuy có thể gặp dữ hóa lành, nhưng nửa đời sau vẫn còn mấy lần đau khổ, quanh co bất bình. Đại Sĩ niệm tình chị không làm gì ác, trong lòng cũng có Phật, lần này coi như có Phật duyên, hôm nay đặc biệt mở một lối, cho chị cơ hội bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, về ba điều cầu nguyện của chị, áo cơm không lo, mạnh mẽ khỏe khỏe tất nhiên không thành vấn đề, về phần mọi sự vui vẻ, sợ là vẫn có ba phần đau khổ, sao mọi chuyện có thể đều vui vẻ? Có vui vẻ sung sướng hay không thì còn phải xem chị sống như thế nào.” Nó dừng một chút, tiếp tục nói: “Hiện tại vừa lúc có một cơ hội, nếu như chị muốn trở vào trong, em tự nhiên đưa chị về đúng chỗ. Nếu chị muốn có cuộc sống mới, phải vứt bỏ chuyện cũ trước kia, không còn nhớ nhung đời này, sống lại kết duyên, chị có bằng lòng hay không?”

Ta vẫn còn ở trạng thái đi vào cõi tiên, thần thờ quay đầu lại nhìn mọi người đang hoạt động chậm chạp trong tiệm, trong đầu nhanh chóng bỏ đi trí nhớ hơn hai mươi năm nay, nhìn lại kim đồng đang cười chân thành.

Hung ác, dứt khoát đáp: “Bồ Tát từ bi, ta hiểu rõ mình là một người ích kỷ lại hư vinh, đã biết kiếp này vẫn quanh co bất bình, áo cơm khó khăn, tự nhiên nguyện ý bắt đầu lần nữa.” Lại nhìn Hường Lâm đang khóc lóc phẫn nộ, thở dài, khẩn cầu: “Chỉ có một thỉnh cầu, ta và nàng nâng đỡ nhau mấy năm, xin Thánh Đồng giúp ta chuyển lời với nàng, nói ta sắp có cuộc sống mới, xin nàng an tâm, không cần nhớ thương ta.”

Kim đồng nói: “Nếu Bồ Tát đã mở một cửa cho chị, em tự nhiên sẽ hết sức giúp chị chuyện này.” Nói xong tay phải vung lên, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, ta đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2: Sống Lại Trong Lửa

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe bên cạnh truyền đến thanh âm thanh thúy của kim đồng: “Nền tỉnh, tỷ tỷ xinh đẹp, chúng ta đến nhà! ~”

Mở mắt ra cư nhiên phát hiện mình lơ lửng giữ không trung, bốn phía đều là khói dày đặc, chỉ có trong vòng một thước chung quanh mình và kim đồng được một tầng ánh vàng thật mỏng bao vây. Kim đồng cười trộm nói: “Lại sợ? Tỷ đã bị nhiều vậy, nên quen chứ?”

Ta thở dài nói: “Trong vòng một ngày, vui mừng liên tiếp không ngừng, bởi vì thánh ý của Bồ Tát luôn là tốt, nên không có gì đáng sợ nữa rồi ! ~” nói xong, trong lòng cũng cảm thấy chuyện đã đến đây, không có gì phải sợ rồi, cũng liền bày ra dáng vẻ lạnh nhạt. Hỏi: “Còn có chuyện gì kỳ quái hơn?”

Hắn trêu cợt cười lên: “Vậy bây giờ tỷ có muốn xem bên dưới đang xảy ra chuyện gì không?”

Ta ngạc nhiên nói: “Khắp nơi đều là khói, có thể nhìn thấy cái gì?” Vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt có thể xuyên qua tầng tầng khói mù thấy rõ hiện trường phía dưới, chỉ thấy ngay phía dưới có một

tòa phủ cổ kính diện tích rất rộng lớn, lửa chính là từ nơi này cháy ra. Từ trên nhìn xuống, hỏa hoạn từ bốn cửa hông, đông, Nam, tây, bắc và bốn phòng khách nhỏ cùng đại sảnh ở giữa nổi lên, từ mỗi lửa mà nhìn, rất là đáng sợ. Kẻ ngu nhìn cũng biết không phải sơ ý cháy mà là bị phóng hỏa. Cả tòa phủ lớn đều bị bao phủ ở trong biển lửa, cả mặt nước hồ nhân tạo ở hậu viện cũng sắp sôi rồi..

Nhưng vẫn có một chỗ ngoài ý muốn, đó là một tiểu viện tinh xảo ở sát hậu viện. Cả lá sen trong hồ cũng bị lửa dần dần hơi khô, rồi sau đó đốt thành tro, nhưng viện này lại giống như được một tầng màng vô hình cách ly. Khiến người ta kinh ngạc nhất là: trong sân có một cây hoa đào nở rộ, có mấy cành không an phận vươn ra đầu tường, chung quanh nó đã bị lửa cháy sạch, nhưng mấy cành hoa đào vượt tường vẫn tươi chói mắt. Lại nhìn chăm chú về phía sương phòng, rõ ràng là khuê phòng của một nữ tử, bên trong phòng có thể mơ hồ thấy được ba người, chỉ thấy trên giường có một nữ tử đang quấn chăn màu xanh lơ, không thấy rõ dung nhan, chỉ thấy một mái tóc đen rơi trên gối thêu, cách khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm thấy mềm mại. Trước giường có hai người mặc y phục nha hoàn đang ngồi, đều là áo đơn và váy ngắn, bộ dạng ngu say.

Nhìn hỏa hoạn bên dưới, trong lòng đang cảm thấy có chỗ nào không đúng, đột nhiên chỉ nghe phía đông truyền đến một hồi tiếng gõ chiêng diếc tai: “Đi lấy nước, mọi người mau cứu lửa!”. Thì ra trong nháy mắt, bởi vì gió thổi hỏa hoạn đã tràn qua tường bên phải, thông qua cổng lập tức đốt tới khu dân cư bên cạnh, trong lúc nhất thời tiếng chiêng trống, tiếng cầu cứu, tiếng khóc trẻ con, tiếng bước chân lộn xộn của người lớn tràn ra, tựa như làm kinh dậy tất cả mọi người trong thành.

Da đầu ta tê rần, hỏa hoạn đã cháy ra ngoài tường, người dân đều ra sức dập lửa, cả ông lão 80 cũng không nhàn rãi, hoặc nói hoặc cầm, vội vàng cứu hỏa. Trong tòa phủ bị cháy, cũng yên tĩnh quý dị, chỉ có lúc lửa cháy thì phát ra tiếng “tách tách”, không hề nghe được tiếng người, chứ đừng nói có người chạy rồi.

Đang đặt câu hỏi. Kim đồng bên cạnh mở miệng nói: “Tỷ tỷ, chớ nghĩ loạn, trong tòa phủ này trừ ba người ở Ý Tuyết viện, có 743 người khác, bọn họ đều không còn thở, là bởi vì trước đó đã uống phải rượu có trộn Mạn Đà La và cỏ Ô Tấn, dù chết cháy cũng sẽ không tỉnh” .

Ta kinh hãi: “Tại sao?”

Hắn ngay mặt đáp: “Nói rất dài dòng. Chuyện này phải từ tổ tiên phủ này nói đến: phủ này họ Trương, tổ tiên chính là Uy Vũ tướng quân Định Biên công, năm đó từng theo Thái tổ gia đánh đoạt thiên hạ, quan công hiển hách, được Thái tổ gia tự phong Nhất Đẳng Phụ Quốc Công, thừa kế muôn đời. Hiện đảm nhiệm Phụ Quốc Công, cũng chính là phụ thân Thế công của tiểu thư, còn có chức Binh Bộ Thị Lang, bởi vì tự cho là con cháu công thần, kiêu xa dâm dật, thường ngày ở trong triều bất hòa với thái tử, lại lui tới thân thiết với Sở Vương, Sở Vương là hậu duệ ruột thịt của Thái Tổ gia, luôn có ý làm loạn. Kim thượng tuổi già yếu ớt, tự biết ngày giờ không nhiều, lòng dạ tất nhiên biết rõ những việc làm không hợp quy tắc bình thường của Sở vương, đề phòng ngày sau Thế công dẫn binh làm loạn, làm ra chuyện đại nghịch với Sở vương kia, liền tìm một lối, cắt đi tước vị thừa kế của Thế công, sau đó cảm thấy tướng môn hổ tử (con cháu giỏi giang), còn rất nhiều người, nên không buông tha, ba ngày trước ban hai đạo mật chiếu, một đạo nói rõ nguyên do khi quân phạm thượng. Một đạo khác lại bắt cả nhà Thế công cùng nhau tự tử, nếu không thì trăm cử tộc.”

Ta ngạc nhiên nói: “Khi quân phạm thượng? Mơ hồ như vậy? Đã giết cử tộc? Chính mình còn không lo được, sao lo được sống chết của người trong tộc?” .

Kim đồng kinh ngạc: “Thánh chỉ thứ nhất ngoại trừ Thế công, không ai nhìn thấy. Về phần vì sao phải trông nom sống chết của người trong tộc? Thế công là người biết chuyện, tự biết coi như tránh thoát kiếp này, Thánh thượng vẫn tìm chuyện luận tội cho hắn. Huống chi Thế công mặc dù phóng đảng không kèm chế được, nhưng cũng trọng tình nghĩa nhất, ngày thường thường chiều cổ người trong tộc. Há có thể vì chuyện của mình, vùi lấp người khác mà không để ý?” Ta hơi đỏ mặt, thầm nghĩ: “Ta không làm được chuyện bỏ lợi nhỏ vì đại nghĩa!”

“Vây. . .” Ta còn muốn mở miệng. Kim đồng cười cướp lời: “Tỷ tỷ xinh đẹp, có phải tỷ muốn hỏi chuyện của tiểu thư kia không?”

Ta gật đầu một cái. “Đây cũng là một câu chuyện khác. Vị tiểu thư này họ Trương tên Linh Tuyết, kiếp trước là nữ nhi nhà nghèo khổ, một ngày lên núi dâng hương, vô tình gặp Tử Vi tinh quân hạ phạm chịu

kiếp, lúc ấy tình quân đang suy sụp, nghèo khổ vô cùng, nhưng không ai lo. Đang ngồi cảm thán thể gian vắng lạnh, thì tiểu thư nở nụ cười tặng quần áo thí cơm, làm tình quân có hảo cảm.” Hần dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau đó Bồ Tát từ bi, thấy kiếp số tình quân đã hết, hiện lại kết nhân duyên, đặc biệt giữ lại một mạng kiếp này của tiểu thư, lo hết tương lai.”

Ta không khỏi tò mò hỏi: “Nếu như mà ta không đến, sẽ như thế nào? Tiểu thư sẽ như thế nào?”

Kim đồng cười nói: “VẬY nÀNG chỉ có thể chết để đến kiếp sau tiếp tục tiền duyên. Đã đến lúc, tỷ tỷ, ta nĐã giao phó và dặn dò, tỷ đi xuống đi! ~”

Ta cả kinh, lớn tiếng nói: “Ta không phải là nàng, làm sao kể tục tình duyên kiếp trước với tình quân?”

Đột nhiên bầu trời vang lên nhạc tiên, ánh vàng bắn ra bốn phía. Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Quan Âm Đại Sĩ cười sáng giọng: “Đứa ngốc, con đã lựa chọn xem đây là nửa đời sau. Dĩ nhiên chính là nàng! Linh Tuyết, Diễm Lâm, một người hai đời! ~ đi đi. Hôm nay ta và con đã tận duyên, nhất định không gặp lại, sau này tự giải quyết cho tốt, thiện tai thiện tai! ~” dứt lời gương nhẹ phát trần, ta liền thành công hôn mê bất tỉnh lần nữa.

3. Chương 3: Truyền Thuyết Trên Phố

Lại nói về lúc ấy có một ông lão họ Lưu ở tại phía đông, nửa đêm thức giấc, đang muốn đi nhà vệ sinh, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng la rung trời, “Cháy!” Cả áo khoác ông cũng không kịp mặc, lập tức đi đến sương phòng kêu nhĩ tử Lưu Đại Trụ, hai người xách theo thùng nước trong nhà chuẩn bị đi cứu hỏa, vội vội vàng vàng đi ra cửa nhìn, quá vượt trội, thể lửa hết sức hung hiểm, vừa rồi vẫn còn ở nhà lão Lương đầu phố, bây giờ đã vọt tới dưới mái hiên nhà mình, tuy là gấp gấp múc nước, trong lòng lại hết sức rõ ràng, cơn lửa này sẽ đốt sạch gia sản. Đã cuối mùa thu rồi, kinh thành vốn đã liên tục hai tháng không xuống một giọt mưa, khắp nơi vốn hết sức khô ráo, hiện tại thể lửa đang lên rừng rực, còn có gió tây, nhất thời không thể đỡ.

Khi cha con bọn họ và hàng xóm cùng cầm vệ quân chạy tới sau đó đang ra sức dập tắt lửa thì một đạo sấm sét xet qua, đốt sáng cả bầu trời, càng thấy rõ khói mù bốc lên giữa không trung.

Ngay sau đó trời giáng sấm sét, cả vùng đất tựa như đều bị tiếng sấm chấn giật giật, làm ông sợ tới mức trong lòng tê tê, vốn muốn đến nhà vệ sinh giải quyết, nhưng bị trận lửa đáng chết này bắt nín hồi lâu, giờ phút này lại bị kinh hãi, thần kinh căng thẳng cực độ, chỉ cảm thấy đáy quần nóng lên, cư nhiên tự mình ra nước rồi. Ông nhìn nhìn chung quanh, thầm nói trong lòng: “Gặp quỷ, người mấy chục tuổi rồi, còn bị sấm dọa? Cũng may quần mình đã bị ướt lúc lấy nước, nếu không bị người ta nhìn thấy sẽ cười chết!”

Hần nhìn hàng xóm cách mình gần nhất, ai ngờ mọi người đều bị làm sợ, tất cả đều ngẩng đầu ngược nhìn trên tòa phủ, ai cũng không chú ý tới ông.

Ông theo tầm mắt đoàn người nhìn lại, cả nửa người cũng đã tê rần, chỉ thấy phía tây bầu trời từ từ hạ xuống một đám mây khổng lồ có ánh vàng bốn phía. Tốc độ hạ xuống vô cùng chậm, từ từ, từ từ, chậm đến ông không dám hô hấp ra tiếng, chỉ là thần thờ nhìn. Chỉ thấy mây vàng bay về phía phủ lớn, dừng lại một lát sau, lại thấy ánh vàng từ từ tản ra, cư nhiên từ từ biến thành một con phượng hoàng màu vàng, chờ nó hoàn toàn thành hình, trong nháy mắt cư nhiên vọt vào hậu viện phủ lớn, chỉ trong nháy mắt, từ chỗ phượng hoàng kia hạ xuống tỏa ra rất nhiều ánh vàng, cả trời đều bị ánh vàng bao phủ.

Đội ánh vàng dần dần tan hết, trời cao lại giáng sấm sét, thoáng chốc mưa xối xả như trút nước. Chỉ thấy thể lửa ngất trời kia bị mưa dội xuống, rất nhanh liền tắt, mà xà ngang bị dập tắt dần dần sinh ra rất nhiều khói dày đặc, khiến ông ở tại chỗ bị sặc, ông phục hồi tinh thần lại, gương mặt nhìn nhìn lảng giềng cũng đang đứng yên, vừa hãi vừa sợ vừa mệt, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, không tự chủ quỵ xuống.

.....

Bảy ngày sau trận lửa, Đức Thọ hoàng đế năm mươi bảy tuổi (Chí Chính năm 35) băng hà, cả nước để tang. Sau tang lễ thái tử Kiệt lên ngôi, sửa hiệu Gia Tĩnh.

.

Sau khi ở trên ban tiền, cụ Lưu tu sửa lại phòng ốc nhà mình, xong xuôi đã là chuyện hai tháng sau. Nắng ấm mùa đông chiếu lên người, cả thân thể đều ấm áp, khí trời hiếm khi lại tốt. Cả con mèo sợ lạnh cũng dạo bước đi ra ngoài phòng, cuộn trong sân nhà.

Ông đem theo cái ghế chuẩn bị đến ngồi chung với những hàng xóm láng giềng đã sửa nhà xong nói chuyện phiếm. Mới vừa đi tới đầu ngõ, thấy mấy ông cụ đang châu đầu ghé tai, nhỏ giọng hưng phấn nói gì đó.

Khi ông đến gần, đoàn người đều cảnh giác im miệng, thấy rõ là ông, Trương lão tam vội sáp lại gần lỗ tai lão Lưu, nói như hiển vật quý: “Lưu lão ca, hôm nay người mới ra ngoài, còn chưa có nghe nói à?” Ông lấy làm lạ hỏi: “Là thánh giá châu trời sao?”

Mọi người nhạo báng: “Đó là chuyện hiển nhiên, bây giờ đang nói chuyện gần sát chúng ta” ông ta nghĩ nghĩ, vội nói: “Đúng rồi, là phượng hoàng vàng đêm lửa cháy!” Lập tức người vây quanh lại tiếp tục ồn ào nói nói.

“Cũng không có gì, khi đó đáng sợ vô cùng, chỉ sợ là vật bản gì, hoá ra là như vậy !”

“Vậy là sao, vật bản làm sao có Phật quang nhiều thế? Chánh khí mười phần.”

“Lúc ấy mọi người đều ngã quỵ, ngay cả ta cũng không khỏi quỵ xuống, bây giờ nghĩ nhất định là chiếu ứng Phật quang.”

“Nghe nói là Phượng Hoàng hiện chân thân, là sẽ làm hoàng hậu.”

“Cũng không hẳn! ~ nghe nói bên trong rất kỳ hoặc, tất cả cháy sạch hết, chỉ có viện kia còn chỉnh tề, cũng khó trách, thật rất khó phúc.”

“Nghe tiểu tử đưa đồ ăn nói, bên trong được canh rất kỹ, trong ba tầng ngoài ba tầng, hẳn ngày ngày đưa đồ ăn, còn bị lục soát người mấy lần.”

“Đó là đương nhiên, Đại Nội Thị Vệ và Ngự Lâm quân cùng coi chừng mà, chỉ sợ người bên ngoài liên hiệp thị vệ làm chuyện xấu.”

“Vậy là sao, trong cung đều kinh động, nếu không phải tiên đế băng hà, đã sớm kết liễu chuyện. Đâu có trì trệ như bây giờ?”

“Chẳng lẽ người bên trong chính là hoàng hậu của hoàng thượng mới lên ngôi?”

“Đúng chín phần rồi, Trương phủ bọn họ lại có phúc mới.”

“Không biết là hên hay xui, cả nhà đều cháy sạch, chỉ còn lại mình nàng.”

“Nghe nói còn có nha hoàn nữa, không biết có phải là chân thực hay không?”

Lão Lưu bình thường thích làm chuyện trêu tường nghe lén, nhưng cũng nhát gan sợ phiền nhất. Ông lưu ý nghe sơ sơ, càng nghe càng kinh, run rẩy nơm nớp nói: “Chuyện này chúng ta phải nhỏ giọng một chút, bị đồ khốn nạn có lòng nghe, không biết sẽ bị định tội danh gì”.

Lão Lý bên cạnh chế giễu: “Hiện tại chuyện này đã truyền ra vài trăm dặm kinh thành rồi, người ra ngoài đi hỏi thăm một chút, nhìn kỹ một chút, hiện tại người người đều đang nghị luận chuyện như vậy, trẻ em cũng biết Trương gia có một Phượng Hoàng, cả sách cũng được viết ra rồi! Bắt ai? Người sợ gì? Ban đầu đi trêu tường tìm vợ sao lại không sợ? ~”

Trong lúc nhất thời đoàn người đều ồ ồ cười vang. Lão Lưu bị chọc, cũng đỏ mặt, tất nhiên chuyển hướng đề tài tiếp tục nói chuyện tào lao không đề cập tới.

Tử Trúc Lâm.

Kim đồng đang nhỏ giọng tĩnh tọa tụng Phật, đột nhiên “a”, thân thể từ trên bồ đoàn bật lên, xoay mặt ngó Quan Âm Bồ Tát, quỳ gối. Run giọng: “Bồ Tát khai ân, lần này hài nhi chỉ lo kể chuyện với tỷ tỷ, lại quên xóa đi trí nhớ nửa kiếp trước, vậy làm sao mới tốt?”

Bồ Tát thở dài, âm thanh từ bi: “Đứng lên đi, đây là ý trời! Chuyện lúc trước chưa quên, chuyện sau này sẽ khó. Có lẽ đây là kiếp của nàng, không trách người, lần tới làm việc chú ý chút là được, a di đà Phật.”

4. Chương 4: Giải Thích Nghi Hoặc Của Cuộc Sống Mới

Cảm thấy ánh mặt trời ấm áp cuối mùa thu chiếu vào trên mặt, thoải mái muốn rên rỉ ra tiếng, ngủ một giấc rồi dậy thật đã. Ta mở mắt ra, trong nháy mắt lại nhắm lại. Suy nghĩ một chút: thì ra chuyện xảy ra hai ngày nay là thật, lần này thật không trở về được. Cuộc sống mới bắt đầu, cố gắng lên!

~Mở mắt ra lần nữa, nhìn ngoài cửa sổ, đã là hoàng hôn rồi. Thu hồi ánh mắt, đũa mắt qua lại, màn gấm thêu, bức rèm che vải mềm, tấm thảm màu xanh thẫm thêu hoa hồng đỏ thắm. Cảm thán giảm nhẹ chân ở trên mặt thảm, ấm áp thoải mái không nói ra được. Cúi đầu xem xét, trong xanh thẫm, mơ hồ lộ ra mu bàn chân trắng như bạch ngọc, không khỏi vểnh ngón chân lên, chỉ thấy đầu ngón chân linh hoạt nhếch lên, rõ ràng là một đôi chân bình thường.

Không khỏi thở dài than nhẹ: trước kia luôn buồn bực, tiểu thuyết có nhiều người xuyên qua vậy, phần lớn không phú cũng quý, nữ tử quý tộc Thanh triều thì cũng thôi đi, xuyên qua triều đại khác, sao cũng không có phiền não quần chân? Hay xuyên thành cổ nhân liền thích ứng ba tấc gót sen (chân nhỏ)? Đây là một trong mười nghi vấn lớn khi ta xem truyện xuyên không ở Tấn Giang (jjwxc.net). Bây giờ nhìn lại, thì ra là nữ tử quý tộc cổ đại cũng không có quần chân, đều là sách sử nói gạt chúng ta.

Cười một tiếng, lững thững đi tới phía trước bàn trang điểm trước cửa sổ, chỉ thấy trong gương đồng hiện ra mặt mũi thần thái sáng láng của một nữ tử, nghiêm nhiên giống kiếp trước như đúc. Thầm nghĩ: quả nhiên có nhân liền có quả, ta và nàng, vẫn có một nhân tố tương tự. Cũng may, đôi mắt to linh động từng bị Hường Lâm gọi đùa là “mắt điện Quan Chi Lâm[1]” vẫn còn, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, dầu gì cũng được xưng tụng hai chữ xinh đẹp. Chỉ tiếc không làm hồng nhan họa thủy được!

~Chỉ nghe ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến giọng nói. Dừng một chút, cất bước đi tới phòng khách ngoài phòng, thì ra thanh âm là từ hành lang bên ngoài truyền đến, ta đứng ở cửa, nhìn thấy hai nữ tử một áo đỏ một áo xanh, búi hai búi tóc, đang đứng dưới ánh mặt trời trong hành lang trò chuyện.

Đang chuẩn bị mở miệng hỏi thăm, cô nương áo đỏ đối diện gương mặt nhìn thấy ta, vui mừng nhào tới cười nói: “Tiểu thư ngài đã tỉnh rồi, thật tốt quá, ngài đã ngủ hai ngày rồi, chúng nô tỳ lo lắng.”

Cô nương áo xanh cũng đón lời nói: “Tiểu thư có đói bụng không? Có muốn nô tỳ bưng cho ngài chút điểm tâm ăn không?” Ta nhìn kỹ, thất kinh, thì ra dáng dấp hai cô nương này giống nhau như đúc, hẳn là sanh đôi, cũng đều tuyệt sắc như nhau. Khác nhau chỉ là y phục, cô nương áo đỏ mặc áo trắng ở trong áo khoác đỏ ở ngoài, viền chỉ xanh lá thêu dọc theo áo khoác đỏ, làn váy lụa trắng, giày màu phấn hồng. Cô nương áo xanh mặc áo lót màu xanh, váy màu lam nhạt, đôi giày màu đỏ vàng. Vả lại thanh âm người áo đỏ cực trong trẻo, giọng nói người áo xanh thì trầm nhẹ ôn hòa.

Thầm nghĩ: vẻ đẹp chỗ nào cũng có.

Thấy ta không có lên tiếng, hai người vội vàng một trái một phải, đỡ ta đi vào trên giường nhỏ trong phòng khách ngồi xuống. Cô nương áo xanh vội vàng hỏi: “Thân thể tiểu thư còn chỗ nào khó chịu không? Có nặng lắm không, hay nô tỳ đi tìm đại phu tới?”

Cô nương áo đỏ càng thêm gấp đến độ mặt đỏ bừng, vội nói: “Ta sẽ đi tìm đại phu.” Gấp đến độ khi mở miệng thậm đã chỉ quên một tiếng nô tỳ rồi, nói liền chạy ra cửa kêu người.

Ta vội vàng kêu nàng. Kéo tay của các nàng, suy nghĩ một chút, dù sao phải nhanh chóng nói rõ sự thật. Về sau muốn sống yên phận ở đây, nói không chừng còn phải dựa vào hai nàng trợ giúp. Vì vậy châm chọc

dùng từ, nghiêm túc nói: “Hai vị cô nương, hiện tại có một vấn đề rất trọng yếu, xin các người nghiêm túc nghe kỹ, có thể giúp ta một chút không? Sau khi ta tỉnh lại, đã không nhớ rõ những chuyện trước kia, nhưng chuyện của kiếp trước lại rõ mồn một trước mắt, các người nói có kỳ quái hay không?”

Lúc này hai nàng lại có cùng vẻ mặt, đầu tiên là cả kinh, rồi vui mừng. Đồng thời quỳ bái tạ: “Chúc mừng tiểu thư, kiếp sau sống lại. Bọn ta tự khắc trung thành theo tiểu thư, xin tiểu thư đừng ghét bỏ hai tỷ muội ta ngu dốt.”

Ta cả kinh nói: “Lời này nói từ đâu?”

Nữ tử áo đỏ cười đáp: “Tiểu thư, nô tỳ là tỷ tỷ Phi Hồng, trước kia lão gia và Tăng đại nhân Khâm Thiên Giám giao hảo, khi còn bé tiểu thư được Tăng đại nhân chắc chắn. Nói tiểu thư ngài nửa đời trước rất đau khổ, mười lăm tuổi sẽ có đại kiếp, nếu có thể bình an vượt qua kiếp này quên mất kiếp trước, sau lần đó nhất định sống lại trong lửa, quý không thể nói.”

Cô nương áo lục chen miệng nói: “Tiểu thư, nô tỳ là muội muội Lục Ngạc. Xem ra tiểu thư nhất định là uống rượu thuốc nhiều quá, đến nỗi đầu bị ảnh hưởng, quên toàn bộ chuyện xưa, nhất định là người có hậu phúc.”

Vấn đề đầy bụng ta, cứ nhiên bị lời của họ nói rõ hết. Liên hỏi: “Chắc là uống nhiều rượu thuốc quá rồi, trước kia ta như thế nào?”

Hai người tử tử nói rõ, đại khái cũng giống như kim đồng nói. Chỉ là chuyện mất trí nhớ, hai người nhất trí nhận định là rượu thuốc quá liều. Ta cũng không nói gì, tiếp tục cẩn thận hỏi: “Trong phủ không phải cháy hết rồi sao? Tăng đại nhân có thể tính được kiếp số mọi người trong phủ?”

Lục, Hồng chán nản đáp: “Việc này nô tỳ cũng không biết, nhưng nhìn dáng vẻ lão gia có lẽ đã biết chút nội tình. Từ hai năm trước lão gia đã bắt đầu nói với mọi người trong phủ không chỉ một lần, mọi người vốn là người một nhà, tự nhiên họa phúc cùng nhau. Sau đó hàng đêm càng ca múa ăn chơi, tiệc nhà càng thêm một năm mười lần. Trước kia tụi nô tỳ kiến thức nông cạn, hai năm qua lão gia đều không thuận, tước vị càng lúc càng thấp, không có chuyện gì đặc ý, đến nỗi như vậy sao? Bây giờ nhìn lại, tự nhiên là có nguyên nhân.”

Ta nghĩ thầm: mọi người không biết, ta cũng coi như là người tái thế, cũng không cần thiết kể chuyện của tiểu thư.

Ta thấy muội muội Lục Ngạc trầm ổn hơn. Vì vậy quay đầu hỏi: “Vì sao ta không có quần chân?”

Nàng che miệng cười nói: “Lúc ấy phu nhân cũng nghe lời Tăng đại nhân nói, đã cho rằng quỳ không thể nói hẳn là nhập chủ hậu cung, lập tức chuẩn bị quần chân thay tiểu thư, để ngày sau càng hưởng vinh hoa, vậy mà tiểu thư chết sống không chịu, mỗi lần đều khóc tới ngất xỉu. Khiến phu nhân lo lắng, nghĩ thầm như vậy làm sao có xuất thân phú quý? Vì vậy phiền lão gia mời Tăng đại nhân qua phủ hỏi. Tăng đại nhân cười nói ‘không quần chân cũng không sao, quyết sẽ không mất phú quý. Nếu có thể quên mất chuyện trước kia ở kiếp sau, tự nhiên có ngày phú quý.’”

Nói xong nàng đột nhiên kéo muội muội khóc lạy. “Tình hình của tiểu thư lúc này, chính là giống lời Tăng đại nhân nói. Tụi nô tỳ vốn nhờ phúc của tiểu thư, kính xin tiểu thư đừng bỏ lại hai tỷ muội nô tỳ.”

Ta vội muốn đỡ hai nàng dậy. Nhưng họ chỉ quỳ khóc không dậy nổi. Liên hỏi: “Đã xảy ra việc gì?”

Lục Ngạc khóc ròng nói: “Cha mẹ của nô tỳ và tỷ tỷ chết sớm, thúc bá trong tộc thấy hai ta còn bé, nói là tai tinh khắc chết cha mẹ, đuổi hai ta ra khỏi nhà. Sau đó xin tới phủ, lúc đó trong phủ có cao tăng Tê Hà tự tụng Phật ở trong phủ, trong phủ thí bánh bao cho hai tỷ muội. Sau đó lại được phương trượng Viên Kính đại sư gặp phải, đại sư từng chỉ bọn ta nói ‘Hai tỷ muội này một văn một võ, gặp được tiểu thư, cũng coi là người có hậu phúc, nếu như sau này tiểu thư có thể không vứt bỏ hai nàng, hai nàng tự có cơ duyên’ bởi vì vậy, phu nhân dẫn hai ta vào phủ, cho hai nô tỳ tự lựa học văn hay học võ. Tỷ tỷ nô tỳ thương yêu nô tỳ, tự nguyện rời phủ tập võ. Vì vậy để nô tỳ theo hầu tiểu thư, làm thư đồng. Lại đưa tỷ tỷ lên Nga Mi, đệ tử Chứng môn sư thái. Vì để ngày sau bảo vệ tiểu thư thật tốt. Năm ngoái mới được lão gia cho xuống núi, cho theo bảo vệ tiểu thư.”

Phi Hồng tiếp lời nói: “Mười năm trước hai tỷ muội nô tỳ vốn nên dúi chết đầu đường, lại nhờ có duyên với tiểu thư, được sống thoải mái nhiều năm. Lúc ấy cùng chết đi với tiểu thư cũng không có câu oán hận. Hôm nay lại có thể sống sót, xin tiểu thư đừng bỏ hai nô tỳ, sau này hai nô tỳ tự sẽ tận tâm hầu hạ tiểu thư.”

Ta không khỏi nghĩ đến sự chăm sóc của Hướng Lâm kiếp trước. Cũng động tình nói: “Sau này có phú quý hay không thì tạm không nói đến. Từ hôm nay, nếu một ngày ta còn sống tốt, tự sẽ chia sẻ với hai người, các người đứng lên đi! ~” hai nàng đều vui vẻ ra mặt, cảm tạ đứng lên. Ta nói tiếp: “Ba chúng ta cũng coi như là sống sót sau tai nạn, sống lại làm người, về sau đừng gọi ‘tiểu thư’, ‘nô tỳ’, đều xưng ta người là được rồi.”

Hai nàng lại nghiêm túc nói: “Vậy không ổn, quy củ không thể bỏ, không thể để cho người ta nói Quốc Công Phủ chúng ta không còn, cả quy củ cũng mất.” Ta xấu hổ. Chiếm thân thể tiểu thư người ta, còn muốn thay đổi cách nghĩ của nha hoàn nàng ta? Không đạo đức, hướng chỉ bằng sức một mình ta, sao có thể vận động nhân quyền?

Hắng giọng một cái, nói: “Về sau gọi ‘chủ tử’ là được. Xưng hô ‘tiểu thư’ này cũng không thể gọi cả đời?”

Họ suy nghĩ một phen rồi cuộc gặt đầu một cái. Thấy hai nàng tươi cười như hoa, ta nhất thời ngây người.

Hai người Hồng Lục lại vội vàng thu xếp bữa ăn tối, bốn món mặn, bốn món lạt, bốn món lạnh, cứ nhiên không thiếu. Kêu họ cùng ngồi xuống, hai nàng lại từ chối một phen, bị ta lấy lý do ‘chủ tử cô độc, tạm thời nhường nhịn’, lôi kéo ngồi xuống cùng nhau ăn lung tung vài món.

Sau khi ăn xong ba người vẫn ngồi chung nói chuyện phiếm. Nghe hai người Hồng Lục nói đến hiện tại viện đã bị quan binh bao vây. Hỏi: “Hiện tại tình huống bên ngoài thế nào?”

Phi Hồng do dự một chút, nói: “Chủ tử ngài ngủ mê hai ngày rồi. Nô tỳ có công phu, nên ngày hôm trước tức là ngày thứ hai sau vụ cháy đã tỉnh, thấy tiểu thư và muội muội chưa tỉnh, vì vậy đi ra ngoài dò xét một phen. Thì ra Kinh Thành đã truyền khắp, nói. . . . Nói tiểu thư là Phượng Hoàng chuyển thể sống lại, Bồ Tát phù hộ, cho nên. . . . Cho nên trong phủ đều bị cháy sạch, nhưng viện của chúng ta không có sao. Nô tỳ đã xem chung quanh phủ một lần, quả thật. . . . Có chút quý dị. Nhưng lo lắng chủ tử và muội muội, cho nên không có xem xét kỹ hơn.”

Mặc dù ta biết bí mật trong đây, nhưng chuyện có liên quan đến phượng hoàng và Bồ Tát, cũng không tiện lên tiếng. Không thể làm gì khác hơn là sử dụng ánh mắt khích lệ nàng nói tiếp. “Đến sáng sớm hôm qua, muội muội cũng tỉnh, hai người lại hợp kế, chuẩn bị chờ chủ tử tỉnh mới quyết định.” Nàng ngừng lại, Lục Ngạc tiếp lời nói: “Đến tối, đột nhiên hàng loạt quan binh tới, nói là phụng thánh chỉ, vây chặt bên ngoài viện, không chừa kẽ hở.”

Phi Hồng lại cướp lời: “Chủ tử, chuyện này thật kỳ hoặc. Đoán chừng đang nhốt chúng ta, khẳng định có liên quan đến chuyện phượng hoàng. Coi chúng ta như nghi phạm, nhưng không thấy có động tác gì, còn khách khí. Chỉ là không để cho ra cửa, ăn uống chỉ cần bảo bên cạnh cửa đưa qua, lập tức được đưa tới. Người nói có kỳ quái hay không?”

Ta nghĩ thầm: không phải kim đồng, Khâm Thiên Giám, chủ trì đại sư đều nói ta là người có hậu phúc sao? Chuyện chắc sẽ không quá xấu! Thấy vẻ mặt nghi vấn của hai nàng. Ta cười nói: “Tất cả tự có ý trời, không phải chúng ta muốn như thế nào thì như thế đó hay sao?” Đột nhiên có ý tưởng, xoay người hỏi Phi Hồng: “Không phải người học võ ở Nga Mi sao? Lợi hại cỡ nào?” Mặt nàng hơi đỏ: “Đánh năm ba người xấu thì không có vấn đề.”

Ta bĩu môi, quá sơ lược. Vì vậy đổi phương thức hỏi: “Võ công của Chuồng môn sư thái sư phụ người đứng hàng thứ mấy ở trong võ lâm? Người đứng hàng thứ mấy trong sư môn?” Nàng lập tức thay biểu tình kiêu ngạo lại đắc ý đáp: “Võ công sư phụ ta xếp thứ ba ở trong võ lâm. Bà nói ta luyện võ tốt nhất, trước khi xuống núi đã đứng đầu sư môn.”

Ta cười to: “Theo nói như vậy, Phi Hồng cô nương đã là hiệp nữ danh chấn giang hồ rồi. Mấy năm người ở sư môn có từng chịu uất ức?”

Nàng cười đáp: “Không có. Tuy luyện võ hơi khổ cực, nhưng bài học đều như nhau. Huống chi là lão gia tự mình đưa ta lên núi, nghe nói lão gia có quen biết sâu xa với Chương môn sư phụ trước khi xuất gia. Cho nên Chương môn sư phụ cũng ắt chăm sóc ta.”

Ta cố cười thấu hiểu: “Không nói lão gia, Phi Hồng cô nương của chúng ta, cũng chính là người dễ thương mà! ~”

”Chủ tử

” mặt nàng càng thêm đỏ.

Lúc này bên ngoài sân truyền đến tiếng gõ cửa. Hai tỷ muội Lục Ngạc đi ra mở cửa, một hồi đi vào đáp lời: “Thì ra trong cung thấy sắp mùa đông rồi, sợ chủ tử lạnh, phải phủ nội vụ đưa than tới. Chất lượng không tệ, còn tốt hơn loại ta dùng lúc đầu một chút.”

Nói đùa một hồi, đã là giờ Tuất rồi, ta ngủ đủ, lại sợ hai cô nương ngủ gật, vì vậy bảo họ đi ngủ.

Cười đùa như thế đã qua 3, 4 ngày. Đến ngày thứ tư, chúng ta cũng ăn sớm như thường ngày, thừa dịp ánh mặt trời ấm áp, đi dạo ở trong sân. Chỉ nghe truyền đến trập trập tiếng chuông, ta là người hiện đại, cũng biết là chuông tang.

Lục Ngạc nhìn ta nói: “Chủ tử, nghe chuông tang này của Đại Bi tự, phải là một trong đế hậu băng hà.” Ta thuận miệng hỏi: “Là vị hoàng đế nào của Minh triều?” Hai nàng kinh hãi: “Chủ tử, nhỏ giọng một chút, người hồ đồ, sao lại là Đại Minh? Rõ ràng là Đại Hán.” Ta như nghe tiếng sấm. Xem phục sức của ba người chủ tớ chúng ta, luôn nhận định ta xuyên đến Minh triều rồi, tại sao lại là Đại Hán? Xem ra ta vô cùng sai.

Ta cẩn thận châm chọc dùng từ: “Thánh thượng băng hà họ gì? Tục danh có mấy chữ?” Lục Ngạc kinh ngạc nói: “Chủ tử, ngài thật cả chuyện này cũng quên à? Tục danh của tiên đế là Trần hạ Lý.”

Ta thần thờ. Theo ta được biết: Hoàng đế triều Đại Hán đều họ Lưu, hoặc cũng là Lữ, Đậu. Nào có đạo lý họ Trần? Chẳng lẽ là xuyên qua giá không? Nhưng nghe hai nàng nhắc tới Ứng Thiên, Bắc Bình khi nói chuyện phiếm. Đều là địa danh trên sách sử mà? Kỳ quái, thật là kỳ quái. Ta xem sách sử thấy hoàng đế Đại Hán họ Trần chỉ có một mình Hữu Lượng công. Con ông ta tên gì? Đúng rồi, hình như đại tướng của Trần Hữu Lượng này tên là Trương Định Biên, chẳng lẽ là tổ tiên của tiểu thư nhà này? Nếu như là vậy, Trần gia làm Hoàng đế, Chu Nguyên Chương đi đâu rồi?

Liên hỏi: “Trong nhà ta có sách sử của bốn triều hay không?”

Lục Ngạc liền đáp: “Triều đình có quy định, dân gian không được tự mình nghị luận các triều đại của bốn triều. Trong phủ không có. Nhưng chủ tử muốn biết, Lục Ngạc nhất định biết gì kể đó.”

Ta thấy lạ hỏi: “Người biết?”

Nàng thẹn nhưng nói: “Bản phủ cũng coi như gia đình tướng quân, con cháu của khai quốc công thần. Trước kia nô tỳ theo chủ tử ngài vào học trong thư phòng của lão gia, thì lão gia thỉnh thoảng cũng có nói lên mấy câu. Nô tỳ không có nghiên cứu Chu Tử Bách Gia (các học thuật thời Xuân Thu chiến quốc), nhưng lại để ý đến lịch sử của bốn triều mà lão gia nói.”

Ta giật mình cười, thầm nói: “Đúng rồi, nữ nhân luôn quan tâm tin tức.” Vì vậy chỉnh chỉnh. Hỏi: “Tên của hoàng đế khai quốc là gì? Đại Hán bây giờ là vị hoàng đế thứ mấy?”

Lục Ngạc nói: “Hoàng đế Khai quốc tên là Hữu Lượng, vừa băng hà là hoàng đế thứ hai, tên húy là Lý. Theo lời lão gia, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thái tử Kiệt sẽ vào chỗ.”

“Vậy tổ tiên phủ ta là công thần khai quốc Định Biên công à?”

“Đúng vậy, chủ tử. Định Biên công về cõi tiên và năm Đức Thọ thứ bảy, ông tổ của chủ tử được ban vị Lỗ Đệ công.”

Ta cười thầm: đúng rồi, Lỗ Đệ (bắt tù binh), vừa nghe chính là tên nhờ diệt Minh có được. Còn nữa, trên sách sử nói Chu Nguyên Chương là năm 1368 xưng đế ở Ứng Thiên, sao Ứng Thiên lại thành Đô thành Đại Hán?

Người không biết còn tưởng hai vị này đều cùng xem tướng.

Lục Ngạc: “Thì ra chủ tử còn nhớ rõ chuyện thời Thánh Thái Tổ, ban đầu Ứng Thiên là được đoạt lại từ trong tay giặc Chu Nguyên Chương. Sau đó giặc cướp vọt tới phương Bắc, chiếm Đô thành của tiền triều Đại Nguyên, cũng nhờ tổ tiên chúng ta dẫn người đánh về. Sau đó nhờ Đức Thọ để tổ chức, năm Đức Thọ 17 thì dời đến Bắc Bình.” Cho nên phủ ta cũng dời đi theo, chỉ là phía nam vẫn có nhà cũ, về sau có cơ hội, chủ tử cũng có thể dẫn hai tỷ muội nô tỳ trở về phía nam xem?

Chu Nguyên Chương thành giặc cướp rồi hả? Quả nhiên là được làm vua thua làm giặc.

Bởi vì tiên hoàng băng hà, thái tử giám quốc, cả nước để tang, ba người chúng ta mặc quần áo trắng ba tháng xong, rồi cuộc nghênh đón tân hoàng lên ngôi. Đối với ta mà nói, tân hoàng lên ngôi có ý nghĩa lớn nhất là: ta có thể không bị nhốt nữa, sẽ có người đến giải quyết.

Quả nhiên, ngày thứ ba sau khi tân hoàng lên ngôi, ý chỉ của Thái hậu truyền đến, tuyên ta tiến cung.

~[1]Quan Chi Lâm: là nữ diễn viên điện ảnh Hongkong, có danh hiệu mỹ nhân mắt điện, vì có một đôi mắt rất quyến rũ.

5. Chương 5: Vào Cung, Gả

Bất tri bất giác đã là ngày đông giá rét rồi, ta vốn sợ lạnh, mấy ngày nay trừ thời gian dùng cơm, còn lại đều ở trong phòng hơi lửa với hai người Hồng, Lục.

Đang ngồi nói chuyện phiếm, thì nghe bên ngoài sân truyền đến giọng the thé bén nhọn cao vút: “Linh Tuyết cô nương có đây không? Mời ra phòng khách nhận ý chỉ.”

Ta trợn trắng mắt, sao có thể không ở đây? Ta có thể đi đâu? Theo như tình tiết trong tiểu thuyết và TV, liền biết là thái giám tới, trong lòng vừa chờ đợi vừa thấp thỏm, chờ đợi vì biết rằng muốn sống thật tốt, thì phải nhờ vào cơ duyên lần này. Thấp thỏm là, cổ ngữ có nói: lòng vua khó dò. Thôi, bình tới tướng đỡ, gần đây không phải số phận may mắn sao? Hơi điều chỉnh tâm tư, mang theo hai người Hồng, Lục tươi cười ra ngoài chào đón: “Ồ, ồ, không biết là ai?”

Chỉ thấy có một người mặc y phục thái giám đứng ở cửa phòng khách, mấy vị đại nội thị vệ đi theo thì đứng bên ngoài. Trong lòng biết phẩm cấp của ông ta nhất định không thấp, cũng đã thấy không ít trường hợp tiếp chỉ ở trong TV, cười hỏi: “Làm phiền công công rồi, không biết có cần bố trí bàn hay không?”

Ông ta cười đáp: “Thái hậu bảo lão nô tuyên khẩu dụ, đều là tự mình, không cần lập quy củ. Quý nhận cũng được.” Ông ta dừng một chút, thấy ta không có phản ứng, nói tiếp: “Cô nương, đây là ân chỉ rất lớn.”

Ha, trách ta không biết điều? Ân chỉ rất lớn mà không quý nhận sao? Trên mặt lại hiện nụ cười, dẫn Hồng, Lục quý xuống đáp: “Tạ ân điển của thái hậu nương nương.”

Ông ta hắng giọng một cái, lấy ra ý chỉ đọc: “Nữ nhi Linh Tuyết của nguyên thừa kế Phụ Quốc tướng quân lập tức vào cung kiến giá.” Nguyên thừa kế (thừa kế chính thống)? Quả nhiên cho đủ ta mặt mũi, rõ ràng là chuyện thật lâu trước kia rồi. Ta tạ ân, thái giám lập tức tiến lên đỡ ta, cười nói: “Cô nương xin mau mau đứng lên. Trời lạnh, cẩn thận đùi bị lạnh!” Cần khách khí như vậy sao? Thái giám tuyên chỉ trên TV không phải đều là những người kiêu ngạo hay sao?

Bất kể như thế nào, kết giao trước luôn tốt. Vì vậy cũng khách khí nói: “Làm phiền công công rồi, mời công công vào uống một ngụm trà, không biết công công xưng hô như thế nào?”

Ông ta hơi khom người, khiêm tốn nói: “Uống trà thì không cần, lão nô còn có công vụ trong người. Lão nô là Hà Tiên trong cung Thái hậu, nhờ Thái hậu chăm sóc, làm người quản sự trong cung Thái hậu. Nếu cô nương không đi vào chuẩn bị, một hồi làm sao theo lão nô đi phục mệnh?” Thật là một nhân vật lợi hại, một giọt nước cũng không lọt, không hổ là tổng quản thái giám.

Vì vậy vào phòng trong thay một bộ xiêm áo đơn giản, khoác áo khoác lông hồ. Vì lễ phép nên trang điểm nhẹ, mang theo Hồng Lục cùng nhau lên xe với Hà tổng quản, nửa canh giờ đã đến cửa cung, đổi cỗ kiệu tiến vào trong cung.

Cả đường suôn sẻ thẳng đến Từ Ninh cung, Hà tổng quản nghiêng người nói: “Kính xin cô nương chờ, lão nô đi vào báo nương nương rồi trở lại mời cô nương.” Ta gật một cái, nhìn hai người Hồng Lục bên cạnh, trái tim thấp thỏm cả đường mới hơi an bình, cuối cùng không phải cô đơn một mình.

Trong chốc lát, chỉ nghe phía trước truyền đến thanh âm vén rèm, một cung nữ mặc áo ngoài xanh biếc, áo trong màu trắng, mang theo mấy tiểu cung nữ, thái giám đi tới trước mặt. Cúi người nói: “Thái hậu nương nương mời cô nương đi vào nói chuyện. Hai vị tỷ tỷ này và nô tỳ qua bên sảnh uống trà, nghỉ ngơi một chút được không?”

Ta cười cười khích lệ hai người Phi Hồng Lục Ngạc, quay đầu cười nói với cung nữ áo xanh: “Làm phiền rồi.”

Ta đi vào phòng ngoài, chỉ cảm thấy đã đến nơi thật là xa hoa, nhưng trống trải không có ai. Hình như Thái hậu đang chờ ở phòng bên trái, suy nghĩ mình nên trực tiếp vọt vào hay là khách khí hỏi thăm trước? Chỉ nghe rèm được vén lên từ trong, Hà tổng quản vén rèm nói: “Cô nương mời bên này, nương nương đang chờ!” Phải, khỏi phải khách khí, đi vào trước!

~Mới vừa vào cửa, chỉ thấy Thái hậu ngồi ngay thẳng trên giường gấm, đầu đội mũ phượng, mặc áo thêu phượng chín móng, bà thấy ta vào cửa, lập tức đứng dậy đi tới, cười nói: “Đứa bé ngoan, rốt cuộc đã tới! Gần đây lắm chuyện, uất ức người đã lâu rồi?” Thái hậu khoảng bốn mươi tuổi, mắt phượng vu phi, có thể nói tuyệt sắc, nhất thời nhìn ngây người.

Bên cạnh vang lên một tiếng ho khan, ta phục hồi tinh thần lại, vội vàng muốn hành đại lễ, Thái hậu lại kéo tay ta nói: “Đứa nhỏ ngốc, hai mẹ con ta, không cần lập quy củ gì, tới đây ngồi, hai mẹ con ta nói chuyện một chút.” Ta ớn lạnh! Có câu: vô sự mà ân cần, không phải gian cũng cướp. Thái hậu thân thiết hiếm thấy như vậy, khiến tóc gáy ta lập tức dựng lên hết. Nhưng ta dầu gì cũng là xuyên tạc, tuy nói không thể dùng nhân quyền của người Trung Quốc để thực thi ở thời đại này, nhưng vì làm gương tốt cho bọn tỷ muội xuyên qua sau này, có thể không quy là tốt nhất.

Nghĩ xong lập tức biết nghe lời khấu đầu cảm ơn, đỡ Thái hậu ngồi lên trên giường, mình thì đứng thẳng một bên. Bà dùng một tay kéo ta sang giọng: “Người còn khách khí với ai gia? Ban đầu nếu như không phải có hoàng mệnh trong người. . . Không chừng đã là người một nhà đấy.” Nói xong mặt lộ vẻ buồn bã.

Ta vội vàng lên tinh thần khuyên nhủ: “Thái hậu vốn là người đại phúc, nhập chủ Đông cung là đúng với mệnh trời, trong phủ ta không có phúc khí đó.” Chỉ thấy ánh mắt bà lóe lóe, cười nói: “Xem đứa bé này, cái miệng nhỏ nhắn rất ngọt.”

Ta nghĩ thầm: thì ra bà và lão gia nhà ta từng là thanh mai trúc mã, lần đầu tiên gặp mặt không tiện nhiều chuyện, sau này quen rồi mới tìm cách nói chuyện. Nói không chừng còn có thể kiếm chút giao tình, cuộc sống của mình sau này cũng tốt hơn chút. Vì vậy chỉnh chỉnh vẻ mặt, trên mặt đều là sự thành khẩn, nói: “Ta vừa gặp thái hậu nương nương, cũng cảm thấy rất là thân cận, hôm nay song thân đều đã không còn, tất nhiên đối với nương nương như người thân.”

Bà lại cười cười: “Quả nhiên là đứa trẻ thông minh, ai gia có tình bạn cũ với phủ của người, tự nhiên sẽ không bạc đãi người. Nhưng trong ngoài ngoài cung, có cái gì đơn giản? Người còn nhỏ, không thể để người tìm đường xấu.” Ta cả kinh, thật là nữ nhân lợi hại, quả nhiên Thái hậu này không phải làm chơi, mấy câu nói không mặn không nhạt, lại vừa nhắc nhở vừa cảnh cáo, gây to thêm món điểm tâm ngọt, dùng được vừa đúng.

Lúc này đứng lên đáp ngay mặt: “Dạ, nô tỳ biết.”

Bà lại cười cười, ôm chầm ta nói: “Bé ngoan, về sau ở trước mặt ai gia, không cần biết có người hay không, không cần tự xưng là nô tỳ, xưng tên cũng được.”

Lòng ta vui, món điểm tâm ngọt lại đến. Thích thú cọ cọ vào người bà, cười nói: “Linh Tuyết biết, tạ ân điển của thái hậu.”

Bà cười kéo tay ta nói: “Xem ngời cũng là đứa bé có phúc khí, nghe người ta nói ngày trong phủ gặp chuyện không may, còn có Phượng Hoàng ẩn hiện hào quang? Tuy nói nhà gặp bất hạnh, nhưng với người mà nói, đây chính là chuyện thật tốt! Nghe nói dân chúng bên ngoài đều truyền khắp.”

Nhanh như vậy đã vào đề chính? Chỉ cảm thấy bà kéo tay ta chặt hơn, ta trịnh trọng nói: “Lúc ấy Linh Tuyết bị khói ngộp hôn mê, tỉnh rồi cũng không nghe thấy tin đồn gì. Nhắc tới chuyện này, Linh Tuyết nghĩ là người đi cứu lửa bị khói sặc mắt, vừa mệt vừa sợ, nhất thời mê mắt. Dân chúng mà, mới nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, nghe sai đồn bậy. Phượng Hoàng cái gì, không phải đang làm ta tổn thọ sao?”

Thái hậu thoải mái cười một tiếng: “Cũng đúng, ngu dân mà, có kiến thức gì? Cứ mong mình thấy được phượng hoàng thật, để tự mình thêm phúc thêm thọ, lại không nghĩ, long phượng này muốn là có thể gặp được sao? Người là đứa bé thông suốt, hiểu là tốt rồi, nghĩ thấu thì càng tốt. Ai gia quả nhiên không nhìn lầm người.”

Ta cũng cười: “Dĩ nhiên có thể nghĩ thấu, đây đều là chuyện rõ ràng, những dân chúng không biết chuyện, nói đi nói lại mà không thấy được thật, thì cũng qua thôi.”

Lại nói đùa đôi câu. Bà nghiêm túc nói: “Đứa bé đáng thương, hôm nay người một mình, trong tộc cũng không có người ra hôn, trong lòng ai gia rất thương yêu, từ trước đã để chuyện của người trong lòng. Ta thấy người cũng không nhỏ, hôm nay lại cô đơn đáng thương, dầu gì cũng là con cháu trung lương, nên muốn kết một hôn sự cho người trong con cháu thân vương, cũng không bôi nhọ người. Ai gia cẩn thận xem xét ở trong hoàng thân quốc thích, chỉ có Tín vương thích hợp. Gia thế cũng xứng với nhau, tuổi trẻ, đang được thánh sủng. Ai gia suy tính ý của hoàng đế, hẳn là vài ngày tới sẽ cho Tín vương tiến vào Thân Vương, đây chính là chuyện các đời trước không có tiền lệ. Thân thể của lão Vương phi Tín vương phủ khó chịu, đã sớm không quản chuyện, sau khi người gả qua, cũng là đương gia chủ mẫu của một gia đình lớn, tương lai là Thân Vương phi. Thấy người rất cơ trí, lại có xuất thân, là một người biết chuyện. Ah, người xem ai gia hồ đồ ý rồi. Ai gia nói một hồi lâu, cũng chưa hỏi ý của người, người cảm thấy thế nào?”

Ta vừa thẹn vừa mừng, lập tức xoay người quỳ lạy: “Linh Tuyết vốn là tội thần, được thái hậu nương nung không chê, lại tính đường lui cho Linh Tuyết, ân điển to lớn như thế, Linh Tuyết vô cùng cảm kích, về sau nhất định toàn tâm toàn ý, hầu hạ Vương Gia, thần phục nương nung ngài.”

Thái hậu vỗ tay cười to: “Tốt, đứa bé ngoan. Người yên tâm, về sau đến Tín vương phủ có cái gì uất ức, ai gia và hoàng thượng làm chủ thay người. Ngày mai thánh chỉ sẽ hạ, từ nay thân phận càng thêm khác biệt, tòa phủ của người không thể ở tiếp, như vậy đi, ai gia chỉ chỗ, hôm nay Tín vương và phò mã của trưởng công chúa phụ mã đều ở Tây Cưng canh gác, người đến phủ Vĩnh Lạc trưởng công chúa ở nửa năm, làm bạn với công chúa, chờ bọn Tín vương trở lại vào mùa đông sang năm, liền tiến hành hôn sự của các người.”

Ta chần chờ hỏi: “Này. . . Nương nung, sang năm vẫn là tang kỳ của quốc gia, thành hôn. . . Không sao chứ?”

Thái hậu vẫn cười, nói: “Thật khó cho đứa bé này còn nghĩ đến việc này, hôn sự này, là tiên hoàng quyết định trước khi lâm chung. Chỉ rõ tân hoàng hỏi cưới sớm cho Tín vương. Người quả là có phúc khí, có thể vượt qua hiểm cảnh.”

Ta mừng rỡ, bái tạ lần nữa.

Lại nói vài câu. Thái hậu nói: “Ai gia nói hơn nửa ngày, cũng mệt mỏi, người trở về đi”. Giương mắt nói với Hà tổng quản bên cạnh: “Hà Tiên, người đưa Linh Tuyết cô nương trở về trước, sáng mai tự có Lưu Tử Anh ở Càn Thanh cung đi tuyên chỉ tứ hôn cho Linh Tuyết. Người thì mang ý chỉ đến phủ trưởng công chúa tuyên chỉ, rồi tự mình đến Trương phủ đón Linh Tuyết cô nương qua phủ. Hiểu chưa? Nếu gây ra rủi ro, cẩn thận ai gia lột da của người” .

Ta hiểu rõ bắt Hà tổng quản tự mình đi tới đi lui, vừa là để cho ta an tâm, vừa cho đủ mặt mũi. Đang muốn tạ ơn. Thái hậu giờ giờ lên tay cười nói: “Đứa bé này ai gia vừa thấy liền thích, cũng coi như hợp ý, Hà Tiên, người đi lấy vòng tay bảo thạch xanh khảm mã não Ba Tư mà hôm qua hoàng đế hiếu kính ra thưởng cho Linh Tuyết cô nương.” Ta lại tạ ân, cùng Hà tổng quản lui ra ngoài.

Ra khỏi Từ Ninh cung, Hà tổng quản cầm hộp gấm, dẫn hai người Hồng, Lục cùng với ta hôn hờ ra mặt đi tới kiệu mềm chờ sẵn ngoài cung. Hà tổng quản cung kính cười nói: “Nô tài chúc mừng Tín vương phi ở

đây trước.”

Ta then thùng cười: “Hà tổng quản chê cười, vẫn còn chưa phải mà?”

Hà tổng quản cười nói: “Sáng mai là phải. Chủ tử rất có phúc khí, vòng tay này là đại sứ Ba Tư mới tiến cống khi bệ hạ lên ngôi. Chỉ hai đôi, một đôi cho thái hậu nương nương, một đôi khác hoàng thượng giữ nói là để lại cho hoàng hậu nương nương sau này.”

Ta cười nói: “Ân tứ của nương nương, Linh Tuyết then không dám nhận. Phiền công công rồi.”

Hà tổng quản đưa ra một tay vén màn kiệu thay ta, chờ ta ngồi vào chỗ của mình, giao hộp gấm vào trong tay ta rồi thả rèm, hét lên: “Khởi Kiệu!”

Suốt đường ta vừa xấu hổ vừa cười dẫn Phi Hồng, Lục Ngạc trở lại viện của mình, mới vừa đóng cửa phòng, mặt lập tức trầm xuống, chỉ cảm thấy trên người đều bị mồ hôi thấm ướt. Xoay người trầm giọng phân phó Phi Hồng: “Người có võ công, đi ra ngoài nhìn kỹ một chút bên cạnh có người lén lút canh chừng hay không?” Nàng tuy không hiểu, nhưng thấy thần sắc ta nghiêm túc, cũng không lên tiếng, vẫn đi ra ngoài điều tra một phen, đi vào lách đầu một cái.

Thần kinh căng cứng của ta mới hơi thả lỏng. Cười thầm nói: hừ, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, kiếp trước ta còn thấy ít sao? Thật cho là ta thích làm hoàng hậu quý gì? Không khước từ cũng không cho, quanh co lòng vòng làm gì? Trước chặt đứt tâm tư ta, rồi lập tức chỉ hôn cho ta muốn chặn đường lui của ta, suy tính thật kín đáo. Ta cô đơn yếu thế, có cần bỏ tâm tư vậy không?

Phi Hồng, Lục Ngạc thấy ta cắn răng nghiêng lợi, ai cũng không dám mở miệng, cách nửa ngày, Phi Hồng không nhin được, xông lại ôm chân của ta quỳ xuống khóc lớn: “Chủ tử làm sao rồi? Mới vừa rồi rõ ràng nghe Hà công công nói ân điển to lớn, sao chủ tử lại như mất hồn?”

Lục Ngạc cũng khóc rờn nói: “Chủ tử vừa rồi ở bên trong xảy ra chuyện gì? Thái hậu nói gì với chủ tử?”

Ta kéo ly trà đã lạnh trên bàn qua hộp hai ngum, đợi ổn định tâm tư, hắng giọng một cái, kể hết những gì trải qua ở Từ Ninh cung vừa rồi ra. Hai người nhìn nhau. Phi Hồng vội hỏi: “Chủ tử, chúng ta cũng đã là tình huống như thế rồi, thành thân là chuyện vui lớn, chủ tử còn buồn cái gì? Huống chi Thái hậu cũng đã hỏi ý của chủ tử, có thể thương lượng sao!”

Lục Ngạc quát lên: “Tỷ tỷ biết cái gì, nào có đơn giản như vậy?” Xoay người hỏi: “Tiểu thư người rất cuộc đang lo lắng cái gì?”

Nhìn hai gương mặt xinh đẹp lo lắng. Thở dài nói: “Tình hình lúc đó rõ ràng không phải thương lượng với ta, nếu ta có tâm tư gì khác, không chừng vừa rồi ba người không ra được.”

Phi Hồng hận hận nói: “Chủ tử, chúng ta dù sao cái gì cũng không có, chỉ có một cái mạng, hôm nay chủ tử muốn như thế nào thì như thế đó, nếu chủ tử không vui, chúng ta một không làm, hai làm đứt, Phi Hồng và chủ tử đi lưu lạc giang hồ.”

Ta tức giận vô cùng, cũng bị làm cho vui vẻ, “Về sau chủ tử ta, làm phiền Phi Hồng nữ hiệp chăm sóc nhiều hơn.”

Mặt nàng trở nên đỏ bừng, sáng giọng: “Ta nói thật, chủ tử chỉ xem là đùa.”

Ta cười nói: “Hôm nay nếu ta không theo ý Thái hậu, chúng ta trốn đến chân trời góc biển cũng sẽ bị Thái hậu tiêu diệt. Trước kia lời đồn đãi vốn mơ hồ, bà vốn không biết chuyện phượng hoàng là thật hay giả, nhưng cũng không thể không tin. Nếu như không làm Phượng Hoàng nhà bà, đến lúc đó bị người có lòng tìm được, luôn sẽ có chút phiền toái. Nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể đoán, hôm nay ta không thể nhận tội danh trốn tứ hôn.”

Lục Ngạc thấy tâm tình ta tốt nhiều, cũng thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận hỏi: “Chủ tử, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?”

Ta nhìn gương mặt lo lắng của hai người, nghĩ thầm: dù sao Bồ Tát đưa ta tới thì không phải là hại ta, nhiều lắm là chút cực khổ. Liên tăng tinh thần cười nói: “Bà ta đường đường một Thái hậu, sẽ không cố ý hại ba nữ tử yếu đuối chúng ta. Nếu như muốn hại, cũng không cần vừa tứ hôn vừa ban bảo vật.”

Phi Hồng vừa nghe, lập tức cao hứng trở lại.

Lục Ngạc hơi suy tư một phen, cũng mở miệng cười nói: “Chủ tử muốn ăn cái gì? Nô tỳ lấy cho chủ tử.”

6. Chương 6: Quan Trường Bách Hiếu Sanh (cái Gì Cũng Biết)

Bởi vì năng lực biểu đạt ngôn ngữ của Lục Ngạc cô nương - tỳ nữ của bản cô nương mạnh, lại biết nhiều, nên đúng là con đường tập hợp những loại chuyện xấu. Có thể thông qua suy nghĩ bén nhạy phân biệt các loại tin tức là thật hay giả để tổ chức lại, bị bản cô nương phong cho là “Quan trường Bách Hiếu Sanh”.

Thông qua một phen giới thiệu của Lục Ngạc cô nương ‘quan trường Bách Hiếu Sanh’, ta cuối cùng hiểu được về tên họ / số tuổi / nghề nghiệp / phối ngẫu / lịch sử gia tộc của đám người Tín vương, công chúa, phân ra hai bộ phận chính sử (lịch sử như sách ghi) và dã sử (lịch sử truyền miệng).

Về chính sử, Lục Ngạc cô nương nói như thế này:

Trưởng công chúa, khuê danh Cẩn Ngọc. Ra đời vào năm Đức Thọ thứ 5, phụ thân là Đức Thọ Hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu đầu tiên của Đức Thọ đế - Hiếu Hiền hoàng hậu. Đích hoàng trưởng nữ, ban hiệu Vĩnh Lạc. Nàng thông minh cơ trí, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, rất được đế hậu yêu thích. Năm Đức Thọ 21 gả cho Hoàng Ấu Cách - trạng nguyên năm đó. Hoàng Ấu Cách, tự Nguyên Tường. Tổ tiên là Bình Bộ Thượng Thư Hoàng Chiêu, là đại thần đắc lực của Thánh Thái Tổ hoàng đế. Cha hân là Hoàng Khắc Trường, làm quan đến chức Hữu Thừa Tướng. Nguyên Tường mười một tuổi đã vang danh thần đồng khắp vua và dân. Nghe nói hân phong thái tuyệt luân, được xưng “Ngọc Diện Hoàng Lang”. Hai người được ngự tứ phủ đệ thành thân vào năm Đức Thọ 22. Phủ này là phủ đệ hoa lệ nhất kinh thành, hoàn thành năm 22 thì được ngự bút ghi: phủ trưởng công chúa. Lại không phải phủ phò mã, hoàn toàn thấy rõ sự sủng ái. Hai người cưới rồi thì cảm sát hòa minh, là vợ chồng mẫu mực trong triều. Khác: phò mã giữ chức Bình Bộ Thị Lang.

Tín vương, tên Dục Phong. Thừa kế làm vương. Tổ tiên là đường huynh Trần Hữu Nhân của Thánh Thái Tổ Trần Hữu Lượng. Có tin đồn nói, Tín vương anh tuấn bất phàm, Tín vương thần dũng vô địch, từng tỷ võ trước tiên đế gia, lấy một địch mười, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Tín vương có nghĩa khí, có mấy huynh đệ sống chết cùng nhau. Tín vương đa tình, có tình với với nữ nhi của Hộ bộ Tham Sự Lưu Dương, từng cầu xin tiên đế tứ hôn, bởi vì gia thế hơi thấp, nên làm trắc vương phi, hiện đã sinh một con Triệu Hàm, hai tuổi. Khác: Tín vương được ban chức Phụ Ấn Tướng Quân của lão gia phủ ta.

Ở trên chính là lý lịch sơ lược bình sinh của hai người, phía dưới là thời gian dã sử của ‘quan trường Bách Hiếu Sanh’:

Dã sử một: tin đồn trưởng công chúa hay ghen, mặc dù sau khi cưới chưa từng sinh con, vẫn không cho phò mã cưới vợ bé, đến nay chỉ có một người thiếp vô danh. Người thiếp vô danh sinh ra một đứa con, đến nay không phong hào.

Dã sử hai: tin đồn Lưu thị trắc phi của Tín vương bình thường cực kỳ mỹ lệ, lại dịu dàng sẵn sàng, đối đãi người hòa ái dễ gần. Gả hai năm, tình cảm hai người cực tốt.

Dã sử ba: tin đồn Tín vương không phải lão Tín vương sanh, mà là Tín vương phi và tiên đế sinh ra.

Dã sử bốn: tin đồn lão Tín vương phi là một hồ ly, quyến rũ tiên đế nhiều chút năm! Thật may là sau đó tiên đế lạc đường biết quay lại, lại ưa thích Thái hậu bây giờ, nếu không phát triển tiếp thật không hay!

~Nhưng Lục Ngạc cô nương hiểu học vẫn có nghi vấn.

Bách Hiếu Sanh Lục Ngạc cô nương bổ sung: “Chủ tử, người nói Đường Kim hoàng thượng muốn tấn phong Tín vương thành Thân Vương, chẳng lẽ đã tra rõ Tín vương là con của tiên đế, là huynh đệ, cho nên mới làm như vậy?”

7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Mặt Ở Phủ Công Chúa

Thái Tổ lên ngôi tới nay, biên giới phía tây là phần đất không ai quản lý, chỗ rừng sâu có giặc cỏ xuống núi quấy nhiễu dân vùng biên giới, ngày tháng mệt mỏi, giặc cỏ đã gần đến vạn người, có tổ chức có kế hoạch công khai tụ lại đối kháng với triều đình. Phò mã của trưởng công chúa và Tín vương cùng nhau lĩnh thánh chỉ đi đến trừ phiền loạn, khổ nổi địa hình không quen, giao thông bất tiện, nhất thời không có cách nào tiêu diệt bọn chúng hoàn toàn. Cộng thêm hiện tại đã là ngày đông giá rét, đường núi càng thêm khó đi, giặc cướp núp ở núi sâu không chịu ra, hai bên đối đầu một khoảng thời gian rồi.

Bởi vì đại phò mã và Tín vương cùng lĩnh thánh chỉ, cho nên trưởng công chúa đối với ba người chủ tớ chúng ta cũng coi như khách quý, tự mình thu xếp chánh viện phía tây cho ba chủ tớ chúng ta ở. Còn cho ta thêm mười hai nha hoàn và tám tên hầu, còn dặn bảo mọi người cẩn thận hầu hạ, tiền tiêu hàng tháng giống các viện khác, ngay cả ta và Hồng Lục đều có phần. Bởi vì mùa xuân đã tới, trưởng công chúa cùng ta đón giao thừa, cầu phúc. Cuối cùng đã qua một mùa xuân náo nhiệt đầu tiên ở phủ công chúa sau khi tuyên không.

Trưởng công chúa và những thông tin trong truyền thuyết cũng không khác mấy, đối đãi người lạnh nhạt, lại thỉnh thoảng lộ ra xa lánh từ trong lòng, cộng thêm thân phận, cho nên cũng không mấy thân cận người khác.

Ta và Phi Hồng Lục Ngạc ở phủ công chúa cũng thuận buồm xuôi gió. Thái hậu quyết định cho chúng ta mặt mũi, thỉnh thoảng bảo Hà tổng quản tự đến hỏi thăm tình huống ăn uống thường ngày, năm ngày ba bữa lại ban thưởng, từ quần áo đồ trang sức đến tơ lụa, cuối cùng cả ngự thiện cũng ban thưởng. Mỗi lần đều phải bày bàn quý tạ thánh âm.

Mỗi lần chuẩn bị theo quy củ, thái giám, thị nữ lo việc vặt trong phủ công chúa cũng sẽ theo ý chỉ đến, để lấy được ít đồ tốt mà thái hậu thưởng, vừa mới bắt đầu tất cả mọi người đều vui vẻ ra mặt, chỉ ngóng trông vương phi tương lai như ta được sủng ái nhiều hơn. Địa vị ở phủ công chúa của ta đã bay lên tới giai cấp của trưởng công chúa - chủ tử bọn họ, cả Phi Hồng, Lục Ngạc ở trong phủ cũng đều được người ta nịnh nọt xưng ‘cô nương’. Nhưng càng về sau đồ được ban thưởng ngày càng nhiều, thì lại càng ngày càng tạp nhau, thường là mới vừa thu lại dụng cụ bàn, ngoài cửa chính lại truyền đến giọng của thái giám tuyên chỉ: ý chỉ đến!

tất cả mọi người bắt đầu chết lặng, nhưng quy củ đã đặt ra thì không thể không theo. Trong lúc nhất thời, ta và cả phủ công chúa náo loạn thành một đám. Thái giám thị nữ tích cực lãnh thưởng giảm bớt nhiều, người người nghe thấy chỉ cả kinh.

Ban đầu hoạch tội Trương phủ, tuy là tiên đề bí mật hạ chiếu ban tội, nhưng những người trong triều có ai lại không phải là người khôn khéo? Trước không nói chủ tử của phủ này đã càng lúc càng yếu thế, chỉ nói tước vị mỗi ngày một thấp, trong vòng hai năm đã bị hạ đến không còn gì, cả công chức cũng bị giáng từ từ, mọi người đều biết ngày tốt của phủ này không còn nhiều. Vì vậy các vị quan liêu đồng sự, quý phụ thường qua lại với phủ những năm trước đã không mấy lui tới. Nghe Lục Ngạc nói: phu nhân hai năm qua, cũng không có xã giao gì. Trận lửa lớn vào mùa thu, cháy sạch sẽ lưu loát, trong lòng đoàn người đều biết, những ngày vinh hoa của phủ này đã hết.

Vậy mà lại bị ta nửa đường nhảy ra làm một cú hồi mã thương (quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch), hoa lệ đi lên đài lớn thượng lưu xã hội lần nữa. Lại không nói đến truyền thuyết vừa thật vừa giả kia, hoàng thượng tứ hôn cho vương gia đang được ân sủng, Linh Tuyết ta đã là vương phi vấn đã đóng thuyền, khiến cho các quý phụ rơi bể mắt kiếng lần nữa. Hôm nay Thái hậu càng thêm ân sủng ta, vì vậy từng người một lại tự động đến làm thân.

Phủ của trưởng công chúa là phủ đệ sang trọng nhất trong kinh thành trừ hoàng cung, bên trong phủ có vô số kỳ hoa dị thảo, chúng quý phụ sớm đã có tâm đi thăm dò một phen, khổ nổi tính tình công chúa không thân thiện, lần này ta vào ở, nên đặc biệt tìm mấy lý do “Nghe nói Trương tiểu thư trong phủ bị thương, đặc biệt tới cửa thăm hỏi chân thành” “Không biết tiểu thư có bị tổn thương gì trong lần ‘tai nạn’ này không? Đặc biệt tới thăm.” “Tín vương và Trương tiểu thư sắp thành thân, bọn ta đặc biệt tới chúc mừng” để đến,

ngày ngày dâng lên báii thiếp, nghĩ là vừa có thể nịnh bợ trưởng công chúa và vương phi tương lai, lại lấy được lòng Thái hậu, còn có thể nhìn xem một phen, khiến cho các quý phụ trong kinh thành thi nhau đến cửa.

Bởi vì báii thiếp đã nói rõ là tới gặp Trưởng tiểu thư, trưởng công chúa cũng không thể gây khó dễ. Trong thời gian ngắn, phủ trưởng công chúa phủ vinh hạnh trở thành “phủ hot nhất trong kinh thành”.

Bởi vì được trưởng công chúa ‘ngắm cho phép’, quý phụ trong kinh ba ngày hai bữa hoặc một mình hoặc kết bạn, thường tới phủ công chúa “xem xét”, trưởng công chúa làm chủ nhân, cũng phải có mặt. Qua nửa tháng, “Mỉm cười” hòa ái dễ gần của trưởng công chúa dành cho ta cũng dần dần duy trì không nổi. Ta chỉ có thể thỉnh thoảng làm một ít động tác, hoặc là ‘nhức đầu’, hoặc là ‘di chứng sau hỏa hoạn’ để xin được cáo lui trước, mọi người cũng không tiện giữ lại.

Lúc mới bắt đầu trưởng công chúa thấy thân thể ta không thoải mái, từng tuyên thái y chẩn bệnh mấy lần, sau đó phát hiện phát tác một ngày mấy lần thì quá mức thường xuyên, thái y còn nói không ra nguyên do, cũng chỉ cười một tiếng. Chỉ khổ cho nàng, mỗi khi ta rời đi, nàng lại phải tiếp tục ứng phó. Từ từ, trưởng công chúa cũng học được ‘chạy trốn’, có khách, không đợi ta ‘ngã bệnh’ trước, nàng đã lấy lý do “Còn có việc”, “Tối hôm qua chưa nghỉ ngơi đủ” “Chứng nhức đầu lại tái phát”, khẩn cấp rút lui trước ta. Chỉ còn lại ta cười cười, nhưng hận đến nghiến răng.

Trường hợp hợp mặt ‘thân thiết’ và ‘ám áp’ này yêu cầu rất cao về vẻ mặt, nhưng rốt cuộc theo sự bộc phát tức giận của trưởng công chúa mà thuận lợi dừng lại một thời gian. Nguyên nhân gây ra là hôm đó có một phu nhân Ngự sử không mấy thông minh đã vô cùng thành khẩn ngăn lại trưởng công chúa và ta, yêu cầu trưởng công chúa nói về quá trình xây phủ, dạy chồng ngoan ngoãn; thuận tiện muốn bản cô nương nói ra làm sao có thể một bước lên trời gả cho Vương gia, từ tiểu thư gặp rủi ro trở thành hồng nhân bên Thái hậu? Đối với hành động nhiều chuyện thấp kém của bà ta, bọn ta đều đổ mồ hôi. Đã ‘tự động loại bỏ’ rất nhiều từ không lịch sự, bà ta cứ lảm nhảm mà bỏ quên những động tác bưng trà của trưởng công chúa. Trưởng công chúa không thể nhịn được nữa liền ‘không cẩn thận’ làm rơi ly trà, vô cùng ‘xin lỗi’ đứng dậy tiễn khách, chúng ta ân cần đưa nàng ra cửa lớn cũng thịnh tình mời phu nhân Ngự sử mặt mày đỏ bừng trở về.

Thấy bóng lưng phu nhân Ngự sử biến mất trong tầm mắt, hai ta giật giật mặt nhìn nhau cười to, bỏ qua buồn bực lúc trước, tâm tình thoải mái rất nhiều. Mấy vú già hai bên cũng đều che miệng cười. Kể từ khi hai người cùng chung ứng phó rất nhiều “đạn mềm bọc đường”, thông qua “hành động” của cả hai, “Cách mạng hữu nghị” của ta và trưởng công chúa nhanh chóng ấm lên, những ngày thanh tĩnh, cũng thường ngồi chung nói đùa.

Sau mấy ngày ngừng nghỉ, người tới phủ tham kiến dần dần lại bắt đầu nhiều hơn. Chỉ là lúc này không ai đơn độc hành động nữa, thường đều là 16, 17 người cùng đến. Mạnh mẽ chính phủ công chúa thành nhà tắm công cộng, không còn cách nào, trưởng công chúa tìm ta thương lượng. Lấy lý do phượng thể công chúa không khỏe, đến biệt trang Kinh Giao tĩnh dưỡng ít lâu. Ta suy nghĩ cũng đồng ý, ngày hôm đó cùng trưởng công chúa vào cung thỉnh an nói rõ nguyên do, báii biệt Thái hậu, trở về phủ cẩn thận chuẩn bị tất cả công việc xuất phủ.

Việc này không nên chậm trễ, chọn ngày hoàng đạo mừng năm tháng ba, mang theo chúng gia đình vú già bình thường vừa lòng đắc lực, ăn mặc trang phục và đạo cụ, đoàn người trên 16 chiếc xe ngựa lớn lồng lộng hùng dũng ra khỏi thành.

Ra khỏi thành tây, đi hơn một canh giờ, thì đến một biệt trang rất rộng. Bên trên còn có tám biển do Đường Kim Thiên Tử lúc còn là thái tử viết: Phượng Hoàng sơn trang. Thấy tên này thì trong lòng cũng không khỏi cảm thán, đồ của hoàng gia, luôn có Long Phượng. Chờ đến khi mọi người dàn xếp xong việc ở sơn trang, tĩnh tâm uống ly trà, đã là chuyện năm ngày sau.

Ngày hôm đó trưởng công chúa mời ta đi dạo trong ‘tiểu sơn trang’ của mình thì ta đồng ý ngay. Lúc thấy mấy vú già cao lớn khiêng hai cỗ kiệu đi ra, ta ngăn người. Trưởng công chúa cười nói: “Người lên trước đi, một hồi sẽ biết.”

Hai canh giờ sau, ta rốt cuộc biết tại sao phải dùng kiệu rồi. Vì đoàn người chúng ta cưỡi ngựa xem hoa đi dạo trong ‘tiểu sơn trang’ này hai giờ, mà công chúa còn dám nói mới đi không tới một phần năm. Vú già

không kiêu cũng đổi hai đợt người rồi.

Nhìn thấy chỗ nào cũng sắc màu rực rỡ, tráng lệ. Thị giác rất cuộc mẻ mỗi, kiểm chế kích động đi dạo hơn nửa canh giờ nữa, rốt cuộc không nhịn được trực tiếp hỏi trưởng công chúa: “Trong phủ của ngài có chỗ gì đặc biệt?”

Trưởng công chúa cười run rẩy hết cả người, cười nói với hai nha hoàn Tử Yên, Đàm Lam bên cạnh: “Xem đi, ta đã nói rồi, nàng sẽ không nhịn được nửa ngày, quả nhiên. . .”, hai đại nha hoàn Tử Yên, Đàm Lam rất được lòng của trưởng công chúa, hai người bình thường thông minh, lúc này cũng nhỏ giọng cười duyên. Bất đắc dĩ đợi nàng ngừng cười, dùng mắt ra hiệu nàng nói tiếp, “Được, chờ làm ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, người ta còn tưởng rằng chủ nhân như ta ngược đãi khách quý”. Nói xong lại nói với Tử Yên: “Đi, dẫn Tín vương phi đến cái hồ trong trang chúng ta xem.” Ta kinh hãi, trong trang còn có hồ? Không khỏi gật đầu đồng ý.

Lúc này không đi ngang viện, mà đi thẳng trên con đường thật dài, đi ước chừng gần mười phút, nhìn thấy một cái cổng vòm khá lớn. Qua cổng vòm vẫn không ngừng kiêu, tầm mắt đột nhiên rộng ra, một cái hồ thật lớn. Ở trong gió nhẹ ngày xuân, bên bờ đường liễu giương nhẹ, các loại hoa cỏ không biết tên nở rộ chung quanh, làm cho người ta không kịp nhìn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, sơn trang này ở thành tây, chẳng lẽ chính là ‘ hồ Thập Sát ’[1] sau này? Ta ngồi yên trong kiệu giường mắt nhìn, chỉ nghe Đàm Lam cười nói: “Công chúa nói Linh Tuyết tiểu thư thấy hồ này, không chừng sẽ ngây người. Nguyên lai là thật. . .”

Lục Ngạc nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, có muốn xuống đi dạo một chút hay không?” Ta mới phục hồi tinh thần lại, đỡ tay Phi Hồng đi về phía bờ hồ.

Chỉ thấy liễu rủ, hoa cỏ sum suê, sóng nước nhộn nhạo trên hồ, hay nhất là đối diện hồ có nhà thủy tạ, phong cách thanh nhã. Dựa vào lan can ngắm cảnh, bóng cây lắc lư, nước hồ lặn tẩn, trong thanh nhàn lại có tình thú khác.

Thấy trưởng công chúa ở bên cạnh, không khỏi cười hỏi: “Công chúa rất có phúc khí, chỗ có linh khí này đều thuộc về công chúa. Không biết hồ này có tên chưa?”

Trưởng công chúa kiêu ngạo nói: “Ban đầu ta cũng không thích ở trong phủ cả ngày. Sau đó phụ hoàng thấy ta buồn bực không vui, phò mã lại bận việc, khi ông ấy cao hứng, liền cho ta mảnh đất này, nói xây khu vườn tiêu khiển. Hồ này vốn không có trong vườn của ta, nhưng bởi vì ta thích ngắm, nên bảo người ta khoanh luôn vào đất của trang. Đến nay là sản nghiệp của ta, cũng chưa có chính thức đặt tên, muội muội có tên gì hay không?”

Ta cười nói, “Linh Tuyết không có học vấn cao, nào biết đặt tên gì?” Nghĩ lại, không khỏi tà ác nói: “Đây là sản nghiệp của công chúa, cũng nên có một cái tên, Linh Tuyết thấy cũng không cần lấy tên gì cầu kỳ, hay gọi là hồ Vị Danh (không tên) đi.”

Công chúa rất mừng, “Được, về sau cứ gọi là hồ Vị Danh.”

Ta và công chúa thương lượng một chút, nói không muốn ở trong viện đã an bài trước, có thể dời đến viện gần hồ ở không? Công chúa tất nhiên gật đầu đồng ý, nhưng cũng dời xa chánh viện của nàng, nàng ở Thính Phong hiên, ta ở Tích Bảo hiên. Hai người chọn hai viện gần hồ mà ở. Quyết định xong lại bận việc thêm mấy ngày, sau lần thì, ta cùng công chúa luôn ở bên bờ hồ Vị Danh này.

Từ từ quen thuộc với công chúa, cũng biết trưởng công chúa không thích những thứ ngâm thơ mua vui, cổ ra vẻ tao nhã. Những hoạt động nghệ thuật cầm kỳ thư họa, nữ công gia chánh ở cổ đại, mười ngày nửa tháng đều không dính tới. Việc này rất được lòng ta, ta vẫn luôn dốc sức sống phóng túng, những phong cách tao nhã này đều không thích (chủ yếu là không hiểu). Vị trưởng công chúa này, trừ bỏ vẻ ngoài cao ngạo, cũng là một người thú vị.

Vị Danh hồ tuy là rất đẹp, nhưng mười ngày nửa tháng, từ từ cũng chán rồi. Sau đó hợp kế cùng công chúa, Vị Danh hồ này tuy tốt, nhưng mà chúng ta cũng có thể dùng để phát triển những chuyện khác. Ta tỉ mỉ suy nghĩ một phen, ở cổ đại lâu như vậy, cái gì cũng tốt, chính là thức ăn quá mức tiêu chuẩn. Ngày ngày ăn những thức ăn này, rồi thêm điểm tâm ngọt, cũng đã chán ngấy. Bây giờ đang vào mùa xuân, chúng ta

có thể tiến hành những hoạt động mà kiếp trước ta thêm thường thật lâu. Nói ví dụ như chơi xuân, ăn cơm dã ngoại, nướng thức ăn ngoài trời, đồ nướng bằng khung sắt Hàn Quốc. Những hoạt động này, các bằng hữu có hiểu biết, đều có thể tưởng tượng ra được, triển khai ở bên bờ hồ phong cảnh như vẽ, là chuyện vui tai vui mắt cỡ nào! ~~~ vui vẻ nhất chính là không cần phải lo lắng vấn đề bảo vệ môi trường.

Động lòng không bằng hành động, ở dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của công chúa, chỉ huy hơn mười vị đầu bếp đến từ bốn phương tám hướng trong trang, lập tức oanh oanh liệt liệt triển khai ‘ tháng hoạt động thức ăn ngon ở Vị Danh hồ ’. Tuy trưởng công chúa nghiêm khắc với người làm, nhưng không hề keo kiệt tiền bạc, khen thưởng đều tăng gấp bội, trong lúc nhất thời tinh thần mọi người càng lên cao, thức ăn, đồ nướng đều không ngừng đổi mới.

Qua mấy ngày, ta và trưởng công chúa đã tâm đầu ý hợp. Người trước người sau đều gọi tỷ tỷ, muội muội, ‘ người ’, ‘ ta ’.

Ngày vui vẻ luôn ngắn ngủi, mắt thấy mùa hè đến gần, công chúa đề nghị cử hành hoạt động “Sợ ~ Đá (kick)” để tổng kết du xuân, dã ngoại vui vẻ đầu hè vào năm Gia Tĩnh thứ hai, vì khao thưởng mọi người, mang theo mọi người cùng nhau hưng trí bừng bừng tập hợp ở bờ hồ. Vì tuyên dương đầy đủ tư tưởng ‘tự mình làm việc, cơm no áo ấm của Mao chủ tịch đến các quý phụ. Ta giắt giấy công chúa, bảo mọi người tìm chỗ phong cảnh đẹp, tầm mắt rộng mở, dàn xếp xong, tự mình tản ra, hai người chúng ta tự nướng đồ ăn. Công chúa ở trong phủ chán chết cả ngày, cộng thêm cuộc sống gần đây thật thú vị, nên cũng muốn thêm chút kích thích, vì vậy bỏ xuống thân phận, lập tức đồng ý.

Bởi vì gần đây ăn đồ nướng nhiều, thấy cũng nhiều, hai người tự làm cũng có khuôn có dạng. Trưởng công chúa hưởng xong ‘ thành quả lao động ’ của mình, hô to món ngon nhân gian. Áo ngoài cũng cởi ra, xắn tay áo lớn, kêu ta đã sớm hành trang gọn nhẹ, ra sức nướng thức ăn, loay hoay cực kỳ cao hứng.

Về sau dần dần có gió nhẹ, thể lửa lớn dần, cộng thêm thức ăn trên giá nướng nhiều, hai người trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, một xâu gà bị nướng khét, nhất thời lại sặc khói, cho lui chúng nô tài muốn tiến lên giúp một tay, hai người chơi đã nghiện, đều là mặt đen nhánh, vấy bẩn trắng thuần đều nhiễm từng cục ố đen, nhìn đối phương nhếch nhác, không cười lớn một tiếng, tay chân càng thêm rối ren.

Gia Tĩnh hoàng đế bệ hạ vĩ đại nhất thần vũ lũy lừng nhất Đại Hán triều chúng ta, tìm theo tiếng mà đến thì nhìn thấy cảnh tượng thế này: hoàng tử cao ngạo lạnh nhạt, thay đổi biểu tình ba mươi năm như một ngày, cư nhiên có thể cười thật rực rỡ. Bên cạnh là một vị cô nương, đại khái chính là di nữ Linh Tuyết của Trương phủ được hắt tứ hôn nửa năm trước, cả người bừa bãi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là tro đen, lại vẫn không che giấu được đôi mắt to giảo hoạt chói lọi như sao, và nụ cười không hề giả tạo khiến người động lòng, không thể nào quên.

Chỉ nghe bên cạnh truyền đến mấy tiếng ho càng nghe càng thấy giả. Ta và công chúa chậm nửa nhịp mới ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy hô hấp của công chúa bên cạnh căng thẳng, đảo mắt lại mắt tự nhiên cười cười. Ta nhìn về phía người tới, trước mắt là một đôi mắt hứng thú dào dạt, lỗ mũi vừa cao vừa thẳng, ngũ quan xuất sắc, khí chất kín đáo, khẽ mỉm cười, ánh sáng trong mắt như lưu ly, đường cong khóe miệng hoàn mỹ, làm cho tim người ta đập thành thịch.

~~[1]Hồ Thập Sát: bốn phía có mười ngôi chùa nên được đặt tên này, là một thắng cảnh ở Yên Kinh, miền bắc Hà Bắc, Trung Quốc.

8. Chương 8: Mới Quen

Khi dáng vẻ của người cực kỳ chật vật nhất đúng lúc bị một nam nhân khí vũ hiên ngang, dáng dấp không tẻ, thân phận không tẻ, có tiền lại có đáng gặp phả, phản ứng đầu tiên của người là cái gì?

Ta giương mắt thẳng tắp nhìn hắt nửa phút vẫn không thể chuyển con người, sau đó nghĩ đến dường như xiêm áo mình không ngay ngắn, hình tượng dơ dáy, hơn nữa đại khái có lẽ nhìn người như vậy không quá lễ

phép. Cho đến khi tên nhân yêu (gay, ở đây chỉ thái giám) bên cạnh hấn ho mạnh một hồi thì ta mới phản ứng được. Không khỏi quát to một tiếng ở đáy lòng: trời muốn diệt ta!

Lúc này mới chậm lụt phản ứng: thì ra những tiếng cười cợt quanh hồ đã không còn, những nha hoàn vú già này đều quỳ trên đất, an tĩnh quý dị. Nhìn lại tên nhân yêu phải giả bộ ho rất uất ức — không, công công cũng đang khiếp sợ nhìn ta, sau đó tầm mắt dời đến trưởng công chúa đang cung kính cúi đầu thỉnh an.

Thầm nghĩ: thăm, thì ra trai đẹp chẳng những bộ dạng anh tuấn, còn là ông chủ lớn không chọc được.

Ý nghĩ xoay chuyển mấy vòng, cũng không biết là phải dập đầu thỉnh an trước hay là mặc áo khoác vào trước. Đang do dự, vị trưởng công chúa đáng yêu nhất, chị em tốt của ta, đứng lúc ra ngoài cứu giúp rồi. “Sao hôm nay hoàng đế rảnh rỗi đến thăm tỷ tỷ?”

Vị kia cười cười: “Lúc trước nghe nói thân thể hoàng tỷ không khỏe, đã sớm muốn đến thăm. Lại bởi vì quốc sự phức tạp, nhất thời không thể phân thân, hôm nay vừa rảnh rỗi, chưa chào hỏi đã tới rồi. Chỉ là. . .” Hấn ngấm bốn bề, tiếp tục cười nói: “Xem ra chẳng những thân thể hoàng tỷ thoải mái, cuộc sống cũng rất phong phú.”

Xem ra hai người bình thường quan hệ không tệ! ~ chỉ là trưởng công chúa, có thật là không sao, ta rốt cuộc có cần quỳ xuống tiếp giá hay không?

Một hoàng đế quét nhìn ta đang lúng túng bên cạnh mấy lần, tay giơ lên về phía sau, nói: “Chu Tam Nhi, đứng dậy hết đi. Trẫm chỉ là đến thăm hoàng tỷ mà thôi, không cần hành lễ.”

Nói sớm đi, huynh đệ! ~ không màng đến trưởng công chúa, khom người coi như là cảm tạ thánh ân.

Trưởng công chúa này cũng khách khí ngoài miệng một phen, vừa nói vừa kéo ta, giới thiệu: “Hoàng đế nói vậy là không biết, vị này là tiểu thư Linh Tuyết của Trương tướng quân.”

Gia Tĩnh đế cười nói: “Ừ. Đã nghe nói! Linh Tuyết cô nương có hài lòng với việc trẫm tứ hôn?”

Mẹ nó, nói không hài lòng được không? Nghĩ đến kinh nghiệm ở Từ Ninh cung hôm đó, hảo cảm đối với hấn lại giảm, cho đến lạnh lẽo. Cũng không biết câu “Đã nghe nói” là nghe ai nói? Thái hậu / cấm quân / lời đồn đãi? Thật nhiều thứ phải học. Nhưng cũng không cảm thấy chậm trễ, lập tức cung kính cúi đầu người: “Linh Tuyết tạ thánh ân của bệ hạ.”

“Về sau đều là người trong nhà rồi, không cần khách khí.”

Dù sao hình tượng đã sớm mất, cho nên ta cũng không có ý định khách khí nhiều.

Nhưng nhìn hấn và tiểu công công sau lưng, muốn nói lại thôi. Mặt hấn tràn đầy nụ cười khích lệ nhìn ta. Ta do dự một chút, cuối cùng lấy dũng khí lấp bắp hỏi: “Vậy. . . . Phiền toái vị công công này có thể dời chân đi một chút không? Người đạp quần áo rồi.” Nhất thời hiện trường hơi hòa hoãn, tiếp đó truyền đến tiếng cười như chuông bạc của trưởng công chúa, nụ cười trong mắt Gia Tĩnh hoàng đế cũng càng đậm. Chỉ có vị tiểu công công đáng thương, bởi vì lên tiếng ho khan ra hiệu mà khuôn mặt bị đỏ lên, vốn đã dần dần khôi phục, lần này lại ‘vụt’ một cái nhanh chóng đỏ nữa, vả lại phạm vi càng thêm khuếch tán đến trong cổ áo.

Liếc công chúa đang cười run rẩy bên cạnh mấy lần, lại nhìn tiểu công công, ánh mắt chợt lóe, nghiêng đầu vui sướng khi người gặp họa nói với trưởng công chúa: “À, ta nhìn lầm, thì ra là hấn đạp áo ngoài màu đỏ hôm trước công chúa mới may!”

Quả nhiên thành công thấy công chúa ‘vụt’ một cái ngưng cười. Cẩn rằng cả giận nói: “Chu Tam Nhi, người được đẩy nô tài không có mắt.”

Ta một mực mắt nhìn biểu tình biến hóa của công chúa, lúc này thấy nàng phá công, không nhận được lập tức hoàn toàn không có hình tượng ôm bụng cười lăn lộn. Hoàng đế cũng không nhận được cười sang sảng ra tiếng. Về mặt hung ác của trưởng công chúa chỉ duy trì ba giây, rồi cũng ‘phí’ một tiếng cười đến ngã trước ngã sau.

Tiểu công công đáng thương, ai, xin nén bi thương!

~Sau khi cười xong, ta và công chúa ở dưới sự giúp đỡ của thị nữ, chọn một chỗ bí mật treo rèm lên thật dày, tự thay xiêm áo sạch sẽ, rồi trở lại chỗ cũ. Gia Tĩnh để đang lịch sự lau miệng, nhìn trưởng công chúa cười nói: “Hoàng Tỷ thật hưởng thụ, thức ăn này còn ngon hơn Ngự Thiện Phòng làm một bậc.”

Trưởng công chúa ngẩn người, cười nói: “Hoàng đệ cả ngày trong cung ăn đồ ngon quen, thỉnh thoảng thay đổi món lạ, cũng là có chút thú vị.”

Mắt thấy không khí sắp hạ xuống. Ta chen miệng cười nói: Trong thiên hạ, không thiếu cái lạ. Hôm nay bọn ta ăn ngon mặc đẹp, sơn trân hải vị, ngày ngày đều chán ngấy đúng không? Không chừng ngày nào đó được rồi rãnh, đến quán ăn trên phố, ăn chút cháo trắng, lại sẽ cảm giác đó là cực phẩm nhân gia.”

Hai người họ đều là sững sốt, Gia Tĩnh để cười nói: “Cô nương rốt cuộc là hậu nhân nhà tướng, kiến thức uyên bác, một lời nói rõ, trầm xấu hổ.”

Hả? Hoàng đệ cũng thích tung hứng? Nhưng ta chỉ dám nghĩ chứ không dám nói!

~Trưởng công chúa cười nói: “Vậy ngày khác chúng ta cùng đi ăn cháo trắng rau dưa cực phẩm đi.” Gia Tĩnh để chỉ cười không nói. ‘ Chúng ta ’ này là tất cả chúng ta sao? Ta không muốn cùng những long tử phượng tôn như các người đi ra ngoài rêu rao.

Nhìn thấy ánh mắt xm thường của ta, một vị Hoàng đế nhằm chán đột nhiên mở miệng nói: “Tốt, chọn ngày không bằng đừng ngày, vừa đúng hôm nay trẫm rảnh rỗi, đi ra phố tìm hiểu cũng không sao. Chỉ là. . .” Nhìn tầm mắt hần quét trên người ta. Thầm nghĩ hồng bét. Quả nhiên, hần tiếp tục nói: “Nhưng mà thoạt nhìn Tín vương phi của chúng ta không muốn!”

A, Trương Linh Tuyết ta há dễ dàng cho người ta chèn ép sao. Cũng cười cười: “Nếu Thánh thượng và công chúa không có ý kiến, Linh Tuyết tự nhiên theo cùng.”

Trưởng công chúa cười nói: “Cũng tốt, mới vừa ăn nhiều đồ dầu mỡ, ăn chút cháo nhẹ cũng tốt.” Xoay người gọi tiểu công công theo hầu: “Lưu Toàn, người đi hỏi thăm một chút, trong thành có tiệm cháo nào ăn ngon lại sạch?”

Lưu Toàn nịnh bợ cười nịnh nọt: “Trước nay nô tài thay thiên tuế ra ngoài làm việc, vào giờ ăn thì nghe người ở đường phía đông nói, tiệm cháo ‘Từ Ký’ ở thành tây nấu ngon nhất, nô tài đi nếm, cũng cảm thấy thật không tệ. Chủ tử người xem có muốn đến nếm một chút hay không?”

Ta xì một tiếng bật cười, trưởng công chúa sững sốt, phản ứng kịp liền trách Lưu Toàn, “Người được đẩy cầu nô tài, lại ỷ vào danh nghĩa làm việc thay chủ để ăn ở ngoài? Làm việc ở đường phía đông lại đến thành tây ăn cháo? Làm sao về phủ sớm được? Lại còn chê cháo trong phủ dở?”

Lộ ý rồi, Lưu Toàn đáng thương mới vừa còn mặt cười nịnh nọt, lúc này đầu đầy mồ hôi, chỉ quỳ xuống đất dập đầu không ngừng. “Chuyện này trước để một bên, còn có. . .” Trưởng công chúa dừng một chút, “Người ăn đồ ngon ở trong miệng, nào biết đến các chủ tử? Như vậy, chờ các chủ tử ăn rồi định đoạt tiếp. Nếu quả thật là ngon, chuyện vừa rồi cho qua, nếu như không ngon, bản công chúa trước phạt người ăn cháo một hai năm. Người dẫn người đến trước, các chủ tử sẽ tối sau, mau cút! ~” dứt lời, mình cũng cười trước.

9. Chương 9: Hiểu Nhau

Hả? Đặc quyền hoàng tộc? Làm lãnh đạo thật là tốt, không khỏi nhú nhú mày, không sao.

Vậy mà một hoàng đế bên cạnh lại có ý vô ý quan sát ta, lúc này không có ý định bỏ qua cho ta, đoán chừng lại để cho hần nhìn thấy biểu tình không ủng hộ của ta, bảo Lưu Toàn đang lui ra ngừng lại, xoay người hỏi ta: “Trước nghe Tín vương phi của chúng ta có đề nghị gì tốt hơn?”

Người chết, hoàng đế bộ dạng anh tuấn, nhưng tính tình ác liệt như vậy sao? Thu hồi hảo cảm dành cho hần lúc đầu. Bất đắc dĩ liếc mắt N cái trong lòng, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: “Ăn cháo tự có cách ăn

cháo, ta muốn về làm sạch chút, giảm bớt mùi vị, dù sao cũng biết chỗ, hiện tại mặt trời còn cao, chúng ta đi về rồi tính toán tiếp?” Dứt lời làm ra tư thế hỏi thăm trưởng công chúa.

Trưởng công chúa gần đây chơi đùa với ta quen, biết ta rất có tính tiểu chủ, cũng cười đồng ý. Gia Tĩnh đế và Chu Tam Nhi cho tới bây giờ chỉ thấy trưởng công chúa bình thường mắt cao hơn đầu, nói một không hai, cả lời tiên đế nói cũng không nghe mấy. Giờ vừa nghe liền đồng ý, sững sờ ngay người thật lâu sau mới tiêu hóa!

~Trưởng công chúa và hoàng đế đi ở trước, ta theo gót, cùng nhau bước chậm đi về vườn. Đi vào phòng khách, kêu Gia Tĩnh đế ngồi lên chỗ ngồi chính giữa, dâng lên xong, để lại cô nương Úy Lam - nha hoàn đắc lực bên cạnh trưởng công chúa hầu hạ, ta và trưởng công chúa rút lui đến nội đường thay quần áo. Lúc ra cửa chính thì ta hơi dăm chiêu nhìn về phía Gia Tĩnh đế, quả nhiên trông thấy hẩn nháy mắt với Chu Tam Nhi, Chu Tam Nhi lập tức bước nhanh về phía thị vệ ngoài cửa.

Ta không khỏi cười lạnh một tiếng trong đáy lòng, mau hai bước vượt qua trưởng công chúa. Trưởng công chúa thấy ta dán chặt năng, đi tới chỗ giao nhau của hai viện cũng không quẹo vào Tích Bảo hiên của mình, mà là theo năng vào Thính Phong hiên, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Linh Tuyết, muội không đi về viện mình thay quần áo, cùng ta vào cửa làm cái gì?”

Ta cười nói: “Đây không phải là chuẩn bị mượn bộ quần áo của tỷ tỷ mặc sao? Còn chưa kịp mở miệng đã chặn lời, không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ?”

Nàng cho ta cái liếc mắt, chỉ lo đi vào phòng, ta cho lui nha hoàn ma ma chuẩn bị theo vào nhà hầu hạ, chỉ chờ Tử Yên, Phi Hồng, Lục Ngạc chờ đợi. Trưởng công chúa buồn cười phân phó: “Tử Yên, lấy hai hòm quần áo của ta ra hiệu kính Tín vương phi, đỡ cho chúng ta mang tiếng keo kiệt. Để Tín vương phi giữ lại mấy rương lớn xiêm y thượng hạng do Tô Hàng tiến cống mà Thái hậu mới ban thưởng mặc lúc làm vương phi.”

Mấy nha đầu biết miệng lưỡi lại tới rồi, chỉ cười không đáp. Ta cũng cười: “Phải, lại chèn ép ta đúng không? Mặc mấy rương lớn đi ra húp cháo, cũng không biết là làm hại xiêm áo hay là làm hại cháo. Xiêm áo mà ta muốn, ta đích thật không có.”

Nàng cũng cười, hỏi: “Có xiêm áo gì mà ta có muội không có?”

Ta mạnh mẽ ho khan vài tiếng, trầm giọng nói: “Tiểu nương tử, mau lấy xiêm áo công tử ta muốn ra cho ta.”

Trưởng công chúa đỏ mặt, lớn tiếng: “Nha đầu mặt dày khá lắm, dám đùa trên đầu bản công chúa.” Ánh mắt lại lóe lên vài cái, xoay người nói với Tử Yên: “Xem trong phủ còn có xiêm áo nào trước kia phò mã gia chưa mặc không, tìm ra hai bộ để các chủ tử mặc một lát.”

Tử Yên hé miệng cười cười, tiếp lời: “Có, chủ tử. Gia ba năm trước đây cho làm thường phục, nhưng chủ tử lại nói quá yếu điệu, nên gia không mặc, để lại trong phủ, theo nô tỳ, khí chất của chủ tử và Linh Tuyết chủ tử, vốn không giống đại gia, mặc đồ tao nhã rất thích hợp. Nô tỳ sẽ tìm đến để hai vị chủ tử thử một lát?” Trưởng công chúa tán thưởng gật gù đầu.

Tử Yên mang theo Lục Ngạc cùng nhau đến chủ viện lấy xiêm áo. Trưởng công chúa uh một tiếng, bảo Phi Hồng đi trước vượt qua Tử Yên, đem tất cả đồ trang sức, ngọc bội, giày đến.

Nhìn bốn phía không người nào, nàng kéo tay của ta, thành khẩn nói: “Ta từ nhỏ ở trong cung 17 năm, lại đến phủ phò mã 12 năm, chính đáng hợp tình lại dần dần mê qua hơn 28 năm, cho tới bây giờ đều là đúng hạn ngồi nghỉ, không một ngày khác thường, hôm nay ở cùng muội muội, không ngờ lại thành thế này, đùa giỡn cười cợt qua hơn nửa năm, mới biết thì ra cuộc sống cũng có thể đặc sắc như vậy. Ta bình thường không thích tụ tập, cũng không thích những ngu phụ nhiều chuyện kia. Từ khi biết muội muội, liền xem muội muội là tri kỷ, vẫn luôn thật lòng đối với muội muội, nếu như muội muội không ngại tính tình tỷ tỷ trăm muện, lại lớn tuổi hơn nhiều, về sau đến Tín vương phủ rồi, rảnh rỗi hãy tới thăm ta, muội làm bạn với ta bao lâu, đại khái cũng nhìn thấu, ta. . . . Ta sống vô cùng không thú vị.” Ta thở dài ở đáy lòng, ở phủ công chúa và biệt trang lâu như vậy, đại khái cũng nhìn thấu trưởng công chúa và vị phò mã xưng là “Ngọc Diện Hoàng Lang” kia, có lẽ cũng không cảm sát hòa mình (hài hòa) như lời đồn trên phố. Trưởng công chúa năng. . . . Hơn phân nửa cũng là cô đơn!

Nghĩ đến đây, cũng nói với trưởng công chúa: “Nhờ tỷ tỷ không chê, vẫn luôn rất chăm sóc Linh Tuyết, thật ra thì trong lòng Linh Tuyết cũng biết hành động việc làm bình thường không hợp quy củ, nhưng tỷ tỷ vẫn luôn ủng hộ và khích lệ. Cũng dễ dàng tha thứ tính tình tùy hứng của Linh Tuyết, Linh Tuyết vẫn luôn biết. Tỷ tỷ chắc cũng biết, theo tính tình Linh Tuyết, bình thường đều không hợp với những người không liên quan, nếu tỷ tỷ không ghét bỏ, về sau muội muội sẽ vẫn tới quấy rầy. Hì hì, đến lúc đó tỷ tỷ đừng chê ta phiền, không lớn không nhỏ là được.”

Nàng cười dùng khăn thêu lau khóe mắt, “Đã vào hè rồi, nghe nói giặc cỏ sắp bị diệt hết, ước chừng vào thu phò mã và Tín vương sẽ hồi kinh.”

Ta thở dài, sao cũng được mà nói: “Đúng vậy, cũng sắp trở lại, ta cũng sắp phải gả qua.”

Trưởng công chúa nhìn ta do dự một hồi lâu, mấy lần muốn nói lại thôi, ta mỉm cười nhìn nàng, nàng không nhin được, cuối cùng nói: “Muội muội đại khái không biết, Dục Phong, cũng chính là Tín vương, lúc trước hẳn đã có một trắc vương phi nhập môn trước, bình thường vô cùng cưng chiều, lại sinh một trưởng tử. Lúc này đi diệt giặc, cũng là mang theo gia quyến đi. Dục Phong là phụ hoàng . . . Là có chút liên hệ, cho nên hẳn bình thường đã bị làm hư. Tính tình như vậy của muội, ta xem chừng, Dục Phong hẳn đại khái nhất thời không thể thích ứng, về sau nếu muội vào cửa, bởi vì là hoàng đệ tứ hôn, hẳn cũng không dám bỏ mặc muội muội, chỉ nói không chừng vẫn sẽ chịu chút uất ức.”

Nàng lại kéo tay của ta. Trịnh trọng nói: “Nhưng muội muội yên tâm, về sau tỷ tỷ ta nhất định sẽ đứng về phía, có chuyện gì, cứ tới trong phủ chúng ta, sẽ có ta với muội. Huống chi Đường Kim Thiên Tử và ta là ruột thịt cùng mẹ, tình cảm rất tốt, bất kể có chuyện gì sẽ không để uội uất ức. Trang viện này, ta thấy muội muội cũng thích, sau này sẽ là của hai người chúng ta, mấy ngày trước ta đã phân phó trong trang từ trên xuống dưới, về sau muội cũng là chủ tử chính hiệu rồi, muội xem nó là ngôi nhà thứ hai, tùy thời trở lại ở.”

Ta nhất thời sững sốt. Ý tứ của công chúa ta hiểu, ước chừng chính là: ta không phải loại hình nữ nhân Tín vương thích, hẳn lại là một đứa trẻ hư, cho nên về sau khó tránh khỏi sẽ chịu uất ức, về sau nếu muốn trở về “Nhà mẹ” khóc lóc kể lể, thì cứ đến ‘Phượng Hoàng sơn trang’ này.

Công chúa này vốn là người lạnh lùng, không mấy trông nom chuyện nhân gian, chớ nói chi là chuyện riêng. Lúc này vì ta, cư nhiên tra xét Tín vương phủ rõ ràng, không thể không cảm động.

Ta chỉ không nói gì cầm tay công chúa, lòng cảm kích không cần nói ra. Chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai người buông tay nắm nhau ra. Ta cười nói: “Phi Hồng tới hỏi tội.”

Quả nhiên Phi Hồng bước vào trước một bước, cười giòn: “Mất công chủ tử phân phó, thì ra Tử Yên tỷ tỷ và muội muội đã sớm chuẩn bị tốt trong ngoài ngoài. Hại ta chạy một chuyến.” Chỉ thấy Tử Yên và Lục Ngạc nhìn nhau cười một tiếng, nghĩ thầm họ cũng hiểu rõ trưởng công chúa nhất định là có lời muốn nói, mới cho nàng đi.

Cũng không khỏi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt trưởng công chúa, ta điểm lỗ mũi Phi Hồng một cái, cười nói: “Đúng vậy, làm phiền Phi Hồng tỷ tỷ, mấy vị có thể giúp công chúa và chủ tử ta thay quần áo được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phi Hồng đỏ bừng, nói: “Chủ tử, người. . . . Người lại khi dễ người ta.” Mọi người cùng cười.

Thay xiêm áo, công chúa và ta lại nhìn kỹ nhau một phen, lại lựa chọn thêm một cái quạt. Đi tới cửa, ôm quyền khách khí nói: “Mời Trương huynh đài.” “Ngọc huynh đài khách khí, mời đi trước.”

Ba nha đầu đi theo phía sau chỉ cười trộm. Mà nha hoàn ma ma đầy sân càng thêm trợn mắt hốc mồm, không nói được lời nào. Ta thả chậm chân, nói khẽ với Phi Hồng theo sát ở phía sau: “Người mau trở về trong sân lấy vòng tay Thái hậu thưởng hôm kia ra đeo lên cho ta.”

Lại nâng hai bước vượt qua trưởng công chúa, hai người vừa nói vừa cười ra khỏi viện, đi thẳng đến phòng khách.

Đi tới cửa, Ủy Lam vừa vặn đi ra cửa nhắc mắt nhìn thấy ta cùng công chúa, sững sốt ngẩn ngơ, biểu tình như thấy quỷ. Ta bắt chước bộ dạng hoa hoa công tử, cột nhả dùng cây quạt nâng cằm nhỏ của Ủy Lam

lên, mặt mờ hỏi: “Tiểu nương tử, thấy bộ dạng xinh xắn của bản công tử, động lòng chứ?”

Sau lưng truyền đến tiếng cười dữ dội của công chúa. Ủy Lam càng thêm vừa thẹn thùng vừa lúng túng, ô ô a a nửa ngày cũng không nói ra hết câu. Trưởng công chúa đi lên trước: “Xem dáng dấp có vẻ Ủy Lam cô nương nhìn trúng vị Trưởng công tử này rồi, bản công. . . tử làm chủ thành toàn người, thưởng.”

Ta giật mình cười, khách khí vái một cái nói: “Tiểu sinh ở chỗ này cảm tạ Ngọc công tử thành toàn.”

Chỉ nghe bên trong cửa truyền đến một tiếng cười sang sảng: “Xem ra hai vị công tử khá hăng hái, huynh đệ ta làm chủ, đến ‘ Từ Ký ’ ăn cháo.”

Lúc này Ủy Lam mới há miệng run rẩy nói: “Nô tỳ vốn muốn thông báo hai vị chủ tử, hoàng thượng thúc giục lên đường.”

Nói nhảm, nói vậy hoàng đế đứng ở bên cạnh cửa đã lâu, nhìn hết toàn bộ hành động cợt nhả giai nhân của ta. Lúc này ta và công chúa rất ăn ý khom người, chấp tay đáp: “Vị huynh đài này hết đi trước.”

Lúc này vẫn là một mình hoàng đế mang theo Chu Tam ngồi chiếc xe ngựa thứ nhất, ta và công chúa dẫn bốn người Phi Hồng, Lục Ngọc, Tử Yên, Ủy Lam ngồi chiếc thứ hai, Ngự Tiễn Thị Vệ và thị vệ phủ công chúa cưỡi ngựa theo hầu một bên. Sau nửa canh giờ, đã đến trước cửa chính tiệm cháo “Từ Ký” ở thành tây.

Phi Hồng nhảy xuống xe ngựa trước, vén rèm, để ấy chúng ta xuống xe ngựa, theo hoàng đế chậm rãi tiến vào tiệm cháo. Đoàn người chúng ta, nói về khí thế, nhân tài đều đứng đầu. Vừa vào cửa, tất cả tiếng nói chuyện, tiếng động đều “kẹt” dừng lại tất cả. Ta và công chúa bắt đầu liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục đi về phía trước, ta nhìn lướt qua, lúc này mới phát giác thì ra khách ăn cháo trong đại sảnh, có rất nhiều thị vệ không tỏ vẻ trà trộn trong đó. Thầm nghĩ: cũng biết người làm hoàng đế sẽ không tin tưởng tội thần.

Chưởng quỹ nơi này cũng là người khéo léo, hẩn lập tức bỏ lại chuyện trong tay, tự mình chào đón đưa vào nhà gian ở lầu hai, đó là một căn phòng khá lớn, lại chỉ có một cái bàn, bộ dạng rất thanh nhã. Mọi người ngồi xuống rồi đều im lặng. Thì ra mấy vị đại gia này đều chưa đi đến tiệm ăn, không biết gọi món ăn?

Ta hăng giọng một cái: “Trước ối người một phần cháo ngon nhất. Mỗi món ăn chay mặn cũng đều ột ít, điểm tâm ngon nhất cũng giống vậy.” Dừng một chút, nhìn chúng nữ tử và Chu Tam phục vụ bên cạnh, nói tiếp: “Cho mấy vị cô nương chờ đợi bên cạnh một cái bàn, cho các cô nương vài món cháo thanh đạm. Những phu xe theo cùng thì an bài ở đại sảnh, rõ chưa?” Mọi người bên trong phòng đều sưng sốt.

Chưởng quỹ kia cũng là người linh hoạt, lập tức tươi cười, đáp lại, cung kính khom người lui ra. Chờ hẩn vừa ra cửa, Tử Yên, Ủy Lam vội vàng giành nói: “Tội nô tỳ cảm tạ ân điển của tiểu thư. Chỉ là trước mặt chủ tử không thể càn rỡ, đứng phục vụ các chủ tử là được.”

Trưởng công chúa mấp máy miệng: “Được rồi, đã nói ở bên ngoài không cần giữ quy củ gì, Linh Tuyết chủ tử thưởng các người ngồi, vậy thì hãy ngồi đi, chỉ là ân điển của chủ tử cũng phải cẩn thận để ở trong lòng.”

Đợi các nàng cảm kích cúi cúi với ta xong, vẫn mở miệng nói, “Ta muốn ra bên ngoài ăn, tự mình động thủ được, huống chi Chu Tiểu Tam cũng không để mặc mình chủ tử hẩn, đúng không, Chu tổng quản?” Một câu cuối cùng rõ ràng là nhạo báng Tiểu Tam, đứa bé ngoan này, đầu tiên là liên tục gật đầu, nghe được một câu cuối cùng, lại lắc đầu không ngừng. Trong lúc nhất thời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa xanh vừa hồng, năm màu lộ ra, trông rất đẹp mắt.

Hẩn thấy bọn ta vui vẻ, chếp chếp miệng, lẩm bẩm nói với hoàng đế: “Chủ tử. . . . Nô tài. . . .”

Hoàng đế cũng cười, thuận tay cầm cây quạt gỗ đầu Tiểu Tam, buồn cười nói: “Phải, chờ ở một bên đi! Ta thấy người bình thường làm việc đều hay làm bộ làm tịch với người khác, sao ra ngoài lại mất mặt thế?”

Hẩn càng uất ức: “Chúng ta làm sao có thể so với các chủ tử?”

Ta cười to: “Thì ra Tiểu Tam tổng quản có giác ngộ rất cao, có tiền đồ! ~~” dứt lời nháy mắt mấy cái với công chúa.

Trưởng công chúa cũng mừng rỡ: “Về sau chúng ta không chừng còn phải xem sắc mặt của Tiểu Tam tổng quản để làm người ! ~” Chu Tam vừa vội vừa mắc cỡ, bác bỏ cũng không phải, đồng ý lại không đúng, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc vụn vụn kỳ dị, hết sức đáng yêu. Rất có đặc chất tiểu thụ.

Mọi người lại buồn cười. Đang đàm tiếu nhân gian, thì cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Chu Tam lập tức sửa sang lại khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo Tử Yên, Lục Ngạc đến cửa, không cho tiểu nhị đi vào. Trước hết để cho Ủy Lam, Phi Hồng bưng cháo. Lại bưng tiếp món ăn, tất cả đều để hai người Lam, Hồng bưng lên bàn chính. Chờ ta gọi ngừng, lại phân phó để cho các nàng tự chọn mấy thứ. Rồi sau đó trở lại bên cạnh bàn, phục vụ bọn ta xắn tay áo lên, sau khi chuẩn bị xong, trở lại bàn bên, lần lượt ngồi xuống, tất cả nếm thức ăn ngon.

Ta vẫn ở ngoài sáng nhìn nhất cử nhất động của Chu Tam, phát hiện hấn trừ lấp bắp ở trước mặt ta và trưởng công chúa, lúc an bài những chuyện khác đều hợp tình hợp lý, cử chỉ tiến lùi, không một chút sai sót, quả nhiên là tổng quản, thật không phải nhân vật ngu ngốc.

Trong bữa tiệc Chu Tam lau sạch từng đôi đũa, giao cho ba người chúng ta, vẫn toàn tâm toàn ý phục vụ chủ tử hấn, mỗi khi Gia Tĩnh để nhìn qua loại điểm tâm nào, Chu Tam liền gấp thử một miếng, sau đó sẽ đổi đôi đũa gấp cho hoàng thượng. Ta trợn mắt hốc mồm, nhìn trưởng công chúa một cái, dùng mắt hỏi: “Bọn họ có mệt hay không?” Trưởng công chúa nhún nhún vai ý bảo nàng thường thấy, hai người cũng liều mạng, không để ý tới những quy củ dài dòng kia, nhìn trúng loại nào liền gấp loại đó, thuận tiện trao đổi khẩu vị tâm đắc, nói lai lịch của thức ăn, hoàn toàn để cổ huân ‘ ăn không nói, ngủ không nói ’ qua một bên, vừa nói vừa cười, thật là vui vẻ.

Gia Tĩnh để không nói chuyện, chỉ mỉm cười nhìn chúng ta, hoặc thỉnh thoảng quăng đến ánh mắt hỏi thăm. Ta lơ đãng, vẫn nói nói cười cười, hoàn toàn không rảnh để ý. Hấn nhận thấy được tâm tình mâu thuẫn của ta, nụ cười càng đậm. Ta cuối cùng không nhịn được, cũng ‘ khách khí ’ nhìn hấn, chỉ cười không nói, hấn ngẩn ngơ, cứ nhiên cười sang sảng ra tiếng: “Nói vậy ở chung với người, vô luận người phương nào đều sẽ bị lây sự vui vẻ và tùy ý.”

Nói một nữ nhân ‘ tùy ý ’? Ở cổ đại này là tốt hay xấu? Ta nhướn lông mày: “Không biết vị huynh đài này đang tán dương tiểu đệ hay sao?” Mặt hấn tràn đầy nụ cười, không đáp.

Dùng cơm xong, Hồng, Lục, Lam Tử đều cùng nhau tới đây, hầu hạ kéo tay áo xuống rửa miệng rửa tay. Nhìn thấy vòng tay mã não ta đeo ở tay trái, Gia Tĩnh để kinh ngạc sững sốt một chút, lại không nói gì, vẫn ngồi tiếp, Ủy Lam pha mấy ly Quân Sơn Mao Tiêm ngự dụng, uống vài hớp, chỉ thấy một thị vệ tuần lảng vội vã từ ngoài đi vào.

Quỳ nói: “Trong cung có công văn khẩn cấp truyền đến, xin Bệ Hạ hồi cung định đoạt.” Gia Tĩnh để phát phát tay, cười nói với trưởng công chúa: “Trẫm còn có chuyện quan trọng, không thể ở với hoàng tỷ tiếp, lát nữa sẽ bảo Chu thống lĩnh hộ tống hai vị trở về biệt trang. Còn nữa, hôm qua phía tây truyền đến tin chiến thắng, hầu hết căn bã đã bị quét sạch, hiện chỉ còn một số ít cần phải xử lý, tin tưởng trưởng phò mã và Tín vương trong vòng hai tháng nữa sẽ có thể chỉ huy hồi kinh.”

A. ~ thấy ta và trưởng công chúa đều là bộ dạng thiếu hăng hái, vẻ mặt không sao cả, hấn hấn là sững sờ ở tại chỗ. Nguy rồi, tởm ngắt. Ta lập tức phản ứng kịp. Vui vẻ nói: “Thật? Vậy thì thật là. . . . Thật tốt quá.” Thuận tiện phối hợp biểu tình vừa kinh ngạc vừa then thùng vừa chờ đợi. Chu Thống lĩnh vừa vào cửa run lên một cái, ngẩng đầu nhìn ta một cái, vẫn cúi đầu đứng hầu một bên. Trưởng công chúa há to mồm nhìn ta, ngoài miệng lại hét lên: “Vậy sao? Quả nhiên là tin tức tốt. Xem ra phải mau trở về phủ chuẩn bị.”

Hoàng đế giương khóe miệng lên: “Có thể cùng dùng bữa với ‘ Tín vương phi ’, rất là vui vẻ, trẫm đi trước, rảnh rồi gặp lại.” Ta và trưởng công chúa chậm rãi hành lễ đưa tiễn, quả nhiên Gia Tĩnh bên cạnh nín cười phát tay một cái: “Miễn!” Dẫn theo Chu Tam ra cửa xuống lầu.

Ta nhìn Chu Thống lĩnh muốn nói lại thôi, lập tức nói: “Ta và trưởng công chúa còn muốn đi dạo khắp nơi một lát, hộ vệ, thị nữ bên cạnh cũng biết võ. Nhưng bên cạnh hoàng thượng không có người đặc lực, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ai cũng không đảm đương nổi, đại nhân ngài nên đi bảo vệ.”

Hấn bắt ngờ nhìn ta, do dự một chút, ta kéo kéo vạt áo trưởng công chúa. Nàng nhanh chóng nói: “Chỉ biết nghe theo thánh ý, cũng không lo cho thân thể hoàng thượng? Huống chi chúng ta thì không phải là chủ tử à? Nói hai câu cũng không nghe?”

Hấn cả kinh, lập tức quỳ xuống nói lại: “Như thế phải thất lễ với hai vị chủ tử rồi, tiểu nhân xin được cáo lui trước, lần tới lại tự mình đến cáo lỗi.” Trịnh trọng dập mấy cái, ngay sau đó đuổi theo.

10. Chương 10: Tín Vương Hồi Kinh

Đợi Chu Thống lĩnh rời đi, Phi Hồng cười hỏi: “Hai vị chủ tử chuẩn bị đi đâu dạo đây?” Ta và công chúa đều là vẻ mặt chán nản, không cách nào đáp lại.

Tử Yên xem xét ánh mắt mọi người, trả lời: “Nô tỳ nhìn thấy sắc trời cũng không sớm, các chủ tử ra ngoài chơi cả ngày cũng mệt mỏi rồi, ước chừng là muốn trở về phủ nghỉ ngơi. Chủ tử, hai vị thấy sao?” Trưởng công chúa không phản đối.

Lục Ngạc cũng phụ họa gật đầu: “Ta và Úy Lam cô nương đi xuống tính tiền, Tử Yên cô nương và Phi tỷ phụ vụ các chủ tử sửa sang lại, xong rồi cùng nhau trở về!”

Ngồi lên xe ngựa suốt đường im lặng trở lại biệt trang. Trở lại Tích Bảo hiên, đã là lúc trăng vừa lên. Thay bộ thường phục, chuẩn bị đến phòng trưởng công chúa ngồi một lát, đang muốn ra cửa, trong sân truyền đến thanh âm mềm mại của Tử Yên: “Trưởng chủ tử chuẩn bị đi đâu? Công chúa điện hạ đang tới bên này.” Quả nhiên, đoàn người của công chúa đang lượn lờ đi tới.

Trưởng công chúa cũng cười: “Đã sớm vào hè, ở trong phòng rất buồn tẻ, ta thấy trăng lên đẹp, đặc biệt mang theo mấy bình rượu mơ, vào trong đình uống rượu ngắm trăng đi.”

Công chúa cũng là một nữ tử tao nhã, rất có cá tính ung dung chất phác. Chỉ nhớ rõ lần đầu trông thấy hồ Vị Danh, nghe nói hồ đó được giữ nguyên trạng theo ý của công chúa. Bên hồ trừ hoa cỏ, chỉ có một cái đình rất đơn giản ở bờ hồ. Sau đó vào xuân, mấy trận mưa xuân làm cho cái đình trở nên hoang tàn, trưởng công chúa nói hàng năm đều phải mời mười mấy thợ mộc đến sửa chữa. Ta không nhìn được nói ra đủ loại khuyết điểm ——— nào là nữ quyền phải tránh, giảng lễ thi công. Mỗi khi đến ngày mưa lại phải dừng, kỳ hạn công trình dài kinh người. Cộng thêm lúc đó, trọng tâm của các cuộc vui đùa đều ở bờ hồ, chỉ đành phải la hét đòi trưởng công chúa tìm mười mấy thợ xây dựng, trực tiếp xây một cái đình. Trưởng công chúa cũng rất tùy ý, lập tức đồng ý, cũng may khi đó trời cũng trợ giúp, liên tiếp nửa tháng không mưa, rốt cuộc đã xây xong. Sau đó trưởng công chúa còn tự viết tám biển “Tri Kỷ đình”, lúc ấy ta thật cảm động. . . .

Ta và công chúa mang theo Tử Yên, Phi Hồng, Lục Ngạc vừa đi vừa nói, bước chậm tới bên đình, bên này Úy Lam đã sớm chỉ huy đám ma ma và nha hoàn, bố trí thỏa đáng, chỉ có chút đồ nhắm và điểm tâm, phân số không nhiều, nhưng không món nào không tinh xảo, mùi thơm ngát xông vào mũi.

Nhìn thấy chúng ta đến gần, chúng nô tài lập tức đứng ở bên ngoài đình chờ đợi, chúng ta vào đình, vẫy lui mọi người, đành phải cử ra một người cung nghênh chúng ta vào đình ngồi. Tử Yên, Phi Hồng, Lục Ngạc biết chúng ta không thích nhiều người, ngày thường lại không hay lập quy củ. Chỉ quát lui chúng nô, cả ba cũng lui đến một bàn đá bên cạnh bụi hoa xa xa đình, tất cả chọn băng đá ngồi, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Ta nhìn thức ăn đầy bàn, cười khen: “Nói vậy những thứ này đều là Úy Lam cô nương tự làm à? Thật là một đôi tay khéo léo.”

Úy Lam cười: “Bẩm chủ tử, các chủ tử thích là tốt rồi, nô tỳ có thể nấu ăn cho hai vị chủ tử, cũng thật cao hứng đấy.” (kể từ sau khi người khác vào phủ công chúa ở, phủ công chúa từ trên xuống dưới đều thay đổi cách gọi ‘ công chúa điện hạ ’ thường ngày, theo hai người Hồng Lục gọi chủ tử.)

Trưởng công chúa cười nói: “Muội muội có điều không biết, nha đầu này, đừng xem nàng ngày thường lúm đồng tiền như hoa, cũng do hợp với muội, mới chịu cho đãi ngộ giống chủ tử ta. Trước kia muội không thấy, tâm khí cực cao, khiến người rất hận! Những năm trước đây Nhị công chúa thường qua phủ chơi, thấy nàng khéo tay, làm điểm tâm đều là tốt nhất, liền đòi hỏi. Nhưng nàng làm mất mặt Nhị công chúa ngay trước mặt ta. Khiến Nhị công chúa tức giận, hai năm qua đều không tới. Sau đó đại phò mã có khách quý, bảo nàng giúp đỡ, nàng cũng cự tuyệt ngay. Phò mã cũng nói thầm với ta, nói nha đầu của ta cũng có tính tình như chủ tử.”

Lòng ta chán nản, nô tỳ trung thành một lòng bảo vệ chủ, nếu như đại phò mã và trưởng công chúa thật ân ân ái ái, làm hạ nhân sao còn dám làm chủ tử mất mặt?

Chỉ nhìn Ủy Lam, cười yếu ớt không nói.

Ủy Lam nghe công chúa nói, nhất thời mù quáng. Cúi rạp người nói với ta, “Hôm nay thứ cho nô tỳ càn rỡ, nói vài lời rất bất kính. Trương chủ tử có điều không biết, nô tỳ đi theo công chúa chừng mười năm, chủ tử tốt với nô tỳ vô cùng, nô tỳ không dám quên. Các chủ tử khác đều khinh thường nô tỳ, không xem nô tỳ là người. Những nô tài hầu hạ khác, ai cũng nói nô tài ỷ vào chủ tử sủng ái, trong mắt không có người, cho nên cũng không lui tới với nô tỳ. Kể từ khi Trương chủ tử vào phủ, luôn đối xử tốt với nô tỳ, chưa từng xem thường. Nô tỳ thấy hai vị chủ tử cũng hiểu nhau, cho phép nô tỳ đi quá giới hạn, công chúa so với trước kia đã khác rất nhiều, trước kia luôn buồn buồn, cũng không mấy vui vẻ, nhưng từ khi ở chung vui đùa với Trương chủ tử, đều là thật tâm thật ý vui vẻ, tui nô tỳ thấy, cũng vui tai vui mắt. Tự nhiên cũng trung thành với Trương chủ tử.”

Dứt lời mặt ngó trưởng công chúa quỳ xuống, nước mắt ràn rụa, nói tiếp: “Nô tỳ đáng chết, xin chủ tử trách phạt.”

Trưởng công chúa nhìn vẻ mặt đầy tâm sự của ta, thở dài: “Ta hiểu rõ tâm tư của ngươi, toàn tâm toàn ý tốt với bản công chúa. Đứng lên hết, bản công chúa không trách ngươi. Linh Tuyết cô nương cực kì thông minh, những chuyện bản công chúa không vừa lòng, nàng làm sao lại không biết? Chỉ là ngươi tự dưng nói ra, ngược lại quấy rầy hăng hái của nàng.”

Ta vội vàng cầm tay trưởng công chúa. Thành tâm nói: “Tỷ tỷ quá nghiêm trọng, hôm nay tâm tình muội muội vốn không tốt lắm, nói thế tỷ tỷ cũng giống vậy, chuyện không như ý trong cuộc sống rất nhiều. Hôm nay tỷ tỷ có lòng, hai ta thừa dịp tâm sự, uống thêm mấy ly rượu giải sầu, không say không nghỉ, đến ngày mai dậy sớm, lại vui vui vẻ vẻ làm người lần nữa.”

Trưởng công chúa cũng hào khí nhất thời: “Cũng đúng, không thoải mái thì không vui vẻ, cần gì phải che giấu? Muội muội tốt, tối nay chúng ta không say không về.”

Đứng dậy tự đỡ Ủy Lam vẫn quỳ một bên. “Tối nay là Linh Tuyết chủ tử, cho nên nói mấy lời bất kính cũng không sao, nếu ngươi muốn phạt, thì phạt một mình ngươi hầu hạ. Cách một canh giờ thì vào đình một lần, xem thiếu rượu hay thiếu món ăn, lập tức đưa vào. Các chủ tử đùa bốn đến khi nào, ngươi liền hầu đến khi đó, nếu các chủ tử say. . .” Nói xong dừng một chút, cười với ta.

Ủy Lam nghe vậy nhanh chóng đứng lên, cũng không gạt lệ. “Nô tỳ tránh khỏi. . . , các chủ tử cứ tận hứng, nô tỳ đi bảo những nô tài không liên quan không có mặt lui ra xa, tránh khỏi ngày sau sinh chuyện. Không biết các chủ tử có muốn lấy đồ lạnh vào uống không?”

“Cũng tốt, ngày hè uống ít rượu ướp lạnh, sẽ được dễ chịu hơn. Hai bình này thì không cần lạnh, mấy bình sau thì ngươi ướp lạnh trước, lát nữa uống, hiện tại không sao, ngươi cũng đi lấy chút rượu và thức ăn, mọi người bên kia cũng vui vẻ.”

“Dạ, nô tỳ biết, thay mặt bọn tỷ muội cảm tạ ân điển của các chủ tử, các chủ tử dùng chậm.”

Chờ sau khi nàng đi, trưởng công chúa ngồi xuống lần nữa, cười cười với ta: “Đến đây đi, nha đầu Ủy Lam đó, tay nghề nấu nướng vô cùng tốt, rót rượu đi.”

Ta nhìn ly bạch ngọc trước mặt, tự nhiên rót đầy rượu, rồi giúp nàng rót một ly, cười nói: “Đều là người không được như ý, ta và tỷ không phải người ngoài, tối nay cứ tự uống một mình, ai cũng cần khách khí kính tới kính đi. Muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, say khướt tốt hơn.”

Đầu ngón tay trưởng công chúa gõ mặt bàn, “Được, ly này tỷ ta kính muội trước, về sau tùy ý.”

Ta cũng nâng ly lên, lại tự rót một ly. Hỏi: “Tỷ tỷ có chuyện gì không thoải mái, nói ra, muội muội có vài chuyện vặt, cũng muốn phiền tỷ tỷ, hôm nay chúng ta thổ lộ chuyện tình cảm, mau mau.”

Trưởng công chúa sẵn tay áo, vui vẻ nói: “Như thế rất tốt. Muội muội không biết, ta không phải chỉ không vui một chút, mà là rất không thoải mái, thường ngày cũng không tiện nói với người khác, ngày hôm nay muội muội có lòng, nghe ta lắng bầm.”

Hai người người một ly, ta một ly, vừa uống vừa nói, thật là vừa ý.

Nàng lại uống hai ly, “Ta có thể nào chứa được hành vi hạ lưu cỡ này, thành toàn chuyện cười gả cho người khác, sau đó chờ Nhận nhi sanh ra tiểu tử, liền thu thập hai tiện nhân này, bảo một bà vú mang theo đứa bé kia ở tại Thiên viện, cũng khiến cho bên ngoài không tự chủ suy đoán đủ điều về đại phò mã.”

Mồ hôi lạnh của ta nhỏ giọt, thì ra bất luận cổ kim, tất cả xã hội thượng lưu đều là địa phương ẩn chứa những kẻ bẩn thỉu. Chỉ thấy trưởng công chúa đối diện, chậm rãi vén tay áo lên, trên cánh tay đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ kiều diễm, nóng đến cả lòng ta cũng đau. Thì ra là, sau lưng công chúa phong quang vô hạn, lại không chịu nổi như thế. . .

Thấy trưởng công chúa đối diện một ly lại một ly uống rượu không ngừng, ta liền vẫy lui Úy Lam đang muốn tiến lên. Tự mình cũng uống một ly lại một ly.

Trưởng công chúa thấy thế, hiếu kỳ hỏi: “Muội muội nghe được Tín vương hồi triều, vì sao không thấy sắc mặt vui mừng? Bất kể như thế nào, Tín vương sẽ không làm muội muội thiệt thòi, lại là chủ mẫu trong phủ, sao lại thở dài than ngắn?”

Ta tự giễu cười cười: “Tỷ tỷ biết, tính tình của ta, hợp ý với người ta thì thôi, nếu không thì lại không chịu được bất kỳ uất ức, làm chủ mẫu thì thế nào? Hẳn không thể toàn tâm toàn ý đối đãi ta, dù làm thần tiên cũng chẳng qua như thế.”

Nàng gật đầu. “Đúng vậy, chúng ta đều là phàm phu tục tử, sao có thể có phương pháp nhà tiên? Ta từ khi xuất giá, theo Phật đến nay, cả việc từ bỏ như Phật gia cũng không làm được! ~ thật là buồn cười!”

.

Bất tri bất giác đã là trắng sáng nhô lên cao, ánh sáng màu bạc trắng chiếu rọi xuống. Trên mặt hồ rộng rãi có một cành hoa sen duyên dáng đang nổi bật dưới ánh trăng, ở giữa mặt nước hết sức xinh đẹp. Một cơn gió nhẹ phát vào mặt.

Những hoa sen kia đón gió nhảy múa, lung lay sinh động, từng trận hương sen truyền đến, từng hương từng hương làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Trong lúc nhất thời, hai người chúng ta đã say trong ngàn vạn phong tình. Một tay không tự chủ cầm bình rời ghế, dựa vào lan can mà nhìn.

Ta nghiêng đầu nhìn trưởng công chúa lẩm bẩm nói nhỏ: “Tỷ tỷ đang làm gì?”

Nàng đọc xong, cầm bình mãnh liệt rót thêm vài hớp, mặt mắt mấp: “Ta đang cầu xin Nguyệt thần nương nương, xin bà ban thưởng cho ta một đứa bé.”

Sinh mạng là thảm khốc, nhìn thấy chúng ta sợ hãi ước nguyện, ta rốt cuộc cảm thấy thảm thương vô hạn.

Ta thốt ra: “Đứa bé. . . Không cần cũng được, làm người quá thống khổ, ít vui thích. . . Tội gì. . . .”

Nàng dừng lại động tác, quan sát ta một hồi lâu, thở dài nói: “Ta thấy muội muội là người không cầu chất thiên hạ, lại cũng đối đãi cuộc sống như thế, xem ra làm người thật không dễ.”

Ta không nói, xoay người liếc nhìn chung quanh, “Khí trời càng ngày càng nóng, bọn họ qua hai tháng nữa sẽ trở lại, suy nghĩ đến liền buồn bực. Nếu hiện tại ta nhảy vào trong hồ, chơi đùa một phen thì thoải mái cỡ nào, dầu gì, chỉ cần có thể tìm một chỗ tốt trong nhà, ngày ngày ngâm mình ở trong nước, rất thoải mái nha! ~” trang viện lớn như vậy, nghĩ tới nửa đời trước ở thế kỷ 21 của ta, muốn bơi lội phải đến hồ bơi, nhưng lại không mấy sạch sẽ, thật cảm thấy. . . . Lúc đó kinh tế, thời gian đều không dư dả, suy nghĩ một chút cũng phiền. Bây giờ ở nơi này, địa phương quá lớn, thật rất muốn bơi lội đấy.

Trưởng công chúa sững sờ hồi lâu, cuối cùng bật cười: “Khá lắm nha đầu không có tim không có phổi, cũng không biết muội vô tình hay có tình? Thôi thôi thôi, để bản công chúa lấy ra của cải cuối cùng tặng muội luôn. Ở Lạc Ngọc Hiên phía tây viện, có một bồn tắm cẩm thạch, không lớn không nhỏ, chơi nước cũng thích hợp, hai bên phòng vẫn trống. Lấy hai gian phòng ở viện tây, dọn dẹp ở hai tháng, muội thấy thế nào?”

Ta uống nhiều quá, vốn đã chóng mặt, vừa đứng Úy Lam chạy tới hầu hạ, nghe được tin tức này, càng thêm hưng phấn đến ngả đông ngả tây, đỡ tay Úy Lam, lão đảo đi về phía công chúa, siết vạt áo của nàng, trông

mắt mỉm cười: “Tỷ tỷ tốt, tỷ rất cuộc còn giấy bao nhiêu thứ thế? Lấy hết ra một lần luôn đi, nên được vui mừng đủ một lần. Mỗi lần đều làm cho Linh Tuyết rất thích.”

Nàng cũng cười rục rờ: “Ha ha, có đồ tốt không thiếu được muối, nhưng uội xem hết, về sau bảo bản công chúa lấy cái gì khoe với những tiểu nha đầu kia? ~”

Dứt lời hai người cười to, ta càn rỡ uống vài hớp, quảng cái bình rỗng không nhớ là cái thứ năm hay thứ sáu trong tay, “vèo” một tiếng, công chúa thấy thế, học theo, nhìn nhau chỉ lo cười. . . .

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện đã quá trưa rồi. Cư nhiên không nhức đầu lắm, kỳ quái. Đang muốn đứng dậy, chỉ cảm thấy trên người mềm nhũn, hơi sức hoàn toàn không có, cơ hồ té xuống giường.

Đang muốn gọi người, tỷ muội song sinh đi vào, thấy thế Phi Hồng lập tức chạy lên đỡ ta ngồi dậy. Lục Ngạc ở một bên vội hỏi: “Hôm nay chủ tử thức dậy có đau đầu không? Có muốn ăn ít cháo hay không?”

Ta suy yếu gật đầu một cái hỏi: “Say rượu không phải rất đau đầu sao?”

Phi Hồng cười đáp: “Tối hôm qua chủ tử và công chúa điện hạ uống xong trở về, chỉ cười to, khiến chúng ta bị dọa sợ, vội vàng làm chút canh giải rượu, trở về phòng rồi ta lại vận công trừ cảm giác say cho chủ tử, nên không đau mấy.”

Ta ‘ừ’ một tiếng. Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Công chúa đâu? Tối hôm qua nàng không có say chứ? Hiện tại ra sao?”

Lục Ngạc nói: “Sau đó công chúa không chịu trở về phòng, chỉ nói phải tán gẫu với chủ tử ngài một lát. Tử Yên cô nương ở cạnh công chúa đến khi ngài ấy say, bảo Phi tỷ tỷ giúp đỡ công chúa trở về phòng, cũng vận công giải rượu rồi. Đã tỉnh hơn nửa canh giờ rồi, bảo người qua hỏi hai lần, hỏi chủ tử tỉnh chưa? Cháo này cũng là Úy Lam cô nương nấu ba canh giờ, rồi đưa tới đây.”

Nhìn viện trống trải, không khỏi ngạc nhiên nói: “Chuyện đêm qua, những người không liên quan không nói vậy gì chứ?”

Lục Ngạc trả lời: “Chủ tử yên tâm, ban đêm hôm qua chỉ chưa mấy người cẩn thận ứng phó. Sáng sớm hôm nay Tử Yên cô nương còn đặc biệt triệu tập mọi người tại đây, ngăn chặn miệng lưỡi.”

Phi Hồng chen miệng hỏi: “Chủ tử, công chúa điện hạ mới vừa bảo Tử Yên tỷ tỷ tới đây, nói là thu thập một chút, trở về tây viện ở, là chuyện gì xảy ra?”

Ta nghĩ đến lời của hai người đêm qua, say rượu trong lòng sáng tỏ, chỉ buồn cười, ăn xong, giữ lại Lục Ngạc dẫn ma ma nha hoàn dọn dẹp vài món xiêm áo hằng ngày thích để dùng, dẫn theo Phi Hồng và bốn tiểu nha đầu qua Thính Phong hiên. Vừa vào cửa, trưởng công chúa liền cười: “Thân thể không có gì khó chịu chứ?”

Ta liền khen: “Có bài giải rượu của Phi Hồng, uống bao nhiêu cũng không sao.”

Sau khi Phi Hồng nghe xong liền dậm chân không thuận theo, thật buồn cười.

“Muội muội, đêm qua nói muốn qua kia ở qua một tháng, còn nhớ rõ không? Ta đã dàn xếp gần xong, chỉ đợi ngồi kiệu qua.”

Ta hứng thú dỗi dằn, nhưng không tiện thúc giục.

Cái nhà tắm này, bây giờ ta còn chưa thể xác định có gọi nó là nhà tắm hay không, diện tích lớn ước chừng tám mươi mét vuông. Tường cẩm thạch, nghiêm nhiên chính là một hồ bơi trong nhà, nhìn liền quen mắt. Đi qua hai tháng, chỉ mang theo Hồng, Lục, Tử, Lam bốn người chờ đợi, quả nhiên ngày ngày ngâm ở trong hồ. Cũng dạy công chúa bơi ngựa vằn bơi ếch. Qua mấy tháng thân thể hơi béo lên, lại dần dần mảnh khảnh, so với trước kia bền chắc rất nhiều.

Trong lúc bơi lội, nghe nói xảy ra vài chuyện không nhỏ. Một, ngày đó hoàng thượng vội vàng hồi cung, là bởi vì giặc oa xâm phạm, triều đình từ trên xuống dưới rất là tức giận. Hoàng thượng rất bận rộn, cũng không còn trống thời gian tới gặp chúng ta. Hai, đại phò mã và Tín vương trên đường về được quan viên các nơi thịnh tình khoản đãi, hành trình chậm lại, đoán chừng phải nửa tháng nữa mới có thể hồi triều.

Vậy mà ngày vui vẻ luôn dễ dàng trôi qua.

Đầu thu, lại đã đầu thu.

Ngày hôm đó có tổng quản thái giám trong cung truyền lời nhắn đến, Tín vương và đại phò mã năm ngày sau sẽ về kinh.

Trưởng công chúa và ta phờ phạc rã rượi dọn dẹp bọc hành lý trở về phủ trưởng công chúa. Cũng may mắn là trưởng công chúa đã sớm thông báo Trần tổng quản bên trong phủ an bài xong tất cả công việc hoan nghênh đại phò mã trở về phủ, Trần tổng quản làm rất tốt, đã sớm an bài tất cả, giờ thì yên tĩnh rồi.

Hôm đó, giờ Mẹo trưởng công chúa và ta đã ăn mặc đẹp đẽ đứng chờ, chỉ đợi hai người họ về phủ. Giờ Tỵ mới nghe được gia nô hỏi thăm tin tức hồi bẩm, đại phò mã và Tín vương đã vào Ngọ môn. Phỏng đoán ước chừng nửa canh giờ sẽ về phủ rồi, vì vậy lại tiếp tục chờ đợi. Đến giờ Tỵ không còn chưa thấy động tĩnh, không khỏi kỳ lạ. Lại qua hơn nửa canh giờ, chỉ nghe đại phò mã bảo người về phủ báo tin, nói là phải vào cung gặp vua trước, hai người không khỏi nhìn nhau thở ra một hơi, dậy thật sớm, đói hơn nửa ngày, ngay sau đó liền ăn điểm tâm do Ủy Lam làm để đầy bụng.

Đang uống trà, thì nghe tiểu thái giám ở Từ Ninh cung đến tuyên ý chỉ, Thái hậu tuyên trưởng công chúa và ta vào cung.

11. Chương 11: Đại Hôn

Trưởng công chúa tiếp chỉ xong, nhìn y phục vừa thay để tiện ăn điểm tâm của chúng ta, cười khở một tiếng, kêu tiểu công công tuyên chỉ ngồi xuống uống trà, chỉ lôi kéo tay của ta đi vào trong phòng.

Mới tiến vào trong viện, thấy ta vui mừng không nói, trưởng công chúa nín cười đưa đẩy: “Muội muội quả nhiên rất hợp tâm ý Thái hậu! Lúc này tuyên chúng ta vào cung, chắc là biết muội ở trong phủ ta, trước khi đại hôn còn chưa gặp mặt Tín vương, đặc biệt tuyên vào, trực tiếp cho đôi tân lang tân nương mới gặp mặt một lần, làm quen một chút !”

Nếu Thái hậu thật lương thiện như vậy ta sẽ dễ lẫn lộn hơn, nhưng sau vài lần gặp thái hậu, cũng rút ra được con người của bà đâu có đơn giản thế? Giúp người làm niềm vui cũng không phải là tác phong quen thuộc của bà. Nhưng tổng sẽ không vô duyên vô cớ hại ta chứ? Ta cũng không có đắc tội bà. Thôi, không nghĩ nữa, bất kể bà có dụng ý gì, nửa đời sau, nửa đời sau mà Bỏ Tất cho ta, sẽ không ngăn ngụt đến nỗi hai năm liền tan tành chứ?

Trưởng công chúa cũng thôi, mặc triều phục công chúa đúng quy củ. Lại đặc biệt bảo Tử Yên, Lục Ngạc, Phi Hồng, mang theo mấy tiểu nha đầu, trang điểm lại cho ta một phen, sau mấy phen giày vò, trong phòng từ trên xuống dưới chừng mười người, đều trăm miệng một lời nói tốt.

Ta tự nhìn vào gương đồng ở trước tủ treo y phục, cũng không khỏi khen một tiếng, thật là người đẹp thanh tú. Búi tóc thiếu nữ thanh tú, đỉnh đầu gắn một cây trâm hoa bằng ngọc trong suốt, có vẻ giống hoa hồng, trừ ra, cũng không còn vật trang sức nào khác, luồng tóc đen buông xuống trên xiêm áo, được rải lên rất nhiều kim tuyết, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, bập bùng, thật là chói mắt. Áo thêu hoa anh đào, áo ngoài đỏ tươi, không phải hoa lệ trăm phần trăm, cũng đã tụ tập được quý khí và thanh nhã vào trên người mà không tạo ra xung đột.

Trưởng công chúa vẫy lui mọi người, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ ta nói thật, muội muội không cần để ở trong lòng. Muội muội là quốc sắc thiên hương, ngàn dặm mới tìm được một. Có thể trắc phi của Tín vương là người thủy mỵ đoan trang, có vẻ họa thủy. Nhưng đâu bằng muội muội đoan trang phú quý? Muội muội trang điểm một phen, nhất định có thể khiến cho Tín vương cũng kinh ngạc theo đó.”

Ha, nói một cách thẳng thừng là muốn ta vừa ra trận đã thắng. Hời hợt không tranh hơn thua, nhưng lại trang điểm đẹp hơn nàng ra. Ta dầu gì cũng là Quan Chi Lâm[1] thứ hai, lại trẻ tuổi, dựa vào việc ta là

thanh niên tốt ở thế kỷ 21, dù. . .dù nhan sắc không bằng, kiến thức của ta cũng nhiều hơn người. (đầu tiên nói trước, không thể so cầm kỳ thư họa)

Kéo xa, trở lại chuyện chính. Trang điểm xong, theo tiểu công công tuyên chỉ, mang theo Hồng, Lục, Lam, Tử ngồi xe đi vào trong cung.

Vào cửa cung vẫn là kiệu gấm thay đi bộ, đến cửa Từ Ninh cung, ta và trưởng công chúa mới vừa hạ kiệu, chỉ thấy Lưu Toàn Lưu tổng quản tiến lên đón, cười nịnh nọt: “Ai yêu, hai vị chủ tử, để lão nô đợi lâu. Thái hậu cũng nhắc mấy lần, hai vị chủ tử mau theo lão nô vào đi.”

Trưởng công chúa đi lên phía trước, vừa đỡ vừa cười nói: “Làm phiền Lưu tổng quản nghênh đón, kính xin Lưu tổng quản dẫn đường đằng trước.” Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn ta vài cái, vẫn cúi đầu cúi người dẫn đường ở phía trước. Ta không hiểu ra sao, chẳng lẽ Tín vương ở bên trong?

Khi đi ngang qua cái đình cách cửa cung một đoạn, chỉ thấy cung nữ Tiểu Hỉ Nhi chờ ở cửa vui vẻ nói: “Tối, tối, nương nương, trưởng công chúa và Linh Tuyết cô nương tới.” Hả, kỳ quái, cũng không phải là chờ tân lang, cao hứng như thế?

Ta và trưởng công chúa chớp mắt, vẫn đi đến cửa. Bên trong truyền đến tiếng cười của Thái hậu, giòn giã như ngọc, quả nhiên là Thái hậu đỡ tay Thái Vân đi tới phòng trước, cười hiền từ: “Hai đứa bé này, ai gia đợi một hồi lâu rồi, mau vào.” Vừa giang tay, mỗi tay nắm tay của ta và trưởng công chúa, đi tới giường gấm

Chỉ thấy trong phòng sớm không phải là bộ dáng ta thấy lúc trước, đã thay dụng cụ mùa thu rồi, trên đất phía bên trái còn còn một thiếu phụ mặc cung trang màu hồng thướt tha đang quỳ, không nhúc nhích, bên chúng ta thân thiết ôn chuyện, nàng lại thật là an tĩnh.

Không đợi chúng ta phục hồi tinh thần mở miệng trả lời. Thái hậu đã cười hỏi ta: “Tuyết Nhi của chúng ta càng lớn càng chỉnh tề hơn, xem cách ăn mặc, rất thích hợp! ~ đúng rồi, Linh Tuyết là ghét bỏ ai gia già rồi, nói nhiều lại dài dòng à? Đã mấy ngày không có tới thăm ai gia rồi.” Thái hậu cực kỳ thân thiết, khiến cho ta thụ sủng nhược kinh, cảm thấy có gì không đúng.

Ta vụng trộm nghiêng mắt nhìn trưởng công chúa một cái, phát giác nàng cũng nhìn ta, nhìn thấy ánh mắt van xin của ta, lập tức cười nói: “Mẫu hậu đừng trách muội muội, là nhi thần một mình buồn bực, một mực giữ lại muội muội với nhi thần, lại thành cướp người với mẫu hậu sao?”

Thái hậu ngồi lên giường, cũng cười nói: “Linh Tuyết của chúng ta là một đứa bé thân thiết, lại thật hợp mắt, quả là cực kỳ đáng yêu phải không?” Ta cả kinh, lời này rất đáng được suy nghĩ, khen ngợi thật rõ ràng!

~Đợi Thái hậu ngồi vào chỗ của mình, ta và trưởng công chúa thối lui đến ngay phía trước đứng, đang chuẩn bị hành lễ. Thái hậu lại liên tiếp phát tay: “Thôi thôi, đều là con cháu nhà mình, không cần thực hiện những nghi thức xã giao khách sáo như người ngoài, Ngọc nhi ngồi một bên đi, Linh Tuyết, ngồi cạnh ai gia, hai mẹ con ta rất lâu chưa gặp, muốn nói mấy lời”

Ta nhất thời lại tay chân luống cuống, không hiểu nhìn Thái hậu. Trưởng công chúa vụng trộm kéo kéo vạt áo ta. Ngoài miệng lại cười duyên: “Mẫu hậu rất thiên vị, thì ra Linh Tuyết là bảo bối của ngài, nhi thần thì không phải rồi hả?”

Thái hậu ‘ xì ’ cười một tiếng: “Đúng, ai kêu bấy lâu này con bám người không thả?”

Lúc nào thì ta thành món mồi ngon rồi? Nhấn nhả nhó nhó đi đến trước giường gấm ngồi xuống, kéo ống tay áo Thái hậu không thuận theo: “Nương nương, ngài đang làm Linh Tuyết ngại chết sao?” Lơ đãng chuyển mắt thì phát hiện thiếu phụ đang quỳ dường như lấy làm kinh hãi, thân thể đang quỳ cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục, vẫn là bất động.

Ta kinh hãi, trong lòng hơi mất hứng, cuối cùng đã hiểu hơn phân nửa tường kịch này của thái hậu rồi. Ngoài miệng lại giả vờ lơ đãng hỏi: “Nương nương, vị bên này là. . . ?”

Thái hậu nhẹ nhàng vỗ trán, “Con xem trí nhớ của ai gia, già rồi, không còn dùng được rồi, ‘ trắc phi ’ của Tín vương, mau dậy đi, ai gia lớn tuổi không nhớ rõ, ‘ trắc ’ phi thông cảm!” Thái hậu bây giờ, không đến

bốn mươi, sao lại hơn trăm tuổi được?

Trắc phi Lưu thị chỉ dập đầu ba cái, “Nô tì không dám, Thái hậu tiên phúc vĩnh hưởng, phượng thể an khang.” Thanh âm mềm nhũn, làm cho trái tim người ta không tự chủ mềm yếu đi. Nghe thanh âm này, đã có vài phần tiền vốn làm họa thủy. Tiên Phúc Vĩnh Hưởng (hưởng phú mãi mãi)? Còn Thọ Dữ Thiên Tề (thọ sánh trời cao)! Người là Thần Long giáo ra sao (#Ami: ai xem Lộc Đỉnh Ký thì để ý lúc giáo chúng Thần Long giáo quỳ tham kiến giáo chủ đều hô thế)? Không có sáng ý. Thái hậu vuốt ve lông mày, cười nói: “Tiên phúc thì ai gia cũng không trông cậy vào, dậy đi! Người mới vừa trở lại, tham kiến ‘chính’ phi ngự tứ của Tín vương đi!”

Căn cứ vào mấy lần ‘giáo dục trước khi vào cương vị’ của trưởng công chúa dành cho ta trước khi làm vương phi, cộng thêm bản thân hay có địch ý với những nữ nhân xinh đẹp hơn ta, đối với vị trắc phi Lưu thị tuyệt sắc này, tha thứ ta, ta thật sự là không có quá nhiều hảo cảm.

Ta chỉ hiểu kỳ, trưởng công chúa là người tâm cao khí ngạo, cũng ba phen ba lượt nói nàng ‘thùy mị’, rốt cuộc ‘tốt’ tới trình độ nào?

Lưu thị nghe được Thái hậu phân phó, thân thể cứng lại, cũng vội vàng đáp: “Dạ, thần thiếp biết.”

Thái hậu nhú nhú mày không nói, Lưu tổng quản chờ đợi bên cạnh một mực nhìn ánh mắt Thái hậu, lúc này vội vàng quát: “Cần rõ, một trắc phi Quận Vương ở gần thái hậu há có tự xưng ‘thần thiếp’? Rất không có quy củ.”

Lưu thị vội vàng dập đầu, trong miệng xưng tội: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ biết sai rồi.”

Thái hậu hài lòng nâng nâng tay, “Thôi, thôi, lần tới sửa đổi là được, vốn cũng phải chuyện lớn gì, nhưng truyền ra ngoài, nói chỗ ai gia không có trên không có dưới, tạo ra mấy lời không hay, được rồi, người dậy trước đi, đều nói người là bảo bối của Tín vương, bị gì cũng không hay, trước tới gặp chủ tử của người mới phải!”

Lưu thị tạ ân, lại dập đầu ba cái, vẫn quay đầu hướng mũi chân ta, rất cung kính dập đầu, “Nô tỳ không hiểu chuyện, sau này tỷ tỷ vào cửa, mong rằng tỷ tỷ thông cảm nhiều hơn.”

‘Ngày sau’? Ý là trước mắt ta còn chưa phải à? Ta cười thầm, ngoài miệng lại tựa như hổ thẹn khoát tay: “Không dám, Linh Tuyết chưa vào cửa, đảm đương không nổi đại lễ như thế, xin vương phi mau mau dậy.”

Lưu thị lão đạo muốn đứng lên, chắc là quỳ đã lâu, đường máu không thuận, động tác có chút chậm lại, Thái hậu gật đầu một cái với ta, ta bước nhanh về phía trước đỡ Lưu thị, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên nhìn ta, lại mang theo hận ý âm độc.

Coi thường hận ý ở đáy mắt nàng, trời ạ, đây là tuyệt sắc cỡ nào? Không phải là văn chương có thể hình dung. . . . Mày ngài nhợt nhạt, trông mắt long lanh, mũi khéo léo tinh xảo và đôi môi anh đào, quả là một tuyệt thế hồng nhan.

Nàng thấy ta bị vẻ thùy mị của nàng mê hoặc, khéo mắt lơ đãng thoáng qua một tia đắc ý, nhất thời có cảm giác âm trầm, ôi, Thái hậu, người rốt cuộc có chuyện gì? Lại giúp ta tìm kẻ địch.

Đang lúng túng, bên ngoài truyền đến thanh âm của thái giám chấp sự: “Hoàng thượng giá lâm!”

Trưởng công chúa lập tức đứng dậy, kéo tay của ta lui sang một bên, đang muốn quỳ nghênh thánh giá, Gia Tĩnh đế đã bước nhanh vào, phía sau còn có hai nam tử phong thái không tầm thường đi theo. Hoàng thượng xem ra khá hăng hái, vung tay lên: “Miễn, đều đứng lên!” Đi thẳng đến trước giường đứng bên cạnh Thái hậu khom người: “Nhi hoàng thỉnh an ấu hậu.” Dứt lời đỡ Thái hậu cùng nhau ngồi xuống. Thật là bộ dạng mẫu tử tử hiếu.

Trưởng công chúa cũng rất kỳ quái, đợi hai mẹ con ngồi xong, lập tức kéo ta đứng ở trong góc xó, mấy người khác cũng đi theo lục tục đứng ở trước mặt hoàng thượng thái hậu. Ánh mắt Gia Tĩnh đế quét qua mọi người, nhìn thấy ta thì rõ ràng khéo mắt hiện lên kinh ngạc, dừng một chút, cũng cười hỏi trưởng công chúa: “Hoàng Tỷ, trầm trả trưởng phò mã êm đẹp lại cho người, không tiến lên xem một chút, có gây tay thiếu chân hay không?”

Chỉ thấy nam tử mặt ngọc ở giữa tiến lên ôm quyền, cười nói: “Tạ hoàng thượng. Bọn thần cảm kích.” Nói vậy vị nhân huynh này chính là trường phò mã rồi. Chỉ thấy hắn mặc áo trắng, da tuyết trắng, đồng tử đen như gỗ mun, lỗ mũi cao thẳng anh khí, môi đỏ mọng mê người. Tóc đen xinh đẹp buộc lên thật cao, thật là một tiên tử hồn nhiên, tử mĩ thanh tú như sen hé nở trên mặt nước.

Trường công chúa căng thẳng cười cười, cũng không đáp lại. Thì ra nàng cũng có thể thực nữ như vậy! ~ ta đưa đẩy nhìn nàng hí mắt cười trộm, bất ngờ bị nàng phát giác, hung hăng nhìn chòng chọc ta một cái, trừng mắt nhìn, lòng ta nói không tốt, quả nhiên, “Hoàng thượng cũng biết hoàng Tỷ và Linh Tuyết tới thăm mẫu hậu sao?” Đại tỷ nha, ta chỉ không hiền hậu cười trộm một chút, không nên đẩy ta tới đỉnh sóng chứ?

Gia Tĩnh để cười khê một tiếng, ta giương mắt, phát giác hắn cũng không giấu nộ cười: “Đúng vậy, nghe nói mẫu hậu tuyên Linh Tuyết cô nương vào cung, lại đặc biệt mời trắc phi của Dục Phong vào cung, trẫm cũng không muốn cô phụ ý tốt của mẫu hậu, đợi bàn xong việc công liền dẫn Dục Phong đến, để cho hắn gặp Thân vương phi mà trẫm vừa tứ hôn cho hắn. Thật hay, mới vừa vào cửa đã thấy mọi người trò chuyện với nhau thật vui!”

‘ Thân Vương phi ’? Tín vương lại được tấn phong chức mới sao? Trò chuyện với nhau thật vui? Tại sao chúng ta không cảm thấy? Xem ra hoàng đế cũng biết Thái hậu ‘ đặc biệt ’ để cho ta và trắc phi tạo giao tình trước.

Ta khổ nghĩ hồi lâu, cũng không biết là phải làm ra vẻ mặt gì, nói lời gì. Bên kia Thái hậu đã vừa cười vừa giận: “Linh Tuyết ngoan, đến bên ai gia! Ai gia có ý cho con và Dục Phong gặp mặt trước, tránh cho đến lúc đó thành thân còn chưa biết nhau.”

Ta lại bước lảo xạo qua trước mặt Thái hậu, Thái hậu đã đỡ tay Lưu Toàn đứng lên, ta vội vàng tiếp thay Lưu Toàn, Thái hậu kéo ta đi tới trước mặt Lưu thị và Tín vương, nửa từ nửa nghiêm nói: “Dục Phong, hãy nói mấy câu với Linh Tuyết, về sau vào cửa chính là người một nhà.” Ta ngắt, đã ném ‘ người thứ ba ’ như ta qua trước mặt vợ chồng son người ta, còn muốn vai nam chính phát biểu ‘ cảm nghĩ giành giải thưởng ’? Thái hậu người quá mức nhiệt tình rồi.

Ta liếc mắt nhìn Tín vương, WOW!! Phiên bản ‘ Cổ Thiên Lạc ’ cổ đại, một thiếu niên như ánh mặt trời, cũng không thiếu khí phong trần, mặt tràn đầy kiết ngạo bất tuân không che giấu chút nào, da tay ngăm đen, làm cho người ta thấy cảm thấy khỏe mạnh, trong suốt, sạch sẽ lại kiêu ngạo. Nói hắn kiết ngạo bất tuân không hề sai, trước mặt nhiều người như vậy, biết rất rõ ràng là chuyện gì, nhưng từ sau khi vào cửa hắn vẫn nắm lấy tay Lưu thị chưa từng buông, thật không xem ai ra gì.

Nhìn Thái hậu trịnh trọng như thế, dù hắn muôn vàn không muốn, nhưng cũng không dám ra tiếng. Vậy mà. . . Vậy mà ánh mắt hắn nhìn ta, cũng vẫn rất không hữu nghị. Từ khi hắn thấy ta đến trước mặt, liền không lên tiếng nhích lại gần Lưu thị bên cạnh, làm ra hành động phản kháng không tiếng động. Tiểu tử giỏi, người có gan, dám làm mất mặt ta trước mặt mọi người? Ta chính là nỗi danh nhỏ mọn, món nợ này ta nhớ kỹ, có cơ hội lãnh giáo một chút.

Thái hậu đứng mấy giây, thấy không có phản ứng, lại thấy mờ ám, đã là cực kỳ không vui, đang muốn lên tiếng khiển trách. Gia Tĩnh để bên cạnh đã rành rọt hỏi: “Thế nào, không hài lòng với việc tứ hôn của trẫm và thái hậu?”

Rốt cuộc là trẻ tuổi, hắn bị hai người tôn quý nhất hiện nay sử dụng ánh mắt, giọng nói uy hiếp, bĩu môi buông lỏng tay vẫn nắm tay tiểu lão bà, miễn cưỡng quỳ xuống nói: “Tạ long ân của hoàng thượng, Thái hậu! Sau này chánh phi vào cửa, thần nhất định đối đãi đàng hoàng.” Lưu thị chưa bao giờ ra tiếng bên cạnh cũng vội vàng quỳ xuống.

Lúc này sắc mặt Gia Tĩnh để mới hơi bớt giận, gơ tay lên nói: “Như thế rất tốt, hôm nay trẫm đã cho người tiến vào Thân Vương, giả như người vẫn không có quy củ, không biết nặng nhẹ, không vâng lời bề trên, trẫm vẫn có thể tùy thời rút về ân điển.”

Tín vương quỳnh lên, liền tiếp dập đầu: “Dục Phong biết sai rồi, về sau nhất định sửa chữa. Mong rằng Thái hậu, hoàng thượng thông cảm, bỏ qua cho Dục Phong lần này, sau khi chánh phi vào cửa, Dục Phong nhất định toàn tâm toàn ý đối đãi, không dám uất ức.”

Ta xem thường. Vốn là vô cùng có hảo cảm với Cổ Thiên Lạc, nhưng thấy hắn xem thường mình thì ta đã cực kỳ bất mãn, hiện thấy hắn chỉ vì một tước vị, ngay cả hồng nhan cũng không để ý, thì rất khinh thường. Chẳng lẽ bây giờ người này thuận thánh ý, lần tới xảy ra chuyện, hoàng thượng cũng sẽ không ‘tùy thời’ cắt chức à?

Lúc này Thái hậu vẫn đứng mới hơi lộ nụ cười, lại vẫn nghiêm nghị nói: “Dực Phong, người trước kia muốn gió có gió, nhưng lúc này không giống ngày xưa, người phải biết, đứa nhỏ Linh Tuyết này, rất được tâm ý ai gia, sau khi thành thân vẫn sẽ thường tới Từ Ninh cung, nếu như biết người có lơ là, cẩn thận ai gia không nể mặt.” Thái hậu đối với ta rất cuộc vẫn là vô cùng thật tốt. Ý tứ của nửa đoạn trước dịch ra rõ ràng là: người là con riêng của tiên hoàng, cảnh tượng tốt đẹp cũng là chuyện đã qua, hôm nay tiên hoàng lên ngôi, người còn làm loạn, ta liền phế người.

Chỉ thấy Tín vương này đã hết sức lo sợ, khúm núm, mồ hôi đầm đìa đầy mặt. Run rẩy cùng Lưu thị đứng lên, lui sang một bên, cũng không còn nắm ta, nhìn qua rất là đáng thương. Ai, quả nhiên vẫn còn con nít! Thôi, ta tha thứ cho sự thất lễ vừa rồi của hắn, nhưng chuyện khinh thường ta. . . Vẫn phải ghi nợ.

Thái hậu suy nghĩ một chút, rồi nói với Gia Tĩnh đế: “Đúng rồi, hoàng thượng, hôm kia ai gia bảo Khâm Thiên Giám xem Hoàng Lịch, nói mười sáu tháng mười là một ngày tốt lành, mới vừa vào đông lại không quá lạnh, xử lý việc này của Dực Phong và Linh Tuyết rồi, cũng xem như hoàn thành nguyện vọng của tiên hoàng, con thấy thế nào?”

Gia Tĩnh đế cười cười: “Tất cả do mẫu hậu quyết định là được.”

Mẹ nó, cũng không hỏi người trong cuộc như ta có ý kiến gì hay không, đã nhanh chóng định ngày rồi. Chỉ là không biết Thái hậu có thể tính đến ngày kinh nguyệt của ta hay không?

. . . . Dĩ nhiên, nếu thật hỏi ta có ý kiến không? Ta. . . Ta cũng chỉ có thể nói không có ý kiến.

Ta vẫn không có ra tiếng, chỉ vì những vở kịch xảy ra kiếp trước kiếp này đã quá nhiều, sớm quen với việc coi tất cả là một vở kịch không liên quan mà xem. Lúc này thấy tám màn kịch đã rơi xuống, đang muốn cười lạnh theo thói quen, lơ đãng ngẩng đầu, phát hiện Gia Tĩnh đế lại nhìn chằm chằm ta, thu hết nét mặt của ta vào mắt. Ha, thì ra người xem trò vui cũng bị xem, lần này tự ta cũng chia không rõ rốt cuộc là đang ở trong hay ngoài vở kịch.

Bên kia trưởng phò mã cũng vẫn cúi đầu suy tư, tất cả xảy ra vừa rồi hắn đều làm như không biết. Trưởng công chúa lại lộ ra ánh mắt bi thương hiem thấy, chỉ lo nhìn ta. Bi thương này, cũng không biết là vì ta hay là vì mình. . . . Nặng nề đến khiến người bận tâm. . . .

Trưởng công chúa, mấy tháng này không có phí công chung đụng, tỷ. . . . Rốt cuộc tỷ hiểu ta.

Ta nhú nhú mày, nhìn cả phòng lúng túng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ Mùi đã đến, không khỏi túm ống tay áo Thái hậu, cười hỏi: “Thái hậu thiên tuế, Linh Tuyết đói bụng, ngài không giữ chúng ta ăn chút điểm tâm sao?”

Sau khi Thái hậu nghe xong sững sốt, tiếp theo cười to, “Ồ, Tuyết Nhi của chúng ta đói bụng, muốn điểm tâm gì? Ai gia bảo người lấy điểm tâm đó lên. Lúc này để Tuyết Nhi đói bụng, nói không chừng về sau sẽ không tới. Được rồi, hôm nay đều là người mình, đều ở đây dùng một ít điểm tâm, uống chút trà đi, hoàng đế, con không có ý kiến chứ?”

Gia Tĩnh đế tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa nhìn ta, gật đầu một cái “Như thế quấy rầy mẫu hậu rồi.”

Bên kia trưởng công chúa cũng nói: “Hôm nay nhi thần cũng không khách khí!” Tín vương mới vừa bị uy hiếp, cũng không dám sĩ diện, chỉ tạ ơn.

Chỉ có trắc phi của Tín vương có ý kiến, bởi vì Thái hậu không có tính nàng ở trong, nhưng nàng cũng không dám nói có ý kiến. Ta xem ở trong mắt, thoải mái nhiều. Không có biện pháp, ai kêu ta cũng không có can đảm đó?

.

Ra khỏi Từ Ninh cung mới phát hiện, đã là mười ba tháng tám rồi, cách đám cưới ta chỉ có ba tháng.

Mấy tháng tới, cũng không được rồi rảnh du sơn ngoạn thủy rồi, cả ngày bị trưởng công chúa làm bầm giằng dạy ‘ đám cưới đương thời rục rờ thế nào ’, ‘ y phục thành thân ’, ‘ làm thế nào thành vương phi tốt ’, ‘ như thế nào ý sủng mà kiều, hạ uy phong của trác phi thiếp thất ’ kể từ khi thấy tiểu lão bà của Tín vương ở Từ Ninh cung xong, ta càng thêm không có hăng hái đi vào Tín vương phủ.

Vậy mà. . . . Người có hứng thú còn rất nhiều, cho nên, ta rất bận.

Ta xuất giá từ nơi nào, đây cũng là một vấn đề lớn, khiến rất nhiều người vì vấn đề này tranh chấp hồi lâu. Bởi vì ở cuối tháng mười, Hoàng đế đã đưa Tín vương vào Thân Vương. Lại là Thánh thượng tứ hôn, cho nên đám cưới lần này, đã không phải là chuyện riêng của Tín thân vương phủ, tất cả đại sự, đều do Khâm Thiên Giám và Lễ bộ toàn quyền phụ trách. Những nhân viên công vụ cao cấp này đều nhất trí cho là, ta là hậu bối Trương gia, cho nên phải chọn chỗ của một nhà có họ hàng của Trương gia để xuất giá. Nhưng Thái hậu không đồng ý. (trên căn bản ta cho rằng đây là ý tứ của hoàng đế) bởi vì chuyện di chiếu ban chết cho trên dưới Trương phủ, tuy là âm thầm, nhưng trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, nếu lúc đó lại để cho ta từ nhà họ hàng Trương phủ xuất giá, mang theo danh dự tộc Trương thị, sợ sinh ra những chuyện khác, cho nên có ý muốn ta từ trong cung xuất giá. Điều này khiến ọi người trong triều hết sức phản đối, bởi vì chuyện Phượng Hoàng, tất cả mọi người đều nghe thấy, cho nên.

Vốn là phủ trưởng công chúa thủy chung kiên trì muốn ta từ phủ công chúa xuất giá. Nhưng sau khi ta giả sẽ có thân phận hiền hách, nên cần phải để cho ta từ cửa chính của phủ xuất giá mới không mất mặt mũi, bởi vì trưởng công chúa không có con cháu, nếu như mà ta từ cửa chính đi ra, ta không có vấn đề, nhưng phủ trưởng công chúa sẽ có điềm xấu vô cùng.

Cuối cùng, bởi vì trưởng công chúa ủng hộ, Thái hậu lại đáp ứng ngày thành thân sẽ tự mình đến phủ trưởng công chúa chủ trì đại cục, cho nên. . . . Từ trên xuống dưới, trong triều ngoài triều đều miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu.

Việc xuất giá từ phủ trưởng công chúa được đồng ý cũng có phần do nhà trưởng phò mã, cũng chính là Hữu Thừa Tướng Hoàng đại nhân ủng hộ. Ngay khi trưởng công chúa và trưởng phò mã trao đổi tư tưởng, trưởng phò mã lại là người cực thông minh, hẳn về nhà thuyết phục người nhà. Về phần quá trình, ta không biết, đoán chừng lại bị trưởng công chúa nắm lấy điểm yếu nhỏ ‘ chỉ điểm ’ một phen. Vì vậy, ta, Trương Linh Tuyết rất cuộc khó khăn và hoa lệ gả đi.

16 quả nhiên là ngày tốt, khí trời cũng tốt, dĩ nhiên, mặt mũi của ta cũng rất lớn, bởi vì Thái hậu tự đến phủ công chúa.

12. Chương 12

Đám cưới của ta rất tốt. Cực kỳ phong phú, hoàn toàn không thua kém công chúa được gả ra. Bởi vì đều là vật phẩm hoàng gia, đại bộ phận là Thái hậu và trưởng công chúa mua thêm, ba ngày trước đã đưa đến Tín thân vương phủ rồi, phía sau của ta rất mạnh. Nói chính xác là cực kỳ cứng rắn. Thái hậu, trưởng công chúa thậm chí là hoàng thượng đều rất nể tình, không nói việc gả đi, mấy ngày liên tiếp đều giúp ta nhất định tốt lắm, hơn nữa mọi việc đều tự làm, tất cả chi tiết không rõ đều có họ gánh chịu; nam nhân của ta cũng rất không tệ, đáng đáp lại dễ nhìn, biết văn biết võ, chức vị cao, quyền lực lớn. Nhiều thứ không tệ như vậy khiến cho trên dưới cả nước nghe thấy đều kinh ngạc, làm những đại gia khuê tú có cha mẹ khỏe mạnh, quyền cao chức trọng hâm mộ chết. Cho nên. . . . Ta nên vui vẻ. Nếu như mà ta không vui, đoán chừng nhân dân toàn thế giới đều sẽ khi dễ ta, cho nên, ta vui vẻ xuất giá rồi.

Ngày đó phải dậy thật sớm, bởi vì giờ Thìn phượng giá của Thái hậu đi đến phủ trưởng công chúa, cho nên không có cơ hội ngủ nướng. Buổi sáng phải đi một chuyến về nhà cũ của Trương phủ cùng với đám nha hoàn ma ma thị vệ, kể từ sau khi lửa cháy, hoàng thượng đã cho người ta xây lại bức tường ngoài bị lửa cháy, bên trong lại không hề động tới. Cho nên ta trở về phủ lấy vài cái, coi như là cáo biệt cha mẹ đã mất, từ đó không còn là người họ Trương. (Ý tứ của Thái hậu, không có biện pháp, ta chỉ nghe theo tổ chức an bài)

Về phủ công chúa đã gần buổi trưa rồi, mới vừa ăn bốn miếng điểm tâm. Ngay cả nước cũng chưa kịp uống, đã bị Thái hậu an bài ấy ma ma khéo tay giăng co ở trên mặt trên người ba canh giờ, (ta không có ý kiến, thật. Cho dù có ý kiến đánh chết ta cũng không dám nói ra) rốt cuộc làm xong, nhìn lại mình trong gương, chỉ cảm thấy trang điểm lộng lẫy, đầu đầy châu ngọc, đội mũ phượng, dây châu rơi xuống che mặt, quả nhiên hết sức vui mừng.

Bởi vì trên dưới Trương phủ đã bị điều đi, chỉ có thể làm khách bình thường khi đến vương phủ, cho nên lúc ta hành lễ không có trưởng bối, nhờ Thái hậu để mắt, xung phong nhận việc làm trưởng bối của ta, vẫn rất không tồi. Vì vậy lại kì kèo mè nheo biểu diễn một phen mẫu từ nữ hiệp, mấy quý mấy lạ, đã là cuối giờ Thân rồi, ta thật không còn cách nào.

Rốt cuộc. . . Rốt cuộc, nửa đời sau của ta đã có lần cao triều đầu tiên rồi, chỉ nghe tiểu tử lớn tiếng gọi ở cửa chính, “Tới, tới rồi!” Ta đây mới thở dài một hơi.

Khiến ta khó chịu chính là, phu quân ngày sau của ta, Tín thân vương Điện hạ tôn kính, tôn quý phi phạm, mà bên nữ cũng không thể miễn đi lễ bái, lý do. . . Giống như trên.

Chờ hần lại dẫn ta làm lễ ra mắt xong lần nữa, trưởng công chúa tự mình cột một sợi dây vào bên hông ta, ta cầm khăn, theo Tín thân vương đi tới cửa, phủ thêm áo khoác rồi lên xe, đợi ta ngồi vào chỗ của mình, Tín thân vương Dục Phong đóng cửa kiệu, lại chuyển hướng tới phía trước cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã từ biên giới phía tây đưa tới, đoàn người lộng lẫy hùng dũng đi về phía phủ Tín thân vương.

Trên đường kiệu hoa đến vương phủ, ta vén một góc khăn voan rũ xuống lên, từ cửa sổ nhìn ra, hộ rầm rộ, rất là khí phái: phía trước nhất chính là mở đường, theo sát chính là chấp sự, thấp đèn, đánh trống tấu nhạc, sau đó là Tín thân vương cưỡi ngựa cao, sau đó mới là kiệu của ta. Dọc theo đường sáo và trống luôn diễn tấu, thật là cảnh tượng vui mừng.

Dọc đường tuy có cấm vệ quân và thị vệ vương phủ mở đường, nhưng khi kiệu hoa đi ngang trong hẻm nhỏ, hành lang lầu hai của cửa hàng quán trà, các cửa sổ, thậm chí còn nóc nhà, đều là quần chúng vây xem, kinh thành lại diễn ra trường hợp mọi người đều vây xem

Cuối cùng đến phủ thân vương cửa, dừng trước kiệu xu thế, đằng trước Tín thân vương đã hạ được Mã Lai, đi tới trước kiệu tượng trưng đá một cái, liền có bà tử tiến lên một tả một hữu mở ra cửa kiệu, từ phía dưới khăn voan chỉ thấy một cái thảm đỏ tươi trải thẳng vào trong phủ, ta cả kinh, không phải để cho ta đi vào chứ? Căn cứ kinh nghiệm cuộc sống ở phủ công chúa và biệt trang của ta, biết từ cửa chính đến phòng khách, cự ly này cũng không phải gần.

Đang lúc ta buồn bực thì ma ma bên trái tiến lên nói: “Cung nghênh vương phi nương nương dời kiệu!” Ta bất đắc dĩ thở dài, thì ra quả thật phải đi vào. Đang muốn xuống đất, lại bị ma ma bên phải kịp thời ngăn lại: “Vương phi nương nương, nô tỳ công ngài qua.” Công ta? Người công ta đi vào? Bà đi này đi được bao xa! Ta vẫn nghe lời dựa vào lưng bà, vậy mà mới đi mấy bước, đã dời đến trên một cái kệ mềm đỉnh đỏ tinh xảo. Ngất, đây mới là dời kiệu! Cũng may.

Lại say lão đảo ngồi kiệu nhỏ một hồi, cuối cùng đến cửa phòng khách. Được ma ma đỡ xuống kiệu, lại được người ta đeo ột cái đồng tâm kết bằng gấm màu xanh đỏ, cùng Tín vương cũng đang cầm một đầu gấm khác đi vào cửa, mới vừa đứng ở trong phòng đốt nến long phượng đỏ thắm, liền nghe la lên: “Tân lang vén khăn! ~” a, lại bị phim truyền hình hại, ta vẫn cho là khăn voan phải đợi đến động phòng mới được vén, thì ra ở đại sảnh đã được vén rồi.

Rất nhanh, Tín thân vương dùng đòn cân vén khăn voan của ta, lần này tầm mắt tốt hơn nhiều, mặc dù trên mặt còn có một tầng dây ngọc từ mũ phượng buông xuống, nhưng từ giữa khe ngọc vẫn có thể thấy được người, vật .

Theo khẩu hiệu của lễ quan, tân lang tân nương bái thiên địa trước, sau đó bái kiến bà bà, lấy được một phần quà tặng không rẻ. Cầm tạ, cuối cùng phu thê giao bái, xong xuôi, ta và Tín thân vương bị nhóm quý tộc la hét đưa vào tân phòng.

Ta đi tới trước cửa tân phòng thì lại bị hành hạ phải bước qua chậu than, nói là áp tà tử vệ bình an.

Đến động phòng vẫn không để cho người ngừng nghỉ, lại bị đám ma ma theo hầu đưa lên “Rượu giao bôi”,

lúc đó ta vẫn rất tò mò với ly rượu đó, vì nó là cặp ly hổ phách, theo trưởng công chúa nói đó tượng trưng cho sự kết hợp làm một của hai phu thê, tượng trưng phu thê mặc dù hai người nhưng một lòng.

Uống rượu giao bôi xong, lại để a ma an bài cắt ít tóc trên đầu Tín thân vương xuống giao cho ta, để tóc của ta và hắn kết lại với nhau, xưng là “Kết tóc”.

Ta chỉ cảm thấy mọi thứ đều lộn xộn lung tung, cũng không biết là như thế nào, tóm lại ta chỉ nghe được một câu nói, “Kết thúc buổi lễ rồi.” Cảm ơn trời đất. Kết thúc buổi lễ xong, toàn bộ người phục vụ trong phòng đều đi ra, hơn nữa còn rất sẵn sàng đóng cửa lại.

Trong lúc hành lễ, Tín thân vương từ đầu tới đuôi không nói một lời, sau đó hắn liền từ trên giường xuống, nói: “Người cứ ngồi đây, ta ra phòng ngoài tiếp khách.” dứt lời liền đi ra ngoài, ta một thân một mình tiếp tục ngồi yên sau màn.

Qua một hồi lâu không thấy động tĩnh, ta đã đói bụng một ngày, đánh giá chung quanh một phen, phòng này rất tinh xảo, nghe nói sau khi tân phòng hoàn thành, Thái hậu phái chuyên gia khảo sát một phen, còn chỉ điểm ít nhiều, quả nhiên là tráng lệ, hoa lệ cực kỳ. Nhìn bốn phía không người nào, mấy đĩa điểm tâm trên bàn xem ra rất phong phú, vì vậy vén dây ngọc trước mắt lên một chút, liều mạng đi đến bên bàn, cầm lấy một cái để ăn.

Còn chưa kịp nuốt xuống, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: “Chủ tử, nô tỳ đến rồi!” Nghe được là thanh âm Phi Hồng, không khỏi vui vẻ nói: “Vào đi!” Phi Hồng bưng một chén mì trong tay, ở trong đêm đông này, nghiễm nhiên có thể cảm nhận được nóng hổi và hương thơm ngào ngạt, ta cố gắng nuốt một ngụm nước miếng, cười duyên rũ nói: “Phi Hồng tỷ tỷ đưa đồ ăn cho ta?”

Phi Hồng hơi đỏ mặt như dự đoán, cãi lại: “Chủ tử, đã là chủ mẫu rồi, còn trêu chọc ta? Cẩn thận ta không để ý tới người.”

Phi Hồng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ta vội vàng nịnh nọt nói: “Phi Hồng tốt, ta đói bụng đến sắp hôn mê, mau bưng lại, đây là ai làm? Là Lục Ngạc sao?”

Phi Hồng tới vén ống tay áo hỉ bào cho ta, cười đáp: “Nào có, Lục Ngạc ở bên kia đuổi những người hầu khác rồi, chủ tử người không phải không biết chứ, trưởng công chúa điện hạ tặng nhiều người làm cho chủ tử ngài sai bảo, Lục Ngạc bận rộn dàn xếp họ, đây là Ủy Lam tỷ tỷ làm, nàng theo trưởng công chúa tới. Nghe nói là trưởng công chúa phân phó, trưởng công chúa còn nói, ban đầu nàng thành thân cũng đói bụng đến hai mắt tỏa ánh sáng.”

“Hả? Trưởng công chúa thật có lòng rồi.” Ta vừa ăn vừa đáp.

Phi Hồng không khỏi bật cười, ta kỳ quái nhìn nàng, nàng không khỏi đỏ mặt: “Trưởng công chúa còn nói, chủ tử ăn một ít, nếu không đợi. Đợi lát sẽ không tốt.”

Ta chần động, đúng! Ta trốn thật lâu, cũng hết sức tránh đề tài nhạy cảm này. Tối nay. Tối nay, nhất định phải qua. Ta thật không có bản lĩnh bàn điều kiện như các tỷ muội xuyên qua khác, nếu ta thật nói ra năm điều nguyên tắc cơ bản[1], không chừng ngày mai ta sẽ thành trò cười cho cả Đại Hán triều.

Nghĩ đến đây không khỏi hung ác, hừ, có gì đặc biệt hơn người, không phải là chuyện như vậy sao? Nửa đời trước cũng không phải chưa từng làm. Cái đó thôi! ~ về phần ta, hướng chi ‘ Cổ Thiên Lạc ’ ánh mặt trời cũng không kém, ta làm gì phải tính toán chi li?

Vì vậy vẫn vui vẻ tiếp tục ăn đồ của ta, nhỏ giọng nói đủ thứ chuyện phiếm với Phi Hồng. Không bao lâu, Lục Ngạc cũng tiến vào, hai nàng thấy ta thật vui vẻ, cũng vui theo, mọi người vui vẻ ra mặt.

Cứ hàn huyên như vậy đã qua hồi lâu, Lục Ngạc tươi cười rạng rỡ: “Chủ tử, đã là giờ Tuất rồi, đoán chừng Vương Gia sắp tiến vào.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài sân bên truyền đến một tiếng khấu đầu: “Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Vương Gia! Chúc vương gia sớm sinh quý tử.”

Dừng một chút, chỉ nghe Vương Gia say khướt trả lời: “Được, được, đồ khỉ con, chỉ biết đòi phần thưởng, đi, Triệu Tam, thưởng cho tất cả người trong viện. Xong rồi tất cả rút ra ngoài.”

Quả nhiên một tiếng ầm ầm phụ họa.

Chốc lát, cửa phòng liền bị dùng sức đẩy ra, không nói cái khác, chỉ thấy màu da như lúa mạch của ‘Cổ Thiên Lạc’, bởi vì say, càng thêm lóe sáng, xuyên thấu qua tua ngọc trước mắt, sáng rõ chói mắt.

Ngay từ lúc hần lên tiếng trong viện thì ta đã đoan đoan chánh chánh ngồi ở mép giường. Hần chao đảo đến trước mặt ta, nhe răng cười một tiếng, khoác tay với Phi Hồng, Lục Ngạc đang đứng chờ hai bên: “Đi ra ngoài!”

~[1]Năm điều nguyên tắc cơ bản: tôn trọng chủ quyền của nhau, không xâm phạm nhau, không can thiệp chuyện riêng của nhau, ngang hàng và có lợi, sống chung hòa bình.

13. Chương 13: Cuộc Sống Quý Phụ

Hần chao đảo đảo đảo đến trước mặt ta, nhe răng cười một tiếng, khoác tay với Phi Hồng, Lục Ngạc đang yên tĩnh chờ bên cạnh: “Đi ra ngoài!” Dứt lời liền muốn đặt móng ngồi vào cạnh ta.

Ta làm dấu đợi chút, không để ý tới tư thế mập mờ và mùi rượu nồng nặc của hần, đứng lên, ngồi vào trước bàn trang điểm, Lục Ngạc hiểu ý, mở cửa bảo đại Nha hoàn Tuyết Oanh, Tuyết Yến trong viện của vương gia vào giúp vương gia cởi bỏ y phục, lại vội vàng lôi kéo Phi Hồng vội vàng tới đây giúp ta tháo mũ phượng nặng nề này xuống, mặc áo tóc như thác rủ xuống. Lại nghe Tín thân vương mặc quần áo trong ngồi ở mép giường cười như không cười: “Nhìn dáng dấp thì vương phi của chúng ta thật biết điều nha, biết tam tòng tứ đức, đáng tiếc trước khi ra cửa Bồn vương quên giao phó người làm tẩy trang cho vương phi, thật là ngại! Nhớ ngày đó Bồn vương cười trác phi vào cửa, bởi vì không có quy củ nhiều như vậy, cho nên uống rượu giao bôi xong liền tự mình tẩy trang cho trác phi.”

Hả? Bây giờ lại giúp Lưu thị xả ra uất ức ở Từ Ninh cung, không còn giấu ở trong lòng sao!

Lời này vừa nói ra, trên mặt Phi Hồng, Lục Ngạc đều có tức giận, cũng không dám lên tiếng. Chỉ tăng nhanh tay chân, giúp ta cởi đi áo cưới đứng hầu bên cạnh.

Ta phất tay ý bảo hai nàng đi ra ngoài, xoay người ung dung cười cười với Tín thân vương, tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Đa tạ vương gia khích lệ, về sau Vương Gia chính là trời của Linh Tuyết rồi, Linh Tuyết tất nhiên xem việc toàn lực hầu hạ Vương Gia là nhiệm vụ.”

Có lẽ hần nghe được khi ta nói đến nhiệm vụ thì giọng nói không mấy tốt thái độ cũng không cung kính, hoặc giả khi ta nhận nhiệm vụ cũng không biết phối hợp với vẻ mặt khóc rống, tóm lại, hần vò một cái vạt tới trước mặt ta, kéo cánh tay phải của ta, nhìn chằm chằm đôi mắt của ta, ác hận hận nói: “Trương Linh Tuyết người khá lắm, không nhìn ra rất biết dỗ người đó, Thái hậu, hoàng thượng, trưởng công chúa đều bị người dụ dỗ ngoan ngoãn ngoan ngoãn, tất cả đều nói chuyện vì người, tứ hôn thì cũng thôi đi, mấy nữ nhân các người lại còn ở khiến cho Hương Nhi khó chịu Từ Ninh cung, làm ta mất mặt ta cũng cho qua, nhưng lại tìm nàng gây sự, dù tính tình nàng luôn tốt, bị uất ức như thế cũng tìm ta khóc rống hai tháng. Người không có lỗi sao!”

Dừng một chút, lại thay vẻ mặt bí ẩn cười gằn nói: “Ta không cần biết người là nữ nhân lợi hại cỡ nào, vào trong phủ ta thì phải quy củ cho ta, Vương Gia ta chính là người hiểu biết, tốt nhất đừng giở trò làm cho trong phủ gà chó không yên, nếu không ta sẽ cho người đẹp mắt!”

Ta không sao cả nhìn hần, dùng sức kéo cánh tay bị hần níu trở về, “Vương Gia, ngài làm đau ta!”

Hần hừ một tiếng, trên tay lại dùng sức: “Thế nào? Sợ? Hiện tại biết đau rồi hả? Người không phải nói rằng xem ta là trời, hầu hạ ta là đã nhiệm vụ? Hiện tại. . . . Xem người làm sao phục vụ ta?” Dứt lời dùng sức đẩy ta lên giường.

Tiểu tử này uống rượu xong liền tỏ ra bướng bỉnh tức giận, dùng lực mạnh ném ta, đáng thương cho ta bị đập phồng, quả táo, hột đào, hạnh nhân, những loại hạt vỏ cứng ít nước được rải rác khắp nơi trên giường in dấu trên lưng thật là đau. Đoán chừng hẳn cũng không ngờ tới trên giường có nhiều đồ như vậy, nhìn thấy biểu tình và động tác cứng còng của ta, biết rằng đã làm bị thương ta thật rồi, nhất thời ngồi ở bên giường không biết làm sao.

Ta rên lên một tiếng, nhìn hẳn lơ đãng cười, dùng sức hít một hơi thật sâu, chậm rì rì xuống giường, chợt nắm lấy ga giường có thêu uyên ương nghịch nước, dùng sức kéo ra, bắt lại những hạt sắp rơi ra khỏi giường, không nhanh không chậm trải tốt, xoay người nhìn Tín thân vương Dục Phong vẫn sững sờ ở một bên, dạo bước đến cạnh hẳn đứng sừng sững bất khuất, “Vương Gia muốn Linh Tuyết hầu hạ như thế nào?”

Hắn vốn tưởng rằng ta bị kích thích cũng sẽ lạnh lùng hoặc náo loạn, hoặc là giận mà không dám nói gì, nhưng không ngờ ta lại có dáng vẻ thế này, lại thấy ta không hề ý sợ hãi nhìn hẳn, nhất thời lại không có ý gì, cũng tỉnh rượu hơn phân nửa, chỉ thấy hẳn dùng lực gãi gãi đầu, khóe miệng nhếch mấy cái lại không nói được nửa chữ, ta vẫn lẳng lặng nhìn hẳn, hẳn cắn cắn môi, nửa ngày mới ‘ hừ ’ một tiếng xoay người xông ra cửa, ta cười lạnh nhìn nhất cử nhất động của hẳn, vốn nghĩ là hẳn giận dữ, nói không chừng sẽ phóng tới chỗ tiểu lão bà khóc lóc kể lể, nào ngờ một tay hẳn đặt lên then cửa muốn kéo cửa, rồi lại len lén quay đầu lại nhìn ta một cái, phát giác ta đang lạnh lùng nhìn hẳn. Hẳn lại ngẩn ngơ, suy nghĩ hồi lâu, chợt dậm chân, lại cài lại then cửa rồi chậm rãi đi về phía ta.

Lần này đến phiên ta trợn mắt hốc mồm, hẳn đi tới trước mặt ta, vừa hung ác mạnh mẽ gãi gãi đầu. Vừa nhỏ giọng dứt quãng nói: “Việc này. . . . Thật ra thì ta cũng hiểu, người gả tới đây cũng là ý tứ của hoàng thượng cùng Thái hậu, cho nên. . . . Cũng không thể trách người, việc này. . . . Ngày đó ta bị hoàng thượng Thái hậu khiển trách mấy câu, cho nên. . . . Cho nên hơi tức người, cộng thêm. . . cộng thêm hai tháng nay Hương Nhi cứ gây không ngừng, ta. . . . Ta hôm nay lại uống nhiều quá, cho nên. . . . Tóm lại. . . . Dù sao, dù sao là ta không đúng!”

Nhìn hẳn lấp ba lấp bắp nói thật lâu, nếu không phải ta vẫn để ý nghe hẳn nói, không chừng cũng nghe không rõ lắm, trời ạ, đây là tình trạng gì? Đứa nhỏ này cũng biết sai phải sửa, vậy ta nên đáp thế nào?

Hắn thấy ta vẫn im lặng, lại dậm chân, cả giận nói: “Ta lớn như vậy, rất ít cúi đầu với ai, người. . . . Người cư nhiên lại có bộ dạng này?”

Ta dùng tay trái nhẹ vỗ về cánh tay phải bị hẳn kéo đau đớn, miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: “Không có. . . . Không sao!”

Hắn vừa nghe, nhất thời không nổi giận, cũng xin lỗi cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, chỉ chỉ cánh tay của ta, hỏi: “Còn đau không? Nếu không. . . . Ta giúp người xoa xoa?”

“Không. . . . Không cần, không đau.” Ta vội vàng để tay trái xuống.

Hắn đỏ mặt, nhỏ giọng thăm dò: “Bây giờ. . . . Cũng không sớm, hay chúng ta nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày mai thức dậy đi báỉ kiến mẫu phi, sau đó còn phải vào cung tạ ơn!”

Ta biết rõ, cửa tiếp theo tránh không khỏi rồi. Không nhớ rõ là ai từng nói: nếu như người không thể cự tuyệt nó, vậy thì người phải học được hưởng thụ nó. Ta nhìn gương mặt non nớt trẻ tuổi như ánh mặt trời trước mặt, cũng lấp bắp nói: “Được” .

Hắn do dự một chút, đưa tay ra nắm lấy tay của ta, ta khờ ngu mặc hẳn dắt đến trước giường, ngồi xuống. Hẳn kéo ống tay áo bên tay phải của ta lên, quả nhiên chỗ bị hẳn nắm đã bầm hết cả, hẳn sưng sốt, cư nhiên cúi người xuống nhẹ nhàng dịu dàng hôn vết thương một cái.

Ta chỉ cảm thấy chỗ bị môi lạnh lạnh của hẳn hôn tê tê, nhiệt độ nâng cao, đang muốn rút tay lại, tay trái hẳn mạnh mẽ mà kiên định vòng qua vòng eo mảnh khảnh của ta, môi lại theo cánh tay chậm rãi dời lên trên, cho đến khi ánh mắt hai người nhìn thẳng nhau.

Nhìn tẩy tuần nhan của hẳn đã gần đến ở gang tấc, mùi rượu đã phun đến trên mặt của ta, hô hấp ta dần dần dồn dập, tim đập rộn lên, không nháy mắt nhìn hẳn. Hẳn đỏ mặt, ấp úng nói: “Người nhắm mắt lại.” Ta nghe lời nói nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy môi của hẳn nhẹ nhàng rơi vào trên mí mắt ta, đi xuống từng chút.

Chỉ nghe hần loáng thoáng thở dài nói: “Người không biết, ngày đó Thái hậu dẫn người đến trước mặt ta thì ta đang cúi kính, vốn định sử dụng ánh mắt dọa lui người, lại cơ hồ bị đầm mực nước của người trấn áp, thiếu chút nữa quân lính tan rã, cơ nhiên còn khấn trương hơn lâm trận đối địch.” Ta nghe không được, nghe không được, chỉ nghe được tiếng tim đập rõ ràng như trống.

Trong lúc vô tình, màn đỏ đã rơi, ta bị hần đẩy ngã trên giường, xiêm áo đã sớm cởi hết, giường mất nhìn thân hình mạnh khỏe không ngừng mút hôn ở trên người ta, ta quay đầu nhìn ra ngoài màn, trong lúc mờ lung như có gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ thổi về phía nền đỏ trên bàn, ánh nến chột lóe chột lóe, màn đỏ cũng nhẹ nhàng lay động, tất cả tất cả giống như đều đang nói: chúc mừng, chúc mừng! ~ người một mực cố gắng châm lửa trên người lại như đã chuẩn bị xong, bàn tay ôm eo, chậm rãi thẳng tiến, trời, đau đến ta cơ hồ hô lên một tiếng, vậy mà. Không có cơ hội rồi, thanh âm đã bị môi mềm vương hơi rượu chặt chẽ hôn, trần trọc dây dưa, đời thân thể ta không còn căng cứng nữa, rốt cuộc chậm chạp kiên định co rúm

Đời người trên người dừng lại động tác, lật người xuống, đã chẳng biết lúc nào, trẻ tuổi, thật là tốt a! ~ ta mệt mỏi đến hô hấp cũng muốn tiết kiệm, cũng may, khổ cực vất vả như vậy vẫn còn sống, có lẽ hơn phân nửa là nhờ công lao bởi lợi vận động ở phủ trưởng công chúa.

Ta thừa nhận ta là động vật giác quan. Thông qua ‘ vận động ’ vừa rồi chứng minh, kỹ thuật của Tín thân vương quả nhiên là vượt qua thử thách, tiểu tướng có kinh nghiệm phong phú sa giường. Mà ta. Cảm thấy cũng may, không có bị cưỡng bạo. (nhỏ giọng bổ sung một câu: mặc dù hành động chưa đủ)

Người bên cạnh từ bên gối rút ra khăn tay lung tung lau một phen cho cả hai, rút ra khăn lụa trắng đã nhuộm đỏ ở dưới người ta, đặc ý giơ lên với ta, tiện tay để vào trên bàn nhỏ trước giường, vẫn nghiêng người ôm chặt ta vào ngực. Ta thở dài, như vậy sao người ta ngủ được? Muốn xoay người sang chỗ khác, thì lần này hần lại dùng cả tay chân, cùng nhau cản hành động của ta, chỉ nghe người trên đầu cười sang sảng lên tiếng: “Cứ ngủ như vậy! Nàng đó, vẫn là thời điểm vừa rồi. ngoan nhất, nếu như nàng không nghe lời, vậy ta cũng chỉ phải tiếp tục đến khi nàng ngoan.”

Ta tựa vào cổ hần tưởng tượng về mặt đặc ý phía trên, bất đắc dĩ liếc mắt, im lìm bất động tỏ vẻ kháng nghị. Phía trên lại yên tĩnh hồi lâu, lâu đến ta muốn ngủ thì truyền đến nhiều tiếng nói thầm: “Thật là kỳ quái, lần trước và tối nay, rõ ràng ta mới là chánh bài Vương Gia, nàng chỉ là nữ tử yếu đuối, sao khí thế còn mạnh hơn ta? Đoan chánh đứng, mỗi lần đều làm cho ta cảm thấy mình là một đứa bé cố tình gây sự. Nhìn như vẻ mặt tươi cười, kì thực cự người ngoài ngàn dặm.”

Ta cả kinh, cuối cùng hiểu vì sao hợp ý cùng trưởng công chúa như vậy rồi, thì ra trong xương đều là một loại người.

Phía trên thấy ta không có phản ứng, tiếp tục nói: “Ừ, thật ra thì ta mới vừa nhìn kỹ rồi, diện mạo nàng không tệ, mặc dù so sánh với Hương Nhi thì. Hơi kém chút, nhưng gia thế của nàng tốt hơn nàng ấy, lại là hoàng thượng tứ hôn, nếu như nàng cũng có thể ngoan ngoãn nghe lời giống Hương Nhi, ta bảo đảm cũng sẽ đối đãi nàng như nàng ấy.” Mẹ nó, Hương Nhi, Hương Nhi, nếu người để Hương Nhi của người ở trong lòng như vậy, vậy thì không nên tới đụng ta, ta cũng sẽ không trách người! Bằng sắc coi người, quả nhiên là tên nhóc, không trách được ta sẽ coi thường người.

Vậy mà ta vẫn không nhúc nhích, nếu không, người phía trên vẫn còn hưng phấn, nói không chừng sẽ một lần nữa. việc đó. Hần cho rằng ta đại khái là thật mệt nhọc nên ngủ thiếp đi, vì vậy rón rén buông ta ra, xoay ta qua ngang, sau đó mình cũng nằm ngang ở một bên, một lát liền ngủ thật say.

Ta mở mắt ra, nguyên tưởng rằng hần thích coi ta như cái gối để ôm ngủ, không ngờ là thấy ta nghiêng đi, trái nghịch với hần, cho nên cố ý bám lấy ta ngủ. Mẹ nó, chẳng những là đứa trẻ chưa lớn, còn là một đứa trẻ hư ích kỷ cuồng vọng, tự cao tự đại.

Thôi, lười phải nghĩ, không bằng ngủ! Ngày mai còn phải dậy sớm

.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy bên cạnh chột lạnh, ta gian nan mở hai mắt ra, chỉ thấy một Vương Gia không sợ thẹn thùng đang giường thân thể không nói tiếng nào cho Tuyết Oanh và Tuyết Yến

hầu hạ mặc quần áo, rõ ràng trên người có đầy những ‘ thành tích ’ ta tạo nên khi đau, hai nha đầu này cũng là đáng về thuận nước đẩy thuyền, không có chút cảm giác lúng túng nào.

Hả? Chẳng lẽ là ta ít thấy? Ta lại cẩn thận nhìn xem xiêm áo vật trang sức của hai người, xiêm áo còn quý giá hơn nha hoàng trong phủ công chúa, càng khó được là trên búi tóc còn có vài món trang sức quý báu cắm vào. Đúng rồi, đây chính là nha đầu thông phòng.

Hừ, còn mở miệng Hương Nhi Hương Nhi, ta xem bên cạnh đều có không ít oanh oanh yến yến, cái chó má gì vừa thấy đã yêu, ân ái dị thường.

Tuyết Yến mắt tinh nhìn thấy ta đã tỉnh lại, lập tức đi tới trước giường cung kính thỉnh an: “Vương phi tỉnh, có muốn nô tỳ hầu hạ rời giường mặc quần áo hay không?”

Tuyết Oanh cũng theo chủ tử nàng đi tới, Tín thân vương đi tới mép giường ngồi xuống, ánh mắt trở nên dịu dàng, khóe môi giương nhẹ cũng lộ ra mấy phần nụ cười: “Nương tử tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Ta khinh. Nói thẳng nha, người hoàn toàn có thể trắng ra là: người cảm thấy kỹ thuật của ta như thế nào?

Nhưng trên mặt thật sự không thể giả bộ ra biểu tình mềm yếu, vẻ mặt ngưng ngững. Suy nghĩ một chút trịnh trọng đáp: “Đều tốt.”

Hắn sặc, ngẩn người, “Vậy thì tốt, Bẩm vương đi thư phòng ngồi một lát trước, một hồi người dạy thì bảo người ta thông báo cho ta một tiếng, chúng ta cùng nhau đến chỗ mẫu thân dùng bữa sáng.”

Ta gật đầu một cái, hắn vỗ vỗ chần mèn của ta coi như là cáo từ. Ta nhìn hắn ra cửa, phân phó Tuyết Oanh Tuyết Yến: “Ta đã quen để Phi Hồng, Lục Ngạc hầu hạ rời giường, vậy các người giúp ta nhìn xem, có nước tắm rửa hay không? Làm phiền hai vị rồi!”

Họ thấy ta khách khí như thế, cũng hết sức ngoài ý muốn, Tuyết Oanh tươi cười rạng rỡ đáp: “Vậy nô tỳ đi xem có nước không, hôm nay vương phi phải búi tóc cầu kỳ, hai vị cô nương Phi Hồng, Lục Ngạc có lẽ không quá quen thuộc, Tuyết Yến khéo tay, đến lúc đó hãy để cho nàng ở lại giúp đỡ, vương phi người thấy như thế nào?”

Ta gật đầu một cái: “Tốt, vậy phiền hai vị rồi.”

Hai nàng cùng nhau đi ra ngoài, quả nhiên, Phi Hồng, Lục Ngạc đã canh giữ ở cửa từ lâu, lúc này cũng vội vàng đi vào chúc: “Chủ tử vạn phúc.”

Một lát sau, Tuyết Oanh trở về: “Vương phi, nước tắm đã chuẩn bị tốt lắm, có muốn người mang tới hay không?”

Ta vui vẻ nói: “Tốt. Tuyết Oanh đợi có phần thưởng.”

Nàng cười tạ ơn bảo mấy ma ma mạnh khỏe mang chậu nước thùng nước đi vào dàn xếp tốt, đóng cửa đi ra ngoài chờ đợi.

Bình thường ta được Phi Hồng, Lục Ngạc phục vụ tắm quen, hôm nay nghĩ đến ‘ chứng cứ phạm tội ’ trên người, cũng đỏ mặt kéo thân thể trần truồng đau nhức không dứt đi vào chậu nước, quả nhiên, hai nha đầu cũng đỏ mặt giúp ta tắm sạch thân thể, lại mặc y phục dành cho vương phi của thân vương vào, ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Lục Ngạc gọi Tuyết Yến đi vào, giúp ta làm tóc một phen, chải một búi hột đào[1], lại cắm trâm hoa bằng đá hồng lên tóc, trang điểm đậm thêm một phen, quả nhiên thành một thiếu phụ diễm lệ.

Đợi họ giày vò xong, ta nhìn, cười cười, nói với Lục Ngạc: “Lục Ngạc, người biết ta không thích trang điểm quá đẹp, tại sao lại biến thành như vậy?”

Lục Ngạc nói lại: “Chủ tử, hôm nay là lễ lớn thăm viếng lão Vương phi, không thể coi như không quan trọng.”

Ta cười khổ: “Hôm nay trang điểm đậm cũng không sao cả, nhưng tươi đẹp vậy, sợ là chọc lão Vương phi bất mãn, không có tốt hơn.”

Tuyết Oanh bên ngoài đi vào trả lời: “Vương phi anh minh, lão Vương phi phải không thích nữ tử trang điểm sắc sảo.”

Vì vậy lại vội vàng bôi bớt phấn son, đợi tất cả xong, nói với Tuyết Yến: “Ngươi đến thư phòng mời Vương Gia, nói là cùng đi thăm viếng mẫu phi.”

[1]Búi hột đào: là kiểu tóc lưu hành thời đầu nhà Minh, nữ nhân búi tóc lên cao, tạo hình tròn đẹp, giống như hột đào.

14. Chương 14: Bái Kiến Bà Bà

Đoàn người lặng lẽ đi về phía nội viện, mặc dù tối hôm qua đã đập đầu với bà bà, còn được phần thưởng, nhưng quá trình hành lễ tương đối vội vàng, lại bị dây ngọc của mũ phượng rủ xuống trước mặt che tầm mắt, cho nên cũng không thấy rõ bà bà bị đồn là hồ ly, ‘tình nhân của hoàng đế’ trước kia, rất là thất vọng.

Ở trong ấn tượng của ta, nữ nhân có tư cách làm hồ ly tinh, phần lớn không đơn giản, nói một cách thẳng thừng chính là không dễ ở chung.

Nghĩ đến sắp phải gặp bà rồi, thật có chút khẩn trương, cũng có chút mong đợi.

Ta là ngự tứ Thân Vương phi, cho nên một mình dẫn theo nha hoàn hầu gái ma ma chờ bên trong chánh phòng ở đông sương phía sau chánh điện, nghe nói bà bà ở trên đảo nhỏ trong một cái hồ trong viện Như Ý, bình thường không có chuyện lớn thì sẽ không rời đảo, vì vậy lần này phải lên đảo thăm viếng.

Ra khỏi viện, khí trời thật tốt, ánh nắng chiếu cao rực rỡ, ta dẫn theo Phi Hồng, Lục Ngạc nha hoàn ma ma chừng mười người, một nhóm đi tới cửa nội viện, quả nhiên trông thấy đoàn người Vương gia đang từ thư phòng đi tới. Hẩn nhìn thấy ta, cũng nhận thấy được ta khẩn trương, lơ đãng nói, “Mẫu phi của ta là người rất dễ ở chung, huống chi hôm nay vương phi ăn diện vậy, đoán chừng mẫu phi cũng thích.”

Ta bĩu môi, nghĩ thầm: Đúng vậy, mẹ ngươi thì ngươi phải nói tốt rồi, ai không biết trên đời quan hệ của mẹ chồng nàng dâu là tệ nhất, ngộ nhờ bà bà mạnh mẽ lại sống lâu, làm vợ không xong sẽ vạn kiếp bất phục.

Nghĩ tới Trương Linh Tuyết ta đã bị mấy bộ phim tam giác (quan hệ tay ba) hun đúc hơn mười năm, cả lão nữ nhân biến thái như thái hậu cũng có thể tính toán, còn sợ một bà bà cổ đại hay sao?

Tự động viên một phen, thuận tay lôi kéo vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm nghị nhìn Vương Gia, “Vậy thì mời Vương Gia dẫn đường đằng trước!”

Tín thân vương từ chối cho ý kiến, tự nhận tiêu sái vung ống tay áo, sải bước đi tới hậu viện.

Ra khỏi cửa viện, liền phát hiện diện tích hậu viện cực kỳ lớn, hậu viện liên miên không ngừng không giống bình thường, núi giả rừng cây, mái hiên lần lượt thay đổi, chỉ thấy cả nội viện chính là một khu vườn lớn trồng trái cực độ, có tiêu chuẩn của sân đá banh ở hiện đại, chung quanh xây một tường rào lớn vây lại. Mặt đất trong vườn vô cùng bằng phẳng, không có núi hay gò, chỉ có những con đường thẳng tắp lần lượt thay đổi, ven đường trồng một hàng cây cối xanh um tươi tốt, còn lại đều là sân cỏ, thỉnh thoảng có mấy chậu hoa có dạng giống như ở hiện đại đặt trên sân cỏ.

Con đường chính nối thẳng từ giữa vườn đến một cái hồ, trên mặt hồ có một đảo nhỏ độc lập, quanh đảo cũng có tường rào thật cao, không thấy rõ kiến trúc trong đảo. Đoán chừng chính là chỗ ở của hồ ly Tín vương phi - bà bà ta.

Thu hồi tầm mắt, thấy hai bên có đường, nối thẳng đến một viện độc lập dường như không có liên hệ, có vài cái là cửa viện khép chặt, yên tĩnh. Có vài cái thì lại không có cả cửa, chỉ có tường rào. Nhưng từ tòa phủ cao nhất vươn ra ngoài tường rào cho thấy, những viện này vốn cùng một thể với khu vườn.

Cả cảnh trí nhìn qua cực kỳ thanh nhã mà. . . . Quý dị. Đúng rồi, chính là một loại cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, mới khiến cho người ta cảm thấy quý dị.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của ta, Tín thân vương đắc ý cười một tiếng: “Thấy được chưa, cả vườn đều là sau khi phụ vương theo tiên hoàng dời đô, mẫu phi tự tay thiết kế vẽ ra. Rất đẹp phải không! Ban đầu vườn xây xong, nghe nói rất nhiều hoàng thân quốc thích cũng tới tham quan đấy.” Đúng là đẹp, đáng tiếc nhìn chỉ cảm thấy là lạ.

Thấy ta không lên tiếng, Tín thân vương từ trong lỗ mũi hừ hừ, kiêu ngạo nói với Tuyết Yên đằng sau: “Yến nhi người miệng ngọt, chúng ta vừa đi vừa nói, người đi cùng vương phi giải thích quy củ của vườn này đi.”

Tuyết Yên cười đáp: “Dạ, Vương Gia.”

Nàng xoay người cúi người với ta, mặt sùng kính nhìn khu kiến trúc trên đảo nhỏ giữa hồ: “Vương phi, đó chính là trụ sở của vương phi nương nương, bình thường không được gọi, một đám người không có nhiệm vụ đều không được vào, cả Vương Gia cũng là năm ngày mới có thể lên đảo một lần, trắc phi lại chỉ có thể lên đảo thỉnh an vào mừng một mỗi tháng.” Nói đến trắc phi thì nàng nhỏ giọng hừ một tiếng, Vương Gia phía trước nghe được lời nói vô lễ của nàng, xoay đầu lại ột ánh mắt cảnh cáo, nàng chép chép miệng, nhưng cũng không nói gì.

Bước nhanh đi tới bên trái ta chỉ vào một hàng viện bên trái nói: “Bên trái là chỗ của trắc phi và di nương của lão vương gia trước. Có vài trắc phi di nương sinh ra nhi tử, các công tử thành gia rồi, sau khi vương gia mất, liền bị vương phi nương nương hạ lệnh phong kín tường, lấy tiền tiêu hàng tháng cũng phải đi vòng qua cửa trước mà vào. Những trắc phi di nương không có sanh dục hoặc chỉ sinh quận chúa, quận chúa xuất giá rồi chỉ một thân một mình, mới có thể vào vườn đi dạo một chút.”

Đồ mồ hồ hôi, vương phi này thật là quá chuyên chế độc tài.

Nàng thấy vẻ mặt hiểu rõ của ta. Lại chỉ chỉ viện thứ nhất bên phải: “Đó chính là viện của trắc phi nương nương, một cái khác là viện của tiểu tử tử. Còn mấy viện khác thì đều trống.” Nhìn khi nàng chỉ viện của trắc phi Lưu thị thì ánh mắt vẫn toát ra một tia khinh thường, thầm nghĩ trong lòng: thì ra Lưu thị không biết làm người lắm, đắc tội với cơ nữ được sủng ái bên cạnh vương gia, đoán chừng cũng bị không ít hãm hại ngầm.

Bất giác đi tới bờ hồ, chỉ thấy hành lang bạch ngọc rộng hai thước quanh co nối thẳng đến đảo nhỏ giữa hồ. Không khỏi chắc lưỡi hít hà: rất xa hoa. Ta vượt qua hai bước, đi ngang với vương gia, hẩn nhú nhú mày: “Trước kia Hương Nhi và Bốn vương cùng đi tới, cũng không hành động giống người, đều là đi sau, người cư nhiên cùng đi với Bốn vương!” Mẹ nó, tiểu tử thói tự đại.

Ta cười cười, không cứng không mềm mà nói: “Cho nên nàng ta là trắc phi.”

Hắn dừng chân lại, đột nhiên cứng rắn: “Người. . . .” Ta không để ý tới hắn tiếp tục đi về trước, hắn cũng ‘hừ’ một tiếng, nặng nề cất bước đuổi theo ta ở đằng trước, tức giận đằng đằng đi tới. Ta cười thầm: Đồ trẻ con, múa mép khua môi với ta? Còn nhỏ lắm! Không để ý tới chúng nha hoàn cơ thiếp của vương phủ đang kinh ngạc, chân cũng không hề buông lỏng đuổi theo sát.

Khi đi tới cuối hành lang ngọc, lúc này mới phát hiện ra tường rào ước chừng cao ba thước, phía trên còn đắp ngói lưu ly, hai cánh cửa đồng xem ra rất nặng đang đóng chặt, tấm biển trên cửa viết ba chữ “Đảo Như Ý” như rồng bay phượng múa thật to, định thần nhìn lại, phát hiện chữ ký phía dưới là: ấn Đức Thọ. Oh, giao tình của Tín vương phi và tiên hoàng quả nhiên không tệ.

Nhìn lại cái khóa giữa hai cửa lớn, chính là hình long phượng nam vàng khảm ngọc, cánh cửa cao ba thước được long phượng vây quanh trông rất sống động. Vả lại đều là lấy vàng ròng tạo thành, trong đôi mắt khảm hai viên lam bảo thạch, uy vũ vô cùng. Thật là kỳ quái, sao không có tròng mắt?

Chỉ nghe Tín thân vương cất bước tiến lên, dè vào mắt xanh của phượng hoàng, giường tiếng hắng giọng nói: “Con Dục Phong dẫn vương phi đến thỉnh an mẫu phi, xin mẫu phi cho gặp.”

Cửa chính từ từ chậm rãi mở ra hai bên, cặp long phượng kia theo cửa mở, tản ra ánh sáng khi vàng khi trắng, dưới ánh mặt trời, dường như muốn bay lên không, quả nhiên khí thế bức người, phú quý vô cùng.

Quét mắt nhìn kiến trúc, ước chừng là ba phủ liền nhau, ở bên trái cửa chính lại không có cửa thông, đang kỳ quái tác dụng của nó, Tuyết Yến bên cạnh thấy vẻ mặt không hiểu của ta liền nhỏ giọng giải thích: “Vương phi, đây chính là trụ sở Nhân Hoa dưới đảo Như Ý.”

Đường đá dưới chân nối thẳng đến gian phòng khách thứ nhất, tấm biển lớn phía trên cũng là: hai chữ “Như Ý”, cái này thì không có chữ ký. Chưa nói đến rường cột trạm trổ, chỉ là hoa cỏ trồng trong vườn cũng đủ cho người ta xem, ta theo ở sau lưng Tín thân vương, không nhanh không chậm mà đi vào. Vào phòng khách liền nhìn thấy trên tường có vẽ một bức mẫu đơn nở vô cùng sống động, thật là một bức tranh hoa nở phú quý.

Từ cánh cửa nhỏ kế bên tranh mẫu đơn đi tới hậu viện, dọc theo đường đi đều là cây xanh, nhưng không có kỳ hoa dị thảo như tiền viện, phần lớn là hoa quế, ngọc lan, còn lại đều là sân cỏ, xem ra thanh nhã rất nhiều. Bên trái vẫn là cánh cửa thông không mở ra, lúc này Tuyết Yến không đợi ta nhìn nàg, nhỏ giọng đáp: “Đây chính là trụ sở của ma ma nha hoàn phục vụ vương phi nương nương. Đến buổi chiều, tiền viện sẽ phải khóa lại, người bên kia không thể vào trong hai viện nữa, người làm trong hai viện cũng không thể qua lại.” Lúc này bức tranh trên tường phòng khách lại vẽ hoa phù dung nở thừa thốt, vừa hồng vừa tím, các màu sắc đan xen hợp lý, thật là đẹp không thua gì.

Vẫn đi qua cửa hông kế bên tranh, khi thấy được cảnh sách sau cửa, ta há hốc mồm cứng lưỡi, kích động đến tột đỉnh, nơi này đã gần đến bờ hồ, chỉ còn cách một vùng đất khoảng 30m vuông, trong vùng đất trồng đầy hoa hồng, phân ra mấy khu vực, hoa hồng đỏ hoa hồng vàng hoa hồng trắng, nở thật rực rỡ. Trong mùa đông, khoảng vườn này cũng không lạnh, hơn nữa kiến trúc chính tới trong hồ, vẫn là lan can bạch ngọc, thẳng dọc theo tới trước một phủ đệ tinh xảo. Ở dưới phủ là mười cây cột cao lớn, kéo dài đến đáy nước, không biết sâu cỡ nào. Toàn bộ phủ đều nhờ cột trụ chống đỡ. Ta giương mắt nhìn theo Tín thân vương, đi dọc theo đường hoa hồng tới hành lang ngọc, chỉ thấy tấm biển của tòa phủ này, đột nhiên ghi: bốn chữ to Ba Lê Hương Tạ[1].

Ta kéo kéo ống tay áo của Phi Hồng sau lưng: Phi Hồng, mau ra đây xem thượng đế!

~~Phi Hồng không hiểu hỏi: “Chủ tử, ngài nói gì? Phi Hồng không hiểu, Thượng Đế là cái gì?” Thượng Đế là cái gì? Người không biết, vậy Tín vương phi làm sao biết?

Tín thân vương nhìn chủ tớ hai người chúng ta đối thoại, liếc ta một cái: “Thật là kỳ kỳ quái quái, từ buổi sáng cứ như vậy, trộm! ~”

Tâm tình ta tốt, nhịn người! Nghĩ tới vị bà bà có lẽ xuyên qua trước mình, ta liền không nhịn được hưng phấn, không kịp chờ đợi muốn gặp bà, thuận tiện tìm bà hàn huyên một chút xuyên kinh nghiệm qua.

Thấy lúc này ta không có mạnh miệng, hần hài lòng cười cười: “Vào với bản vương!”

Mẹ nó, chờ ngày nào đó ta lẫn lộn quen mặt, bảo đảm chơi ở nơi này tốt hơn người nhiều

Đợi chút, quên mất, ta làm sao biết người ta nhất định là xuyên qua chứ? Dù xuyên qua thì cũng chưa chắc nhìn ta thuận mắt? Hay là tìm hiểu rõ tình trạng trước rồi nói.

[1]Ba Lê Hương Tạ: tiếng Anh là Champs Paris, là chỉ đường cái Champs Elysees nổi tiến ở thủ đô Paris của Pháp. Theo như người Pháp, thì đây chính là đường phố xinh đẹp nhất nước Pháp. Con đường này được đặt tên dựa theo thần thoại Hy Lạp. Minh nghĩ ý của nữ chính là nói đến các vị thần trong thần thoại Hy Lạp.

15. Chương 15

Nhìn người làm ngay lập tức mở cửa lên đảo Như Ý, mãi cho đến cửa Hương Tạ, có gần mười người làm việc, đoán chừng vị Tín vương phi này yêu thích yên tĩnh, nhỏ giọng muốn phân phó những người không liên can bên cạnh chờ ở bờ bên này, chỉ thấy Lục Ngọc đã chuẩn bị tốt lắm, chỉ theo hầu với ba người Phi Hồng, Oanh Yến.

Có hai ma ma đứng thẳng ở cửa phòng khách, nhìn họ đối mặt với Tín thân vương vẫn không kiêu ngạo không tự ti, từ nô suy xét chủ, có lẽ Tín vương phi này cũng kiêu ngạo.

Vào cửa, cảm giác ấm áp chạm mặt, sưởi ấm cả người. Chỉ thấy trên ghế chính có một vị phụ nhân mặc quần áo trắng ngồi nghiêng tựa vào trên nệm lót da chồn, đồ trang sức trên người không nhiều, mái tóc như tơ được tùy ý búi sau ót, nhưng vẫn không che giấu được dung nhan tuyệt thế. Đánh vẻ thoải mái, giày thêu hạng nhất. Hai bên ghế ngồi đều có để một cái lò sưởi, than bạc bên trong đang cháy hừng hực. Trên tay cầm cái lò sưởi tay, lưới biêng mang theo ánh mắt tò mò nhìn chúng ta, nhìn như tùy ý, nhưng lại ung dung hào phóng không nói ra được. Nàng, chính là Trúc Tâm - Tín vương phi Triệu thị rồi.

Kể từ sau khi Tín thân vương vào cửa liền đứng nghiêm, lúc này đến trước mặt nàng, lại không dám thở mạnh, đứng mấy giây, nhất thời liền có nha hoàn nhanh nhẹn thả hai cái bồ đoàn (bọc vải tròn để quỳ trong chùa hay có ý) bên cạnh ta và hắn, hắn cúi cúi, quỳ xuống dập mấy cái, ta thấy, cũng liền làm theo như vậy.

Hắn đợi ta dập đầu xong, ngẩng đầu bấm với mẫu thân Tín vương phi của hắn: “Hài nhi Dực Phong hôm qua thành thân, làm phiền mẫu phi rồi, hôm nay đặc biệt dẫn nàng dâu đến thỉnh an ấu phi.” Dứt lời lại dập đầu, sau đó ra hiệu ta nói mấy câu cát tường.

Ta vội vàng cung kính đáp: “Nàng dâu Trương thị Linh Tuyết chúc vương phi nương nường ngọc thể kim an.” Dập xong cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nàng nghe được lời thăm hỏi thường dùng trong phim nhà Thanh của ta. ‘ phi ’ cười một tiếng, “Ngẩng đầu lên!”

Ta nghĩ cơ hội không thể mất, nghe lời ngẩng lên, cũng trợn to nhìn kỹ nàng, hai người dò xét nhau một phen, tầm mắt nàng đảo qua, nhìn thấy ta do quỳ mà áo kẻ sát đất, chân bị lộ ra, chột nhịu mày, nhưng cũng không nói gì.

Vậy mà Dực Phong một mực nhìn chăm chú nhất cử nhất động của mẫu thân hắn, giờ phút này theo ánh mắt của nàng, cũng nhìn thấy chân ta, không khỏi cả kinh, kêu to ra: “Người không có bó chân? Sao tối hôm qua ta không nhìn ra?” Con bà nó, tên tiểu tử này quá vô lễ, hai lần ba phen không nể mặt của ta. Huống chi tối hôm qua người quá bận rộn, lại khẩn trương, không có chú ý cũng bình thường.

Ta cũng lạnh lùng cười nói: “Đúng vậy a, Vương Gia, lúc trước Thái hậu chưa nói sao? Đáng tiếc hiện tại trả lại hàng không còn kịp rồi.”

“Trả lại hàng?” Hắn nghi hoặc vì cách dùng từ hiện đại của ta, lại ngây ngô, đang muốn mở miệng châm chọc, vậy mà Tín vương phi đang nằm nghiêng lại ngồi thẳng lên, quát lên: “Được rồi, đều đứng lên đi, Linh Tuyết phải không? Người cũng đứng lên.”

Vậy mà Dực Phong cũng không dám bác bỏ lời của mẫu thân, ầm ỨC ngừng nói, hai người tạ ân, do bọn nha hoàn đỡ đứng lên.

Ta thấy được tay Tín vương phi luôn hơi hơi run, kích động như thế sao? Ta đã xem không ít truyện hai nữ chính xuyên qua cùng một địa điểm ở JJ (jjwxc.net), xem ra, nàng chưa có xem.

Nàng do dự một hồi lâu, đoán chừng cũng không mấy xác định chúng ta đều là xuyên qua, thử dò xét ta hỏi: “Linh Tuyết có cảm tưởng gì hoặc là đề nghị đối với hậu hoa viên trong phủ chúng ta?”

A, phải nhận thân bằng tri thức rồi.

Ta nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Linh Tuyết cảm thấy con đường phía trước vườn, đổi gọi đường lớn Lệ Xá thì tốt hơn (#Ami: như đã nói ở phần trước, Champs Elysees = Hương Tà Lệ Xá).”

Nàng cả kinh, rồi sau đó cười to: “Đúng rồi, đúng rồi, lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy. Đáng tiếc không có ngò đồng nước Pháp.” Ta cũng cười thâm, đang muốn mở miệng nói tiếp, Dực Phong bên cạnh nhìn thấy ta và mẫu thân hắn trò chuyện với nhau thật vui, nóng nảy, chen lời nói: “Nương, nàng, nàng. . . . Lại không bó chân, hài nhi bị Thái hậu, hoàng thượng lừa.”

Tín vương phi cả giận nói: “Im miệng, bó chân thì sao? Lúc đầu ta cũng không có bó chân, đáng tiếc ra đi (ý là chết rồi xuyên qua) thì phải bó chân.” Ra đi? Nhập vào người mới đúng chứ? Ta thâm nghĩ.

Nàng suy nghĩ một chút, xoay người hỏi: “Ở chỗ này, không bó chân như người có cảm tưởng gì?”

Ta trình trọng đáp: “Chỗ tốt lớn nhất là thoải mái, dễ dàng.”

Nàng giật mình cười: “Đúng vậy, trước kia sao ta lại không cảm thấy, không bó chân cũng là chuyện cực kỳ hạnh phúc?”

Ta cười nói: “Đúng rồi, trước kia cũng không có cảm thấy, đèn điện điện thoại sáng tạo cỡ nào, tất cả đều xem là chuyện đương nhiên.”

Dực Phong bên cạnh chen miệng vào không lọt gương mặt mà nhìn xem ta và nương hần nói mấy chuyện kỳ lạ, nhất thời không nghĩ tới biện pháp, không thể làm gì khác hơn là không chuyện nói nhảm: “Nương, chúng ta dùng bữa sáng trước đi!”

Tín vương phi nhìn thấy chỉ dẫn theo hai nha hoàn, ngạc nhiên nói: “Sáng sớm Hương Nhi chưa thỉnh an với người?”

Ta không hiểu những quy củ lung tung này, thật muốn đặt câu hỏi.

Dực Phong vội vàng xen vào nói: “Mẹ, là hài nhi thấy mấy ngày qua, thân thể Hương Nhi không mấy thoải mái, cho nên liền tự mình quyết định, để cho nàng miễn những quy củ này. Hài nhi nghĩ, vương phi cũng là người rộng lượng, cũng sẽ không để ý chuyện nhỏ này, đúng không, vương phi?” Dứt lời cũng uy hiếp nhìn ta một cái.

Ta nhún nhún vai, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Tín vương phi như có điều suy nghĩ nhìn hần, suy nghĩ một chút, nói: “Phong nhi, nếu Linh Tuyết không so đo, vậy coi như xong, đúng rồi, hãy kêu trác phi của người đến, sẵn hai chúng ta đều ở đây, thì tới gặp chánh phi, đừng xem như không có việc gì, chỉ biết ghen.”

Hần đỏ mặt một chút: “Hương Nhi không phải đều quan tâm Phong nhi sao?” Thấy mẫu thân nhắc trác phi, hần cũng vui vẻ không dứt, đặc ý nháy mắt đối với ta, vội vã nói với Tuyết Oanh bên cạnh: “Tuyết Oanh, đến Ngưng Hương viện mời trác phi tới thỉnh an ầu phi.”

Sau khi Tín vương phi nghe xong, không thích nói: “Tuyết Oanh Tuyết Yến bên cạnh người, có tên như Linh Tuyết, sao mà tốt? Về sau bảo các nàng đổi đi.”

Sau khi Dực Phong nghe xong, cũng không để ý: “Hài nhi biết! Về sau liền đổi Ngọc Oanh Ngọc Yến!”

Lại đợi tiếp một lúc lâu, quả nhiên là trông thấy trác phi dẫn nha hoàn ma ma vội vàng đi vào, trong lúc nhất thời trong Hương Tạ đầy áp người, Tín vương phi bắt mắt nhíu nhíu mày: “Đặt ta ở đâu? Muốn vào thì vào? Trừ Lưu thị cùng một nha đầu theo hầu, còn lại đều rút ra ngoài cho ta!” Lúc ta vào cửa không thấy nàng nổi giận, bây giờ nhìn lại quả nhiên không dễ chung đụng.

Lưu thị này ủy uất ức khuất tội nghiệp nhìn Tín thân vương, cúi đầu không nói. Ngay cả ta nhìn cũng cảm thấy yếu đuối.

Dực Phong nhìn, không đành lòng, đang muốn nhảy tới an ủi một chút, chỉ nghe phía trên “Khụ” một tiếng, lại mau rút chân về, chỉ khoát tay với Lưu thị.

Tín vương phi cười lạnh: “Thật là phụ thê ân ái! Hôm nay còn đang trong ngày hỉ, sao Phong nhi lại lại cột nhũ thể, hoàn toàn không để nương và chánh phi ở trong mắt! Cũng được, con lớn không nghe nương.”

Dực Phong vội vàng quỳ xuống cải cọ: “Hài nhi không dám, hài nhi chỉ là thấy thân thể Hương Nhi mỏng manh, lại chịu không nổi uất ức. . .”

“Nàng chịu không nổi uất ức? Vậy người khác chịu được? Nói chuyện rất không có đạo lý, đi vào lâu như vậy, cũng chưa thấy hành lễ với bà bà như ta, ta già rồi không tính, còn có chánh phi thì sao, nhà nhỏ dạy dỗ ra ngoài, rốt cuộc không có quy củ.”

Lưu thị vừa nghe thấy không đúng, cũng vội quỳ xuống: “Hương Nhi không dám, Hương Nhi thỉnh an cho mẫu phi. Cũng thỉnh an cho vương phi.”

Ta thấy không đúng, vương phi thật nổi giận, cũng chuẩn bị quỳ xuống cầu tình, mới hạ eo, nàng đã khoát tay: “Linh Tuyết con không cần động, qua ngồi bên kia. Hôm nay ta muốn xem một chút, Tín thân vương rốt cuộc cưng chiều trác phi như thế nào.”

Dực Phong chỉ quỳ không nói.

Nàng tiếp tục nói: “Hôm nay thừa dịp tất cả mọi người ở đây, ta nói chuyện sáng tỏ, đều là người một nhà, hiện tại Linh Tuyết vào cửa rồi, ta nghe nói lại là hoàng thượng tứ hôn, Thái hậu thương yêu, đường đường là chánh phi, những người không có mắt đều nhìn cẩn thận cho ta, thứ không da không mặt, đừng ý có mấy phần thù mị, liền bày trò mê hoặc người khác, chộc cho trong phủ không an tĩnh.”

Dừng một chút, rồi nói với ta: “Linh Tuyết. Ta già rồi, về sau trong phủ này đều do người quản lý, về sau ai dám chiếm thế không tuân quy củ, hoặc là đụng vào hòng súng, cứ thẳng tay dọn dẹp, xảy ra chuyện không may ta chống lưng cho người, ta cũng không tin tà!”

Ta bị dọa run run đứng lên. Đang muốn nói chuyện, nàng ra hiệu ta dừng lên tiếng. Quay mặt sang nhìn Dực Phong: “Con có ý kiến không?”

Hắn thấy mẫu thân cả giận, nào dám có ý kiến? Chỉ liên tiếp đồng ý, nhưng sau lưng cũng hung hăng róc xương lóc thịt ta một cái.

Ta cười khổ một tiếng: “Biết, tạ mẫu phi thành toàn.”

Nàng bớt tức giận, giơ giơ tay lên: “Đứng lên hết đi, nói nửa ngày cũng đói bụng, ăn điểm tâm đi.”

Lúc này Dực Phong mới đỡ Hương Nhi đứng lên, đoàn người đi theo phía sau vào phòng ăn.

Chỉ thấy trên bàn nghiễm nhiên để bữa sáng kiểu trung tây, có sữa đậu nành, bánh tiêu, bát cháo, còn có. . . . Trứng chiên và bánh mì. Nhìn thấy ta kinh ngạc, Tín vương phi đặc ý cười cười: “Như thế nào? Bữa sáng này như thế nào?”

Ta hét lên: “Sao ngài làm ra được?”

P/S: Tại sao xưng Tín vương phi là nàng mà không phải bà? Vì thật ra Tín vương phi chỉ lớn hơn nữ 9 khoảng mười mấy tuổi, ở hiện đại chưa qua 50, kêu bà quá già. Ngoài ra, trong truyện này Tín vương phi luôn được nữ chính đối đãi như bạn bè, không phân cao thấp, xưng bà quá xa cách.

16. Chương 16

Lưu thị thấy giọng nói ta không lắm cung kính, cho là bắt được nhược điểm, êm dịu nói: “Tỷ tỷ, nói chuyện với mẫu phi phải cung kính chút, tránh người ta nói chúng ta không biết kiềm chế.”

Tín vương phi vừa thấy nàng mở miệng liền tức: “Ta cho phép nàng nói như vậy thì sao? Người có ý kiến? Có thời gian học làm người thế nào, đừng không có việc gì lại nói bậy cả ngày lẫn đêm. Còn nữa, người bao nhiêu tuổi? Linh Tuyết mấy tuổi? Cái gì tỷ tỷ muội muội? Nghe rất khó chịu.”

Chuyện này có lẽ đụng phải chỗ đau của Lưu thị, (nàng năm nay 19, còn lớn hơn Tín thân vương hai tuổi): “Chẳng lẽ để vương phi gọi Hương Nhi muội muội sao?”

Tín vương phi châm biếm: “Không phải người gọi vương phi thật là hay sao? Không có gì sao lại nhận bà con? Hương Nhi, Hương Nhi, trừ Phong nhi, chắc không còn ai khác có thể gọi vậy?”

Dực Phong bị vương phi châm biếm như thế, lại thấy Lưu thị này rất không hiểu ánh mắt, làm mất mặt mũi hắn, nhìn Lưu thị nói: “Trước mặt nương nàng nói ít lại đi.” Lưu thị thấy Dực Phong cũng quát nàng, mặt đỏ lên, mỹ nữ này, nhất là mỹ nữ tuyệt sắc, làm ra vẻ nàng dâu nhỏ, ngay cả nữ nhân như ta nhìn cũng tìm đập thành thịch, huống chi là thanh niên trẻ quá mức khí huyết phương cương như Tín thân vương?

Hắn lặng lẽ kéo tay của nàng, nửa ôm nửa níu dịu dàng, “Ngoan, vừa rồi ta hơi lớn tiếng, người đừng để ý, ngồi ăn đi.” Liền muốn kéo nàng ngồi vào bàn trước mặt.

Tín vương phi thấy thế, hung ác hỏi: “Là ai không có mắt? Rõ ràng chỉ có ba chủ tử, nào có đạo lý bày bốn cái ghế? Còn không mau rút đi?”

Bích Vân bên cạnh vội vàng lấy một cái ghế đi, lần này nước mắt của Lưu thị hoàn toàn chảy ra. Khóc như hoa lê dầm mưa, thật là kiều diễm.

Tín thân vương của chúng ta rốt cuộc không nhịn được nói: “Hôm nay nương làm sao thế? Trước kia nhìn Hương Nhi không vừa mắt, nói vài lời cũng không sao, hôm nay sao lại nhất quyết không tha?”

Bàn tay Tín vương phi vỗ mặt bàn: “Người được đẩy con bất hiếu, còn dám tranh luận với ta? Ta chính là không ưa con hồ ly này giả bộ đáng thương, giả bộ cái gì giả bộ? Người xem Linh Tuyết bình thường cỡ nào? Cũng không thấy nàng làm bộ như vậy.”

Lúc này Dực Phong ắt được câu chuyện: “Hừ, một phụ nữ không bó chân cũng gọi là bình thường? Nương, Hương Nhi vốn chính là đáng vẻ như vậy, cái gì mà hồ ly? Huống chi ban đầu nương cũng không phải bị người ta nói hồ. . .”

‘ Chát ’ thanh âm thanh thúy vang lên, Tín thân vương không biết lựa lời nói nên bị vương phi tát một cái. Hắn bụm mặt liếc ta, hận hận: “Đều là người, nữ chân to, người vừa vào cửa liền huyền não cả nhà không được an bình. Chỉ như vậy, về sau đừng mơ tưởng Bốn vương cho người sắc mặt tốt!”

Dứt lời cũng không hành lễ cho vương phi, một tay kéo tay Lưu thị hăm hăm phóng ra ngoài.

Ta ngơ ngác nhìn tất cả mới vừa xảy ra, chờ bọn họ đi không thấy bóng, mới xoay người hỏi Tín vương phi bà bà của ta: “Ta cũng phải đi, hôm nay Dực Phong phải đi bái tạ Thái hậu hoàng thượng.”

“Nói dóc, tạ ơn là ba chuyện ngày sau, hôm nay chúng ta tâm sự.”

“Chúng ta còn ăn sáng hay không?”

Vương phi nhìn chằm chằm ta, cười: “Nha đầu giỏi, gặp chuyện không loạn, ăn, sao lại không ăn? Bị nữ nhân kia làm mất hứng thì không ăn sao? Mặc kệ bọn họ, chúng ta ăn phần chúng ta.”

Nàng lại vẫy lui chúng bộc muốn tiến lên phục vụ, bảo các nàng tìm địa phương cùng nhau dùng bữa sáng với hai người Hồng Lục, thật cao hứng ngồi xuống lần nữa. Nàng cầm lấy một phần bánh trứng, há mồm hỏi: “Người tới lúc nào?”

Ta cười đáp: “Tối đây hơn một năm.”

“Hả? Ta đã sống ở đây mười hai năm, một ngày bằng một năm.” Nàng cười khổ nói.

“Nói như vậy khi người đi tới, nhi tử cũng bảy tuổi rồi hả ?”

“Đúng, làm một người mẹ có sắc4.”

“Khó trách người và người nhi tử không thân!” Ta cười trêu nói.

Nàng thở dài, “Mặc dù có thể là từ bụng mình ra đời, nhưng mà ta lại không phải người qua tay chính tông, cho nên. . .”

Ta thấy nàng sắp buồn bực, cố vòng vo đề tài hỏi: “Ba Lê Hương Tạ? Người tới đây năm công nguyên thứ mấy? Trước kia làm nghề gì?”

Nàng cười cười: “Ta xuyên tới ngày 1 tháng 4 năm 2006, thú vị chứ, ngày ngày Cá Tháng Tư, trước kia ở Bắc Kinh, là thiết kế sư kiến trúc, yêu thích trồng hoa. Công việc quá bận rộn, xây một căn nhà cho người ta dùng kết hôn vào ngày mồng một tháng năm. Loay hoay trời đất mờ mịt nên mắng Diêm Vương đòi mạng muốn chết, cho nên tới, người thì sao?”

“Ta là ngày 20 tháng 9 năm 2006 từ Trường Sa xuyên tới, 26 tuổi, chưa cưới, từng là bà chủ của một tiệm trang phục nhỏ, bị Bồ Tát đưa tới.”

Ta nghĩ đến một chuyện cực kỳ buồn cười, không khỏi cười ra , nàng thấy thế hỏi: “Có gì đáng cười? Nói ra nghe một chút!”

Ta hỏi: “Khi người xuyên tới, có dùng từ ca phú gì để đả động người cổ đại không? Khiến cho người cổ đại ái mộ theo đuổi như người hiện đại.”

Nàng buồn cười nói: “Ta xuyên qua thì đã là một người mẹ có con, sao còn có người theo đuổi? Chờ ta biết rõ tình trạng, mới biết là Hữu Lượng huynh nắm quyền, những người này còn quen thuộc thơ Đường văn Tống hơn ta, huống chi ta lúc đầu ở Phục Sáng, ta học ngành kiến trúc, vốn là không quen thuộc mấy cái cổ văn, lúc ấy lưu hành lên JJ xem truyện, cũng may học thuộc vài bài thơ của Mao Trạch Đông. Hồng Lâu Mộng cũng chỉ nhớ mang máng mấy câu, đều không hoàn toàn. Sau lại được thánh sủng lần nữa, chính là dựa vào nó.”

Ta cười to: “Cũng may ta không có cơ hội cũng không có thời gian đọc diễn cảm văn tập Mao thị với người cổ đại, nếu có người xuyên qua dùng trước, thì toi rồi!”

Nàng giật mình cười: “Thật may, thật may là trước ta chưa ai dùng, nếu không. . . . Cũng là hàng dỏm.”

Ta hiểu kỳ hỏi: “Người được thánh sủng lần nữa? Đó là chuyện gì xảy ra?”

“Ta xuyên qua năm Đức Thọ 23, tới mới phát hiện, sống thật không tốt, nhi tử là con riêng của Hoàng đế, lão tử không thích hần, lại giận mà không dám nói gì, lão bà cũng không dám gặp mặt, sợ đến lúc đó Hoàng đế tìm phiền toái, trời mới biết, ban đầu Hoàng đế đã năm năm không để ý thân thể này. Sau đó ta thấy tiểu tử Tiểu Phong ngược lại cả ngày chạy vào cung, rất được cha ruột hần thích, cho nên liền nghĩ biện pháp, dùng văn thơ của Mao thị, thông qua Dục Phong khiến Đức Thọ để chú ý lần nữa, lại làm ‘ Tình nhân của Quốc vương ’ ba năm. Càng về sau. . . . Sau đó đắc tội hần, hần lại hồi cung rồi.”

Ta hỏi: “Đắc tội hần? Tại sao?”

“Còn không phải là ý sủng mà kiêu? Vốn thấy hần đối đãi ta đặc biệt, cho nên quản hần không cho hần phong lưu, nhân tử Hoàng đế trong lòng hần bộc phát, giận dữ liền bỏ ta mà chuyển qua Lưu tần —— cũng chính là Thái hậu bây giờ đó. Ngay lúc đó ta. . . . Vô cùng thống khổ cùng khổ sở.”

Nàng nói đơn giản chuyện ban đầu, cả người còn đang phát run, trên người tản mát ra ý buồn nồng đậm.

Bây giờ nhìn nàng, mang số lượng đồ trang sức vừa phải, cao quý, hào phóng, hoa lệ, đầy đủ cho thấy sức quyền rũ thành tánh. Tư thái của nàng tràn đầy lòng tin, nhìn sao cũng không thấy nàng giống một tiểu phụ nhân bång hoàng thống khổ luống cuống.

Nàng hít thở khôi phục bình thường: “Chỉ là tiểu tử này không có tiền đồ, ý vào Hoàng đế thương yêu, không biết thu lại, bị thái tử nhìn chằm chằm. . . .”

Ta tò mò tiếp tục truy vấn: “Sau đó như thế nào?”

“Sau đó ta sợ hần chết cũng không biết, nể tình mẹ con, cho nên cho viết thơ nói rõ tình huống với Hoàng đế, mới có di chiếu tứ hôn kia.”

Ta cười nói: “Cho nên mới có nàng dâu như ta. Thật là duyên phận! Đúng rồi, viện này của người xây lúc nào?”

Nàng cười khổ nói: “Ban đầu ta cũng biết rõ, bằng vào mấy bài thơ là có thể giữ lòng vua, sau đó được sủng, lại giảng co sửa chữa vườn này một phen, lúc ấy hoàng thượng rất là bội phục.”

Ta nghĩ đến một vấn đề, không khỏi hiểu kỳ hỏi: “Người trước kia và Hoàng đế. . . . Uhm. . . . ở chung, hần đến bằng cách nào? Cửa chính? Vì phục?”

Nàng giận cười: “Người thật là nhiều chuyện, phía sau viện của ta tuy có hàng rào, nhưng vẫn còn có một đường bí mật, đi thông vào trong cung, nếu như sau này người muốn giở trò sau lưng nhi tử ta, ta có thể cho người mượn đường.”

Ta cười to: “Người đối đãi với nhi tử người thế sao? Còn ủng hộ nàng dâu đội nón xanh cho nhi tử?”

Nàng bắt đầu dĩ thử dài: “Nhi tử của ta, thật là đáng giận. Cá tính giống y chang lão tử của hần, hoa tâm vô cùng. Ta chỉ là nửa người mẹ, vốn là tình cảm bình thường, dù sao cũng qua thêm hai ba năm với lão tử của hần, nhưng với hần lại giống như kẻ thù, knói đôi câu thì có mâu thuẫn. Ta làm mẹ thật quá khó, ban đầu ta chưa xuyên qua, hần lúc nào cũng ở trong cung, một năm trở lại hai ba lần, sau đó ta được sủng rồi, hần mới trở về thêm mấy lần. Huống chi ban đầu bảo vệ hần một mạng, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

“Vậy hôm nay sao người muốn tìm Lưu Ngưng Hương gây sự?”

Nàng hận hận: “Ban đầu ta và Hoàng đế trở mặt, chính là lão tử nàng ở bên trong biến khéo thành vụng. Sau đó nàng vào cửa, đáng dấp họa thủy lại ưa thích làm bộ, thường ngày sau lưng cũng thích nói xấu bà như ta làm tình nhân, còn dùng nước mắt trị Dục Phong ngoan ngoan ngoan ngoan, ta thấy liền tức.”

Thì ra là, Lưu thị không phải chỉ hơi đáng ghét.

Ta lại kỳ quái: “Dục Phong cũng nghe nàng?”

Nàng hừ một tiếng: “Còn không phải là bị sắc mê hoặc?”

17. Chương 17: Ân Uy Cùng Sử Dụng

Ta kể gởi nói chuyện với bà bà xuyên qua trước tiên cho đến trưa, từ quá trình chuyển kiếp đến kinh nghiệm học sinh mới, từ thiết kế vườn đến cải cách thực phẩm, tóm lại. . . . Là trò chuyện với nhau thật vui chân chính đúng ý nghĩa.

Ta thường thức nhất chính là: nàng xuyên qua mười hai năm, là mười hai năm, còn có một tấm lòng son, nàng cũng vẫn kiên định nàng sớm muộn sẽ về thế kỷ hai mươi mốt. Cho nên không muốn bị cuộc sống ngày qua ngày lâu dài ở cổ đại trói buộc mình. Cho nên vẫn hết sức làm cho cuộc sống của mình chân thật nhất ở chỗ này, dù là người đời không đồng ý cũng không sao.

Cũng phải, ai nói xuyên qua thì nhất định sẽ được mọi người theo đuổi? Như vậy tính ra, tại trong mắt của tất cả mọi người, đều là một loại đánh thẳng vào thị giác và đạo đức cực kỳ mãnh liệt, cổ nhân không ai chịu được, cho dù là số ít nam nhân cổ đại tùy hứng, phóng khoáng, cũng chỉ có thể tiếp nhận nàng thánh thoảng kinh thế hãi tục, lâu dài. . . . Đoán chừng sẽ lui bước, nữ nhân xã hội phong kiến thì càng đừng nói ra.

Nàng sống ở nơi này vô cùng khó khăn, bởi vì không ai có thể thương thức nàng, ban đầu Hoàng đế cưng chiều nàng lần nữa, cũng có một phần là thích mỹ mạo của nàng, trí khôn vẫn không phải chọn lựa hàng đầu để nam nhân cổ đại chọn nữ nhân. Hoàng đế gặp nàng sống lại thấy mới lạ, đáng yêu, vô cùng. . . . Mới mẻ, nhưng lâu ngày rồi, một người làm hoàng đế, ước chừng không thích nàng một lần lại một lần vượt qua ranh giới, cho nên ông ta lại vứt bỏ nàng.

Nàng nói sống ở hiện đại 29 năm, tới cổ đại hầu hạ hoàng đế thêm 3 năm, sau đó thất sủng rồi, liền thành lạc đà gầy, nhưng vẫn cao hơn ngựa, cũng không ai dám khi dễ nàng, cho nên từ trong lời của nàng, vẫn có thể nhìn ra là một nữ nhân thành công, dân trí thức nóng nảy ở hiện đại, thiết kế sư kiến trúc thẳng thắn, xem nữ quyền trên hết.

Nàng không che giấu hảo cảm đối với Đức Thọ để chút nào. Ông ta là hoàng đế lớn lên trong thời loạn, chính mình cũng đến trung niên mới an định lại quốc gia, cũng là người rất kiêu ngạo đắc ý, cộng thêm lâu dài lưu luyến phong nguyệt, qua lại trong đám nữ nhân, lại có thân phận hiển hách đặt, dụng tâm cưng chiều một nữ nhân, thật sự thả vào trong tim để trần ái, nàng xuyên qua tới đây, cô đơn không chỗ nương tựa, vốn định dựa vào hần để sống tốt qua ngày, vậy mà hần cố tình là nam tử thành thực phong lưu thân phận hiển hách, mà nam tử, vô luận là xưa hay nay, cũng có thể một lưới bắt hết tất cả nữ tử.

Nàng cũng không e dè mà nói ra sự không thích đối với Dục Phong. Tuổi quá trẻ tự cao tự đại, tư tưởng nam quyền rất nặng, không tôn trọng nữ nhân lại tham luyến nữ sắc, mình còn nhỏ tuổi, ngay cả nhi tử cũng có, ngang ngược kiêu ngạo, không được thích.

“Thật, Linh Tuyết, nếu như ban đầu do ta quản giáo, thì sẽ đáng yêu hơn hiện đại nhiều lắm!” Nàng nghiêm túc nói.

Ta không ngừng cười to, “Đúng vậy, người sẽ bồi dưỡng được một thanh niên ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái[1] phải không? Lão tử của hần chịu mới là lạ chứ!”

Nàng suy nghĩ một chút, mặt sáng tỏ nói: “Khó trách ban đầu ta nói để Dực Phong trở về phủ, do ta dạy, Đức Thọ liền cự tuyệt, nói loại người giống ta đây, không tốt. Hóa ra là như vậy!”

Ha ha, quả nhiên là người đáng yêu, ban đầu cầm đầu ngã vào trong lọ mật, lòng không có việc khác, toàn tâm toàn ý đối đãi một người đàn ông. Mặc cho tình yêu đánh bại thông minh, thật là nữ tử ngốc.

Bất tri bất giác đã đến giờ ăn trưa, nàng lại bảo người dọn mấy món ăn, giữ ta lại ăn cơm, ta nhìn mặt chay phối hợp, dinh dưỡng hợp lý trên bàn. Không khỏi cười hỏi: “Không phải người nói sớm muộn phải đi về sao? Sao còn ăn bữa ăn khỏe mạnh giàu rau xanh thế này?”

Nàng bĩu môi, “Ban đầu đã từng tự giận mình, ăn uống quá đầy đủ, kết quả không ăn đủ, lại bệnh nhìn không ra hình người. Bây giờ suy nghĩ một chút, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn. Trước mắt gò bó thân xác, tự tìm phiền toái làm cái gì? Khỏe mạnh quan trọng nhất!”

Đã ăn cơm trưa xong, nàng nhắc nhở: “Ta thấy người cũng là người tùy hứng. Buổi chiều phải trở về chủ viện tiếp thu lễ bái của hạ nhân, ta cũng qua, thuận tiện bàn giao quyền lợi, người đã là chủ mẫu một nhà rồi, phải có dáng vẻ, chớ mềm mại để cho người khi dễ. . . . Còn có”

Ta ngạc nhiên nói: “Còn có cái gì?”

Nàng hận nói: “Tiểu yêu tinh Lưu Ngưng Hương đó, ngày thường ngay trước Dực Phong, gương mặt sùng bái, tính tình tốt đẹp. Đối với những người không liên hệ khác cũng giả bộ mềm yếu, sau lưng lại không dễ chung đụng, hôm nay người hãy hạ uy phong của nàng ta, đừng cho nàng ta hếch mũi lên mặt.”

Ta buồn cười nói: “Yên tâm, ta chính là người mà Hoàng đế Thái hậu phái xuống, đoán chừng nàng còn chưa có lá gan ngay mặt gây khó dễ cho ta đúng không?”

Nàng ngồi thẳng thân thể nghiêm túc nói: “Trương Ái Linh đã nói: nữ nhân cực kỳ vô dụng thường thường lợi hại nhất. Nàng ở ngoài sáng chúng ta không sợ, chỉ sợ nàng vùng trộm giở trò, giục Dực Phong gây khó dễ cho người, hần lại rất thích kiểu đó.”

“Còn nữa, lão nữ nhân thái hậu, cũng không phải thứ tốt. Ban đầu ta đắc thế thì bà ta vẫn chỉ là một tần, còn làm suốt mười năm, sau đó Lưu Dương, cũng chính là cha Lưu Ngưng Hương, có cùng họ Lưu với mẫu thân thái hậu, không biết dùng biện pháp âm độc gì, khiến hoàng thượng xa ta chuyển gần Lưu tần, bà ta được cưng chiều lần nữa, ngắn ngủn chín năm, tấn phi, Quý Phi, thăng hoàng hậu, cũng là nhân vật lợi hại. Về sau người cũng phải đề phòng bà ta, đoán chừng bà ta cho người đến nhà chúng ta, khẳng định không chỉ vì truyền thuyết Phượng Hoàng.”

Thì ra còn có lý do này, Thái hậu là tình địch. Sau này ta phải làm người thế nào? Nàng nhìn vẻ mặt khó xử của ta, cười nói: “Yên tâm, chuyện của ta và Đức Thọ để lúc trước, chết còn so đo cái gì? Thái hậu cũng là người quyền thế tối cao, sẽ không làm khó người. Chỉ là nghe nói ban đầu bà ta lên làm hoàng hậu, hình như ông cụ Trương gia mà người nhập thân cũng có ra sức.” Nhập thân? Ta cũng không phải là quỷ, ta liếc nàng một cái. Nàng thấy ta xem thường, “Người cũng đừng không tin, đoán chừng cả nhà Trương gia chết sạch một ngày, cũng có chút quan hệ với chuyện này.” Đúng rồi, chẳng lẽ đạo chiêu chỉ bí mật đầu tiên là vì việc này? Là tiên hoàng sợ ông Trương giở trò quỷ với Thái hậu sau khi ông ta chết, lại tư thông với Sở vương, hoàng hậu đã ổn tọa lục cung, không dễ dàng đường đột ban tội, cho nên không thể làm gì khác hơn là xử tử cả phủ Trương thị trên đầu gió.

Nghĩ đến đây, lạnh run, thì ra là, khắp nơi đều là động đen, về sau ta phải cẩn thận làm việc, nếu không sợ ý một chút, sẽ chết không nơi chôn thân rồi.

.

Nàng thấy nét mặt của ta, cười cười: “Người xem đi, cho nên ta mới quản trong phủ sát sao, ít người ít miệng lưỡi, không để cho những di nương có nhĩ tử vào cửa. Trên đảo của ta, cả chủ lẫn tớ, mới 12 người,

thật tốt, yên tĩnh. Bình thường cửa chính trên đảo đóng chặt, mắt phượng trên cửa chính có sợi dây, nối thẳng vào cái chuông trong viện. Về sau người muốn lên đảo chơi, dùng sức điểm mắt phượng một cái, ta liền bảo người mở cửa cho người.”

“Kỳ quái, người là chủ tử nơi này, hiện là Tín vương Thái phi, còn cần phải đóng cửa? Về sau người hãy luôn mở ra cửa chính, cũng không có ai không có mắt dám đi vào gây chuyện.”

Nàng suy nghĩ một chút: “Cũng đúng a, ta lại vẽ rắn thêm chân rồi. Ta sẽ bảo ma ma và nha hoàn của ta tới hành lễ làm quen với người. Người có phải kỳ quái vì soa ta đối đãi hạ nhân nghiêm ngặt không? Bọn họ đã sớm nô lệ hoá, không phải bằng chúng ta thì thay đổi được, chúng ta phải dùng tất cả quyền lực có thể sử dụng được, để cải tiến cuộc sống của chúng ta.”

Ta gạt đầu một cái, nàng kéo cái chuông trong phòng, một lát có mười một người lục tục đi vào. Nàng nhất nhất chỉ điểm. Đại Nha hoàn Bích Vân, Bích Nguyệt, Dương ma ma, Liễu ma ma, ba tiểu nha đầu, chia ra gọi Tứ Nhi, Ngũ Nhi, Lục nhi, hai người làm vườn, hai người tạp dịch.

Nàng gọi bọn họ phát biểu: “Về sau tiểu Vương phi chính là nửa chủ tử của đảo Như Ý ta, đi qua đi lại đều cho ta chút mặt mũi, chớ lẫn lộn nàng với những người không liên quan khác. Nghe rõ chưa? Làm lễ ra mắt cho tiểu vương phi a!”

Phía dưới cùng nhau nói: “Hiếu. Thỉnh an tiểu vương phi.”

Nàng dừng một chút: “Phi Hồng Lục Ngạc cô nương đặc lực bên cạnh tiểu vương phi, cũng phải khách khí chút, đều là người một nhà.”

Phía dưới lại cùng nhau xưng vâng. Ta cũng bảo Phi Hồng Lục Ngạc tạ ơn cho nàng.

Nàng bảo Bích Vân Bích Nguyệt hầu hạ ăn mặc một phen, bảo ta mang theo Hồng Lục, nàng mang theo bốn người Bích Vân Bích Nguyệt, Dương Liễu ma ma, cùng nhau ra khỏi đảo đến nhà trước.

Ta và Tín vương phi mới vừa ngồi xuống phòng khách, nghe người làm hồi bẩm, người đã đông đủ. Tín vương phi dẫn ta ngồi ở vị trí đầu. Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, Lưu thị liền dẫn nhi tử Trần Triệu Hàm và Đại Nha hoàn cùng bà vú đi tới trước mặt, thật nhiều người, lại bảo nhi tử tiến lên làm lễ ra mắt cho ta, ta luôn luôn có hảo cảm với đứa bé bộ dạng xinh xắn, Triệu Hàm này môi hồng răng trắng, mắt to, thật hợp. . . . mắt ta. Hắn cũng rất ngoan, không như những đứa trẻ hai tuổi, do bà vú dẫn lên cung kính dập đầu ba cái, kêu một tiếng: “Mẫu phi! ~ hài nhi thỉnh an ấu phi.” Dứt lời quy củ quỳ gối, chờ ta lên tiếng. Ai, xem đứa bé này mới một hai tuổi, liền bị dạy thành một cái máy theo lễ nghi phong kiến, khuôn mặt nhỏ nhắn thật đáng yêu.

Ta cười cười: “Đứng lên đi, Lục Ngạc, thưởng!”

Hắn tạ ân, lui sang bên cạnh bà vú đứng ngay ngắn.

Tín vương phi ho khan một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh: “Trắc phi Lưu thị, tới phiên người!”

Nàng nhẹ nhàng bước tới trong sảnh, nhún nhún nhó nhó, đang muốn quỳ lên bõ đoàn, chỉ nghe ngoài cửa vang một tiếng: “Chậm đã!”

Lưu thị nhanh chóng ngừng đầu đặc ý cười một tiếng với ta, lại lập tức cúi đầu, mềm mại hô với phía sau: “Vương Gia, ngài đã tới!”

Hắn đi đến phía trước Tín vương phi thở dài: “Hôm nay khổ cực mẫu phi rồi, buổi sáng nhi tử không hiểu chuyện, mong mẫu phi đừng trách.”

Tín vương phi cười cười khoát khoát tay: “Không trách không trách, người mình mà.”

Hắn thỉnh an xong, bước đi thông thả đến trước mặt ta đang ngồi trên ghế, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Ô, Thân Vương phi của chúng ta nhanh như vậy đã tới lập quy củ à?”

Ta cũng hừ hừ thật thật đáp: “Đúng vậy, nhờ Vương Gia ưu ái, Thân Vương chánh phi như Linh Tuyết cũng đành phải toàn lực phân ưu cho Vương gia.”

“A, vậy làm phiên vương phi rồi, đúng rồi, hôm nay Bồn vương cũng không có chuyện gì, hay cũng ngồi ở đây xem chút?” Dứt lời nhìn vị trí sau lưng ta một cái, lại có điều ngụ ý nhìn vị trí thứ nhất bên trái.

Ta sao cũng được, chuẩn bị ngồi vào tay trái đi. Thấy Lưu thị sau lưng Vương Gia cười thật đắc ý, thầm nghĩ: hôm nay không cho người chút màu sắc, người lại thật sự làm như ta dễ khi dễ? Ta dừng một chút: “À, Linh Tuyết quên, hôm nay là ngày mẫu phi giao phó Linh Tuyết lập quy củ, Vương Gia chỉ theo cùng, xin mời đến bên kia ngồi chơi là tốt.” Dứt lời chỉ vào vị trí hần vừa muốn ta ngồi vào.

Hần ngần ngại, đang muốn quát ta, Tín vương phi lên tiếng: “Dực Phong, Linh Tuyết là Thân Vương chánh phi Thái hậu, hoàng thượng ngự tứ, lúc này là thời điểm nàng lập quy củ, khó trách người có ý kiến?”

Nhìn hần nhìn vương phi, lại nhìn ta, quay đầu lại nhìn Lưu thị trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, châu ngọc dao động, rốt cuộc vung lên ống tay áo, không nói lời nào ngồi ở vị trí đầu bên trái.

Ngọc Yến khéo léo bưng trà qua để xuống, lại cùng Ngọc Oanh đi tới trước mặt ta, đang chuẩn bị hành đại lễ, ta phát tay một cái bảo các nàng ngừng, tiếp tục ngồi xuống cười nhìn Lưu thị: “Vương Gia quấy rầy một lát, khiến trác phi chờ lâu, hiện tại trác phi có thể bắt đầu.”

Gương mặt Lưu thị không tình nguyện, lại buồn bã nhìn Tín thân vương một cái, Tín thân vương Dực Phong lập tức cười nói với ta: “Linh Tuyết, sức khỏe Ngưng Hương không tốt, vào cửa cũng ba năm, lại sinh trưởng tử, người xem về sau quy củ này có thể miễn đi hay không. . . .”

Ta ngắt lời nói: “Như vậy, sau này miễn cho trác phi thỉnh an ba lần mỗi ngày, ta cũng không chịu nổi, ta thấy cũng không cần ngày ngày tới thỉnh an, mỗi tháng mừng một, mừng mười, mười lăm, hai mươi thì tới thỉnh an, nhìn ở phân thượng đã sinh tiểu thể tử, ba lạy coi như xong, một lạy cũng không thể thiếu !”

Hần giận dữ, “Người có miễn cái gì đâu cứ! Một bà chân to cư nhiên sĩ diện ở trong nhà Bồn vương?”

Ta cũng cả giận, đứa trẻ hư, ba ngày hai bữa lại làm ta mất mặt, lần này lại cố tình khiến ta khó chịu? Cũng giận dữ, “Này tuy là chuyện nội viện chúng ta, Vương Gia nói vài lời vốn cũng không có gì, nhưng bây giờ Vương Gia là Thân Vương, nhất cử nhất động đều có quy củ. Trác phi làm lễ thể nào, có luật pháp đại Hán ở đó, nếu Vương Gia không hài lòng với sự an bài của thiếp, có thể tự nói với hoàng thượng, Thái hậu, chấp sự hộ bộ. Về phần bà chân to. . . . Luật pháp đại Hán cũng không nói bà chân to thì không thể làm thân vương phi, huống chi còn là hôn sự ngự tứ, về sau Vương Gia không nên hơi một tí là lấy chuyện này ra nói, nếu không đừng trách thiếp thân không cho Vương Gia mặt mũi.”

Hần bị một phen nghĩa chánh ngôn từ của ta bác bỏ. Nửa ngày cũng không mở miệng, Lưu thị mở miệng kêu một tiếng: “Vương Gia!” Lúc này hần mới phục hồi tinh thần lại, đang muốn tiếp tục thuyết phục, ta trợn mắt trừng, hần sửng sốt, nói thầm nửa ngày, cuối cùng ầm ục ngồi xuống.

Lưu thị rốt cuộc không chịu nổi. Ta xem có lẽ sau khi hoàng đế tứ hôn Dực Phong đã nói với nàng, ngày sau nhất định sẽ không uất ức nàng, chắc chắn để cho nàng ngồi ngang với chánh vương phi ta. Vậy mà ta vào cửa, cũng không phải là hạ người lương thiện.

Nàng nhìn Vương Gia lặng yên không lên tiếng bên cạnh, khẽ cắn răng quỳ xuống dập đầu, kêu một tiếng, “Vương phi Vạn An.”

Thấy nàng muốn đứng dậy, Dực Phong chuẩn bị tới đỡ, ta lại lạnh lùng nhìn hần, hần thấy ta mặt lạnh không nói, thở dài, quay đầu đi chỉ uống trà.

Lưu thị hành lễ xong, kế tiếp chính là Ngọc Oanh Ngọc Yến và Cát Nhi Tường nhi bên cạnh Lưu thị, đợi họ thỉnh xong, ta theo thường lệ thưởng dụng cụ, nhìn Lưu thị vẫn không phục bên cạnh, chợt nảy ra một kế, vì vậy hòa khí nói với Ngọc Oanh Ngọc Yến: “Ngọc Oanh Ngọc Yến, hai người các người ở trong phòng Vương Gia cũng không chỉ một hai ngày rồi, ngày thường cũng đều nhờ các người phục vụ Vương Gia, hiện tại Vương Gia tấn Thân Vương, phía sau lại trống trải, nói ra cũng không là gì, như vậy đi, ta làm chủ thay hai người các người se duyên, lên làm di nương.”

Hai nàng mừng rỡ, vội vàng quỳ tạ không dứt.

Sau khi Dực Phong nghe xong cũng mừng rỡ, từ nhỏ hần và Ngọc Oanh Ngọc Yến đã cùng nhau lớn lên, tình cảm luôn luôn rất tốt. Tục chải tóc cũng không chỉ một hai năm, đã sớm muốn cho hai người nàng một

danh phận, chỉ là vì Lưu thị ghen tương, vẫn không có cơ hội, nào ngờ chánh phi vào cửa, cứ nhiên ngày thứ hai đã thăng cho họ, rất là cao hứng.

Vì vậy vội đứng lên, ấp úng cười cười với ta: “Dực Phong cảm tạ vương phi.”

Ta cũng tượng trưng giơ tay áo che miệng vui mừng nói: “Đây là phải, chỉ là Vương Gia về sau có người bên trong phòng, cũng không cần đến chỗ không sạch sẽ bên ngoài mua vui.”

Mặt hần đỏ lên: “Sẽ không, sẽ không, vương phi yên tâm.”

Lưu thị bên cạnh run lấy bầy, đầu đầy mồ hôi, mặt tiêu điều lạnh lẽo nói: “Vương Gia.”

Ta xem ở trong mắt, không mẫn không lạt hỏi: “Hôm nay ta làm chủ, thu hai nàng vào trong phòng Vương gia, là chuyện vui lớn, chẳng lẽ trắc phi có ý kiến?”

Mỗi nàng giật giật, mấy phen muốn nói, cuối cùng nhịn xuống: “Thiếp thân không dám.”

Ta cười cười: “Vây thì tốt, về sau đều là tỷ muội mình, trắc phi cũng tìm thời gian giao lưu với họ đi.”

Lại quay đầu thân thiết nói với Ngọc Oanh Ngọc Yến còn đang cúi đầu: “Các người đứng lên đi, hôm nay cũng coi là nửa chủ tử rồi, mỗi người theo lệ của di nương được nhận vài ma ma và nha hoàn, về sau các người vẫn ở trong phòng Vương Gia hầu hạ, tuy đã là chủ, nhưng là hầu hạ Vương Gia phải thân thiết hơn trước, đừng ỷ sủng mà kiêu, biết không?”

Hai nàng nghe ta nói, thật là cảm kích, chỉ dập đầu tạ ơn. Tín vương phi cũng là người lanh lợi, lập tức cũng thưởng quà không nhỏ, cũng coi là thừa nhận hai tiểu thiếp này. Nhất thời Đại Nha hoàn trong phòng cũng đều tiến lên chúc mừng không ngừng, các nàng thấy còn nhiều người đợi triệu kiến, nên lui sang một bên, cho những người khác đi vào hành lễ.

Cứ như vậy lục tục bận rộn hơn nửa buổi chiều, rốt cuộc xong, lại mời bà bà đến sương phòng ta uống trà nghỉ ngơi. Nghe Lục Ngạc nói, một buổi chiều linh linh lung tung, cũng thưởng hơn năm ngàn hai, ta thật đau lòng nha!

~Tín vương phi nghĩ nghĩ, cũng cười nói: “Không nhìn ra nha đầu này thật thông minh, khí thế lại đủ, tiểu tử Dực Phong kia cũng không dám xung đột chính diện với người! Phía sau còn rất biết thu mua lòng người.”

Ta cố tình thành khẩn nói: “Khách khí khách khí, tạ bà bà đại nhân khách lệ.”

Nàng cười cười, dựa sát tai hỏi: “Ngươi tuyệt không yêu thích nhi tử ta? Nếu không sao lại lấy vợ bé cho hần?”

Ta buồn khổ nói: “Đây không phải đều là vì con cháu phủ thân vương sao!”

Nàng cười to: “Ngươi cứ ba xạo, còn giả bộ với ta?”

Nàng chùi nước mắt cười nói: “Ta đã sớm muốn hạ uy phong Lưu Ngưng Hương, nhưng tìm không được cơ hội, không tiện xuống tay, ngươi vừa tới liền điểm trúng tử huyết của nàng, có thủ đoạn à?”

“”

Hai người lại nghĩ tới biểu tình của Lưu thị lúc ấy, vừa một phen tứ vui mừng.

Ta giữ Tín vương phi ở trong viện của ta dùng bữa tối, đưa nàng trở lại cửa đảo Như Ý, vẫn từ từ dạo bước trên đường lớn. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, xoay người nói với Lục Ngạc: “Ngươi đi tìm Vương Gia, nhìn thấy hần thì nói ta nói, hôm nay là ngày đại hỉ của Yến di nương Oanh di nương, cứ ở với hai nàng, không cần tới.”

Nàng linh mệnh đi. Phi Hồng ở một bên cười hỏi: “Chủ tử, tối nay còn trong ba ngày hỉ, ngài không cần Vương Gia ở với ngài sao?”

Ta hé miệng cười nói: “Lúc này Vương Gia nhất định ở chỗ Lưu trắc phi, dụ dỗ giai nhân, nàng nhất định không để cho Vương Gia đi, khiến ta khó chịu, ta mạn phép muốn cho nàng không thể đắc ý.”

Nàng cũng cười cười: “Đáng vẻ trắc phi nương nường hết sức dễ nhìn, đáng tiếc tính tình.”

Ta nhìn nha hoàn ma ma vương phủ đi theo sau lưng cách đó không xa, vội vàng nhỏ giọng cướp lời: “Phi Hồng, lời này về sau đừng nói nhiều, không thể để cho người của Vương Gia nghe được, tính tình kia rất là bao che, cẩn thận gây ra phiền toái trên người.”

Nàng liên tiếp xưng vâng

Đêm nay ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Oanh di nương Yến di nương sớm chờ tại bên ngoài để tạ ơn. Ta nhìn hai người mặc cung trang hồng phấn, tỏa ra sáng ngời, đùa giỡn hỏi: “Vương Gia chúng ta vẫn thương người chứ?”

Hai nàng đều đỏ mặt không nói.

Không bao lâu, Lưu thị cũng tới, quả nhiên ánh mắt hồng hồng như dự đoán, cũng ngoan rất nhiều. Khách khí thỉnh an, lại quy củ đi ra ngoài.

Ừ, lúc này mới ra dáng, không phải luôn luôn lấy điệu dáng nổi danh sao? Đây mới gọi là điệu dáng.

Hồ đồ bận rộn một ngày, cả giấc trưa cũng không nghỉ, sớm đã kêu Phi Hồng, Lục Ngạc hầu hạ ngủ, mới vừa ngủ được mơ mơ màng màng, nghe báo Vương Gia tới, ta mệt mỏi vô cùng, chỉ giật giật thân thể, hần đã đi vào, nói: “Ngủ sớm vậy? Cũng không đợi ta? Đứng lên cởi áo ra cho ta.”

Con heo lười, mình không có tay à? Lại vẫn bắt đắc dĩ. Ta hiểu kỳ hỏi: “Hôm nay sao người tới đây?”

Hần cười nói: “Không phải còn chưa qua ba ngày hỉ sao?”

Đáy lòng ta hừ một tiếng, chỉ quay đầu không để ý tới. Đợi cởi áo xong, ta vội vàng leo lên giường, cuối tháng mười, để nhiều chậu than hơn nữa vẫn lạnh.

Hần cũng chui vào. Ôm chằm ta nói: “Chuyện Oanh nhi Yến nhi, cảm tạ người, về sau nếu như người có thể đối đãi Hương Nhi giống họ, ta nhất định toàn tâm toàn ý đối đãi người.” Dứt lời môi liền xông tới.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, không khỏi buồn cười: ta mà thèm! Đứa trẻ hư.

.....

~[1]Ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái: là tư tưởng giáo dục được mở rộng ở thập niên 1980 của TQ. Ngũ giảng là giảng văn minh, giảng lễ phép, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức. Tứ mỹ là ngôn ngữ mỹ, hành động mỹ, hoàn cảnh mỹ. Tam nhiệt ái là nhiệt tình yêu thương tổ quốc, nhiệt tình yêu thương Xã Hội Chủ Nghĩa, nhiệt tình yêu thương đảng cộng sản.

18. Chương 18: Ngày Thứ Ba Về Nhà

Có lẽ là trong lòng nhớ kỹ hôm nay là ngày thứ ba về nhà, phải vào trong cung tạ ơn, hoặc giả vẫn không quen ngủ chung một giường với người khác, cho nên sáng sớm đã tỉnh. Mở mắt ra thấy Dục Phong ngủ say bên người, cũng không khỏi xúc động thật lâu: dù sao không gả cũng đã gả, ly hôn ở cổ đại luôn là việc lớn, chuyện đã thành thực, vẫn nên chấp nhận nỗ lực diễn tốt vai diễn vương phi này, ít nhất cũng có thể để mình sống dễ chịu hơn. Sau này vẫn nên tận lực làm tốt quan hệ với hắn, có thể làm được tôn trọng nhau như khách thì tốt nhất. Tội gì vì tự do và tình yêu mà mua dây buộc mình, huống chi coi như là ở thế kỷ hai mươi mốt, muốn trăm phần trăm tự do cũng không thể, đều hoặc nhiều hoặc ít bị bên ngoài ảnh hưởng và trói buộc. Lại nói bây giờ Dục Phong còn nhỏ, nói không chừng dưới ảnh hưởng của ta, những tính tình xấu cũng có thể giảm bớt?

Nghĩ được như vậy, đột nhiên cảm thấy tương lai tốt đẹp mà ta ước mơ chưa chắc không có hi vọng, vì vậy đưa ra một bộ nụ cười chân thành, khẽ đẩy Dục Phong bên cạnh một cái: “Vương Gia, tỉnh, nên rời giường!”

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy ta nở nụ cười rực rỡ, ngây người mấy giây, rồi cuộc tỉnh táo lại, cũng nhe răng cười một cái: “Còn sớm, nằm thêm chút đi!” Dứt lời dùng sức một chút, kéo ta xuống ôm vào lòng, không thể không nói, lúc hắn dịu dàng, cũng thật đáng yêu.

Ta nghe lời vùi ở trong ngực hắn, lẳng lặng mặc hắn ôm. Yên tĩnh ngăn ngủ, khiến ta cảm thấy hạnh phúc, hắn dịu dàng nói: “Linh Tuyết, nàng biết không? Hai mắt to của nàng, cười lên đẹp mắt nhất, làm cho người ta không tự chủ muốn thân cận. . . .”

Ta vui lên, “Người rốt cuộc phát hiện được chỗ tốt của ta rồi à?”

Hắn dùng một chút, “Nhưng khi hưng dữ cũng rất dọa người. Buổi chiều hôm qua ở trong sảnh, một ít trừng, dữ đến đầu lưỡi ta cũng cứng lại.” Ta chỉ buồn cười không nói.

Hắn vuốt ve tóc của ta: “Về sau chúng ta cứ chung sống như vậy được chứ? Chỉ cần nàng vẫn luôn dịu dàng động lòng người như vậy, ta nhất định không phụ nàng.” Dịu dàng động lòng người? Hừ, lấy Hương Nhi khéo léo của người làm chuẩn mực sao? Đang định bác bỏ, nghĩ lại, thôi, vừa mới quyết định phải sống thật tốt, tạm thời không so đo với người.

Nhưng cũng vô tâm nằm xuống, đẩy hắn một cái, “Cho người đi vào hầu hạ dậy đi.”

Hắn cười cười, ôm ta thật chặt, nặng nề hôn một cái, cất giọng hô: “Ai ở bên ngoài? Gia muốn dậy.”

Cửa bị đẩy ra, Ngọc Oanh Ngọc Yến chạy vào, đi tới bên giường cúi cúi: “Vương gia vương phi vạn phúc, thiếp thân hầu hạ hai vị chủ tử.”

Ta nhìn nha đầu làm việc nặng cầm dụng cụ rửa mặt tắm rửa nối đuôi mà vào ở phía sau các nàng, ngạc nhiên nói: “Tại sao là các người? Phi Hồng Lục Ngạc đâu? Các người sớm vậy đã thức dậy?”

Ngọc Yến cung kính trả lời: “Lão tổ tông quy định, nhóm thiếp thân phải hầu hạ vương gia vương phi, lại nói tui nô tỳ cũng thật tâm thật ý muốn phục vụ vương phi, mong rằng vương phi đừng ghét bỏ tui nô tỳ ngu dốt.”

Ta há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Dục Phong. Hắn cười nói: “Theo như quy củ là được, huống chi hai nàng có lòng, nàng cũng chớ từ chối.”

Ta nhìn nước tắm nóng hổi đã sớm chuẩn bị xong bên cạnh, “Đây. . . . Đây là ý của các người?”

Ngọc Oanh vội vàng tiến lên khom người đáp: “Thiếp thân can rõ, lúc trước thiếp thân thấy vương phi rất thích tắm sau khi rời giường. Cho nên thiếp thân to gan phớt phỏ phòng bếp chuẩn bị tốt nước nóng rồi. Trước khi thiếp thân chuẩn bị nước cũng đã hỏi Lục Ngạc cô nương, tất cả đều theo thói quen ngày thường của vương phi, không dám loạn thêm tay chân.” Ta nâng họ làm di nương, chỉ là muốn cho Lưu thị đẹp mắt, nào ngờ còn có phúc lợi như vậy!

Trong lúc nhất thời cũng lắp bắp nói cảm tạ, quần cái mền nhăn nhó vào trong thùng, nước ấm thích hợp, mùi hoa quế lộ thơm ngát, đủ để cho ta thoải mái nằm ở cạnh thùng thỏa mãn thân thể. Vương Gia bên cạnh vẫn không chớp mắt nhìn cử động của ta, trơ mặt ra háo sắc đi qua: “Nàng hưởng thụ thật tốt, , Bồn vương cũng muốn tắm chung.” Dứt lời cũng không chờ ta trả lời, thân thể trần truồng nhanh chóng chui vào. Nước trong thùng nước lập tức tràn ra ngoài thùng, chảy tràn đầy đất.

Cũng may, trong phòng chỉ có bốn người chúng ta, tay của hắn xấu xa ở trong thùng trượt đến bờ eo ta nhẹ vỗ về: “Bốn vương tử giúp vương phi.” Ta liếc mắt, chuyển qua một bên để Ngọc Oanh giúp đỡ tắm sạch sẽ, lại mặc xong xiêm áo dưới sự giúp đỡ của Ngọc Oanh. Giương mắt nhìn, Tín thân vương này còn đang trong thùng thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của Ngọc Yến cũng thuận tiện chiêm lời, rất náo nhiệt. Bên kia Ngọc Yến thấy ta đã mặc xong xiêm áo, càng vừa thẹn vừa tức với Vương Gia, sắc giọng: “Vương Gia còn như vậy, Yến nhi sẽ không để ý người, Yến nhi phục vụ vương phi.” Dứt lời cũng lắc eo đi tới trước mặt ta, “Thiếp thân giúp vương phi chải tóc.”

Ta vốn không ưa đại nam nhân sáng sớm đã xen lẫn trong trong đám nữ nhân, lúc này mới khinh bỉ liếc mắt nhìn Dục Phong: “Muốn ồn ào thì về trong phòng người ồn ào đi, quả nhiên làm cho người ta ớn lạnh.”

Mặt hắn đỏ lên, ngượng ngùng bỏ ra ngoài, Ngọc Oanh vội vàng chạy tới giúp đỡ mặc quần áo chải đầu. Ta thấy hắn mặc xong xiêm áo, nói với Ngọc Yến: “Yến nhi ra bên ngoài gọi Phi Hồng, Lục Ngạc vào phục vụ

ta đi, người qua bên kia giúp Oanh nhi chăm sóc.” Nàng đáp một tiếng đi ra ngoài.

Giằng co hồi lâu, hai người tùy ý dùng chút đồ ăn sáng, hai người vẫn theo quy cách và phẩm cấp của Thân Vương mặc triều phục, khoác áo ngoài da chồn, lên xe ngựa đi vào cung.

Bởi vì Hoàng đế còn chưa hạ triều, nên tới cung Thái hậu trước, theo như lễ nghi của vương phi Thân Vương, thật quy củ khấu đầu cho Thái hậu, lại ngồi vào chỗ của mình ở bên cạnh để tán gẫu.

Thái hậu thân thiết kéo tay ta, hỏi: “Đứa bé ngoan, sống ở phủ Tín thân vương như thế nào? Cảm thấy quen thuộc không? Dực Phong có thương người không?” Ta nghiêm túc đáp từng câu.

Không bao lâu, nghe Lưu Toàn cho tiểu thái giám đến hồi bẩm: hoàng thượng hạ triều rồi, hiện tại đang đến thư phòng.

Thái hậu cười một tiếng: “Qua chỗ của hoàng thượng hoàn thành quy củ đi, rồi trở về đây trò chuyện.” Ta vội vàng đứng lên đáp lời, lại vội vàng cùng Dực Phong chạy đến thư phòng.

Đi tới thư phòng, quả thấy Chu Tam đứng ở cửa, nhìn thấy Tín thân vương, khách khí nói: “Tín vương Điện hạ, hoàng thượng biết hôm nay ngài tới, đặc biệt bảo nô tài chờ đợi đâu rồi, mời ngài vào đi!” Con người đảo một vòng, nhìn thấy ta đi theo phía sau, khuôn mặt nhỏ cư nhiên đỏ lên: “Vương phi mạnh khỏe, xin cùng vào đi!” Kỳ quái, sao hắn lại thế? Chẳng lẽ sau khi thành thân, liền thành Tây Thi tái thế, mê hoặc chúng sanh, cả công công cũng không bỏ qua cho? Thôi, hôm nay quá chính thức, hôm nào tìm tổng quản Tiểu Tam lãnh giáo vấn đề này.

Lễ tiết cười cười với hắn, đi theo phía sau Tín thân vương hấp ta hấp tấp vào gặp vua. Gia Tĩnh để nghe được đối thoại của Dực Phong và tổng quản Tiểu Tam, đã sớm xếp chỗ ngồi ở bên phải vị trí đầu não. Ta theo trượng phu của ta, ba quỳ chín lạy cuối cùng bái kiến xong ông chủ lớn của Đại Hán triều. Hắn ngồi ở trên, thần nhiên nhận đại lễ của chúng ta. Mặt ấm áp mỉm cười: “Hôm nay Dực Phong ôm được mỹ nhân về, có cảm tưởng gì?” Mẹ nó, hắn là bị buộc được không?

Dực Phong cũng thường thấy trường hợp này, cười thật vui mừng: “Nhờ hồng phúc của bệ hạ, vương phi rất được lòng ta, đa tạ Bệ Hạ tứ hôn. Về sau nhất định toàn tâm toàn ý, ra sức vì nước.”

Ta thấy hai người họ quân thần vui vẻ, trò chuyện với nhau quá mức thân, thăm than trong lòng: quân thần hòa thuận, cách xã hội hài hòa cũng không xa.

Gia Tĩnh để vừa tán gẫu, vừa nhìn lên nhìn xuống đánh giá ta một phen, thấy trượng phu Dực Phong tiến lùi có thừa, ta đây làm vợ sao có thể theo sau hắn, khi then thùng thì then thùng, nên hào phóng thì mỉm cười, tự nhận hết sức đoan chánh hào phóng, dịu dàng hiền thực.

Cư nhiên lấy được vẻ mặt tràn đầy nghi vấn của hoàng đế bệ hạ? Ta không đứng chỗ nào sao? Ồi giờ ôi, ta đã tận lực có được hay không? Yêu cầu của ngài quá cao rồi?

Chu Tam ở một bên nhìn ta nở nụ cười, hai mắt to thuần khiết của tiểu thụ tròn to như bị đông lạnh, không nháy mắt nhìn chăm chăm ta, hết sức mãnh liệt nhìn, ta cũng thân thiết nở nụ cười sáng lạn, cuối cùng dọa lui hắn, nhưng không ngờ hai người quân thần bên kia vừa đứng kết thúc một đoạn nói chuyện, không sai lệch nhìn hết các hành động của ta và tổng quản Tiểu Tam, đang lúng túng, bên ngoài có người hồi bẩm, thần tướng đại nhân có chuyện quan trọng cần báo. Gia Tĩnh để dường như cười cười với ta, “Hôm nay là ngày thứ ba các người về nhà, nhà mẹ vương phi lại không có người ruột thịt, nếu không, các người đến phủ trưởng công chúa nào nhiệt một chút đi!” Cuối cùng bỏ qua cho chúng ta.

Thì ra là sợ bóng sợ gió, ta thu hồi tâm tình mơ hồ vừa rồi, lại cúi đầu tạ ơn lần nữa, vẫn theo sát ở phía sau Tín thân vương đến Từ Ninh cung.

Đến Từ Ninh cung, nói rõ với hoàng thượng ý của Thái Hậu, lại làm lễ cáo biệt, hai vợ chồng liền chạy xô đến phủ trưởng công chúa.

Nói sai rồi, đến phủ trưởng công chúa không phải là chạy xô, bởi vì ta rất ưa thích trưởng công chúa. Đến trong phủ, được trưởng công chúa và phò mã nhiệt tình khoản đãi, buông tha những quy củ gò bó, hai vợ chồng họ mời hai vợ chồng ta cùng ngồi xuống, chủ nhân ân cần, bữa trưa cực phong phú, bữa ăn được phục vụ chu đáo, nhưng mà ta lại không ăn được nhiều, nguyên nhân là: trong bữa tiệc ta vẫn vui đầu cổ

gắng nghiên cứu, chỗ giống nhau và khác nhau của tiểu thụ tổng quản Tiểu Tam và tiểu thụ phò mã. Đáp án còn chưa rõ, tiệc đã giải tán.

Khi uống trà trưởng công chúa kéo ta đến hậu viện, ta và trưởng công chúa trao đổi một số chuyện tâm đắc sau khi cưới, thuận tiện nói một loạt mờ ám ta cho Lưu thị trong vòng ba ngày, nàng nghe xong liền nói quá đã, còn nói nàng rất là hâm mộ đảo trong viện ta, hẹn xong mấy ngày sau sẽ đến Tín thân vương phủ làm khách.

Nhìn Vương Gia và phò mã dường như đã không tìm được đề tài mới, vì vậy chúng ta về nhà.

.....

Vốn tưởng rằng cuộc đời của ta chính là như vậy, thành thân, gả cho con nhà giàu, giữ lấy ba phần đất của ta, trước người khác thì làm tốt vương phi, sau lưng người thì thay phiên làm việc, phục vụ lão công, cuộc đời của ta đã định, chỉ đành phải sống qua ngày.

Vậy mà, việc đời khó lường.

Giờ Thìn (8:30 sáng) ngày thứ bảy sau khi cưới, sau khi ta rời giường, trước hết để cho Phi Hồng qua bên bà bà lên tiếng chào hỏi, nói ta đi sang ăn điểm tâm, lại dưới sự giúp đỡ của Lục Ngạc rửa mặt xong, chuẩn bị qua bên bà bà Tín thái phi (kể từ sau ngày thứ ba về nhà, bà bà xuyên qua trước 35 tuổi của ta trực tiếp vinh dự trở thành Tín thái phi) ăn sáng kiểu tây phương Đang buồn bực sao Phi Hồng còn chưa có tới đây, chỉ nghe Đại Nha hoàn Nhã Cẩm từ phủ trưởng công chúa hồi môn tới hốt hoảng chạy tới, ôm chân của ta quỳ xuống chỉ khóc không ngừng, đợi nàng khóc ba mươi giây vẫn không ngừng nghỉ, ta cả giận, “Nói hết lời rồi khóc!”

Nàng bị ta làm giật mình, nhất thời ngừng tiếng khóc, nước nỏ nói: “Vương phi, Oanh di nương mới vừa sai Tiểu Kỷ Tử tới đây truyền lời, nói Phi Hồng. . . Phi Hồng bởi vì ngôn ngữ phạm thượng, bị vú nuôi trong phòng trắc phi bắt đi, bảo vương phi mau qua, muộn sẽ không tốt!”

Hừ, người được đẩy Lưu thị, lúc này mới thanh tịnh mấy ngày? Người đã gây chuyện, bây giờ còn rõ rệt khi dễ đến trên người của ta?

Ta vọt đứng lên, vòng vo hai vòng ở trong phòng, chuyện không thể chậm, kéo Nhã Cẩm đang quỳ khóc trên đất lên, không nhịn được nói, “Khóc cái gì? Trời sắp xuống còn có vương phi ta đỡ.”

Lại ngay mặt nói với Lục Ngạc: “Gọi người trong sân ra hết, cùng ta đi qua. Đúng rồi, bảo Trương ma ma đi theo luôn.”

Trương ma ma này vốn là lão nhân trong phủ trưởng công chúa, từ nhỏ làm việc nặng đến lớn, sức ăn lớn đến kinh người. Bình thường sức tay rất mạnh, đối với chủ tử lại hết sức, bởi vì hợp tính ta, trưởng công chúa liền làm chủ cho bà đi theo ta, nói có những chuyện lật vật cản sức thì cứ dùng bà, bà thấy ta bình thường vẫn hiền hoà, đợi với bà không tệ, cũng không cười bà là thùng cơm, nên cũng đồng ý đi theo ta. Lúc này ta tìm bà, chính là sợ chuyện có gì, để bà ra mặt cũng tốt.

Dứt lời bước nhanh đi ra cửa phòng, chạy thẳng tới Ngưng Hương viện, chạy tới cửa, cửa chính khép chặt, sớm có ma ma Ngưng Hương viện dẫn người canh giữ ở cửa, chỉ cười nói: “Vương phi Thiên tuế, trắc phi của chúng ta đang dùng bữa sáng với vương gia ở bên trong, hay là chờ nô tỳ đi bẩm báo Vương Gia rồi tính toán tiếp?”

Ta thấy bà ta run run nói nửa ngày, chỉ là quỳ ở trước cửa coi chừng cửa chính không cho vào, lòng ta nóng như lửa đốt, thúc giục đôi câu cũng không thấy nàng động. Cũng không biết Phi Hồng ở bên trong sống hay chết, nhất thời nổi trận lôi đình, đập một cước vào mặt bà ta: “Người được đẩy cầu nô tài, lén chủ tử người, cả vương phi hoàng thượng ngự tứ cũng không nể mặt? Thứ gì? Người đâu, vả miệng cho ta.” Các tiểu tử phía sau được lệnh, mấy bước xa tiến lên dồn sức đánh vào mặt, trong lúc nhất thời gương mặt mo nhiều nếp nhăn càng thêm xanh tím, lộ ra đủ màu. Bà ta cũng không thành thật, trong miệng kêu loạn: ai yêu, đánh chết người!

Cửa kết một tiếng mở ra, Lưu thị dẫn người vội vã xông ra ngoài, thấy ma ma sớm chiều chung sống bị đánh đến bầm dập, khóc lóc rồi rít xun xoe nhào tới ta: “Người được đẩy Trương Linh Tuyết độc ác, cư nhiên đánh người trong sân của ta, ta liều mạng với người.”

Ta nghiêng người mau tránh ra thế công của nàng, nháy mắt bảo Nhã Cầm Nhã Kỳ bắt lấy nàng. Ngoài miệng lạnh lùng nói: “Ma ma trong viện không có bản phi trong mắt, còn không nể mặt vương phi! Ta đây làm vương phi bảo nàng ta dạy dỗ bà ta chút. Chẳng lẽ Lưu trắc phi cũng muốn tới học quy củ?”

Nàng cả kinh, thấy thần sắc ta không đúng, cũng không dám can rờ nữa, chỉ hất tay hai người Cầm Kỳ ra, nhào tới trên thân bà già kia, chủ tớ hai người ôm nhau, vừa khóc vừa náo. Nhìn dáng dấp rất muốn náo lớn chuyện.

“Đủ rồi.” Đoán chừng Dục Phong ở bên trong nghe được tiếng khóc của ái phi, tìm ra ngoài, Lưu thị thấy Dục Phong ra ngoài, khóc càng hăng say hơn. Hắn nhìn thấy mỹ nhân khóc đến hoa dung thất sắc, nhũu chặt mày, bước nhanh về phía trước kéo Lưu thị dụ dỗ nói: “Không sao, không sao, ngoan, có Bồn vương ở đây, xem ai dám khi dễ nàng!”

Nàng quay đầu, hận hận chỉ ta: “Chính là nàng. . .”

Ta trừng, nàng sợ hãi, vẫn tránh trong ngực Vương gia khóc lớn. Dục Phong trầm mặt xuống: “Vương phi, người đừng khinh người quá đáng, Hương Nhi đắc tội người chỗ nào?”

Ta cười lạnh, chỉ ma ma này: “Vừa rồi nô tài này không có mắt, ý trắc phi cứng chiều, lén trắc phi không biết tôn trọng người trên, làm bản phi khó chịu, thiếp phi chỉ dạy quy củ cho bà ta, đang dạy, thì trắc phi chạy đến vừa khóc vừa gây, thật mất thể thống.”

Nhìn hắn nhìn hiện trường, cũng biết sự thật ước chừng như thế, không thể nói gì, chỉ trầm giọng nói: “Vương phi cũng không cần làm quá thế.”

Ta đi tới, dừng chân hỏi: “Vậy tỳ nữ Phi Hồng của bản phi lại có chuyện gì? Lại làm phiền người trong sân của trắc phi ra mặt bắt?” Dứt lời cũng không để ý hai người họ, đi thẳng vào.

Đến cửa sảnh Ngưng Hương viện, mùa đông lớn, chỉ thấy Phi Hồng chỉ mặc quần áo trong, bị cột vào trước cây cột lớn trước mái hiên, dáng vẻ hết sức nhếch nhác, đôi môi đoán chừng là bị vật cứng đánh cho bị thương, sưng đỏ gay gắt, khóe miệng đã có máu tươi, hòa lẫn nước miếng dọc theo khóe miệng, đứt quãng nhỏ giọt trên đất, trên người đã bị roi mây quất, cũng may số lượng không nhiều lắm, roi mây cũng nhét vào trên đất kẻ chân, đoán chừng là bị ta tiến vào cắt đứt. Nhìn thấy ta vọt vào, nàng yếu đuối cười một tiếng an ủi ta: “Chủ tử. . .”

19. Chương 19

Toàn thân ta run run, đi tới vòng qua một bên, run lấy bẫy chuẩn bị giúp đỡ mở ra nút buộc, tay run run nửa ngày, nút buộc lại cột quá chặt, ta nỗ lực nửa ngày cứ nhiên vẫn không nhúc nhích, càng tháo càng chặt, tay run lợi hại hơn. Phi Hồng ngẩng đầu nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng nói: “Chủ tử. . . Phi Hồng không có việc gì, chủ tử đừng khóc!”

Thì ra là trong lúc vô tình, ta đã lệ rơi đầy mặt. Ta định thần: “Ta. . . Ta không có khóc, người có đau hay không?” Ngu ngốc, ta mắng chửi mình, đã như vậy làm sao mà có thể không đau? Lục Ngạc vội vàng đỡ ta đến một bên, Nhã Cầm Nhã Kỳ đi theo phía sau Lục Ngạc, thấy cảnh này lập tức tiến lên giúp một tay, mấy cái tay chân, rốt cuộc mở ra, hai nàng đỡ Phi Hồng lui sang một bên.

Vương Gia đã mang theo Lưu thị đi tới trước mặt, thấy Phi Hồng đã được cởi trói, nổi giận nói: “Đây là ai cho thả? Bồn vương còn ở lại chỗ này, có quy củ hay không?” Xoay người nhìn thấy ta lệ rơi đầy mặt, hắn sững sốt, “Nếu. . . Đã thả thì thôi, dù sao nô tài kia cũng đã được dạy dỗ rồi, mang về đi.”

Bên kia Lưu thị thấy Vương Gia rất có xu thế mềm lòng, quạt gió thổi lửa nói: “Vương Gia, ngài bây giờ là Thân Vương, từ trên xuống dưới đều bị nhìn, đứng trước quy củ ở trong phủ, sao có thể miễn? Sau này làm sao lập uy?”

Ta giận dữ, điều phụ này, ta còn chưa tìm người tính sổ, người lại tự đưa mình tới cửa? Tiến lên liều mạng tát một cái, “Vương Gia và bản phi nói chuyện, còn chưa đến phiên người chen miệng, muốn lập quy củ, trước hết từ người đi.”

Vương Gia nhìn thấy ta động thủ, muốn ngăn cản ta đã không còn kịp rồi, chỉ đành phải nhanh nhẹn kéo Lưu thị, nào ngờ ta đã sớm nộ hỏa công tâm, lần này vừa nhanh vừa mạnh, hấn kéo qua, ta lại thuận thế ột cái tát, lần này Lưu thị vừa vịn bị tát, bỗng chốc bị lực quán tính làm ngã ra đất. Một tay Vương Gia cầm một góc áo nàng, đứng ở đó như khúc gỗ, vú nuôi và nha hoàn trong viện vừa mới chuẩn bị tới đây đỡ chủ tử họ, ta đã quát: “Ta xem ai dám tới đây?”

Vương Gia cuối cùng không nhịn được: “Vương phi, người đã đánh người, làm gì nhất quyết không tha?” Dứt lời tự cúi người đỡ Lưu thị, da thịt Lưu thị vốn trắng nõn, mới vừa khóc nháo ở ngoài, đã sớm hồng hồng, hiện tại còn bị tát, má trái sưng lên thật cao, đoan đoan chánh chánh có năm dấu tay.

Vương Gia lại gần nhìn một chút, cả giận nói: “Người xuống tay cũng quá nặng.”

Ta cười lạnh nói: “Vậy sao? Vậy Phi Hồng thì không nặng sao?”

Hắn nhàn nhạt bác bỏ: “Sao người lấy người của người so với Hương Nhi? Một nha đầu, đánh chết cũng không có gì.”

Ta nhìn Phi Hồng yếu ớt tựa vào trên người Nhã Cầm, đưa mắt cầu xin tha thứ, muốn ta bỏ qua.

Chuyện cười, đánh người của ta, sao có thể muốn thôi thì thôi? Trần Dục Phong người khá lắm, thiết thòi lúc sáng ta còn muốn sống qua ngày thật tốt với người, người cư nhiên đối với ta và người của ta như vậy, thật xem thường mạng người. Tính ta nhìn lầm, còn mong chờ người có thể thay đổi, bản tính người như thế, sao đổi được? Chuyện hôm nay, dù gì cũng phải kết thúc với người.

Nghĩ đến đây, tuyệt vọng cười cười, đi tới trước mặt Lưu thị, nàng sợ tới mức lui về phía sau né tránh. “Ta đang muốn hỏi Vương Gia và Lưu trác phi, người của ta làm sao mà đắc tội hai vị rồi hả?”

Dứt lời liền dùng tay áo lau nước mắt, vung tay áo lên, đi thẳng vào chủ vị phòng khách ngồi xuống. Dục Phong thấy ta không muốn vì vậy mà để yên, thở dài, cũng đi tới trong sảnh ngồi xuống.

Lưu thị uất ức đi theo Dục Phong vào, lại không lên tiếng đứng lại phía sau hắn. Ta sợ nàng lại muốn làm chuyện xấu, không nặng không nhẹ hỏi: “Thế nào? Vương Gia và vương phi đồng loạt tới, liền chọc cho Lưu trác phi không có chỗ ngồi sao?” Nàng cầm lấy khăn gấm xoa khóe mắt, kì kèo mè nheo đi tới vị trí đầu nào ở tay trái ngồi.

Ta ho một tiếng, nhìn đoàn người yên lặng đi theo vào, hỏi: “Vừa rồi Phi Hồng rút cuộc phạm vào chuyện gì? Ai hiểu biết thì bước ra tử mĩ bẩm rõ cho bốn vương phi.”

Không bao lâu, vú nuôi Vương thị của Lưu thị bước ra khỏi hàng, quỳ bái: “Hồi bẩm vương phi Thiên tuế, chuyện là như vậy. Hôm qua đại nha đầu Quế Hương trong viện của ngài chạy tới chỗ trác phi, nói là ngày đó thiên tuế ngài lập quy củ xong rồi, trên đường Phi Hồng và ngài từ chỗ Thái phi Thiên tuế về, nói mấy câu rất bất kính với trác phi nương nương. Nói trác phi là hồ ly, bộ dạng xinh xắn, tính tình lại vô cùng hung ác. . . . Tóm lại, nói trác phi cái gì cũng sai”. Nhớ tới là có có chuyện như vậy, chẳng qua là nói đôi câu liền bị ta cản lại, nào có thêm dầu thêm mỡ như bà ta nói?

Ta phát phát tay, ý bảo bà ta câm mồm. “Quế Hương đâu? Ở nơi nào?”

Thật lâu, mới thấy một đứa nha hoàn sợ hãi từ trong góc đi ra, quỳ xuống nói: “Hồi vương phi Thiên tuế, có nô tỳ nơi này.”

Ta cũng không dài dòng, ngồi nghiêm chỉnh hỏi: “Những gì Vương ma ma nói vừa rồi, đều là lời nói thật sao?”

Nàng cả kinh, dập đầu: “Hồi vương phi Thiên tuế, vâng”

Ta vụt đứng lên, đi tới trước mặt lạnh lùng nói: “Lúc ấy bốn vương phi cũng ở đây?! Người không thấy bốn vương phi sao?”

Nàng sợ tới mức nằm trên mặt đất: “Nô tỳ không dám.”

Hình như nghe Vương thị nói là Đại Nha hoàn trong viện ta, sao lại lạ mặt? Ta cười lạnh: “Ngẩng đầu lên.”

Nàng nghe lời ngẩng đầu lên, gương mặt bị giật mình. Nguyên lai là trước kia Vương Gia an bài ở trong viện của ta, ta thấy ta đã có bốn Đại Nha hoàn Phi Hồng Lục Ngọc Nhã Cẩm Nhã Kỳ rồi, liền liệt nàng vào trong nha hoàn nhị đẳng, đoán chừng là không phục, nên hại ta.

Ta rời chỗ ngồi đi tới đại sảnh, trong phòng có khoảng hai ba mươi người đứng, đều không dám thở mạnh. Ta xoay chung quanh nàng một vòng, đột nhiên cúi đến trước mặt nàng, dùng âm thanh tất cả mọi người nghe được nói: “Người được đẩy cầu nô tài, vốn là người trong viện của ta, lại đến viện của trác phi nói huyền thuyên, bàn luận thị phi, người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như thế, đợi lát nữa thu thập người.”

Ta ngồi thẳng lên, hất mặt hỏi: “Lúc ấy còn có ai? Người nào nghe Phi Hồng nói những lời bất kính kia? Nói bản phi nghe một chút? Bản phi cũng muốn xem, có những ai tham dự chuyện này?”

Lưu thị ngồi một hồi lâu, nghe được ta hỏi như thế, đứng ngồi không yên, “Vương Gia, vương phi. . .”

“Người cầm miệng cho ta, quy củ mới vừa dạy không nhớ sao?” Ta cười như không cười nhìn nàng.

Nàng quả nhiên nghe lời ngậm miệng. Cũng vụng trộm nhìn Dục Phong mấy lần.

Tín thân vương do dự hỏi: “Linh Tuyết, như người hỏi, còn có ai dám nói thật?”

Ta lạnh lạnh nói lại: “Vương Gia, thiếp phi dầu gì cũng là người đứng đầu hậu viện này, Vương Gia có vấn đề, cũng phải đợi thiếp thân hỏi xong tình huống rồi nói. Được không? Vương Gia?”

Dục Phong thấy giọng điệu ta khó chịu, cũng không tiện nói tiếp, chỉ ra hiệu ta tiếp tục.

Ta thấy hần không lên tiếng, cũng nâng thẳng eo ngạo nghễ hỏi: “Nói đi, còn có ai ở đó, người nào nghe được nữa?”

Trong lúc nhất thời phòng khách yên tĩnh đến tiếng châm rơi xuống đất cũng nghe được. “Hử! ~” ta không nhìn được thúc giục.

Từ trong đám người lục tục đứng ra mấy người. Họ cùng nhau quỳ xuống: “Lúc ấy tui nô tỳ đều ở đó, cũng không nghe được Phi Hồng cô nương nói gì.”

Ta hài lòng gật đầu một cái.

“Vậy là ai đánh Phi Hồng?” Ta chỉ chỉ một tiểu nha đầu áo xanh xem ra lạnh lợi nhất đang quỳ ở giữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt ta, lập tức cúi đầu, cung kính đáp: “Hồi vương phi Thiên tuế, vừa mới bắt đầu là vú nuôi Vương ma ma của trác phi dùng chưởng thủ vả miệng, sau đó. . . Sau đó Phi Hồng cô nương không chịu nhận, Vương Gia liền lấy roi mây. . . Đánh mấy cái.”

“Ừ, biết, người đứng lên đi, tên gọi là gì?” Ta rốt cuộc hạ giọng nói hỏi.

Nàng rút thân thể: “Nô tỳ gọi Tiểu Khí Nhi.”

“Tốt, bốn vương phi biết. Tiểu Khí Nhi người đứng lên đi!”

Thấy chuyện đã hỏi rõ, ta xoay người nói với Lục Ngọc: “Gọi Trương ma ma đi lên.”

Lại tức giận hỏi Tiểu Khí Nhi, “Cái gì gọi là chưởng thủ?” Nàng lạnh rung đi đến cái bàn bên cạnh, cầm lên một phiến gỗ chế từ cây vạn tuế. Bề rộng chừng ba thước, dài năm thước, cầm ở trong tay rất có phân lượng, cây vạn tuế này, là bền bỉ nhất, lại không dễ hư hại, cho nên dùng để làm đồ gia pháp cũng thích hợp.

Ta đi tới trước mặt Vương vú nuôi, cười cười: “Người ở chỗ này đều nói không nghe thấy Phi Hồng nói huyền thuyên gì, chỉ Quế Hương nghe được, thoát nhìn là nàng đang bị đâm thọc, hôm nay người lấy thân phận vú nuôi của một trác phi, dùng một lý do không có chứng cứ để dạy dỗ Đại Nha hoàn hồi môn trong phòng của chánh phi, ai cho người lá gan đó? Hôm nay ta không cho người biết mặt, ngày mai người sẽ dám cười lên đầu bốn vương phi. Nhìn ở việc người là vú nuôi hồi môn của trác phi và tuổi tác đã cao, hôm nay cũng không cần dùng chưởng thủ này, bốn vương phi nhân từ, sẽ để a ma hồi môn của ta tới gặp người.”

Dứt lời cũng không chờ bà ta kêu oan, quát lên với Trương ma ma đang chờ bên cạnh: “Ma ma, động thủ đi, xảy ra chuyện lớn, bốn vương phi chống lưng cho người.”

Trương ma ma được lệnh, xông lên làm nhiều việc cùng lúc, một hồi loạn tát, mấy bàn tay xuống, Vương vú nuôi đầu còn tức giận, máu tươi từ trong miệng chảy ròng, ngã xuống đất ngất đi.

Lưu thị thấy thế, nhào tới trên người Vương Gia kêu trời gọi đất: “Vương Gia tha bà vú! Bà vú không chịu nổi!”

Khổ nỗi Vương Gia thấy ta giận dữ lôi đình, không tiện phát tác, lại thấy ái thiếp khóc đến thật sự là đáng thương, ho một tiếng: “Vương phi, không phải nói là đợi người thăm xong, Bốn vương hãy hỏi sao? Sao cả Bốn vương cũng không nể mặt?”

Ta cười lạnh: “Vương Gia không phải bảo người đánh thắng sao? Nói vậy trước đã lên tiếng hỏi tội trạng rồi. Còn thăm cái gì?”

Hắn ghen lời, cả giận nói: “Người cường từ đoạt lý.”

Ta ngửa đầu cười to: “Vậy sao? Vương Gia cho là Linh Tuyết quản giáo người làm sai lầm rồi sao? Nếu người cho rằng Linh Tuyết phạm vào thất xuất chi điều, có thể bỏ Linh Tuyết, không cần phải vì thiên vị tiểu thiếp mà đối chọi gay gắt cùng thiếp phi.”

“Người. . . Nữ nhân chanh chua này, cho dù Bốn vương không thể hưu người, về sau đừng mơ tưởng Bốn vương bước vào trong viện người nửa bước nữa.”

“Như thế rất tốt, đường đường Vương Gia nói được phải làm được, thiếp phi sẽ không đến phòng ngại Vương Gia nửa phần, chỉ là chuyện ở hậu viện này, bất kể Vương Gia để ý tới thiếp phi hay không, thiếp phi vẫn làm chủ, hi vọng người ở chỗ này đều phải có chỗ thu lại. Chớ ý Vương Gia cứng chiều, làm ra chuyện gì phòng ngại đến bản phi, nếu không. . . . Bản phi vẫn cho nàng đẹp mắt.” Dứt lời có điều ngụ ý nhìn Lưu thị, nàng bị một phen ngôn từ quyết liệt của ta làm sợ tới mức đứng ở tại chỗ, lúc này thấy ta nhìn nàng không chớp mắt, nàng vội vã gật đầu, suy nghĩ một chút không đúng, lại không dám ra tiếng, chỉ là lẩm bầm lẩm bầm tới gần Vương Gia.

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã của Tín thái phi: “Thế nào, thế nào đây?”

Dục Phong, ta, Lưu thị đều không lên tiếng, Trương ma ma mới vừa đánh người, giờ phút này báo rõ mọi chuyện xảy ra với thái phi.

Tín thái phi giận dữ, chỉ vào Lưu thị mắng: “Người được đẩy tiện nhân, trên dưới không nghiêm, bình thường ý Phong nhi cứng chiều, ở trong viện hoành hành ngang ngược, ta nể mặt mũi của Phong nhi, mới nhẫn nhịn, lúc này người càng thêm lấn đến trên đầu chánh phi, muốn gì?”

Dừng một chút, chỉ vào Dục Phong mắng: “Ta. . . . Ta nuôi phí người nghịch tử, làm việc nóng nảy, lại thích nghe ngọt, thôi, thôi, coi như ta không có nuôi nhi tử như người.”

Dục Phong thấy thế, vội vàng chạy lên phía trước quỳ xuống, nhất thời, mọi người quỳ đầy đất. Thấy nàng còn muốn tiếp tục, ta vội vàng nháy mắt, ý bảo nàng chớ làm hòa, lòng ta đã lạnh.

Nàng hiểu ý, vẫn là bộ dạng vô cùng đau đớn: “Các người đều khổn kiếp, sao cứ muốn chia rẽ căn nhà êm đẹp.”

Dục Phong không phục nói: “Đều là do bà chân to này vào cửa, mới chọc ra một đồng chuyện. Không phải vậy. . . .”

“Không phải vậy. . . . Nếu không thì do Lưu Ngưng Hương khuấy trong phủ long trời lở đất?” Tín thái phi cả giận nói, “Thôi, người xem chánh phi không vào mắt, mở miệng cứ bà chân to nhiều lần vũ nhục nàng, về sau chánh phi liền dọn đến trên đảo ở cùng với bà lão như ta, đỡ phiền mắt các người. . . .”

Ta xem tiểu Triệu Hàm do bà vú ôm đứng ở trong góc nhỏ, run lẩy bẩy, đáng thương. Lôi kéo ống tay áo Tín thái phi, nàng tiếp lời nói: “Đứa bé Triệu Hàm ta thấy để tránh cho đồ khổn kiếp các người dạy bậy, do ta mang tới trên đảo nuôi đi.”

Lời này vừa nói ra, Dực Phong cũng không có gì, Lưu Ngưng Hương lại phàn nàn, mười vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng không dám phản bác, sau những đả kích liên tiếp, đã sớm tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Cũng không quản nàng tình nguyện hay không, tav và bà bà Tín thái phi, mang theo người làm từ phủ công chúa mang tới, và Phi Hồng Lục Ngạc, không tiếng động trở lại trên đảo.

.

Bà bà xuyên qua trước cửa ta vừa vào nhà liền hỏi: “Linh Tuyết, sao chuyện biến thành như vậy? Các người thành thân mới bốn ngày mà?”

Ta làm sao biết? Ta đã sớm tâm lực tiêu tụy.

“Rất nhiều người cho rằng hôn nhân là một loại trốn tránh, kết hôn rồi có thể nghỉ ngơi, trên thực tế sau khi cưới chiến tranh mới bắt đầu, giữa phu thê là một loại quan hệ vô cùng đối trá ——”

Mà ta. . . , giải quyết dứt khoát, chỉ vì ta không thể chịu nhục, cúi đầu cầu sinh. Ta thua, cho nên ta lùi bước.

Ta thừa nhận mình thất bại, ta cho rằng ta có thể bằng kiến thức của ta, để thay đổi nhân tính sớm bị xã hội phong kiến nô hóa?

Ta không làm được, ở trong xã hội phong kiến này, ta không phải là gì cả. . . Ta không phải vạn năng! ! !

Nhìn ánh mắt ân cần của Tín thái phi, nghĩ đến ánh mắt vẫn cảm kích tin tưởng của Phi Hồng Lục Ngạc. Ta thở dài, không nói gì cầm tay của nàng.

“Cũng may. . . Ta không có mất đi toàn bộ, ta còn có các người.”

20. Chương 20: Quyết Tuyệt

Đã là 29 Tết, trên dưới trong ngoài đảo Như Ý, đều dùng gấm đỏ để làm đồ trang trí mới, Tín thái phi vốn cũng không ưa thích những thứ hình thức này, nhưng thấy ta vui ở trong Hương Tạ suốt nửa tháng, cửa lớn không ra, cửa sau không gần, sợ buồn bực, nên mượn cớ gần sang năm mới, làm vài việc vui mừng.

Tính tính toán toán, ta đi tới cổ đại đã hơn một năm, còn nhớ rõ khi vừa xuống Giáng Tuyết cư, hoa đào đang nở rộ rực rỡ. Thành thân mới nửa tháng, lại dài như một thế kỷ.

Hơn một tháng nay, ta trừ đến Mân Côi Viên kể bên thăm Phi Hồng, hoặc là tâm tình tốt lại nhàn rồi trêu chọc Triệu Hàm, thì nhiều nhất là núp trong Hương Tạ ngủ đông. Tín thái phi cho là ta bị đả kích, chưa gượng dậy nổi. Ngày ngày vòng vèo tìm cách cho ta vui.

Nói thật, nhìn nàng dốc hết toàn lực quan tâm ta, không phải là không cảm động. Thật ra thì ta cũng không phải người yếu ớt như vậy, chỉ là hơi đưa đám, hơi mất mùi mác thôi. Vẫn cho là ta là từ trên trời giáng xuống, trong xương cảm thấy mình hết sức ưu thế. Ai ngờ con người lúc còn sống, mọi chuyện sao có thể ỷ lại ở người khác? Ta chỉ là định vị ỉnh lằn nữa, một lòng tìm cơ hội, mưu đồ đông sơn tái khởi. Ta đã rầm rầm nhóm nhóm đi tới nơi này, sẽ phải rầm rầm nhóm nhóm sống tiếp, Trần Dực Phong người nhìn ta không vừa mắt, ta mạn phép không cần như ý của người, theo như tính tình thật của mình, sống đặc sắc, thuận buồm xuôi gió hơn trước, ta là người quen cô đơn, nhưng cũng không cam chịu cô đơn.

Phi Hồng vốn luyện võ, khôi phục thật nhanh. Bây giờ đã khôi phục gần hết, nhớ tới hôm qua ta vì hiếu kỳ nên đã hỏi nàng: “Không phải người biết võ sao? Sao không tránh?”

Nàng chân thành đáp: “Lúc đầu ta thấy tình cảm của chủ tử và vương gia rất tốt, không muốn khiến cho chủ tử vì ta, mà có mâu thuẫn với Vương Gia. Lại không ngờ, cuối cùng vẫn là khiến chủ tử và Vương Gia phân ra.”

Ta hung tợn mắng: “Ngu hết biết, về sau còn xuất hiện tình trạng như vậy, phải lấy mạng của mình làm trọng, chủ tử người là người ích kỷ, một lòng giữ lại người văn võ song toàn để giúp ta, nếu người bị mấy tên khốn kiếp đánh chết, người bảo chủ tử ta đi đâu tìm thêm một Phi Hồng đây? Chủ tử người và Vương Gia, vốn chưa nói tới ân ái vô cùng, làm sao lại chia ra, huống chi mâu thuẫn cũng không chỉ một lần hai lần? Như vậy cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Nàng nghe được lời nói này, cứ nhiên khóc lớn không ngừng, đôi đũa ta còn thân thiết hơn trước.

Ta thở dài, thừa dịp cuối năm cần giáo huấn, triệu Lục Ngạc Nhã Cẩm Nhã Kỳ cùng cả đám người làm, giáo huấn ở thiên sảnh Mân Côi Viên: “Về sau sống ở trong viện phải chú ý chút, đừng không có việc gì lại đi gây chuyện, chọc cho khổ thân. Nhưng nếu gặp chuyện gì uất ức trong viện, hoặc là có người cố ý khiêu khích, các người có thể chính chết những tên không có mắt đó cho ta, mọi việc đều có bốn vương phi ! Bốn vương phi dầu gì cũng là Thân Vương phi hoàng thượng ngự tứ, ta xem ai không có mắt dám đụng hòng sủng.”

Sau khi mọi người nghe xong, vừa cảm động vừa mừng rỡ. Chỉ nói ta trải qua chuyện này, về sau liền ỉu xiu xuống, cả bọn hạ nhân cũng không ngốc đầu lên được. Bây giờ nhìn lại, vương phi như ta cũng không phải là nhân vật mặc cho người khi dễ.

Ta phát tay bảo chúng người làm lui xuống, chỉ thấy Tín thái phi lười biếng tựa vào khung cửa, mắt không chớp nhìn chăm chăm ta, ta nở một nụ cười sáng lạn. Nàng vui vẻ, nhẹ nhàng đi tới: “Cô nàng nàng, hại ta lo lắng vô ích bấy lâu, lại không thấy người muốn chết muốn sống.”

Ta đi tới dựa dựa nàng: “Chúng ta đều không phải là nữ tử buồn phiền vì tình cảm, tiết kiệm chút sức, nói xem đêm 30 tối mai an bài thế nào?”

Nàng cố tình kinh ngạc: “Giao thừa không phải phải đi vào cung với tướng công của người sao? Quốc yển ! Không phải người muốn bỏ qua chứ.”

Ta giả vờ hận hận chưa chưa nói: “Làm sao có thể bỏ? Vậy không phải ta để con mòng cua tiểu thiếp kia chiếm lời sao?”

“Xem cái miệng nhỏ nhắn này. . . . Cũng may không trở mặt với người, nếu không không biết bố trí ta thế nào đây?” Nàng che miệng cười xinh đẹp.

Ta liếc nàng một cái.

.

Buổi sáng ngày 30, cửa chính trên đảo mở ra. (Cửa chính trên đảo vốn nhờ đề nghị của ta vào ngày đầu đến đây, mở rộng ra bốn ngày, sau khi ta lên đảo lại đóng lại lần nữa.) Ta cùng với Tín thái phi cầm y hoa phục đoạn chánh ngồi ở vị trí đầu nào phòng khách, Triệu Hàm được bà vú ôm đặt ở vị trí đầu nào bên phải. Giờ Thìn, Tín thân vương Dực Phong dẫn theo trác phi Lưu thị, di nương Ngọc Oanh Ngọc Yển, thêm mấy đại nha hoàn, cùng nhau đi vào bên trong Ba Lê Hương Tạ.

Đội Tín thân vương hành lễ với mẫu thân xong, ta đứng lên, cúi chào hần, coi như là xong lễ. Ở trong Hương Tạ này, hai mẹ con chúng ta coi như là chủ tử rồi, hần đường đường Thân Vương cũng chỉ được ngồi một bên. Đám nữ quyến kia cũng đồng loạt dập đầu chúc Tết Thái phi, nghỉ, lại rất cung kính cúi đầu với ta.

Nhìn ra được, Lưu thị phải không tình nguyện lắm. Nhưng danh tiếng chánh phi của ta vẫn còn, cũng không có cách nào, ngược lại hai vị di nương Oanh Yển, thật tâm thật ý cúi đầu, vẫn an ta.

Ta ở trên đảo này nhiều ngày, hai nàng từng nhiều lần lên đảo thỉnh an, nhưng đều không được vào cửa. Dực Phong mỗi tháng mấy lần và Lưu thị mỗi tháng một lần đến thỉnh an, đều bị cản ở ngoài cửa.

Ta thấy gương mặt hai nàng chân thành, cũng khách khí tán dóc vài câu, lại thưởng. Đối với Lưu thị, đều là trước sau không để ý. Giả bộ đại độ à, tha thứ ta, ta không làm được.

Đội mọi người đều làm lễ ra mắt xong, bà vú nhìn thấy buổi lễ kết thúc, liền mang theo tiểu thế tử Triệu Hàm hành lễ mấy cái cho cha mẹ hần theo quy củ.

Đứa nhỏ Triệu Hàm này mới hai tuổi, đáng đáp lại vô cùng đáng yêu, không thể không nói, hai cha mẹ ngu ngốc kia, quả là hơi hợm hạng nhất. Trước kia hắn được Lưu thị dạy dỗ, cố gắng phát triển theo hướng thiên tài thiếu niên, kết quả bị dạy thành tính tình im lìm, tới trên đảo lâu như vậy, ta và Tín thái phi nhất trí quyết định, ngừng việc học văn của hắn, chỉ chờ một số lễ nghi căn bản, cả ngày dặt theo chơi đùa vui mừng ở Mân Côi Viên, Hương Tạ, cũng dạy hắn một số chuyện theo như phương pháp của nhà trẻ ở hiện đại, lúc này mới từ từ khôi phục một số phản ứng bình thường mà nhi đồng cần có, cũng thỉnh nũng nịu với ta và Tín thái phi, mở miệng một tiếng “Mẹ” “bà nội Thái phi”. Làm cho chúng ta ngọt ngào, hoàn toàn không giống như xưa.

Giờ phút này hắn mè nheo đi đến trước người Dực Phong, cung kính kêu một tiếng: “Cha.” Dực Phong cười, đang chuẩn bị tiến lên thân cận một chút với nhi tử, tiểu quý kia lại cơ trí, vọt đến bên cạnh mẹ ruột hắn, lễ phép kêu một tiếng: “Mẹ.”

Mặt Lưu thị cũng biến sắc, tay run rẩy đưa về phía đầu tiểu Triệu Hàm. Hắn lui hai bước, cười nói: “Bà nội thái phi và mẹ cả nói: đầu nam tử, eo nữ tử, chỉ có thể nhìn, không thể chạm.” Ta giật mình cười. Đây là khẩu ngữ người phương nam của ta, lần trước nói đùa với Tín thái phi, vậy mà tiểu quý này để ý?

Dực Phong vừa nghe, giận dữ: “Nghịch đồ này, học những thứ lộn xộn lung tung gì?”

Tiểu Triệu Hàm vừa nghe giọng nói cha hắn không đúng, chạy đến trước mặt ta: “Mẹ, cha thật hung dữ.”

Lưu thị nhìn thấy Triệu Hàm mở miệng gọi ta một tiếng mẹ, lại vô cùng thân cận với ta, cả ban đầu ở chung với nàng cũng không được vậy, thoáng chốc trên mặt chuyển màu xanh lá.

Thái phi một bên mồm mồm nói: “Đúng vậy, Hàm nhi mới hai tuổi đã hiểu việc này, không giống lão tử của hắn, không được dạy dỗ mới cả mồm nhặt đều không chê.” Lời nói này cũng có nguyên nhân, nghe các tiểu tử trong sân nói, gần đây Dực Phong si mê một kỹ nữ xinh đẹp ở thanh lâu, thỉnh thoảng không trở về mà ngâm mình ở đó.

Mặt Dực Phong đỏ lên, cũng không dám lên tiếng. Lưu thị lại lấy dũng khí hỏi: “Không biết mẫu phi và vương phi bình thường dạy Hàm nhi cái gì?”

Ta cười lạnh không nói. Thái phi nhìn sắc mặt ta, cười cười: “Cũng chỉ là dạy vài thứ trước kia không học, nói ví dụ như làm người thế nào!”

Lưu thị bị một câu của Thái phi chặn lại, đang chuẩn bị đặt câu hỏi lần nữa, Dực Phong thấy trường hợp lạnh lùng, kinh sợ nói thêm gì nữa càng bối rối, chen miệng cười theo, nói: “Mẹ và chánh phi xuất thân thế gia, thông thường bắt phạm, tự nhiên dạy chuyện tốt.”

Lưu thị vừa nghe, nóng nảy: “Thì ra là Vương Gia từ trong đáy lòng vẫn ghét bỏ Hương Nhi xuất thân không tốt sao?”

Ta lạnh lạnh chen một câu: “Vương Gia và trác phi muốn liếc mắt đưa tình, nên trở về đại viện đi, các nô tài nơi này đều không thường gặp, mặc dù lên đảo cũng dạy mấy quy củ thông thường, nhưng tóm lại là học không giỏi, gây ra chuyện cười thì không hay.”

Dực Phong mất tự nhiên cười vài tiếng: “Vương phi nói đúng lắm, chỉ là buổi chiều hôm nay, trong cung có dạ tiệc, đặc biệt chỉ rõ mời Thân Vương và vương phi cùng nhau tham gia, nếu như vương phi không có vấn đề, ăn trưa rồi cùng đi?”

Ta sững sốt một chút, như vậy coi là cúi đầu? Cũng nở nụ cười rất là dối trá: “Dĩ nhiên, Vương Gia có phân phó, thiếp phi nào dám không theo?”

Vừa giỗ tổ vừa cúng bái thần linh cho tới trưa, lại trở về chánh viện ăn xong bữa cơm đoàn viên, sau đó thay triều phục thân vương vương phi, đoàn người Dực Phong, ta, Lưu thị lỏng lẻo hùng dũng ngồi lên xe ngựa đi vào cung dự tiệc.

Theo như quy củ mệnh phụ có phẩm cấp phải đến cung Thái hậu hầu hạ trước.

Vì vậy ‘hai tỷ muội’ ta và Lưu thị lại đến cung Thái hậu. Đến Từ Ninh cung, Thái hậu trước sau như một thân thiết đối đãi ta, kéo tay của ta, không cho dập đầu, không cho đứng nói chuyện, cùng bà ngồi trên giường gấm. Lưu thị vẫn cố đơn đi theo phía sau, cúi đầu không nói.

Ồi giờ ôi, áp lực này to lắm. Trong cung Thái hậu không giống lúc bình thường ta tới, trong ngoài đều là mệnh phụ và công chúa hoàng gia. Mệnh phụ bên trong có chừng mười người: Quý Phi, phi, tần. Mệnh phụ bên ngoài có hơn mười người: Thân Vương phi, Quận Vương phi, nhất phẩm phu nhân.

Ta bị lôi kéo đi lên ngồi xuống, nhất thời các loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn thẳng đến, thù hận, ghen tỵ, hâm mộ, xem náo nhiệt, nịnh bợ, trợn mắt kinh người.

Thái hậu vỗ vỗ tay của ta, bắn quét một phen, nhàn nhạt nói ra: “Tín thân vương phi là một đứa bé khéo léo, nhà mẹ lại cô thế, bình thường ai gia thương yêu nhiều chút, các vị sẽ không để tâm chứ!”

Buồn cười, ai dám để ý? Ta đây được cưng chiều cũng không dám. Một chiêu này của thái hậu có dụng ý gì? Lúc này ta thật không hiểu.

Một phen khiến cho các loại ánh mắt quan sát đều có chỗ thu lại. Chỉ có một nữ tử hình như là phi tử, mười sáu mười bảy, vẫn mở một đôi mắt to vô tội, đi lên: “Mẫu hậu thật thiên vị, cả nàng dâu mình cũng không thích.”

Thái hậu mừng rỡ: “Vẫn là Lý Hiền phi miệng ngọt, ai gia đều thương, chỉ là trong cung này, chúng ta đều là chủ nhân, Linh Tuyết là khách. Người cũng muốn tranh cao thấp sao?”

“Tuyết Nhi không dám”. Lý Hiền phi ngoan ngoãn cười một tiếng.

Lại một Tuyết Nhi, lúc này nàng cao hơn ta, đoán chừng phải đổi tên đúng là ta.

Ta dò xét cẩn thận một phen, thì ra vẻ đẹp của Lưu Ngưng Hương, ở trong tất cả mệnh phụ, bao gồm hậu phi, cũng là thượng đẳng, khó trách Dực Phong - đứa trẻ hư này xem như trân bảo, quả nhiên tiền vốn tốt.

Trưởng công chúa khoan thai tới chậm trước bữa tiệc, lại hàn huyên một hồi lâu với ta, ở trong vòng vây của đoàn mệnh phụ sắc màu rực rỡ, ta ở trong cung ăn xong bữa cơm tất niên thứ hai sau khi xuyên qua. Dĩ nhiên, tên cũng không đổi, ai kêu ta là hồng nhân trước mặt Thái hậu?

Trên đường về nhà, Tín thân vương rang rỡ đầy mùi rượu, thần thái phấn khởi nói với ta và Lưu thị được lòng hoàng đế thế nào, quan trường đặc ý thế nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Lưu thị viết đầy sùng bái, khiến cho khí diễm của hân hạnh thêm không ai bì nổi.

Nói nhỏ thì thăm một đường, trở lại chánh viện Dực Phong rốt cuộc ý thức được ta trầm mặc cả đường, hân hạnh người đưa Lưu thị trở về Ngưng Hương viện, giữ ta lại trong chính sảnh ngồi vào chỗ của mình, ta không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hân.

Nhận lấy trà Ngọc Yến pha, nhấp hai ngụm, đợi tất cả người làm đều đi rồi cuộc mở miệng nói: “Linh Tuyết, chuyện lần trước giáo huấn nha hoàn chuyện người, đã qua, còn chưa tính, chúng ta rốt cuộc là phu thê chánh thống, không nên so đo những chuyện nhỏ này, nếu như người có thể sửa đổi tính tình đúng lý không buông tha người của người, hiền lương thực đức như Hương Nhi, tối nay người liền dọn về, chúng ta vẫn là người một nhà.”

Vừa mới bắt đầu ta còn kiên nhẫn nghe, sau khi nghe xong, cả nụ cười trào phúng cũng không giấu được. Giận dữ đứng dậy, đi tới bên cạnh hân cười lạnh nói: “Vương Gia, xin thứ cho thiếp phi không hiểu quy củ, không học được hiền lương thực đức, Vương Gia nên buông tha khối đá cứng ngàn năm không đổi như ta đi, cùng Hương Nhi của người sống qua ngày thôi, bây giờ thiếp phi trở về đảo Như Ý.”

Một câu cuối cùng chưa nói xong, hân cầm lấy ly trà, nhân thể ném tới đây: “Khá lắm nữ nhân không biết điều, Bôn vương nhẫn nhịn, ặt mũi mà lên mặt.”

Ta nhất thời không bắt bẻ, không tránh thoát thế công của ly trà, vai trái bị đập vừa vặn, nước trà văng đầy người, cũng may mùa đông ăn mặc đủ dày, giảm đau hơn phân nửa, lại vẫn đau triệt tâm. Từ thân tới tâm! Cũng không trông nom nước trà trên người, chỉ cười lạnh nhìn hân một lát, nói từng chữ từng câu: “Chỉ bằng lần ném này, từ nay về sau, trước người chúng ta vẫn là cùng phu thê hòa thuận, sau người hai ta ân đoạn nghĩa tuyệt, kính xin Vương Gia tự giải quyết cho tốt.”

21. Chương 21: Bên Ngoài Phủ Là Bầu Trời Bao La

Lại đến mùa hoa đào nở rộ, ta ngồi trên ban công phía sau Lâm Hồ trong Hương Tạ uống trà cảm thán, những ngày sau này thực vui vẻ. Không thể không nói, khi xây dựng tòa phủ này, Tín thái phi quả thật là thiên tài hạng nhất, có thể lợi dụng nhân lực vật lực có hạn ở cổ đại sáng tạo ra mấy kỳ tích không thể làm. Cái sân này được mấy cây cọc kiên cố chống đỡ từ dưới nước, trước khi xây ở trên nước, diện tích lớn chừng 60 , toàn dùng cẩm thạch xây thành, đặt vài chậu hoa không theo quy tắc. Rất có cảm giác quý tộc nhàn nhã.

Từ sân nhìn xuống, hồ nước trong veo, các loại cá vàng danh quý tự do tự tại trong nước. Đường về được làm từ bạch ngọc, quanh co kéo dài hơn 30 thước mới đến bên bờ, trên bờ vô cùng trống trải, hai đầu xa xa dùng tường rào vòng quanh chỗ này vào trong phạm vi đảo Như Ý, loáng thoáng có một số hoa đào, hoa mai cùng vài cây cầu gỗ, vô cùng chỉnh tề mà thoải mái, ở trong góc ngách có mấy tịnh xá, Thái phi giới thiệu: đó là năm đó đang được thánh sủng thì hoàng thượng thấy nàng ngày thường kinh thể hãi tục, ngày sau sẽ sinh ra rắc rối, nên ấy ám vệ nằm vùng ở đó, lúc nào cũng che chở nàng chu toàn, tất cả nghe theo lệnh của nàng. Ngày thường không được gọi sẽ không lên đảo. Nàng kiêu ngạo nói: ở chỗ của nữ nhân của hần, ấy hộ vệ nằm vùng trong sân, là vốn không thể nào. . . . Sau này không còn thân với vừa nữa, nhưng nhớ tới tình cũ, cộng thêm có chung một nhi tử, cho nên cũng không rút lui đi. Chỉ là mỗi hai năm lại đổi một ám vệ, đã thành luật bất thành văn của ám vệ.

Nàng từng vui vẻ nói: “Về sau ta đi, ám vệ này ta liền cho người.”

Ta chưa quen nàng lâu, không tin Tín thái phi lo cho ta đến đây, lỗ mũi không khỏi ê ẩm.

Chưa từng có bất luận kẻ nào đứng lên nói nửa câu cho ta, kiếp trước kiếp này, tự ái của ta, mặc cho người chà đạp, chỉ bằng cơ trí để né tránh, tránh không khỏi chỉ đành phải nhịn đau hy sinh.

Không sợ trời không sợ đất, sợ nhất có người tốt với ta, ta suýt nữa chảy nước mắt xuống.

.

Còn nhớ rõ đêm 30 năm ngoái, ta bị một chung trà của Tín thân vương đập nhếch nhác trở về đảo Như Ý, cả người đều bị thương, vết thương chồng chất, nhìn thấy Tín thái phi, không nói hai lời, cầm đầu ngã vào trong ngực nàng, thất thanh khóc rống, không biết bao lâu rốt cuộc mệt mỏi vô cùng, liền ngủ thật say trong ngực nàng.

Bất kể như thế nào, cho ta càn rỡ lần này.

Đợi khi ta tỉnh lại, đã là buổi trưa mừng hai, trừ vai phải cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, chỗ khác đều dễ chịu, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Ta thật buông xuống.

Tín thái phi đi vào phòng, nhìn thấy ta sáng khoái tinh thần đáp chắn mà ngồi, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn nàng, nàng thở nhẹ nhõm một cái: “Cám ơn trời đất, người ngủ đủ rồi, đáng thương Hương Tạ của ta đây từ trên xuống dưới, bị người quật đến gà chó không yên , mấy nha hoàn của người đều trung thành, vẫn canh giữ ở nơi này không chịu đi ra ngoài, ta hiểu rõ người mệt mỏi vô cùng, cần an tĩnh tuyệt đối, cho nên nổi giận bảo các nàng trở về Mân Côi Viên nghỉ ngơi hết.”

Ta vẫn an tĩnh cười nhìn nàng thao thao bất tuyệt. Nàng nói hơn phân nửa, rốt cuộc định thần đưa mắt nhìn ta hồi lâu, sáng tỏ cười cười: “Xem ra người thật hiểu ra triệt để rồi.”

Nàng cau mày nhìn về phía vai phải ta: “Không đau sao?”

Ta vén chăn lên, chân không xuống giường đi tới trước mặt nàng, ột cái ôm thật chặt, “Không đau, cạo xương cắt thịt, toàn bộ tốt lắm.”

Nàng sửng sốt, cũng vui vẻ ôm lại ta mấy giây, buông ta ra ý vị quan sát một đôi chân không của ta, lạnh lạnh nói: “Mỗi khi nhìn thấy đôi chân châu tròn ngọc sáng của người, ta liền muốn khiêu khích một phen, người không biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy bàn chân ba tấc di dạng của mình, sợ hãi kêu một tiếng, hận không thể lập tức chết đi, nhắm mắt làm ngơ, cổ nhân làm sao lại thích loại chân quỷ dị dị dạng này?”

“Tìm thầy thuốc chỉnh hình tinh thông tới giải phẫu cho người thử xem. . . .”

“Ừ, người nói là gọi điện thoại đến thế kỷ 21, hay trực tiếp đi máy bay đến thì tốt?”

Ta im lặng triết để.

Đến đây thì ta an tâm, mỗi ngày ngắm hoa tản bộ, ngồi nói chuyện phiếm với Tín thái phi, ngày ngày dạy một vài kiến thức giáo dục ở hiện đại cho tiểu Triệu Hàm, chân chính qua một đoạn ngày bình thần thoải mái.

.....

Uống trà Vân Vụ mà Tiểu Khí Nhi đưa tới, mặc cho suy nghĩ tự do lên xuống câu được câu không. Nhân nhả nhìn Tiểu Khí Nhi đi tới đi lui ở trước mặt ta, hết sức uất ức.

Hiện tại Tiểu Khí Nhi có một tên mới, gọi Thanh Thanh. Từ lần trước náo loạn một cuộc ở trong sân Lưu thị, biết nàng về sau không dễ làm người, liền mang nàng tới trên đảo, bởi vì mới mười một tuổi, nên để Nhã Cầm Nhã Kỳ dạy chút quy củ, nàng cũng là người quen sống khổ, rất có trí tuệ, là người linh hoạt, nhiệt tâm, được sủng ái cũng không lấn áp người mới, rất ưa thích nàng, cho nên khi rảnh rỗi cho làm nha hoàn cận thân, lâu ngày đợi Hồng Lục Cầm Kỳ đều gả đi, sẽ cho làm tổng quản nha hoàn cận thân.

Tín thái phi đi ra cười nói: “Xem bộ dạng lười biếng của ngươi, thật chuẩn bị vùi trên đảo của ta qua cả đời?”

“Thế nào? Bà bà như người ghét bỏ ta? Hoặc là hi vọng ta bỏ nhi tử ngươi hay sao? Để cho ta buông tha tư thái vương phi hoa lệ này, cô đơn trở về chịu khổ, ta nhất định không làm. Huống chi Thái hậu hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý.”

“Đúng vậy, truyền thuyết Phượng Hoàng của ngươi thật rất mơ hồ.” Nàng buồn cười nói.

Ta xem thường hừ hừ, “Vậy ngươi nói làm thế nào?”

Nàng nói: “Có người suốt cả đời cũng không nhìn thấy cánh cửa tình yêu, ngươi nên đi ra ngoài để biết, nói không chừng sẽ có thu hoạch.”

Ta nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói: “Ý định của ta là ở vậy đến cuối đời.”

“Vậy cũng không cần.”

Ta lại cười, “Ta là là người của hai thế giới, ta hiểu tình trạng trong lòng của mình, ta luôn hi vọng có hai người bạn trai, một thỏa mãn nhu cầu thân thể, một gã khác an ủi tâm lòng của ta.”

Nàng khiếp sợ, “Ý nghĩ thật lớn gan, ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không thể, xem ra ta so với ngươi, ước muốn đơn giản hơn nhiều.”

“Cho nên ta mới nói, ở cổ đại cần tình yêu là không thể nào, ngươi không cần phải lo lắng cho ta.”

Nàng thở dài, tiếp tục thuyết phục: “Ta đã là lão phu nhân, còn là bà bó chân, không ra cửa được, ngươi không giống, tâm cảnh lại cao, ta hi vọng ngươi ra phủ đi xem một chút, dầu gì cũng tới cổ đại sinh sống lâu như vậy, đi ra ngoài để biết, đợi trở lại rồi kể ta nghe xem bên ngoài thế nào, để cho ta nghe đỡ ngiện.”

Nghe nàng nói chuyện, ta chỉ cảm thấy thê lương vô hạn, nàng tới cổ đại mười hai năm, trực tiếp làm vương phi đã sinh nhi tử, bị nuôi quen một đôi chân nhỏ, không thể đi đường quá xa, chỉ đành phải ở trong mảnh trời đất nhỏ bé trong phủ này. Mặc ngươi ở hiện đại tận tình bay cao như thế nào, bị một thân xác nhỏ vé vẩy hăm linh hồn mà không đúng phương pháp, cuối cùng thật đáng buồn.

Cổ nhân thật độc, ba tấc sen vàng (chỉ chân nhỏ), đi ở bên ngoài, dù hóa thành bụi thì các nam nhân đều nhận được.

Không khỏi lên tinh thần hỏi, “Ngươi làm sao biết ta ra bên ngoài, tựa như như cá gặp nước, chim gặp trời sáng?”

“Ta tin tưởng ngươi! Theo tính tình của ngươi, làm sao sống lâu dưới trướng người ta.”

Ta nghe rồi, thụ sủng nhược kinh, không ngờ Tín thái phi nghĩ ta tốt vậy.

Nàng còn nói: “Ngươi không cần định trệ, lưu lạc nơi này, yên tâm, có một ngày có thể bay đi ra ngoài.”

“Bà bà, người cảm thấy nàng dâu ta làm sao đi ra ngoài đây? Từ trong phủ nghênh ngang đi ra ngoài, hay là leo tường chui chuồng chó?”

Nàng giật mình cười, chỉ góc bên ngoài ở bờ bên phải, “Thật là lời nói ác độc. Bên bờ đó, có cửa sau, người đi ra có thể tránh được ánh mắt mọi người, nghênh ngang đi ra ngoài.”

.

Lúc này ta đã có kinh nghiệm, bảo Nhã Cầm dùng vải vóc trong phủ đo người để may thành nam trang, ta mặc vào rồi phách lối đi đến trước mặt Tín thái phi khoe khoang, nàng bật cười: “Tiểu công tử nhà nào, chuẩn bị đi ra ngoài gieo họa ấu nữ đằng hoàng?”

Ta vung quạt lên: “Đều không phải, đều không phải, tiểu đệ ra ngoài, chỉ nói trắng gió, không bàn tình cảm.”

Nàng vừa nghe, liền tỏ vẻ cực ác, giơ tay lên đập ly trà: “Mau rút đi! ~”

Mang theo Phi Hồng Lục Ngạc, theo Tín thái phi đi tới trước cửa sau đứng lại.

Nàng vỗ tay mấy cái, chỉ thấy trong tịnh xá có hai nam tử trẻ tuổi đi ra, quỳ xuống với nàng: “Các người đi theo tiểu vương phi ra cửa đạo một chút, quan tâm đằng hoàng, không có việc gì thì tự tìm địa phương đứng, đừng ra ngoài chướng mắt.”

Ta hiểu rõ nàng không yên lòng mấy nữ tử chúng ta ra ngoài, cho người theo trước mặt lại sợ ta nghi ngờ. Phần ân tình này, ta hiểu. Cười thầm xong, đang muốn mang theo Phi Hồng, Lục Ngạc đi ra cửa.

Nàng ngăn ta lại hỏi: nếu như Phong nhi tới tìm người, ta nói thế nào?

Ta sững sốt, cười nói: “Niềm kiêu ngạo của hắc sẽ không cho phép hắc tới tìm ta.”

“Giả như phải thì sao?”

Ta mỉm cười cũng không lui bước, “Ta đã không nhớ rõ người này rồi. Chính người xem tình huống mà nói.”

“Người vẫn luôn hận hắc?” Nàng yếu ớt thở dài.

Ta nâng tay của nàng, thành khẩn đáp: “Ta không oán hắc, thật, không có mấy chuyện nhỏ nhặt này, ta cũng sẽ tìm cơ đi ra, thoát khỏi cái nhà kia, ta cũng không nguyện ở lại trong sân buồn bực đó, một mạch chết già.”

Nàng không nói thêm lời, chỉ phất tay nói lời từ biệt với ta.

Chỉ thấy bên ngoài sớm có một chiếc xe ngựa rất là hào hoa dừng ở đó. Biết đều là ý tốt của Tín thái phi, cũng không nhiều lời, chỉ mang theo hai nàng lên xe ngựa, ám vệ này liền làm người đánh xe, cung kính hỏi: “Tiểu vương phi chuẩn bị đi đâu dạo một chút?”

Hắc, thật đúng là hỏi khó ta rồi, tới cổ đại lâu như vậy, lần đầu tiên ra cửa, thật đúng là không biết đi đâu chơi mới phải.

Ý nghĩ chuyển một cái: “Nơi nào náo nhiệt mà dân chúng thích thì ta liền đến đó.” Ám vệ vừa hỏi suy nghĩ một chút, “Hiện tại. là lúc phần lớn gia đình giàu có đi chơi tiết thanh minh, tiểu vương phi có muốn ra khỏi thành vui đùa một chút hay không?”

Ta thầm nghĩ: ban đầu Trùng sinh, là Quan Âm Đại Sĩ diu dắt, làm người không thể vong ân phụ nghĩa, hôm nay đến điện Quan Âm tạ ơn đi.

Nghĩ được như vậy, liền phân phó: “Hay chúng ta đến chùa Long Tuyên đi.”

Hai người họ tuân lệnh đánh xe ra khỏi thành tây, chạy thẳng đến núi Đầm Chá.

Hơn một canh giờ sau, rốt cuộc tới trước chùa. Hỏi rõ phương hướng điện Quan Âm, đoàn người chúng ta thẳng tắp đi tới trong điện, Phi Hồng Lục Ngạc giúp đỡ dâng hương, ta quỳ trên mặt đất thành tâm lặng yên lạy, trong lòng thầm nói: cảm ơn Quan Âm Đại Sĩ từ bi, từ nay về sau ta nhất định nắm chắc cơ hội, sống thật tốt, không phụ từ ân.

Đội dâng hương xong, lại để cho Lục Ngạc tặng một số tiền dầu vừng không nhỏ, được chúng tăng trong chùa thân thiết chào đón, giữ chúng ta lại dùng cơm chay, chủ tớ ba người liền đi dạo trong chùa này.

Ta hơi quan sát, chùa phân ra ba đường đông, trung, tây, trên đường trung tâm theo thứ tự là cổng chào, cửa chùa, Thiên Vương điện, Đại Hùng bảo điện, Bì Lô; đường phía đông có Phương Trượng viện, Duyên Thanh các, Lưu Bôi đình, Đế Hậu cung, Xá Lợi tháp, Địa Tàng điện, Nguyên Thông điện và Trúc Lâm viện; đường phía tây có Giới đài, Quan Âm điện, Long Vương điện, Tổ Sư điện, Tây Nam trai, Đại Bi đàn và phòng thờ. Cả chùa chiền bố cục đầy đủ, đền to lớn, pháp phòng theo thể núi, đan xen hợp lí. Trong chùa còn có cây bạch quả ngàn năm gọi “Đế Vương thụ” và tấm bia đá “Thạch Tháp” khắc chữ vàng. Bên ngoài chùa còn có thọ đường An Nhạc Diên và Tháp viện, trong Tháp viện có mộ của Kim, Nguyên, các đại hòa thượng nhiều đời.

Hôm nay chính là mùa xuân, cảnh sắc các nơi quả nhiên hết sức mê người.

Đội chúng ta đi ra chùa Long Tuyền, đã là lúc xế chiều. Ra ngoài đi dạo một chút quả nhiên tâm tình khác hẳn, uất ức được quét sạch. Nhìn lên không còn sớm, đoàn người nhẹ nhàng đi ngựa trở về phủ thân vương. Vẫn từ cửa sau đi vào đảo Như Ý, nói ít kinh nghiệm du lịch với thái phi, liền đi ngủ sớm.

Cứ như thế qua hai tháng sau, đã xem hết toàn bộ danh lam thắng cảnh quanh kinh thành.

Mùa hè bắt tri bắt giặc lạng lẽ tới, mỗi khi du lịch trở về, đều ra một thân mồ hôi mồng, lưỡi nhấc cẩu thả du sơn ngoạn thủy qua ngày, rốt cuộc thay đổi mục tiêu, mỗi lần ra cửa, liền xông thẳng đến các nơi bán đồ ăn ngon trong kinh thành, lại tùy tiện đi xem những nơi trăng gió trong đô thành đại Hán.

Ta cho tới bây giờ luôn là người không chịu cô đơn, toàn bộ mùa hè, chỗ nào náo nhiệt liền đến đó, ở trong kinh lâu, bởi vì phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiền nhiều, ra tay xa hoa, lại luôn mang theo hai tỳ nữ tuyệt sắc, hành tung thần bí. Rốt cuộc lẫn lộn ra một danh xưng trong kinh thành, người người xưng là “Linh thiếu gia”.

Mùa thu đã tới, các nơi Kinh Thành dần dần thêm những người đọc sách cử chỉ đài hoàng, rất là lịch sự. Thì ra là “Thi Hương” mỗi năm một lần đã tới, ta cảm thấy hứng thú với ‘học sinh lớn tuổi’ ở cổ đại, vì vậy cả ngày đều đến chỗ những sĩ tử tụ tập.

Chỗ mà các tài tử trong thiên hạ thích tụ hội nhất, không phải là Nhất Phẩm cư thì không còn chỗ nào. Nhất Phẩm cư có tiếng trăm năm, trà tốt, nước tốt, ăn uống tốt, hoàn cảnh tốt, nghe nói lão bản lớn phía sau cũng là người rất thích đọc sách, cho nên đối với các tài tử cũng rất là chăm sóc, Nhất Phẩm cư này cung cấp ăn uống cho các tài tử, đều lấy nửa giá bán ra. Các tài tử này, mọi người ý tài ngạo nghễ, rất nhiều người viêm màng túi, ở Nhất Phẩm cư vừa được danh dự, lại có thân phận, cho nên nhất thời nhân tài đông đúc.

Ta vốn thích đến Nhất Phẩm cư ăn chay, lần này càng canh giữ ở nơi này cả ngày, mỗi ngày nghe các tài tử bàn luận viên vông, quần tình sục sôi, nghe những ngôn luận học thức không giống thế kỷ 21, ta rất là hiếu kỳ.

Dần dần lẫn lộn quen mặt với các tài tử. Ở giữa các tài tử này, cũng có mấy người nổi trội. Nhất là một người tên là Ngụy Tiến, nhìn ra là xuất thân từ nhà bình thường, nhưng học vấn rất tốt, lại là người ngay thẳng, liên tiếp ba ngày đều nói nên nghiêm khắc trừng trị đám giặc Oa xâm chiếm như thế nào, rất được lòng ta.

Ta cũng hận nhất những người Đông Dương đó, mình êm đẹp ở đảo quốc không chịu, cứ tham lam triều ta. Vừa thấy Ngụy Tiến nói muốn đuổi tận giết tuyệt Phù Tang, ta rất là ủng hộ.

Ta vẫn rất dễ coi, ăn mặc không tầm thường, nha hoàn tuyệt sắc cũng không kiêu ngạo không tự ti, tiền lìu có chừa mực. Bản thân cũng không thích múa rìu qua mắt thợ trước những con mọt sách này, cho nên càng lộ vẻ thần bí, tài tử đều hiếu kỳ, dần dần còn nhỏ tiếng đàm luận thân phận lai lịch của ta. Truyền tới trong tai ta, đều cười trừ, không rảnh mà để ý.

Vậy mà đi đêm nhiều rồi, cuối cùng sẽ gặp phải quỷ. Gia Tĩnh năm thứ ba ngày 14 tháng 7, đây là một ngày khiến cả đời ta khó quên, 14 tháng 7, Trung Quốc vô luận cổ kim đều là ngày trước lễ quỷ (15/7), ta rốt cuộc gặp phải quỷ, không, không phải, là Diêm Vương, cũng là sát tinh trong đời ta.

Hôm đó không khí âm trầm, ta vốn không tính ra cửa, nha đầu Phi Hồng này ra cửa chơi quen, đòi ta đến Nhất Phẩm cư chơi, thật ra thì ta âm thầm quan sát: đoán chừng nha đầu Phi Hồng này, tám phần là coi trọng tài tử tên Ngụy Tiến đó.

Lúc này cũng không nói ra, chỉ đi ra như nàng cầu xin.

Đi tới Nhất Phẩm cư, vừa xuống xe ngựa đến cửa, liền có mấy tài tử khôn khéo lôi dõng tiến lên đón: “Linh công tử đến rồi! Mới vừa rồi còn có người hỏi thăm người.”

Ta dừng bước mỉm cười gật đầu. Trong lòng lại ngạc nhiên nói: ta ở nơi này không ra núi không lộ nước, vì sao lại có người hỏi ta? Chẳng lẽ là Tín thân vương Dực Phong biết ta ra phủ, đã tìm tới cửa?

Nghĩ rồi bật cười: không sao, đều không so đo không phải sao?

Vẫn từ từ đi tới đại sảnh. Ngày thường đã nhìn quen phong thái của bọn ta, nên họ chưa từng lặng yên quan sát như hôm nay. Đang kỳ quái, còn chưa thấy rõ bóng người, liền thấy giữa các tài tử có một ánh mắt mỉm cười không chút cố kỵ bắn thẳng đến.

Ta ngẩng đầu chạm mặt. Chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, ở giữa các tài tử, có một nam tử trẻ tuổi mặc thường phục trắng, khí độ bất phàm đang ngồi, hần tươi cười rạng rỡ nhìn ta, là hần. Nam tử tôn quý nhất Đại Hán triều, cửu ngũ chí tôn, đường đường Thiên Tử cư nhiên tùy ý ngồi ở giữa các tài tử, vậy mà khí thế kia không hề được người, chung quanh hần, đám người vô hình tự động cách hần vài thước, có vẻ rất là đột ngột, không hợp nhau.

Ta nhìn hần, từ nín thở dần buông lỏng xuống, gương mặt đẹp mắt đến kinh người thì ra thật có thể khiến người dừng thở một phút.

Có lẽ để trắc phi Lưu thị của Tín vương nhìn hần, tất nhiên không cảm thấy hần anh tuấn hạng nhất, nhưng ta đáng chết chính là cảm thấy bộ dạng hần xinh xắn.

Rốt cuộc hồi hồn, cũng khách khí cười một tiếng, nghĩ thầm: nếu hần mặc thường phục ra cửa, nhất định là muốn người ta không nhận ra, vậy ta cũng liền giả bộ không nhận biết, chào hỏi xong liền chuẩn bị lên một phòng trang nhã ở lầu hai.

Hần cư nhiên rất nhanh đứng lên đi về phía ta, ta lại phát hiện người chung quanh hần đều không hện mà cùng thở ra một hơi, thật, ta bảo đảm.

Nhìn hần đi tới, ta nhất thời vô pháp nhúc nhích, ánh mắt của hần quá mức dịu dàng, nụ cười quá mức thân mật, khiến ta nhất thời bị mê hoặc, làm như cọc gỗ.

Đợi đi tới trước mặt, hần cầm quạt gỗ nhẹ đầu của ta, dịu dàng nói: “Ta cùng với Linh công tử quen biết cũng không phải là một hai ngày, sao hôm nay Linh công tử khách khí như vậy?”

Ta há hốc mồm, nhanh mồm nhanh miệng ngày thường đều vứt bỏ ta đi. Cho đến khi Chu Tam ho khan lần nữa, ta mới phục hồi tinh thần lại, cảm thấy quá mức mạo muội, mặt đỏ mắt tự nhiên cười nói: “Nguyên lai là Trần huynh, tiểu đệ thấy huynh bình thường không quá rồi rãnh, cho là nhận lầm người, cho nên. . .”

“Không sao.” Mặt hần tràn đầy nụ cười, dịu dàng trả lời. “Ta thấy bọn họ đã giữ lại chỗ ngồi cho đệ, ta tới chậm, không có chỗ ngồi, nếu không chê thì mạo muội quấy rầy. . .”

“Không mạo muội, không quấy rầy. . .” Ta liên tục khoát tay, chuyện cười, ta nào dám làm ngại mất mặt!

Hần làm tư thế xin mời, ý bảo ta đi trước. Vốn là ta đi ở phía trước cũng không hợp quy củ, nhưng vì khiến cho hần hiểu, ta là đứa bé lớn lên trong xã hội bình đẳng ở thế kỷ 21, nên không bỏ qua phúc lợi này.

Dĩ nhiên, cũng rất tự nhiên nhìn thấy con người, còn có nước miếng của đồng học Chu Tam rơi xuống đất lần nữa.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Hồi Ký Của Hoàng Đế 1

1. Lòng ta có hận.

Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã biết mình sẽ phải làm Hoàng đế. Từ nhỏ phụ hoàng đã truyền thuật của đế vương cho ta, đối đãi ta càng thêm nghiêm khắc hơn những huynh đệ tỷ muội khác, nhưng mà từ đầu chí cuối ta lại rất sùng kính ông, tất cả đều lấy ông làm gương.

Ông dùng hết tinh lực cả đời, chỉ vì ổn định lại giang sơn mà hoàng gia chiếm được. Ông cũng làm được.

Hậu cung của phụ hoàng hết sức đầy đủ. Nhưng bình thường ông không mấy để tâm đến nữ sắc. Khi đó là thời kỳ đầu dựng nước, công thần có chiến tích hết sức nhiều. Ông nhét tất cả nữ tử dòng chính hiền đức, vừa độ tuổi của các công thần có công vào hậu cung, chỉ vì duy trì sự hòa thuận, kiềm chế thế lực khắp nơi, ta có 7 huynh đệ, 11 tỷ muội. Đều do nữ nhi của trọng thần trong triều sinh. Xem đi, cả sinh nhi dục nữ cũng chỉ là một trong các thủ đoạn lung lạc. Ngoại trừ mẫu hậu của ta ra.

Mẫu hậu và phụ hoàng là thanh mai trúc mã chân chánh, lại là phu thê hoạn nạn, năm đó hoàng gia giành chính quyền thì từng có một lần bị cường đạo Chu Nguyên Chương ép tới tuyệt cảnh. Phụ hoàng và mẫu hậu cũng phải chạy trốn, hết sức khó khăn. Lúc ấy phụ hoàng đã hứa hẹn với mẫu hậu, nếu ngày sau thiên hạ đại định, nhất định không phụ ân không xa không rời của mẫu hậu. Sau đó rốt cuộc đạt được ước muốn, phụ hoàng lại không lên tiếng, mẫu hậu bởi vì chán nản nên ốm đau, cho nên chỉ có hai con là ta và hoàng tỷ Cẩm Ngọc.

Mẫu hậu bệnh nghỉ ngơi đến vài chục năm, phụ hoàng trừ bà, không còn tin tưởng nữ tử nào. Vậy mà, trong một lần tế trời trở về, ông gặp phải Tín vương phi hết sức xinh đẹp. Tín vương phi này có lòng quyến rũ, liền thành chuyện. Lúc ấy ta chỉ năm tuổi, nhưng đứa bé hoàng gia luôn trưởng thành sớm, thấy mẫu hậu không xem là quan trọng, cho nên cũng không để ý. Mười tháng sau Tín vương phi sinh một đứa con, tên là Dục Phong. Bởi vì ngày thường môi hồng răng trắng, mặt mũi lại giống phụ hoàng khi còn bé, phụ hoàng thích vô cùng, dẫn theo vào cung nuôi dưỡng với những huynh đệ chúng ta. Nhưng ông đã hiểu Tín vương phi này chỉ là người hư vinh xảo trá, liền không lui tới với nàng nữa, lòng ta cực vui.

Vậy mà, đến năm ta 13 tuổi, phụ hoàng từ chỗ Dục Phong lấy được một bài thơ rất quả quyết, từ đoạn “Giang sơn đẹp dễ biết bao. Làm ngất ngây vô số bậc anh hào[1].” cho đến “Điểm mặt phong lưu thủ, Đường thời xem sao.” Ta xem cảm thấy khí thế hào hùng, kính nể cực kỳ. Phụ hoàng cũng cực kỳ khiếp sợ, nghe Dục Phong nói là Tín vương phi làm thì phụ hoàng lập tức luống cuống, tự lẩm bẩm: “Người có thể viết ra bài thơ khí phách vậy, lòng dạ nhất định là thẳng thắn vô tư, người mạnh mẽ, chẳng lẽ lúc rước ta nhìn lầm?” Ta kinh hãi: kiếp nạn của mẫu hậu tới.

Quả nhiên, phụ hoàng lại ở chung với Tín vương phi rồi, ta chưa từng thấy phụ hoàng lộ ra chân tình từ nội tâm như vậy, cho dù là thời điểm đối mặt mẫu hậu.

Sau lại ta rốt cuộc hiểu rõ, phụ hoàng và mẫu hậu là tôn trọng nhau như khách, là trách nhiệm; ông và Tín vương phi mới gọi nâng khay ngang mày, là tình yêu.

Lúc này mới vụng trộm nhìn thấy mẫu hậu lệ rơi đầy mặt thở dài cả ngày, có một lần bà ôm ta, bà cho là ta ngủ thiếp đi, thở dài nói với ta: đứa bé, lúc này lòng của phụ hoàng con, thật lạc đường rồi. Lòng ta đau vô cùng, từ khi đó liền âm thầm thề, về sau ở bên trong cuộc đời của ta, chỉ có trách nhiệm, không có tình cảm.

Ta đã từng thấy vẻ mặt lúc bà ấy và phụ hoàng đi chung với nhau, ngôn ngữ lớn mật, không chút nào ngưng ngừng, khi phụ hoàng tránh ra thì bà ấy lập tức khôi phục mặt lạnh, kiêu ngạo nhìn chúng sinh, không còn chút vẻ mặt tốt.

Ta cho là tình hình như vậy sẽ kéo dài cả đời. Vậy mà oanh oanh liệt liệt trải qua hơn ba năm, phụ hoàng rốt cuộc dưới áp lực của đại thần hậu phi, cắt đứt lui tới với bà ấy. Còn nhớ rõ đêm đó, đã là ngày đông giá rét, tuyết rơi tán loạn. Nghe nói phụ hoàng đã ngơ ngác đứng bên ngoài một buổi chiều rồi, không ăn không uống, đêm đã khuya vẫn chưa về. Ta đến gần, thấy phụ hoàng cô đơn đứng ở bên núi giả Càn Thanh cung, không tiếng động kháng cự bất luận kẻ nào đến gần. Trên người đã có bị một tầng tuyết trắng thật dày rơi xuống, ta sợ thân thể phụ hoàng sẽ chịu không nổi, lạnh lẽo đi tới, phải đi bông tuyết trên người ông,

lại phủ thêm áo lông chồn. Ông chán nản nói: “Kiệt nhi, phụ hoàng cả đời này, chính là như vậy, về sau con làm Hoàng đế, ngàn vạn phải nhớ tuyệt tình đoạn nghĩa, mới có thể làm một minh quân.”

Ta không hiểu hỏi: “Tại sao?”

Phụ hoàng vỗ vỗ đầu của ta, cười khổ nói: “Kiệt nhi trưởng thành, nên hiểu chuyện giữa phụ hoàng và. . . . mẹ Dực Phong, phụ hoàng là vua một nước, có bao nhiêu người nhìn, tiếp tục nữa, phụ hoàng sợ cả người yêu mến nhất cũng không giữ được. Phụ hoàng và nàng cùng nhau càn rỡ hơn ba năm, đã đủ cho cả đời, nàng hận ta cũng được, oán trách ta cũng được, chỉ cần nàng có thể sống bình an, phụ hoàng tình nguyện không gặp nàng nữa.”

“Phụ hoàng, ngài không phải Hoàng đế sao? Hoàng đế không phải không gì làm không được à?”

“Đứa nhỏ ngốc, hoàng đế là cực kỳ không tự do. Con đồng ý với phụ hoàng, về sau bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải giữ được tánh mạng của mẹ con hai người.”

Ta hiểu biết rõ, phụ hoàng nhất định cũng biết ta nổi lên sát tâm, chỉ đợi ta ngồi vững vàng thiên hạ, liền không còn chỗ mẹ con hấn dung thân. Nhưng mà ta thấy phụ hoàng thống khổ như vậy, vẫn trái lương tâm đồng ý.

Tuy phụ hoàng không gặp bà ấy nữa, tim lại vẫn ở nơi đó, mẫu hậu rốt cuộc buồn bực sầu não mà chết. Phụ hoàng cũng không hoàn toàn khổ sở, chỉ vì. . . . Lòng ông đã sớm chết rồi.

Mẫu hậu đã qua đời, hậu vị trống, trong triều tranh đấu gay gắt lại lên, phụ hoàng sợ lại có người thấy tâm tư ông, mượn cớ muốn trừ đi Tín vương phi, giả vờ coi trọng Lưu tần gia thế thường thường. Rồi 9 năm sau đó, phụ hoàng dường như độc sủng Lưu tần, thăng lại thăng, cho đến hoàng hậu, vậy mà ta biết, lòng của phụ hoàng, rốt cuộc đã mất trong ban đêm tuyết bay tán loạn kia. . . .

2. Chuyện cũ như tối qua

Trước khi Phụ hoàng lâm chung, lập di chiếu lập ta làm đế. Việc này không có gì, chuyện đương nhiên. Mặc dù trăm có mấy người huynh đệ ngoài sáng và trong tối tranh qua đoạt lại, nhưng bọn họ chưa từng học thuật đế vương, không làm được ân đoạn nghĩa tuyệt, cho nên. . . . Trăm không nghi ngờ chút nào thành Hoàng đế Gia Tĩnh.

Tiên hoàng rất thông tuệ, biết Phụ Ân Tướng quân trước đến nay có dính líu với Lưu hoàng hậu, lại thân cận với Sở Vương, cho nên đã trừ đi ông ta trong một tháng cuối cùng trước khi bệnh chết. Cũng biết trăm vẫn cho rằng mẫu hậu chết đi, có liên quan với Tín vương phi, sẽ không bỏ qua mẹ con họ, trên thực tế trăm cũng đúng là như vậy. Cho nên ông ấy viết rõ cho Tín vương thăng Thân Vương, năm sau hết quốc hiếu thì cưới chánh phi.

Nhưng tiên hoàng đánh giá thấp trăm. Trăm nhất định muốn mạng hai mẹ con này, ánh mắt cầu xin trước khi ông lâm chung cũng không thể thay đổi quyết định của trăm. Trăm sẽ không nghịch ý của ông, bởi vì trăm là một Hoàng đế tốt hiểu thuận. Nhưng trăm cũng sẽ không để bọn họ sống, bởi vì trăm đã học được tuyệt tình đoạn nghĩa.

Thành thân? Tốt, sẽ cho người thành thân, con mồ côi của tộc Trương thị xảy ra truyền thuyết Phượng Hoàng, chính là nữ tử tên Trương Linh Tuyết, trăm không tin cũng không có biện pháp, mấy ngàn người nhìn thấy, Lưu Thái hậu từng thử hỏi: có muốn đón nàng vào cung hay không. Trăm cười lạnh: trăm là chân mệnh thiên tử, há có thể tin tưởng mấy lời vô căn cứ này, nữ nhi của tội thần há có thể vào chủ trung cung! Chỉ là truyền thuyết Phượng Hoàng không phải chuyện nhỏ, để bọn giặc vọng tưởng soán ngôi nghe được, sẽ lợi dụng chuyện xấu, ngu dân tin nhảm điều này, phải âm thầm trừ bỏ nàng.

Vì vậy trăm động lòng riêng, cho nàng đính hôn với Dực Phong làm chánh phi. Đến lúc đó bắt gọn cả ổ bọn họ.

Lưu Thái hậu biết quyết định của trăm, thất kinh, rốt cuộc biết trăm không giống phụ hoàng, mặc dù không thích nữ sắc, nhưng cũng không dứt tình. Trăm nói rõ cho bà biết: trăm biết ban đầu bà làm sao được sủng nhờ mưu kế của Lưu Dương, làm sao lên làm hoàng hậu dưới sự ủng hộ của Trương Thế, nếu như bà có thể ngoan ngoãn làm một Thái hậu trăm hy vọng, trăm sẽ không động bà, trăm không nói hết lời, nhưng bà là người thông minh, không cần nói chuyện tuyệt, bà rốt cuộc biết trăm không dễ chọc, thu lại rất nhiều.

Trầm bảo Thái hậu ban ân huệ nhỏ cho Trương Linh Tuyết, khiến cho nàng khăng khăng một mực đi làm vương phi Thân Vương.

Thái hậu trả lời tất cả thuận lợi, vậy mà trầm nghe tai mắt trong hậu cung nói: Thái hậu rất ưa thích nàng, là thật thích.

Trầm kỳ quái: một nữ nhân tâm kế như thái hậu, cũng sẽ thường thức một nữ tử? Tuy tò mò, nhưng không sao, trầm chỉ cần cuối cùng thành công là được.

Thái hậu theo như lời trầm nói, an bài nàng đến phủ trưởng công chúa. Cẩn Ngọc là tỷ của trầm, trầm luôn thân thiết với nàng. Biết tính tình nàng, rất khó hòa hợp. Nghĩ thầm, mặc Trương Linh Tuyết người muôn vàn khéo léo, cũng nhất định không được hoàng tỷ của trầm thích, người dùng truyền thuyết Phượng Hoàng làm khó trầm, trầm sẽ cho người đẹp mặt.

Cuối cùng tin tức truyền đến lại khiến trầm thất vọng lần nữa: Hoàng tỷ và nàng vừa gặp đã thân, thậm chí dẫn nàng đến biệt trang Phượng Hoàng không dành cho người ngoài.

Lòng trầm hơi dân ra, rốt cuộc là nữ tử khéo léo như thế nào?

Vì vậy trầm rút hai canh giờ rảnh, đến biệt trang Phượng Hoàng.

Lần đầu tiên gặp mặt thật làm cho người ta ngạc nhiên, nàng và hoàng tỷ cư nhiên ‘ăn cơm dã ngoại’ bên hồ. Ăn cơm dã ngoại, trầm chưa từng nghe nói, thiếu nữ ngu ngốc, đoán chừng không trêu ghẹo ra vật gì tốt.

Vậy mà trầm sai lầm rồi, đến bên hồ, trầm thấy được một đôi mắt to chói lợi ngời sao giáo hoạt linh động khiến người động lòng, và nụ cười không giả tạo, khó quên được, làm trầm. . . . Có một lúc bị mê hoặc. Nàng chỉ là xinh đẹp, nhưng so với nữ nhân trong hậu cung trầm, hiển nhiên không có sự tuyệt mỹ như các nàng. Hoàng tỷ cũng không giống thường ngày, không còn cao cao tại thượng kiêu ngạo, hoàn toàn không có che giấu vui vẻ, trầm rất kinh ngạc.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phong phú, trầm liền không nhịn được muốn nhìn một chút, nàng rốt cuộc có thể làm trầm ngạc nhiên tới trình độ nào. Mặc dù trong thư phòng trầm còn có công vụ gấp đôi đang đợi trầm xử lý, nhưng trầm vẫn đề nghị hoàng tỷ đi ra ngoài ăn cháo, khuôn mặt nhỏ nhắn quả nhiên không cho trầm thất vọng, đủ mọi màu sắc. Khi trầm cố ý chèn ép, nàng đề nghị chúng ta vi phục mà đi. Xem ra nàng rất khinh thường những thứ người ý quyền chiếm thế, rồi lại không kháng cự những đặc quyền nàng cho rằng đương nhiên nhưng thật ra cũng nhờ quyền thế mà có. . . . Thật sự là tiểu cô nương kỳ quái, mâu thuẫn, ích kỷ lại giáo hoạt, nhưng nàng rất thần nhiên mở tất cả ra trên mặt bàn, làm cho người ta không chán ghét nổi. Vậy mà trong xương trầm cẩn thận nói với trầm, nàng vẫn là con tội thần, vì vậy trầm bảo Chu Tam nói một tiếng với thị vệ, vụng trộm hộ giá. . . . Nhìn tám rèm còn đang lay động, nàng rốt cuộc thấy cử động vừa rồi của trầm chưa? Cũng tốt, để cho nàng hiểu trầm không phải Hoàng đế dễ dàng bị họa.

Nàng cư nhiên giựt giấy hoàng tỷ nam trang du lịch, còn đùa giỡn nha hoàn cận thân của hoàng tỷ, trầm cho là nha hoàn đó sẽ trở mặt, nha hoàn kia bình thường được lòng của hoàng tỷ, coi trời bằng vung, cả mặt mũi của nhị hoàng tỷ cũng không cho, lần này nàng không thể không bị nhục nhã một phen. Cũng rất ngoài ý muốn. . . . Lại không có trong dự liệu. Cả người bình thường không nhìn quen những cử động tùy tiện như trầm, cũng không thấy hành động to gan của nàng rất đột ngột. Nhất cử nhất động của nàng rốt cuộc ảnh hưởng bao nhiêu người?

Nàng là vật nhỏ mới lạ, có thể rất tự nhiên chăm sóc vấn đề ăn uống của bọn hạ nhân, lúc ăn cũng không có quy củ, nói chuyện tào lao trời nam đất bắc với hoàng tỷ, hoàng tỷ cư nhiên cũng phụ họa nàng, còn thỉnh thoảng nhắc nhở bọn hạ nhân nhớ ân điển của nàng, rõ ràng có ý nâng đỡ nàng.

Nàng. . . . Nàng không phải một mỹ nữ tuyệt thế, nhưng lại là một phù thủy khiến người mê muội.

Trầm cười nhìn mỗi tiếng nói cử động của họ, tâm tình cư nhiên yên tĩnh đáng chết, thoải mái và. . . . Hạnh phúc. Cho đến Chu Bột thống lĩnh thị vệ báo lại, nói có công vụ khẩn cấp. Trầm mới đi, thuận tiện cũng nói cho các nàng biết, vị hôn phu của họ sắp điều quân trở về rồi. Hai người cư nhiên đều là gương mặt vô vị, trầm không hiểu.

Thấy biểu tình trầm, nàng ;ại rất nhanh phản ứng kịp, còn làm bộ rõ ràng xấu hổ khách khí một phen, trong lòng trầm cũng cười nghiêng ngửa, thấy hai nàng không còn hơi sức ‘ đưa giá ’, trầm biết sẽ không được đưa rồi, thôi, tâm tình trầm tốt, không so đo.

Đi tới ngoài cửa, khí trời nóng bức, dưới ánh nhìn kinh ngạc của bọn thị vệ chung quanh, trầm cười một tràng mới lên xe ngựa, một cơn gió lạnh thổi qua, trầm thấy kỳ lạ: ngày nóng bức sao lại có gió lạnh? Đột nhiên ý thức được tâm tình của mình quá mức vui vẻ, trầm chợt tỉnh ngộ lại, không đúng, trầm là Hoàng đế, phải đoạn tình tuyệt nghĩa mới có thể làm mình quân một đời. Trầm không cần giống phụ hoàng, vì một nữ nhân, đứng ở trong bão tuyết cô đơn thương tâm. Thiệt thòi trầm vì vị trí này, làm chuẩn bị 26 năm, cứ nhiên bị một tiểu nữ tử lập tức phá công. Một đường im lặng trở lại trong cung, trầm lại khôi phục dáng vẻ đế vương lúc trước, dù sao, đây đều là vẻ mặt và hành động trầm cần có.

Xử lý xong chính vụ, trầm té trên ghế rồng trong ngự thư phòng, trong lòng lại nhớ nhung đôi mắt to linh động kia. Lắc lắc đầu, một mình đi tới Ngự Hoa Viên, nhìn thấy một nữ tử hoạt bát, tiếng cười dễ nghe, trầm giật mình, đi tới, một nữ tử cực đẹp, nụ cười cực đẹp, kiêu diễm cực đẹp, trầm đi tới, dặt tay của nàng, dịu dàng hỏi: “Người tên là gì?”

“Nô tì gọi Tuyết Nhi! ~”

“Tuyết Nhi Tuyết Nhi, tên rất hay.”

A, Đúng vậy a, tại sao trầm phải nhớ mãi không quên Trương Linh Tuyết? Lý tần Tuyết Nhi này của trầm thật dễ thương, tướng mạo tốt, xuất thân tốt, gia thế tốt, lại là con trung thần, nàng ấy cũng đáng yêu thông minh, trầm còn cần Phượng Hoàng phóng khoáng gì nữa?

Trầm nhất định phải quên nàng, trầm cũng nhất định sẽ quên nàng.

.

Nhiều năm về sau, trầm mới chợt hiểu: theo tính tình từ nhỏ của trầm, nếu như biết người, chuyện, hay vật gì sẽ phá hủy trầm, trầm nhất định sẽ phá hủy nó trước.

Vậy mà, kể từ một khắc đầu tiên trầm gặp nàng, cứ nhiên chưa bao giờ mảy may muốn thương tổn nàng. Thậm chí. . . . Thậm chí trong tiềm thức vẫn hi vọng nàng có thể vĩnh viễn vui vẻ, bình an.

[1]Đây là bài Thăm viên xuân - Tuyết của Mao Trạch Đông. Ở trên là bản dịch của Lang Xet Tu@maihoatrang . Đoạn thơ gốc là:

Giang sơn như thử đa kiêu,

Dẫn vô số anh hùng cạnh chiết yêu.

Tích Tần Hoàng Hán Võ,

Lược thu văn thái;

Đường Tông Tống Tổ,

Tiêu tổn phong tao.

Nhất đại thiên kiêu,

Thành Cát Tư Hãn,

Chỉ thức loan cung xạ đại điêu.

Câu vãng hĩ,

Sổ phong lưu nhân vật,

Hoàn khán kim triêu.

23. Chương 23: Bên Ngoài Phủ Là Bầu Trời Bao La (2)

Khi đồng học Chu Tam ‘ sùng bái ’ đưa mắt nhìn, ta và hần chậm rãi đi vào nhã gian ‘ Trạng Nguyên các ’ ở lầu hai.

Nhất Phẩm cư tổng cộng xây dựng năm căn phòng trang nhã, chia ra làm: Nhân Đức, Tụ Hiền, Trạng Nguyên, Bảng nhãn, Thám Hoa. Người trong nước từ xưa đến nay có phẩm đức quá mức khiêm tốn, cho dù người là tài tử tuyệt thế cuồng vọng không kềm chế được cỡ nào, ở dưới chân thiên tử, trước khi thi Hương chưa từng có ai dám xưng mình là Trạng Nguyên, Nhất Phẩm cư là nơi nhiều học sinh tụ tập, mấy cái nhã gian đã không đơn thuần là nhã gian rồi, cho nên người ở Nhất Phẩm cư đều muốn, Trạng Nguyên các lại thiếu người hỏi tới. Thật khiến ta có lời, đỉnh đặc ngồi xuống, làm anh tài cả sảnh đường kinh sợ, dần dà, Trạng Nguyên các thành phòng bao riêng của ‘ Linh công tử ’.

Đi vào trong, đứng lại trước cái bàn gần cửa sổ, ta nghiêng người chuẩn bị đón hần vào ngồi, vậy mà hần vẫn không nói lời nào hết sức đi theo sau ta, ta chợt quay người lại, mém ngã lên người của hần, bị đụng đổ mặt, hần tự tay đỡ, mặt cười như muốn bị đánh: “Linh công tử thích ôm ấp yêu thương ở đây sao?”

Ta càng đỏ mặt hơn, há mồm cãi lại: “Ai biết người không hơi không tiếng đứng sau lưng của ta?”

Chu Tam, Phi Hồng, Lục Ngạc ngậy người như phỗng đứng ở một bên xem ta, họa là từ ở miệng mà ra, xem ta lấm mồm chưa này, đang định mở miệng sửa lại lời nói, hần đã cầm quạt ép nhẹ môi ta, dịu dàng nói: “Không sao.” Quạt nhọn xẹt qua môi của ta, rõ ràng chỉ có trong nháy mắt, ta lại cảm thấy lâu như một thế kỷ, hần vịn nhẹ khuỷu tay ta, đỡ ta ngồi xuống, mình thì lững thững đi tới đối diện ngồi xuống. Ta không cách nào tiêu hóa cử động vừa rồi của hần, trời ạ, ở xã hội phong kiến nam tôn nữ ti, được một Đế Vương cổ đại rất lịch sự chăm sóc ngồi xuống, ta có phúc vậy sao?

Hần không nói gì cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn đẹp mắt. Quay đầu phân phó tiểu nhị mới vừa vào cửa: “Cho hai gia một bình trà xuân Long Tĩnh, vài món điểm tâm đặc sắc, cứ như vậy.” Phất tay ra hiệu tiểu nhị lui ra, đảo mắt cười một tiếng với ta, dáng vẻ này, học thật mau nha, lần trước ra cửa còn giả bộ đại gia, gần như không hiểu, hiện tại đã hiểu được phân nửa.

Sau khi tiểu nhị ra cửa, Chu Tam Phi Hồng Lục Ngạc thối lui đến đứng kế khung cửa xa xa, hiện trường hơi trầm muộn, ta thuận miệng hỏi: “Vừa rồi ở trên lầu, huynh đài hàn huyên chuyện gì với các tài tử?” Lời mới ra miệng, liền thấy lỗ măng. Vừa muốn thay đổi đề tài, hần đã theo tiếng mà hỏi: “Ngồi chung với ta, khiến Linh công tử cảm thấy áp lực sao? Khẩn trương như vậy, nói chuyện cũng tỉ mỉ cẩn thận.”

“Hắc hắc. . .” Ta chỉ phải cười khúc khích không nói.

“Vừa rồi ở dưới lầu các học sinh nói đến sự liên quan giữa ‘ thăng quan ’ và ‘ phát tài ’” Hần lại giải thích cho ta ngoài dự đoán của mọi người, “Nói vậy Linh công tử ở đây cũng đã nghe được những lý luận giống vậy rồi, không biết công tử có cao kiến gì?”

A, thật lạ, nghe nói thảng trước phi tử đang được cưng chiều, muốn tham gia vào thượng thư phòng khuyên thánh mền tài, đã bị giáng chức vào lãnh cung không thể lật người, sáng nay lại lấy thời cuộc hỏi thăm ta, vậy là sao?

Đối phó trường hợp lúng túng, đáp lại tốt nhất là giả bộ không nghe thấy. Ta cười cười không trả lời, đảo mắt nhìn ngoài cửa sổ. Phó đối diện có một khách điểm, đã là cuối giờ Thân rồi, đang là giờ cao điểm, cửa có rất nhiều người quần áo khác nhau ra vào. Ta chỉ vào đối diện cười nói: “Cả khách điểm chính là xã hội thu nhỏ, phòng thượng đẳng, phòng nhị đẳng, phòng bình thường, phẩm lớn và chần dậm nằm dưới đất. Giá tiền bắt đầu cần phải cao chút, trả không nổi cũng không ai oán trách!”

Hần bưng trà qua uống một hớp, kinh ngạc nhìn ta cười khê, “Linh công tử quả thật là người thông suốt, từ một khách điểm có thể nhìn ra cuộc sống, khiến người suy tư.”

Ta cười cười: “Chẳng qua là từ góc độ khác nhau nhìn chúng sanh thôi, không đáng nhắc tới!”

Hần sững sờ nói: “Từ góc độ khác nhau? Góc độ của ta chỉ có một.” Uh, góc độ của người, chính là góc độ của Hoàng đế, đối đãi chúng sinh, như con kiến loại sợ hãi cuộc sống có biến, quyền thế quan trọng nhất.

Mặc cho suy nghĩ bay xa, hắn cũng không nói chuyện, chỉ ngồi yên, trên đường đầu bên phải có hai bà cháu đi tới, mặc xiêm áo cũ nhưng được giặt sạch, đi qua cửa khách điểm, cháu trai kia bước bình, đi một chút lại nhảy nhót, không cẩn thận đụng vào một người đọc sách quần áo hoa lệ đang muốn vào tiệm, bị lực quán tính bắn té ngược ra, ngã trên bậc thang, người đọc sách này cũng không quản tiểu tử kia, mặt cảm hận vỗ vỗ vạt áo bị đụng, nghênh ngang vào tiệm. Hừ, người lạnh nhạt như thế, nông cuồng đọc sách thánh hiền. Ta phân phó Phi Hồng đã thấy rõ nguyên do sự việc, đang tức giận một bên: “Đi hỏi thăm một chút vị đại gia đi học kia là hiền tài ở đâu!” Nàng tuân lệnh đi.

Cũng không quản các ánh mắt quan sát, chuyển nhìn ngoài cửa sổ, bà bà này im hơi lặng tiếng đỡ tiểu tôn tử dậy, khi tiểu nhị xem thường thì kéo tiểu tôn tử bị bể đầu chảy máu đến, nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau vết máu trên trán.

Ta nặng nề dần ly trà trong tay lên bàn.

Hắn nhẹ nhàng hỏi: “Tức giận?”

Ta gật đầu, thở dài nói: “Người nghèo muốn duy trì một chút tự ái không dễ dàng.”

Thấy Phi Hồng cho lão bà bà kia một thỏi bạc, lão bà bà kia cố gắng từ chối, Phi Hồng không cách nào, chỉ đành phải lấy ra một bình nhỏ phần hồng từ trong túi, đoán chừng là thuốc trị thương, cứng rắn nhét vào trong tay lão bà bà kia, bà bà này sốt ruột cháu yêu, cũng không từ chối nữa, chỉ gật đầu nói cảm tạ.

Phi Hồng đứng lên, đi tới khách điểm. Phi Hồng ăn mặc bất phàm được tiểu nhị khách khí ân cần đón vào trong tiệm, chưa qua một giây liền xoay người ra, ngẩng đầu cười đắc ý về phía ta.

Ta biết rõ nàng đã hỏi ra, đợi nàng lên tới lầu, không kịp chờ đợi liền hỏi bầm: “Hai vị chủ tử, người đọc sách đó là đệ nhất tài tử Mân Đông - Triệu Tuấn Kiệt, gia đình là đại hộ ở Mân Đông, ngày thường rất là tâm cao khí ngạo, ý tài phóng khoáng. Lúc này đang rất được ủng hộ.”

“Hả? Đệ nhất tài tử? Thất kính thất kính, về sau nhất định là nhân tài trụ cột của quốc ta.” Ta khách khí với người đang cầm quạt ngồi đối diện.

Hắn xem thường cầm quạt gõ nhẹ mặt bàn, “Ý của Linh công tử ta hiểu. Chúng ta vẫn nên uống trà, đừng mất hứng vì những người không liên quan.”

Hai người đều không nói thêm gì nữa, nhìn trời âm u ngoài cửa sổ, bất giác khổ sở, lẳng lặng uống trà, giống như mùa xuân ở Luân Đôn, ngồi ở trong quán cà phê hưởng thụ thời gian trà chiều yên tĩnh.

Vậy mà bản thân rốt cuộc không thích hợp giả bộ cao thâm, ý định vừa động, hỏi nam nhân ngồi đối diện một chút: “Kinh Thành rất nhỏ sao?”

Hắn sững sốt, ngay sau đó sáng tỏ cười một tiếng: “Gần đây Linh công tử rất nổi tiếng ở kinh thành, bản thân đã là tiên, lại dẫn hai nha hoàn song sinh tuyệt sắc, ngay cả ta cũng đoán được, nói vậy người có lòng hơn phân nửa đều biết.”

Ta vỗ trán một cái: “Trời ạ, ta còn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay” thấy Phi Hồng đứng một bên mỉm cười, ta kéo tay của nàng, “Chỉ trách Phi Hồng tỷ tỷ của chúng ta quá xinh đẹp, thật là chiêu hoa dụ bướm. . . .” Phi Hồng lại đỏ ửng mặt, giận cười nói: “Chủ tử lại chê cười người ta, chủ tử ngài mới là hoa!” Hoàng đế cười nhận lấy câu chuyện: “Vậy trong này ai là bướm bướm đây?”

Phi Hồng bị lời nói hù dọa, đang muốn quỳ xuống tạ tội, ta thuận thế đứng lên, ngăn cản cử động của nàng, cười nói: “Hôm nay có thể uống trà chung với huynh đài, thực là chuyện may mắn trong cuộc sống của Linh nhi, thời gian không còn sớm, Linh nhi muốn xin được cáo lui trước.”

Hắn cười cười: “Không ngồi thêm chút sao?”

“Không, huynh đài một ngày kiếm tỷ bạc, nói vậy cũng có chuyện quan trọng trong người. Khác, Linh nhi vẫn có một câu muốn khuyên nhủ huynh đài, huynh đài là người xuất chúng, tôn quý phi phàm, mới thật là tiên. Nói vậy sau khi ra cửa, những người có lòng hơn phân nửa cũng đã biết, vì miễn đi những phiền toái có hay không đều được, lần tới nên cải trang xuất hành thì thỏa đáng hơn.”

Chu Tam bên cạnh hết sức đồng ý liên tục gật đầu. Trông mắt hần mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Người quan tâm ta?”

Mặt ta đỏ lên, vái một cái: “Tiểu đệ là vì thiên hạ chúng sanh, nên quan tâm huynh đài thôi. Tiểu đệ nói đến thế thôi, xin cáo từ, sau này còn gặp lại.” Nụ cười của hần càng đậm: “Sau này còn gặp lại.” Mang theo hai người Hồng, Lục đứng dậy chuẩn bị ra cửa, lại một phen nghi thức xã giao, mới bước đi thông thả ra cửa.

Chỉ nghe sau lưng truyền đến thanh âm nói: “Trẫm không ngại mình là bướm bướm.”

Thanh âm rất nhỏ, người khác căn bản không biết hần đang nói gì, nhưng những lời này, rõ ràng chui vào trong lỗ tai ta, tứ chi bách hài đều âm áp.

Ta chần động, không tự kìm hãm được quay đầu nhìn lại, lâm vào một đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh, cặp mắt kia luôn thâm trầm, xa lánh, kiêu ngạo, trong con ngươi cô tịch, không có chán ghét, không có đề phòng, không có hoài nghi, vẻ mặt rất chân thành, khiến ta chỉ cảm thấy rung động vô hạn, cùng với mê ly.

Ta hoảng hốt cướp đường ra, không để ý tới tiếng chào hỏi của các tài tử lầu dưới, lên thẳng xe ngựa trở lại đảo Như Ý từ cửa sau của vương phủ.

Tín thái phi một thân một mình ngồi ở trên ban công uống rượu, lòng ta không yên, lên tiếng chào hỏi, rồi vội vã vào phòng, ngơ ngác ngồi một canh giờ, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống cũng không biết. Cho đến khi Tín thái phi bừng đèn cầy đẩy cửa vào, gian phòng lập tức sáng lên.

Nàng đi tới trước mặt, đề tay của ta, thấp sáng rồi ngồi xuống ghế, dịu dàng nói: “Có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Ta vội vàng bắt lấy tay của nàng, ngàn vạn ngôn ngữ, không biết nói từ đâu.

Nàng cười, “Hôm nay lúc ngươi trở lại, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nửa vui nửa lo, thế nào, gặp phải hần?”

“Người nào?” Ta như bị đập cái đuôi mèo, nhảy dựng lên hỏi.

“Còn có ai, đương nhiên là người đập mây năm màu mà đến.” Nàng buồn cười nói.

Mặt ta đỏ lên, đây không phải là không đánh đã khai đến sao, suy nghĩ một chút, hỏi “Lần đầu tiên ngươi gặp tiên đế gia, là tình hình như thế nào?”

“Lúc đó hần dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái, giống như tri kỷ nhìn chăm chăm ta, một nháy mắt kia, ta biết rõ ta xong rồi.” Nàng mỉm cười lâm vào trí nhớ.

“Người hối hận sao? Bất kể danh phận ở chung với hần như vậy.”

“Yêu, chính là không hỏi có đáng giá hay không.”

Ta cười, “Thì ra là bà bà xuyên qua tiên phong của ta cũng là độc giả của Trương Ái Linh.”

“Nhưng đã nhiều năm rồi, ta lúc nào cũng nhớ lại tình hình ban đầu, biết hần không phải không yêu ta, chỉ là người ở trên, luôn có sự khó xử của hần, nhưng mà ta lại không nhận được hận hần, không hận hần, ta liền không có mục tiêu sống sót.”

A, người ở trên, luôn có sự khó xử của hần.

Ta như có điều suy nghĩ nghĩ, Tín thái phi từ trong hồi ức tỉnh lại chê cười, nói: “Khiến ngươi chế giễu, ta là người từng trải, nói thật, thật ra thì con người, tìm ai đều tốt, chính là không cần tìm tới ở trên, chỗ cao không thắng lạnh. . .”

“Ai, thời điểm duyên phận đến, không cho phép ngươi không tìm. . .” Ta bùi ngùi than.

Nàng sửng sốt, thanh âm lạnh mấy phần: “Người xem trọng Gia Tĩnh hay là Gia Tĩnh coi trọng ngươi?”

Ta ngừng cười: “Người không đồng ý?”

“Hắn làm soa nhanh chóng thích người như thế? Ta nhìn hắn lớn lên, hắn còn tuyệt tình hơn lão tử của hắn, khối băng ngàn năm, không phải người dễ dàng động tình?” Thanh âm nàng lạnh lạnh, nhẹ mà đậm, lại mang theo chút uy nghiêm.

Đúng vậy, mặc dù ta và hắn không có nhiều giao tình lắm, nhưng nhìn hắn bình thường xử lý quốc sự, đối đãi huynh đệ lại kiên quyết và quyết tuyệt, nào có nửa phần buông lỏng khi đi chung với ta? Khi hắn ở chung với ta, rốt cuộc là diện mạo thật của hắn hay là giả vờ thân thiết hiền hòa?

“Ta, ta không biết.” Ta lấp bắp đáp.

Nàng thở dài: “Có hi vọng tự nhiên là tốt, nhưng thường thì chuyện đều không hợp tâm nguyện! Người trong hoàng gia, đều quen thói ít tình ít nghĩa.”

Một khắc đó, ta bỗng nhiên thanh tỉnh, tất cả tất cả, chợt hiểu ra từ đầu chí cuối! Lời nói nhẹ nhàng nhất thời liền khiến ta không có chừng mực, ai biết hắn có lòng hay vô ý? Đối với hắn mà nói, ta có lẽ là mới lạ, lâu rồi thì sẽ gặp cảm thấy không thú vị, hắn vẫn có lẽ thông dong trở về làm thánh quân thiên cổ của hắn, mà ta. . . . Ta vạn kiếp bất phục.

“Ta biết rõ nên làm gì bây giờ, cảm ơn người!” Ta cầm tay của nàng thật chặt.

Nàng mỉm cười mang theo chút ý lạnh: “Linh Tuyết, nói cho người biết, làm người, cần nhất là yêu mình, vô luận người phương nào cũng phải xếp hạng thứ hai.”

Ta cười khổ nói: “Bệnh cấp tính gặp người chết, chết còn chưa tính, nhưng thất tình lại không chết, sống sờ sờ chịu đau khổ, mà lại không miễn dịch, thống khổ một lần lại một lần, cứ thế không dứt, bản tính của con người lại tiện, cư nhiên khát vọng tình yêu tới nữa, thật là!”

Nàng kinh hãi: “Người nhìn thấu?”

Bất đắc dĩ cười cười, ta nói: “Nói dễ hơn làm. Đây là Diệc Thư[1] nói.”

“Đừng sợ, người đã nói thất tình dù sao cũng sẽ không chết, chúng ta còn có cơ hội thua keo này bày keo khác.” Nàng khuyen lớn.

Ta không nói gì nắm chặt tay của nàng.

Nàng yên lòng, “Đi, mẹ chồng nàng dâu ta cùng đi ăn, mọi sự ăn cơm lớn, ăn no thì ngủ ngon, mơ một giấc mộng, chuyện gì cũng trôi mất.”

.

Có nửa tháng ta không hề đến Nhất Phẩm cư, thành nhật đều ở nhà ngắm hoa hái cỏ, lúc này mới phát giác, hơn nửa năm qua ta đều bận việc. . . Du ngoạn, tiểu Triệu Hàm đã lớn lên rất nhiều.

Tín thái phi mặc thường phục mang dép ngồi ở phía trước sân phơi, ta đi tới ngồi xuống, theo ánh mắt của nàng thấy Phi Hồng và tiểu Triệu Hàm chơi đùa ở trên hành lang.

Hắn lại lớn thêm một tuổi, đứa bé ba tuổi, bởi vì gia đình bất hòa, trưởng thành sớm quá mức, được chúng ta nỗ lực dạy dỗ, vẫn khéo léo không như người bạn nhỏ cùng lứa.

Tín thái phi nhìn hắn chán nản cười nói: “Nhìn đứa bé này, thật mau lớn, đảo mắt đã cao rất nhiều. Nhìn hắn, muốn không cảm thán cũng không được, cảnh xuân tươi đẹp dễ già.”

“Hắn vụng trộm lớn lên, lừa gạt chúng ta.”

Tiểu Triệu Hàm thấy bọn ta đều mỉm cười đưa mắt nhìn hắn, cười chạy tới nhào vào trong lòng ta, làm nũng nói: “Mẫu phi không thương Hàm nhi sao? Về sau Hàm nhi bảo đảm ngoan ngoãn, mẫu phi thường xuyên chơi với Hàm nhi có được hay không?”

Ta lấy khăn qua lau mồ hôi trên đầu cho hắn, áy náy bảo đảm: “Trước đó vài ngày cử chỉ của mẫu phi điên rồi, cho nên đều quên Hàm nhi và bà nội Thái phi, sau này sẽ không.”

Hắn vui vô cùng muốn Tín thái phi chứng thực: “Mẫu phi nói là sự thật sao?”

Tín thái phi cười: “Mẫu phi người là con chim bay trên bầu trời, sớm muộn gì sẽ ở không quen lồng tre, nhưng bất kể như thế nào, nàng đều nhớ Hàm nhi ngoan của chúng ta.”

Hắn vui mừng quá đổi, lại cầm đầu ngã vào trong ngực Tín thái phi vút tới vút đi, miệng kêu la: “Vẫn là bà nội thái phi tốt nhất, cả ngày chơi đùa cùng với Hàm nhi.”

“Đó là bởi vì cánh của bà nội Thái phi gãy rồi, bay không cao, cho nên chỉ có thể ở trong vườn chơi với Hàm nhi.”

Lục Ngạc thấy Thái phi hơi cổ hết sức ăm tiếu Hàm nhi bướng bỉnh, liền kéo qua rũ đi hái hoa, hắn sôi nổi đi theo. Trước đó còn nhìn ta cầu được bảo đảm: “Mẫu phi bảo đảm Hàm nhi trở lại vẫn ngồi ở nơi này?”

Nhìn thấy ta gật đầu đáp ứng mới yên tâm vội vàng đi theo.

Tín thái phi nói: “Trong khi người ở bên ngoài tiêu dao, Phong nhi cũng đến 1~2 lần, hỏi người có muốn trở về chánh viện hay không.” Kể từ khi ta chuyển lên đảo, Tín thái phi chỉ cho Phong nhi và Lưu thị mỗi tháng tới một lần, ta không muốn nhìn thấy bọn họ, cơ hồ mỗi lần đều tránh mặt, coi như rõ ràng ở trên đảo cũng nói không thoải mái.

“Ý của người thế nào?” Ta hỏi nàng.

Nàng cười cười: “Ta sợ mình chính là bà bà thứ nhất ủng hộ con dâu vượt tường. Hoàng đế này mặc dù không phải phụ quân, nhưng Phong nhi tuyệt đối cũng không là chồng tốt, người nhện hắn một lần, về sau muốn lật người lại càng không dễ dàng. Hắn, trong ngoài đều bị người ta nuông chiều thành thói quen.”

Uh, bản tính hắn như thế, trong lòng hắn đều là nam quyền đệ nhất, bản thân lại cực kỳ tự cao tự đại, sao chứa được một tiểu nữ tử quậy thế giới vốn có của hắn đến long trời lở đất?

Khi nói chuyện, nghe nói Bích Vân tới bẩm báo: “Lưu trắc phi đến rồi!”

Chúng ta hai mặt nhìn nhau, nàng là người đại quý, vô sự không lên Tam Bảo điện, Tín thái phi cười một tiếng an ủi ta: “Không sao.” Gật đầu bảo Bích Vân: “Mời nàng vào đi.”

Lưu thị đến sân phơi, không nói hai lời quỳ xuống khóc sụt sùi nói: “Vừa rồi vương gia lại dẫn theo một cô nương kỹ viện về, nói là an trí ở trong sân, cũng chưa được mẫu phi và vương phi đồng ý, quá không nể mặt rồi.”

Là không nể mặt người đi, chúng ta cũng chưa có nói gì. Ta và Tín thái phi nhìn nhau cười một tiếng, Tín thái phi giương tay lên: “Đứng lên đi, cũng không phải là chuyện lớn gì, nhà luôn có cá tam thê tứ thiếp, ồn ào ầm ĩ chọc người cười, cứ ra trước đợi ta và tiểu vương phi. Người xem, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, khóc hư cũng không đẹp.”

Lưu thị sững sốt, không ngờ Tín thái phi có thể nói vậy, tức giận bất bình lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, lui xuống.

Thấy nàng đã ra Hương Tạ, ta vỗ tay đứng dậy: “Đi, bà bà, hai mẹ con ta đi xem náo nhiệt!”

~[1]Diệp Thư: Diệp Thư từng đến nước Anh tu học, sau đó trở về nhậm chức ở bộ phận PR của một khách sạn, sau đó tiến vào nhậm chức ở bộ tin tức của chính phủ, đã từng làm biên kịch truyền hình. Sau đó chuyển thành tác giả chuyên nghiệp. Đã viết nhiều sách hay, được phái nữ ưa thích.

24. Chương 24: Được Hay Mất

Đợi ta và Tín thái phi ăn mặc đẹp đẽ ra đảo, mới phát hiện Lưu thị vẫn chờ ở bên đảo, lo lắng đi tới đi lui. Nhìn thấy chúng ta liền thúc giục: “Mẫu phi và vương phi, thiếp thân đợi một hồi lâu rồi.”

Ta khách khí đáp lại: “Làm phiền Lưu trắc phi chờ lâu!” Mặt nàng đỏ lên, cũng biết hình thức của mình mạnh hơn người ta, cư nhiên không lên tiếng đi theo chúng ta tới phòng khách.

Tín thân vương Dực Phong cũng đợi ở cửa, nhìn thấy chúng ta đến gần, bước một bước dài tiến lên vịn tay Tín thái phi, cung kính nói: “Hôm nay nhi tử lại phải phiền toái mẫu thân rồi.”

Tín thái phi cười cười: “Trong nhà sinh con trai vốn là chuyện rất vui, cũng không có gì, chỉ là phải phiền toái Linh Tuyết thôi.”

Hắn giống như mới nhìn thấy ta, kinh ngạc nhìn ta, thận trọng chào hỏi: “Vương phi gần đây tốt không?”

“Tạ vương gia quan tâm, mẫu phi đối với thiếp phi rất tốt.” Ta khách khí khiêm tốn cười đáp.

Đi vào phòng khách, ta ngồi xuống ở ghế chính bên phải, Thái phi thấy đối diện có một nữ tử vẫn ngồi, dường như lơ đãng hỏi: “Đây là đứa bé nhà ai?”

Nàng kia đứng lên, quỳ xuống với ta và thái phi, đáp lời: “Ta nguyên là Yên Chi ở Túy Hồng lâu, nhờ vương gia không chê, chuộc thân thay ta rồi dẫn về phủ.” Giọng nói không có không khách khí, nhưng làm cho người ta có cảm giác mèo khen mèo dài đuôi. Thấy cô nương Yên Chi kia, thanh tú và mỹ lệ không nói ra lời, cũng có một loại thần thái mỏng manh, dường như thanh cao, trong lòng mơ hồ cảm thấy nàng nhất định là bực mệnh, không cách nào chống lại số mạng.

Cư nhiên ở trước mặt hai đời vương phi lớn nhỏ, tuyệt không kiêng dè xuất thân thanh lâu của mình, có ý tứ.

Ta và Thái phi nhìn thẳng vào mắt, vui lên, tự cầm lên ly trà trên bàn nhỏ, uống trà, hai vị di nương Oanh, Yến lục tục đi vào, hành lễ rồi ra phía sau ta đứng bất động.

Ta nhìn bốn phía, Yên Chi không kiêu ngạo không tự ti đứng ở chính giữa, chỉ khi Dực Phong nhìn về phía nàng thì mới hơi lộ vẻ mềm mại. Lưu thị ở một bên tức giận bất bình, nhưng vẫn dùng ánh mắt mong đợi nhìn ta, hi vọng ta cho Yên Chi chút sắc mặt như ban đầu đối với nàng. Hai người Oanh, Yến mới vừa hành lễ cũng không biến sắc, tỏ thái độ mặc ta làm chủ.

Dực Phong từ khi vào cửa cũng không liếc mắt nhìn ta, rất bức rức, so với vẻ mặt ngang ngược càn rỡ trước kia kém xa vạn dặm. Mà bà bà xuyên qua cửa ta thì càng tuyệt, vẫn rảnh rang uống trà xem náo nhiệt, không hề có ý lên tiếng.

Ta thấy ánh mắt của mọi người dần dần đều tập trung vào trên người ta, ho một tiếng, xoay người hỏi Yên Chi: “Không biết Yên Chi cô nương có nguyện ý tới vương phủ chúng ta hay không?”

Mọi người trong sảnh đều sửng sốt, vạn vạn không nghĩ tới ta uống trà hơn nửa ngày cư nhiên toát ra một câu như vậy. Yên Chi còn chưa đáp, Lưu thị đã khẩn cấp hỏi: “Vương phi, ngài cho nàng vào cửa sao?”

Ta buồn cười nói: “Vương Gia không phải đã dẫn người vệ sao? Bản phi không đáp ứng có thể được sao? Chỉ cần không phải Vương Gia cưỡng ép người ta, bản phi nào có lý do không đáp ứng?”

Nàng càng nóng nảy hơn: “Nhưng nàng là từ thanh lâu ra. . .”

Dực Phong vừa nghe, quát lên: “Hương Nhi, đủ rồi, vương phi nói chuyện người đừng chen miệng.”

Nàng bị quát xong, hậm hực nhìn chòng chọc ta một cái, không nói lời nào.

Ta cười lạnh nhìn Dực Phong và Lưu thị, Dực Phong nhìn ta không nói lời nào, lúng túng cười một tiếng: “Vương phi, người nói tiếp.” Yên Chi thấy ta cười mềm mại, cẩn thận nói, “Ta tất nhiên nguyện ý” nàng lặng lẽ liếc ta một cái, “Mong rằng vương phi không ghét bỏ. . .”

“Không ngại, Vương Gia chúng ta cũng không nói gì, ta làm vương phi sao lại ghét bỏ?” Ta vội vàng phải sạch quan hệ, chuyện cười, chuyện liên quan gì tới ta, cũng không phải là ta đòi tiểu lão bà. “Không biết Yên Chi cô nương nhà ở đâu, tên thật là gì?”

Nàng không lường trước ta dễ nói chuyện như vậy, nhất thời cẩn thận hơn: “Từ nhỏ ta đã bị bọn buôn người bán vào thanh lâu, cũng không biết nguyên quán mình, họ gì tên chi.”

“Vậy cũng không sao, chỉ là vương phủ này có quy củ của vương phủ, vương phi trắc phi đều do hoàng gia phong, nếu như Yên Chi cô nương không ngại, ở trong vương phủ làm di nương thôi, Vương Gia chúng ta

cũng thương người, sẽ không uất ức cô nương.” Ta ngân nga cười nói, nói đến sau đó, lại rất ý vị cười một tiếng với Dục Phong.

Hắn ngậy người, lấp bắp không thể nói.

Yên Chi cũng là người vô cùng thông minh, lập tức quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Lưu thị không biết giữ miệng, nói: “Vương phi, sao ngài dễ nói chuyện như vậy?” Ta lạnh lùng nhìn sang, chạm đến ánh mắt ta, sợ tới mức khẽ run rẩy, co rúm lại không dám mở miệng.

Ta nhàn nhạt nói ra: “Trong phủ cũng có quy củ trong phủ, vị này là Lưu trác phi, nàng cũng là tiên hoàng ngự phong, làm gì thì người cũng phải cho chút thể diện. Mỗi ngày thỉnh an vấn an là không tránh khỏi” lấy lại bình tĩnh, phất tay ý bảo hai người Oanh, Yến đứng ra đằng trước, “Oanh nhi Yến nhi này, cũng là người trong phòng Vương Gia, đi theo Vương Gia thật là nhiều năm rồi, ngày sau ít nhiều cũng phải tôn một tiếng ‘tỷ tỷ’”

Yên Chi đều gật đầu xưng vâng

“Phía sau bên phải của Ngưng Hương viện còn có mấy viện, bản phi thấy Oanh nhi Yến nhi cũng ở trong phủ mấy năm, hôm nay dứt khoát làm chủ, không cần ở trong phòng Vương Gia hầu hạ, một người được một viện, viện của Yên Chi cô nương, cứ ở cạnh viện của hai người.” Ta một hơi an bài xong, phân phó tổng quản nội phủ nhiều năm của Trần gia đang đứng bên cạnh: “Lưu tổng quản, người làm và nha hoàn trong viện của mấy vị di nương, người theo như quy củ an bài thỏa đáng cũng được.”

Hắn đi lên trước dạ dạ đồng ý, trong lúc nhất thời Oanh Yến Yên Chi đều là sắc mặt vui mừng.

Tín thái phi thấy kịch đã diễn xong, đại khái mệt mỏi vô cùng, phân phó: “Chuyện trong phủ này cũng đều an bài thỏa đáng, ta và tiểu vương phi nên về đảo.”

Dục Phong vội vàng nói: “Thừa dịp hôm nay náo nhiệt, hay nương và Linh Tuyết ở lại đây dùng cơm?”

Tín thái phi ra hiệu không cần, lại dẫn ta trở về đảo Như Ý, không có gì khác lạ, chỉ là Lưu thị ánh mắt của trước khi đi, khiến trong lòng ta ớn lạnh, rất không thoải mái.

Trở lại đảo Như Ý, bà bà xuyên qua tiên phong của ta tổ vẽ bội phục và sùng bái: “Linh Tuyết, chỉ sợ người là nữ nhân đầu tiên xuyên qua lại giúp trượng phu lấy tiểu lão bà.”

Ta nhỏ một ngụm: “Già mà không kính, đây không phải đều là suy nghĩ vì huyết mạch của tộc Trần thị các người sao, khai chi tán diệp không phải là nguyện vọng của công công ta sao?”

“Ai, thật không biết nha đầu này là đa tình hay là tuyệt tình.” Nàng cười bất đắc dĩ nói.

Ta nghiêm nét mặt nói: “Hy vọng lớn nhất của ta là dù không thể nâng khay ngang mày với Dục Phong, ít nhất phải bình an vô sự.”

Nàng sâu sắc nhìn ta, trong mắt có thương tiếc áy náy đan vào, “Ta không nên ngăn cản người, có lẽ người và Gia Tĩnh có thể có tương lai tốt đẹp cũng không biết chừng, ta không thể áp đặt thống khổ mà mình đã trải qua lên người của người.” Nàng lão đảo: “Có lẽ, hẳn không phải như cha hẳn, hẳn khác. . . .” Lời còn chưa dứt, thân thể đã ngã.

Ta vội vàng chạy tới vịn nàng, vội hỏi: “Người sao thế? Có mệt lắm không?” Nàng cười thở dài nói: “Không biết thế nào, gần đây luôn đầu óc choáng váng, không ngủ ngon, lại luôn nằm mơ thấy công việc xây dựng của ta ở thế kỷ 21, còn có đường lớn Tam Hoàn và cầu vượt.”

Tim ta chợt co rút, giống như bị người hung hăng quất một roi: “Tình hình này của người đã bao lâu? Là chuyện lúc nào?” Nàng im lặng hồi lâu, chậm rãi lấy tay lau đi nước mắt ràn rụa của ta, nhưng nước mắt kia ràn rụa không dứt, nàng cười cười, trấn an nói: “Đừng sợ, ta đã sớm nói ta nhất định sẽ về, có lẽ, là của về nhà mở ra rồi.”

“Ta đã quen nơi này, có các người bảo vệ. Đầu tiên là Thái hậu, bất kể bà là thật lòng giả vờ, luôn chưa từng hại ta. Nữa là trưởng công chúa, nàng cũng đối đãi ta thật lòng; sau đó là người, đều nói người lạnh bạc như nước, nhưng cũng là thực lòng muốn tốt cho ta, chưa từng giấu giếm, ta. . . . Ta có nhiều lời không thể nói với người ta, chỉ có người có thể hiểu rõ. . . .” Ta đi tới, nằm ở đầu gối nàng, nước mắt rơi

như mưa. “Người thả ta ra phủ giải sầu, ta lại không quan tâm người, không biết thân thể của người đã thành ra như vậy rồi.”

Nàng cười nói: “Có lẽ mấy năm qua ta chưa trở về, cũng là bởi vì người còn chưa tới, trách nhiệm của ta chưa dứt, hôm nay, hôm nay tất cả, đều do chính người.”

.

Từ ngày đó trở đi, ta chưa từng rời khỏi đảo Như Ý nửa bước, dù nàng đuổi cũng không đi. Nàng mới 36 tuổi, ở thế kỷ 21, chính là thời điểm phong nhã hào hoa, trong gia đình phong kiến như vậy, mang đôi chân nhỏ run rẩy làm việc 13 năm, nửa đường gặp phải tiên hoàng, oanh oanh liệt liệt yêu đương ba năm, rồi sau đó lại bị vô tình vứt bỏ, có lẽ. . . . Có lẽ nàng đi về cũng tốt, nàng vẫn là công trình sư tự do tự tại, nhiệt tình làm việc, lúc nhàn hạ lên mạng một chút, nàng đi về. . . . Còn kịp.

“Chỉ là tâm đã già nua mười mấy năm, cũng không biết có thể cảm thấy nhân thế tang thương hay không.” Nàng nói đùa.

Tình hình của nàng lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì không có gì lạ, vẫn như bình thường. Lúc xấu trừ choáng đầu hoa mắt, mỗi lần đều nằm mơ về thế kỷ 21, có lúc là Bắc Kinh, có lúc là trường học cũ ở Thượng Hải, hay là quê quán Tô Châu, không còn gì khác. Nàng đuổi ta lần nữa: “Người thật muốn núp ở trên đảo cả đời? Người cứ như vậy, nói không chừng ta phải vui lấp ở nơi này không trở về được, cứ muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi thôi, người xem ta không phải thật tốt sao?”

Đến mùa xuân năm sau, khi nàng mong đợi đưa mắt nhìn, ta rảnh rỗi cũng đi ra ngoài dạo một chút, nhưng nhất thời không biết đi đâu. Cách nửa năm mới ra phủ, dưới ánh mắt mong chờ của Phi Hồng, ta nghe được tình hình của đám sĩ tử năm ngoái. Ngụy Tiến quả nhiên được Thám Hoa, chức quan là Lại bộ Thị Trung, chính ngũ phẩm, làm việc trước mặt vua. Trong số những sĩ tử tân khoa của Đại Hán triều, đã là đãi ngộ rất tốt rồi. Đệ nhất tài tử Mân Đông Triệu Tuấn Kiệt đó, cũng là người thông minh, được xếp thứ tư, lại bị an bài một chức Văn Lâm Lang không ý nghĩa, chính thất phẩm, nghe nói rất không đắc ý, thường xuyên uống rượu chọi gà với những đệ tử quý tộc trong kinh, bởi vì của cải nhiều, cũng không bị người ta xem thường. Lòng ta cười nói: hắn quả nhiên lưu tâm.

Không đến Nhất Phẩm cư nữa, trong lòng cũng thấy khá may mắn, nếu có duyên, chân trời góc biển đều gặp được, huống chi là kinh thành?

Vậy mà tạt xấu thích náo nhiệt chung quy lại không sửa đổi được, vẫn chui đến chỗ nào nhiệt. Trong lúc nhất thời, tin tức Linh công tử tái xuất giang hồ sau nửa năm, lần nữa truyền khắp các nơi Kinh Thành.

Nghe nói Quý công tử Kinh Thành đều si mê đấu đá, cả ngày tụ tại quán trà Trục Lộc ở đường cái phía Tây, tiền đánh cuộc quá lớn. Quán trà Trục Lộc này, chính là sản nghiệp dưới tên đại mò phã, đại phò mã bình thường là một người vô cùng phong nhã, lần này theo sự ước hẹn với bằng hữu, nên dành ra một gian phòng trong quán trà cho các công tử thiếu niên quý tộc làm chiến trường. Ta đến xem mấy trận, cảm thấy thú vị, trở lại trong phủ, ta khuyến khích bốn ám vệ giúp đỡ tìm hai mươi mấy con đề mèn cực lớn và mập, chia ra với Tín thái phi, mỗi người mười mấy, bày một lới đài nhỏ ở nhà, giết trời đất mù mịt, Tín thái phi rất có hứng thú với việc này, mấy ngày trôi qua, chỉ còn lại được một con đề mèn đầu đen vừa hung vừa dữ, quả nhiên càng đánh càng hăng, mấy phen xuống, không còn địch thủ.

Về sau, chỉ cần con đề mèn nào vừa để xuống vào trong lồng sắt, không quá hai ba chiêu, liền bị đánh hoặc sợ chạy trốn, cự tuyệt ứng chiến.

Ta say mê cuồng nhiệt kêu nó là ‘Đại Tướng Quân’, ngày ngày xách theo lồng của con đề mèn vòng tới vòng lui trong Hương Tạ, yêu thích không buông tay. Tín thái phi thấy thế che miệng mà cười, mấy ngày chơi đùa, thân thể nàng rất có chuyển biến tốt, ta quá mức vui mừng.

Hôm nay ăn xong điểm tâm, nàng đề nghị: “Đại Tướng Quân này, mấy ngày nhàn rồi, nói không chừng cả lực chiến đấu cũng yếu bớt, không bằng mang theo nó, đến quán trà Trục Lộc, tranh giành một vùng trời, hai mẹ con ta đấu gì cũng có thể kiếm ít tiền.”

Ta vừa nghe ý kiến hay này, nhất thời hứng thú lên cao, lập tức liền dẫn Đại Tướng Quân, Phi Hồng, Nhã Kỳ và ám vệ, cùng nhau chạy thẳng tới quán trà Trục Lộc.

Lúc này không mang theo Lục Ngạc tất nhiên có đạo lý, nàng và Phi Hồng đứng chung, quá mức dễ thấy, nàng là người thận trọng nhất, để nàng chăm sóc Tín thái phi ta vô cùng yên tâm .

‘ Đại Tướng Quân ’ đến quán trà Trục Lộ, quả nhiên là kẻ địch của tất cả. Mấy hiệp xuống, nghiêm nhiên thuyết minh từ ‘ Đại Tướng Quân ’ trở thành cực kỳ hoàn mỹ. Trong vòng ba ngày, giá của nó đã tăng cao, từ 10 lượng một trận lúc đầu đã thành 2000 lượng một trận, cũng bởi vì để mèn chiến đấu có sắp đặt cực tiền nên giá trị cũng tăng cao.

Có mấy vị thiếu gia quý tộc thương lượng mong đợi ta chuyển nhượng ‘ Đại Tướng Quân ’. Ra giá 5000 lượng, giá trị cao, nhất thời trở thành giai thoại trong giới dễ mèn. Chuyện cười, ta đã dựa vào nó kiếm vào 8650 lượng bạc trắng, mỗi ngày sau bữa cơm chiều đều đóng cửa lại đếm với Tín thái phi, đang tính tiền đã ghiền, chuyển nhượng ra ngoài không phải dứt tài nguyên của mình sao?

Nhưng có ngu nữa ta cũng biết rõ, giang sơn tự có dễ mèn ra, Trường Giang sóng sau dề sóng trước, ‘ Đại Tướng Quân ’ thần dũng hơn, cũng đánh không lại dễ chiến mấy ngày liên tiếp, thôi lui khỏi dòng nước xiết mới là thật anh hùng. Ngày hôm đó thương lượng tốt lấy 5500 lượng nhượng lại cho công tử Trương* của Đô Sát viện Tả Ngự Sử. (*xin lỗi, bổn vương phi chỉ nhận bạc không nhận người, đã quên tên)

Lúc này mang theo Lục Ngạc tinh thông tính toán ra cửa, đã gần đến hoàng hôn, đây là cuộc chiến vinh dự cuối cùng mà ‘ Đại Tướng Quân ’ ra sức vì bản vương phi, nếu nó thắng liền có gần vạn lượng, chỉ thấy nó vừa vào đã võ trang đầy đủ, khí phách hiên ngang oai hùng xung trận lên trước, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội hả giận.

Ta đặc ý thần nhiên tiếp nhận tiếng chúc mừng của chúng công tử, vui rạo rức đang định thu tiền, chợt nghe bên tai truyền tới tiếng trêu chọc quen thuộc: “Rốt cuộc bắt được người!” Ta chấn động, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Gia Tĩnh để không nháy mắt chăm chú nhìn ta, ánh mắt phức tạp, giống có rất nhiều lời muốn nói.

.....

Đợi ta phục hồi tinh thần lại, đã ngồi trong nhả các ở quán trà Trục Lộ, ta ‘ ah ’ một tiếng, không trông nom nụ cười dịu dàng của trước người mắt, xoay người hỏi Lục Ngạc: “Chúng ta thắng bao nhiêu?”

Lục Ngạc vui rạo rức cười đáp, cũng không kiêng kỵ: “Chủ tử, nô tỳ tính rồi, hôm nay thắng 4700 lượng, còn có tiền bán ‘ Đại Tướng Quân ’, tổng cộng là 10200 lượng, ngài và nương nương. . . ” Lời của nàng bị tiếng ho khan của ta cắt đứt, nam nhân đối diện tươi cười rạng rỡ: “Thế nào, mẹ chồng nàng dâu cùng chia nhau?” Ta cho cái liếc mắt: “Ai cần người lo.”

Thấy Lục Ngạc và Chu Tam chung quanh hít một hơi khí lạnh, ta lập tức hiểu, quá mức đặc ý quên mình rồi. Lấp bắp giải thích: “À. . . À. . . Ta không phải ý kia.”

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn ta lấp bắp, mặc kệ vẻ mặt khấn trương của ta, cũng không ngăn cản, đột nhiên cười lớn, khi hắn cười to, cả người tản ra một loại khí phách cuồng vọng, giống như sư tử gầm thét.

Ta nhất thời nhìn ngây người, hắn ngưng cười lẳng lặng nhìn chăm chăm ta, chỉ nghe tiểu nhị đi vào, mặt a dua cười nịnh nọt: “Linh công tử, điểm tâm đến rồi!” Ta lấy lại tinh thần, mắc cỡ cúi đầu, cầm lấy một cái bánh không biết là gì, cắn một cái lung tung, quá ngán, nhìn thấy hắn vẫn tràn đầy nụ cười nhìn ta, ta vội vàng thả điểm tâm lại trong đĩa, bưng trà uống một hớp, cổ tình thông dong cười một tiếng: “Điểm tâm không tệ.”

“Vậy sao? Ta nếm xem.”

Thuận tay lấy nửa cái bánh ta ăn còn dư, liền ăn.

Động tác thân mật này, ta không phải đối thủ, bỗng nhiên đỏ mặt, mình đâu có làm gì sai, tự dưng chột dạ.

Hắn cười cười, dịu dàng nói: “Quả thật là không tệ !” Dứt lời cũng bưng trà uống qua một hớp.

Nói nhảm, rõ ràng cảm thấy chán ngấy, mới rót trà thôi mà, qua loa ta à?

Ta đứng ngồi không yên, đang định cáo từ, hắn uyển chuyển giữ lại: “Người sợ ta như vậy sao?” Ta dĩ nhiên sợ, không sợ mới là lạ, người là phù thủy lớn ta là phù thủy nhỏ (người có năng lực kém gặp người có năng

lực tốt), ta không chọc nổi nên trốn, được không?

Thấy hần lảng lảng nhìn ngoài cửa sổ, ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên. Hần rút cuộc không dùng giọng điệu mập mờ nữa, bình thần tán gẫu với ta, trời nam đất bắc, ta đây mới phát hiện, bỏ đi long bào tôn quý, hần là bằng hữu rất tốt để tán gẫu, kiến thức rộng rãi, bất phàm, rất được lòng ta.

Ước chừng qua nửa canh giờ, chỉ cảm thấy nóng dần lên, ta không được tự nhiên nhích nhích thân thể, nói với Nhã Kỳ chờ đợi một bên: “Quạt quạt cho gia.”

Người đối diện buồn cười nói: “Còn chưa có vào hè, đã sợ nóng vậy rồi?” Nụ cười tỏa ra, đột nhiên ánh mắt rét lại, vỗ tay một cái về phía cửa sổ trống trải, ngoài cửa sổ nhất thời có một bóng dáng phi thân vào, ta nhất thời ngây người, thì ra chính là Chu Thống lĩnh, Chu Thống lĩnh này tới rồi chưa kịp hành lễ, mà căn cứ ánh mắt chủ tử hần, chỉ lo kiểm tra nước trà và điểm tâm, cầm lấy điểm tâm nhìn một chút, lắc đầu một cái, lại cầm ly trà qua, vừa nhìn vừa ngửi một hồi, sau đó nâng bình trà lên trầm ngâm quan sát một hồi, qua một hồi lâu mới trả lời: “Bể chủ tử, trong nước trà có đồ không sạch sẽ.”

Ta chỉ nói không ổn, cảm giác cả người càng nóng, vội la lên: “Đồ không sạch sẽ rốt cuộc là cái gì?”

Hần đỏ mặt lấp bắp đáp: “Là ‘Nhất Dạ Xuân Ân’.”

Mẹ nó, dù là con heo cũng biết ‘Nhất Dạ Xuân Ân’ này là thứ gì.

Nhìn Gia Tĩnh để cười như không cười xem ta, ta sững sốt, bật thốt lên: “Không phải là ta bỏ.”

Trên mặt của hần cũng dần dần đỏ lên, cười cười: “Ta biết rõ không phải người, ta chỉ muốn hỏi người định làm như thế nào? Hả? Nhất Dạ. . .”

Mặt ta đây càng đỏ, trên người càng nóng: “Đương nhiên là trở về phủ.”

Xoay người quay đầu lại phân phó Lục Ngạc: “Bảo thị vệ mau chóng chuẩn bị xe.” Trong lúc bất chợt, một đôi cánh tay mạnh mẽ từ sau ôm chặt ta, dịu dàng rừ rừ nói: “Trẫm không hợp mắt người vậy à?”

Ta nhất thời đổ mồ hôi đầm đìa, mơ mơ màng màng nhìn lại đôi con người dịu dàng: “Nơi này đến Phượng Hoàng Sơn trang không xa.” Cặp mắt kia cười lên, còn chưa lấy lại tinh thần, “Vương phi đắc tội.” Đã bị Chu Thống lĩnh kẹp ở dưới nách, nhảy cửa sổ xuống.

Ngồi vào trong xe ngựa, thần trí ta cư nhiên vô cùng rõ ràng, cảm thấy thân thể mình đang biến hóa, nam nhân ngồi đối diện trầm trầm cười nhẹ: “Nhất Dạ Xuân Ân là mạnh nhất, những loại thuốc tầm thường khác không thể so.” Mẹ nó, còn phân phẩm cấp? Có cần phân chia Thượng Thư và Thị Lang luôn không?

Ngựa chạy băng băng tới Phượng Hoàng biệt trang, có vị đại gia này ở đây, tiến vào Phượng Hoàng Sơn trang tất nhiên không trở ngại, ta đột nhiên nghĩ đến: “Có chú ý phía sau có người theo hay không?”

Hần cười nói: “Tín vương phi quả thật có trí tuệ, có thể nghĩ tới những điều này.” Ta liếc mắt: “Hừ, còn không biết nó tì có phải nhờ hồng phúc của hoàng thượng mới thành ra như vậy không.”

Hần cười cười: “Tiểu nhị vừa vào cửa đã nói là đưa cho Linh công tử, người nói là nhắm vào người nào?”

Ta kinh hãi, nếu như là nhắm vào ta, vậy cũng chỉ có nàng, Lưu Ngưng Hương tiện nhân kia, chờ đó cho ta.

25. Chương 25: Đầu Đuối Bắt Kẻ Thông Dân

Ban đêm trăng mờ gió mạnh, khí trời vô cùng. . . . Thích hợp làm chuyện xấu.

Giờ phút này trong phòng khách Tích Bảo hiên, ta và Gia Tĩnh để khách khí ngồi ở bên cạnh bàn, lịch sự uống trà. Nếu như có thể coi thường tiếng hít thở mập mờ vì bị thuốc thúc giục lại mạnh mẽ đè xuống của hai người và ánh mắt mê hoặc không tự kìm hãm được, thì tuyệt đối là một bức tranh tuần nam mỹ nữ vui tai vui mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tam đỏ lại đỏ, xanh lại xanh, ở một bên đứng cũng không được, đi cũng không được, rất là tức cười. Lục Ngạc đứng ở một bên, cũng cực kỳ lúng túng, chủ ỷ bị người ta bỏ thuốc, lại muốn lên nam chủ nhân giải quyết với nam nhân khác ở bên ngoài. . . . , làm nha hoàn cũng hơi khó chịu, huống chi nam nhân khác đó cũng không phải là nam nhân bình thường.

Nam nhân đối diện phát tay ý bảo bọn họ lui xuống, Chu Tam còn rất khéo léo đóng cửa lại. Trong phòng càng thêm an tĩnh lại.

Không khí rất quỷ dị, không khí rất táo bạo, ta. . . . Ta rất nóng, tim nhột không chịu nổi. Nam nhân ngồi đối diện đoán chừng cũng không khá hơn chút nào, trên trán cũng ẩn hiện gân xanh, nếu ta không phải người trong cuộc, ta sẽ rất tốt bụng nhắc nhở hắn: huynh đệ, trên đầu chữ sắc có cây đao, nhìn quá mức khổ cực, về sau. . . . Thân thể sẽ không tốt.

Ta không động là bởi vì ta muốn nói rõ với hắn, lúc này là bị ép, sẽ không có chuyện thế nữa. Bởi vì ta không muốn đi đường cũ của bà bà ta, nhưng nếu nói thẳng với nam nhân đối diện như thế, chỉ sợ trên tâm lý hắn không thể tiếp nhận, không có biện pháp, làm lãnh đạo quen luôn có chút tật xấu.

Ta đoán nguyên nhân hắn không động là vì địch không động ta cũng bất động, có lẽ hắn cũng đang nghĩ, ngộ nhờ tương lai ta dây dưa không ngớt tìm hắn phụ trách. Có lẽ hắn căn bản cho rằng ta không phải nữ nhân đơn giản, cho nên chờ ta ra tay trước.

Nhìn hắn thật chuẩn bị ngồi cả đêm với ta như vậy, ta lại thở dài trong lòng, ta nhận thua, vạn tuế gia. Dù sao động thủ thật cũng không sao, đều không phải là đứa bé, lần này coi như mua một giáo huấn. Nhưng. . . . Đường như quyến rũ Hoàng đế là chuyện nhỏ, khiến Hoàng đế nhìn hồng về sau không thể. . . . làm chuyện đó, thật sự là không tốt lắm.

“Ha ha.” Ta chuẩn bị xong cười một tiếng, chỉ cảm thấy cổ họng căng lên, “Nô tì. Có mấy câu, muốn thương lượng với hoàng thượng.”

Hắn không giấu được giọng nói khàn khàn: “Mời Vương phi nói.”

“À. Có ba điểm. Xem chúng ta có thể đạt thành hiệp nghị hay không.”

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu ta tiếp tục.

“Một, hôm nay chúng ta đều bị hãm hại, cho nên, cho nên cũng không quan hệ với sau này đúng không? Về sau ngài vẫn là vạn tuế gia, nô tì vẫn là Tín Thân Vương phi.” Ta lấp bắp.

Hắn sửng sốt, vẫn dụ dằng đáp: “Tốt.”

Ta cả gan tiếp tục: “Hai, chuyện hôm nay, cũng không biết là vì người hay vì ta, đầu tiên nói trước, nếu như là vì người, người hãy giúp ta rửa sạch hiềm nghi, nếu như là nhằm vào ta, ngài liền khỏi phải nhúng tay, được không?”

“Ừ, nên đợi thẩm tra rõ nguyên nhân, nếu như có liên quan với Tín thân vương phi, thẩm tự sẽ giao người xử trí.” Hắn cười dụ dằng hơn.

Ta bất cứ giá nào, “Ba, tối nay chúng ta đều là người bị hại, không phải là Hoàng đế vương phi gì, chỉ là nam nhân nữ nhân, người không được nói trảm hay tử về hoàng đế trước mặt nô tì hoặc ở trên giường, nô tì dù là lừa dục nặng nề cũng không sao, xin Hoàng đế ngài tự tiện.” Dứt lời vụt một cái đứng lên, anh dũng hy sinh giống liệt sĩ Hồ Lan[1] của chúng ta.

Ánh mắt của hắn dụ dằng đến mức chảy ra nước, nhanh chóng đưa tay từ trên mặt bàn níu lại ta, đứng lên, chậm rãi đưa đến trước mặt, cầm tay khe hôn, cười nói: “Ta nghe nàng.”

Kể tiếp. . . . Chuyện kể tiếp thực chứng minh, người nhìn quá mức, lực bộc phát thật kinh người. Ta chỉ cảm thấy cả đêm kiều diễm, cuộc đời thật tốt, chỉ mong thời gian dừng lại không đi, vĩnh viễn lưu luyến vào thời khắc này.

Đêm khuya thanh vắng, nam nhân nữ nhân từ trong ý loạn tình mê tỉnh táo lại lẳng lặng nằm ở trên giường, tán gẫu câu được câu không.

Sau đó nói chuyện phiếm hiển nhiên không phải ý kiến hay, hướng chi. . . . Nam nhân trong chuyện cũng không phải là nam nhân của mình. Nhưng không có biện pháp, ‘ Nhất Dạ Xuân Ân ’ này quá mức mạnh mẽ, mặc dù đã trực tiếp phá giải nó, nhưng. . . vẫn còn dư hơi, người mặc dù mệt mỏi vô cùng, lại không ngủ được.

“Đang vẽ cái gì?” Nam nhân bên cạnh đưa mắt nhìn ta một hồi lâu. Ta đây mới phát hiện ra trong lúc vô tình mình đã vẽ ra dấu “!” trên chân.

Nhìn biểu tình mập mờ của hắn, cũng biết hắn lại nghĩ sai, vì vậy trịnh trọng nói cho hắn biết: đây là dấu chấm than, bất kỳ tâm tình gì biến hóa, cũng có thể dùng nó thổ lộ ra. Hắn lập tức hỏi: “Vậy nàng đang cảm thán cái gì?”

“Ta không hiểu rõ tại sao mọi người không thể sống chung hòa bình, nhất định giết đồ ở trong tay người khác, trên thế giới này, không phải ánh mắt tất cả nữ nhân đều ở trên người một nam nhân.” Ta bất đắc dĩ đáp.

Hắn cười cười: “Nếu như người nam nhân kia ở vị trí cao, lại là rồng trong loài người, dĩ nhiên là muốn cướp.” Tự đại cuồng, ta cũng không phải nói người, ta cho cái liếc mắt.

“Nếu như. . . Ta chỉ nói là nếu như khi đó ta không có giữ người, người có phải chuẩn bị trở về phủ đi tìm Dục Phong hay không?”

“Đó là đương nhiên, hắn là chồng ta.”

“A, trượng phu tồn tại trên danh nghĩa của người sẽ chịu được người ở bên ngoài ăn đồ bậy, rồi trở về phủ tìm hắn. . . .”

Tồn tại trên danh nghĩa? Ta rét, đối với chuyện nhà chúng ta, thật là rất hiểu rõ. Ta không phải tự luyện đến cho rằng hắn là vì ta, như vậy. . . . Hắn muốn đối phó Dục Phong?

Suy nghĩ một chút, cười nói: “Cho nên ta liền chấp nhận chứ sao.”

Nam nhân kia không ngờ ta lại không ủng hộ lời của hắn, cho là ta làm hắn mất mặt, một cái tay xấu xa tiến đến gần, “Tiểu nương tử nhìn như tinh thần không tệ, còn có thể tranh luận mạch lạc, ta không ngại hy sinh một lần nữa.”

Ta hoảng hốt, luống cuống tay chân đẩy cái tay làm loạn ra, “Tinh thần của ta không tốt, vô cùng không tốt, ngủ.”

Trong lúc bối rối bắt được bàn tay kia, còn chưa kịp hất ra, chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, dòng nước ấm từ chỗ nắm tay truyền khắp toàn thân lần nữa. Chủ nhân của cái tay kia cũng ười khổ: “Vốn chỉ muốn đùa giỡn, nào ngờ ‘ Nhất Dạ Xuân Ân ’ quả nhiên là cả đêm xuân ân, tác dụng thuốc thật không chịu bỏ qua cho người.”

Chỗ đáng hận nhất của thuốc này là, khi được tính của nó phát tác, người vẫn rất thanh tỉnh, chỉ là lý trí không chế bản năng không được, có thể cảm thụ được xuân ân. . . . trải quan từ đầu đến chân.

Ta liếm liếm môi khô ráo, hài lòng nhìn thấy hô hấp của nam nhân tăng thêm, “Xem người quen thuộc với thuốc như vậy, chẳng lẽ thường dùng thứ này đối với hậu cung giai lệ?”

Hắn nhướn mày, nhào lên, nụ hôn như mưa rơi đã sớm rơi xuống: “Ta muốn nữ nhân còn cần dùng thuốc?” Heo đất tự đại. Không đợi hắn phản ứng kịp, ta đã lật người lên: “Ta muốn nam nhân cũng không cần phải bỏ thuốc.”

Hắn mở to mắt ngắm ta không nói, một hồi lâu cười ra tiếng, buông tay mặc ta đốt lửa làm loạn trên người của hắn.

Đêm vẫn còn rất dài. Đêm đẹp ngắn ngủi.

.

Mơ hồ nghe được thanh âm đánh canh tư, mặt trời sắp mọc lên, bóng tối trước bình minh hết sức yên tĩnh. Ta ngồi phịch ở trên giường, miến cưỡng kéo chăn nhìn Chu Tam phục vụ hắn đứng dậy mặc quần áo. Hắn

nhận thấy được ánh mắt của ta, xoay người đi tới ngồi ở mép giường, cười trêu nói: “Vương phi thật dũng mãnh, xem cả người trẫm vết thương chồng chất . . .”

Ta xem thường nói lại: “Hoàng thượng cũng rất không tệ, nô tì đến bây giờ cũng còn chưa dậy được.” Chu Tam chưa từng nghe lời nói trần trụi như vậy, ho lại ho, ý bảo còn có người ngoài như hắn ở đó, muốn chúng ta chú ý chút. Gia Tĩnh để liếc nhìn Chu Tam, lạnh lạnh nói: “Chu tổng quản không khỏe, có cần nghỉ ngơi một chút?”

Chu Tam bị dọa, liên tiếp khoát tay nói không muốn, vội vàng lui ra ngoài: “Thời gian còn sớm, hai vị chủ tử chậm tán gẫu.”

Ta ở một bên rực rỡ cười to. Hắn ngơ ngác nhìn ta hồi lâu, cuối cùng hạ thấp giọng, dùng ngữ điệu cực kỳ dịu dàng nghiêm túc nói: “Về sau nàng đừng cười với người khác như vậy nữa, sẽ xảy ra chuyện.”

Ha, dùng thủ đoạn bình thường dỗ nữ nhân của người đến trên người ta? Rõ ràng đã nói một đao chia hai không còn dây dưa, người lại muốn để lại ấn tượng tốt vào thời khắc cuối cùng, vậy ta cũng không thể không ặt mũi. Giận trách nghĩa hắn, mắt to liếc xéo lộ vẻ quyến rũ, từ trong chăn gấm đưa ra cánh tay trần trụi, ôm cổ của hắn, thân thể thuần thể bò lên, lại gần đôi môi khêu gợi nhẹ nhàng liếm một cái, dính vào trong lòng hắn mềm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng.”

Một đôi tròng mắt đen của hắn vừa nồng sáng, giọng nói của hắn khàn đục, hô hấp bắt đầu có vẻ dồn dập, giọng cảm hận bất đắc dĩ: “Tiểu yêu tinh này, muốn khiến trẫm trở thành hoàng đế Đại Hán triều đầu tiên chết dưới hoa mẫu đơn sao?” Cũng không chờ ta phản bác, hung hăng hôn lên, nhanh chóng cởi ra xiêm áo vừa mặt vào người, kéo qua thân thể của ta, một tay nhấc cao cái mông của ta, một tay nâng chân của ta lên, một giây kế tiếp, hắn đã đưa phần tức giận vào trong cơ thể ta, thô bạo lại dã man.

Trời ạ, ta chỉ muốn hôn tạm biệt hắn thôi, nào ngờ biến thành cái bộ dáng này? Nam nhân này, quá đáng sợ, thể lực kinh người. Ta. . . . Ta không chơi có được hay không? Ta sai lầm rồi!

Hắn trực tiếp sử dụng hành động cự tuyệt lời phản đối! ~ khi hắn như vậy, như vậy, còn như vậy, lại bận rộn như vậy thêm nữa canh giờ, rốt cuộc hài lòng, sáng khoái tinh thần nghênh ngang rời đi, thuận tiện nói: “Chúng ta còn có thể gặp lại.”

Sai lầm rồi, tất cả đều sai lầm rồi, ta không muốn vậy, như vậy không phải là điều ta muốn. Ồi giờ ôi, hình như ta chọc phải một vị đại thần rồi.

Đang lúc ta ở N độ xuân ấm, bên ngoài lại xảy ra rất nhiều chuyện. (trở xuống là chân tướng của sự tình một tháng về sau ta mới biết)

Khi ta và hoàng đế đi tới Tích Bảo hiên, bên ngoài phủ đã bị có người dự mưu canh chăm chăm rồi, người canh chăm chăm chính là Hái Hoa Đại Đạo Liễu Vô Yên mà nhạc phụ Lưu Dương của Tín thân vương - Lưu đại nhân mời tới từ giang hồ. Khinh công hạng nhất, thủ pháp theo dõi của hắn dĩ nhiên cũng hạng nhất, không cho hắn thất vọng, hắn chỉ biết bốn vương phi và ‘gian phu’ cùng nhau đến một tòa sơn trang ở thành Tây, được đặt tên là Phượng Hoàng sơn trang. Hắn trở về phục mệnh, cầm bạc trốn đi. Khi ta và hoàng đế đang cùng hưởng gió xuân, Lưu Dương vì ra mặt thay nữ nhi, mang theo kinh cơ vệ đỉnh đạc đi tới Phượng Hoàng Sơn trang, dĩ nhiên, bị hộ vệ sơn trang chặn lại. Ước chừng đợi đến khi ta và Hoàng đế hưởng gió xuân lần hai, Lưu đại nhân nghĩ thông, nếu không bắt được hiện trường, thì phải đợi gian phu ra ngoài, rồi lại cẩn thận ngấm lại, hôm nay Tín vương phi ra vương phủ, một mực ở quán trà Trục Lộ, nhất định là có giao tình với đại phò mã, lúc này bị hạ thuốc, lại trở về Phượng Hoàng sơn trang trước, gian phu này tám chín phần mười chính là đại phò mã rồi.

Chuyện Lưu Dương Lưu đại nhân hối hận nhất chính là nữ nhi đã không phải nữ nhân đứng đầu vương phủ, lại không hiểu tâm ý vương gia, hiện tại Vương Gia đang cảm thấy kích Tín vương phi cưới vợ bé cho hắn, hiện tại đang ngâm mình ở trong phòng di nương xuất thân kỹ nữ, đột nhiên nói vương phi thông gian ở ngoài, Vương Gia chết sống không tin còn chửi nữ nhi mình là cả ngày chỉ biết ăn dấm lung tung.

Vai nam chính không xuất hiện, phụ thân của vai nữ phụ là một người ngoài làm sao có thể danh chánh ngôn thuận đi bắt kẻ thông dâm? Huống chi gian phu này có thể là đại phò mã.

Hắn biết rõ đại phò mã, Tín vương phi đều là người không dễ chọc, chỉ có một chiêu cuối cùng: lời đồn.

Đến ngày hôm sau, trên dưới Kinh Thành đều truyền ra: Linh công tử phong lưu phóng khoáng chính là Tín thân vương phi nữ giả trang nam trang, làm như vậy là để làm này chuyện cầu thả với đại phò mã. Rõ ràng tình đồng tử muội với trưởng công chúa, lại làm ra chuyện không như heo chó, nhất thời đưa tới công phần.

Ta mặc cho Lục Ngạc lau sạch thân thể ta hai lần, đau lưng chuột rút bò xuống giường, mặc xong xiêm áo, mới ra viện, liền phát hiện hai ám vệ đảm đương đánh xe đột nhiên đứng ở chỗ sáng coi chừng. Nhìn thấy ta ra cửa, một người trong đó bước ra khỏi hàng hồi bẩm: “Vừa rồi trước khi đi hoàng thượng phân phó ty chức, bảo ty chức hộ tống vương phi nương nương trở về phủ.”

Hoàng thượng? Các người nghe hẩn hay sao? Các người rõ ràng là người của bà bà ta, cư nhiên nghe lời Hoàng đế nói. “Ah, quan hệ của các người và hoàng thượng không tệ.” Ta nhẩn nhẹn không ngừng đưa đẩy nói. Thị vệ kia ngẩn ngơ, còn chưa đáp, ta lập tức phản ứng kịp, con bà nó, ám vệ các người cũng vụng trộm bảo vệ Hoàng thất, hẩn mới là lão bản lớn của các người, đảo đi đảo lại thì ra các người mới là người một nhà. Ta cười khở khoát khoát tay, ngoan ngoãn ngồi lên xe ngựa trở về đảo Như Ý.

Lặng lẽ trở lại trên đảo, đã là mặt trời chiếu cao rực rỡ rồi.

Tín thái phi say mê cuồng nhiệt ngồi ở trong phòng khách uống trà, ta muốn qua loa vài câu liền trốn vào trong phòng ngủ ngon, vậy mà bà bà xuyên qua tiên phong này thật tinh, vẩy lui mọi người, gương mặt nhiều chuyện, cười thật gian: “Thành thực giao phó, tối hôm qua tàn phá mầm non phong kiến ở đâu?” Trời ạ, tại sao ta có thể có bà bà như vậy?

Ta trốn tránh kinh nghiệm bị người bỏ thuốc, chỉ kể sơ lược sau khi thuốc phát tác, nhưng mà bà bà thông minh của ta vẫn nghe được ra, cười thật rực rỡ, đột nhiên dừng lại, cả giận nói: “Không đúng, vô cùng không đúng. Rõ ràng tiểu tử Gia Tĩnh kia ngày hôm qua mới đến, người ám toán làm sao tính toán được? Còn nữa, tiểu nhị đưa nước trà chỉ rõ là đưa cho Linh công tử, theo thứ tự là vì người mà tới. Người mà người dắc tội ở đây, chỉ có một, chính là con tiện nhân Lưu Ngưng Hương kia.” Gương mặt nàng bừng tỉnh hiểu ra, nhìn gương mặt bình tĩnh của ta, ngây ngô nói: “Chắc người cũng đoán ra rồi, tại sao con tiện nhân kia muốn hại người?”

Ta ngửa mặt lên trời thở dài: “Nàng ghen tỵ quá!” Tín thái phi giật mình cười: “Người gần như là vợ bị bỏ rồi, nàng còn ghen tỵ gì? Chẳng lẽ. . . ghi nợ vụ Yên Chi trên đầu người luôn?”

Ta cười khở nói: “Có lẽ, ai kêu ta làm vương phi, ban đầu không cho nàng hoà nhã, lại để cho một cô nương thanh lâu thuận thuận lợi lợi vào cửa rồi hả?”

Ai, bản thân đầu gì cũng cách 5000 năm, biết sơ một hai điều, sao chạy đến cổ đại làm một hiền thê cũng khó như vậy!

Không để ý bà bà mập mờ không nghĩ tí mĩ đề ra nghi vấn, trở về phòng ngủ thật ngon, cho đến hoàng hôn mới tự nhiên tỉnh lại. Tắm rửa sạch sẽ thay thường phục bước đi thông thả ra phòng khách. Còn chưa có vào cửa, bà bà xuyên qua tiên phong của ta đã sải bước ra ngoài, cầm thật chặt tay của ta, về mặt thành khẩn: “Linh Tuyết, đứa bé ngoan, khiến con mẹ muốn chết rồi đi, đều do thân thể này của mẹ. . .” Dứt lời nước mắt tràn mi.

Thấy bà bà biểu diễn tốt, ta lại không ngu ngốc, ước chừng cũng biết xảy ra chuyện gì, cố gắng nhịn không để ình cười thật to ra tiếng, tiêu điều lạnh lẽo nói: “Ai, ở chỗ này chỉ có mẫu phi toàn tâm toàn ý đối đãi ta, vô luận Linh Tuyết làm cái gì đều đáng giá.”

Bà bà ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn ta một cái, sử dụng ánh mắt nói: Nhóc con, phối hợp không sai chứ sao.

Về mặt như cha mẹ chết của ta rốt cuộc đã động người ngồi ở trong phòng, Dục Phong chậm rãi đi tới, ngưỡng ngừng gãi gãi đầu: “Là hài nhi sai lầm rồi, hôm qua hài nhi cũng không tin, hôm nay Hương Nhi nhất định bắt hài nhi, cho nên. . . .”

“Cái gì có tin hay không? Nhìn cái gì?” Phối hợp về mặt ngây thơ, ta kỳ quái hỏi.

Tín thái phi nhất thời hết buồn, ngồi thẳng lên cả giận nói vào sảnh: “Người được đẩy Lưu trắc phi, ba ngày hai bữa khích bác thị phi, tiểu vương phi dời đến trên đảo đã không có làm phiền người chuyện gì, sao

người còn không thả nàng?” Dứt lời lại quay đầu đồng tình nhìn ta, “Linh Tuyết, đêm qua rõ ràng là thân thể ta không khỏe, con không ngủ không nghỉ ở với ta suốt cả đêm, Lưu Ngưng Hương tiện nhân này, lại còn nói đêm qua con chạy ra phủ, lên Dục Phong chạy ngoài làm loạn, ta. . .” Nói xong nước mắt lại tràn mi ra, ôm ta khóc không thành tiếng: “Ta biết rõ con là bé ngoan, hiện tại ta đã già, chỉ muốn che chở con chu toàn cũng không có khả năng, về sau. . . Về sau thì phải dựa vào chính con.”

Ta nghe lời nói phía sau của nàng, dần dần thật, nghĩ đến thân thể nàng ngày càng lụn bại, trong lòng đau khổ, cũng không kìm hãm được lệ rơi đầy mặt.

Dục Phong thấy mẹ chồng nàng dâu chúng ta càng lúc càng thật, nhất thời không biết làm gì, chỉ tức giận quát Lưu thị: “Bổn vương đã nói bao nhiêu lần, bảo người ít gây chuyện, hôm nay người càng thêm tệ hại hơn rồi, cũng được, về sau người ở trong viện của mình suy nghĩ thật kỹ, không có việc gì cũng đừng ra ngoài khiến Bổn vương mất mặt.”

Dứt lời lại mềm giọng an ủi mẹ chồng nàng dâu chúng ta một phen, nín lấy Lưu thị đang ầm ỨC đi ra ngoài.

~~[1]Hồ Lan: tên là Hà Hồ Lan, năm 1933 tham gia cách mạng, là chiến sĩ của đoàn tam quân (lục quân, không quân, hải quân) Nhâm Hồng, 1934 hy sinh khi tác chiến, thọ 21 tuổi.

26. Chương 26: Bọn Họ Bất Nhâm Gian Phu

Sức khỏe của bà bà xuyên qua tiên phong lại giảm xuống lần nữa, lúc này ta chết sống đều không ra cửa nữa rồi, nàng quyết ý cho rằng mình nhất định sẽ trở về, ta cũng không phản bác nàng, chỉ mang theo tiểu Triệu Hàm, cả ngày chọc cười nàng. Ta và bà bà quan tâm lẫn nhau, lúc này về mặt nhất trí bảo Lục Ngạc cầm hơn vạn lượng bạc đã nhờ ‘Đại Tướng Quân’ kiếm được ra ngoài cần rở mua một ít đồ không đáng. Bởi vì không có ra viện, cho nên cũng không biết chuyện đã xảy ra bên ngoài, cũng không biết ‘Tín vương phi đêm gặp gian phu’ đã xôn xao truyền ra N bản khắp kinh thành, bởi vì thân phận của nam nữ trong cuộc quá mức hiển hách, dân chúng nhỏ cho tới bây giờ đều là có thể nhìn không thể chạm, lúc này lại tăng thêm vô số đề tài mới mẻ cho họ, cộng thêm có người ở phía sau trợ giúp, dĩ nhiên là huyền nào càng không thể thu thập.

Căn cứ tin tức mà quan trường Bách Hiểu Sanh Lục Ngạc cô nương có được. Hoàn toàn không có ai hoài nghi Linh công tử là Tín vương phi chính là tin tức giả, chắc là bởi vì kết quả nỗ lực. Thí sinh gian phu thật đủ loại, vai nam chính đáng tin nhất là đại phò mã. Tiếp theo chính là Quân gia ở biệt trang đại phò mã, công tử Tả Ngự Sử Đô Sát viện (ai bảo hấn ra giá ua Đại Tướng Quân của ta, trời sanh đã tỏ vẻ coi tiền như rác), thị vệ vương phủ, tiểu quan Di Xuân Viện. . .

Mỗi khi nghe được tin tức Lục Ngạc hỏi thăm trở về, ta đều cười đến răng rơi đầy đất. Tín thái phi cũng là gương mặt hào hứng bừng bừng, mỗi ngày đều ham hồ hỏi về phiên bản mới. Chúng nha hoàn người làm thấy thế, trừ mấy nha hoàn cận thân, ai cũng đều giật mình như gặp quỷ. Hai chủ tử này, đều không bình thường.

Ta thấy thật kỳ quái, sao không ai hoài nghi nam chính là Hoàng đế? Chẳng lẽ chê ta - đường đường Tín vương phi có cấp bậc quá thấp, không xứng với vạn thánh tôn sư?

Mặc cho ‘gian tình’ của Tín vương phi và đại phò mã truyền đi như mưa gió, trưởng công chúa vẫn án binh bất động, mọi người đều suy đoán trưởng công chúa có phải sợ phò mã gia, lớn tuổi nên tốt tính hay không.

Thấy sự kiện đào hoa này càng náo càng hung, nhân vậy phía sau màn cũng không kịp đợi, phiên bản càng ngày càng ít, mục tiêu càng ngày càng minh xác —— nhắm thẳng vào đại phò mã, ta cũng chờ đợi nóng ruột, vì không để các phụ lão lương thân kinh thành thất vọng, cộng thêm bà bà ta nhiều lần nghe ta khen trưởng công chúa không ngót miệng, trưởng công chúa cũng từ trong miệng ta nghe về hồ ly bà bà Tín thái phi không muốn người khác biết mặt, hai người mê mẩn đã lâu, sớm đã có lòng ngồi xuống tâm sự, uống chút trà, vì vậy sai khiến Lục Ngạc mang thiệp mời của ta đến phủ trưởng công chúa.

Ngày kế trưởng công chúa quả nhiên giữu võ dương oai mang theo mọi người tới phủ Tín thân vương. Nàng khí thế hùng hăng giết đến đảo Như Ý, còn có chúng cơ thiếp của Bồn vương phủ đi theo phía sau. (bao gồm Lưu thị, nàng là liều chết ra viện)

Vừa vào phòng khách Hương Tạ, từ ống tay áo lấy ra một tờ giấy, phía trên có mấy chữ to thanh tú: tới đây ăn điểm tâm. Hỏi: “Nữ nhân hừ, bên ngoài nói xấu lộn xộn lung tung, nên muối không trào lên cửa phủ ta nữa à? Quý hạ hỏi. Điểm tâm đâu?” Ta nhất thời ngăn cản không kịp, rất là thờ dãi, không thể làm gì, chỉ nói với Lưu thị đến sau đó bị câu nói đầu tiên của trưởng công chúa làm cho ngắc ngẫn cả người: “Thật ngại, Lưu trác phi, trưởng công chúa không chuẩn bị tới bắt gian, sáng mai ngài hãy tới.”

Mặt Lưu thị đỏ lên, vội vàng cười làm lành nói: “Làm gì có, thiếp thân là sợ vương phi ngài bị thua thiệt, cho nên. . .”

Trưởng công chúa vừa nghe, cả giận nói: “Người là thứ gì? Chẳng lẽ bản công chúa ấy là người không nói đạo lý sao?” Lưu thị cả kinh, biết trưởng công chúa từ trước đến giờ không dễ chọc, vội vàng xin tội.

Ta ngừng cười, ý bảo họ lui xuống.

Trưởng công chúa thấy những người không có nhiệm vụ đã đi hết, sững sờ nói: “Thì ra muối thật muốn để ta tới hất tuồng người đàn bà danh giá?” Ta cười lớn đi tới tựa vào trên người nàng, cười duyên nói: “Ta ‘trộm’ nam nhân của tỷ, tỷ phải tỏ vẻ chút chút, ta không thể để cho người có lòng thất vọng mà?”

Nàng bắt đầu dĩ điểm trán của ta: “Muội nha, thật là quý quái.”

Ta trình trọng dẫn trưởng công chúa làm quen với bà bà ta. Hai nàng trước kia đều kiêu ngạo, lại bị chuyện xưa quấy nhiễu, cho nên giao tình không nhiều lắm.

Lúc này ba người chúng ta ngồi xuống, pha trà tán gẫu, cư nhiên rất là hợp ý. Chúng ta dùng điểm tâm Lục Ngạc ra phủ mua về chiều đãi nàng, lại ăn bữa trưa do dinh dưỡng bà bà đặt, trưởng công chúa rất là thích. Bất tri bất giác, cũng ở bên trong phủ cả ngày, lúc gần đi ta tiễn nàng ra phủ.

Đi ở trên đường lớn, trưởng công chúa lặng lẽ hỏi: “Muội ở chung với hoàng đệ sao?” Ta gây án ở trên địa bàn của nàng, nàng làm sao không biết? Tự nhiên dâng hoàng giao phó đầu đuôi sự kiện. Nàng rất là tức giận, chia vào người của ta nói: “Sao muội không thu thập hết phụ nữ Lưu gia?”

Ta cười cười: “Không sao cả, ác nhân tự có ác nhân trị, tóm lại bọn họ chiếm không được lời.”

Nàng hết sức chấp nhận: “Cũng thế, ngộ nhờ có người không nhìn được nữa nên ra tay, Lưu gia sẽ không còn đường sống. Đúng rồi, muối thật tuyệt không để ý người ta nói cái gì?”

“Há, lại không người dám nói trước mặt ta, nếu như có ta sẽ lập tức thu thập nàng / hắn. Huống chi người bị hại như tỷ cũng không có nói gì, ta là người phạm án có gì cần để ý?”

Nàng cười to. “Muội muội tốt, bất kể chuyện phát triển đến cái dạng gì, chúng ta luôn là tỷ muội tốt.” Ta cảm kích nắm chặt tay nàng, không cần nói cũng biết.

Lúc này trưởng công chúa đến phủ thân vương của tình địch, cư nhiên lại ăn ăn uống uống chơi một ngày mới lưu luyến không rời xuất phủ, thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt lần nữa.

Đến ngày hôm sau, một Hoàng đế phái ám vệ tới truyền lời: nàng như thế nào? Một câu nói quá mức đơn giản, lại làm cho trong lòng ta ầm ập, tùy bút ghi chép mấy chữ trên giấy coi như là qua loa cho xong.

.

Lại nói trong thượng thư phòng, Gia Tĩnh để trầm mặc ngồi trên ngai vàng, mấy vị trọng thần quốc gia đứng dưới điện, đang suy nghĩ đắn đo, cái vả không nghĩ vì chuyện giặc Oa hung hăng xâm lược. Giặc Oa xâm phạm biên cảnh, gian dân bắt nạt, không từ bất cứ việc xấu nào, các vị đại thần bởi vì không hiểu rõ thánh ý thế nào, không dám kết luận bừa, chỉ đành phải phản bác người có ý kiến đối lập, không hề có đề nghị thực tế. Hoàng thân tướng cực kỳ có ánh mắt ở một bên nhìn thấy sắc mặt của người trên ghế càng ngày càng đen, thông minh kéo ra đồng liêu bình thường hết sức thân cận —— Binh Bộ Thượng Thư Cát đại nhân, Cát đại nhân tranh luận say sưa, làm sao để ý ông ta, mạo hiểm kéo ống tay áo trở về, sục sùi biện hộ: “Người Oa chưa trừ diệt, đại Hán ta sao mà yên tĩnh được?”

Người ở trên thấy tranh luận mấy ngày cũng không có thành quả, hôm nay cũng đều nói mấy lời không có nghĩa gì, cộng thêm gần đây tiểu nữ nhân đó gặp chuyện phiền, lại không để cho hắn nhúng tay, càng thêm giận tím mặt, vỗ bàn: “Đủ rồi, uống các người là trọng thần một nước, cả chuyện nhỏ này cũng lập bè kết đảng, không nắm được chủ ý, thôi thôi, một đám phế vật, không cần cũng được.”

Chúng thần thấy long uy giận dữ, sợ tới mức đồng loạt quỳ trên mặt đất, dập đầu liên tục không ngừng: “Hoàng thượng vạn tuế, hoàng thượng bớt giận khai ân.” Nhưng trong lòng ngạc nhiên nói: bệ hạ từ trước đến giờ đều không hay tỏ vẻ, sao hôm nay lại giận vậy?

Gia Tĩnh để giận dữ, cũng không kêu dậy, nhất nhất điểm danh ra ba vị thần tử đứng đưa trái phải lẫn lộn thật giả mà lúc này quan sát được, tất cả hạ xuống cấp hai, trừ bỏ một năm, trách phạt 20 trọng. Trong lúc nhất thời người người hết hồn, cả nội thị cung nữ cũng rối rít quỳ xuống, cả thư phòng trừ Hoàng đế đang nổi giận đi tới đi lui, không còn tiếng người.

Trùng hợp Chu Tam đi vào trả lời khẩu dụ, thấy tình thế không ổn, đang muốn nhỏ giọng lui ra, Gia Tĩnh để đã nhanh chóng nhìn thấy hắn, cả giận nói: “Đi vào, cẩu vật này, cũng học được mờ ám trốn tránh rồi hả?” Chu Tam vừa cười làm lành vừa thận trọng lướt qua những đại thần quỳ đầy đất, đi tới trước thánh giá, trình tờ giấy lên. Gia Tĩnh để thấy chỉ là một tờ giấy nho nhỏ, ánh mắt hơi lóe, tiện tay mở ra xem, phía trên chỉ có bảy chữ, viết là: bọn họ bắt nhầm gian phu rồi! Thêm một dấu chấm than thật to, nhất thời trước mắt hiện ra khuôn mặt tươi cười hơi có vẻ bất đắc dĩ lại buống bình thanh l.

Hoàng đế nhất thời ngây người, ngây ngốc nhìn chằm chằm tờ giấy mấy giây, Chu Tam thấy thế, cũng không biết là vui hay giận, thử kêu một tiếng: “Bệ hạ. . .” Hoàng đế sững sốt, một hồi lâu mới hồi hồn, dời bước tới trước ngự án ngồi xuống, thuận miệng phân phó: “Đều dậy đi!” Giọng nói thông thả, vui giận khó phân biệt. Chúng thần run run rẩy rẩy đứng dậy nghiêm chỉnh. Thấy phía trên một hồi lâu vẫn chưa có động tĩnh, không khỏi kỳ quái ngẩng đầu nhìn lên, bệ hạ mới vừa tức sùi bọt mép, cư nhiên nghiêm túc nhìn chằm chằm một tờ giấy trong tay, từ từ, ánh mắt dần dần dịu dàng, mọi người chưa từng thấy vẻ mặt ôn hòa như thế của Thánh thượng, hoảng hốt không biết làm sao, không khỏi nhìn nhau. Đột nhiên người ở trên “phì” cười một tiếng, ban đầu là mỉm cười, tiếp theo cười thật to ra tiếng. . . .

Chúng thần bị dọa rối rít quỳ xuống khóc hô: “Bọn thần bắt tài, bệ hạ bảo trọng.” Gia Tĩnh để dịu dàng cười nói: “Không liên quan chuyện của bọn ái khanh, chuyện giặc Oa, tùy ý tính toán tiếp, chúng ái khanh lui xuống đi.”

27. Chương 27

Ta thấy thân thể bà bà Tín thái phi khó chịu, nên sớm đến ăn tối chung, rồi cùng Bích Vân, Dương, Liễu ma ma giúp đỡ hầu hạ nàng ngủ, lại trở về Mân Côi Viên an bài công việc hằng ngày, cự tuyệt thỉnh cầu hầu hạ của Phi Hồng, Lục Ngạc, Nhã Cầm, Nhã Kỳ, chỉ một thân một mình trở lại trong phòng.

Rõ ràng trước đó Phi Hồng đã thấp đèn, không biết sao lại tắt, đã là tối đen như mực, ta lục lợi đá lửa trên bàn, vừa mới chuẩn bị đốt cây nến, hậu tri hậu giác phát hiện, trong phòng có hơi thở nam nhân. Ta rét, sao ám vệ không phát hiện có người tiến vào? Đang định gọi người, chỉ nghe một tiếng cười nam nhân, một đôi cánh tay mạnh mẽ đã quấn lên vòng eo, cả người rơi vào trong một lồng ngực dịu dàng, “Tín vương phi thật là lòng dạ độc ác, nhanh như vậy đã quên trầm?” ‘ Xèo ’ một tiếng, đôi tay kia đã đốt nến lên, ôm chặt hơn rồi lui về phía sau một bước, ta xoay người nhìn lại, trên mặt là nụ cười ung dung ưu nhã, tròn mắt sáng ngời, dịu dàng, lưu luyến nhìn ta. Một khắc kia, không chút do dự, không chút kị giương tay, phi thân, lao vào trong lồng ngực rộng mở!

Chui đầu vào lồng ngực ấm áp này, ta buồn buồn hỏi: “Kẻ trộm ở đâu ra, cư nhiên tự ý vào hương khuê của vương phi.”

Chỉ cảm thấy lồng ngực rung một cái, tựa như cười hết sức vui vẻ: “Không phải nói bắt nhầm gian phu sao? Trầm cho bọn họ thêm mấy cơ hội bắt kẻ thông dâm.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Mấy lần? Người muốn như thế nào? Ta trên có lớn dưới có nhỏ. . .” Mồ hôi, lý do này mặc dù thành lập nhưng bây giờ không đầy đủ, quả nhiên nam nhân này càng cười vui vẻ hơn, nhẹ cúi người, ấn lên đôi môi đỏ mọng: “Trẫm giúp nàng nuôi hết.”

Ta kỳ quái hỏi: “Người làm sao tới đây?” Hắn ngồi vào trên giường, kéo ta qua, “Ban đầu Phụ hoàng làm sao tới, trẫm cũng tới như thế.”

Ta không thuận theo: “Người có thể tới ta cũng có thể đi, lần tới ta sẽ qua bên kia tìm người.”

“Tùy thời hoan nghênh.” Hắn hôn mí mắt ta một cái, thở dài nói: “Ban đầu trẫm nghĩ thế nào nhỉ? Để bảo bối như nàng, cho Dục Phong chiếm phí một năm.”

Ta cố ý tăng thêm giọng nói: “Cho nên hiện tại cái gì cũng đã muộn.”

Hắn buông ta ra, chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, thản nhiên nói: “Tất cả đều là trẫm cho lúc nào trẫm muốn lấy về liền có thể lấy về.” Hắn chỉ tùy ý đứng, lại mang theo một loại thần thái tôn quý, giống như là vương giả trời sanh quần lâm thiên hạ, mắt ngạo nghễ nhìn xuống lãnh thổ quốc gia vạn dặm dưới chân và vạn vạn con dân.

Tuy ta bị khí thế của hắn dẫn động, lại hết sức không đồng ý cái nhìn của hắn: “Hừ, người cho rằng người muốn lấy về thì lấy về? Ta là Tín thân vương phi chính miệng người phong!”

Hắn cười cười, dặt tay của ta, đi tới trước bàn ngồi xuống. “Ta không nói việc này, nàng thật tuyệt không quan tâm những tin đồn này?” Ta đang định trả lời, thần sắc hắn đột nhiên nghiêm túc, ý bảo ta nhỏ tiếng.

Không bao lâu, tiếng bước chân bên ngoài đang dần dần tới gần.

Ta không quan tâm, lại gần tai hắn, thở ra hơi thở thơm như lan: “Thế nào, gian phu cũng có lúc sợ?” Hắn cười ra tiếng, tay đưa xuống, đã ôm chặt ta, hơi thở lại dời đến vành tai của ta, khe khẽ mút hôn, nhất quyết không tha. Ta cứng rắn nuốt vào rên rỉ, đồng thời bên ngoài truyền đến thanh âm êm ái của Bích Vân: “Tiểu vương phi, Thái phi nương nương mời ngài và vị khách quý trong phòng ngài đi qua.”

“Xem đi, sớm nói sẽ bị bắt.” Ta nhìn có chút hả hê vỗ tay cười nói.

Gương mặt hắn thờ ơ, tất nhiên trong lòng đã có tính toán, hứng thú dồi dào bu lại: “Đi, trẫm sẽ đi gặp Tín thái phi trong truyền thuyết.”

“Tín thái phi là người ta vô cùng tôn kính, bệ hạ ngàn vạn nể mặt một tí.” Ta nhắc nhở. Hắn hơi gật đầu, coi như là biết.

Cùng nhau đi đến trước phòng ngủ Tín thái phi, hắn dừng một chút, một mình đi vào. Ừ, lúc này mới giống nam nhân, ta thầm khen. Từ nhỏ không thích những nam nhân sợ hãi rụt rè núp ở sau lưng nữ nhân không chịu vươn mình mà ra nhất.

Bà bà Tín thái phi xuyên qua tiên phong của ta quả nhiên đã ngồi ở mép giường, mắt không biểu tình nhìn hắn chằm chằm. Ha ha, hai người xuyên qua chúng ta, chính là không tốt như vậy, sống cuộc sống ngang hàng quen, luôn không sợ hoàng đế.

Ta cũng không có hiểu rõ, bà bà ta làm sao biết trong phòng nàng dâu nàng có nam nhân, cũng không biết nàng muốn nói gì với hắn, nhưng tóm lại là bị bà bà biết rồi. . . Gian tình, không phải không lúng túng.

Ta đỏ mặt đi vào trong phòng nàng, nàng theo dõi hắn kỹ càng một hồi lâu, mới chuyển qua quan sát ta, nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn như nàng dâu nhỏ của ta, “Xi” cười một tiếng: “Ồ, thật là, tiểu vương phi không sợ trời không sợ đất của chúng ta lại đỏ mặt?” Mặt ta càng đỏ, tay không ý thức dùng sức kéo vạt áo của mình. Nghe được trong phòng an tĩnh trong nháy mắt, ta không nhẫn nhịn được nên ngẩng đầu nhìn, hai người kia đều không nói chuyện, đều dùng con ngươi cười như không cười dịu dàng nhìn ta, ta nỗ lực đưa ra khuôn mặt tươi cười, hỏi Tín thái phi: “Muốn ta làm gì?”

Nàng suy nghĩ một chút: “Cũng không có chuyện gì, nếu như người nhất định muốn hỗ trợ, xin ra bên ngoài giúp ta đóng cửa lại được không?” Ta nhanh chóng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hỏi thăm: chuyện các người nói ta không thể nghe sao?

Nhìn thấy hai người vẫn là vẻ mặt khẳng định, ta mè neho chuyển ra ngoài cửa, bắt đắcdĩ đóng cửa, ta và Tín thái phi đều là người vô cùng yêu thích buổi tối yên tĩnh, bình thường đến buổi tối, tất cả nha hoàn người làm đều không được đến Hương Tạ, lần này bởi vì bệnh tình của bà bà Tín thái phi phát tác, cho nên trong Hương Tạ chứa lại Bích Vân và Dương Liễu ma ma, đổi phiên làm việc qua đêm.

Ta phát tay ý bảo Bích Vân đi xuống nghỉ ngơi, một mình đi tới đi lui ở trên hành lang Hương Tạ, đêm khuya yên tĩnh, mấy nhân tử cảm tính trong xương đều lẫn ra kêu gào. Rốt cuộc mệt mỏi vô cùng, đi tới trước quầy rượu trong phòng khách, lấy một bình rượu nho và một ly Dạ Quang, đi tới sân phơi tự uống một mình.

Cũng không biết uống đến ly thứ mấy, một cái tay duỗi tới, đoạt lấy ly rượu ta mới vừa rót đầy, thanh âm trầm nhẹ truyền tới: “Sự cô đơn trong mắt nàng là vì ai?”

Tầm mắt của ta nhìn lên theo ly rượu, Gia Tĩnh đế đã đưa nó đến môi, uống một hơi cạn sạch. Chậm rãi đứng lên, ta nhẹ nhàng lại gần, bờ vai của hấn trắng kiện có thể tin, đêm lạnh như nước, lồng ngực ấm áp có thể tựa sát, ta cũng không hề khách khí, dựa vào trong lồng ngực ấm áp không lên tiến nữa.

“Thân thể Tín thái phi đã sắp không được rồi, trẫm đã nói rõ với bà mọi chuyện, bà cũng cảm thấy vui mừng. Bà giao nàng cho trẫm rồi.” Nam nhân cọ xát tóc ta.

Ta rời khỏi lồng ngực ấm áp đó, vẫn ngồi xuống uống một ly lại một ly. Nam nhân đoạt lấy bầu rượu: “Nàng đang sợ hãi cái gì? Trẫm không phải tiên hoàng, trẫm biết mình đang làm gì.”

Tinh thần của ta sắp hỏng mất, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hấn một chút: “Người có thể dừng tới trêu chọc ta hay không?”

“Là nàng tới trêu chọc trẫm trước, từ khi ở bên bờ hồ Phượng Hoàng sơn trang.” Hấn ngồi xổm xuống nhìn thẳng ta, trong con ngươi kia, có không thể làm gì, cũng có chấp nhận. . . .

“Hiện tại ta không muốn trêu chọc người nữa, chúng ta ai đi đường nấy.” Nghĩ đến hôm nay Tín thái phi thể lương lạnh lẽo một thân một mình nằm ở trên giường, ta lại cảm thấy toàn thân phát run.

“Đã muộn, lúc này trẫm thật nhận thua, bây giờ là ta muốn tới trêu chọc nàng, ta không nói buông tay, nàng tuyệt không thể buông tay, nghe chưa?” Giọng nói dịu dàng, nhưng làm cho người ta cảm thấy không thể cãi lại.

“Hả? Vậy người chuẩn bị cưng chiều ta mấy năm?”

“Trẫm đã nói, trẫm không phải tiên hoàng, trẫm biết mình muốn cái gì, trẫm sẽ không phải ngay cả nữ nhân của mình cũng không gánh nổi.”

“ ”

“Phụ hoàng cho rằng chỉ cần người yêu còn sống, không có ở cùng nhau cũng không sao, nhưng trẫm thì khác, trẫm coi trọng nàng, lên trời xuống đất đều muốn kéo nàng theo.” Ánh mắt hấn kiên định, ngôn từ bình thường.

Nhưng lần tỏ tình này, đoán chừng là lần đầu tiên trong đời hấn, nhìn tuần nhan ửng đỏ của hấn dưới ánh trăng, mắt to đen nhánh lóe sáng, tất cả nhu tình, đều chỉ nhằm vào một mình ta, nhất thời cảm giác say lên đầu, ôm cổ hấn, lẩm bẩm nói: “Để cho ta ngấm lại.”

Hấn thở dài một tiếng: “Ai, trẫm lớn như vậy, chưa bao giờ chịu thiệt. Tất cả đều bắt đầu từ ‘ bọn họ bắt nhậm gian phu rồi ! ’ ” nhìn thấy ánh mắt hơi cảnh cáo của ta, hấn cười cười, bổ sung, “Nhưng trẫm cam nguyện.”

Hôm nay có rượu hôm nay say. . . . Không nghĩ, bất kể, tận hưởng lạc thú trước mắt quan trọng hơn. Đưa mắt nhìn cặp con ngươi bao hàm vô hạn dịu dàng càng ngày càng gần kia, ta chậm rãi nhắm hai mắt lại. . . .

28. Chương 28: Hiệp Nghị Sống Chung Phi Pháp

Giữa lúc ngủ mơ màng, chỉ nghe người bên cạnh cúi xuống nói bên tai: “Nàng nói cần phải cẩn thận suy nghĩ, trầm chờ nàng.” Ta đang rất buồn ngủ, không nhận được gập đầu một cái, vẫn vùi đầu vào trong chăn ngủ. Sáng sớm tỉnh lại, người bên cạnh đã chẳng biết đi đâu đúng như dự đoán, nhứt đầu gay gắt. Ta nằm ở trên giường nghe rằng nhếch miệng cao giọng kêu lên: “Phi Hồng cứu mạng a! ~”

Cửa phòng bị người mở ra ‘ rầm ’ một cái, Phi Hồng vội vàng chạy vào, gương mặt nóng nảy: “Chủ tử làm sao rồi?” Lục Ngạc đi theo sau không nhanh không chậm bĩu môi: “Đã nói tỷ đừng nên gấp, chủ tử chúng ta không có hình tượng như vậy cũng không phải là lần đầu tiên. . .” Nhìn thấy ta thân không mảnh vải, trên thân thể lại có những chấm đỏ đáng nghi, ngồi phịch ở trên giường, họ đã biết cảnh tượng tương tự như thế N lần sao lại không biết có chuyện gì xảy ra?

Ai, ta đã nói yêu đương vụng trộm trong nhà là không tốt nhất, bảo ta về sau làm sao làm một chủ tử uy phong tám phía!

Ta lắc đầu, hỏi lại: “Hôm nay Thái phi nương nương như thế nào?” Lục Ngạc cười đáp: “Hôm nay tinh thần nương nương tốt vô cùng, mới vừa ăn chút cháo, lại đang cắt hoa trong Mân Côi Viên! ~” ta yên tâm, liền kêu la nhứt đầu. Lại không chịu mặc quần áo, chỉ nương nhờ trên giường không đứng lên.

Vì vậy, Phi Hồng đỏ mặt dùng mười ngón tay mảnh khảnh đã luyện Phân Cân Thác Cốt Thủ nên có lực độ vừa phải giúp ta xoa bóp. Lục Ngạc đỏ mặt vội vào giúp ta nấu canh giải rượu. Ta đỏ mặt tự đắc hưởng thụ ân mỹ nhân.

Thật vất vả mới rời giường, lại gặp phải một phen chế nhạo của bà bà Tín thái phi. Thấy nàng sáng khoái tinh thần bày hoa xếp cỏ, ta cũng rất vui vẻ, dẫn theo tiểu Triệu Hàm vui đùa một hồi ở trong Mân Côi Viên, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, đợi đến lúc ăn cơm trưa, thừa dịp Thái phi, Triệu Hàm đều ngủ trưa thì ta đóng cửa phòng nghiêm túc suy tư vấn đề cùng với hấn.

Khi bà bà bảo Bích Vân thức giấc ra ăn tối mấy lần, ta nhanh chóng ăn vài miếng cơm, lại vội vàng chạy về trong phòng, cố gắng hoàn thiện Hiệp nghị sống chung hơn. Căn cứ một bài văn hay “làm thế nào để trở thành một nam nhân tốt khiến nữ nhân hài lòng” mà ta đọc được ở thế kỷ 21, ta lấy một vài điều trước nay đều áp dụng, đặt vào đây, hi vọng Gia Tĩnh đế ngoài làm một vị hoàng đế tốt, cũng làm một. . . . Tình nhân ưu tú.

Đến buổi tối hơn chín giờ, múa bút bay nhanh, rốt cuộc đại công cáo thành, hiệp nghị toàn văn như sau:

Nam: Trần Kiệt. Chức vị: Hoàng đế.

Nữ: Trương Linh Tuyết. Chức vị: Tín thân vương phi.

Bởi vì nam nữ hai bên tình đầu ý hợp, (vốn định viết quyển rũ thành gian, suy nghĩ một chút về biểu tình ăn thịt người kia, nên chỉ ghi thế.) ngưỡng mộ lẫn nhau, vì xử lý quan hệ của hai bên tốt hơn, liền đặc biệt tạo ra mấy điều khoản dưới đây, hi vọng nam nữ hai bên cùng nhau tuân thủ.

Điều thứ nhất: căn cứ nguyên tắc nam nữ tự nguyện, hai bên gặp mặt rồi không dùng chức vị đối xử, tôn trọng lẫn nhau, trên cơ sở ngang hàng biệt danh không giới hạn.

Điều thứ hai: căn cứ nguyên tắc cam tâm tình nguyện, có bất kỳ bên nào nhớ nhung đối phương, trước tiên có thể sai người hỏi thăm, lấy được trả lời khẳng định chắc chắn rồi thì có thể hiện thân, không thể cưỡng bách đối phương làm những chuyện không muốn. Chú thích: có thể bởi vì muốn cho đối phương một chút vui mừng, mà đột nhiên xuất hiện, nhưng căn cứ vào sự riêng tư mà suy tính, loại tình huống này hàng năm không được cao hơn mười lần.

Điều thứ ba: căn cứ nguyên tắc không can thiệp chuyện của nhau, sau khi hai bên đạt thành hiệp nghị, không thể dùng các loại lý do can thiệp hành động và chuyện hằng ngày của đối phương.

Điều thứ tư: căn cứ nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau, cả hai không được lấy bất kỳ lý do gì can thiệp cuộc sống riêng của đối phương. Chú thích: ở trong ranh giới mà đối phương cho phép.

Điều thứ năm: căn cứ nguyên tắc sống chung hòa bình, trong khi hiệp nghị, phải bảo đảm sự an toàn của đối phương cùng với tính tồn tại hợp pháp.

Điều thứ sáu: căn cứ nguyên tắc đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, nếu như có một bên cảm thấy ở chung không ý nghĩa hoặc không sung sướng, có thể nói chia tay trước, không được lừa dối hoặc là từ từ lạnh nhạt thậm chí ác ý kéo dài, bên kia lại càng không được dụng cường quyền ngăn trở hoặc chèn ép.

Hiệp nghị đại khái chỉ có sáu nguyên tắc căn bản ở trên, ngoài ra còn có 14 đề nghị phụ mà bên nữ đề ra, nếu bên nam cảm thấy hợp lý có thể tiếp nhận, ít nhất tuân thủ 10 điều bất kỳ dưới đây.

Phụ:

Một, ta khóc, vô luận chàng có sai hay không, chàng cũng nhất định phải dụ dỗ ta. Nhưng nếu như chàng khóc, vô luận có phải lỗi của ta hay không, ta cũng nhất định sẽ dụ dỗ chàng.

Hai, ta sẽ không luôn luôn nhớ chàng, quên chàng, về sau ta không muốn nghe được bất luận tin đồn có liên quan Tín vương phi dùng sắc gây họa.

Ba, ta biết rõ ta không phải người xinh đẹp nhất Đại Hán triều, nhưng ta hi vọng chàng cảm thấy ta phải, phải thường thường khen ta xinh đẹp, thiện lương, vóc người đẹp, đáng yêu, dịu dàng. Ta cũng sẽ thường xuyên khen ngợi chàng.

Bốn, tất cả ngày kỷ niệm và sinh nhật, chàng phải nhớ hết toàn bộ. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ nhớ sinh nhật của chàng.

Năm, tất cả mọi chuyện ta đều muốn chia sẻ với nàng, tỷ như ta dùng hương gì phần gì, mặc dù chàng không nhất định hiểu nhưng chàng cần làm bộ như chàng đang nghe.

Sáu, lúc ta bực bội, có thể phát giận vô cớ, chàng tốt nhất nhịn ta mấy ngày mỗi tháng. Nếu như chàng cảm thấy không thể chịu được, có thể biến mất vào mấy ngày đó, ta không ngại, thật.

Bảy, ta phát giận nói không để ý tới chàng nữa, nhưng thật ra là muốn chàng lập tức tới dụ dỗ ta. Nhưng chàng không thể phát giận nói không bao giờ để ý tới ta, ta sẽ coi nó như thật và lại làm ra phản ứng thích hợp.

Tám, ta thích chàng cố gắng làm việc, nhưng đều phải tận lực rút thời gian ở với ta.

Chín, không cần quá mức thân thiết đối với nữ nhân khác của chàng ở tại nơi công chúng, dù ta là tình nhân cũng có tự ái. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ không mập mờ không rõ cùng những nam nhân khác ở trường hợp công khai hoặc nửa công khai.

Mười, khi ta làm chuyện bày dạy dỗ ta không thể quá dạn, quan trọng nhất là sau đó phải dỗ dành ta hôn ta.

Mười một, thật ra thì ta thường tự so sánh với những nữ nhân khác của chàng, muốn chàng ca ngợi ta tốt hơn họ. Nếu chàng cảm thấy thật sự không muốn nói láo, xin bỏ qua lời của ta nói lảng sang chuyện khác.

Mười hai, ăn ở hai lòng là sở trường của ta, hơn nữa lúc phát giận đại đa số thời điểm đều là nói láo, không đi chính là đi, không cần chính là cần, không tốt chính là tốt. Đến lúc đó không cho phép trở mặt nói ta khi quân, cái tội này rất lớn.

Mười ba, ta nói ta thích cái gì, chàng không cần tặng ta toàn bộ. Nhưng ít nhất ở ngày đặc biệt cũng nên tặng ta 1 - 2 món, để ta biết chàng có bận tâm đến ta. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ luôn nhớ cho chàng niềm vui.

Mười bốn, tất cả tin tức mặt trái có liên quan ta và chàng liên quan, nếu như không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của hai bên, có thể không rảnh để ý, không hỏi, nhưng ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, thì do chàng phụ trách ra mặt giải quyết.

Phía trên là những điều kiện phụ kèm theo của bên nữ, trước khi hiệp nghị được ký tên, bên nam có thể nói lên dị nghị. Dĩ nhiên, nếu như bên nam có điều kiện phụ hoặc đề nghị, cũng có thể kịp thời nói lên, dưới tình huống hai bên thương nghị hợp lý, có thể tăng thêm hoặc sửa đổi.

Khác, bên nữ là bên yếu thế, nữ chính có quyền cuối cùng giải thích hiệp nghị này.

Hiệp nghị này bắt đầu có hiệu lực từ ngày ký tên, khi hai bên không còn tình cảm thì tự động mất đi hiệu lực.

Người ký tên: Người ký tên:

Năm Gia Tĩnh tháng ngày

Ta nhìn nhìn lại thành quả lao động sáu giờ qua, cẩn thận chăm chú, nhìn qua nhìn lại, rồi cuộc hài lòng đi ra khỏi phòng, chung quanh cũng yên tĩnh, đoàn người buổi tối không có hoạt động giải trí gì, đều đi ngủ sớm. Ta chậm rãi đến sau bờ, kêu ám vệ Giáp ra ngoài, phân phó hắn vào cung tìm hoàng đế cấp trên đến đây một chuyến.

Ám vệ Giáp vẫn là phu xe trung thực của ta, người chứng kiến ‘ sự kiện gian phu ’ ở Phượng Hoàng Sơn trang, biết rõ ta dính đặc sai khiến đi gọi hoàng thượng là không hợp lý hợp pháp, lại vẫn không nói tiếng nào mà đi làm.

Ước chừng qua nửa canh giờ, ta đang tới tới lui lui ở hành lang, Gia Tĩnh để mặc áo bào trắng, anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn mỉm cười đi tới. Ta cơ hồ nghe được thanh âm nước miếng mình rơi xuống đất. Trong nháy mắt lại chần chờ: cái hiệp nghị kia dường như quá mức hà khắc, hắn có thể vì vậy mà quá ư sợ hãi, ta sẽ lỗ ló hay không?

Hắn đi tới trước mặt ta, mặt tràn đầy nụ cười, dịu dàng chảy ra nước, dừng một chút, dặt tay của ta đi trở về cửa sau Hương Tạ.

Trở lại trong phòng, hắn dắt ta đến trước bàn ngồi xuống, dịu dàng hỏi: “Đã muộn sao nàng còn gọi trẫm, có ý kiến gì mới rồi à?” Ta rất là quần bách, rốt cuộc lấy ra hay không lấy ra? Hắn đã mất tinh nhìn thấy mười ngón tay đen nhánh của ta, bên trên đều là những vết mực, cười sang sảng: “Nàng vừa viết cái gì? Dùng lực như thế, ừ! ~”

Ta nỗ lực nuốt một ngụm nước miếng, đứng lên tự lên tinh thần nói: “Hôm nay ta suy nghĩ một ngày, thật ra thì ở chung với chàng, cũng không có gì, chỉ là có chút chuyện, chúng ta phải nói rõ ràng ngay mặt, tránh cho đến lúc đó rồi rấm không rõ, cho nên giấy trắng mực đen đều viết xuống. Ủ, chàng xem.” Ta run run lá gan lấy hiệp nghị đã vuốt chỉnh tề từ trên người ra.

Hắn chần chờ lấy qua, thuận thế điểm chớp mũi của ta, thân mật cười nói: “Để xem một chút tiểu Linh Tuyết của chúng ta lại trêu ghẹo ra cái gì mới lạ.” Lại bị chấm dứt, mặt ta đỏ lên, cũng ngoan ngoãn đứng chờ hắn xem xong.

Hắn giản lược xem qua một lần, không biết nên khóc hay cười hỏi: “Cả ngày hôm nay nàng đều làm cái này?” Ta dùng sức gật đầu một cái, thuận tiện phô bày đôi tay dính đầy mực về phía hắn.

Hắn chỉ vào điều thứ nhất: “Nàng hi vọng trẫm. . . . Không, về sau ta đều nói chuyện với nàng như vậy?”

Ta lại gật đầu.

“Chưa được đồng ý, chúng ta không thể tùy ý gặp mặt?”

“Chàng là Hoàng đế, dĩ nhiên không phải ta có thể tùy tiện muốn gặp thì gặp a, ta là Tín vương phi, chàng cũng không thể xem nơi này là hậu cung của mình chứ?” Ta bĩu môi.

“Điều thứ ba này nàng nói nàng sẽ không can thiệp triều chính. Vậy điều thứ tư thì giải thích như thế nào?”

“Chàng cưng chiều người nào trong hậu cung ta sẽ không trông nom cũng không xen vào, nhưng mà ta gặp mặt, ăn cơm, nói chuyện phiếm với ai, chàng cũng không cần trông nom, ta có thể bảo đảm sẽ không làm chuyện thật có lỗi với chàng.”

Hắn gật đầu một cái, buồn cười chỉ vào điều phụ thứ nhất nói: “Nàng khóc ta không ngại tới dự dỗ nàng. Nhưng nàng xác định ta sẽ cần phân sau?” Cười lên còn đẹp mắt hơn Cổ Thiên Lạc, ta nhất thời mất hồn, cho đến hắn ôm eo của ta nhẹ nhàng lay động ta mới hồi hồn, lắp bắp đáp: “Cái này. . . . Nam nữ ngang hàng, coi như chàng không cần ta vẫn cất giữ quyền lợi của chàng.”

Hắn hôn nhẹ ta một cái, chỉ vào điều phụ thứ sáu cười như không cười hỏi: “Nàng cả tình huống này cũng suy tính? Hiện tại ta tin tưởng nàng thật có lòng ở chung với ta.” Ồ. . . . Là sự thật có được hay không? Một ngày đó ta xác thực có hơi thần kinh.

“Bên nữ có quyền giải thích cuối cùng? Ý là nàng tùy thời có thể thay đổi nội dung có thể đổi ý?”

Ta đỏ mặt gật đầu một cái.

Hắn cười lớn, vươn tay nắm lấy bút lông lông tả ký đại danh: Trần Kiệt.

Nét chữ rồng bay phượng múa kia, đặt chung với hiệp nghị dù đã chép hai lần nhưng vẫn xiêu vẹo của ta, có sự mãnh liệt đánh vào thị giác và kỳ dị hài hòa không nói ra được.

Ta thấy hắn quá mức sáng khoái, nhất thời sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Chàng không có ý kiến khác sao?”

“Trẫm không cần. Trẫm đồng ý tất cả điều kiện phụ của nàng.”

Hắn chỉ chỉ điều phụ thứ mười một dịu dàng nói: “Trẫm sẽ không nói láo, nàng tốt hơn bất kỳ nữ nhân nào khác, trẫm chỉ cần một mình nàng.” A a a, muốn chết người! Ta hươ tay múa chân, nhảy tới nhảy lui ở trong phòng, hắn ngưng tròng mắt mỉm cười chiều nhìn cử động say mê cuồng nhiệt của ta, ta thật cao hứng, hiện tại cho ta làm nữ hoàng ta cũng không làm, ta vọt tới, dùng cả tay chân bò đến cạnh hắn như con gấu không đuôi, thật là lồng ngực ấm áp! Ta thở dài một hơi thật sâu, đắm chìm trong hơi thở của hắn, tựa vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “Chàng thật tốt!”

Hắn giống như chấn động, giống như bị chạm điện. Cũng ôm chặt lấy ta, thì thào nói ra: “Trẫm không tốt, trẫm tốt với nàng, nhưng thật ra từ rất lâu, trẫm đã không tốt với rất nhiều người.”

Ta lắc đầu một cái: “Ta không để ý, ta chỉ muốn chàng tốt với mình ta, những người khác ta không quản được nhiều thế.”

Đêm này, hắn lắng lắng ôm ta hưng phấn suốt đêm ngồi ở phía trước cửa sổ, lẩm bẩm nói nhỏ, hắn thật dịu dàng, cưng chiều, lưu luyến, tất cả cảm giác có liên quan hạnh phúc đều vây quanh ta, ta thật thỏa mãn.

29. Chương 29: Ngoại Truyện 2: Sinh Không Gặp Thời - Dực Phong Tự Thuật

Ta tên là Trần Dực Phong, phụ thân là Tín vương gia Trần Do. Mẫu thân là đích vương phi Triệu thị Trúc Tâm. Từ khi ta vừa sanh ra đã được phong vương tước, hơn nữa từ sớm đã được mang vào cung nuôi dạy, hoàng thượng cũng rất yêu thích ta.

Ta vẫn luôn thật cao hứng và đắc ý vì thân phận hiển hách của mình.

Vậy mà. . . Ngày tháng trong cung, rất không dễ chịu. Các hoàng tử cùng học đều không thích ta, thường trong sáng ngoài tối khi dễ ta, ta cảm thấy rất kỳ quái, khi đó chỉ cảm thấy thương tâm, không biết mình phạm vào lỗi gì mà chọc mọi người chán ghét. Sau đó nghe tiểu công công trong cung lên lút nghị luận, nói ta là con riêng của hoàng thượng, lại được lòng vua hơn những hoàng tử ruột thịt này, cho nên bọn họ rất ghen tỵ.

Khi đó ta, không biết cái gì là ghen tỵ, chỉ biết là, nhất định là chính ta không tốt. Sau đó mẹ bảo ta mang thơ vào cung, bảo là muốn cho hoàng thượng xem, ta làm được, từ đó trở đi hoàng thượng đối với mẹ cực tốt. Ta không hiểu rõ, tại sao một bài thơ có thể khiến hai người mấy năm không gặp lập tức thân thiết lại?

Phụ thân Tín vương gia trên danh nghĩa của ta đối với ta cũng rất lạnh nhạt, không có biện pháp, ai kêu ta không phải con trai trưởng của ông ta, lại nhận lấy vương vị duy nhất của ông ta? Làm hại những nhi tử ruột khác của ông ta cả làm quận vương cũng rất miễn cưỡng.

Ở nơi xấu xa, lục đục đầu đá như trong cung này, đứa trẻ luôn trưởng thành sớm.

Sau đó từ từ trưởng thành, đến khi ta 10 tuổi, ta đã nghĩ, ta phải làm người như thái tử, bởi vì ở trong cung trừ hoàng thượng, thế lực của thái tử lớn nhất. Hắn cũng không sợ những hoàng tử này, thường chỉ dùng một ánh mắt đã khiến những hoàng tử khác nơm nớp lo sợ.

Từ đó trở đi, ta hiểu chuyện rồi cũng hận những hoàng tử này, ta cũng hận mẹ ta, tại sao không ngoan ngoãn làm Tín vương phi, cần gì có quan hệ với hoàng thượng?

Ta đứng ở chỗ chung quanh toán gió lớn, hết sức cô đơn. Rốt cuộc, ta học được che giấu mình. Những người khác đều biết, ta là một người phách lối ngang ngược kiêu ngạo, không có kẻ lớn, cho nên đều không so đo với ta, chỉ có thái tử, hắn đã từng lạnh lùng chia vào người của ta nói: tên tiện chủng này, giả bộ cái gì đều giống nhau.

Người chán ghét ta? Một ngày nào đó ta sẽ khiến người quỳ gối dưới chân của ta, cúi đầu xưng thần.

Ta càng thêm một lòng một dạ lấy lòng hoàng thượng, dụng tâm học tập binh pháp, đầu tiên ông ấy rất ưa thích, sau đó, người thông minh như ông ta kéo ta đến, nói rằng: Phong nhi, con là đứa bé thông minh, ngoan ngoãn làm Vương Gia của con, đợi tương lai Kiệt nhi đăng đại bảo, chỉ cần con bình an, trăm cũng an tâm. Đừng gây ra chuyện gì, nếu không, mặc dù trăm cũng chiều con cũng không cho phép Đại Hán triều xảy ra gì ngoài ý muốn trong tay trăm.

Xem ra ta che giấu còn chưa đầy đủ.

Ta lại che giấu mình sâu hơn, dụng tâm làm một Vương Gia kiêu ngạo ngang ngược hơn.

Ta vẫn đợi cơ hội.

Lưu Dương không đơn giản, ông ta bắt được nhược điểm kéo mẹ ta xuống ngựa, rời xa hoàng đế. Chỉ vì tìm chút chỗ tốt bên cạnh Lưu tân.

Hừ, người cho rằng sẽ như người tính toán sao? Thấy ông ta có mấy phần xảo hoạt có thể để ta sai khiến, nữ nhi tuyệt sắc đó cũng có thể lợi dụng, ta liền cố ý ba ngày hai bữa dụ dỗ thâm tình xuất hiện trước mặt nữ nhi Lưu Ngưng Hương của ông ta. Quả nhiên, nữ nhân ngu ngốc kia lập tức bị ta mê hoặc, lời kéo tay của ta không phải ta không lấy, ta lại đến trước mặt hoàng thượng thỉnh cầu tứ hôn, hoàng thượng liền thưởng nằng cho ta làm trắc phi.

Lão hồ ly Lưu Dương này, không ngờ chuyện rốt cuộc biến thành như vậy, nữ nhi duy nhất của ông ta rơi vào trong tay ta, ta lấy nữ nhi của ông ta, lại cho ông ta vàng bạc tài phú, ông ta quả nhiên khăng khăng một mực đi theo ta.

Ta biết rõ chỉ bằng một mình ta, muốn có được quyền thế lên trời là không thể nào, cho nên chỉ có thể lợi dụng một người — Sở Vương. Sở Vương và Trương Thế quan hệ không tệ, Trương thế và Lưu Thái hậu lại quan hệ không tệ, ta bảo Lưu Dương tìm một cơ hội, tiết lộ chuyện giữa bọn họ cho hoàng thượng. Quả nhiên hoàng thượng hạ chỉ trừ đi Trương Thế, Sở Vương này không còn ai có thể dựa vào, rốt cuộc dưới sự dẫn đường cố ý của ta, tìm tới ta.

Trước khi Hoàng thượng bệnh nặng, sợ Trần Kiệt sẽ động thủ loại trừ ta ra, lại sợ ta ở kinh thành sinh ra chuyện, huynh đệ tương tàn, ra tay điều ta tới biên giới trừ phiến loạn trước. Trần Kiệt thuận nước đẩy thuyền làm tới Hoàng đế. Ta hiểu rõ hắn muốn loại trừ ta ra, cho nên ta bèn ra tay trước thì chiếm được lợi thế, cố ý sai người bên cạnh chạy đến duyên hải thông báo giặc Oa, nói Đại Hán triều sắp loạn, bảo họ theo nước mò cá.

Chờ ta trừ phiến loạn hồi kinh, Trần Kiệt cứ nhiên chỉ phi tử cho ta, nàng là di nữ của Trương Thế, a, thật là trùng hợp phải không? Vòng tới vòng lui đều là mấy người quen.

Trương Linh Tuyết có thể an toàn sống sót trong mưu kế hoàn chỉnh này, nghe nói là dựa vào truyền thuyết Phượng Hoàng. Ta không biết là thật hay giả, nhưng, có thật nhiều người nhìn thấy, chuyện này cũng không đơn giản! ~ hừ, Trần Kiệt gả Trương Linh Tuyết cho ta, ta dĩ nhiên biết hắn có chủ ý gì. Hắn muốn dùng truyền thuyết rất mơ hồ này, đề ở trên người ta, tương lai bất kể ta phản không phản, luôn có tội nặng.

.....

Ta gặp được Trương Linh Tuyết vào ngày hồi kinh vào cung, dáng dấp nàng cũng coi như xinh đẹp, nhưng so sánh với Lưu Ngưng Hương, vẫn là kém rất nhiều, nhưng bên ngoài nàng có khí thế mạnh, âm thầm cũng tôn quý đoan trang. Nhất là đôi mắt kia, sẵn có tang thương nhìn thấu tình đời lại có đơn thuần linh động. Nếu như nàng là người thông minh lại nghe lời, tương lai được chuyển rồi, làm hoàng hậu của ta cũng thật tốt.

Nghĩ thầm lại nghĩ tới phải khiến Trần Kiệt an tâm, lại phải hạ uy phong của nàng, ta cố ý đối chọi thánh ý, chàng chàng thiếp thiếp với Lưu Ngưng Hương, biểu hiện rất không tình không nguyện. Quả nhiên Trần Kiệt và Lưu Thái hậu đều nổi giận, hết sức căng thẳng, ta cúi đầu, vụng trộm để mắt nhìn lại, chỉ thấy Trương Linh Tuyết tỏ vẻ không liên quan đến ta, loại người không biến sắc như ta cũng không khỏi khen thầm một tiếng. Càng ngạc nhiên hơn chính là, ta làm khó Trương Linh Tuyết, thì biểu tình của Trần Kiệt trong nháy mắt lại rất khó coi, có một ít thương tiếc và. . . Không cam lòng, nhưng hấn rất nhanh khôi phục như cũ, tỏ vẻ không sao cả. A, không sao, chỉ cần ta xem rõ là được, tương lai thử hấn lần nữa, nói không chừng chuyện của nữ nhân này, cũng là cơ hội rất tốt đấy. Thái hậu càng thêm khó được nổi giận mọi người trước mặt, theo quan hệ của bà ta và phụ thân Lưu Ngưng Hương, bà ta cư nhiên rõ ràng bênh vực Trương Linh Tuyết, thật là kỳ quái, Trương Linh Tuyết này, rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Cư nhiên khiến lão yêu bà này mất hồn luống cuống?

Ta tìm người nghe ngóng một phen, Trương Linh Tuyết đó cư nhiên thân thiện như tỷ muội với trưởng công chúa luôn luôn kiêu ngạo, ừ, người thông minh lanh lợi như vậy, xem ra ta phải lợi dụng thật tốt, như vậy lợi thế trong tay sẽ càng ngày càng nhiều. . . .

Hôm thành thân, ta rất mâu thuẫn, đối với nữ nhân khéo léo như vậy, rốt cuộc phải lôi kéo như thế nào đây? Ta rất khó xử, đây là lần đầu tiên ta đụng phải một nữ nhân khó giải quyết.

Cả đêm ta đều suy nghĩ làm sao đối diện cặp mắt to kia, không khỏi uống nhiều mấy ly, trở lại trong phòng, có chút khấn trương, nhưng khi ta thật sự đối mặt nàng, rốt cuộc lại không khấn trương, đúng vậy, ánh mắt lạnh lùng của nàng, cư nhiên dễ dàng nâng lên tính tình ác liệt ẩn giấu nhiều năm của ta, ta hận nàng, đẩy mạnh lên giường, bạo lực, luôn sẽ làm bất kỳ nữ nhân cường thế nào khuất phục. Vậy mà, nàng khiến ta ngạc nhiên lần nữa, nhịn đau bò dậy, phui sạch thứ trên chăn, hỏi ta phải hầu hạ như thế nào?

Trong nháy mắt ta có cảm giác bị thất bại, nữ nhân khổng chế không được, ta không thêm. Ta không nghĩ ngợi xông ra ngoài, đi tới cửa, không nhịn được quay đầu nhìn lại, cặp con ngươi cười như không cười kia chọc ra ngạo khí từ nhỏ trong lòng ta, ta muốn chinh phục nàng! ! !

Đêm nay, ta dùng hết tất cả phương pháp lấy lòng nàng, chỉ hy vọng lưu lại một ban đêm tốt đẹp cho nàng. Nhưng ta lại phát hiện, nàng cư nhiên phản ứng không lớn. Ta tự giễu cười thầm, ta cho là ta ở trong lòng nữ nhân, là một nam nhân tốt hoàn mỹ vô khuyết, nhất là biểu hiện ở trên giường. Nhìn ánh mắt của nàng, ta mới phát hiện, trước kia ta quá mức đánh giá ình.

Ngày thứ hai bái kiến mẹ, ta ác liệt nghĩ, tính tình thế ngoại cao nhân như mẹ ta, không thân với ai cả, Trương chánh phi này, ta xem ngươi làm sao ứng đối.

Mẹ vừa thấy nàng, cư nhiên như gặp được tri âm, nói mấy lời làm người ta khó hiểu như trước đây. Kỳ quái hơn chính là, nàng hiểu được, nhìn hai người mẹ chồng nàng dâu sáng tối liên thủ nhục nhả Lưu Ngưng Hương, ta vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ chốc lát mẹ đã coi nàng như người mình, lại đặt ta và Lưu thị ở bên đối lập, ta lại cười không ra, tức giận không dứt, chỉ muốn hung hăng tổn thương nàng, luôn luôn lấy việc chân to châm chọc nàng, trời mới biết, ta làm sao so đo cái này? Lúc ấy ta muốn, chỉ là muốn cho nàng cúi đầu. Nhưng nàng lại tỏ vẻ chân to là đương nhiên, ta giận thật. Không lựa lời nói phản bác lại mẹ, mang theo Lưu Ngưng Hương trở về đại viện.

Ta vẫn nỗ lực thuyết phục mình, ta chỉ không muốn Lưu Ngưng Hương quá mức uất ức, nếu không sẽ không dễ khống chế Lưu Dương, nhưng. . . . Đáng chết ta biết ngay, ta chỉ là không ưa nàng thân cận cùng với người không liên quan khác, lại khinh thường thổ lộ tình cảm với ta, nàng, nàng cư nhiên không để trọng phu như ta ở trong lòng.

Ta đoán sai lầm rồi, nàng không phải người khôn khéo nhanh nhẹn, nàng chỉ là người tùy tính, thông minh, giáo hoạt, không mấy để tâm lại vẫn đơn thuần.

Nhìn nàng tiến lùi có thừa xử lý chuyện trong phủ, lại giúp Oanh Nhi Yến Nhi, ta cứ nhiên lại không nổi giận rồi. Nhìn nàng làm việc ta lại hơi cao hứng và. . . . Đắc ý, dù sao, nàng là vợ của ta. Nhìn nàng đại độ dễ cử Oanh Nhi Yến Nhi, ta cũng không biết mình nên cao hứng hay là khổ sở. Dễ cử, ta có chút cao hứng, họ và ta cùng nhau lớn lên, lại trung thành đi theo ta mấy năm, trước kia vì nắm giữ cha con Lưu thị, ta uất ức họ, bây giờ có thể có một thân phận, ta rất cao hứng, nhưng, nàng không phải quá mức độ lượng sao? Độ lượng đến khiến ta có chút. . . . Tức giận.

Hôm đó ta ở trong phòng Lưu Ngưng Hương ăn cơm tối, dụ dỗ nàng, nữ nhân ngu xuẩn đẹp dễ này rất dễ dàng thỏa mãn. Uất ức hôm nay, quả nhiên bị mấy câu nói của ta dụ dỗ không còn.

Nhưng nhìn thấy nàng bảo một người trong hai nha hoàn song sinh của nàng - cái gì Hồng đó, qua bẩm ta đến ở với hai vị di nương mới, ta cười thầm: tiểu nữ nhân giáo hoạt này, cứ nhiên không thích Lưu thị như vậy, cố ý bảo ta qua bên kia, khiến Lưu thị mất mặt.

Ta dĩ nhiên là thuận nước đẩy thuyền qua rồi, dù sao, muốn ta ngủ với nữ nhân ngu xuẩn này, còn không bằng đi trái ôm phải ấp.

Đêm tân hôn thứ ba, ta lại đến chỗ nàng, nàng đã ngủ, ta cố ý bắt nàng dậy phục vụ, nhìn vẻ mặt không nhận được của nàng, lung tung giúp ta cởi quần áo, lại tự nhiên chui vào chăn, ta liền quyết định, tiểu hồ ly giáo hoạt này, tối nay để nàng ném thử sự lợi hại của ta. . . .

Dẫn nàng vào cung cùng nhau tạ ơn, nhìn nàng và Lưu thái hậu trò chuyện với nhau thật vui, ta có chút mất hứng, nhưng cũng không nói gì, đến thư phòng của Hoàng đế, ta che giấu nhuệ khí trên người, ăn nói khép nép khấu đầu tạ ơn. Trong lòng nguyên rửa hăn mười vạn lần, tại sao muốn ta quý hăn? Tại sao không phải hăn quý ta? Một ngày nào đó, tất cả tất cả đều là của ta.

Trong khoảnh khắc khấu đầu, ta nghĩ rõ ràng, ta thả quá nhiều ý định với chánh thê của ta, trong khi lơ đãng trêu chọc cũng toát ra quá nhiều tình cảm chân thật, ta là người có dã tâm, không thể vì một người nữ nhân buông tha lý tưởng nhiều năm của ta, không phải Trần Kiệt cũng tò mò về nàng sao? Ta muốn xem một chút, hăn có phải động lòng với nàng thật không.

Đợi ta đứng lên, ta vẫn là Trần Dục Phong sống phách lối 17 năm đó, không phải Tín thân vương phong lưu phóng khoáng, chỉ biết chọc cười thê tử, chỉ muốn cá nước thân mật với nàng.

Ta cẩn thận nhìn động tác rất nhỏ giữa mặt mày của hăn và nàng. Nàng lại vẫn ngoan ngoãn chỉ đáp không nói, ta hơi vui vẻ, thật ra thì. . . . Hăn không muốn gặp nàng cũng không sao cả, ta còn biện pháp khác, chỉ là khó khăn chút thôi. Nhưng sau đó nàng rất cuộc không nhận được dùng ánh mắt chèn ép Đại Thái Giám Chu Tam, cuối cùng khiến ta bắt được tia lửa trong nháy mắt đó. Gia Tĩnh Hoàng đế Trần Kiệt, cứ nhiên vào thời khắc này không kiêng kỵ dùng ánh mắt mỉm cười dịu dàng nhìn nàng.

Giờ khắc này, trong lòng ta lại hơi đau, nhưng nhiều hơn là hưng phấn.

Có lẽ Trần Kiệt vốn có ý muốn thông qua nàng, làm hại ta không xoay người được, nhưng hiện tại người đã để ý nàng, vậy cũng không biết là ai lợi dụng ai.

“Không sao, nàng có thể giúp ta ở dưới tình huống không biết, yên tâm, tương lai ta thành công rồi, ta nhất định sẽ không ghét bỏ nàng, hoàng hậu vẫn là nàng, ta bảo đảm.” Nhìn nàng nở nụ cười, ta nói như thế ở trong lòng.

.

Trở lại trong phủ, ta tìm Lưu Dương kế hoạch một đêm, tìm một cơ hội, để ta và nàng trở mặt, ta tin với sự yêu thích của mẹ, bà nhất định sẽ để nàng ra phủ chơi, đến lúc đó nếu như Gia Tĩnh thật có lòng, nhất định sẽ gặp nàng.

Theo tính tình tuyệt tình tuyệt nghĩa của Gia Tĩnh, có thể dùng ánh mắt dịu dàng nhìn một nữ nhân, nhất định là sẽ có tiếp sau. Mà nàng, ở dưới tình huống không chiếm được sự quan tâm và sủng ái của ta, lại đi chung với nam nhân như Gia Tĩnh, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện.

Nghĩ đến nàng sẽ hoan ái vui vẻ với Gia Tĩnh ở trên giường, ta lại càng hận Gia Tĩnh hơn, còn có tiên hoàng. Vì cái vị trí kia, ta đã lấy cả nữ nhân ta để ý ra làm mồi, có ai biết sự bi thương của ta? Cho nên ta càng

phải lấy được vị trí kia, bởi vì, ta đã được ăn cả ngã về không, không có đường lui.

Nàng quả nhiên ra phủ như dự đoán. Vậy mà, nàng ra ngoài chơi cả ngày cũng không có gặp Gia Tĩnh, ta hơi khấn trương, chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ ta nhìn lầm một ít yêu thích trong mắt Gia Tĩnh?

Khi ta muốn buông tha kế hoạch này thì nàng và hần lại chạm mặt ở Nhất Phẩm cư, quả nhiên rất thuận lợi, Gia Tĩnh tựa hồ thật coi trọng nàng, lòng hần tràn đầy vui mừng, tinh thần khoái trá ngồi chung với nàng cả một buổi chiều.

Ta vừa cao hứng vừa tức giận. Cao hứng là: kế hoạch tiến hành như thường, tức giận chính là, người vốn nên ngồi uống trà tán gẫu với nàng là ta. Đều là Gia Tĩnh, cướp đi đồ vốn thuộc về ta.

Nàng trở về phủ rồi cư nhiên không đi ra ngoài nữa. Ta lại đợi hơn nửa năm, nàng lại không may có ý ra ngoài.

Ta đây liền hao tâm tổn sức, ta không cho phép kế hoạch của ta dở dang nửa đường. Lưu Dương nghĩ kế, bảo ta cố ý làm loạn bên ngoài, có thể nàng sẽ tức giận mà ra phủ lần nữa. . . . Nhưng nàng không có.

Ta bất đắc dĩ, chỉ đành phải sử dụng hạ sách, mang nữ tử thanh lâu đó vào phủ. Bởi vì tất cả đều lén Lưu Ngưng Hương tiến hành, đến lúc đó dù nàng bảo trì bình thần, Lưu thị cũng nhất định sẽ tìm nàng ra mặt.

Quả nhiên, kế hoạch áp dụng lần nữa. Lưu thị quả nhiên đến đảo Như Ý tố cáo, nàng và mẹ rời đảo, thấy nàng lại cưới vợ bé cho ta lần nữa, trong lòng ta khổ sở, nữ nhân không có tim không có phổi, uống ta còn vì lợi dụng người mà khổ sở, người cư nhiên đối đãi ta như vậy. . . . Thôi, thôi, chờ ta ngồi lên ngai rồng, có một đời để từ từ so đo với người.

Trở lại trong phủ, nàng cư nhiên không còn ra phủ. Lúc này là bởi vì mẹ ta bị bệnh, hừ, lão nữ nhân này, ban đầu cả trái tim của tiên đế cũng không giữ được, bây giờ còn tới ngăn trở ta, sao có thể trách ta làm nhi tử mà không thân cận với bà?

Lúc này ta lại nhìn không thấu mẹ ta rồi, nghe gián điệp trên đảo nói, mẹ ta cư nhiên một lòng một dạ khuyên nàng ra phủ giải sầu. Sau đó thân thể mẹ khá hơn chút, nàng quả thật ra phủ rồi.

Lúc này Lưu Dương tìm tới ta, nói giặc Oa nhìn Kinh Thành lâu không có động tĩnh, lại đang được ngon ngọt ở duyên hải, hôm nay lòng tham không đáy cần rõ làm bậy ở duyên hải, chuyện càng kéo dài chỉ sợ có biến.

Ta dặn dò Lưu Dương, nếu như Gia Tĩnh và nàng thật gặp lại, người hãy bỏ chút thuốc, bắt kẻ như thế nào, tóm lại là phải được việc.

Tối hôm đó, người theo dõi nói hần và nàng trúng mai phục, lại cùng nhau đến Phượng Hoàng Sơn trang. Ta vừa vui vẻ vừa đau lòng. Chuyện đã thành công một nửa, đêm nay, ta đến trong phòng Lưu Ngưng Hương, nhìn ánh mắt sùng bái của nàng, lòng ta giận dữ, tiện nhân người, chỉ có gương mặt tuyệt sắc, lại không có ích chút nào, ban đầu bỏ đi tiện nhân vô dụng như người, hôm nay lại lợi dụng hoàng hậu của ta để làm việc, đều là lỗi của người. Ta hung ác giày xéo nàng cả đêm, phát tiết tất cả sự không cam trong lòng ta lên người nàng, mặc cho Lưu thị khóc thút thít cũng được, cầu xin tha thứ cũng được, chỉ là không để ý tới, một lòng chỉ cầu xin giải thoát.

Ta bảo Lưu Dương ra mặt đi bắt kẻ thông dâm, dĩ nhiên, ta biết rõ nhất định sẽ không được việc. Kế hoạch của ta là: nếu như có thể khiến dân chúng biết Hoàng đế và Tín thân vương phi có gian tình, đây là tốt nhất, tương lai ta và giặc Oa cùng nhau phản công, cũng có mục đích nổi dậy, ai kêu Hoàng đế chiếm vợ của ta? Nếu như bắt không được, Hoàng đế cũng phải tìm thể thân ra ngoài, đến lúc đó, ta cũng có thể mượn cơ hội làm khó dễ, lúc nào cũng ép sát nàng và nam nhân thể thân đó, theo cách làm người của Gia Tĩnh, hần sẽ không để nàng uất ức bao lâu, tóm lại, có thể khiến Gia Tĩnh phiền hà.

Đến lúc đó, hần nhất định sẽ tìm việc, để cho ta đi đánh giặc Oa, ta mang binh đi duyên hải, dĩ nhiên là rồng vào biển sâu, muốn như thế nào thì như thế nào. Cuối cùng liên hiệp giặc Oa cùng nhau công kích, sẽ trong ứng ngoài hợp với Sở Vương, hừ, không sợ Gia Tĩnh người không xuống ngựa.

30. Chương 30: Hương Tiêu Ngọc Vẫn

Một đêm không có ngủ, ta bị hấn ôm ngồi ở trên giường phía trước cửa sổ, ấm áp, vui vẻ, lòng tràn đầy hài lòng vui mừng. Đến khi trời sắp sáng, biết hấn sắp vào triều rồi, âm thầm sửa sang lại xiêm áo thay hấn, hấn cười cười, lại gần hôn lên thái dương một cái: “Bất kể tương lai có chuyện gì, nàng đều phải tin tưởng, ta thật sự đối tốt với nàng.”

Trong lòng ta xẹt qua một bóng mờ, nhìn hấn toàn tâm toàn ý dịu dàng như vậy, tạm thời quyết định không đáng so đo, cứ chờ thôi, ta đi tới phòng Tín thái phi, gần đây nàng ít ngủ, quả nhiên đã tỉnh lâu rồi, giờ phút này đang dựa vào gối nhỏ lười biếng ngồi ở trên giường. Ta đi tới, ở dưới sự giúp đỡ của Dương ma ma, chỉ một chốc đã cởi ra áo ngoài, chui vào trong chăn của bà bà.

Nàng cười cười, sờ sờ tóc của ta, hỏi: “Thế nào? Muốn nói cái gì với ta?” Ta thoải mái vắn vẹo uốn éo, đưa tay lột sau ót rồi đáp: “Ta muốn cởi áo khoác Tín thân vương phi, nhưng không muốn mất đi vinh hoa phú quý hiện có.” Nàng giật mình cười: “Người người đều muốn như vậy. Muốn quyền lợi nhưng không tận nghĩa vụ.”

“Người người đều muốn như vậy, chỉ là ‘muốn’, không có được, liền chưa nói tới mất đi. Nếu bọn họ chưa từng sống cuộc sống áo đến vượn tay, cơm tới há mồm như ta, nếu như bọn họ cũng sống xa hoa giống ta đây mấy năm, phút cuối cùng muốn lựa chọn, dù là không có tự ái cũng muốn sống tiếp thế này.”

“Ah? Tiểu tình nhân của ngươi chưa cho ngươi tôn nghiêm sao?” Nàng chuyển dụ nói.

Ta cũng cười: “Ta hiện tại đang được cưng chiều, muốn ăn được thịt rồng cũng có thể. Chỉ là suy nghĩ tương lai thôi!”

Nàng nghiêm mặt nói: “Nếu như sau này ngươi thất vọng với hấn, ngươi thật sẽ không bỏ tự ái tiếp tục hèn mọn ở lại bên cạnh hấn sao?”

Ta duỗi lưng mỗi, suy nghĩ một chút, cười khổ nói: “Ta cũng không biết. . . . Chuyện còn chưa tới tình trạng kia, ta làm bất kỳ giả thiết nào đều phí công.”

Nàng cũng sáng tỏ cười một tiếng, cầm tay lộ ở ngoài mền của ta, “Linh Tuyết, nếu như. . . . Nếu như có một ngày, ta không có ở đây, ngươi nhất định phải sống thật tốt, thật tự tại.”

“Sẽ không, chúng ta không phải là hồ ly tinh ngàn năm xuyên qua sao? Gieo họa ngàn năm, chúng ta cũng sẽ sống lâu trăm tuổi.” Ta níu lại cánh tay của nàng thật chặt, giống như không như vậy, nàng sẽ biến mất trước mắt của ta.

.

Bắt đầu từ hôm nay, giấc ngủ của bà bà xuyên qua tiên phong của ta cứ nhiên lập tức cải thiện, không hề ngủ ít nữa, lên giường liền ngủ thiếp đi, trời sáng choang mới ngủ, vừa mới bắt đầu chúng ta cũng hết sức mừng rỡ về tình huống như thế, vậy mà, tình huống tựa hồ càng ngày càng không thể khống chế.

Thời gian ngủ của nàng càng ngày càng dài, vừa mới bắt đầu là đủ 8 giờ, dần dần, 10 giờ, 12 giờ, 14 giờ đến cuối cùng 20 giờ, lòng ta nóng như đốt, biết rất rõ ràng tiếp tục như vậy là không được, lại không biết làm sao để an ủi nàng, an ủi mình, biết rõ tình huống tệ hết biết rồi nhưng không làm gì được, loại cảm giác này vô cùng không tốt. Mỗi ngày ta đều chỉ có thể cưỡng bách chính cùng nghỉ ngơi vào lúc nàng ngủ, sau đó chạy tới chỗ nàng trước tiên vào lúc nàng tỉnh lại, tán gẫu, trêu ghẹo nàng. Có lẽ nàng cũng biết tình huống không ổn, biết ta không thể an tâm, cũng không khách khí nữa, mỗi khi tỉnh đều kêu ta đến, đầy nhiệt tình kể lại tình hình thế kỷ 21 mà mình nhìn thấy ở trong mộng.

Nàng nói cho ta biết: hiện tại nàng giống như một linh hồn, cả ngày phiêu đảng ở bầu trời Bắc Kinh, trong lòng muốn đến đâu là có thể đến đó. Rất cuộc cũng thành công thực hiện mơ ước lúc còn nhỏ: làm có thiên sứ có cánh. . . .

Nàng nói nằm mơ thấy tình huống của mình ở 21 thế kỷ rồi, nàng còn sống, nhưng có thể bởi vì phải đẩy nhanh tốc độ, tinh thần khẩn trương lại ở trong phòng có trang bị chưa khô dầu thật lâu, có hiện tượng trúng độc, hiện tại đang nằm trong phòng bệnh của bệnh viện Hiệp Hòa làm người sống đời sống thực vật, đã có nửa năm rồi. . . .

Nàng nói, nàng thấy được ngày 10 tháng 5 năm 2006 trên TV trong bệnh viện, xe buýt Bắc Kinh thực hành chế độ cà phê. Lên cửa trước, xuống cửa sau, nghe nói đài truyền hình ở quốc gia chúng ta cũng đã long trọng báo cáo chuyện này.

Nàng nói, nàng nói nàng và chú rể đang nhờ sửa chữa tân phòng để chuẩn bị kết hôn đã thông qua thiết bị bên trong phòng trao đổi với nhau vài chục ngày, lúc đầu chỉ có cảm tình nhưng dần dần đã thành ngôn ngữ mập mờ, rồi đến bây giờ hẳn bỏ đi hôn lễ, khiến cô dâu tức giận đi mất, mỗi ngày hai lần đứng giờ đến thăm nàng đang ở trên giường bệnh. . .

Nàng nói, ngày lễ thiếu nhi 1 tháng 6, nàng đến quảng trường Thiên An Môn, thật là nhiều người bạn nhỏ, buổi tối, còn ‘ bay ’ đến nhà văn hóa của công nhân, nơi đó có tiết mục thiếu nhi phong phú đặc sắc để xem. . . .

Nàng nói, quán bar Tam Lý Truân vẫn luôn có rất nhiều người, nàng còn chứng kiến bạn trai cũ dẫn bạn gái hiện nay đến quán bar, thần thái thân mật, có vẻ còn hạnh phúc và ngọt ngào hơn lúc trước ở cùng nàng rất nhiều. . . .

Nàng nói, nàng ‘ rình coi ’ được người khác lên net tra thị trường chứng khoán, mấy loại cổ phiếu nàng đầu tư, đều tăng lên với những số khác nhau. . . .

Nàng nói, siêu nữ vô địch năm nay lại là Thượng Văn Tiệp, nàng vốn luôn coi trọng Đàm Duy Duy

Nàng nói, đến 11, sáng sớm nàng đã chạy tới quảng trường Thiên An Môn xem treo quốc kỳ, rất cảm động đấy.

Nàng cười nói: trước kia không xem tin tức, quốc gia xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì, nàng đều bỏ mặc, hôm nay, thành người yêu nước số một. Trung Quốc, mới là nhà của nàng, ở Đại Hán triều sinh sống 13 năm, cư nhiên vẫn giống làm khách.

.

Nàng xuyên qua vào ngày 1 tháng 4 năm 2006, ta chưa bao giờ kể với nàng những chuyện xảy ra sau này, nàng khẳng định chưa từng xem qua vòng nào về siêu nữ năm nay, bởi vì khi đó còn chưa bắt đầu, đoán chừng có những ai tham gia siêu nữ cũng không biết, nhưng bây giờ nàng cư nhiên thật biết mấy tên đứng hàng đầu. Nói thật, ta xuyên qua vào 20 tháng 9, tự ta cũng chưa xem được vòng chung kết, chỉ mới đến top 5 tranh tài, nàng lập tức nói ra tên, ta tin tưởng lúc nàng ngủ linh hồn thật đi về.

Ta ngoan ngoãn nghe từng chữ từng câu, nàng lúc khóc lúc cười hoặc giận hoặc mắng thuật lại điều thấy trong mộng, cố gắng chịu đựng không để bị thương của mình lây cho nàng, cười mắng nhưng điều trong mộng với nàng.

Khi ngày cực kỳ tàn khốc đó tới thì ta cư nhiên cũng không hết sức khổ sở. Ngày này, ta thấy nàng thanh tĩnh chừng nửa canh giờ, cầm thật chặt tay của nàng, nàng cười cười: “Khi ngủ thì thấy bản thân nằm ở trên giường, ngón tay bông nhúc nhích, chú rể kia là người thứ nhất phát hiện, hẳn kích động la to, y tá cũng bị làm sợ. Chọc hẳn ‘ bạn gái anh sắp tỉnh! ’ thì hẳn đỏ mặt!” Hiển nhiên vui mừng vì phát hiện này của mình, chính mình không có phát giác, ta lại nhìn thấy mặt của nàng cũng đỏ.

Nhìn ta cố nhịn nước mắt, gắt gao nhìn chăm chăm nàng lại không lên tiếng. Nàng dịu dàng cười lần nữa: “Thời điểm đến, thời cơ đã đến, ta phải về nhà! Đến, cười cười. Nhớ, người nhất định phải hạnh phúc.”

Ta gương ép nở nụ cười.

“Còn nữa, nếu có thể, không thương Dục Phong không sao, nhưng tận lực để cho hắn sống thật khỏe, dù sao, hắn cũng là do thân thể của ta mang thai mười tháng sanh ra được, đứa nhỏ này, ý định cao, chúng ta không giữ hắn được, nhưng cũng là máu mủ của tiên hoàng, ta niệm tình hắn. . . .”

Ta gật đầu một cái, đang định lên tiếng, trong phòng lập tức tràn vào rất nhiều người, Tín thân vương mang theo cơ thiếp lớn nhỏ của hắn, các vị lão trác phi di nương của lão Tín vương gia, nha hoàn Bích Vân Bích Ngọc Dương, Liễu ma ma bên cạnh bà bà ta, phòng lập tức náo nhiệt lên, nhìn đám người hò hét loạn lên, ta chỉ là vô phí công nín lại tay của nàng, nước mắt rốt cuộc không nhịn được tràn mi ra, khóc không thành tiếng.

Trong lúc bất chợt, ở trong tiếng người âm ỹ vô cùng, hai giọng nam lạnh như băng xa lạ rõ ràng truyền tới: “Người đi.”

“Người đi.” Hẳn là đang từ chối nhau.

“Kỳ quái, sao lại bị tiên khí ngăn cản?”

“Bất kể, vậy thì người đi đi.”

Nhìn hai người tranh chấp rất nhiều cũng không có kết quả, ta không nhịn được hét rầm lên: “Lăn tăn cái gì? Cút.”

Trong lúc nhất thời, trong phòng yên tĩnh đến mức kim rơi cũng nghe, Tín thân vương hơi có vẻ xấu hổ nói: “Các người đều ra bên ngoài chờ đợi đi, nơi này có Bốn vương và vương phi là được rồi.”

Ta nhìn một phòng, trừ Dục Phong, không còn nam nhân khác. Thanh âm này từ đâu tới?

“Xem đi, làm ta hoảng sợ, ta còn tưởng rằng là gọi hai anh em chúng ta !” Một trong thanh âm kia lại truyền tới.

Ta giận dữ: “Ai, nói chính là các người, lăn ra đây cho bản phi.”

Hai thanh âm này đột nhiên biến mất, không còn lên tiếng.

Ta đứng lên, liếc nhìn trong phòng một vòng, không có lấy nửa bóng người, kỳ quái, vì sao lúc này lại có thanh âm của nam nhân khác? Cần thận ngẫm lại nội dung nói chuyện của hai người bọn họ, thậm chí không ổn, chẳng lẽ là Hắc Bạch vô thường trong truyền thuyết tới lấy mạng? Gặp quỷ, tại sao ta có thể nghe được? Vội vàng nhào tới trước mặt Tín thái phi, thấy nàng vẫn nhìn ta, ta yên lòng, cảm giác đau lòng lại nặng nề đánh tới một lần nữa, ta miễn cưỡng cười một tiếng: “Không có gì, vừa rồi là ta luống cuống.”

Nàng như hiểu được, bắt lấy tay ta: “Ta hiểu rõ rồi, người gặp được ánh sáng thiên đường.”

Ánh sáng thiên đường là một cảnh ta và nàng đều thích khi nói tới phim Ghost , ta cười nói: “Chúng ta đều là người Trung Quốc, từ trước đến giờ chỉ có Bồ Tát Diêm Vương, lấy ở đâu ra Thiên đường Thượng Đế mà nói?”

Nàng cười cười nhìn ta không nói.

“Thì ra là Phượng Hoàng tiên tử, dọa huynh đệ ta giật mình, còn tưởng rằng bị người phạm khám phá thân hình rồi!” Một trong thanh âm lạnh như băng đó vang lên lần nữa, lần này lại có mấy phần cung kính khách khí ở bên trong.

Ta mở to hai mắt nhìn chung quanh.

“Tiên tử không cần nhìn, chúng ta và tiên tử tiên quý khác đường, ngài không thấy được.”

Hoá ra là như vậy, ta gật đầu một cái, nghĩ thầm: ta làm sao là tiên tử? Rõ ràng là một linh hồn không cam lòng ở thế kỷ 21 thôi.

“Tiên tử, hôm nay hai huynh đệ ta muốn lấy hồn phách của Trương thị Trúc Tâm, kính xin ngài nhường một chút.”

Thật là kỳ quái, ta làm sao nhường? Chẳng lẽ ta cản trở đường của bọn hắn?

“Tiên tử nhớ thương nàng, huynh đệ ta không thể lấy người được.”

Vậy thì tốt quá, cả đời ta sẽ không thả.

“Tiên tử vạn vạn không thể, nếu như ngài làm trễ nãi thời gian, nàng sẽ không về được nữa.”

Ta vừa nghe hoảng hốt, nghĩ thầm: nàng trở về đâu? Các người muốn mang nàng đi đâu?

“Tiên tử yên tâm, ban đầu Trương Trúc Tâm đắc tội Diêm Vương, đáng đời có một kiếp này, lúc này kiếp đã qua, tất nhiên nên trở về chỗ cần về.”

Ta vì sự ích kỷ của mình mà xấu hổ, thì ra là nàng thật có thể trở về, lúc này trong lòng ta mới tốt hơn chút.

“Hôm nay hai huynh đệ ta đã nói nhiều, kính xin trong lòng tiên tử thả nàng, huynh đệ ta mới có thể mang nàng trở về cơ thể cũ.”

31. Chương 31

Ta gạt đầu một cái, nước mắt chảy xuống lần nữa, cúi tới trước người của nàng khóc không ra tiếng: “Diệc Thư từng nói, cuộc sống chính là một vũ điệu, âm nhạc vang lên, mọi người rồi rít lên sàn, thay phiên trao đổi bạn nhảy, nhưng bất kể như thế nào, nhảy đến âm nhạc ngưng hẳn, tóm lại là biết trở lại dắt tay người bên cạnh xuống sàn. Lúc ấy người chạy khỏi chú rể kia, không chừng sẽ trở về bên cạnh hắn lại. Cái vòng tròn này, chỉ là lớn hơn so với trước kia thôi.”

Nàng cười cười, khe khẽ tay của ta, ý bảo ta dựa qua, thần bí nói: “Cuối cùng nói cho người biết một bí mật, chú rể đó có bộ dáng giống như tiên đế Đức Thọ! Có lẽ. . . Là kiếp trước kiếp này”

Thì ra là. . . . Thì ra tất cả đều là định mệnh. Ta thu hồi nước mắt, nhìn nụ cười an tường của nàng, nhẹ nhàng nắm chặt tay của nàng thả lại bên người nàng.

“Ta nhất định sẽ hạnh phúc.” Ta thì thầm nói.

Nụ cười của nàng sâu hơn.

“Tiên tử, bây giờ hai huynh đệ ta trở về phục mệnh.” Hai thanh âm lạnh như băng đồng loạt nói.

Ta chậm rãi đứng dậy, phát tay với nàng một cái, lại không trông nom Dục Phong lớn tiếng kêu “Mẹ. . . . Mẹ.” Nhất thời, các nữ nhân ngoài phòng lại rít rít tràn vào, thoáng chốc cả phòng đầy tiếng khóc, ta không quản được rồi, mắt hồn suy sụp lao đảo đi ra ngoài. Dục Phong thấy thế, kéo tay của ta: “Linh Tuyết người đi đâu? Không ở chung với mẹ nữa sao?”

Ta hất tay của hắn ra, lẩm bẩm nói nhỏ: “Nàng muốn ta hạnh phúc, ta nhất định sẽ hạnh phúc. Ta mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi.”

Chỉ cảm thấy tứ chi mình phát run, sinh mạng càng yếu ớt hơn, hôm nay giữa trời sáng lại biến mất, không chứa dấu vết.

Cũng không trông nom gương mặt ân cần của Phi Hồng Lục Ngạc Nhã Cầm Nhã Kỳ, trở lại trong phòng, dùng sức đóng cửa, cầm đầu ngã vào trong chăn, lên tiếng khóc lớn: “Bây giờ, thực sự chỉ còn lại chính mình.”

Đội khóc đến mệt rồi, ngủ thật say.

Đội Dục Phong thấy tình thế không ổn, phá cửa mà vào, đã là xế chiều ngày thứ ba. Ta bị hắn lay động tỉnh lại, chết lặng mặc cho Lục Ngạc mặc quần áo cho ta, chết lặng túc trực bên linh cữu, chết lặng nhìn người đến người đi, các loại khóc nức nở muôn vàn làm bộ chân tình giả vờ của cơ thiếp, chỉ có một người khóc thật sự là thương tâm, đó chính là Triệu Hàm, nó đã tròn bốn tuổi, đã mơ hồ biết bà nội Thái phi luôn luôn thương yêu nó sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, khóc rống không ngừng.

Ta chết lặng, chỉ nhìn thôi.

Đội linh cữu của nàng đặt ở trong chùa, đã là chuyện ba tháng sau, ta khéo léo từ chối lời mời dọn về chủ viện của Tín thân vương Dục Phong, hắn cũng không ép, chỉ không lên tiếng đón Triệu Hàm về chủ viện.

Nhìn Triệu Hàm khóc lớn đại não muốn mẹ, không chịu rời đi, ta thở dài, đi tới bên cạnh nó ngồi xổm xuống, dịu dàng cười cười: “Hàm nhi ngoan, bây giờ mẹ còn không quá thoải mái, chờ mẹ khỏe rồi, mới đến đón Hàm nhi lên đảo được không?”

Nó nỗ lực tiêu hóa lời ta nói, cuối cùng ôm cổ của ta: “Mẹ phải đồng ý với Hàm nhi, đợi thân thể mẹ thoải mái, nhất định phải tới đón Hàm nhi.”

Lấy được trả lời chắc chắn của ta, nó rớt cuộc cười rộ lên, đi theo cha nó lưu luyến không rời, rồi đi rồi.

Trên đảo vẫn theo như quy củ của Tín thái phi trước kia, trước khi nàng không khỏe, đã phân phó rồi, đảo này về sau để lại cho ta, cả nha hoàn ma ma của nàng cũng để lại ột mình ta, ta thấy tuổi tác của Dương Liễu ma ma đã cao, Bích Vân Bích Nguyệt cũng đến tuổi nên gả, liền phân phó Quản gia, dẫn Dương, Liễu ma ma tới trong một viện ở bên phải hậu viện, cùng ở với các ma ma lâu năm trong viện khác, gia dụng cứ sắp xếp như chánh viện. Lại hứa gả Bích Vân Bích Nguyệt cho người tốt làm việc trong điền trang vương phủ mà Tín thái phi nhìn trúng lúc trước. Lại cho chút đồ cưới, bảo mẹ các nàng dẫn về nhà, sang năm đợi gả. Trước kia hai nàng đã nghe tín thái phi nói, lúc này tạ ân, liền không quay đầu lại đi về nhà.

Ta thầm than: quả thật là người vừa đi, trà liền lạnh, ban đầu ai mà không cẩn trọng chăm sóc nàng, hôm nay người đã qua đời rồi, họ cũng liền đi, không nhớ chút nào.

Có lẽ, người nên như vậy mới phải, quên cũng là một loại hạnh phúc.

Ta thấy ba tiểu nha đầu Tứ Nhi Ngũ Nhi Lục Nhi thật sự còn nhỏ, liền bảo Thanh Thanh dẫn theo mấy người họ, lên làm nhị đẳng nha hoàn, rồi quyết định gả hết những nhà hoàn vừa độ tuổi mang tới từ phủ trưởng công chúa, bất luận nhất đẳng nhị đẳng, đều bảo lĩnh về đợi gả, rồi tổng hợp lại tất cả nha hoàn không có nhà hoặc không cha không mẹ ở trong viện, giao cho Oanh nhi Yến nhi quản, đều hứa gả người trong sạch, an bài đợi gả, trong lúc nhất thời nhân sự ở hậu viện vương phủ thay đổi lớn, người người sắc mặt vui mừng, thấy họ vui vẻ, ta cũng thoải mái rất nhiều. Ta nhất định sẽ hạnh phúc, ta nhẹ nhàng hứa hẹn về phía phòng ngủ mà nàng từng ở.

.....

Trong nháy mắt lại đến mùa đông, ta chán ghét mùa này nhất, vô luận hiện đại cổ đại đều thế, lạnh đến chết người, lại khô ráo vô cùng, da cũng giống vậy, không chịu nổi mùa này.

Các loại hoa hồng trong Mân Côi viên (vườn hoa hồng), ở sau khi thái phi qua đời, rốt cuộc không còn nở vào 4 mùa 1 năm nữa, ngày sương rơi, giống như trong một đêm, tất cả cây đều chết héo, ta hiểu rõ, hoa cũng có tình. Sau khi Tín thái phi qua đời, Gia Tĩnh để đã tới mấy lần, thấy tâm tình ta không tốt, cũng chỉ ngồi chung một lát, uống chút trà, cũng không mấy ra tiếng.

Thấy cảnh khô lá héo khắp vườn, hấn làm chủ bảo hoa tượng đối trồng mẫu đơn hết. Ta vốn không thích mẫu đơn, cho là nó quá mức đẹp đẽ, lại bởi vì tâm tình không tốt, cũng không thêm cái cọ, mặc hấn thi triển.

Đến ngày giao thừa năm thứ tư Gia Tĩnh, hôm nay hạ triều, trời còn chưa sáng hấn đã đi tới rồi, luôn nắm tay của ta, cho đến khi ta tỉnh lại.

Ta tới cổ đại làm quý phụ, cái khác cũng may, thói quen ưa thích ngủ nướng không hề sửa đổi, hai mùa hạ, thu thường ngồi ở trên ban công hơn nửa đêm, uống rượu ngắm trăng, hoặc chỉ ngốc ngốc ngồi đó; mà hai mùa xuân, đông thì vui ở trong phòng, quần Lục Ngạc nghe hết tin tức xì căng đan khắp kinh thành, nghe Phi Hồng kể về chuyện lý thú khi học võ hoặc là kinh nghiệm giang hồ. Sau đó đêm khuya chủ tớ cùng ăn bánh ngọt hoặc chút thức ăn khuya.

Luôn không chịu ngủ sớm, còn điều chỉnh luôn cả đồng hồ sinh vật của bọn nha hoàn, không còn là ngủ sớm dậy sớm.

Ta cảm thấy khác thường mở mắt ra, nhìn thấy hấn không nói lời nào dịu dàng nhìn ta ngủ, cảm thấy kỳ quái. Hỏi: “Sao mới sáng sớm chàng đã chạy tới? Cũng không đánh thức ta.”

Hấn cúi người tới hôn nhẹ mắt ta một cái: “Ta muốn nhìn nàng một lát, cho nên lại tới.”

Thấy hấn tựa hồ có chuyện trong lòng, ta cũng không có hỏi, đơn vị và tính chất làm việc quá mức nhạy cảm, rất nhiều chuyện ta lại không hiểu, hỏi cũng như không hỏi. Chỉ nhích nhích người vào trong, hấn kéo ta không cho động dậy. Ta ngạc nhiên nói: “Còn sớm như vậy, lại không thượng triều, người không muốn lên nằm à?”

Hắn làm như hạ quyết định, mập mờ cười một tiếng với ta: “Nằm thì không cần, nhưng ta muốn khiến danh tiếng gian phu danh chánh ngôn thuận.”

Đổ mồ hôi, kể từ sau khi Tín thái phi qua đời, ta và hắn chưa từng. . . . Cái đó. Nhiều lắm là nắm nắm tay, tâm tình buồn bực thì dựa vào trong ngực hắn không muốn ra mặt. Giờ phút này hồi tưởng, cũng có hơn nửa năm không có. . . . Cái đó.

Thấy dung nhan tuấn tú chậm rãi đến gần của hắn, ta vui lên, Tín thân vương phi gặp gian phu vào rạng sáng giao thừa, tin tức trang đầu, ta làm sao cũng không thể khiến người xem thất vọng.

Hôm nay hắn không giống hắn thường ngày, hắn thường ngày. . . , cường thế mạnh mẽ nhưng không mất dịu dàng, mà hôm nay, từng bước, mỗi một động tác, đều cực kỳ thô bạo cuồng dã, không một chút thương hương tiếc ngọc, dần dần càng ngày càng hung ác, ta không chịu nổi, la lên coi thường ta. Coi thường ta.

Mấy phen lưu luyến qua đi, rốt cuộc, tất cả đều dừng lại. Ta tức giận nhích thân thể bị giày vò vào bên trong không nhìn hắn. Hắn ôm ta nhẹ nhàng dụ dỗ, lẩm bẩm nói nhỏ: “Linh Tuyết ngoan, đừng tức giận. Ta không phải cố ý, ta. . . . Ta hận không thể dùng sợi dây buộc nàng lại, cả ngày lẫn đêm mang ở bên cạnh.” Nghe nói như thế, ta có chút vui vẻ, nhưng một chuyện liên quan một chuyện, hành động ác liệt vừa rồi của hắn không thể tha thứ.

Hắn dừng một chút, thấy ta không có động tĩnh, tiếp tục mềm giọng dụ dỗ nói: “Nàng là nữ nhân của trẫm, vĩnh viễn đều là, từ ngày mai trở đi, nàng chính là hoàng hậu của trẫm.”

Ta nghĩ nghĩ, nhưng vẫn đưa lưng về phía hắn nói: “Chàng không quan tâm cách nhìn của Tín thân vương và những người khác rồi hả?”

“Hừ, trẫm muốn làm cái gì, không ai có thể ngăn cản. Ai làm khó trẫm, trẫm sẽ khiến hắn không bao giờ lật người.”

Ta xoay người sang chỗ khác vui ở trong ngực hắn, hắn rút cuộc cười ra tiếng, thấy ta liếc hắn, lập tức nắm tay của ta trịnh trọng thề: “Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già. Trẫm không bao giờ phụ nàng.”

Vào giờ phút này, tình cảnh này, ta nên cảm động. Vậy mà, ta bỗng nhiên nhớ tới mấy câu Trương Ái Linh từng nói:

Sống chết xa cách —— cùng chết cùng vui vẻ, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già là một bài thơ bi ai nhất. . . . Sống chết xa cách, đều là chuyện lớn, không do chúng ta chi phối. So với lực lượng bên ngoài, con người chúng ta rất nhỏ, rất nhỏ! Nhưng chúng ta càng muốn nói: ‘ Ta vĩnh viễn ở đây với người, chúng ta một đời một thế cũng không rời xa ’. —— dường như tự chúng ta có thể làm chủ.

Có lẽ. Hắn là Thiên Tử, hắn làm chủ được.

Không muốn, ta cọ xát trong lồng ngực rộng rãi của hắn, buồn bực nói: “Nếu như chàng có hai lòng với ta, ta sẽ không để ý chàng.”

Hắn ôm thật chặt ta, thật lâu: “Trẫm sẽ không cho nàng rời đi, vĩnh viễn.”

“Hôm nay đêm 30, trong cung có tiết mục gì mới?” Ta nhảm chán hỏi.

Hắn chấn động, “Năm nay cũng như thường, nàng phải vào cung cùng với Dục Phong, nếu như. . . . Nếu như nàng không muốn vào, cũng không sao.”

Nhìn sắc trời bên ngoài lộ ra ánh sáng, hắn cư nhiên cũng bảo trì bình thần, chỉ nằm trên giường không dậy. Ta tượng trưng thúc giục mấy lần, thấy hắn không động, cũng nài nỉ phải giả bộ, hào hứng ôm cái gối ôm người thật không thả, cuối cùng bởi vì quá mức mệt nhọc, ngủ thật say.

Ta bị Lục Ngạc mềm giọng đánh thức, mở mắt nhìn, ước chừng là 8 giờ, người bên cạnh đương nhiên đã không có ở đây.

Đang định quay đầu ngủ tiếp, nàng cười cười: “Chủ tử, hôm nay trắc phi di nương đều phải lên đảo thỉnh an, ngài nên dậy.”

Bởi vì hiện tại chỉ một mình ta ngủ ở trên đảo, nàng thấy dấu vết trên người ta, liền biết đêm qua có vị gian phu hoàng đế ghé thăm. Vội vội vàng vàng múc nước cho ta tắm rửa thay quần áo.

Rốt cuộc thu thập mình xong trước khi đám người đó đến.

Cuộc thỉnh an này, cũng không có gì khác biệt với năm trước, chỉ là năm nay có di nương mới vào cửa, chỉ là. . . Chỉ là Tín thái phi đã không có ở đây. Ta nhất định phải hạnh phúc, âm thầm tự nhủ như thế.

Bởi vì không có Thái phi, cho nên Dự Phong không còn qua đảo. Quy củ vẫn như cũ, cho nên cũng không có gì khác với năm trước. Đợi đoàn người trở về phòng khách tiền viện ăn sáng xong, ta lại thưởng người làm, đang muốn về đảo thay y phục. Dự Phong ngăn ta lại, gương mặt hưng phấn: “Linh Tuyết, nàng ăn mặc xinh đẹp chút, chúng ta cùng nhau vào cung đi.”

Ta xem thường: “Hàng năm không phải đều giống nhau? Lại nói triều phục của Thân Vương phi có cái gì đặc biệt sao? Còn không phải là như cũ?”

“Này, nàng cảm thấy thế nào đẹp thì cứ trang điểm như thế.” Hắn lùi một bước, tính tình dễ chịu nói.

Thấy thái độ hân hoan tốt như vậy, ta cũng không có nói tiếp cái gì, chỉ về đảo thay y phục, chuẩn bị cùng Dự Phong và Lưu thị vào cung.

32. Chương 32: Tranh Đấu Gay Gắt

Vào cung, vẫn đến Từ Ninh cung của thái hậu hầu hạ đầu tiên như năm trước. Bởi vì bà qua đời, ta không có việc gì thì rất ít đến cung Thái hậu, nhưng tóm lại Thái hậu đối đãi ta cũng không tệ lắm.

Lúc này chạy tới Từ Ninh cung, nội mệnh phụ (những quý phụ trong cung) cao nhất Triệu Hoàng quý phi, và các quý Phi, tần, mẹ chồng nàng dâu hoàng gia đã sớm ngồi đầy cả sảnh đường, nói chuyện trên ghêo thật náo nhiệt, mấy ngoại mệnh phụ như Thân Vương phi, Quận Vương phi, nhất, nhị phẩm phu nhân cũng ngồi đầy, ta mới vào cửa Từ Ninh cung, liền có mấy vương phi, Quận Vương phi bình thường quen biết rồi rít lên tiếng kêu, vừa khách khí đối trả tiến lên hỏi thăm, vừa nhiều chuyện thúc giục tiểu cung nữ tiểu thái giám chờ đợi một bên: đi báo Tín thân vương phi tới. Đồ mờ mờ, chắc là Tín thân vương phi ta đây ở gần thái hậu được sủng ái, người ngoài đường đều biết.

Nghe thái giám trong cung bẩm báo: “Tín thân vương phi đến”. Ta liền biết, lại có người tới giày vò ta.

Thái hậu đáng yêu cư nhiên bỏ lại cả đám nàng dâu, kêu tổng quản Hà Tiền đỡ ta tiến lên đối mặt.

Ai, cam chịu số phận đi, đã vào mắt lão phu nhân này, chỉ đành phải nhìn mọi người chung quanh tránh ra nhường chỗ.

Bỏ rơi ánh mắt nhìn chằm chằm bốn phía, tất nhiên khéo léo nhìn phía trên, mặc lão phu nhân quan sát một lần, cuối cùng nhìn hài lòng, Thái hậu hiền lành cười, thấy ta không trang điểm đậm, làm như mới nghĩ đến Tín thái phi vừa đi năm nay. Rốt cuộc đứng hồi lâu, hốc mắt như có ánh nước chớp động, kéo qua tay của ta, thở dài: “Đứa bé Linh Tuyết này, cũng rất làm cho người đau lòng. Vốn nghĩ con ở vương phủ đâu gì cũng sống mấy năm tốt đẹp, nghe nói Thái phi rất là chăm sóc, ai gia cũng rất vui mừng. Đáng tiếc, Thái phi sống không thọ, hiện tại chuyện cả nhà đều rơi trên người con, đáng thương. . .” Dứt lời nước mắt có xu thế tràn mi.

Gần sang năm mới mà chộc Thái hậu thương tâm sẽ không tốt. Ta hết sức nhịn xuống bi thống trong lòng, vội vàng tiến lên trước vịn bà khuyên lớn: “Thái phi bà ấy đã đủ tu vi, giờ phút này không chừng đang ở trên trời nhìn chúng sanh!” Rõ ràng ta mới là người phải buồn, ngược lại còn phải an ủi mấy người làm đáng như các người, thói đời gì!

Rốt cuộc đợi được trưởng công chúa đến, ở dưới sự trợ giúp của tỷ ấy, ta mới tuôn ra trùng vây của những ánh mắt ăn thịt người kia, có thể thấy được bình thường luôn một mình vắng lạnh cũng có chỗ tốt, ít nhất

sẽ không phải trò chuyện vô vị với một đám quý phụ thượng lưu lại không khác gì mấy bà bán thức ăn ngoài chợ.

Trưởng công chúa lặng lẽ kéo ta đến chỗ không người, nhỏ nhẹ khuyên bảo: “Muội muội hôm nay phải cẩn thận làm việc, hôm nay trong cung không yên ổn.” Ta tỏ vẻ xem thường, “Cuộc sống đang thái bình, sẽ có chuyện gì?”

Tỷ ấy thấy ta không tin, thở dài: “Muội muội tốt, bất kể như thế nào, chúng ta đều là tỷ muội tốt.”

Thấy tỷ ấy nói như thế, ta nhất thời lại nổi lên nghi ngờ: “Tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì?” Tỷ ấy thấy vẻ mặt ta chân thành không giả dối, miễn cưỡng cười cười: “Không có việc gì, hôm nay ta và đại phò mã trở về Hoàng phủ chúc tết, nhìn thấy Hoàng thần tướng công công ta và binh bộ thượng thư Cát Tồn Trung, thống lĩnh cấm quân Chu Bột ở phía sau phòng mặt của thư phòng thần bí bí, ta cảm thấy kỳ quái, bọn họ bình thường đều không mấy lui tới với Chu Bột, mới vừa tới thì lại thấy thủ vệ trong cung nghiêm cẩn hơn bình thường, nhất định là có chuyện.”

Nhìn thấy dáng vẻ như có chuyện lạ của tỷ ấy, trong lòng ta cũng cả kinh. Vì để tỷ ấy vui vẻ, ta thân thiết lôi kéo tay của tỷ: “Yên tâm, hôm nay bên ngoài có triều đình trọng thần, Tướng quân, Vương Gia đêm không xuể, đều có các nam nhân chống, chúng ta khỏi phải lo lắng.”

Tỷ ấy suy nghĩ một chút, hé miệng cười cười: “Cũng đúng, tỷ muội ta cũng không có phạm tội gì lớn, chắc chắn không phải vì chúng ta.” Sau đó nói đùa về chuyện khác một phen, rốt cuộc, dạ tiệc chánh thống của hoàng cung hoa lệ mở màn.

Dầu gì cũng là dạ tiệc hoàng cung, nghe trưởng công chúa nói, ta lưu ý nhìn một chút năm nay có gì khác với năm trước. Những người tổ chức tiệc không mấy khác so với năm ngoái, bởi vì quý phụ đều là những gương mặt quen. Những người bảo vệ cũng không có tăng lên, tất cả như cũ. Đồ mờ mờ, ta đầy thoãn thoắt nhạy cảm, thông minh lanh lợi, sao lại không cảm thấy chút bóng dáng nào của âm mưu? (Thiên Sứ nói: các độc giả có thể tự động coi thường một câu cuối cùng. Linh Tuyết vương phi phản bác: này, bà rốt cuộc có phải mẹ ruột của tôi không? Thiên Sứ giận: mẹ ruột mà có thể mở mắt nói mò sao?)

Năm nay quy củ của bữa tiệc cũng như năm trước, cho nên ta cũng ở bên trong những sắc màu rực rỡ, ngoại mệnh phụ cùng nhau tụ chung một chỗ, Hoàng thái hậu và hoàng thượng thì ở trên tiệc phía trước các quần thần. Giờ phút này ở khu mệnh phụ, chỉ có Triệu Hoàng quý phi chức vị cao nhất, gia thế nàng ta thường thường, lại bởi vì từng là trắc phi khi hoàng thượng còn là thái tử, phu thê thiếu niên, lại sinh một hoàng trưởng tử, sau khi hoàng đế lên ngôi cũng lập tức phong nàng làm Hoàng quý phi, sau khi hoàng thượng thân chính, vẫn chưa từng lập hoàng hậu, cho nên hắc mị hồ là người đứng đầu hậu cung này, thường ngày cũng rất là khiêm tốn, đối với những nữ tử trong hậu cung cũng rất không tệ, cũng không có phi tử gia thế tốt, được sủng ái hơn đi chen ép nàng, nàng và Thái hậu bình thường đối đãi ta thân thiết, rất là thân cận.

Vậy mà, trong tiềm thức, ta cảm thấy được một nữ tử gia thế thường thường ở hậu cung, muốn được sủng ái, sanh con đầu tiên, lại làm Hoàng quý phi đầu tiên trong đám nữ nhân, sống ở trong hậu cung giai lệ chuyên ăn thịt người, bằng chân như vại, không thể không lợi hại. Hơn nữa sau đó lại. . . ngoại tình với Gia Tĩnh đế, cho nên lại càng không có thói quen múa may với rắn cùng các nàng.

Trưởng công chúa phụng mệnh ngồi cùng bàn với các công chúa khác, ta chỉ đành phải ở chung với chúng thân vương phi. Vậy mà, khi ta trò chuyện với đám người nhiều chuyện này, nghị luận về mấy việc linh tinh, thì không hăng hái lắm, chỉ lúng ta lúng túng ngồi, ta trái lo phải nghĩ, lại sợ người ta cho là ta gần Hoàng thái hậu, lại xem thường ứng phó những người khác, còn không bằng nói chuyện với Lưu thị, nàng ta mặc dù lòng dạ hẹp hòi, lại không giao tiếp với người khác giỏi, nhưng nàng ta cũng có chút ít tâm tư, rất dễ dàng khiến người ta nhìn thấu, lại nói ở trường hợp lớn cũng không thể gây loạn gì, sau khi cân nhắc hơn thiệt, liền làm chủ kéo Lưu thị vốn nên ngồi ở bàn của trắc phi tới đây, những trắc phi khác đều tỏ vẻ hâm mộ, đợi nàng ngồi vào chỗ của mình, thỉnh thoảng liền nói đôi câu với Lưu thị, đầu tiên nàng ta cố làm ra vẻ đáp một câu không đáp một câu, ta rất là bức bối, không biết nói một câu: “Nếu để cho Vương Gia biết Lưu trắc phi làm mất mặt mũi của phủ Tín thân vương vào trường hợp lớn này, người đoán hắc mị hồ sẽ nhìn người thế nào?” Nàng nhất thời không biết làm sao, vậy mà, cuối cùng có chút thông minh, lập tức diễn ra một cuộc tỷ muội tình thâm với ta, hoặc giận hoặc cười, rất náo nhiệt. Tất cả mọi người không ngừng hâm mộ, thấy hai tỷ muội ta nói chuyện, cũng đều thức thời không đến quấy rầy.

Vậy mà Tín thân vương chúng ta hôm nay hưng phấn qua đầu, tùy tiện đi tới khu nữ quyền, cười thật dịu dàng với ta, Lưu thị bên cạnh cũng lập tức khấn trương lên. Nhìn hần lướt qua đám người, thẳng tắp đi về phía ta, các quý phụ bàn khác đều ríu rít ban chú ý.

Lại đổ mồ hôi, quan hệ của ta và hần khấn trương cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, về mặt dịu dàng thương tiếc giờ phút này thật hù dọa chết ta, vô sự mà ân cần, không phải gian cũng là trộm. Ta cảnh giác nhìn hần, mắt quét qua ánh mắt mọi người nhìn ta, dường như phản ứng của ta không có ở trong lẽ thường, nên tất cả mọi người đều tỏ vẻ xem trò vui. Ta liền đổi vẻ mặt hiền thê, mặt thâm tình nhìn đến gần Dực Phong, mỉm cười mà đứng. Hần đi tới trước mặt đứng lại, cầm tay phải của ta, thanh âm không cao không thấp nói: “Hôm nay Hoàng thượng đặc biệt ban thưởng, cho phép đích phi của chúng Thân Vương và vợ cả của các bộ Thượng Thư cùng với trưởng công chúa đi ra ngoài dự tiệc với trưởng phu, vạn tuế thấy tình cảm của ta và nàng tốt, nên để cho ta đi trước truyền khẩu dụ.”

Lời này vừa nói ra, chúng quý phụ một mực trầm ngâm nghe hai vợ chồng ta lặng lẽ nói chuyện đều có vẻ mặt vui mừng, ríu rít đứng lên quỳ tạ thánh ân.

Hần không nỡ buông ra tay của ta, Lưu thị thủy chung ngồi yên một bên duyên dáng đứng lên, gọi nhỏ: “Vương Gia. . .” Thanh âm ngọt đến xương của những người ngồi bàn này đều mềm rồi.

Dực Phong nhìn nàng một cái, chần chờ nhìn ta một cái, lại khảo nghiệm hiền thê như ta, ta dùng sức gật đầu một cái, hần liền hòa khí nói với Lưu thị: “Được rồi, nể mặt vương phi, nàng cũng cùng đi đi!” Thấy thần sắc hôm mộ trên mặt của các trác phi bàn bên cạnh càng sâu, đổ mồ hôi, về sau danh tiếng hiền thê của ta lại được lưu truyền khắp kinh thành rồi.

Tín thân vương Dực Phong dặn dò tất cả rồi đi ra, ta và trưởng công chúa vượt lên đầu song song, một đường vừa đi vừa suy tính, tối nay sợ rằng thật sự có chuyện, tình huống cho truyền nữ quyền đến quả thật quá không bình thường. Trưởng công chúa lặng lẽ đưa tay tới nắm lấy tay ta nhẹ nhàng lắc lắc, ta chân thành cười một cái với tỷ ấy, hai người vênh vác tự đắc đu vào đại sảnh bữa tiệc.

Cả đại sảnh vốn cũng không quá ồn trong nháy mắt yên tĩnh, có lẽ những đại thần này chưa bao giờ có kinh nghiệm dự tiệc với nữ quyết, lại chưa từng thấy dung nhan của ta và trưởng công chúa, giờ phút này ta và trưởng công chúa không kiêu ngạo không tự ti thản nhiên đi vào trước mặt đám đại thần, dù bình thường bọn họ khéo léo thế nào, giờ phút này cũng ngây ngẩn cả người. Ta và trưởng công chúa ngoảnh mặt làm ngơ đối với tất cả, thần sắc tiêu sái tự nhiên ngồi xuống vị trí của mình.

Tiệc lớn của quần thần khác với tiệc của những nữ quyền, tiệc trong là vài người một bàn, theo như phẩm cấp mà ngồi vào chỗ của mình. Tiệc ngoài lại sắp xếp theo phẩm cấp, một người làm chủ, trước mặt mọi người có một cái bàn nhỏ, phía trên tự có đồ ăn vua ban. Ta ngồi xuống ở tay trái Dực Phong, không bao lâu, Lưu thị đứng cuối trong nhóm Thân vương phi mới an phận đi vào, ngồi xuống ở bên phải Dực Phong.

Lưu thị xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, cung là hạng nhất ở Đại Hán triều, quả nhiên, nàng vừa đi vào, ánh mắt của chúng triều thần đều bị nàng ta hấp dẫn, từ từ di động theo bước chân của nàng. Có người bưng ly rượu, làm đổ rượu cũng không biết.

Đổ mồ hôi, thì ra là. . . . Thì ra là nam nhân ở chức vị cao, đều là động vật thị giác.

Từ khi ta đi vào đã nhìn trộm hết, nơi này triều đình trọng thần thật đúng là nhiều. Thân Vương, lục bộ Thượng Thư, Đô đốc năm quân, vương hầu tướng quân tụ tập dưới một mái nhà. Hoàng đế cao cao tại thượng, các vương gia ngồi ở cấp thứ nhất, các trọng thần ngồi cấp thứ hai. Tầng thứ ba là đại đường, còn lại là các quan văn, võ tam tứ phẩm đang được trọng dụng. Xem ra không phải nữ quyền của mỗi người đều có vinh hạnh tới hội trường tiệc lớn.

Đợi chúng nữ quyền của cao quan hoàng thân quốc thích đều ngồi vào chỗ của mình, ta lại nhìn lên ghế trên. Bộ dáng giờ phút này của người nọ, ta chưa từng thấy, trước kia có mấy lần vào cung, đều tháo long bào mặc thường phục xuất hiện, mặc dù uy nghiêm lại vẫn lộ khí người. Mà giờ khắc này, mặc hoàng bào, ngồi một mình trên cao, tách ra xa với quần thần phía dưới, phối hợp nụ cười chuyên nghiệp không tới đạt ánh mắt, có vẻ cô tịch và lạnh lùng không nói ra được. Giờ phút này, hần thật xa lạ, không phải nam nhân ôn hòa ngồi chung một ghế với ta, mặc ta nằm ở trên người tùy ý làm nũng.

Thấy ta vẫn nhìn chăm chăm vào hân, hân cũng nhìn tới đây, hơi cười một tiếng, mặt tràn đầy nụ cười, làm người ta ấm áp rất nhiều. Ta quần bách, liên tiếp thay đổi ánh mắt, nhìn về trưởng công chúa và đại phò mã ở đối diện. Đại phò mã vẫn trước sau như một cúi đầu trầm tư, trưởng công chúa cũng nhìn ta không chuyển mắt, đoán chừng biểu tình giữa ta và hoàng thượng vừa rồi đã bị tỷ ấy nhìn thấy hết, tỷ ấy cười một tiếng với ta, nâng ly ra hiệu, ta cũng cười lại một tiếng, cũng nâng ly uống cần.

Trong quá trình uống ta cũng liếc mắt qua lại, nụ cười hơi có vẻ dịu dàng của Gia Tĩnh để dành cho ta vừa rồi, đoán chừng đã có không ít người để ở trong mắt.

Hừ, ta là người sống vì ánh mắt của mọi người sao? Đã lâu không quản xem bọn hân làm khi gió gì, ta cùng với trưởng công chúa tự ngu tự vui, liên tiếp cùng uống.

Sau khi nữ quyến đi vào, Dục Phong lại trầm mặc hiếm thấy, cũng không để ý tới ta cùng với Lưu thị, tự nhiên nâng ly uống một mình. Thỉnh thoảng nâng ly uống với chúng võ tướng và tướng quân đối diện. Lưu thị vẫn là tiêu điểm trong ánh mắt của chúng thần cấp ba, không có biện pháp, ai biểu dáng dấp người ta thật sự là đẹp mắt? Nàng then thùng cúi đầu, hoặc là ngẩng đầu thoáng nhìn thật nhanh, lại vội vã cúi đầu, khiến cho trái tim một đám thần tử ngựa ngáy khó chịu, luống cuống không dứt.

Nhưng vương hôn đại thần cấp thứ hai lại không chú ý tới người nàng, chỉ là trấn tĩnh tự nhiên uống rượu hoặc cùng ngồi cạnh nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Ta đây mới phát hiện, thì ra Dục Phong quả thật rất khác biệt, hân từ Quận Vương tiến vào Thân Vương, mà nhưng huynh đệ của Gia Tĩnh để vẫn không có mấy người xếp vào hàng vương, Thân Vương cũng chỉ có một hai người. Mà Tín thân vương vẫn là xếp vị trí cao trong thân vương hệ chánh, nhìn chỗ liền biết, hân ngồi vị trí Thân Vương thứ hai. Vị thứ nhất là Sở Vương rồi, hân ta cũng là Thân Vương trong tay tiên hoàng.

Sở Thân Vương phi đã là lão phu nhân ngoài bốn mươi, khinh thường trao đổi với tiểu Thân Vương phi như ta, chỉ nói vài vấn đề không đau không nhột với hoàng thái hậu ngồi cách một bậc.

Thái hậu cũng là người rất thú vị, cũng không mẫn không lạt trả lời Sở Thân Vương phi mấy câu, vẫn cách một bàn hỏi ta: “Cảm thấy như thế nào?”, “Bé ngoan, uống ít rượu thôi, hại thân” hoặc là “Phỉ Thúy hoàn ở bàn này của ai gia làm ngon lắm, có muốn ném thử một chút hay không?” Đổ mồ hôi nhiều, nghiêng mắt nhìn ánh mắt ăn thịt người chăm chăm của chúng nữ quyến nhất là Sở Thân Vương phi, ta rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là như đứng đồng lửa, Thái hậu tất nhiên nhìn tất cả ở trong mắt, lạnh nhạt càn quét một phen, rút cuộc lại khiến cho ánh mắt ăn thịt người thu lại, bà cười cười với ta, lại sắc sảo không nói chuyện với ta nữa, tự trình diện mẹ con hài hòa với Hoàng đế.

Cho nên nói, ở chỗ này nhìn quân quân thần thần, cũng rất có thú vị. Ít nhất, thú vị hơn ngồi ăn cơm nói chuyện phiếm với một đám quý phụ nhiều lắm. Vậy lui cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp muốn tiến lên hầu hạ, ta và trưởng công chúa không coi ai ra gì nâng ly uống tiếp, hoặc là vui đầu ăn, thật là thoải mái.

Ta chú ý tới Gia Tĩnh để căn bản không ăn gì, chỉ uống hai ly rượu, nói mấy câu xã giao, thật ra thì luôn mỉm cười quan sát chúng thần ăn uống đàm tiếu, càng về sau, những người khác đều chỉ để đùa xuống uống rượu nói chuyện với nhau, đoán chừng đều đã no rồi, vì vậy ta cho trưởng công chúa một ánh mắt chúng ta tiếp tục, nàng nâng ly ý bảo nhận được, a, hai tỷ muội ta tiếp tục. Gia Tĩnh để quét ta thấy tình huống của ta và trưởng công chúa thì hơi dừng lại, lại tiếp tục đánh giá chung quanh.

Đội ta và trưởng công chúa hài lòng cơm nước no nê, để xuống ly đùa, Hoàng đế ở trên lên tiếng: “Chúng ái khanh cảm thấy dạ tiệc như thế nào?” Đổ mồ hôi, đang chờ chúng ta à? Ta nhìn trưởng công chúa, nàng cũng có biểu tình như vậy. Chúng Triều thần liên tiếp đứng dậy, dập đầu tạ ơn: “Tạ bệ hạ ban thưởng thịnh yển, bọn thần tận hức rồi.” Ta và trưởng công chúa hậu tri hậu giác phát hiện, vẫn là hai ta phản ứng chậm nhất, vội vàng thừa nước đục thả câu trong đội ngũ dập đầu.

Gia Tĩnh để cười to: “Tận hức rồi hả? Không, không, không, tiết mục tận hức vẫn còn ở phía sau, chúng ta cho đẹp thức ăn, xem một chút có việc vui gì. Chúng ái khanh bình thân! ~”

.....

Đội đám cung nhân dẹp hết rượu và thức ăn, bưng trái cây và ngự rượu lên lần nữa, ta uống không ít rượu,

giờ phút này kêu cung nữ tỷ tỷ sau lưng, khách khí hỏi: “Có trà không?” Nàng hé miệng mà cười cười: “Thái hậu biết vương phi Điện hạ say rượu nhất định muốn dùng trà, đặc biệt bảo nô tỳ chuẩn bị Quân Sơn Mao Tiêm, giải rượu rất tốt. Điện hạ có muốn bưng lên hay không?” Ta cảm kích cười một tiếng với thái hậu, quay đầu lại thưởng cho cung nữ tỷ tỷ, tất nhiên thưởng thức trà xem cuộc vui.

Ở đây có một mảnh đất trống rất lớn, đang thay phiên trình diễn tiết mục, tổng quản Chu Tiểu Tam ăn nói lanh lợi đảm đương người chủ trì, giới thiệu từng chương trình.

Đầu tiên là tiết mục đoàn thể không chút nào ngoại lệ —— tổ hợp vũ điệu Thịnh Thế Hạ Tân Xuân mà các tỉnh tuyển ra, đồ mờ mờ, cũng thật giống với tiết mục cuối năm ăn mừng Tết ở thế kỷ 21? Cũng thích làm ra vẻ hình thức.

Sau đó là xiếc ảo thuật. Biểu diễn nâng ly, nuốt lửa v.v... Mấy thứ này ta đều đã xem ở xã hội mới, nhưng ở Đại Hán triều là biểu diễn mới lạ, vì vậy đoàn người đều xem ngây người. Ta không nhanh không chậm uống trà, nhìn mỗi người một vẻ.

Sau đó lại là ca hát, tiết mục này thì thật làm khó ta, nhìn mấy chàng trai trẻ ở trên đài, hoặc giả trang nữ hoặc giả trang lão ông lão bà, y y ô ô nửa ngày một câu hát, chúng cao quan quý phụ dưới khán đài xem như si như say, thậm chí có một số ít người ngâm nga theo, lúc cao triều còn mở miệng trầm trồ khen ngợi một tiếng. Đồ mờ mờ, quốc túy (tinh hoa văn hoá của đất nước) của đại Hán này, thật rất không bằng kinh kịch Trung Quốc, nhất là mấy câu hát kinh kịch xen lẫn trong Hỏa Bạo Kim Khúc lưu hành năm 2006.

Tiết mục hát lâu nhất, rốt cuộc chịu đựng qua được, kế tiếp là vũ nương Tây Vực đầy nhiệt tình múa bụng, nghe nói còn có mỹ nhân Tây Vực múa kiếm! ~ nghe nói chúng đại thần đều từng mời đoàn diễn tương tự đến nhà biểu diễn. Nhưng đoàn diễn tối nay, là cấp bậc cao nhất của Tây Vực, là xử nữ của Đại Hán triều diễn xuất đấy. Còn đẹp hơn mấy vũ nương trước kia, kỹ thuật nhảy cũng tốt hơn. Ta lập tức có tinh thần. Căn cứ tiểu thuyết truyền hình hun đúc, định luật thứ hai của trò chơi: mỗi khi biểu diễn đến cao triều đều là lúc mà vũ nương Tây Vực biểu diễn.

Lúc này là thời gian chúng Triều thần biểu hiện thanh cao, mọi người vì biểu hiện mình là một chính nhân quân tử, đều hết sức không nhìn tiết mục, tự uống rượu hoặc nói chuyện, đều không tập trung tâm mắt ở trên người vũ nương, nhưng ánh mắt tham lam len lén nhìn da thịt lộ ra ngoài của vũ nương vẫn không che giấu được.

Đồ mờ mờ, tới cổ đại lâu như vậy, ta còn chưa từng thấy cao thủ so chiêu tại hiện trường. Ta hiểu biết rõ cao thủ so chiêu, là tranh đoạt từng giây, vì không bỏ mất bất kỳ đặc sắc, ta cố gắng mở to hai mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt chết nhìn chăm chăm chúng mỹ nhân trên đài biểu diễn. Đột nhiên phía trên truyền đến tiếng cười rõ ràng, ta và mọi người quan sát tiết mục đều giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Hoàng đế đang ngồi phía trên nhìn chúng giai lệ biểu diễn, cười đến tao nhã lịch sự, bộ dạng thưởng tiết mục thật thú vị, không chút nào để ý tình trạng của người khác.

Nhưng ta đáng chết lại biết, vừa rồi hần là cười ta.

Thôi, nữ nhân tốt không tranh với Hoàng đế, ta tiếp tục xem một chút, thật khiến ta thất vọng, mãi cho đến vũ nương múa xong, cũng không thấy thích khách xuất hiện. Ta thất vọng thở dài một cái, Gia Tĩnh để lại cười vui vẻ ra tiếng, thôi, thôi, thôi, vừa rồi có lẽ là trực giác, giờ thì ta càng khẳng định hần một mực vụng trộm quan sát ta.

Nhưng ngay sau đó chính là múa kiếm, ta liền biết, kịch hay còn có. Vẫn tích đủ hết tinh thần, nhìn vũ nương nhẹ nhàng múa kiếm như rồng lượn.

Ta nhìn tơ bạc ở trong chậu than đang cháy hừng hực ở bên cạnh bàn, trong lòng có so đo, ngộ nhờ đánh nhau, nếu có kẻ gian mở to mắt muốn động vào ta, ta liền cầm chậu than nhanh chóng ném qua để tự cứu.

33. Chương 33: Long Hồ Đầu

Rốt cuộc. Rốt cuộc thời khắc máu chốt thế kỷ xuất hiện theo phong cách cũ.

Vũ nương đỏ má, khăn lụa vẫn che mặt đột nhiên từ trên mặt tuột xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc nhất thời hiện ra rõ ràng ở trước mặt mọi người.

Trước kia xem sách thấy người ta hình dung dung mạo của nữ nhân là chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, thì luôn cảm thấy khả năng không lớn. Nghĩ thầm những cô gái đẹp ở hiện đại quả là không ít trong giới nghệ sĩ. Nào là Quan Chi Lâm, Tiêu Tường, Lưu Gia Linh, Lý Gia Hân thậm chí Audrey - Hepburn, Nicole Kidman, trong mắt của ta cũng là mỹ nữ hạng nhất, vậy mà, lại không cảm thấy có ai quốc sắc thiên hương.

Nhưng tới cổ đại, những nữ nhân bình thường hay gặp, thật may mắn, không biết là ai di truyền, mỗi người đều có bề ngoài đẹp, gia cảnh lại tốt, xuất thân từ dân chúng bình thường như ta khó tránh khỏi thua chị kém em.

Từ khi nhìn thấy Lưu Ngưng Hương, lại cảm thấy mỹ nữ tuyệt sắc chính là như thế, ngọc cốt băng cơ, có phong cách riêng. Vậy mà, nhìn đến vũ nương này, lại cảm thấy mỹ nữ bình thường hay gặp, mà so sánh với nàng ta, đều có vẻ tục.

Võ vương phạt trụ bình thoại có ghi: “Mặt như bạch ngọc, dáng như Hằng Nga, có gương mặt chim sa cá lặn, dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn.”

Vũ nương này đúng là có dáng vẻ như thế.

Nhìn mọi người bất luận nam, nữ bao gồm cả chính Lưu thị, đều bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, nín thở trong phút chốc.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, chỉ thấy một nhạc công đang quy quy củ củ khảy đàn đột nhiên làm loạn lên. Thẳng người lên, rút ra một thanh bảo kiếm màu xanh ở trong cây đàn bên cạnh, thẳng tắp đâm về phía Gia Tĩnh đế.

Đổ mồ hôi, trực tiếp giết hoàng đế à, ta vội vàng chuẩn bị hắt chậu than, nếu không, giết Hoàng đế chết rồi, ai làm tình nhân cho ta? Hơn nữa, hắn còn chưa thực hiện hiệp nghị ở chung xong nữa. Nhưng tốc độ của thích khách có thể dùng sấm sét để hình dung, hành động của ta vụn vụn không có tác dụng, vốn đang muốn bỏ trốn, nhưng nhìn đến hân vùi lấp hiểm cảnh, làm sao còn suy tư được nữa, tim đập nhanh hơn chăm chú theo dõi cử động của hân. Mắt thấy kiếm kia sắp sửa dính vào long bào, đột nhiên bị một chưởng của tổng quản Chu Tam chặn lại kiếm phong, lại dùng lực, kiếm kia liền bay ra.

Đổ mồ hôi, thì ra tổng quản Chu Tiểu Tam mới là cao thủ tuyệt đỉnh thâm tàng bất lộ, thất kính thất kính, đại tổng quản, lần tới bốn vương phi sẽ không nín lấy người chọc cười nữa, ngộ nhờ ông cụ non ngài khó chịu, vương phi nửa đường như ta chẳng phải trực tiếp tạ thế luân hồi rồi sao? Ta thở nhẹ một hơi, đang suy nghĩ lung tung, thích khách kia không thành công, cũng không ham chiến, mượn chưởng lực của Chu Tam cấp tốc lộn ngược ra sau, bởi vì một mục chú ý nhìn Hoàng đế, giờ phút này hân đột nhiên biến sắc mặt, ta đây mới phát hiện thích khách kia lại đâm thẳng về phía ta. Mẹ của ta à, ta đắc tội ai hả? Thân à, cứu cứu ta đi!

~Mắt thấy vương phi kiêm tình nhân của Hoàng đế tốt nhất thế kỷ này sắp hương tiêu ngọc vãn, có người ở sau lưng ra tay nhanh như tia chớp. Dực Phong, người quả nhiên là người chồng tốt của ta, ta sai lầm rồi, không nên lên người tư. . . . Ách, tư tình với hoàng đế.

Đại ta thở phào thấy rõ tình trạng thì mới phát hiện cứu ta không phải Dực Phong, mà là cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp vẫn ngoan ngoãn hầu hạ ta, công phu cực tốt còn vờ làm tiểu muội muội thuần khiết, chỉ thấy nàng gặp chiêu phá chiêu, lấy kiếm đối kiếm, đánh với thích khách kia cũng không hề yếu thế.

Lần này ngựa thần lướt gió mấy chục vòng trong lòng ta, mà trên trận còn chưa tới mười động tác đánh võ, ước chừng mới gần 20 giây. Dực Phong đột nhiên vọt tới trước ngự giá, cả giận nói: “Giặc cỏ ở đâu ra? Bảo vệ bệ hạ quan trọng hơn.”

Cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp dùng kiếm đại chiến hồi lâu với thích khách kia cũng chưa thấy thắng bại, giờ phút này võ quan trong triều đều biết cao thủ so chiêu, không thể tùy ý nhúng tay, cho nên đều thối lui xa xa,

miệng lại la to nhiều tiếng: “Bảo vệ hoàng thượng quan trọng hơn. Bảo vệ hoàng thượng quan trọng hơn.” Hừ, giờ phút này bệ hạ Đại Hán triều, cực kỳ an toàn mà, có Chu Tam và Dục Phong một trái một phải bảo vệ, sao có thể gặp chuyện không may? Chẳng qua ta lại không hiểu, tới đây ta làm cái gì? Ta cũng không phải là hoàng hậu.

Huống chi bây giờ, ta vẫn rất cần bảo vệ mà, vừa rồi thích khách kia rõ ràng nhắm vào ta, hiện tại báo động chưa trừ, lại bỏ ta cô đơn một mình, không tốt chứ?

Thị vệ bên ngoài rốt cuộc chạy vào từ cửa chính và hai cửa hông, bao bọc quanh thích khách kia. Nô tài ngu, bọn thị vệ này thật ngốc, sao lại chặn lại Hoàng đế, Thái hậu đang chuẩn bị rút lui. Không đúng, thị vệ là bảo vệ Hoàng đế, không phải được dạy dỗ một ngày hai ngày, sao lại không biết quy củ như thế?

Quả thật, tình huống quá mức quỷ dị, trong đoàn thị vệ vừa xông ra, có mười người đột nhiên lấy khăn đen từ trong tay áo ra cột vào tay cầm kiếm, không ngừng chém mạnh vào các thị vệ không có cột khăn đen.

Giờ phút này những người khác đều trốn ra xa xa, bàn nhỏ trong hành lang, chỉ có ta và Lưu thị vẫn ngoan ngoãn ngồi. Ta nhìn Lưu thị bên cạnh đã sớm bị sợ đến ngồi phịch ở bên cạnh bàn nhỏ, không còn hơi sức, hoảng sợ trốn to cặp mắt chết nhìn chằm chằm Dục Phong, chỉ sợ hấn che ở trước người Hoàng đế lại xảy ra chuyện gì. Ai, nữ nhân vô dụng, ta vội vàng tiến lên kéo kéo xiêm y của nàng: “Đi, trốn qua một bên với ta.” Nàng bị sợ, một hồi lâu cũng không nâng chân nổi. Ta nổi giận, nắm lấy khăn quàng vai của nàng, kéo vào góc. Nàng lão đảo, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, lão đảo nghiêng ngã kéo chặt ta đi đến một chỗ nhìn như an toàn.

Ta đánh giá chung quanh, trường hợp lâm vào hỗn loạn. Đều là chuyện xấu của đám nữ quyến, cho nên nói, chỗ không tốt của nữ nhân là động một chút là thích thét chói tai. (đổ mồ hôi, ta cũng muốn thét chói tai, chỉ là bị sợ quá mức, không kêu ra miệng thôi) các văn thần đều mang đại lão bà kết thành nhóm trốn trốn tránh tránh, các võ quan thì trấn định hơn, nhưng vẫn là thần thái khẩn trương chỉ huy đám người rút lui. Vũ nương Tây Vực tuyệt sắc vẫn ngơ ngác đứng ở trong hành lang, có lẽ là thần sắc quá mức sợ hãi, hoặc là vẻ thù mị quá mức mê người, tóm lại, hai phe địch ta đều không đi để ý nàng, giờ phút này cũng có hai ba người thị vệ vây nàng lại, nhưng không có động thủ.

Ta thấy thần sắc nàng tuy là lo lắng, nhưng nàng lại đánh giá chung quanh trong khi thấp thỏm lo âu, cuối cùng cấp tốc nhìn lướt qua chỗ ta, ánh mắt kia nhanh chóng lóe lên vẻ sắc bén, ta kêu to không ổn, mẹ a, sao lại nhắm về ta? Ta lập tức nhanh chóng xông về phía vị trí của Hoàng đế, Thái hậu, chỗ đó có cao thủ Chu Tiểu Tam, Dục Phong che chở, thế nào vẫn mạnh hơn tử thủ chứ? Tha thứ ta, Lưu thị, người ta là nhắm vào ta, ta tự vệ quan trọng hơn, không thể lo cho người nữa, nếu như người thông minh thì mau theo qua đây.

Sự thật chứng minh, Lưu thị còn chưa phải thông minh lắm, nàng không có cùng tới đây. Bởi vì thời điểm ta chạy một mực nhìn Hoàng đế, hấn cũng thỉnh thoảng chú ý tới ta, giờ phút này thấy ta thất hồn lạc phách chạy về phía hấn, tự biết tình huống khẩn cấp, phát tay một cái, tổng quản Tiểu Tam đáng yêu của chúng ta bay vọt lên không, kéo ta đến cạnh ghế rồng. Đổ mồ hôi, rốt cuộc an toàn, ta thở phào nhẹ nhõm, tìm chỗ ngồi xuống.

Ta núp ở phía sau mấy nam nhân, nhìn một đoàn hỗn loạn dưới đường, sau một lúc hỗn chiến Chu Bội Chu Thống lĩnh mới xuất hiện. Hấn vừa xuất hiện, đã hét lớn: “Các huynh đệ, động thủ với mấy người có khăn đen.” Những thị vệ này vừa nghe, hiện trường vốn đã hơi chiếm thượng phong càng thêm đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, những thị vệ đeo khăn đen chết thì chết, bị thương thì bị thương. Giờ phút này vũ nương Tây Vực đó lại giấu ánh mắt sắc bén, u mê nhìn bốn phía.

Chu Bội cùng và cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp cùng đối phó với nhạc công, lập tức nhẹ nhõm không ít, mắt thấy nhạc công này sắp bại trận, thì ta chợt nhìn thấy tay của vũ nương này giật giật, lập tức thét to: “Cẩn thận nữ nhân kia.” Chu Bội và cung nữ tỷ tỷ chợt quay sang, quả thật vũ nương này soàn soạt soàn soạt ném ra một cái ám khí, ‘vù’ một tiếng, trong sân xuất hiện một làn khói dày đặc, Chu Bội và cung nữ dùng kiếm vội vàng thoái lui khỏi vòng chiến, lúc này, bảy thị vệ không có khăn đen nghiêm nhiên đã thắng lớn, dâng cái khăn đen hoặc chết hoặc bị thương hoặc bị bắt.

Tất cả mọi người đối mặt trận sương mù dày đặc, sẵn sàng đón quân địch, ta thở dài: ngày ngốc, đây rõ ràng là khói độn, trong sương mù đâu còn có người?

Ta choáng, lúc này ta đoán sai rồi! ~ trong sương mù có người. Còn không chỉ một. Vũ nương Tây Vực đó và nhạc công đang đứng ngay ngắn ở giữa, còn nhiều thêm hai người, một là trưởng công chúa, còn một người phục sức hoàng tử, đỏ mồm hôi, lại là hoàng trưởng tử của Gia Tĩnh đế. Lúc này hai người tôn quý này, tạm thời đảm đương con tin.

Ta có chút áy náy, sao lúc này lại quên mất trưởng công chúa.

Giờ phút này. . . . Giờ phút này mọi người trong nội đường, bao gồm quan viên, thị vệ, cung nữ, thái giám, thích khách và con tin đều giương mắt mà nhìn nhìn vị trí phía trên chúng ta. Nói chuẩn xác, là nhìn ta. Ngay cả tổng quản Chu Tam ở trước ta, Dực Phong, Thái hậu bên cạnh, cung nữ thủ lĩnh Từ Ninh cung - Thái Vân và tổng quản Hà Tiền, cũng mất tự nhiên nhìn ta. Cả Gia Tĩnh đế cũng là biểu tình vừa buồn cười vừa tức giận nhìn ta. Ta tỉ mỉ quan sát chính mình một lần, đỏ mồm hôi, xiêm áo đâu có không ngay ngắn.

Lại cẩn thận nhìn, đỏ mồm hôi đầu!©,®!

ta rút cuộc phát hiện ta có cái gì không đúng, cái ghế ta ngồi, hình như là có chủ nhân, nhìn nệm ghế bằng vải vàng là biết.

Thì ra. . . . Thì ra ta mới vừa bị tổng quản Chu Tiểu Tam cứu lên, nhất thời thở một hơi, liền đặt mông ngồi trên ghế rộng! ~ hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm. Vị trí này rất nóng người. Ta vội vàng giặt mình, chân nhanh nhẹn đứng lên, lúng túng cười làm lạnh nói: “Thật ngại, vừa rồi không có chú ý, mọi người tiếp tục, tiếp tục a! ~”

Trong mắt Gia Tĩnh đế lóe lên một nụ cười, rút cuộc nhìn lại thích khách trên đại điện, uy nghiêm mà đơn giản hỏi: “Các người muốn thế nào?”

Trên mặt nhỏ của vũ nương tuyệt sắc lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Muốn tạo phản.” Vừa dứt lời, chỉ nghe thị vệ canh giữ ở bên ngoài vội vàng chạy vào bẩm: “Bệ hạ, Bộ Binh doanh và Kỵ Binh Doanh trú đóng ngoài thành tạo phản, hiện tại đang giết vào. Các huynh đệ cấm quân sắp không được rồi.”

Nhất thời, đại đường ồn ào. Dực Phong không nhin được đầu tiên, vọt xuống dưới: “Đội Bồn vương đi gặp những người tạo phản này.”

Gia Tĩnh đế thở dài: “Dực Phong, người quả nhiên không có ý định thu tay lại sao?”

Thân hình xông ra ngoài cửa của Dực Phong dừng lại, chậm rãi quay đầu lại: “Người cũng biết rồi hả?” Kèm theo vẻ mặt bình tĩnh dự tợn, làm cho người ta cảm thấy trận trận gió lạnh.

“Uh, trăm biết, từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ, còn có Sở Vương thúc.” Gia Tĩnh đế cười lạnh.

Sở Thân Vương vốn uất ức núp ở trong góc đại sảnh, giờ phút này cũng trái ngược với hình tượng hòa ái dễ gần bình thường, ngẩng đầu tiến lên, đứng chung cùng thích khách và Dực Phong, cười to nói: “Trần Kiệt, ta còn xem người là cháu, nếu như người ngoan ngoãn nhường ngôi vị hoàng đế lại, ta nhất định giữ mạng cho người.”

Ta cơ hồ hồng mắt, thì ra là. . . . Thì ra là Sở Vương và trượng phu của ta cùng nhau mưu phản. Con bà nó, đây là chuyện gì, nhìn biểu tình của Dực Phong, kế hoạch này cũng không phải là một ngày hai ngày rồi, hẳn không phải là Vương Gia cuồng vọng tự đại, ngang ngược can rở hoang đường sao? Chẳng lẽ. . . . Ta nhìn lầm hử?

Gia Tĩnh đế tiến lên một bước, trầm giọng cả giận nói: “Trăm đối đãi các người không tốt sao? Tại sao muốn phản trăm?”

“Ngôi vị hoàng đế này vốn chính là của ta, Trần Lý chiếm ngôi của ta, hiện tại lại truyền cho con trai hử, ta chỉ lấy đồ của mình về thôi.” Sở Vương hét to nhưc óc, tức giận kể ra.

Gia Tĩnh đế hắng giọng cười to: “Tiên hoàng lên ngôi là Thánh Tổ gia cho phép, có di chiếu làm chứng, làm sao là giả được?” Hử dừng một chút, nhưng chỉ nhìn Dực Phong không nói.

Dực Phong cười lạnh nói: “Hử, tại sao người không hỏi ta vì sao phản người? Đồ khốn kiếp này, chiếm thế tử Linh Tuyết của ta, lại để đại phò mã chịu danh tiếng gian phu giùm người, người thật giỏi, mỗi hận

cướp vợ, ta tự nhiên muốn tính với người.” Ta hoảng hốt, chuyện của t và Hoàng Đế Gia Tĩnh , vẫn cho rằng Dục Phong không biết, thì ra là hần biết rất rõ ràng. Chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ, ta sợ hại nghĩ. Không cần nghĩ, không phải là như vậy, ta ôm đầu lắc lắc.

34. Chương 34

Tín thân vương vừa nói ra, ngũ kinh bốn phía, ánh mắt của mọi người tập trung đến trên người của ta lần nữa.

Gia Tĩnh để thương tiếc vô hạn nhìn ta mấy lần, rốt cuộc thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt phản bác: “Nàng, không phải người tặng cho trăm sao?” Ta ngã ngồi trên mặt đất, thì ra đây là sự thật. Ta thật thà nghe hai người họ người một lời ta một câu lẳng lặng trần thuật.

“Trần Kiệt, người gạt người, nào có người tặng thê tử của mình cho người khác? Bốn vương đầu gì cũng là Vương Gia.” Dục Phong cả giận nói.

Gia Tĩnh để cười: “Từ lần đầu tiên người nhìn thấy nàng, không phải là tính toán nàng, có thể lợi dụng nàng để hoàn thành kế hoạch của người hay không sao?”

Dục Phong sững sốt, không tin nói: “Người. . . . Người được đẩy Trần Kiệt, người cố ý, tất cả đều là người cố ý, người cố ý giả dạng đáng về có hứng thú với nàng, làm ta mắc câu trước.”

Gia Tĩnh để nhìn lướt qua ta đang ngã ngồi trên mặt đất lần nữa, thú nhận không kiêng kỵ, “Đúng vậy.” Câu trả lời này rốt cuộc khiến ta không còn hy vọng. Ta chỉ là công cụ để hai người họ lợi dụng.

Ta chỉ cảm thấy mình hồn bay phách tán, bị đánh vào mười tám tầng địa ngục không thể siêu sinh.

Còn nhớ rõ ở kiếp trước, mỗi khi có nam nhân nói với ta “Lâm Lâm, về sau anh sẽ tốt với em”, ta liền dùng cái loại ánh mắt “Tôi đã làm sai điều gì khiến anh cho rằng năng lực của tôi kém” để nhìn hần.

Ta không tin tình yêu, vậy mà xuyên qua đến cổ đại này, không nơi nương tựa, nhìn hần bình thường tác phong nhanh nhẹn, thâm tình như vậy nhất định là không giả bộ được, lại còn là hoàng đế, tất nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Vì vậy liền tin hần, toàn tâm toàn ý đối đãi. Vậy mà, đều là người lớn lên trong đám ăn thịt người, có người nào chân tâm thật ý.

Ta xem kịch vui cả đời, vẫn cho là không đếm xỉa đến, vậy mà, ta mới là người trong kịch, còn là một con cờ bị âm thầm thao túng, tự cho là thông minh, vậy mà, từng bước một đều ở trong sự tính toán của người khác.

Có lẽ nét mặt của ta quá mức quỷ dị kinh người, Gia Tĩnh để và Dục Phong đều đổi sắc mặt, đột nhiên cũng dừng lại. Trưởng công chúa rõ ràng đang vui lấp hiềm cảnh cũng không quên quan tâm ta, gấp hô: “Muội muội. . . .” Ta được Chu Tam nâng đỡ chậm rãi đứng lên, cực kỳ gian nan đi từng bước một xuống dưới thềm, Dục Phong dịu dàng cười một tiếng với ta, vươn tay ra: “Linh Tuyết tới đây, ta sẽ không để ý trước kia xảy ra chuyện gì, đến bên cạnh ta, qua hôm nay ta chính là Hoàng đế rồi, nàng chính là hoàng hậu của ta.” Không ngoài ý nhìn đến hận ý trong mắt Lưu thị.

Gia Tĩnh để thấy ta từng bước một cách xa hần, cũng gấp, vội vã giải thích: “Linh Tuyết, trăm vừa mới bắt đầu có lẽ là lợi dụng nàng, nhưng nàng phải tin tưởng, sau đó trăm thật sự muốn sống qua ngày với nàng, hôm nay đợi trăm dọn dẹp những loạn thần tặc tử này xong, trăm phong nàng làm hoàng hậu.”

Mấy lời của hai người này, thành công đưa tới toàn trường oanh động lần nữa. Rồi rút dùng một loại ánh mắt hâm mộ hoặc dò xét quan sát ta lần nữa, a, mặc kệ nó.

Nước mắt của ta rốt cuộc chảy xuống, hai người đang nhìn nhau, một là thượng phụ trên danh nghĩa của ta, một là tình nhân ta tri tâm đối đãi, vậy mà, lại chỉ là hai nam nhân lợi dụng ta, mặc kệ hôm nay bọn họ ai thắng ai thua, ta nên làm sao? Giờ phút này tình huống trong điện không rõ, trong và ngoài cung lại có chém giết, ta nên đi đâu?

Thái hậu vẫn không nói một lời rớt cuộc rống lớn: “Đủ rồi, các người muốn như thế nào thì như thế đó, đừng làm khó nàng nữa.” Dứt lời, bỏ rơi cung nữ thái giám sau lưng, một mình đi thẳng về phía ta, một tay ôm ta vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ: “Uất ức con, bé ngoan! ~ có mẹ ở đây, đừng sợ.” Ta như bắt được cọng cỏ cứu mệnh trong cơn lũ lụt, lúc này mới cảm nhận được Thái hậu tốt với ta, ta ngoan ngoãn áp vào trong ngực nàng, mặc ình càn rỡ rơi lệ giống đứa bé, lại nhịn được không để ình đau khóc thành tiếng.

Thái hậu nghiêm túc nói: “Đứa bé, tất cả đều là mệnh, chúng ta nên đứng xem, bọn họ rớt cuộc muốn như thế nào.” Trốn tránh không phải biện pháp, lại nói hiện tại cũng không phải là thời điểm trốn tránh. Ta gật đầu một cái, hai mắt nhắm lại nhìn tất cả xảy ra trên đại điện.

Mấy trăm người trong phòng, ngoại trừ mấy nhân vật chính, người khác không còn chút thanh âm, có lẽ là tình huống quá mức phức tạp. Vậy mà. . . . Vậy mà tất cả thanh âm ta không muốn nghe lại không ngăn được truyền vào trong lỗ tai, tiếng cười nắm chắc phần thắng của Dục Phong, tiếng cười quyến rũ làm người ta mềm yếu của vũ nương Tây Vực và tiếng sát phạt mơ hồ từ ngoài điện truyền tới.

Gia Tĩnh đế cũng không nói tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm ta, có thương tiếc, có dịu dàng, còn có tình yêu kiên định, ta quật cường quay đầu đi chỗ khác không nhìn hấn.

Thời khắc mấu chốt như vậy hấn chỉ lo nữ nhân, tình thế khẩn cấp, chẳng lẽ hấn thật muốn làm một Hoàng đế mất ngôi sao? Ta hận chính ta, thời khắc này vẫn còn suy nghĩ cho hấn.

Loạn binh bên ngoài rớt cuộc giết vào, dẫn đầu nghiêm nhiên là Phụ Ân Tướng quân Chu Mậu Hưng và Binh Bộ Thượng Thư Cát Tồn Trung. Phía sau còn có Binh Bộ Thị Lang Lưu Dương Lưu đại nhân đi theo. Nhìn bộ dáng vênh váo tự đắc, muốn bức vua thoái vị của mọi người, hấn rớt cuộc thở dài, khôi phục hình tượng quân vương mặt lạnh quá khứ: “Có lẽ mọi người đã tới đông đủ, cũng không biết còn có triều thần nào tham dự?” Lời này vừa nói ra, những quan viên dự tiệc lura thưa đứng ra ngoài mấy người. Nhìn quan phục, nhị phẩm có hai, tam phẩm năm, tứ phẩm trở xuống ước chừng mười mấy, quả nhiên là có dự mưu có kế hoạch.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Dục Phong và Sở Vương, ước chừng trước mắt là bọn họ đang ở vị trí trên,

Ta buồn bực: trưởng công chúa rõ ràng nói Binh bộ Cát đại nhân thần thần bí bí xuất hiện trong mật thất thư phòng của Hoàng thần tướng, chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ Cát đại nhân chơi gián điệp? Nếu sự thật là như vậy, Dục Phong và Sở Vương nhất định phải thua.

Quả nhiên, ở trong tiếng cười của Hoàng đế, tình huống chuyển tiếp đột ngột, có một bộ phận tướng lĩnh cao cấp của Bộ Binh doanh và cấm quân thị vệ tiến vào, ở dưới sự lãnh đạo của Cát đại nhân, đột nhiên làm khó dễ binh lính của Phụ Ân Tướng quân lãnh đạo Kỵ Binh Doanh, không tới một khắc đồng hồ, màn kịch bức vua thoái vị này rớt cuộc kết thúc.

Hiện trường vẫn khẩn trương, bởi vì trưởng công chúa và Đại hoàng tử vẫn còn ở trong tay bọn họ. Hoàng đế cười lạnh nói với Dục Phong và Sở Vương mờ mờ hồ hồ: “Các người xem phía sau là ai?”

Một nhóm người chậm rãi đi vào cửa đại điện, lại là Triệu Hàm và tiểu thế tử của Sở Vương bị thị vệ cận thân của Hoàng đế bắt đi vào.

Thấy Triệu Hàm bị bắt, Lưu thị rớt cuộc không nhịn được nữa, nhào tới: “Đừng bắt con của ta.” Lại bị phụ thân Lưu Dương giữ chặt: “Đừng đi qua, yên tâm, còn có trưởng công chúa và Đại hoàng tử ở trong tay chúng ta đây.”

Sở Vương già rồi mới có con, cho nên mới có ý nghĩ xằng bậy thế này, vậy mà giờ phút này nhi tử ở trong tay người ta, nhất thời hối hận không ngừng, biết rất rõ ràng mình làm chuyện này, nhi tử cũng sẽ không an toàn, lại sợ giấu đi nhi tử thì khiến người hoài nghi, làm cho hoàng đế biết.

Lưu thị chỉ là khóc đến thê thê thảm thảm, ta cũng không đành lòng nhìn Triệu Hàm bị giết trong cuộc âm mưu này, càng không muốn nhìn trưởng công chúa hương tiêu ngọc vẫn, chỉ cố nén bi thống, nghiêm túc nhìn nhất cử nhất động của bọn họ.

Chỉ thấy hai nhóm người trong sân đều là địch không động, ta không động. Đang đợi đến lo âu, nhạc công lại cười nói nhỏ với Dục Phong: “Tín thân vương gia, này giờ ta có một vấn đề vẫn chưa hỏi, không phải

người nói xong chuyện rồi, sẽ uội miệng của ta làm hoàng hậu sao, tại sao lại không bỏ được tiện nhân chánh phi kia của người?”

Dực Phong dừng lại: “Nàng rốt cuộc là chánh phi của Bổng vương, sao có thể nói bỏ liền bỏ? Đến lúc đó vị trí Hoàng quý phi, nhất định là không thiếu miệng miệng người.”

Lưu thị vừa nghe, hốc mắt lại đỏ hồng lên: “Vương Gia, vậy thiếp phi thì sao? Thiếp phi một lòng một dạ với vương gia. Nào giống tiện nhân kia, mất nét lẳng lơ ở ngoài.” Hừ, ta cười lạnh, tiện nhân này, lần này lại đâm chọt chỗ đau của Vương Gia nhà người, rõ ràng là hấn đưa ta vào trong ngực Gia Tĩnh đế. Lần này Vương Gia nhà người tức chết thôi.

Dực Phong còn chưa lên tiếng, Lưu Dương đã cười lạnh lạnh nói: “Hiền tể, nhạc phụ như ta cũng giúp người một tay, người cũng nên cho nữ nhi của ta một chút thể diện chứ?”

Thật là châm chọc, đại sự chưa thành đã thảo luận vấn đề chia của, chia của không đều sẽ làm cho người ta có cơ hội có thể dùng.

Quả nhiên, khi bọn họ phân tâm, Chu Tam, Chu Bột, cung nữ xinh đẹp cùng làm khó dễ, lập tức nhạc công và vũ nương thấy tình huống không đúng, đại chiến mấy chục hiệp liền bay ra ngoài điện, trốn mất tiêu.

Huynh muội họ vừa đi, tình hình lập tức sáng tỏ, chỉ chốc lát trưởng công chúa và Đại hoàng tử lần lượt được cứu trợ. Dực Phong, Sở Vương cùng cả đám tông nhân loạn đảng mới vừa đi vào trong điện, tất cả đều bị bắt.

Hoàng Đế Gia Tĩnh hớn hở ra mặt: “Trẫm đã sớm kế hoạch một lưới bắt hết đám giặc các người, lúc này trẫm sớm có thể ngủ an ổn rồi.” Hừ, người thật rất có tâm kế, đã sớm biết thần tử có dị tâm, không tiếc hy sinh một phần binh lính Bộ Binh doanh, để gây ông đập lưng ông, con chim sẻ lớn này, quả nhiên giọt nước không giọt.

Thái hậu thấy tình thế sáng tỏ, lôi kéo tay của ta nhẹ nhàng đi về vị trí phượng tọa.

Gia Tĩnh đế lạnh lùng nói: “Nhốt tất cả đám giặc có tham dự chuyện nào vào trong thiên lao, giết cửu tộc. Sở Vương Trần Chương, tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. Tín vương Trần Dực Phong và mọi người trong phủ, trừ chánh phi Trương thị Linh Tuyết, kẻ khác đều chém hết. Trương thị Linh Tuyết, hiền lương thực đức, nhập phủ trung cung, trở thành hoàng hậu.”

Lời vừa nói ra, các qua trong điện đều nói: “Bệ hạ, vạn vạn không thể.”

Cát Thượng Thư đã 70 tuổi, bởi vì trời sanh tính sáng sủa, lại mới vừa lập công lớn, nói thẳng: “Bệ hạ, vạn vạn không thể, loạn thần tặc tử, tội không thể tha thứ, Tín thân vương phi Trương thị, tuy được bệ hạ thích, thi ân ngoài vòng pháp luật, bọn thần tất nhiên không lời nào để nói, nhưng nhập phủ trung cung, tất nhiên vô cùng không ổn, kính xin bệ hạ nghĩ lại.”

“Xin bệ hạ nghĩ lại.” Chúng thần cùng nhau quỳ gối van xin.

Gia Tĩnh đế giận dữ: “Trẫm muốn tự chọn thê tử, còn cần các người gật đầu? Tất cả mọi người đều quen truyền thuyết phượng hoàng sao? Ban đầu các người còn luôn miệng bảo trẫm cưới nàng làm hậu, hôm nay thì không được rồi hả? Trẫm nói rồi, cứ làm như thế, nếu ai dám nói lời phản đối, tất cả xử trí như loạn đảng.” Quần thần thấy mặt rồng giận dữ, tất nhiên không nói.

Sau khi thất bại Dực Phong bị buộc quỳ dưới đất, chưa nói lời nào, giờ phút này ngẩng đầu lên cười nói: “Ha ha, Trần Kiệt, không ngờ kẻ không tim không phổi như người cũng là người si tình, người đối đãi Linh Tuyết như thế, cho là đưa chức hoàng hậu thì nàng sẽ cúi đầu sao? Người nhìn lầm nàng!”

Ta cười lạnh nhìn tất cả, nhẹ nhàng đẩy tay Thái hậu ra. Cười như không cười nhìn Gia Tĩnh đế: “Hắn nói đúng, các người chỉ biết có muốn ta làm hoàng hậu hay không, lại không hỏi xem ta có làm hoàng hậu hay không. Ta nói thiệt cho các người biết: ta không muốn làm hoàng hậu. Nói cho hết lời rồi, các người muốn như thế nào thì như thế đó.”

Gia Tĩnh đế trầm thống nhìn ta: “Linh Tuyết, trẫm đã nói, trước kia trẫm thừa nhận không đúng, nhưng sau này trẫm thật có lòng đối đãi nàng. Nàng còn muốn trẫm làm gì?”

Ta cười cười: “Ta không muốn ngươi làm gì, nếu như nhất định phải làm, có thể thả Triệu Hàm hay không? Nó còn nhỏ, Tín thái phi bảo ta vô luận như thế nào cũng phải giữ tánh mạng của Dục Phong, hôm nay hần phạm vào sai lầm lớn như thế, nhất định là quốc gia không tha, nhưng đứa bé còn nhỏ, nó là vô tội, ngươi có thể tha nó một mạng hay không, về sau ta nhất định dạy nó làm người, mong ngươi thành toàn.”

Nhìn ta mở miệng gọi hoàng đế là người, chúng thần đều hít vào vài ngụm khí lạnh, ta không quản xem bọn họ nhìn thế nào, chỉ nhìn hần làm sao đáp.

Gia Tĩnh để thấy ta đã quyết ý, cuối cùng thở dài: “Nếu như nàng thật không muốn làm hoàng hậu, chúng ta về sau hãy nói, Triệu Hàm. . . Trẫm liền giữ lại một cái mạng cho nó, ngộ nữa tương lai nó có lòng tạo phản, trẫm nhất định không tha cho nó.”

Gửi thanks

35. Chương 35: Bỏ Không Xong, Để Ý Thì Loạn

Gia Tĩnh năm thứ năm tân, ngày đầu tiên của năm mới, ta lại vượt qua trong khổ sở. Ở trong cuộc náo động đó, chỉ nghe Gia Tĩnh để hạ lệnh miễn tội chết cho Triệu Hàm, ta liền dắt Triệu Hàm trở lại phủ Tín vương.

Hàm nhi dù sao vẫn còn nhỏ, vừa sợ hãi lại mệt mỏi, đến đảo Như Ý - chỗ ẩm áp quen thuộc này, chưa qua một giây liền ngủ thật say, ta bảo Phi Hồng ôm đi sắp xếp.

Hần cuối cùng không tính là quá mức tuyệt tình, vẫn để hai người Phi Hồng Lục Ngạc lại theo ta. Những người khác cũng không biết đi nơi nào, bao gồm cả Tiểu Khí Nhi - Thanh Thanh mà ta rất thưởng thức. Ta hỏi Lục Ngạc: những người đến từ phủ trưởng công chúa thì sao? Nàng đáp: khi cấm quân tới lục soát phủ, mấy người bọn họ bao gồm Nhã Cầm Nhã Kỳ đều bị quân gia ở phủ trưởng công chúa dẫn về. A, đây là chuyện gì? Mấy người làm có thể bởi vì mấy câu nói liền xá tội, cho mang về phủ cũ à. Từ trên xuống dưới mấy trăm miệng ăn trong phủ Tín thân vương, không ai thoát khỏi, dĩ nhiên, ta là ngoại lệ, nhưng ta rất cuộc là người của ai đây? Ta là của chính ta, ta không phải là ai của các người cả. Ta âm thầm hạ quyết tâm.

Mấy trăm miệng ăn vì một câu nói của Hoàng đế, chỉ đành phải tập thể chuyển thế làm người, hần (nàng) đã làm sai điều gì?

Bọn họ chỉ là đầu thai sai rồi, Phi Hồng cảm khái như thế.

Ha, ai nói nữ chính xuyên qua có thể một lời định giang sơn, nàng nói không muốn sát sinh, từ Hoàng đế cho tới lưu manh cũng có thể bỏ xuống đồ đao, nói dóc, ta sẽ không tự đa tình đến mức cho rằng ta chạy đến gặp Gia Tĩnh để, nói trừ Dục Phong, những người khác là vô tội, bảo hần thả họ, hần sẽ theo ý của ta, ha, quả là ngây thơ.

Mấy ngày đầu năm, phủ Tín thân vương vừa náo nhiệt lại vắng lạnh. Cả trong phủ đều là cấm quân, cực kỳ chặt chẽ, không cho ai đến tra hỏi, nơi này đã thành cấm khu. Những ngày sống trong phủ khiến ba chủ tớ chúng ta không tự chủ được nhớ tới tình hình Trương phủ sau khi bị cháy. Cũng cùng một dạng, khi đó ta có ý chí chiến đấu sục sôi, trong lòng tràn đầy ước mơ tốt đẹp đối với cuộc sống mới. Mà bây giờ ta đây lại chán chường như đưa đám, tâm tình xuống thấp. . . Thậm chí ảo não.

Ngày năm tháng giêng, Thái hậu triệu kiến vương phi Trương thị Linh Tuyết phủ Tín thân vương ở Từ Ninh cung.

Thái hậu rất có phê bình kín đáo đối với việc ta vứt bỏ vị trí hoàng hậu không để ý, nhưng không chỉ trích nhiều thêm, vẫn dịu dàng kể chuyện Gia Tĩnh để khi còn bé với ta.

Bà nói: lúc ấy bà vẫn chỉ là một tần, đã biết thái tử còn nhỏ tuổi, học vấn tốt, thường được Thái Phó khen ngợi. Thỉnh thoảng nhìn thấy, hần cũng cười vô hại, khách khí, có lẽ phép, không bởi vì bà là tần mà xem

thường bà, cũng không bởi vì sau đó bà được cưng chiều mà cố ý thân cận hơn. Cho đến sau khi hấn lên ngôi sau tìm tới bà, đề nghị bà làm Thái hậu yên bình, bà mới hiểu rõ, vị hoàng đế nhi tử này cũng anh minh quả quyết như phụ thân hấn.

Ta không hiểu, tại sao muốn nói cho ta biết những điều này?

Bà thấy gương mặt ta ngơ ngác, sẵn giọng: “Đứa ngốc, hạnh phúc của nữ nhân, cầu nhân được nhân, là hạnh phúc, đừng nên tính toán nhiều, hoặc so đo chi tiết vô vị.”

Giọng điệu của bà làm ta nhớ tới lần gặp mặt duy nhất với Bồ Tát. Ý của Bồ Tát, ước chừng cũng là như vậy, chỉ là. . . . Chỉ là ta cho rằng Thái hậu không có lòng dạ từ bi như thế.

Không so đo? Ta vẫn luôn là người tính toán chi li, bất luận là ở hành động hằng ngày hoặc là trên mặt cảm tình, ta sợ nhất thua thiệt, người thường thua thiệt, mới có thể hiểu nỗi khổ khi thua thiệt.

Nhưng mà ta vẫn cố lên tinh thần cười nói: “Nương nương, Linh Tuyết không thể so với người, người có hồng phúc, Linh Tuyết bạc phúc. . . .”

Thái hậu ngăn ta, cười cười: “Ta được cho là một người may mắn, nhưng Linh Tuyết, ta cũng có chuyện xưa của ta, một chuyện xưa không nói hết” nụ cười này có chút thâm lương, “Chuyện của tiên đế, ta và Tín thái phi lúc trước con đã biết rồi, chúng ta đều trải qua một quá trình, cuối cùng ta được quy túc tốt, bởi vì quá biết đang ở trong phúc, hạnh phúc đến vô cùng thâm lương. Nhưng ta luôn có cảm giác không đáng tin, đã nhiều năm như vậy, ngày ngày buổi sáng, ta đều nhìn tất cả thứ chí tôn chí quý này, không tin vận may của mình. . . .”

“Vận may. . . .” Ta chần chờ hỏi.

Bà cười khổ: “Uh, vận may. Trái tim của tiên đế đến chết vẫn luôn ở trên người bà bà con, cho nên. . . . Lúc ấy ta là may mắn, đúng lúc bị ông ấy nhìn trúng, liền đặt lên ngai. Nếu như ban đầu ở trong tầm mắt ông ấy là người khác, có lẽ ta vẫn chỉ là một tần không sinh con được của tiên hoàng, giờ phút này phải ở trong chùa Hoàng Quốc vắng ngắt an hưởng tuổi thọ.”

Đây là lần đầu tiên ta nghe được về ân oán tình kết của tiên hoàng và bà bà ta từ miệng người khác, thì ra là. . . . Thì ra là ông ấy không phải không muốn nàg, ông ấy chỉ là lùi bước thôi! Nói vậy những điều này Gia Tĩnh đế cũng biết, khó trách sau khi bà bà gặp hấn, tất cả đều đã nghĩ thoáng.

Bà ấy không phải gặp may, ta nhớ trước từng nghe vô số phiên bản về phụ thân của Trương Linh Tuyết - Trương Thế và phụ thân của Lưu Ngưng Hương - Lưu Dương làm sao hiệp lực đẩy bà ấy tới nữ nhân chí tôn.

Bà ấy không giống những nữ nhân khác, bấy vận đánh liều ba phần may mắn, nữ nhân khác có lẽ đều dựa vào may mắn.

Nữ nhân đều phải nói vận may, trên thế giới này có nhiều nam nhân luôn sơ ý, ngây thơ đối với nữ nhân mình yêu, nhưng lại để ý tỉ mỉ đối với người có lợi ỉnh. Ở trong đời sống tình cảm của rất nhiều nữ nhân, chưa từng gặp qua nam nhân có thể chân chính yêu thương bảo vệ mình, hoặc đã từng gặp, nhưng hấn lại bảo vệ yêu thương nữ nhân khác.

Ta nhìn về mặt cô đơn của Thái hậu, đang chuẩn bị vắt óc tìm mưu kế nói chuyện khác, bà lại đổi đề tài, “Linh Tuyết, chúng ta cũng xem như có duyên, chẳng biết có thể xin con giúp ta một việc, hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của ta hay không?”

Tính tình sáng khoái lồi lạc mà ta mang tới từ thế kỷ 21 cuối cùng lộ ra, lập tức nói: “Không thành vấn đề.”

Thái hậu lập tức giáo dục ta: “Lần sau phải nghe xem là vấn đề gì rồi mới đồng ý.”

Ta cười nói: “Yên tâm, con sẽ không lỗ lã, nếu việc đã đồng ý mà phải thực hiện hết, thì thật khiến nhiều người chết.”

Thái hậu không biết nên khóc hay cười, giận hờn nói: “Con nói chuyện với thái hậu thế sao? Dám tỏ vẻ lưu manh.”

“Chậm chậm, Thái hậu xin ngài đừng nóng giận, hình dáng vừa rồi, là chuyên dùng đối phó người xấu đối nghịch với Linh Tuyết, hẳn vô tình, con vô nghĩa, hai người không nợ nhau; đối với người luôn đối tốt với Linh Tuyết như Thái hậu, dĩ nhiên đối xử chân thành với nhau.”

Bà than thở: “Quả nhiên tình minh lợi hại hơn đời trước. Bà bà kia của con, lúc trước ta cũng từng gặp mấy lần, nhưng so sánh với nhau, thì con khỉ như con, thông suốt hơn bà ấy nhiều.”

Ha, đó là đương nhiên, trước khi bà bà ta xuyên qua dầu gì cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, tuy chỉ là một nhà thiết kế kiến trúc chưa nổi tiếng, nhưng liên tục chiến đấu ở các chiến trường trong ngành thiết kế, được đánh giá rất cao trong nghề, dĩ nhiên là cực cao ngạo tự phụ, nhưng ta tốt nghiệp từ trường bình thường, lại tự ra ngoài mở tiệm làm bà chủ nhỏ, thấy quen thế gian lạnh ấm, tất nhiên có chút khôn vặt, đáng tiếc. . . . Vẫn thua trong tay người cổ đại. . . .

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi ủ rũ cúi đầu.

Thái hậu cũng vô cùng thông minh, thấy mặt ta lộ vẻ bi thương, lập tức nhỏ giọng dụ khuyển: “Con không muốn biết ta muốn con hỗ trợ gì sao?”

Sao ta không biết ý tốt của bà, lại cảm kích cười một tiếng.

Bà suy nghĩ một chút, vô cùng trực tiếp nói cho ta biết: “Bản Thái hậu là một người vô cùng không dễ chung sống, lúc nào cũng đề phòng người khác. Hoặc là có lúc cũng hại người khác.”

Người nguyện ý thừa nhận mình không dễ chung sống, rốt cuộc còn có lương tri, ta mỉm cười.

Bà cười cười: “Con nghĩ ta có từng hại con không?”

“Không có.” Ta trả lời rất dứt khoát, thật không có. Có lẽ vụng trộm có mục đích với ta, nhưng xác thực chưa từng làm khó ta chút nào.

Bà cười: “Mới khen con khỉ con thông minh, lúc này lại ngốc rồi, nếu ta thật hại con, còn có thể nói cho con biết sao?” Ta mở to hai mắt nhìn chăm chăm bà, đợi bà nói đoạn sau.

Bà thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Nói cho con biết, thông minh của con cũng chỉ ở chính đạo, nhưng, lẫn lộn trong vòng phú quý này lâu, có người sạch sẽ nào không bị nhiễm tà ma? Con đó, bàn về lòng dạ ác độc, còn không bằng cung nữ trong Từ Ninh cung của ta.”

Xấu hổ lần nữa, ta chưa bao giờ cho rằng mình là một chính nhân quân tử. Không đến nỗi ở vị trí à cố ý làm khó khiến trách người khác, lúc nào cũng mở một mặt lưới, có lưu đường sống, cũng bởi vì có giáo dục ở thế kỷ 21, không sát sinh, ngang hàng cùng có lợi thôi. Chẳng lẽ như vậy là nói gạt người khác?

Nhìn thấy gương mặt ngờ nghệch của ta, bà cười lần nữa: “Nếu như mà ta là con, sẽ bắt lấy cơ hội, lấy lòng hoàng nhi, tìm một chỗ ngồi ỉnh.”

Xì, thêm.

“Con hãy thành thật nói, thái độ hôm nay của con, là bởi vì giận Hoàng nhi tiêu diệt trượng phu con, hay là bởi vì giận hấn lợi dụng con?”

“Con giận hấn lợi dụng con.” Ta rất sáng khoái đáp.

Bà bị lời trung thực của ta làm nghẹn, không thể tin nhìn ta: “Hấn lợi dụng con, con không hề hay biết? Có lẽ nói một cách khác, con chưa từng lợi dụng hấn chút nào?”

“Không có. . . . Không có.”

“A, ta biết rõ con là đứa bé thông minh, ban đầu ta vốn muốn cho con vào cung, nhưng hoàng nhi lại muốn. . . . Sau đó ta thưởng cho con vòng tay mã não khảm bảo thạch xanh lá của Ba tư, dĩ nhiên là nâng đỡ con.”

“Con biết rõ, không phải đã tạ ân sao?” Ta bĩu môi, thế nào, muốn ta tạ ân lần nữa à?

Bà vừa bực mình vừa buồn cười: “Vây lần đầu tiên con gặp hấn, lúc ra cửa húp cháo tại sao muốn đeo vòng tay này ở trên tay?”

Ta hoảng hốt, nhất thời bị hù dọa nửa ngày mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Làm sao người biết?”

Bà rất là hài lòng nét mặt của ta: “Không chỉ ta biết rõ, dù sao người phải biết cũng biết rồi.”

“VẬY.”

“A, bản Thái hậu nói cho con biết, về sau muốn làm gì, đều phải lén lút. . . . Lén lút đến mức chu vi mười dặm không biết, chó gà không tha. Nếu không, việc con làm không ai nhìn thấy, nhưng vụng trộm, không dưới mười mấy đôi trông mắt nhìn chăm chăm đấy. Nhà phú quý, nhất là vương hầu tướng phủ, Hoàng Cung Đại Nội, luôn không có bí mật.”

Ở đâu có người ở đó có giang hồ — những lời này chợt lóe lên trong óc ta.

Ta im lặng triệt để. Trời ạ, là ai nói xuyên đến cổ đại thì nữ chính đều là người thông minh nhất thiên hạ, người cổ đại, vô luận nam nữ đều thích lừa gạt, không có lòng tốt, hời hợt lại tốt, mỗi một người đều dụ dỗ nữ chính xuyên qua xoay quanh, thờ phụng như tiên nữ. Tần Giang xuyên qua, mi lén ép lòng tốt của chúng ta. . . .

“Cho nên, khi con biết Dục Phong không phải bạn đời tốt, con thật không có chút xú lòng riêng? Con luôn có ý dựa cây hóng mát, hôm nay lại giận hấn lợi dụng con?”

Con bà nó, cổ nhân chẳng những thông minh, mắt của mọi người còn trang bị tia X-quang, nhìn thấu đáo suy nghĩ của người khác.

“Vừa đúng con và hoàng nhi đều có ý định, giờ phút này hấn hết lòng đối đãi con, con còn không biết dừng? Hiện tại còn muốn trách hấn? Hấn đối đãi con đã vô cùng không tệ, nếu như là nữ nhân khác có tâm tư này ở trước mặt hấn, không biết đã sớm khóc tang đến nơi nào.”

Đổ mồ hôi, Thái hậu, bà quá phòng vệ rồi, nói đến đây cũng nói được. Nhưng đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhận thua lấy lòng. . . . Không thể nào.

Thái hậu một mực chú ý sắc mặt của ta, giờ phút này không nhịn được hơi nở nụ cười: “Cũng biết con khi con có mấy phần bướng bỉnh. Thôi, như vậy cũng tốt, nữ nhân nào hoàng nhi chưa từng gặp, ai cũng cúi người xưng tiểu nhân với hấn, con giết nhục khí của hấn cũng tốt.”

Đây là cái gì? Thái hậu, người quan báo tư thù à?

“Nếu như con thật không muốn lấy lòng hoàng nhi, về sau đưa con của Dục Phong kia, con không thể trực tiếp dẫn theo bên cạnh để nuôi. Hoặc tìm một chỗ xa xa, tìm một hộ nhà lương thiện, đưa qua nhờ nuôi; hoặc là tìm một cơ hội, con để nó đi xa mấy năm, đợi không nhớ rõ chuyện xấu xa này, rồi tìm cơ hội mang về nuôi như nghĩa tử.”

“Tại sao phải làm vậy?” Ta không hiểu hỏi.

36. Chương 36

Bà thở dài: “Con không hiểu sao? Nó là con của tội vương, tương lai lớn lên có ý định làm phản hay không cũng chưa rõ, nếu như lúc này con không cắt đứt ý nghĩ của nó, tương lai, con chắc chắn khổ vì hai bên.”

Ta tạm thời không đi trông nom xử trí Hàm nhi như thế nào, trông mắt xoay động, hỏi: “Tại sao người tốt với con, suy nghĩ giùm con mọi việc như vậy?”

Bà hiền lành cười một tiếng: “Bởi vì có hồn chỉ dẫn.” Bà đức quảng giải thích, thì ra ban đầu bà có thể làm đến hoàng hậu, là do dùng chút thủ đoạn ở sau lưng, sau đó thuận nước đẩy thuyền thành Thái hậu, thấy cả phủ Trương thị hoặc nhiều hoặc ít là bởi vì bà mà cả nhà chết, tất nhiên lo lắng hàng đêm, hoảng sợ không ngừng. Cả ngày niệm kinh tụng Phật, một ngày cực kỳ mệt mỏi ở Phật Đường, mơ mơ màng màng nhìn thấy đồng tử bên cạnh hoa sen của Bồ Tát từ phía trên đi xuống, hắng giọng nói: bởi vì ngươi, cả phủ Trương thị mới mất, tất nhiên nghiệp chướng nặng nề, hôm nay mặc dù ngươi ở vị trí cao, nhưng mong một

mười lăm đều ăn chay niệm Phật, mà sau trăm tuổi thì rất bạc phúc. . . . Bà cả kinh thất sắc, rất là tin Phật, liền tiếp dập đầu cầu xin Bồ Tát khoan thứ.

Đồng tử thấy bà vô cùng hối hận, mới tiếp tục nói: Trương thị có để lại một di nữ, cực kỳ hữu duyên với Bồ Tát, về sau nhất định là người đại phú đại quý, ngày sau người làm chuyện gì cũng phải giúp đỡ nàng ta, mới có thể an thần thanh thoi. Trong lòng bà sợ vô cùng, vội hỏi: nàng vốn là nữ nhi của tội thần, chẳng lẽ muốn ta can dự triều chánh? Đồng tử cười lạnh: nói là làm hết sức, nào muốn người nghịch thiên hành sự hử ? Bà hoảng hốt, lập tức tỉnh lại, ra mồ hôi lạnh cả người, nằm mấy ngày, không còn bất an về đêm như trước.

Ta buồn cười nghĩ: chắc là kim đồng giúp đỡ rồi, về sau có cơ hội, phải đi cảm ơn hử.

“Ah? Tại sao người muốn nói cho con biết?” Ta kỳ quái nói: “Người không muốn chọn những nguyên nhân tựa như con và người có duyên để nói con biết sao?”

Bà từ chối cho ý kiến: “Con nói những chuyện này cho người khác biết, người khác sẽ tin sao? Lại nói Bồ Tát đã có duyên với con, bản thân con chắc chắn không phải người đại gian đại ác, huống chi ta đối đãi con như vậy, con tóm lại sẽ không hại ta!”

Nói đúng, chuyện đại gian đại ác, độc hại sinh linh ta không làm. Nhưng. . . . Nhưng tiểu gian tiểu ác luôn không thể miễn, một nữ nhi chân to con của tội thần như ta muốn tự do tự tại làm việc, còn dính lứu mập mờ với hoàng đế bệ hạ mà bọn họ kính yêu nhất tôn quý nhất, hoặc nhiều hoặc ít cũng phải dọn dẹp mấy người phòng ngại, ta không có ý định làm nữ nhân mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Ta chỉ biết, người đối lập với ta, ta đều không có ý lấy đức báo oán.

Ta thở dài: “Hiện tại người có thể nói cho con biết, muốn con giúp người làm gì không?”

Bà suy nghĩ một chút: “Hiện tại hoàng nhi đối đãi ta vô cùng tốt, nhưng mà ta ngồi lên vị trí này, cũng vô cùng không dễ dàng, hoàng nhi không thích ngoại thích lộng quyền, cho nên tộc Lưu thị cũng chỉ có thể làm việc không cao không thấp ở kinh thành, người trong tộc đều không thành tài, Bổn cung dạy dỗ nhiều lần, không cho phép gây chuyện ở kinh thành, bọn họ cũng không nghe, rõ ràng quan cấp không cao, cố tình đắc tội không ít người. Cộng thêm chuyện ta đang nắm quyền về sau khó tránh khỏi sẽ có người từ ngoài làm khó ta, hoàng nhi đứa bé kia, là một người nhận lý chứ không nhận thân, nếu như tương lai có chuyện gì, ở trong phạm vi năng lực của con, con phải giữ được tính mạng và vị trí thái hậu của ta.”

Đổ mồ hôi, chẳng lẽ bà thật tin tưởng, ta có thể cầm chừng Hoàng đế? Huống chi, trước mắt ta cũng không muốn có bất kỳ liên lạc với hử. Chỉ là, bà toàn tâm toàn ý tưởng nhớ vị trí này, chẳng lẽ hậu cung chỉ tôn quan trọng thế sao?

Chợt lại cảm thấy thê lương, đã tới từng tuổi này, vẫn còn lưu luyến vật ngoài thân, thật đáng giá đồng tình! Vinh hoa phú quý, dãi lụa tơ lụa, giúp đỡ được bà sao?

Không khỏi nhớ tới mỗi lần bà ra sân, đều có cả một phái đoàn, cảm thấy bà giống như tiến vào thế giới cổ tích, tất cả đều không phải là thật, cũng không cần thiết là thật. Một người cô đơn, phô trương làm cho ai xem.

.

Từ Từ Ninh cung ra ngoài, bởi vì Thái hậu chào đón, thái độ của Hoàng đế cũng mập mờ không rõ, cho nên cung nữ thái giám qua qua lại lại cũng không dám xem thường ta, ít nhất trên mặt cũng hòa khí.

Nhất là khi Hà Tiền không rời nửa bước đưa ta đến cửa Từ Ninh cung, chứng minh Tín thân vương phi vẫn là người quan trọng nhất bên cạnh Thái Hậu.

Dẫn theo Lục Ngạc cùng ngồi lên cung kiệu đùng đưa chuẩn bị xuất cung, mới đi chừng mười bước, chỉ thấy màn kiệu hơi lay động, lại im lìm bất động. Ta hơi hiếu kỳ, bỗng hiểu, còn có thể có chuyện gì? Không phải là Gia Tĩnh nửa đường cướp tân dương sao. Nhưng trong lòng bị ghen, làm sao cũng không thể đành nuốt xuống, nhịn hồi lâu cũng không vén màn kiệu này lên. Trong lòng đời sống lấp biển vòng vo mấy ngàn cái ngoặt cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết tình hình trước mắt.

Rốt cuộc ta nhẫn nhịn không được, hừ, tóm lại là phải gặp mặt. Cẩn rằng một cái, độc ác dùng sức vén màn kiệu, vậy mà bên ngoài kiệu có một bàn tay thon dài quen thuộc cũng đồng thời vén rèm, tay của hai người nhẹ nhàng ma sát trong nháy mắt, ta cả kinh, vội vàng rút tay về, nhưng cái tay kia phản ứng nhanh hơn, níu lại tay của ta, chộp vào trong lòng bàn tay thật chặt, có điều ngụ ý cúi đầu chê cười: “Nhìn, lại chộp được.”

Chuyển con người nhìn, bốn phía đều không có người khác. Đập vào mi mắt vẫn là hai mắt ôn hòa tuấn nhã mỉm cười.

Ta không tự chủ bật cười, suy nghĩ một chút không đúng, rồi lập tức tỏ biểu tình thiếu ta tiền không trả, cẩn rằng nói: “Bệ hạ, như vậy không được đâu? Nô tì còn là người chờ xử tội, huống hồ còn có quy củ ở đây!”

Cặp mắt kia tuyệt không so đo địch ý của ta, thân thiết cứng chiều nhìn sắc mặt ta đối tới đối lui, vẫn lộ ra nụ cười âm áp “Hả? Bây giờ Tín thân vương phi của chúng ta mới biết nói quy củ? Trước kia. . . tại sao không nói quy củ đây?” Ta nhớ tới lúc trước xem hắn là gối ôm, chuột túi, nhất thời đỏ mặt, tức nói: “Không biết xấu hổ.”

Sắc mặt hắn trầm xuống: “Nói chuyện với hoàng thượng vậy sao? Người đâu, mang về Càn Thanh cung.” Dứt lời quay người lại chuẩn bị lên kiệu vua. Vừa mới bắt đầu nhìn hắn biến sắc mặt, ta xác thực bị hù dọa, nghe nói mang về Càn Thanh cung, đó là chỗ ở hắn. Ta liền hiểu, cái tên khốn kiếp này, bắt ta đến đó khẳng định không có chuyện tốt.

Lúc này cung nữ thái giám mới vừa biến mất không biết từ nơi nào lập tức chạy tới toàn bộ, ta vội vàng níu chặt cửa kiệu, lớn tiếng kêu la: “Ta không đi, đánh chết ta cũng không đi.”

Cung nữ thái giám chung quanh chưa từng gặp trận thế này, tất cả đều sững sờ ở tại chỗ. Có lẽ. . . tư thế của ta quá mức tức cười, mà vẻ mặt lại quá mức bi tráng, nghiêm trọng không phối hợp, Gia Tĩnh đế đã ngồi lên kiệu vua vừa bực mình vừa buồn cười nhìn chằm chằm ta, rốt cuộc thở dài: “Không phải nàng đã quyết định nói chuyện chút sao?”

“Không nói.” Ta cự tuyệt. Có cái gì để nói, dù sao mấy người các người nhìn ta còn thấu đáo hơn tia x-quang, nói tới nói đi, thua thiệt luôn là ta.

Hắn bắt đắc dĩ cười cười: “Xem ra tiểu Linh Tuyết của chúng ta muốn trẫm tự mình ẵm đi rồi! Tốt thôi, trẫm ẵm là được.” Dứt lời thật chuẩn bị xuống kiệu vua. Hắn, hắn đường đường là một Hoàng đế, bình thường là người không lộ vui buồn lại ăn vạ ta trước mặt mọi người, ta phục hắn rồi.

Không nhìn ánh mắt kinh ngạc mọi người quăng tới, ta liên tục khoát tay: “Không cần, không cần, người ngồi đừng động.” Hôm nay để cho người ẵm đi vào, về sau ta còn làm người được sao?

Đến Càn Thanh cung, hắn đuổi lui thái giám cung nữ, bảo Chu Tam mang theo Lục Ngạc bắt đắc dĩ đi ra ngoài.

Ta cảnh giác nhìn hắn, cẩn thận cách xa hắn ba thước. Hắn cười to: “Trẫm là loại làm người khác khó chịu sao?”

Việc này rất khó nói, bình thường người chỉ biết dùng thánh chỉ ép tới không có người không thần phục. “Nhưng nếu như tiểu Linh Tuyết nguyện ý chủ động ôm ấp yêu thương. . . Trẫm vẫn rất vui mừng.” Vẻ mặt hắn mập mờ cười.

Ta cho hắn một cái liếc mắt, quyết định buông tha cái đề tài này: “Bệ hạ tìm nô tì nói chuyện gì?”

Hắn tựa hồ rất không hài lòng khi ta mở miệng xưng nô tì, sử dụng ánh mắt uy hiếp ta nếu như không đổi lời nói, hắn sẽ biến thành sói đối với mèo.

Ta nhận thua: “Người tìm ta nói gì?”

“Thật là kỳ quái, sao mới có một vài ngày, ta đã quen nghe nàng mở miệng gọi ‘ người ’ ta ’ rồi?” Đó là bởi vì người tiện, ta ác độc nghĩ.

“Thế nào, lại đang chửi bới ta trong lòng?” Hấn nhú nhú mày, ngay sau đó lại nhướn mày cười, “Vật nhỏ này, là người thứ nhất dám giương oai ở trên đầu trẫm.”

“Việc này, là người tự đồng ý, ta không có ép người!” Ta lập tức trả lời, nhìn về mặt chẳng nói đúng sai của hấn, ta tiếp tục nói: “Huống chi, trong lòng ta có ý kiến liên lộ ở trên mặt, những thần dân của người, lòng dạ hơi sâu, có ai lộ ra chán ghét với người trên mặt? Rõ ràng tìm chết!”

Hấn cười cười: “Nàng vẫn còn đang trách ta sao? Là chính nàng không muốn làm hoàng hậu, ta rất muốn nàng có thể danh chánh ngôn thuận với ta mà.”

“Xi, nói láo, người đã sớm biết, nữ nhân chân to như ta, nhi nữ tội thần, thê tử nghịch thần, đảm đương hoàng hậu của người, tự nhiên không ai đồng ý, chắc chắn có thần tử liều chết thẳng thắn can gián, không phải rõ ràng làm đáng về cho ta xem sao?” Ta khinh thường nói.

Hấn rút cuộc cũng thành công bị ta chọc tức, xông lại níu cánh tay của ta cả giận nói: “Nàng lại còn dám nói vậy? Nàng hoài nghi dụng tâm của trẫm? Nàng vẫn luôn không tin tưởng trẫm thật lòng?”

Ta nhìn tuần nhan gần trong gang tấc của hấn hiện đầy tức giận, dùng sức tránh hấn, lui ra ba thước lễ thẳng khí hùng nói: “Người dám nói cho tới bây giờ người đều là thật lòng đối đãi ta? Không có may mắn ý riêng?”

“Nàng còn dám nói! ~ trước kia chúng ta đều có lòng riêng, việc này không nói nữa, bởi vì trẫm là Hoàng đế, vì giang sơn, trẫm cũng có thể tự lợi dụng mình.” Hấn nghỉ ngơi, ánh mắt hơi có vẻ thê lương bất đắc dĩ, “Nhưng hiện tại, lòng trẫm nàng tuyệt không hiểu sao?”

“Người chẳng qua là cảm thấy ta mới mẻ thôi!” Ta không yếu thế.

“Mới mẻ. . . Hậu cung của trẫm, có ai không mới mẻ? Hoàn phi Yến gây, hoặc dụ dàng hoặc xinh đẹp, nữ nhân dạng nào không có?” Lần này đối hấn cắn răng nghiêng lợi: “Nữ nhân trời sinh lạnh nhạt này, sao trẫm lại cố tình coi trọng người đây?”

Ta thở dài: “Hiện tại ta trong mắt người, cái gì đều là tốt, ta nói người ‘ không biết xấu hổ ’, người hơn phân nửa cũng cảm thấy mới mẻ, nhưng qua kỳ bảo đảm chất lượng, người tóm lại sẽ tính toán rõ ràng hết cả.” hấn không hiểu kỳ bảo đảm chất lượng là gì, cho nên sưng sốt trong nháy mắt, hấn vốn vô cùng thông minh suy nghĩ nhanh nhẹn, sao không hiểu ra ý của ta.

“Nói cho cùng nàng chính là không tin trẫm.” Hấn thất vọng thở dài nói.

Ta nho nhỏ nói thầm: “Còn không phải là bởi vì người có tiền án.” Hấn thính tai nghe được, rút cuộc than thở lần nữa, chậm rãi tiến lên bất đắc dĩ khê vượt thái dương ta: “Trẫm đã quyết định muốn nàng nhập phủ trung cung rồi, nàng còn muốn như thế nào? Rút cuộc muốn như thế nào nàng mới có thể tin tưởng trẫm?”

Thấy hấn thật sự khó xử, ta cười khổ: “Người thả ta đi, để cho ta làm Tín thân vương phi thật tốt?”

Hấn lại vọt lên kéo ta, găm nhẹ: “Chớ hòng mơ tưởng. Trừ phi trẫm chán ghét, nếu không nàng đừng mơ tưởng rời xa trẫm.”

Ta cũng cả giận: “Hiện tại người nhốt ta bên cạnh, chờ ngày nào đó người chán ta, ta liền thành khí phụ triệt để, vạn kiếp bất phục? Người xem ta là gì?”

“Trẫm là một người nhớ tình cũ, một khi coi trọng sẽ không xa không rời.” Ánh mắt hấn dụ dàng.

”Không xa không rời? Lời nói quý gì, ước chừng thê non hẹn biển là chuyện buồn cười nhất đời này. Thời gian qua, có ai sẽ xem mấy lời này là thật? Dọa tới dọa đi, chỉ có mấy nữ nhân si tình nằm mộng thuở xưa thôi.

“Trẫm thật muốn xé đầu nàng ra, xem bên trong đựng đồ ngổn ngang gì, không tin người đến vậy.” Ta muốn nhắc nhở hấn, trong óc chỉ có đầu lâu và óc, suy nghĩ một chút vẫn là được rồi, hấn cũng không phải là thiện nam tín nữ, đoán chừng cũng không phải chưa thấy.

“Người có tính toán gì?” Ta hỏi hấn, nói rõ cho thống khoái đi, chiếm thê tử của người ta không thả hoài sao, dù người đó đã sắp thành người chết.

“Trăm muốn nàng.” Hấn nói từng chữ từng câu, vẻ mặt kiên định.

Ta xem thường: “Muốn ta tạ chủ long ân à?”

Hấn bị ta đánh bại lần nữa: “Thôi, tóm lại về sau nàng sẽ từ từ thấy trăm đối đãi nàng như thế nào.”

Thấy hấn nhân nhượng ta như vậy, không phải không cảm động. Vậy mà, ta cũng không muốn dây dưa nhiều trong việc này, ngược lại hỏi: “Người tính toán đối đãi bọn Dực Phong Sở Vương như thế nào?”

37. Chương 37: Hạ Giang Nam

Hấn nhìn ta, điểm lỗ mũi của ta một cái, thở dài: “Nàng nha! Thôi thôi, Sở Vương thúc trăm nhất định không thể tha cho ông ta, còn Dực Phong. . . . Dực Phong cũng không thể giữ.” Ta thử hỏi: “Việc này, có thể không tịch thu tài sản giết cả nhà hay không?” Hấn cười to, lôi kéo ta ngồi vào một bên: “Linh Tuyết, nàng thật đáng yêu, nàng muốn cầu cạnh giùm bọn họ sao?” “Có lẽ có vài người là vô tội” ta nhún nhún vai, “Nói ví dụ nha hoàn hầu gái, tiểu tử nô tài.”

Hấn trầm tư mấy giây, cuối cùng nhìn ta: “Linh Tuyết, có phải nàng có gì hiểu lầm hay không, cảm thấy hoàng đế như ta là người vô cùng ác độc, một lưới bắt hết Tín thân vương phủ cùng Sở vương phủ?” Trên ti vi không phải nói như vậy sao? Người soạn vị thua cuộc xong nhất định bị bắt giữ tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội, giết cứu tộc, (hình tình huống điều này có thể giảm, vì nói đến cứu tộc, không phải đều là mấy người nhà họ Trần sao, giết hết thì ai làm Hoàng đế?). Hoặc là nam nhân sung quân, nữ nhân sung kỹ, hoặc là đầy đi biên cương, hoặc là đầy đi Ninh Cổ Tháp. . .

Nam nhân bên cạnh thấy ta không chuyên tâm, không nói không rằng, chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Đợi ta tự động phục hồi tinh thần lại, liền hiểu kỳ hỏi: “Vậy người tính toán xử trí bọn họ như thế nào?” Hấn cười cười: “Thật ra thì rất đơn giản, kẻ đáng chết không để lại ai, kẻ nên sống trăm liền để cho hấn sống tạm mấy năm.” Nhìn hấn rõ ràng qua loa tắc trách, ta cũng biết điều không hỏi nữa, đứng dậy cáo từ. Hấn kéo tay của ta lại: “Sao trăm cảm thấy lần này nàng đi sẽ không về nữa?”

“. Để cho ta ngẫm lại” ta chần chờ hồi lâu, cuối cùng nói.

Hấn nâng mu bàn tay ta nhẹ nhàng hôn một cái: “Thật ra thì trăm cũng biết, sau đêm giao thừa đó, nàng không bao giờ nguyện thân cận với ta nữa, nhưng trăm không cam lòng, lên bích lạc xuống hoàng tuyền, trăm đều muốn dắt nàng đi chung.” Không trách được rạng sáng ngày đó, hấn lại hung mãnh khác thường, nhất quyết không tha, cơ hồ bị hấn làm cho tan chảy, thì ra là. . . . Hấn sớm đoán được chuyện có thể như vậy.

Nhìn thấy bộ dạng thâm tình khản thiết của hấn, ta lại bị mê hoặc, nhẹ nhàng bước đi tới bên cạnh hấn, đầu nhập vào lồng ngực ấm áp quen thuộc đó, hấn ôm ta thật chặt, chôn đầu sâu vào trong khăn quàng cổ lông cừu của ta. Không thể phủ nhận chính là, giờ phút này sự quyến luyến của hấn dành cho ta không phải giả dối. Không phải không bằng hoàng, không phải không cảm động, động lòng không bằng hành động, ta nâng mặt của hấn, chậm chạp khẳng định nói: “Không cho phép quên mất ta, nếu không. . . . lên bích lạc xuống hoàng tuyền, ta tuyệt không tha cho chàng!” Một câu vừa xong, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên đôi mắt dịu dàng đang mừng rỡ kích động, nó vì ta mà ngoan ngoãn nhắm lại, quần hấn khi gió là thật tâm thích hay là bị mê hoặc chốc lát thậm chí nhất thời mê luyến, một linh hồn từ thế kỷ mới đến như ta chẳng quan tâm làm gì, vừa nghĩ đến đây không khỏi rất là động lòng, vội vàng hôn lên đôi môi bởi vì kích động mà khẽ run. . . .

Hấn chấn động, lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chiếm thượng phong, vòng eo bị hấn dùng sức thít đau, nóng bỏng từ trên môi truyền tới như muốn làm ta tan chảy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trời đất đều mất, chỉ còn dư ta và hấn, tâm dán tâm, giống như giờ khắc này chính là cả đời, chỉ mong đời đời kiếp kiếp, bạc đầu chẳng xa nhau.

Nụ hôn nồng tình mật ý càng lúc càng nhiều, bốn phía kích tình dần dần ấm lên, biến chất, cả không khí cũng bắt đầu trở nên mỏng manh, bốn phía tràn đầy tư vị tình dục. Đôi bàn tay không có quy củ đã chui vào từ áo khoác lông chồn, quen đường quen nẻo chui vào trong khe trống, di động dọc theo đường cong thân thể ta qua một lớp áo trong. Ta cảm thấy không đúng, đang chuẩn bị đẩy hắn ra, hắn đã dừng lại mở ám trước ta một bước, ôm ta thở khê, nghỉ ngơi một chút mới buồn cười nói: “Trẫm đã là người 30 tuổi rồi, luôn luôn noi theo tiên hoàng thanh tâm quả dục, đã từng duyệt nữ vô số, nhưng đều có chừng mực, cố tình gặp gỡ được nàng, mỗi lần đều mất không chế, giống như thiếu niên vừa trải việc đời.” Ta nhúc nhích không được, không muốn dây dưa với hắn nữa, đẩy hắn đứng dậy, ai ngờ hắn phát hiện, dùng sức kéo cánh tay ta qua, hơi khom người, hai mắt tràn ngập tình dục, cực kỳ nghiêm nghị hỏi thăm: “Phủ Sở Vương thúc tạm thời bất kể, nếu như trẫm giữ một mạng của Dục Phong, cầm tù hắn cả đời, trên dưới Tín vương phủ không liên quan đều được đặc xá, vậy nàng có chịu một lòng ở lại cạnh trẫm hay không?” Thì ra hắn vẫn biết ta có cách nghĩ khác. Nhìn thấy hắn hơi khấn cầu hỏi thăm, ta rất là khiếp sợ và mê hoặc. Hắn là người có tâm kế lòng dạ tuyệt tình, dễ dàng tha thứ mọi cách với ta, mấy lần thối lui, đây rốt cuộc là cái gì?

Mặc kệ nó, hôm nay chỉ để ý chuyện trước mắt, đâu để ý gió tuyết ngày mai. Thấy tình dục còn tồn tại trong đôi mắt kia, ta quyến rũ cười một tiếng, nâng ngón trỏ phải lên chậm rãi nhẹ nhàng lướt trên môi, nhắc mũi chân, thở ra hơi thở thơm như hoa lan, trong thanh âm tràn đầy đẹp đẽ: “Bệ hạ, có muốn dẫn nô tì thăm long sàng của ngài một lát hay không?” Cặp mắt kia càng ngày càng đen, thanh âm khàn khàn lại hấp dẫn: “Muốn! ~” dứt lời liền ôm lấy ta.

Trong lúc bất chợt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa không thúc thời vụ, ta cười khê, nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng không nhịn được hỏi: “Người nào? Chuyện gì?” Thanh âm lấp bắp của Chu Tam vang lên ngoài cửa: “Bệ hạ, Binh Bộ Thượng Thư và Hoàng thân tướng đều ở Thư phòng chờ đợi!” Nam nhân chần chờ trong nháy mắt, thấy thế ta lập tức thúc thời chuẩn bị nhảy xuống. Tay nam nhân căng thẳng, phân phó với bên ngoài: “Thiên hạ thái bình, bảo bọn họ nên làm gì thì làm đi” dừng một chút, tiếp tục quát: “Người làm tổng quản bao nhiêu năm rồi, còn không biết phải làm sao?” Chu Tam lập tức đáp: “Nô tài biết rồi, nô tài cáo lui.” Hắn hài lòng cười một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng cắn tay nhỏ bé đang làm loạn ở khoe môi hắn của ta, lại mút hôn lưỡi, mặt đỏ lên ta, không dễ chơi đùa, nghiêng đầu nhìn một cái, long sàng vàng sáng đã gần trong gang tấc, bị nam nhân đặt nhẹ nhàng ở trên giường, ta đang muốn trở mình né ra, nam nhân đã níu lại cánh tay ta, dùng giọng nói từ tính cực thấp tựa sát tai ta dịu dàng hỏi: “Long sàng của trẫm chẳng những đẹp mắt, còn dùng rất tốt, vương phi có muốn thử một chút hay không?” Nam nhân này là một yêu nghiệt, nếu không ta làm sao bị trấn áp, không tự chủ được gật đầu nói được?

Hắn. . . . Hết sức dịu dàng, không, là hoàn toàn dịu dàng, nhất cử nhất động, đều làm cho ta chấn động vô cùng, cảm thụ thâm sâu hơn bất kỳ lần nào trước kia, ngâm ở trong đó thật sâu.

.

Đợi ta từ trong ý loạn tình mê phục hồi tinh thần lại, nam nhân đã mặc quần áo trong thật chỉnh tề, đang cực kỳ dịu dàng thận trọng nhẹ nhàng giúp ta lau sạch cả người, ta kinh hãi, chuẩn bị đoạt lấy khăn tự làm, hắn lại bắt được tay ta thả vào bên môi hôn nhẹ, cười nói: “Trẫm thích làm như vậy.” Thấy ánh mắt khẳng định không cho hoài nghi này, ta cực thẹn, quay đầu sang chỗ khác không nhìn hắn.

Hắn hài lòng nhìn thành quả lao động của mình, hôn một cái lên trán ta, cười nói: “Trẫm cư nhiên rất có cảm giác thành tựu!” Ta không để ý tới hắn, tìm tòi xiêm y của ta chung quanh. Hắn cầm lên xiêm y của ta ở cuối giường cười thật dịu dàng với ta, thật nghĩ công phu mặt mo của ta thâm hậu sao? Ta lắc đầu, lại kéo chăn gấm lên che kín thân thể, vừa đứng dậy muốn đoạt đồ, đôi tròng mắt đen kia lại tựa như hết sức vui vẻ: “Trẫm không ngại đợi lát nữa lau giúp tiểu Linh Tuyết lần nữa!”

Được rồi, người thắng, ta nhắm mắt lại không nhúc nhích. Hắn cười sang sảng, cúi người hôn một cái nữa: “Trẫm giúp ngươi mặc quần áo, có khổ sở như vậy không?” Ta không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đắc ý của người có được hay không? Bất đắc dĩ mở mắt, thấy hắn vụng về mặc từng món đồ cho ta dưới sự chỉ dẫn của ta. Ta nhất quyết không tha, khiêu khích: “Oh, nô tì cho là bệ hạ cỡi y phục nữ nhân rất quen thuộc, mặc quần áo nhất định là hết sức lành nghề, vậy mà. . . .”

Hắn không bắt chuyện với ta, chỉ hôn một cái để trừng phạt, lại hào hứng bưng bưng cố gắng phấn đấu với những xiêm áo nhiều hạn chế của ta. Nhìn hắn ra sức diễn xuất, ta cũng không biết nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Rốt cuộc, từng cái xiêm áo được hần mặc lên người ta, hần hài lòng cười: “Trẫm giống như sáng lập một vương quốc mới.” Ta bị cảm giác vui mừng tràn đầy trong lòng, thốt ra: “Về sau không cho phép giúp nữ nhân khác mặc quần áo.” Hần sững sốt, ngay sau đó cười: “Đó là tự nhiên, mặc quần áo giúp nữ nhân, còn một mỗi hơn xem tấu chương cả ngày nhiều, trẫm cũng không muốn tìm một mỗi.” Nhìn sắc mặt ta không tốt, lập tức bổ sung: “Nhưng giúp Linh Tuyết mặc quần áo, trẫm tâm cam tình nguyện.”

Vùi trong lồng ngực ấm áp không muốn động, nhưng sợ rằng Lục Ngạc đang gấp đến độ muốn khóc tại bên ngoài, lúc tới ta cắn răng nghiêng lợi, ra cửa lại. . . .

Nhìn ta lại bắt đầu mất hồn, hần cũng không nhắc nhở, chỉ nhẹ nhàng dắt tay của ta, đợi ta hồi hồn, đã nắm tay đi ra cửa với hần, thấy Chu Tam, Lục Ngạc cùng mấy cung nhân thân cận cúi đầu, vẫn không che giấu được vẻ mặt mập mờ, người khác không nói, Chu Tam là Vô Lâm Cao Thủ, nhĩ lực tất nhiên không thể so với người bình thường, những người khác có lẽ chỉ phỏng đoán ta tiến vào hơn nửa ngày để làm gì, nhưng chắc tổng quản Chu Tam tiểu thụ đã nghe được rõ ràng, ta thẹn quá thành giận, ta chuẩn bị mạnh mẽ tránh thoát cái tay nắm chặt kia, nhưng hần lại là cầm thật chặt, mỉm cười nhìn.

Ta đỏ mặt ngồi lên kiệu cung với Lục Ngạc, trở về đảo Như Ý ở phủ Tín vương.

Lục Ngạc thật là một bé ngoan, bình thường thích nhất nhiều chuyện về người khác, lại không bình luận nửa câu về chủ tử như ta, giống như ta giết người đều là đúng, thiên kinh địa nghĩa .

Một đêm không lời.

Đến ngày thứ hai, gió êm sóng lặng.

Ngày thứ ba, lại gió êm sóng lặng.

Ngày thứ tư, từ trong cung truyền đến tin tức, Sở vương gia thừa dịp đêm giao thừa, dưới sự hiệp trợ của Hộ Bộ Thị Lang Lưu Dương (tấn thăng từ Hộ Bộ tham sự vào năm Gia Tĩnh thứ ba), thừa dịp Tướng quân đại thần các lộ đều tề tụ trong cung, cổ động phạm thượng làm loạn, sau lại dấn dấp Tín thân vương gia ra trận, Tín thân vương gia thâm minh đại nghĩa, cuối cùng hiệp trợ hoàng thượng bắt hết các lộ quân phản loạn. Giờ phút này Tín thân vương gia chịu trọng thương, ở lại trong cung tĩnh dưỡng.

Chuyện này hiện đã tra rõ chân tướng, đặc biệt tịch thu tài sản giết cả nhà Sở vương gia và Lưu Dương, người làm nam đầy đi biên cương sung quân, tất cả nữ bộc sung quan tỳ.

Mặc dù Tín thân vương và Lưu Dương là người thân, nhưng lạc đường biết quay lại, đặc biệt thứ cho tội khác, cách chức Phụ Ân Tướng quân, bỏ tước Thân Vương, nhưng vẫn giữ tước Quận Vương, thừa kế vĩnh viễn. Trắc phi Lưu thị, cho phép đến Hoàng Quốc tự xuất gia làm ni, trọn đời không nạp hồng trần, người khác trong phủ đều được tha.

Thì ra hần thật làm được, chuyện cuối cùng được xử trí như thế, rốt cuộc thương nghị với các đại thần dưới trướng hần như thế nào, chuyện này có thể làm được như vậy, ta cũng không biết là nên vui nên lo.

Tám biển “Phủ Tín thân vương” như rồng bay phượng múa, sau hai năm nhiệt nhiệt nháo nháo, rốt cuộc lặng yên không tiếng động đổi lại “Phủ Tín Quận Vương”. Các đại thần biết gốc biết rễ đều không đặt chân vào vương phủ nửa bước, quan viên chức vị thấp cũng thỉnh thoảng nghe được chút tiếng gió, nhưng không ân cần lui tới như thường ngày, nhất thời trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

38. Chương 38

Những người trong phủ cũng được thả về, nhưng không biết sao xác thực thiếu rất nhiều người, cả người trên đảo, từ mười hai người lúc trước, trừ đi hai người ta đã gả, mà chỉ còn ba người trở lại, rõ ràng đều là lão thần tử nhiều năm của bà bà Tín thái phi, ta cảm thấy kỳ quái, xoay người hỏi Gia Tĩnh đế, hần trào phúng cười một tiếng: “Không phải mỗi người ăn cơm Tín vương phủ, đều hướng về Tín vương phủ. Về sau nàng là đương gia, trẫm giúp nàng dọn dẹp, lần này sạch bóng, không còn người dư thừa rồi.” Ta hoảng

hốt, thì ra còn có thật nhiều gián điệp hoặc gián điệp tạm thời, tra cái gì chứ? Tra Tín thân vương hôm nay làm việc ở đâu, buổi tối ngủ ở đâu, mỗi ngày đi tiểu đêm mấy lần? Cực lạnh!

~.

Tín thân vương phạm thượng làm loạn, bởi vì chánh phi và hoàng thượng có dây dưa, được hồ ly tinh vương phi gió thoảng bên gối, cả phủ bình an sống tạm, là xì căng đan lớn thế kỷ của hào môn đang được truyền đi khắp kinh thành hiện nay, người người nói chuyện say sưa, trong lúc nhất thời, thanh danh của quý phụ phong lưu Tín thân vương phi (không, Tín Quận Vương phi) trong Kinh Thành - Trương thị Linh Tuyết lên cao lần nữa.

Gian phu trong truyền thuyết trước kia, thì ra không phải đại phò mã, mà là Hoàng Đế Gia Tĩnh, tất cả mọi người tính sai người, đại phò mã chịu tội sai, khó trách lúc ấy trưởng công chúa qua Tín vương phủ tìm phiền toái thì tới tả mà về. — dân chúng Kinh Thành nói như vậy.

Tín Quận Vương phi này xinh đẹp khác thường, sắc đẹp họa nước, lúc ấy gả vào Tín vương phủ, lại còn hơn cả kinh thành đệ nhất mỹ nhân - trắc phi Lưu Ngưng Hương. Trong lúc nhất thời, mọi người bỏ ngàn lượng hoàng kim chỉ vì cầu được ảnh ngọc tả thật của Tín Quận Vương phi.

.

Kể từ khi Tín vương phủ được giải trừ cấm lệnh, ta liền bảo Lục Ngạc dẫn ám vệ cùng lên phố dò thăm tin tức trên phố. Dù sao, ta vẫn rất quan tâm hình tượng bên ngoài của mình. Trở lên chính là tin tức Lục Ngạc mang về rồi chỉnh lý ra. Ta rất kỳ quái, tại sao cả Hoàng thất, cư nhiên không ai ra mặt ngăn cản, đây rốt cuộc là tại sao?

Sau lại. Ta cuối cùng coi là biết là tại sao.

Ngày thứ mười cũng chính là ngày mười lăm tháng giêng, Tín Quận Vương trở về phủ, Tín Quận Vương phủ giới nghiêm lần nữa. Ta được đến tin tức, do dự hồi lâu, rốt cuộc quyết định ra đảo đến thăm hần. Coi chừng chánh viện mây, chính là thống lĩnh Chu Bội mà ta quen thuộc, Gia Tĩnh không hề buông lỏng cảnh giác đối với hần. Chu Thống lĩnh thấy ta muốn vào thăm Dục Phong, trong nháy mắt hơi chần chờ, nhưng rất nhanh liền khom người cho ta vào.

Ta gặp được hần thì nước mắt cơ hồ tràn mi ra, không liên quan tình cảm, có lẽ ở giữa ta và hần chưa bao giờ có tình cảm, bất kể như thế nào, giờ phút này còn lại, chỉ toàn là thương tiếc. Hần đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, bình thường là một người thần thái phấn khởi, hôm nay lại giống như ông cụ non, chòm râu không cạo, tóc xơ xác. Người mới vừa tròn 20, lại nhìn như sớm qua tuổi lập gia đình. Oanh nhi đang phục vụ hần uống nước, thấy ta vào, nàng khéo léo đặt ly trà xuống, cúi cúi người với ta, cúi đầu đóng cửa lại đi ra ngoài.

Từ khi ta vào cửa hần liền một mực yên lặng quan sát ta, lúc này thấy bên trong phòng không có ai, cười một tiếng với ta rồi nói: “Nàng đã đến rồi, lại đây ngồi đi.” Ta thuận theo ngồi vào mép giường, suy nghĩ rất nhiều lời nhưng lại không nói ra miệng, trầm mặc một hồi lâu rốt cuộc từ từ mở miệng: “Người. . .”

“Nàng. . .” Hần đồng thời lên tiếng. Thấy thế, hần cười càn thê lương: “Ta muốn nói. . . Nàng có khỏe không?”

Ta gật đầu không nói.

“Hần. Đối đãi nàng có tốt không?”

Ta do dự một lát, vẫn gật đầu một cái.

Hần cười khổ, xoay đầu vào bên trong: “Ai, việc này không trách người được, hần nói đúng, đích xác là ta tặng nàng cho hần. Nếu như ban đầu ta cũng rộng mở cánh cửa lòng đối đãi nàng, nàng cũng sẽ không ở chung với hần.” Nước mắt của ta rốt cuộc không nhịn được rơi xuống. Nhìn tinh thần hần uể oải, ta không khỏi hỏi: “Người rốt cuộc làm sao rồi?”

Hần thấy vẻ mặt buồn bã của ta, ngăn người, vươn tay ra chuẩn bị giúp ta lau nước mắt trên mặt, ta lại cứng đờ, hần phát hiện, lúng túng thả tay xuống, cố cười nói: “Không sao cả, chỉ là công phu bị phế, tứ chi vô lực mà thôi.”

Hoá ra là như vậy, có lẽ hẳn đã không thể mạnh như rồng hổ nhảy loạn.

“Nàng còn giận ta lợi dụng nàng không?” Hấn nhỏ giọng cẩn thận hỏi thăm.

Ta lắc đầu một cái. Việc đã đến nước này, chưa nói tới người nào lợi dụng người nào. Nếu như ban đầu hẳn thật toàn tâm toàn ý đối đãi ta, ta sẽ không gặp Gia Tĩnh để sao? A, thật châm chọc, không phải sớm đã gặp sao, ban đầu gặp gỡ bên hồ Vị Danh, ma chướng đã sinh ra, nếu như sau đó Dục Phong thật có thể đối đãi ta thật lòng, ta cũng không biết sẽ thế nào? Cuộc đời ta hận nhất uất ức mình, một chút xiu cũng không cam tâm, nếu như nhìn trúng người hoặc vật, ta sẽ chết sống muốn trả lại, thật là oan nghiệt.

“Nàng có xem thường ta không?” Hấn không chết tâm hỏi nữa.

Ta cười, cầm tay của hắn: “Được làm vua thua làm giặc, ta có lập trường gì xem thường ai?” Hấn cười, vẫn rục rịch như trước, giống như mới gặp gỡ.

Lại trầm tịch hồi lâu, hắn lên tiếng lần nữa, “Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu hay không?” Hấn buồn bã hỏi.

Ta sững sốt, lại tuyệt vọng lắc đầu một cái, nhìn vẻ mặt cô đơn của hắn, ta lắc đầu cười khổ: “Tin tưởng ta, Dục Phong, đây là tổn thất của ta.”

Hấn mỉm cười, “Vậy sao, vậy ta được vậy là nhờ ai?”

Ta nhất thời cứng họng, không thể trả lời, kinh ngạc nhìn hắn.

Qua hồi lâu, hắn thản nhiên nói: “Người biết bên ngoài đang lưu truyền cái gì không? A, mỗi ngày đều có người ở bên ngoài ‘nhỏ giọng’ nói chuyện bên cạnh, đúng lúc ta mới vừa nghe thấy. Tất cả mọi người nói Tỉn vương Dục Phong ta dựa vào nữ nhân sống tạm.”

Ta vội vàng trấn an hắn: “Còn sống là tốt rồi, là hắn niệm tình huynh đệ của hai người, không liên quan chuyện của nữ nhân.”

Hấn thở dài nói: “Còn sống. Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, còn sống thật không dễ dàng, phải cần rất nhiều dũng khí chống đỡ.” Thấy ánh mắt phòng bị cảnh giác của ta, hắn cười: “Nàng yên tâm. Nàng vẫn sẽ đối xử với Hàm nhi như trước chứ?”

Ta ngồi nghiêm chỉnh, lời thề son sắt: “Đó là đương nhiên, sáng mai dẫn Hàm nhi tới thăm người.” Hấn hài lòng cười.

Lại ngồi hồi lâu, thấy hắn đã mỏi mệt, ta liền giúp hắn dịch chân, nhẹ nhàng lui ra ngoài, đi tới cửa, cứ tưởng đã ngủ nhưng hắn lại vô cùng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hắn luôn vô tình vô nghĩa với người khác, chỉ có đối đãi nàng giống như trân bảo, nàng phải tiếc phúc.”

Ta khiếp sợ, có tài đức gì, ta biết hai nam nhân tính kế lẫn nhau, đến cuối cùng đều có thể tha thứ tất cả hành động không hợp quy củ của ta, được thì vui, mất không buồn, người rút lui còn có thể mỉm cười đưa lên chúc phúc, có chuyện gì chứ?

Bọn họ chỉ là sinh không gặp thời thôi, ta chán nản tinh thần.

Ra khỏi viện, Chu Thống lĩnh tự mình hộ tống ta còn đang sảo não đến cửa đảo, Phi Hồng dẫn Hàm nhi tiến lên đón. Hàm nhi vừa thấy ta liền nhào tới, nũng nịu sáng giọng: “Mẹ, người đi đâu thế, Hàm nhi vừa tỉnh lại, không trông thấy mẹ, cho là mẹ lại không muốn Hàm nhi nữa.” Ta ôm lấy hắn, mềnh mễ mấy cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đó, cười nói: “Hàm nhi là bảo bối của mẹ, sao lại không cần Hàm nhi được?” Nhớ tới trạng thái không được tốt của Dục Phong hôm nay, tâm tình xuống thấp, có lẽ cho Hàm nhi đi qua nhón nháo, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều, suy nghĩ một chút, phân phó Phi Hồng: “Người dẫn tiểu thể tử tới đằng trước cho Vương Gia nhìn chút. Hiện tại Vương Gia đang nghỉ ngơi, người ở đó chờ một chút, đợi Vương Gia tỉnh rồi vào.” Nhìn dáng vẻ có mấy phần miễn cưỡng của Phi Hồng, ta giận trừng qua, nàng không còn dị nghị. Ta thở dài, lại xoay người gọi lại Chu Thống lĩnh đang muốn rời đi: “Có thể dẫn tiểu thể tử đi thăm Vương Gia không?” Cũng lấy ánh mắt khẩn thiết hỏi thăm, hắn cũng là người thức thời, khách khí cười cười: “Nương nương quá lo lắng, dĩ nhiên có thể, mời tiểu thể tử theo ty chức.”

Ha, tình cảnh hôm nay của ta như vậy, người trước trước sau sau vẫn còn ngoan ngoãn, mở miệng một tiếng nường nường, không hề tự ti, cũng không mất tôn kính, bất kể tương lai như thế nào, tóm lại chắc là sẽ không gọi sai.

.

Này đêm, ta ngủ vô cùng không yên ổn, ác mộng liên tiếp, nơi xa rõ ràng truyền đến tiếng gõ canh hai. Hàm nhi và Lục Ngạc Phi Hồng đều ở trong Mẫu Đơn viên, lúc nửa đêm, trong Hương Tạ yên tĩnh đáng sợ, nhất thời không còn buồn ngủ, chỉ đành phải xuống giường tùy ý phủ thêm áo khoác lông chồn, dạo bước đi tới trước quầy rượu, tìm được rượu nho đỏ Tây Vực năm đó bà bà trân quý, tự rót tự uống. A, người thích uống mấy ly, tóm lại không phải người tốt, hai thân phận cũ mới của ta, đều yêu vật trong ly vô cùng, ta cười khổ, người à, phiền não thì hận không thể lập tức sống mơ mơ màng màng, xong hết mọi chuyện. Nửa tỉnh nửa say, giống như nhìn thấy có người đến gần, mới đầu ta cho là Gia Tĩnh đế, liền không quan tâm hắn, tiếp tục uống rượu, vậy mà, hắn đi đến hồi lâu cũng không nói chuyện, ta thấy kỳ quái, cố gắng mở ra mở to mắt nhìn, thì ra là Dực Phong. Ta cười, hắn bình thường rất ít lên đảo. Bây giờ đến, nhất định là có lời muốn nói với ta! Đợi ngồi vào chỗ của mình, ta lấy qua một cái ly khác rót đầy rượu đưa tới, hắn cười cười nhận lấy uống một hơi cạn sạch.

“Đây là rượu gì?” Hắn lắc lư cái ly hỏi. Ta cười: “Đây là rượu nho ban đầu bà bà lấy được từ chỗ tiên hoàng, từ Tây Vực tới, rất ít, ước chừng chỉ có vài bình, đều bị vợ vét đến đây.”

“Mẹ thật là có thủ đoạn, thứ tốt như vậy, nói vậy tất cả mọi người trong cung đều không có khẩu phúc.”

Ta nghĩ đến mục đích hắn tới, không khỏi hỏi ra tiếng. “Thân thể ngươi khá hơn rồi à? Trễ như thế còn tới làm gì?” Hắn cười cười: “Ta và nàng rốt cuộc là phu thê, cũng là nữ nhân duy nhất ta để mắt tới lại xem thường ra, phút cuối cùng tới thăm nàng một chút.” “Phút cuối cùng? Có ý gì? Ngươi chuẩn bị lên trời xuống đất?” Ta giấu cợt, chuẩn bị rót đầy ly rượu trước mặt hắn, thì ra là làm phu thê đến thế này, mới có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống uống rượu tán phiếm.

Hắn phát tay ý bảo không cần thêm rượu, buồn cười nói: “Nàng có thấy kỳ quái vì sao lời đồn về ta nàng và hắn kéo dài không ngớt trong kinh?” Ta đành hoảng gật đầu: “Ngươi biết là vì cái gì không?”

“Bởi vì hắn không chấp nhận ta! Lại biết tính tình ta kiêu ngạo, nhất định không chịu nổi sống ở nhân gian, mà lại dưới sự che chở của nữ nhân, cho nên cần rõ rệt cho tin đồn càng náo càng lớn, ta không lùi ra hắn tuyệt không dừng tay.” Thở dài, đi tới trước mặt ta nhẹ nhàng đứng lại: “Bất kể như thế nào, tất cả hắn tính toán, luôn không muốn bạc đãi nàng, cứ như vậy, chính là định tốt sau này nàng sẽ được tốt hơn.”

Ta hoảng hốt, chuyện đến nước này, vẫn chưa ai tính toán dừng tay, chẳng lẽ ở giữa huynh đệ, cần phải chơi một cuộc người chết ta sống sao? Hắn thấy thần sắc ta không vui, cười: “Chỉ là, nói đi thì nói lại, nếu như hắn không như vậy, giữ lại ta sống, về sau có được cơ hội trả đũa hắn, ta vẫn sẽ không bỏ qua.”

Thì ra là, đều không phải người thích nam thương nữ, chỉ có mình ta tin tưởng người khác ở lúc đầu luôn có lòng tốt. Ta nâng bình mãnh liệt rót, hắn thở dài, đoạt lấy bầu rượu của ta đặt ở trên quầy, dịu dàng khuyên nhủ: “Trước kia chưa từng đối đãi nàng thật tốt, tính ta xin lỗi nàng, ngoan, khuya lắm rồi, trở về phòng ngủ đi.”

Ta không để ý tới hắn, tiếp tục một mình trầm tư, dần dần mệt mỏi, chỉ đành phải vô lực lười biếng nằm ở trên quầy. Hắn một mực dịu dàng nhìn chăm chú ta, giờ phút này cũng cười, không đợi ta gật đầu, mạnh mẽ ôm eo ta, ngăn cản ánh mắt muốn phản kháng của ta: “Đừng cự tuyệt ta, ta chỉ là muốn tiễn nàng trở về phòng.” Ta thật thà mặc hắn ôm, giống như trở về sáng sớm lần đầu tiên bá kiến bà bà, hắn cũng dịu dàng như thế.

Trong lúc mơ màng ngủ, chỉ nghe hắn thì thầm: “Như vậy vừa đúng, ta hoa lệ lui ra, thành toàn các người thôi, đời này của ta, chưa bao giờ từng suy nghĩ vì người khác, lúc này, coi như chỉ vì nàng. . . .” Mơ hồ, hắn giúp ta cởi áo lông chồn xuống, êm ái đặt ta vào chăn, dịch tốt chăn, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi. Trong lòng ta cảm thấy có chút không đúng, muốn gọi hắn lại, nhưng đánh không lại cảm giác say, dần dần cũng ngủ mất.

39. Chương 39

Đang ngủ hết sức ngon, đột nhiên bị người dùng sức đánh thức. Nỗ lực mở mắt nhìn, là Phi Hồng, Lục Ngạc, kỳ quái, trời còn chưa sáng đã kêu ta dậy làm gì? Phi Hồng cũng thôi, nhưng gương mặt nhỏ nhắn bình thường sóng nước chẳng xao của Lục Ngạc cũng có đầy vẻ luống cuống hốt hoảng, tìm ta ‘trèo lên’ hạ xuống, giống như dự liệu được cái gì, quả nhiên, Lục Ngạc hết sức kinh sợ: “Chủ tử, Vương Gia mới vừa đi rồi.” Ta trầm ngâm hồi lâu mới tiêu hóa được tin tức này, trước đây không lâu hẳn còn uống rượu với ta mà.

Ta vội vàng hỏi: “Đi bao lâu rồi?” Phi Hồng giành miệng nói: “Yến di nương nói, lúc canh hai nàng thấy Vương Gia buồn ngủ mới đi đến nhà cầu, đợi rửa tay xong trở về thì. . . đã nuốt vàng, chắc là Vương Gia sớm có tính toán.”

Ta xui lơ tại giường, thì ra là. Vừa rồi hẳn đến tạm biệt ta. Ta không để ý tới Phi Hồng Lục Ngạc kêu lên, một mình đi tới Tiểu Hoa sảnh, hai cái ly và một bình rượu rỗng, cũng yên lặng đặt ở đó. Nhất thời chỉ cảm thấy hơi sức tiêu hết, tỷ muội nàng theo sát ta, thấy một đồng bữa bãi trước mắt, Phi Hồng chen miệng nói: “Lúc này chủ tử uống rượu với ai?” Lục Ngạc rất có cảm thán: “Còn có ai? Đương nhiên là bề hạ, nếu không, có ai có thể tới từ cửa chính của đảo, cửa chính đóng chặt không có tiếng vang.” Ta cầm lên cái ly rượu hẳn vừa mới dùng, chuyện rõ ràng đã rất mơ hồ, lại không cảm thấy sợ, chỉ có vô hạn thê lương.

.

Năm ngoài là Tín thái phi, năm nay chính là Dục Phong, đại tang ở Tín vương phủ này không dứt rồi. Ta mỗi một ngủ thật sâu, trong phủ Tín thân vương không có trưởng bối, chỉ có một nữ nhân như ta chống đỡ, cho nên đều do Lễ bộ tới tổ chức. Nguyên nhân là Hoàng Đế Gia Tĩnh lại ra một đạo thánh chỉ: Tín Quận Vương lấy cái chết tổ trong sạch, hội đủ trung nghĩa, tình cảm có đủ, đặc biệt thăng vào Thân Vương, ban hiệu Đoan Kính.

Người sáng suốt đều biết rõ, lúc này nhờ hồng phúc của hoàng thượng, vương phi lại thăng chức, vương phi như ta, cũng được ăn kheo, quả là có bản lĩnh, người xem hoa cả mắt. Gia Tĩnh cũng coi là có lòng, cả Tín thân vương phi cũng không cho ta làm, mà lại tạo ra thêm một Đoan Kính vương phi, như vậy, không có quan hệ gì với hồ ly Tín thái phi và vương gia phản bội - Dục Phong. Ta chính là Đoan Kính vương phi của một mình hẳn.

Ha, cao thủ so chiêu, hư hư thật thật, cuối cùng một người phải tử vong mới kết thúc. Nếu không, cho dù hai bên tổn hại cũng muốn phân cao thấp, trả giá nhiều hơn nữa cũng không tiếc. Lúc này Dục Phong sức cùng lực kiệt, hẳn thua hoàn toàn, biết rõ có lẽ còn có một phần vận cơ hội Đông Sơn tái khởi, nhưng hẳn không muốn chờ, buông tay đi, nói trắng ra là thành toàn ta, nhưng cẩn thận nhìn lên, giữa ta cùng với Gia Tĩnh, lại thêm một cái gông xiềng, ai thua ai thắng? Trời mới biết.

Đội linh cữu của Đoan Kính Thân Vương Dục Phong đặt ở Hoàng Quốc tự, lúc này mẹ con hẳn coi như là chân chính đoàn tụ trên ý nghĩa

Lúc này là chân chánh cự tuyệt sự dò hỏi của mọi người, bao gồm Thái hậu và trưởng công chúa. Chu Bội đã hồi cung báo cáo công tác, cả Tín vương phủ — không, bây giờ là Đoan Kính vương phủ đều yên tĩnh, ở buổi chiều bọn hạ nhân cũng không hay đi lại. Có người nói, không chỉ một lần thấy Vương Gia một thân một mình đi bộ ở hậu viện vào nửa đêm, nói linh hồn hiện ra như thật, người nghe nơm nớp lo sợ. Trong lúc nhất thời vương phủ vào đêm không còn tiếng người. Mấy vị lão trác thái phi, lão di nương và nhóm công tử đều dọn từ trong phủ ra ngoài, chọn đất tốt mưu tìm an lạc, ta cũng dời đến chỗ tốt, đều gửi quà tặng đến.

Cửa đảo cũng không cần khóa nữa, hơn nửa đêm ta thường không ngủ được, đi ra đảo đến phòng mấy di nương ngồi một lát. May mà ba vị di nương Oanh Nhi Yên Nhi Chi, không một ai có thai, không có đứa bé cũng tốt, ta nhiều lần nghĩ, có đứa bé có ích lợi gì, làm người khổ sở nhiều, vui thích ít. . . . Không cần cũng được.

Ta khích lệ họ, có người thích hợp lại thực lòng đối đãi người, thì xuất phủ cũng không sao, Dực Phong cũng không cần những nữ tử đáng thương này thủ tiết cho hấn.

Mỗi lần nói tới chuyện này, ba nàng đều không nói nữa, thôi, mỗi người có duyên số riêng, ta cũng không phải vạ năng, làm sao quản được các nàng cả đời? Huống chi nói nhiều, không chừng họ còn tưởng ta ghét họ, đến lúc đó càng thêm oán giận.

Gia Tĩnh để có tới một lần, ta đóng cửa không gặp, hấn thở dài, cũng không ép ta, rốt cuộc chán nản rời đi. Có lẽ, còn chưa đến lúc. Cứ ở trên đảo, ta chỉ cảm thấy sống quá mức đè nén, lại nhớ lại trước kia Lục Ngạc từng nói: Trương gia chúng ta còn có nhà cũ ở Ứng Thiên phương nam, cũng chính là Nam Kinh, trước khi ta xuyên qua là người ở Trường Sa, cũng tính về quê nhà xem một chút. Lúc này nổi hứng, liền phân phó Phi Hồng, Lục Ngạc thu thập châu báu, chuẩn bị đồ đạc lên đường. Thanh Thanh cũng trở về đảo, ta thấy nàng ngoan hơn rất nhiều, liền làm chủ để cho nàng ở lại giữ đảo, lớn nhỏ cũng xem là tổng quản rồi.

Ra đảo hỏi mấy di nương, có người nguyện ý ra ngoài giải sầu với ta không, họ đều lắc đầu không đi. Ta chỉ phải phân phó Triệu tổng quản, mọi chuyện nghe mấy vị di nương, lại dẫn theo Triệu Hàm cùng với Phi Hồng, Lục Ngạc và bốn ám vệ, đi ra cửa.

Tới tới lui lui chuẩn bị cũng hết mấy ngày, lại sớm báo cho ám vệ chuẩn bị, tuy nói không có trực tiếp đi nói cho Gia Tĩnh để, nhưng ám vệ tóm lại là người của hấn, nói vậy hấn cũng có nghe thấy rồi, nhưng hấn không có tới đảo, ta cũng không đi so đo, thôi, không gặp cũng được, tránh cho đến lúc đó không có đề tài. Vậy mà, nhìn thấy hấn thật không rãnh để ý không hỏi đến ta, nói không tiếc nuối là giả. Đã quen mỗi ngày được che chở ấm áp, chợt tất cả đều không có, nhất thời làm người ta không tiếp thụ nổi.

Thì ra tất cả chỉ vừa bắt đầu sau khi có được tự do, khó trách thật nhiều nữ nhân căn bản không hướng về trời cao biển rộng, họ tình nguyện nằm ở trong sào huyệt quen thuộc ngày ngày oán trách.

Ba chiếc xe ngựa đình đình đương đương đi ra cửa thành, ở cửa thành cũng không có ai kiểm tra. Có chút mất mát nhìn xe ngựa chạy thẳng trên đường. Người trên đường dần dần nhiều hơn, tốp năm tốp ba kết đội nói chuyện với nhau. Đang kỳ quái, tại sao nơi này nhiều người như vậy? Chỉ nghe một tiếng ‘kút’, chiếc xe ngựa thứ nhất lại ngừng lại. Không bao lâu, nghe được ám vệ A+ phía trước báo: “Chủ tử, xin ngài đến phía trước.”

Ta hỏi: “Là ai?” Hấn mơ hồ suy đoán, a, còn có thể là ai? Không phải là Hoàng Đế lão gia sao? Nghe nói ám vệ Giáp Ất đều là thị vệ hàm nhị phẩm, còn là người làm việc trước mặt vua, vương công đại thần có thể được bọn họ cho sắc mặt tốt không nhiều, huống chi còn cung kính như vậy.

Gặp lại hấn, ta cũng nói không ra là cao hứng hay là tâm tình gì. Ai, nói ta dối trá cũng được, cao hứng vẫn chiếm nhiều hơn, hấn còn đang quan tâm ta mà?

Đội ta xuống xe ngựa, may là ta thấy nhiều biết rộng, mới không bị tình hình trước mắt làm giật mình. Bốn phía đứng gần hai ngàn tên cấm quân thị vệ mặc áo choàng ngắn màu vàng. Trên con đường mà ta tới đây, được người dùng thảm lông cừu màu vàng lót đầy. Gia Tĩnh để được Chu Tam theo cùng, đứng cô đơn ở trên một ngọn đồi nhỏ không xa. Ta chỉ cảm thấy hốc mắt ê ẩm, đi thẳng về phía hấn.

Hấn vẫn dùng ánh mắt khiển trách nhìn ta dần dần đến gần. Ta chỉ cúi đầu lấp bấp nghênh đón, đến trước mặt rồi đứng lại không nói. Hấn hung hăng dùng sức ôm ta vào trong lòng, ta nhẩn nhé nói: “Có thật nhiều người nhìn!” Hấn thở dài nói: “Nữ nhân độc ác này, trăm đối đãi nàng như vậy, nàng lại hỏi báo trăm thể này, tim của nàng làm bằng đá cứng sao?”

Khi dùng sức kháng cự một chuyện là lúc tiêu hao tinh lực nhất, gần như mệt mỏi chết. Ta chỉ muốn tránh hấn một thời gian, hít thở không khí bên ngoài một lúc, thời gian này hai huynh đệ hấn đã chơi đùa ta thương tích khắp người, có lẽ là lo sợ không đâu, nhưng ta mệt mỏi thật sự, cần nghỉ ngơi.

Hấn than: “Hôm nay nàng đi, trăm còn dư lại cái gì chứ?” Đổ mồ hôi, hai huynh đệ cư nhiên giống nhau như đúc. “Chàng còn giang sơn của chàng” ta trêu chọc. “Nó vốn là của trăm.” Ngôn từ của hấn trở nên áp chế, cảm thấy ta cười thầm trong lòng hấn, suy nghĩ một chút không đúng, lại tiếp tục bổ sung: “Nàng cũng cuối cùng sẽ là của trăm.” “.” Hít sâu, có thể ngửi được mùi thơm ngát dễ ngửi trên người hấn, hấn không thích Long Tiên Hương, việc này ta thấy rất may mắn.

Hắn dừng một lát, rót cuộc nói: “Trẫm cho nàng hai ngàn tên thị vệ này, nàng đi đến đâu cũng phải dẫn theo cho trẫm, không cho phép bỏ bọn họ tự mình lên đường, nếu không. . . . Chân trời góc biển trẫm cũng bắt nàng trở lại.” Ta kinh ngạc: “Ta không có tiền cung bọn họ ăn cung bọn họ ở.”

Hắn giật mình cười: “Nhóc mê tiền, yên tâm, trẫm đã nói, ‘trên có lão, dưới có tiểu’ của nàng trẫm đều nuôi giúp nàng, sẽ không nuốt lời.” Dừng một lát: “Bốn ám vệ này, chắc nàng cũng không biết tên? Mỗi lần đều gọi ‘ám vệ giả’ ‘ám vệ thật’.” Mặc dù ta bội phục trí nhớ tốt của hắn, nhưng rõ ràng là ám vệ Giáp ám vệ Ất có được hay không, dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng chưa nói cho ta biết tên. Hắn cười: “Bọn họ chia ra gọi Trần Nhất, Trần Nhị, Trần Tam, Trần Tứ, nhớ không? Trẫm để Chu Bột lại cho người, người để Trần Tam và Trần Tứ lại cho trẫm.” Là heo cũng nhớ ở có được hay không? Tên tiểu bạch như thế, ta nhún nhún vai, xem thường.

Hắn rót cuộc buông ra ta, buồn cười nhìn ta: “Từ đâu học được dáng vẻ hoang dã này? Tốt lắm, còn nữa, trẫm nhớ nàng đã nói ‘không cho phép quên nàng’ nàng cũng nhớ cho trẫm ‘không cho phép quên trẫm’.”

Đổ nhiều mồ hôi, muốn quên cũng không quên được, cả ngày có một bầy thị vệ đi theo. Hắn nhíu nhíu mày, âm thầm thảo Bàn Long ngọc bội trên người xuống, nghiêm túc đeo lên cho ta. Vừa đeo vừa giao phó: “Đây là tín vật của trẫm, nàng giữ nó muốn chơi thế nào đều được, nhưng không cho phép ném, không cho phép tặng người khác.” Ta kêu to: “Vậy nếu bị người ta đánh cắp thì sao?”

Hắn cười hết sức vui vẻ: “Cả thiên hạ đều là của trẫm, ai dám trộm đồ của trẫm trên địa bàn của hoàng thượng, trẫm liền róc xương lóc thịt của người đó. Thị vệ cũng sẽ nghe nàng chỉ huy, nàng muốn như thế nào đều được, chọc giận nàng cứ giết cũng không sao, nhưng. . . . Không cho phép có tình với họ.” Thấy ánh mắt mập mờ của họ, hừ, canh ta như gà mẹ vậy.

Hắn dắt tay của ta đi tới trước xe ngựa, đổ mồ hôi, mỗi người ở đây mặc dù đều rất có phong độ cùng nhau chuyển mắt sang nơi khác, ta cũng không tin bọn họ không nhìn thấy chút gì, hắn thật muốn truyền tin ra, muốn cho bọn họ một cảnh cáo: nữ nhân này là của Hoàng đế ta, không cho phép các người tơ tưởng, cũng phải ngăn cản những người khác tơ tưởng về nàng.

Nhưng mà khiến ta cao hứng là, hắn rót cuộc nói ra lời kết: “Nhớ, chơi hai ba tháng mệt mỏi hãy về nhà, đừng ở mãi bên ngoài, nghe được không?” Ta vui vẻ gật đầu. Cuộc sống tốt đẹp, ta tới đây.

Thấy vẻ mặt như thế của ta, hắn thở dài, nghiêm mặt nói: “Thấy tiểu sinh anh tuấn, không thể không chớp mắt, không thể nói chuyện với hắn, không cho tới ăn cơm. . . . Nhất là uống rượu.”

“Có thể bỏ trốn với hắn không?” Ta ghen hờn nhìn trần trời, cười hỏi.

Hắn mở to hai mắt, làm một vẻ mặt dữ tợn.

Ta cười lên xe đi.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Hương Lâm

Ta là đứa trẻ lớn lên ở nông thôn huyện Trường Sa, quen Diễm Lâm vào năm 93, ta mười một tuổi, nàng ấy mười ba tuổi. Chúng ta đều là học sinh học trường trung học cơ sở trong trấn. Lần đầu tiên gặp nàng, nàng học lớp tám, đôi mắt to lớn, cao gầy, da lại tái nhợt dọa người.

Khi đó ta mới vừa vào lớp 6, người ta đều cười ta thăm mền Đường Quân học lớp 8. Đường Quân lớn lên chung thôn với ta, ta và anh ấy cùng nhau đạp xe đi học tan học, đáng dấp Đường Quân anh khí mười phần, là tiểu vương tử trong suy nghĩ của tất cả bạn học nữ. Chỉ là khi đó da mặt mỏng, người ta nói mấy câu ta liền đỏ mặt không để ý đến anh ấy nữa.

Vậy mà, trong lớp Đường Quân có một cô gái, lại không có ký chút nào cùng Đường Quân còn có một người bạn nam khác tên Trần Quân cùng học sau giờ tan học, Trần Quân đó cũng là con nhà giàu có ở trấn trên, đáng dấp cũng rất đẹp mắt, cha mẹ đều là nhân viên công vụ.

Ta thấy rất kỳ quái, tại sao ta và Đường Quân cùng học thì có người cười nhạo, mà nàng thoải mái ngày ngày cùng nhau chơi đùa với họ, lại không ai oán thâm. Hỏi một bạn học nữ nhiều chuyện, bạn học nữ kia cười: bạn không thấy cô ta và bọn họ xưng huynh gọi đệ sao? Cô ta không thể thích họ.

Sau đó, ta từ từ biết từ các bạn học, nàng vốn có gia cảnh cực tốt, thuộc về nhà giàu mới nổi ở trấn trên, nhưng sức khỏe nàng không được tốt, cho nên nhập học trễ, lại rất được sủng ái trong nhà, cho nên cũng rất bướng bỉnh, lại là hàng xóm với Trần Quân, cho nên mỗi khi về nhà bọn họ đều đi chung.

Sau đó có một hôm tan học, sắc trời đã tối, gặp phải ba người bọn Đường Quân, Đường Quân hỏi ta: có muốn cùng nhau về nhà hay không? Ta có chút chần chờ, nàng cười: có phải bạn sợ các bạn học nói gì hay không? Bạn để ý lời nói của những tiểu quỷ kia à? Nghe được giọng điệu như người lớn của nàng, ta cũng cười, vì vậy, bắt đầu lữ trình cùng nhau học của bốn người.

Sức khỏe của nàng quả thật không tốt, mỗi học kỳ đều ngã bệnh xin nghỉ 2 - 3 tuần lễ. Nhưng nàng rất thông minh, việc học không hề bị tuột. Trong lòng ta ghen tỵ: tại sao nàng bình thường luôn miễn cưỡng, nghe nói trong lớp cũng thường ngủ, nhưng thành tích chung quy đều đứng top trong lớp.

Vậy mà, nàng đối đãi ta cũng rất tốt, có món ngon hay trò vui, đều chia sẻ với ta. Nàng cười nói, không thích những bạn nữ cùng lứa, còn nhỏ tuổi mà quá mức nhiều chuyện, nàng cũng khen ta hiểu chuyện. Ai, đứa bé nhà nghèo, nào có không hiểu chuyện hay sao?

Đến năm nàng lớp 9, việc buôn bán của cha nàng xảy ra chuyện, nghe nói là trốn thuế. Bạn học trong trường đều truyền nhau nhà nàng xuống dốc. Các bạn học cũng dần dần không để ý nàng, cảm thấy nàng là một tiểu thiên nga bị đánh vào phạm trần. Nhưng ta thấy nàng vẫn lạnh nhạt, vẫn đi học tan học. Ta không có để ý tin đồn, vẫn chơi đùa cùng với nàng. Sau đó một ngày, ta và nàng đơn độc kết bạn về nhà, nàng thở dài: thì ra là địa vị của một người ở trong xã hội, hoàn toàn có quan hệ trực tiếp với việc hắn có bao nhiêu tiền. Thấy ánh mắt khó hiểu của ta, nàng cười: về sau chúng ta đều phải làm người có tiền, không thể chịu khổ vì không có tiền nữa.

Cha của nàng bỏ tiền nên cũng không phải ngồi tù. Việc này ở nông thôn của chúng ta mà nói là rất bản lĩnh, nhưng tiền của nhà nàng quả thật không còn dư lại bao nhiêu, nghe nói nhà nàng đã bán đi căn nhà lầu bốn tầng ở trên phố. Cả nhà dọn về nhà cũ.

Lần đầu tiên nàng mời ta đến nhà nàng chơi, chính là đến nhà cũ, ta vừa nhìn, cái gì mà nhà cũ, nhà cũ của nàng còn xinh đẹp hơn nhà ta gấp mấy lần. Thấy ánh mắt kinh ngạc của ta, nàng cười: lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, đáng tiếc đã là cái thùng rỗng rồi. Thấy ta tới, người nhà nàng đều rất khách khí, một nữ sinh mười bốn tuổi như nàng, nhìn thấy ba còn có thể ăn vạ bò lên trên người muốn tiền xài vặt, thấy cha con vui đùa, lần đầu gặp được ông chủ lớn, ta thật sự kinh ngạc, thì ra, ông chủ lớn không phải không có nhân tính như trong tưởng tượng, cũng cưng chiều con gái!

Sau này trấn chúng ta cũng xoay người, người có tiền càng ngày càng nhiều, nhưng nhà nàng không hề vinh quang trở lại, bởi vì ba nàng gặp tai nạn xe cộ đã qua đời. Bất tri bất giác lại lên cùng trung học phổ thông, rồi lại vào chung đại học. Quan hệ của ta và nàng vẫn ổn định duy trì. Con gái 18 thì thay đổi, nàng càng lớn càng xinh đẹp, sức khỏe lại vẫn không tốt, người nhà của nàng không mấy chào đón nàng, nghe nói, là bởi vì nàng một thân một mình được tình thương của cha, lại thường ngã bệnh, chữa bệnh và đi học đều phải tốn tiền, trong lòng không thẳng bằng.

Nàng tốt nghiệp trước, ta hỏi nàng làm cái gì, nàng nói, vào công ty rèn luyện rèn luyện. Vì vậy nàng trở lại trấn trên, đến làm thư ký trong một công ty sản xuất nổi tiếng cả nước. Nàng làm hơn nửa năm, dứt khoát lui người, đến một công ty nhỏ làm thư ký, dễ dàng. Ta không hiểu, hỏi nàng tại sao. Nàng cười, công ty lớn chính là một xã hội nhỏ, tranh đấu gay gắt, khắp nơi đều là người ăn thịt người, ta sợ chịu khổ, địa phương nhỏ sạch sẽ hơn. Một năm sau, ta cũng tốt nghiệp, ta không để ý những thứ kia, một mình đến phòng tiêu thụ của công ty đó làm việc. Năm đó, ta 21 tuổi, nàng 23 tuổi.

Ở công ty, ta biết được thế giới người ăn thịt người như lời nàng nói, cảm thấy sợ hãi. Lúc này, có một người đàn ông đến gần cuộc sống của ta, anh ấy là quản lý của phòng chúng ta - Chương Quân, mới 33 tuổi, cũng là người rất có tài cán. Anh ấy lần lượt hoặc sáng hoặc tối giúp ta, dìu dắt ta. Nhìn thấy ta và anh ấy càng ngày càng thân, nàng liền than vãn: cậu xong rồi, cậu vạn kiếp bất phục.

Ta cười nàng là Lâm muội muội, nhạy cảm đa nghi. Vậy mà. . . Một năm sau, ta thật nhào vào lồng ngực của Chương Quân, bất kể con trai 10 tuổi của anh ấy gọi ta chị Lâm, bà xã của anh ấy gọi ta cô Tiểu Hường. Ta không sợ tất cả mọi người coi thường, chỉ có nàng, ta hi vọng lấy được chúc phúc của nàng. Nàng không nói, chỉ than thở nhưng không nói thêm gì nữa.

Đảo mắt lại một năm. Lúc này, nàng nói cho ta biết, nàng không làm ở công ty nữa, muốn đến nội thành Trường Sa mở tiệm, ta lấy một chút tiền Chương Quân cho ta vui vào trong tiệm bán quần áo tên ‘ Nữ trang - nữ sắc ’ ở đường nam Hoàng Hưng thành Trường Sa này. Vừa mới bắt đầu chỉ là vì giúp nàng một tay, hai năm sau, chuyện của ta và Chương Quân bị truyền ra, gặp người nhà và bạn bè phỉ nhổ, ta chỉ có thể buông tha công việc, cùng nàng gây dựng sự nghiệp.

Một đường xem ra, nàng từ thiên kim sung nữ lúc đầu, càng về sau bị người thân không để ý, nàng cũng vẫn kiêu ngạo, sáng sủa, tuy có phần khiếm khuyết. Gặp phải khó khăn nàng bình thường đều tránh né. Sau đó, nàng bắt đầu tin Phật, thường cầm một quyển kinh Phật, nàng nói, đây là một tín niệm, duy trì cuộc sống của mình, nhắc nhở mình khổ lắm tất đến ngày sung sướng.

Thời gian ở trong tiệm với nàng rất vui. Trước người khác, nàng sáng sủa hào phóng, tinh xảo đặc sắc. Sau người khác, nàng cảm tính cô tịch. Ta và nàng nâng đỡ lẫn nhau, chỉ vì hết sức khiến mình sống được vui vẻ hơn.

Nàng cũng là nhân vật nổi tiếng trong trấn ta. Là một người xinh đẹp, sức khỏe không tốt, từng yêu đương mấy lần, lần oanh động nhất, đã đính hôn, hai phe cũng xếp đặt bữa tiệc, nhưng nàng lâm trận bỏ chạy, không thể không nói, việc này cần rất nhiều dũng khí.

Sau đó nàng nói cho ta biết, đàn ông của nàng, phải có lồng ngực rộng rãi như cha nàng, thành thực chừng chạc. Vạn vạn không thể tạm bợ cả đời, nếu không, thà thiếu chớ lạm.

Mất thấy sức khỏe của nàng ngày càng suy yếu, ta khuyên nàng phải yêu sức khỏe, không thể thường uống rượu, nàng cười cười không nói. Nàng nói: còn sống chính là kỳ tích, vui vẻ là được rồi. Còn nói: cả đời của ta, có lẽ cứ như vậy. Nếu như đời sau có cơ hội, ta nhất định phải sống oanh oanh liệt liệt, sống tự do tự tại, tìm người yêu, đừng cảm ở chung với nhau, nghĩ yêu liền yêu, tuyệt không uất ức mình.

Năm 2006, ngày 20 tháng 9 là một ngày làm người ta trọn đời khó quên. Một buổi sáng tinh mơ nàng từ Nam Nhạc chạy về Trường Sa, thân thể vốn yếu đuối càng thấy mỏng manh. Lúc đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị dọn tiệm, chánh phòng của Chương Quân dẫn người giết đi vào, ta đuối lý, chỉ mặc kệ họ, không nói một câu chịu quyền đâm cước đá. Vậy mà, Diễm Lâm ám ức thật lâu, có lẽ vừa mệt vừa tức, hẳn là giận dữ công tâm, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Chết lặng mặc cho xe 120 chở chúng ta đi tới bệnh viện Tương Nhã. . . Ở ngoài phòng bệnh nguy hiểm cao, chỉ có một mình ta cô đơn ngồi, còn có một vách tường ngăn cách bên trong phòng bệnh, biểu hiện của trái tim càng lúc càng nhảy chậm, ta vừa kinh vừa sợ, chỉ sợ nàng không trở về nữa, càng nghĩ càng nóng lòng, không khỏi đau khóc thành tiếng, đang khóc quá chừng, đột nhiên cảm thấy có người nhìn ta, ta ngẩng đầu nhìn lên, trong hành lang bệnh viện không có một người, thút thút cúi đầu, chỉ thấy trên đầu có ánh vàng tràn ra, ta ngửa đầu nhìn lại, một tiểu đồng mặc cổ trang đang lơ lửng giữa không trung, ta cũng không cảm thấy sợ, chỉ ngơ ngác nhìn. Hắn cười cười hắng giọng nói: tỷ tỷ kia linh hồn của nàng đã có bắt đầu mới, nàng bảo cô không cần lo.

Ta sững sờ: đây là người từ đâu đến? Sao ta nghe không hiểu?

Đồng tử đó trọn mắt há mồm nhìn ta: thật là người không có tuệ căn, tự cô xem đi! Phất tay giường lên, chỉ thấy bên ánh vàng kia hiện ra một màn ảnh lớn, phía trên rõ ràng hiện lên đại viện vừa cổ đại vừa hiện đại, hồ nhân tạo dưới đại thụ, một vị nữ tử ăn mặc cổ trang hoa lệ vui vẻ ngồi trên xích đu, một nam tử hoàng bào ở cạnh dịu dàng nhìn nàng, thỉnh thoảng khi sức lực xích đu yếu bớt thì hắn tự tay đẩy, xích đu lại nhộn nhạo, nữ tử kia càng cười vui vẻ hơn, ánh mắt nam tử càng dịu dàng, khóe miệng cũng không tự giác cong lên.

Ta đang kỳ quái, xem cái gì chứ, màn ảnh này dần dần đến gần nhân vật, từ từ, đối mặt gương mặt phóng đại vô hạn của cô gái trên xích đu, ta hoảng hốt, trọn mắt hốc mồm. Cô gái mặc cổ trang này, không phải Diễm Lâm thì là ai?

“Nàng muốn ta chuyển cáo với người, nàng lại bắt đầu cuộc sống mới, hi vọng người cũng sống tốt, cứ như vậy, lời của ta đã hết.” Dứt lời, bóng dáng đồng tử đó dần dần nhạt đi. Trong lúc bất chợt, chỉ nghe bên trong phòng bệnh vang còi báo động không ngừng, sau khi bác sĩ trực ban nghe vội vàng chạy tới, kiểm tra một phen liền lui ra sau, nói xin lỗi ta: thật xin lỗi, thể chất cô ấy cực kém, chúng tôi tận lực.

Nhìn người đến người đi, ta cứ nhiên không có rơi một giọt nước mắt, nhìn Chương Quân vội vã chạy tới từ đầu hành lang kia, ta nhẹ nhàng tựa vào trong ngực anh ấy, chậm rãi hỏi: hoặc là anh kết hôn với em, hoặc là anh thả em, tự anh chọn đi!

Anh ấy ôm chặt ta, chôn ở cần cổ ta: chúng ta kết hôn đi!

41. Chương 41: Chuyển Đi Giang Nam

Con người còn sống để làm gì?

Hẹn hò? Yêu đương? Hưởng thụ? Trách nhiệm? Nghĩa vụ? Dĩ nhiên đối với tất cả mọi người mà nói, xuyên qua chỉ có ý nghĩa ở 3 loại đầu, hẹn hò, yêu đương và hưởng thụ.

Ngồi ở trong xe ngựa to thoải mái hào hoa, ta liền không tự chủ được suy nghĩ lung tung. Nói thật, kể từ khi ta đi tới nơi này, chưa từng nghĩ tới phải tận trách nhiệm vụ nghĩa vụ. Thỉnh thoảng hồi tưởng lại, mình cũng hơi xem thường mình.

Không thể không nghĩ tới, có cần đọc vài câu Hồng Lâu Mộng cho người cổ đại nghe, để những người cổ đại này kinh ngạc một phen hay không, nhưng. . . . Làm người ta thất vọng chính là, ta cũng không nhớ toàn bộ, thơ văn của Mao chủ tịch đã bị bà bà dùng cũ rồi, ta cũng không biết nàng ấy đã dùng bài nào, bỏ qua bài nào, nhưng theo trình độ thông minh của bà bà ta, đoán chừng đã dùng gần hết rồi.

Hay là hát vang Kim Khúc Đại Toàn ở Đại Hán triều, hướng dẫn Gia Tĩnh theo bài này. Nhưng một lần duy nhất nhỏ giọng ngâm nga người ngốc ở bến tàu tại Phượng Hoàng biệt trang, bị trưởng công chúa nghe được liền hỏi: muội muội rất khó chịu sao? Kể từ đó không còn chút lòng tin. Vẫn là thế kỷ 21 tốt, ông cụ bảy mươi ngồi trên ghế nghỉ ngơi trong hẻm nhỏ thỉnh thoảng cũng sẽ rỗng kèn đôi câu: "Cô là hoa hồng của tôi cô là hoa hồng của tôi

”

Có lẽ múa cột là một ý thật tốt, tiếc nuối chính là, sức khỏe của ta trước khi xuyên qua vốn yếu đuối, ca múa nóng bỏng tất nhiên là xin miễn cho kẻ bất tài. Dĩ nhiên, phải cảm tạ rất nhiều đại tiên, không cho ta xuyên đến thanh lâu làm môn bài (cô nương nổi nhất), nếu không. . . . Ta cũng không tin có nữ nhân nào từ thế kỷ 21 xuyên qua lại giỏi cả ca múa. . . . Dĩ nhiên, tình hình như thế vẫn rất nhiều ở trên Tấn Giang!

Hay là dời chính sách kinh tế mới ở thế kỷ 21 đến Đại Hán triều, chế tạo Đại Hán triều thành một nước bá chủ ở phương đông, nhưng. . . . Xin lỗi các bằng hữu đang xem, ta học quản trị doanh nghiệp, lại chỉ học được nửa, những kiến thức vô sản này lấy ra nhất định làm trò cười cho người trong nghề.

Hay là xuyên đến thời loạn thế, ta có thể run run nói đến binh pháp Tôn Tử, 36 kế, buồn cười nhất chính là, ta là một thanh niên lười biếng tới từ thái bình thịnh thế không làm được gì, ra chiến trường làm quân sư? Suy nghĩ thôi thì toàn thân đã phát run, nói ra càng buồn cười.

Lại than thở, xuyên qua không gặp thời.

Lượn tài tình, xin thứ cho ta nói lời thật, học vấn của một cô nương ở trên đường cũng hơn ta, bàn về kiến thức, ta có lẽ hơn các thiên kim tiểu thư không rời cửa nhà một chút, là nữ tử xông pha bên ngoài, trời nam đất bắc không gì không biết, chưa từng thấy ít nhất cũng đã nghe mấy người khác nói mà. Cá nhân ta cảm kỳ thư họa không có gì tinh thông, chớ hơn các nàng có lẽ là ta đã từng xem TV và internet, mấy thứ này là đồ tốt, lục đục đầu óc, cuộc đời bách thái, thiên văn địa lý, muốn biết cái gì liền có cái đó.

Có lẽ chỗ tốt duy nhất là ta được học ở thế kỷ 21, cư xử ngang hàng, không nhân nhó, không làm bộ làm tịch, được hay không đều tốt, trong lòng có tính toán. Không vui cũng sẽ tìm thú vui trong cuộc sống bình thân, tự mình thoải mái vui vẻ. Có lẽ Gia Tĩnh để ý ta cũng do điểm này. Yêu liền muốn ở chung, không có những ý tưởng nắm tay một đời một thế. Lúc khó chịu, cũng sẽ tìm nhàn việc vui, tuyệt không uất ức mình.

Nhìn Triệu Hàm ngủ say bên cạnh, liền bỏ tấm vải thêu hoa màu xanh đang dang dở xuống, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho nó, rồi điềm tĩnh tiếp tục thêu hoa, Phi Hồng ngồi bên kia, đã sớm buồn ngủ, đang ngủ gà ngủ gật.

Không khỏi buồn cười, suy nghĩ một chút Triệu Hàm cũng đã tròn năm tuổi rồi, con cháu quý tộc ở cổ đại, trưởng thành sớm kinh người, ngày đó Gia Tĩnh đưa ta đến trước xe ngựa, Triệu Hàm khéo léo gọi bệ hạ, vừa mới bắt đầu có hơi lúng túng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh.

Mà ta cũng thấy rất lạ, có phần lo ngại, trải qua nhiều mưa gió thế, nếu Triệu Hàm cảm thấy mâu thuẫn với hoàng đế như những đứa bé bình thường khác, ta sẽ rất nóng lòng, nhưng nó lại giống như không có chuyện gì, sợ nó dưỡng thành tật xấu lòng dạ sâu đậm từ nhỏ, ta gấp hơn, phản ứng bình thường như thế, bọn họ không thấy gì, mà ta lại cực kỳ lúng túng. Thật là làm mẹ không dễ gì.

Tha thứ ta, ta là người ích kỷ đam mê hưởng thụ đời sống vật chất, ta thích không khí yên tĩnh lại an tường, dựa sát vào tấm da hổ phía sau, thuận tay bỏ lò sưởi trong tay xuống, cầm lấy ly nhỏ bằng vàng trên cái bàn tinh xảo bên cạnh lên, uống một hơi cạn sạch nước trong ly, đi tới mặc cho Lục Ngạc hầu hạ cởi áo khoác xuống, chui vào chăn của Triệu Hàm bên cạnh, nghỉ trưa là cách dưỡng nhan tốt nhất. . . .

Dẫn theo đám người này xuôi nam, đoán chừng đã náo loạn cả nước rồi, Đoan Kính vương phi như ta, lúc này đã vang danh khắp nơi, ta cười khổ.

Nghĩ cũng biết những cấm quân thị vệ này là thân vệ của hoàng đế, bình thường lúc nào cũng sống an nhàn sung sướng, hôm nay phải theo vương phi mờ ám như ta đi xa, cũng thật mất thân phận, cho nên lúc nghỉ ngơi ở trạm dịch dọc đường đi, liền chia 2000 thị vệ làm ba ban thay phiên làm việc, trừ cảnh cáo bọn họ không được nhiều dân, không được lấn át người, những trò như uống rượu cá cược, đều không cấm, coi như là ngầm cho phép, thêm với lúc ấy Hoàng Đế Gia Tĩnh tự mình đưa ta đến trước xe, lại đích đặc mang tín vật ngọc bội Bàn Long trên người mỗi ngày, cho nên thái độ của bọn thị vệ cấm quân cũng cực kỳ cung kính, ta lại thân thiện, không câu nệ tiểu tiết, nên suốt đường đi cũng tích được danh tiếng tốt.

Bởi vì người đông thể mạnh, thỉnh thoảng vén rèm cửa sổ thì chỉ nhìn thấy áo vàng hàng loạt, nghe Lục Ngạc mơ hồ ám hiệu: đường đường Đoan Kính vương phi cũng không thể mất thể thống của Hoàng thất, cho nên không thể ngày ngày nhìn ra bên ngoài, hướng chỉ nhìn tới nhìn lui, phong cảnh hai bên đường cũng chỉ như vậy, nhất thời phiền lòng, hạ lệnh đi nhanh, không trì hoãn quá lâu trên đường.

Chu Bột là một người rất có chủ kiến, năng lực sinh tồn ở dã ngoại cực mạnh. Ngày đầu tiên mọi người không để ý vấn đề ăn uống, ăn đại một bữa ăn bình thường, ban đêm lúc ở trạm dịch hẳn liền thả bò câu cho huynh đệ ở doanh Bộ Binh. Cả đêm ra roi thúc ngựa đưa đến hơn mười binh lính ưu tú chuyên lo bếp núc. Ta hưởng qua thủ nghệ của bọn họ, cũng tạm được, nhưng Phi Hồng không quen nhìn ta ăn chung nổi cơm với mấy đại lão gia này, mỗi lần đều mặc nam trang ra, tự nấu ăn thêm, ám vệ Trần Nhất, Trần Nhị thật có lời. Ở đâu cũng là một vấn đề, thử hỏi có cái trạm dịch nào có thể dung nạp hơn hai ngàn người mỗi lần? Theo như ý Chu Bột: các huynh đệ đều phải không sợ khổ, dựng lều ngủ ngoài đồng cũng được. Sau đó ta nhìn không nổi nữa, liền nảy ra ý, mỗi lần gần trời tối, thì cho 200 tên thị vệ chạy tới trạm dịch dàn xếp vấn đề nghỉ đêm của ngàn người trước, vào đêm thì chia ban ra tuần tra, cũng được một thời gian, nhưng đồ dùng chăn màn của đoàn người cũng là vấn đề, sau đó tạm thời thêm vào năm chiếc xe ngựa lớn, mới miễn cưỡng coi như là đầy đủ hết.

Qua mấy ngày, ta liền tâm phiền ý loạn, viết một lá thư cho Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ tôn quý nhất Đại Hán triều, lấy ra tinh thần viết luận văn tốt nghiệp năm đó, lưu loát tới 5000 chữ, trọng điểm trình bày nhân số thị vệ đông đảo dẫn tới đủ loại tệ đoan và hiệu ứng xã hội không tốt. Cuối cùng hỏi một câu: đã quên ta chưa? Cuối cùng dán thư lại dâng hoàng, thuận tay ném cho Chu Bột, phân phó một tiếng: giao đến tay hoàng đế bệ hạ. Hẳn sẽ sốt, lập tức lĩnh mệnh đi.

Thơ hồi âm của tiểu tình nhân Gia Tĩnh truyền tới rất nhanh, ta hào hứng mở ra xem, tức gần chết, nói như không nói. Bên trên chỉ có mấy câu trả lời đơn giản chắc chắn: ta rất nhớ nàng! Tất cả như cũ! !

Không dám quên! ! Không thể quên! ! ! ! Bỏ qua một đoạn lớn, cuối cùng cũng tới một câu: trẫm không ngại tiểu Linh Tuyết gọi trẫm là Kiệt lang.

Hắn thật là rất dứt khoát, còn học rất tốt mấy cái dấu chấm than ta dạy. Giương mắt nhìn nhìn phong thư này, thở dài nhét vào coi như xong chuyện.

Ta trong cơn tức giận, liền nhắm mắt làm ngơ, kết quả hai ngàn thị vệ này, cư nhiên cũng không khiến ta quan tâm, không biết tìm đâu ra ngựa, cả đường đi nhanh, thật cũng không chậm, nhưng mà chiếc xe ngựa sang trọng này của ta lại đi chậm, nửa tháng mới tới mục đích —— Ứng Thiên (tức Nam Kinh). Hôm đó, là ngày 29 tháng 4 năm Gia Tĩnh thứ 5.

Quy ra dương lịch, Ứng Thiên lúc này, ước chừng là Nam Kinh năm 1398~1400, bởi vì những năm đầu Đại Hán triều khai quốc định đô ở Ứng Thiên, cho nên mới xưng Nam Kinh hoặc là Sơ Đô.

Nhà cũ của Trương gia chúng ta ở bên bờ hồ Mạc Sâu, rất gần sông Tần Hoài, bên sông Tần Hoài là chỗ tụ họp của quý tộc thế gia, nghe nói cũng là địa phương nổi tiếng cho văn nhân và khách tụ tập ăn chơi. Đoàn người chúng ta vào thành từ cửa bắc, lồng lộng hùng dũng đi tới Trương phủ. Đi ngang qua miếu Phu Tử, ta lại lên tinh thần, nhìn qua những khe áo màu vàng, vẫn là lúc buổi sáng, vốn tưởng rằng bên sông Tần Hoài đang yên tĩnh, nhóm danh kỹ còn đang nghỉ ngơi.

Nhưng ta nghĩ sai lầm rồi, cũng không biết là ai để lộ ra hôm nay phượng giá của Đoan Kính vương phi và mấy ngàn cấm quân thị vệ vào thành, cả thành oanh động, từ quý tộc quan viên trong thành, cho tới bình dân bách tính, người buôn bán nhỏ, tất cả đều tập trung hai bên đường từ cửa thành đến Trương phủ, những cô nương trên thuyền hoa, nào là danh kỹ, ma ma, tất cả đều đứng ở bên ngoài thuyền hoa quan sát, hồng xanh lá đủ màu, làm cho người ta hoa cả mắt. Cũng thật may là cấm quân thị vệ kiến thức nhiều, không kiêu ngạo không tự ti thậm chí là hiền ngoan đi tới phủ.

Ta rốt cuộc hiểu rõ, tốc độ truyền bá lời đồn đại ở xã hội phong kiến, cũng không chút thua kém báo chí, TV, Internet, các phương tiện truyền thông ở xã hội hiện đại, trải qua những sự kiện ở kinh thành, tin tức Hoàng đế mê luyến Đoan Kính vương phi Trương Linh Tuyết đã lưu truyền rộng rãi khắp nơi, quả thật tới nông nỗi không ai không biết, không có người không hiểu. Ngay cả mấy tên ăn mày bên cạch5, cũng đều bàn luận xôn xao, lén lút chứng thực.

Thật vất vả mới đến trước phủ, cửa chính mở rộng, từ trong khe xe chỉ thấy con sư tử đá trước cửa được treo gắm đỏ thắm, người làm bên trong cửa đồng loạt quỳ đầy đường, xe dừng lại, Lục Ngạc nhìn ta một cái, ta hơi gật đầu, nàng liền xuống xe ngựa, đi tới qphía trước tổng quản đang quỳ gối, nói: “Vương phi nương nương phân phó: đứng dậy cả đi, làm phiền các vị rồi, mọi người đi vào trước, vào phòng rồi hãy làm lễ.” Lục Ngạc ở bên cạnh ta, ít nhiều cũng là người quản lý cuộc sống, âm thầm cũng rất có uy nghiêm, ta nghĩ dựa vào vẻ thù mị của Lục Ngạc, nhất định có thể khiến các phụ lão hương thân trong thành Nam Kinh kinh ngạc, quả nhiên, nàng vừa lên, bốn phía đều hít khí lạnh, lời xã giao vang dội, rất là đặc sắc.

Sau khi xe ngựa dừng vài phút, liền tiếp tục đi thẳng vào cửa. Vừa vào cửa, liền có tổng quản Trương Hữu Tài và thím Tài đi tới hồi báo công việc.

Phụ thân Trương Hữu Tài là người trông ngựa cho lão thái gia, rất được tin tưởng, sau đó quốc gia dẹp yên, liền cho cha hắn làm Quản gia, sau đó Trương Hữu Tài lại nhận chức của phụ thân, hôm nay tuổi tác đã cao, đặc biệt ở lại nhà tổ dưỡng lão, thuận tiện quản sự.

Con lớn nhất của Trương Hữu Tài, chính là quản gia Trương phủ ở kinh thành rồi, đáng tiếc đã mất trong vụ hỏa hoạn Trương phủ lần đó. Lúc này thấy dáng vẻ xúc động của Tài phụ, ta không đành lòng để hai người bọn họ quý ta, đặc biệt miễn đại lễ, lại bảo Phi Hồng an bài ban thưởng ghé ngồi.

Hai cụ thấy ta, vừa cảm động vừa kính nể, không dám lớn tiếng. Tài phụ nhìn ta, rơi lệ đầu tiên: “Ban đầu xảy ra hỏa hoạn trong kinh, lão nô vốn nghĩ Trương phủ thế là hết, nào ngờ tiểu thư ngài còn có tạo hóa như thế, thật là tổ tiên tích đức nha.” Đỗ mồ hôi đầy !@, @! ! ! Ta nhìn Trương phủ từ trên xuống dưới, ngay ngắn rõ ràng, khách khí một phen, lại bảo Lục Ngạc cho thưởng, liền lấy cớ đi đường mệt mỏi, bảo bọn họ lui xuống, trở về viện đã chuẩn bị cho ta ở hậu viện, bài biện quá mức quen thuộc, trong sân ngoài sân đều giống bộ dáng của Ý Tuyết viện ở kinh thành, vào sương phòng, bài biện bên trong càng thêm không khác

phòng ngủ của ta ở Như Ý viện trên đảo Hương Tạ. Không khỏi cười lạnh một tiếng, đi tới phòng khách trầm giọng phân phó Lục Ngạc: “Mời Chu Bột đi vào.”

Mùi thơm tản mát trong phòng làm người ta thoải mái, ta nhàn nhã ngồi ở trên ghế thái sư trải da hổ uống ngự trà tiến cống, thảnh thơi lại đùa chơi ngọc bội Bàn Long ngự tứ. Chu Bột thần sắc khấn trương cung kính đứng ở phía dưới. Trong phòng yên tĩnh mà. . . . Bức bối.

42. Chương 42

Chu Thống lĩnh thấy ta nửa ngày không biến sắc, cười lạnh nói: “Nương nương có gì chỉ thị? Ty chúc nhất định không từ.” Ta cười lạnh: “Nào dám chỉ thị Chu Thống lĩnh, Chu Thống lĩnh là người quan trọng bên cạnh bệ hạ mà.”

Hắn vội vã góp lời: “Nương nương là người được bệ hạ coi trọng nhất, dĩ nhiên đều nghe nương nương.”

“Chu Thống lĩnh thật là hiểu tâm tư của bệ hạ, chuyện gì cũng suy nghĩ chu đáo cho bệ hạ.” Hắn sưng sốt, vội vàng cúi đầu: “Tất cả điều bệ hạ làm đều là vì nương nương, phàm là chuyện của nương nương, thì đều là chuyện của bệ hạ.” Nô tài thật trung thành.

Ta ngồi nghiêm chỉnh, đặt ly trà xuống trực tiếp hỏi tới: “Cho nên tất cả đã sắp xếp xong xuôi trước khi ta rời kinh rồi à?”

“Ừ, lúc bệ hạ nghe nương nương muốn ra kinh giải sầu thì suy nghĩ một đêm lên, rồi bảo ty chúc an bài tất cả công việc cho nương nương trở về tổ trạch.”

Ta cau mày: “Hai ngàn thị vệ đó thì sao?”

Hắn ngần ngại, nhìn ta một cái, lại cúi đầu nói: “Trong triều có vài lão thần tử, không phục bệ hạ hết lòng đối đãi nương nương như thế, nên trăm phương ngàn kế muốn làm khó nương nương, ý của bệ hạ là dùng những người này để hù dọa đám chó không có mắt kia.”

“Nói vậy nhân số của đám chó đó chắc không ít?” Ta cười.

Thần sắc hắn càng thận trọng: “Bệ hạ nói rồi, nương nương chỉ cần vui đùa là được, chờ qua hai ba tháng, chuyện gì cũng xong.” A, thì ra hắn dứt khoát đồng ý ta ra kinh như vậy, là muốn mượn chuyện này để có chút hành động ở trong triều. Lại kinh sợ ta đi ra thì có người biến đổi phương thức làm khó ta, cho nên cho bọn thị vệ giống trống khua chiêng đi theo ta.

Hắn. . . . Thật coi trọng ta như vậy sao?

“Ban đầu tấn bản phi thành Đoan Kính vương phi, có những đại thần nào dị nghị?”

“Ừm. . . Hoàng thần tướng, Cát thần tướng cũng rất có phê bình kín đáo.” Hắn nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta ra khỏi thành thì bệ hạ đã thuyết phục được hai vị đại nhân.”

Ừ, lực độ của sự ‘ thuyết phục ’ này còn cần nghiên cứu.

Ta hơi suy tư: “Trong Nam Kinh, muôn người đều đổ xô ra đường là vì sao?”

Hắn cười khổ: “Ty chúc xem chừng, cũng là ý của bệ hạ, ban đầu truyền thuyết Phượng Hoàng đã truyền lưu khá xa, hôm nay bệ hạ muốn cho nương nương nhập chủ Trung Cung, cho nên lại truyền chuyện này ra trong dân chúng.”

Nhập chủ Trung Cung, chỉ có mình hắn muốn, cũng không quản ta có nguyện ý hay không, ban đầu ở đại điện, ta nói không muốn, xem chừng hắn cho là ta kiêu cách, nhưng ta thật sự không muốn vào nơi quỷ quái không thấy ánh sáng kia.

Ta càng tò mò một chuyện khác: “Sao chuyện trong truyền mà người lại nói cho ta nghe rõ ràng như thế?”

Chu Bột lúng túng cười một tiếng: “Ban đầu nương nương sai ty chức đưa tin cho bệ hạ, sau đó bệ hạ trả lời thư cho nương nương thì cũng nói mấy câu với ty chức: bảo ty chức giải nghĩa nguyên nhân cho nương nương, không thể để cho nương nương bị tức giận.” Hóa ra là ta tự mình tức giận thật lâu, hẳn đã sớm chuẩn bị xong giải thích, chỉ là ta luôn bảo trì bình thần, chẳng quan tâm.

Ta phát tay một cái, ý bảo hắn đi xuống.

Được Lục Ngạc Phi Hồng hầu hạ, thay bộ áo ngủ, chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, liền nằm xuống ngủ.

Ở trong hoàn cảnh giống thật mà là giả này, ta ngủ không sâu, nhìn ánh trăng bên ngoài đang sáng, ta khoác y phục đi vào trong sân, ngồi ở trên băng đá gần người.

Nhìn ánh trăng, không khỏi nhớ nhung ban đêm sáng tỏ ở thế kỷ 21, giờ phút này có lẽ đang dọc theo đường lớn để ăn uống, tán gẫu trời nam đất bắc!

Nhớ tới trước kia đi ăn khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Trường Sa với Hướng Lâm thì không tự chủ được cô đơn, nàng ấy có khỏe không? Nghĩ đến đây, cất giọng phân phó: “Trần Nhất, tìm bình rượu ngon cho bản phi.” Ta chưa gặp hắn, nhưng khẳng định là, hắn nhất định ở trong bóng tối để hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ.

“Thời tiết cuối mùa xuân, vẫn còn nhiều sương, sức khỏe của nương nương quan trọng hơn.” Một thanh âm xa lạ phá vỡ sự trầm tư của ta, ta giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người áo trắng bồng bềnh ngồi ở trên nóc nhà, ánh trăng bao phủ, giống như thần tiên. Thấy ta nhìn hắn, người nọ liền phi thân, ngồi vào đối diện ta, để mấy cái vỏ rượu và hai cái ly xuống. Ta nhìn rõ liền có thể khẳng định: đây là một nam nhân đẹp. Chỉ thấy hắn lười biếng ngồi đối diện ta, ánh mắt ôn hòa, không biết sao, lại tưởng tượng ra bộ dáng sắc bén như ưng của hắn. Mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, gương mặt có góc cạnh tuấn mỹ khác thường.

Ta thở dài nói: nam nhân ở cổ đại, sao ai cũng đẹp thế?

Không khỏi cười: “Vị công tử này không biết đảm nhiệm chức vị quan trọng nào?”

Hắn sững sờ: “Chỉ giáo cho? Nương nương không sợ hãi chút nào, không sợ tại hạ là tên háo sắc sao?” Ta có thể khẳng định đây là một người rất tiểu bạch. “Bản phi bất tài, cũng biết được vài vị thị vệ bên cạnh, công tử có thể thoải mái ngồi ở đây, tự nhiên là có lai lịch.”

Hắn cười: “Nương nương quả nhiên cơ trí, tại hạ là Liễu Vô Yên.”

A, Liễu Vô Yên - hái hoa tặc đệ nhất giang hồ, khinh công vô địch, có tin đồn hắn tuần nhã phong lưu, sẵn vẻ đẹp vô số, đã nhìn trúng nữ nhân, thì không thể thất thủ. Ta có thể quen thuộc hẳn lập tức, là bởi vì sau ‘sự kiện gian phu’ ban đầu, Hoàng Đế Gia Tĩnh từng đưa tài liệu của mấy người tham gia cho ta xem, đối với người trong chốn giang hồ, nhất là đại đạo hái hoa, ta thật có hứng thú với hắn. Dĩ nhiên, ta cũng không dám nói với Gia Tĩnh, nếu không ta sẽ thảm. “Có thể khiến Liễu công tử tới đưa rượu cho bản phi, không đơn giản đâu.” Ta cười trêu nói.

Hắn đỏ mặt lên.

Ta kinh hãi, ở dưới ánh trăng còn có thể thấy rõ hắn đang đỏ mặt, vậy mặt của hắn khẳng định không chỉ đỏ một chút, hẳn cư nhiên đỏ mặt, người có thể khiến đại đạo hái hoa đỏ mặt, xác thực không đơn giản.

Hắn cẩn thận lấy ra một khối ngọc bội từ ống tay áo, ánh mắt dịu dàng nhìn chằm chằm nó, giống như nó chính là tình nhân cực kỳ yêu thích. Ta trợn to cặp mắt, nhìn hình phượng chạm trổ tinh xảo, ở ánh trăng chiếu xuống, tản mát ra ánh sáng nhu hòa, cảm thấy rất quen thuộc, suy nghĩ một lát, nghiêm mặt nói: “Bản phi ngu độn, không biết thì ra Liễu công tử cũng rất quen biết trưởng công chúa.”

Hắn giống như tiểu tử vừa biết yêu, bỗng nhiên nghe người ta nói tới cô nương trong lòng, lòng tràn đầy vui mừng xấu hổ mở miệng, ta âm thầm buồn cười, người này, cư nhiên cũng có một mặt như vậy.

“Trưởng công chúa có lời gì muốn giao phó sao?” Ta nâng một bầu rượu, rót ỉnh một ly.

Hắn cúi đầu, tựa như nhớ lại: “Nàng nói, ta nên tin tưởng người, cũng xin người tin tưởng ta. Còn bảo ta đưa cái này cho người.” Dứt lời đặt một miếng ngọc hình hoa hồng trong suốt ở trên bàn. Ta nhớ được miếng ngọc hoa hồng này, là đồ trang sức nàng đeo cho ta lúc ta và nàng vào cung gặp Dực Phong lần đầu.

Nhớ lại ban đầu, ta cũng cười: “Ta có tin người hay không, quan trọng sao?”

Hắn sững sốt, tiếp theo tự phụ cười một tiếng: “Nương nương tin tưởng tại hạ là tốt nhất, không tin cũng không sao.”

“Ta không tin người ngoài, nhưng ta tin tưởng trưởng công chúa.” Ta uống một hơi cạn sạch, trưởng công chúa đưa hắn đến bên cạnh ta, ta cũng không hiểu lắm là có ý gì, có lẽ là vì ta, hi vọng hắn có thể giúp ta, hoặc giả là vì hắn, hắn đang ở dưới mắt Gia Tĩnh, đoán chừng cũng không dễ sống. Có lẽ là muốn ta tìm một cơ hội, cho hắn một thân phận, mặc kệ như thế nào, quân cờ này của trưởng công chúa làm ta sững sốt không hiểu.

Đột nhiên nghĩ đến thân phận và địa vị của trưởng công chúa, ho một tiếng, giấu nụ cười hỏi: “Người có ấn tượng gì với trưởng công chúa?”

Hắn mờ mịt nhìn ta: “Tại hạ chỉ gặp nàng ấy một lần, nàng ấy là người tốt.” Hắn dừng lại, ta cười: “Bản phi có thời gian nghe chuyện xưa.”

“Ban đầu ta nhận tiền làm việc, nào ngờ chọc tới Hoàng thất, bị người của Âm Cung đuổi giết, lần đó nóng lòng, liền trốn vào Phượng Hoàng Sơn trang. . . .” A, thì ra là Gia Tĩnh vụng trộm xuống tay. Coi như người không ngu ngốc, biết chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.

Hắn dừng lại lần nữa, thấy sắc mặt ta như thường, tiếp tục nói: “Sau đó vẫn bị người của Âm Cung đuổi tới, ta chạy đến bên hồ, thấy một mình nàng đứng ở trong đình. . . . Ánh trăng đêm đó, cũng trong trẻo tốt đẹp như vậy. . . . Nàng quay đầu nhìn ta, ta giống như gặp được thần linh. . . .” A, cuộc gặp gỡ hoàng thất, ta rửa tai lắng nghe.

“Lúc ấy nàng cũng ngây dại, nhìn ta hồi lâu, nhìn thấy ám vệ sau lưng ta, nên nàng đưa phượng bội cho ta, người của Âm Cung cũng không còn làm khó ta, nhưng lại không cho ta ra khỏi Sơn Trang, rồi từ đêm đó, nàng cũng nữa chưa từng tới sơn trang nữa.” Giọng điệu của hắn cực kỳ tiếc nuối, giống như tim bị người khoét đi.

Thì ra là. . . . Cổ đại cũng có vừa gặp đã yêu, ta thảm thán, kể từ sau khi ta xuyên qua, tình tiết tiểu thuyết đều lần lượt xuất hiện trên người ta hoặc người bên cạnh, giống như cổ tích.

“Uống rượu.” Ta nâng ly.

Hắn nhàn nhạt ứng đối.

Uống say năm phần, ta giơ tay vỗ vỗ, Phi Hồng từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng đỡ ta dậy, đi vào nhà. Trong khoảnh khắc đóng cửa, vẫn có thể thấy được Liễu Vô Yên còn tiếp tục uống, cô đơn chiếc bóng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, gọi Chu Bột, hỏi: “Bệ hạ chuẩn bị làm gì Liễu Vô Yên?”

Hắn ngây người: “Liễu Vô Yên?” Ta cười lạnh: “Đừng nói với ta người không biết hắn là ai, đêm qua hắn uống rượu nửa đêm với ta, phiền mấy vị canh giữ ở bên ngoài, cực khổ chứ?”

Hắn lúng túng cười một tiếng: “Bệ hạ biết Liễu Vô Yên và trưởng công chúa có dây dưa, cũng không tiện nhúng tay, lúc đó trưởng công chúa tự mình tìm tới bệ hạ, bảo muốn lệnh hắn theo tới Nam Kinh, bệ hạ cũng không có nói gì, chắc là muốn cho nương nương giúp ra quyết định.” Chuyện gì đây chứ, toàn bộ rối loạn.

Ta cười cười: “Ừ, cũng không biết đêm qua, mấy vị đã nghe được chuyện gì?”

Hắn liền tiếp cười làm lành: “Ban đêm bọn ty chức cách khá xa, cũng không dám nghe, cho nên. . . .”

“Không có là tốt rồi, đi xuống đi.” Chuyện liên quan đến thanh bạch của trưởng công chúa, ta phải cẩn thận chút. Nhìn Chu Bột, Trần Nhất, Trần Nhị thận trọng đối đãi ta, cung kính mười phần, đây đều là nhờ phúc của hắn, nếu như ngày nào đó không còn ân sủng của hắn nữa, a, cũng không biết bọn họ còn nhắm mắt theo đuôi như vậy không?

43. Chương 43: Chuyển Đi Giang Nam (2)

Làm giai cấp bóc lột thật sự thoải mái, hoàn toàn hợp với bản tính hưởng thụ của ta, thời gian qua, thật đúng là vui thích.

Giang Nam núi xanh nước trong người đẹp, ta rất thích hoàn cảnh như vậy, thứ không tốt duy nhất là, một Hoàng đế thần kinh thác loạn cứ bày ra đủ loại cung chiêu.

Tết Đoan Ngọ mừng 5 tháng 5 năm Gia Tĩnh thứ 5, Hoàng Đế Gia Tĩnh hạ chỉ: nhà hoàn nhất đẳng Phi Hồng, Lục Ngạc theo hầu Đoan Kính vương phi làm việc chường mực, thanh tao lịch sự, phong làm trật nhị phẩm Thục Nghi, khâm thử.

Căn cứ cung luật đại Hán: Thục Nghi, là nữ quan đệ nhị đẳng trong cung, chỉ dưới sáu thượng quan, đứng đầu chúng nữ quan, phẩm là nữ quan thì đều có thể quản, thấy các tần phi dưới cấp tần như Tiệp dư, quý nhân, tài tử, mỹ nhân, đều có thể không cần hành lễ.

Cho cung nữ của Đoan Kính vương phi như ta nhận chức vị nữ quan, Hoàng Đế Gia Tĩnh rõ ràng có lòng dạ Tư Mã Chiêu[1] —— người ngoài đường đều biết. Ta đổ mồ hôi đầm đìa. Giả như giờ phút này ta còn ở Kinh Thành, không biết có phong chức ấy nhóm khác trong Đoan Kính vương phủ luôn không?

[1] Tư Mã Chiêu chuyên quyền âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy, ý chỉ âm mưu không che giấu ai được.

Mùng 9 tháng 6 năm Gia Tĩnh thứ năm, Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ ban cho Trương phủ ở Nam Kinh một tấm biển do tự tay mình điền chữ —— biệt viện Đoan Kính vương phủ. Tất cả quy củ đều làm theo như quy cách Thân Vương Phủ.

Hôm treo biển, thành Nam Kinh thật náo nhiệt nha, ở chỗ thì ta không thể miêu tả cụ thể được, xin mọi người tự động tưởng tình hình người đi bộ trên đường phố vào tuần lễ vàng (là ngày nghỉ kéo dài từ 30/9 - 7/10 của người TQ)

Mùng 1 tháng 7 năm Gia Tĩnh thứ 5, Hoàng Đế Gia Tĩnh hạ chỉ: từ ngày hôm nay, tất cả vật tiến cống từ Giang Nam đều tiến cống đến biệt viện Đoan kính vương phủ trước, đợi Đoan Kính vương phi chọn đồ tốt xong mới tiến kinh.

Đây là mấy chuyện lớn, mấy vụ ban thưởng cách mười ngày nửa tháng từ trong kinh đến là không kể đấy.

.....

Nam nhân này hẳn bị điên rồi, không thể phủ nhận, loại thể công tình yêu giống trống khua chiêng này, được một hoàng đế diễn dịch rất có lực thuyết phục, cũng càng có thể đánh động lòng người.

Tình cảnh này, ta không biết là nên tức hay nên cười.

Dĩ nhiên, từ trên xuống dưới Trương phủ thì cực vui mừng. Hiện tại Trương quản gia không được gọi là quản gia nữa mà gọi tổng quản. Thím Tài nói, trước kia bà ở trong Nam Kinh, cũng chỉ có thân phận người làm của một thân thích trong vương phủ, hiện tại ra cửa, trên đường đụng phải xe ngựa của Thành quận vương phi bên cạnh, Thành quận vương phi cũng mời bà đi trước, gặp mặt còn tôn xưng một tiếng: “Thím Tài.”

Ta vừa vui vừa lo, sợ có người đục nước béo cò, nên lên tiếng: trên dưới Trương phủ cùng với các loại sản nghiệp dưới tên Trương phủ, nếu dám dùng danh nghĩa làm xằng làm bậy ở trong Nam Kinh, lấn lướt lũng đoạn thị trường, một khi tra xử, nghiêm trị không tha.

Cấm quân thị vệ đều ở trong biệt viện Đoan Kính vương phủ, Gia Tĩnh sợ ta có chuyện, lệnh bọn họ thường trực 24 giờ. Ta thấy bọn họ cũng mệt, nên định một chế độ. Phân hai ca thay phiên làm việc, mười ngày một lần, buổi sáng thao luyện không trực ban, buổi trưa và buổi chiều có thể nghỉ ngơi hoặc tự động giải trí. Mỗi lần đổi phiên 1000 người, phân hai ban sớm, tối, thay phiên 2 ca. Vốn bọn họ cảm thấy cực hứng thú với điều khoản ta ban bố, nhưng nhớ tới quân lệnh như núi, cũng có chân chờ, ta ra lệnh Chu Bột cầm khay cung nâng miếng ngọc bội Bàn Long kia, lượn quanh bãi tập một vòng, mọi người đều hoan hô: Ngộ hoàng vạn tuế, nương nương Thiên tuế.

Dĩ nhiên, những chuyện này không đủ khiến ta đau đầu, nhức đầu nhất là: quý phụ, mệnh phụ lớn nhỏ trong Nam Kinh, đều muốn nhân cơ hội làm thân với Đoan Kính vương phi đang được sủng, ba ngày hai bữa lên phủ thỉnh an lấy lòng. Lịch sử lại tái diễn. Đáng tiếc hiện tại không có một trưởng công chúa có thể làm dữ, ta ra lệnh cấm quân thị vệ dùng lý do sức khỏe Đoan Kính vương phi yếu kém, cần tĩnh dưỡng, cản hết ở ngoài cửa.

Đã biết Gia Tĩnh quyết tâm muốn dây dưa với ta cả đời, trong thiên hạ, đều là vương thổ, bản nhân từ lúc ra đời tới nay chưa từng ra ngoài cửa, không xác định được giọng điệu mang hơi hướm tiếng Anh có hù dọa đồng bào châu Âu thời Trung Cổ không.

Cho nên. . . . Việc đã đến nước này, không bằng hưởng thụ cuộc sống bây giờ thật tốt, tranh thủ để mình tận lực sống vui vẻ, nói cách khác là muốn hành động tùy ý trong phạm vi nhất định.

Lịch sử quả nhiên tái diễn lần nữa, ta đường đường Đoan Kính vương phi, muốn ra phủ hóng mát một lát, còn phải ra phủ từ cửa hông. . . . Tốt nhất còn là buổi tối.

Dẫn theo Phi Hồng, Trần Nhất và Trần Nhị, say mê cuồng nhiệt chạy thẳng tới mảnh đất đẹp đẽ mà những nữ nhân xuyên qua trong Tấn Giang hướng tới — mười dặm bên sông Tần Hoài.

Nhớ tới kiếp trước trên internet giới thiệu, nói Tần Hoài Phong Quang Đái ở thành nam của Nam Kinh, nước chảy từ sông Hoài ở Đông Thủy quan phía đông đến cầu Tần Hoài, qua cầu Văn Đức, cho đến dải đất sông Tần Hoài dọc theo cửa thành ở Tây Thủy quan, bao gồm ngô phố hai bờ sông Tần Hoài, gần đó là thắng cảnh Hòa Phong, từ năm 1800, nơi này luôn là một trong những nơi phồn hoa nhất Nam Kinh, được khen “Mười dặm rèm châu”. Tần Hoài Phong Quang Đái lấy sông Tần Hoài làm trục, miếu Phu Tử làm trung tâm, có phong cách Minh Thanh, đường phố quanh miếu hợp nhất văn hóa, du lịch, buôn bán, phục vụ. Năm 1990 được chọn làm một trong 40 thắng cảnh du lịch ở Trung Quốc.

Ở thế kỷ 21, ta chưa có duyên tới Nam Kinh, ngược lại từng bay đến Thượng Hải năm ba lượt, ta đã mê mẩn Tần Hoài Bát Diễm trong lời đồn từ lâu. Bởi vì sông Tần Hoài là đất ngọc trong vàng son của vương công quý tộc ở đại Hán triều, “Thuyền đầy tiêu trống, ngày đêm không dứt”, ở trong mười dặm bờ sông ngắn ngủn này, từng trình diễn không ít chuyện tình đẹp đẽ buồn bã.

Kể từ sau mấy lần ra ngoài kinh chơi với ta, Phi Hồng liền rất có hứng thú với việc mặc nam trang xuất hành, mỗi lần mới vừa nói tới muốn dẫn nàng ra cửa, nàng liền chuẩn bị thỏa đáng thật sớm, giả bộ làm thị đồng áo xanh, đáng yêu nhất chính là phối hợp thêm vẻ xinh đẹp không kèm chế, hết sức chói mắt.

Mỗi lần Lục Ngạc đều sửa soạn cho ta một kiểu dáng, thường phục áo tơ trắng khăn vuông. Ta hết sức không thích áo tơ trắng này, nhớ trước kia xem văn của Diệc Thư, nghe nàng nói về cách ăn mặc của nam nhân, nàng nói nam nhân mặc đồ trắng là sĩ diện nhất, ngây thơ khoe khoang, nam nhân thành thực đa số đã trở lại nguyên trạng, không cần dựa vào một bộ áo trắng để hấp dẫn lực chú ý, điểm này ta hết sức tán thành.

Nam nhân thế kỷ 21, thì ta không nói, nam nhân cổ đại, đều thích mặc đồ trắng nhất, nói ví dụ: đại phò mã, Liễu Vô Yên (người này hơn nửa đêm còn mặc áo trắng khoe khoang, thấy thật rõ ràng) nói ví dụ: bộ áo Gia Tĩnh mặc vào năm thứ tư.

Ta thích nhất mặc nam trang màu xanh dương nhạt, màu xám nhạt hoặc là màu xanh đậm. Nữ trang thì thích tím nhạt, đỏ nhạt. Lục Ngạc hết sức bất đắc dĩ, chỉ đành phải cọn một vài tấm vải màu sắc khác trong những vật liệu tiến cống mau nam trang khác.

.

Đêm đầu hè ở Tần Hoài, dọc theo sông hết sức náo nhiệt, mùi thơm nhàn nhạt khắp nơi, sênh ca lãnh lót, mỹ nhân trên những thuyền hoa trong tâm mắt đều cầm quạt tròn, búi tóc nghiêng nghiêng, động lòng người.

Thuyền hoa lênh đênh, sênh ca trắng đêm, Tần Hoài thật là phồn hoa.

Đi lên trên hành lang của một chiếc thuyền hoa được đặt tên là ‘ Mạt Ly Hương Phường ’, má mì đã sớm tỉnh mắt nhìn thấy đoàn người chúng ta, vụt tiến lên, chuẩn bị kéo tay của ta nịnh nọt. Bị Trần Nhất âm thầm cản ra, bà sưng sốt, ngay sau đó cười đến hết sức vui mừng: “Vị gia này hôm nay là lần đầu tới Mạt

Lý Hương Thường của chúng ta phải không? Mau mau mời vào, một lần lạ, hai lần quen, gia đến thêm mấy lần, bảo đảm ngài hàng đêm mất hồn quên đường về! ~~~” cười cười nịnh nọt, chọc cho cả người ta nổi da gà như măng mọc sau mưa. Phi Hồng cô nương đã bị thẹn đến cả khuôn mặt đỏ bừng, ta cười cười cầm quạt cột nhả lướt quanh trên mặt nàng, chẳng nói đúng sai đi theo má mị vào thuyền hoa.

Nhìn mấy bảng hiệu trên hoa bảng, bảng hiệu của vị cô nương xếp thứ nhất đã lật qua, vị thứ hai chính là La Hương Nhi, ta chỉ quạt vào bảng hiệu của La Hương Nhi, má mị càng cười vui vẻ hơn, tự động dẫn đoàn người chúng ta lên phòng của La Hương Nhi ở lầu hai thuyền hoa.

Đi tới cửa phòng của La Hương Nhi ở lầu hai, đúng lúc gian phòng đối diện có tiểu nha đầu bưng nước trà đi ra, nhìn qua cửa phòng, đang ngồi bên trong, lại là người quen cũ của chúng ta —— Ngụy Tiến. Hắn là Thám Hoa Lang năm Gia Tĩnh thứ ba, từng làm Lại bộ Thị trung, chính ngũ phẩm, chính xác là làm quan trước mặt vua.

Lại nhìn Phi Hồng có vẻ mặt khiếp sợ sau lưng, ta cười cười, đẩy cửa vào. Một vị lão nho sinh ăn mặc giống như nhân vật sư gia trong kịch thấy bọn ta không mời mà vào, hấp tấp đi tới cả giận nói: “Người ở đâu không có nguy củ, không thấy Ngụy đại nhân ở đây sao?”

Ngụy Tiến vốn đang uống rượu, nhìn thấy ta rồi, hơi sững sờ trong nháy mắt, lão nho sinh vừa quát, tay hắn run lên, ly rượu rơi vãi, toàn bộ đổ lên bàn, hắn không có thời gian trông nom những thứ kia, vội vàng quát bảo ngưng lại: “Trương sư gia, không được vô lễ.” Vội vã đi tới, đang định hành lễ, ta giơ quạt cản, cười nói: “Ngụy đại nhân thật có nhã hứng, hôm nay huynh đệ đều đến nơi phong nguyệt, không cần lễ ra mắt, nếu không ngại, huynh đệ ta đã gọi La Hương Nhi, hay là, mời hai vị mỹ nhân cùng nhau bồi được không?”

Hắn sững sờ, ngay sau đó cung kính ôm quyền thở dài: “Tất cả đều theo ý Linh huynh.” Lại đảo mắt phân phó sư gia: “Trương sư gia, tới đây ra mắt Linh công tử đi, hân. . . Là người quen cũ của ta ở kinh thành.”

Lúc mới quen hắn thường uống rượu nói chuyện với ta ở Nhất Phẩm cư, sự kiện gian phu huyền náo xôn xao, chắc hắn cũng biết Linh công tử là Tán thân vương phi, sau đó đêm 30 năm Gia Tĩnh thứ tư lại xảy ra chuyện đó, hắn là mệnh quan triều đình, lại rất được Thánh Ân, lúc ấy ta là tiêu điểm của mọi người, hắn làm sao không biết được?

Trương sư gia rất là khôn khéo, thấy Ngụy đại nhân cũng cẩn thận, liền cười làm lành nói: “Không biết Linh công tử là người quen cũ của đại nhân, xin công tử chờ trách.” Ta cười gạt đầu một cái, La Hương Nhi bên kia quả nhiên ôm cầm đi vào, đứng chung với mỹ nữ mặc áo tơ trắng trang điểm trang nhã ở góc phòng. Ngụy Tiến vội vàng giới thiệu: “Vị này chính là Mạt Lý cô nương.” Mạt Lý cô nương này là người sống quen trong phòng trần, khách khí vén áo thi lễ, coi như là chào hỏi.

Ngụy Tiến để ta ngồi trên ghế chính, lại kêu gã sai vặt dâng rượu và thức ăn. Ta cười hỏi: “Sao hôm nay Ngụy đại nhân lại có nhã hứng này. . . ?”

Mặt hắn đỏ lên: “Thành quận vương hẹn tiểu đệ lên đây nói chuyện, Thành quận vương thấy tiểu đệ đến nay còn độc thân, cho nên. . .” A, thì ra là con rùa vàng, thất kính thất kính.

Ta thuận thế mượn đề tài hỏi: “Ngụy huynh thông hiểu văn thư, sao vẫn độc thân?” Thần sắc hắn buồn bã, rồi lại cười: “Trước khi tiểu đệ đạt công danh, từng có hiền thê, nhưng cuộc sống khổ cực, thê tử không chịu khổ được, nên về nhà mẹ đẻ, sau đó tiểu đệ lên kinh, mới biết nàng có người khác, cho nên. . . Thành toàn mọi người. Hôm nay một mình nhậm chức, cũng tiêu dao tự đắc, cho nên không sao.” Thì ra là. . . lại một đôi phu thê không thể cùng chung hoạn nạn.

Ta thu lại cười đùa, thần sắc nghiêm chỉnh: “Ngụy huynh không cần phải lo lắng, hậu phúc vô cùng” nghĩ đến ban đầu hắn cao ngạo tự nhiên, nói to kể sách kháng địch ở Nhất Phẩm cư trong kinh, sau đó lại lĩnh chức trong triều, không biết hôm nay sao trở lại Nam Kinh nhậm chức? Nghĩ đến đây, không khỏi hỏi ra.

Hắn sững sờ, kinh ngạc nhìn ta: “Linh huynh không biết? Tiểu đệ vốn là quan ở kinh thành, đầu tháng tư hoàng thượng lệnh ta làm Án Sát S Nam Kinh ứ, chính tam phẩm đại phu. Lần này ra kinh, là bộ hạ đặc biệt sai khiến.” Dứt lời có điều ngụ ý nhìn ta. Nhìn hắn giấu diếm ngôn từ, muốn nói lại thôi, ta chợt

hiếu ra: ước chừng là Gia Tĩnh sợ ta ở Nam Kinh chịu uất ức, đặc biệt cho Ngụy Tiến đến Nam Kinh nhậm chức, thuận tiện âm thầm chăm sóc, hẳn cư nhiên làm được như vậy. . . .

Thấy thần sắc ta hoảng hốt, hẳn không tiện lên tiếng, ngược lại Phi Hồng nhẹ giọng thúc giục: “Chủ tử, chúng ta còn xem tiết mục không?” Ta liền lên tinh thần, vừa nói câu được câu không với Ngụy Tiến vừa xem tiểu Mạt Lỵ và La Hương Nhi ca múa. Văn hóa của nữ tử thanh lâu vẫn luôn rất tốt, hai nàng một người đứng đầu bài, một người là băng nhãn, càng thêm không giống với cô nương khác. Xem biểu diễn chuyên nghiệp của hai người nàng, vì ta có suy nghĩ trong lòng nên không thể chú tâm thưởng thức, một khúc vừa xong, ta ra lệnh Phi Hồng thưởng, Ngụy Tiến để mắt nhìn Phi Hồng, đột nhiên cả kinh: “Vị Tiểu Đồng này chính là tiểu hiệp sĩ lúc trước ra tay dạy dỗ Tuấn Kiệt huynh sao?” Ta cười gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phi Hồng, cư nhiên đỏ bừng rồi.

Năm đó Triệu Tuấn Kiệt đầy ngã đứ đả, ngại vì Gia Tĩnh ở đó, lúc ấy ta cũng không có bày tỏ, sau đó. . . . Lại đến Phượng Hoàng Sơn trang với cùng Gia Tĩnh, nhưng ta vẫn canh cánh trong lòng, cho nên hai ngày sau lại lệnh Phi Hồng lên ra tay dạy dỗ hẳn. Chuyện này ta cho là thần không biết quỷ không hay, nào ngờ Ngụy Tiến cũng biết, nhưng nhìn bộ dáng động tình của Phi Hồng, ta vẫn rất vui vẻ, dù sao, nàng cũng 20 tuổi, ở cổ đại sớm nên xuất giá rồi. Kể từ sau khi ta xuyên qua, Phi Hồng Lục Ngạc bị nhiễm tính khí của ta, nên tâm khí cực cao, tất nhiên không nhìn trúng mấy nô tài khác, ta cũng không muốn uất ức tùy tiện tiện gả họ đi, cho nên chần chờ mãi, nếu nàng ấy đã để ý, hôm nay Ngụy Tiến cũng miễn cưỡng coi là nhân sĩ thành công rồi, dù phải gánh thêm nghề nghiệp bà mai ở cổ đại, ta cũng nhận, vì hạnh phúc của các nàng, ta ắt sẽ toàn lực thúc đẩy.

Thấy ta lại mất hồn, Ngụy Tiến rốt cuộc lên tiếng hỏi: “Linh huynh tới Giang Nam đã hai ba tháng rồi, Kinh Thành xảy ra chuyện lớn, nói vậy huynh đài cũng không biết?”

Ta hồi hồn cười một tiếng: “Hả? Có chuyện lớn gì?”

Hắn thấy thần sắc ta không giống giả bộ, ngây người trong chốc lát, một hồi lâu há hốc mồm cứng lưỡi hỏi: “Tháng năm năm nay, Hoàng thần tướng dâng biểu xin nghỉ bệnh, bệ hạ cũng đồng ý Hoàng đại nhân từ quan quy ẩn, vốn tưởng rằng mới sẽ tuyển thần tướng mới từ trong lục bộ thượng thư, nhưng bệ hạ lại hạ lệnh bỏ bớt chức trung thư tỉnh và thần tướng, chỉ giữ Thái Sư, Thái Phó, Thái Bảo, và lục bộ Thượng Thư, do bệ hạ trực tiếp quản hạt.” Dứt lời nhìn ta một cái thật sâu.

Lại sợ ta không hiểu, đang muốn giải thích, ta phát tay ý bảo không cần. Ta không hiểu, a, có ngu nữa cũng biết, hẳn đang cải cách dứt khoát trong triều. Hoàng thần tướng là thế lực lớn nhất phản đối giữ lại người trên dưới phủ Tán thân vương, sau đó Hoàng Đế Gia Tĩnh trực tiếp cho ta từ Tán Quận Vương phi lên Đoan Kính vương phi, hẳn cũng hết sức phản đối, nghe nói còn liên hiệp một nhóm triều thần liều chết thẳng thắn can gián, bị Thánh thượng lấy lý do chuyện riêng cản lại, lại hạ cấp, phạt tội chúng quan thẳng thắn can gián, làm cho trên dưới trong triều náo loạn, trừ Hoàng thần tướng. Còn nữa đưa nửa đẩy cho Hoàng thần tướng nghỉ bệnh, còn cách quan chức của ông ta, kể từ đó, dù Hoàng thần tướng muốn từ quan thật hay giả vờ, thì đường lui của ông ta cũng đã bị cản rồi. Mà bây giờ nhìn biểu tình của Ngụy Tiến, chẳng lẽ cho rằng Hoàng thần tướng về hưu, chức thần tướng lại bị triệt tiêu, đều là bởi vì ta.

Không phải là không kinh ngạc, nhưng người sang tự nhiên biết, nói Gia Tĩnh vì tốt cho ta, ba ngày hai bữa không cố kỵ chút nào khen thưởng, phong tước, thì đều có thể. Nhưng vì ta mà tùy ý làm bậy ở trong triều, dùng giang sơn xã tắc khiến mỹ nhân vui vẻ, a, cũng không biết là đánh giá cao ta hay là đánh giá thấp hẳn.

Thông qua sự quan sát vài năm nay, đã biết hẳn không phải một hôn quân vì nữ sắc vứt bỏ giang sơn. Hẳn có nguyên tắc của hẳn, dù hẳn sủng ta như thế, nhưng vẫn chọn một bộ phận lớn đại gia khuê tú từ nhà các quan viên trong triều vào cung để lung lạc lòng người. Chỉ là hẳn cực ít thân cận họ thôi.

Muốn hẳn buông tha ta? Không thể nào. Muốn hẳn buông tha giang sơn? Càng không thể nào. Hối hẳn giữa hai bên lấy bên nào bỏ bên nào? Hẳn chắc chắn dùng biểu tình khinh thường vạn vật nói: thiên hạ còn chưa có ai dám ép trăm lựa chọn như vậy, vĩnh viễn! ! !

Bên kia Ngụy Tiến bởi vì ngồi chung với người có thân phận lúng túng như ta, còn có hai ngụ tiên (ám) thị vệ không kiêu ngạo không tự ti coi chừng, rất là không được tự nhiên, hiện tại thấy đáng về mất hồn mất

vía của ta, lại khách khí một phen liền lấy cớ có chuyện đứng dậy cáo từ, ta cũng không có ý lải nhải nhiều chuyện với hắn liền phất tay một cái ra hiệu hắn lui xuống.

Bên này tiểu Mạt Ly và La Hương Nhi ở trong chốn trăng gió hàng năm, có ai không phải nữ tử hiểu chuyện? Thấy Ngụy Ân Sát Sứ cũng cúi đầu khom lưng đối với ta, xem chừng đã nhìn ra được là nữ giả nam, nhưng đạo đức nghề nghiệp thật là tốt, biết tôn tiền vẫn là đại gia. Liền kì kèo mè nheo tiến đến phía trước, hỏi: gia còn muốn nghe khúc nào?

Còn nghe khúc nào? Đâu còn nghe được khúc nào nữa. Mọi người bên cạnh đều vô ý có ý dùng nhiều cách nhắc nhở ta: ta được thánh sủng cỡ nào, phải tiếc phúc!

Lệnh Phi Hồng trọng thưởng hai cô nương, dẫn theo Trần Nhất, Trần Nhị đi ra thuyền hoa trong tiếng kinh hô: “Gia, ngài đi mạnh giỏi, rảnh rồi trở lại nha!” của má mì.

Đi ở bên bờ, chỉ cảm thấy tiếng cười ánh đèn khắp mười dặm, ca nữ thuyền hoa đùa giỡn bên sông, các giai nhân sắc màu rực rỡ, nhìn quanh sinh tình, chỗ phồn hoa náo nhiệt như vậy, ta lại cảm thấy vô hạn trống trải và tịch mịch.

Trong lúc bất chợt, chỉ nghe nơi xa truyền đến tiếng tiêu vang dội, khúc nhạc du dương, thanh âm không cao không thấp, lại hoàn toàn lất át tiếng oanh ca yến vũ ở sông Tần Hoài. Ngay cả người không thông ngũ âm, không hiểu âm luật như ta cũng nghe được tình yêu sâu đậm sâu nào trong đó. Vì sao lại có khúc nhạc nhu tình như thế ở nơi trăng gió này? Nghe thanh âm hình như từ đầu nguồn truyền tới. Phi Hồng khâm phục: “Thật là nội lực cao thâm.” Trần nhất, Trần Nhị thấy thế, cũng vội nhích lại gần.

Qua hồi lâu, từ đầu sông có một chiếc thuyền chạp khắc tinh xảo chậm rãi xuôi dòng xuống. Ta giương mắt nhìn, thuyền kia không lớn, lại hết sức tinh xảo. Chỉ có một khoang thuyền chính và hai khoang phụ, đều thấp đèn dầu sáng ngời, hết sức đẹp mắt, tiếng tiêu kia chính là từ trong miệng một nam tử bên cửa sổ khoang thuyền chính truyền ra.

Ở ngọn đèn dầu làm nổi bật, có thể thấy rõ thần thái nam tử kia, quả nhiên tướng mạo đẹp. Một đôi mi dài, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao gầy, không dùng khăn trùm đầu như mấy nam tử hiện nay, tóc đen được dùng ngọc bó chặt đơn giản, trang phục màu trắng, đơn giản lại phiêu dật. Giờ phút này hắn vừa thổi tiêu vừa dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn nữ tử đối diện. Tướng mạo nàng kia cũng đẹp. Thanh mà không lạnh, mịn mà không yếu, sáng rõ khắp nơi, màu da như tuyết, mặt mày như vẽ, ánh mắt nhu thuận tràn ngập yêu say đắm đang đáp lại nam nhân thổi tiêu, nói trắng ra chỉ một câu —— Thật là đáng kinh ngạc.

Ta thở dài: người ta mới là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, một đôi bích nhân.

44. Chương 44: Chuyển Đi Giang Nam (3)

Trần Nhị bên cạnh cũng cảnh giác ngạc nhiên nói: “Ah? Sao ‘Đa Tình Công Tử’ và ‘Độc Tiểu Tiên’ có thể tiếp cận thành đôi vậy?” Phi Hồng nghe xong, chợt nói: “Trên giang hồ quả thật chỉ có Đa Tình Công Tử Diệp Song Khê mới có phong thái tuyệt thế đó, và cũng chỉ có Độc Tiểu Tiên Tống Tiểu Lâu có tư thái khí chất khá vậy.” Ta nghe giọng điệu của bọn họ như hết sức kinh ngạc, nói đến Đa Tình Công Tử thì giọng nói tuy hết sức bình thản, nhưng không quá nhiều cảm xúc, mà ánh mắt nhìn Độc Tiểu Tiên lại thêm mấy phần kinh ngạc. . . . và thương tiếc.

Oh, từ triều đình đến giang hồ, ta vẫn không thể thích ứng hoàn cảnh ngay, nghe được tin tức lá cải lớn trong giang hồ, liền nhanh chóng đề cao hăng hái N cấp bậc. Trực tiếp hỏi Trần Nhị: “Đa Tình Công Tử và Độc Tiểu Tiên là ai?” Trần Nhị khom người đáp: “Đa Tình công tử là nhi tử độc nhất của Diệp phủ võ lâm đệ nhất thế gia, ngoài phụ thân Diệp Hiểu vân, là Võ Lâm Minh Chủ đời trước; thì mẹ hắn Tạ Vạn Tử, cũng là nữ nhi độc nhất của Tạ gia ở Quan Đông, Diệp Song Khê chính trực có nghĩa khí, ngọc thụ lâm phong, bình thường gặp qua thì không quên được, suy nghĩ nhanh nhẹn, tài năng trác việt, rất được nữ

tử trong vô lâm yêu thích, dĩ nhiên, nổi danh nhất vẫn là sự đa tính bác ái của hắn, so sánh được với Hoa Công Tử Liễu Vô Yên, người đời xưng là ‘ Đa Tình Công Tử. ’ ”

Hắn dừng một lát, tiếp tục nói: “ ‘ Độc Tiên tử ’ Tô Tiểu Lâu, phụ thân là Giang Dương Đại Đạo Tổng Thế Hùng, mẫu thân là danh kỹ đệ nhất Tần Tiểu Tiểu - 20 năm trước danh chấn Đại Giang Nam Bắc Kinh Thành. 12 năm trước phụ thân Tổng Thế Hùng song song gặp nạn trong một lần báo thù, trước khi lâm chung ông ấy đã giao nữ nhi cho huynh đệ kết nghĩa ‘ Mạc Bắc Độc Thánh ’ - Uông Thanh Hồng, rồi sau đó cũng mất theo thế tử. Tô Tiểu Lâu chuyển đến Đầu Độc Thánh môn, cũng là nhân tài hạng nhất, sau 5 năm ngắn ngủn đã một mình ra ngoài lưu lạc giang hồ. Bản thân là một hồng nhan tuyệt sắc hết sức cao ngạo lạnh lùng, lại bởi vì mẫu thân xuất thân quá thấp, nên luôn bị người trong giang hồ coi thường, thỉnh thoảng có vài bằng hữu giang hồ đồng tình cảnh ngộ của nàng, đã từng bênh vực lẽ phải, ra mặt thay nàng, nàng lại không cảm kích chút nào, sau đó từ từ trở nên cô đơn hơn.”

Thấy ta như có điều suy nghĩ, Trần Nhị thức thời không chen vào nói nữa.

Nhưng mà. . . Ta lại nghĩ, một nữ nhân kiêu ngạo, hận người khác đồng tình nàng, đáng thương nàng, còn hơn người khác khi dễ nàng. Các người càng đồng tình nàng, nàng càng không cảm kích, người khi dễ nàng, nàng càng xem như chuyện vặt, thà rằng các người sợ nàng, còn hơn tỏ ra giả dối, tạo thành kết quả như hôm nay, cũng không biết cái gì là nhân cái gì là quả.

Nhìn các tài tử giai nhân bốn phía, oanh ca yến vũ náo nhiệt. Không khỏi thở dài, a, người ta tốt hay xấu thì có gì liên quan gì tới ta? Huống chi hiện tại hai người họ sải cánh cùng bay tạm thời ghen chết vô số người, ngay cả ta cũng nhìn đỏ cả mắt!

~Thôi, không nghĩ nữa, trở về nhìn nhi tử, uống rượu, ngủ là quan trọng.

Trở lại biệt viện vương phủ, được Phi Hồng Lục Ngạc giúp đỡ rửa mặt thay đồ, lại kiểm tra bài tập của Hàm nhi, thấy nó đã mệt mỏi, liền bảo Phi Hồng dẫn đi xuống nghỉ ngơi. Lại theo thói quen chuẩn bị ra vườn hoa nhỏ nghỉ ngơi uống hai ly, Lục Ngạc đi theo phía sau cầm rượu Lê Hoa mới ủ, đến trong đình ở vườn hoa nhỏ ngồi vào chỗ của mình.

Lục Ngạc mới kịp châm ly rượu thứ nhất, thì có ma ma đến báo, Chu Thống lĩnh có chuyện quan trọng cầu kiến.

Gần đây bởi vì Chu Bột phải làm việc cho chủ hắn, nên ta không có cho hắn thêm chuyện, cho nên bình thường không có gọi đến, hắn cũng không xuất hiện trước mắt ta, hôm nay trẻ như thế, hắn lại rồi rãnh đến hậu hoa viên cầu kiến, nhất định là vì chủ tử của hắn rồi!

Hắn đứng ở bên ngoài đình cúi đầu hành lễ, cười cười: “Làm phiền nương nương nghỉ ngơi, bệ hạ gửi thư cho nương nương, ty chức không dám trễ nãi, đặc biệt đưa đến cho nương nương.” Lục Ngạc vội vàng nhận lấy thư đưa tới, ta tiếp nhận rồi xem xét, không khỏi buồn cười, đoán chừng Gia Tĩnh chưa từng có kinh nghiệm viết thư tình, trên phong thư trắng nhách, nhưng phía sau lại trình trọng đóng dấu ngọc tỷ ếm miệng, cảm thấy hết sức tức cười và khôi hài.

Ngẩng đầu nhìn lên, Lục Ngạc, Chu Bột đều đã thức thời lui xuống, mặt tràn đầy nụ cười mở phong thư ra, bên trong có hai bức thư. Suy nghĩ một lát, cầm lên xấp thư dày mở ra một tờ, mở đầu chính là “Tiểu Linh Tuyết chơi vui không? Xem ra nàng rất vui, tiêu dao vui vẻ bên ngoài, ta thì mỗi ngày xử lý tấu chương cực kỳ không thú vị, nàng thật là đáng hận. . . ” A, lại thấy vui vẻ đây rồi. Rõ ràng là vui vẻ, lại còn làm nũng với ta, có thể tưởng tượng được đáng vẻ nhú mày khổ não lúc viết thư của chàng.

Kể tiếp chàng kể về những chuyện hao tâm tổn sức trong triều. . . Nghe người ta nói, khi một nam nhân, nhất là nam nhân cực kỳ kiêu ngạo, chịu nói ra sự khó xử và không suôn sẻ trong công việc với nữ nhân thân cận của hắn, thì hắn nhất định là yêu thầm nàng. Có lẽ. . . Ta phải tin tưởng chàng.

“Tiểu Linh Tuyết chậm chạp không chịu hồi kinh, nhất định là ta không đúng, khiến nàng có tâm kết. Bây giờ nàng ra ngoài, ta thật sự hi vọng nàng chơi vui vẻ, lúc trở về nhà có thể vứt bỏ hết những việc trong quá khứ ra sau đầu, đến lúc đó chúng ta cùng nhau cười nhìn núi non, nâng khay ngang mày.” Nâng khay ngang mày? Hừ, nói thật dễ dàng, nam nhân này, cũng thích nói ngon nói ngọt dỗ nữ nhân vui vẻ.

Cuối cùng, ở dưới chót chàng viết: “Mẫu đơn trong khu vườn trước Hương Tạ đã nở gần hết, loại nào cũng

có, hết sức xinh đẹp chói mắt, tiểu Linh Tuyết, bọn chúng đều nở vì nàng, nàng không muốn trở về xem chút sao?” Ha, nam nhân này, thật như muốn ta trở về như thế? Nhìn chữ “Kiệt” nước chảy mây trôi ở chỗ ký tên, nơi sâu nhất trong đáy lòng dần dần mềm mại.

Cầm ly rượu Lê Hoa lên, chậm rãi uống xong hai ly, lại cầm bức thư khác lên xem tiếp, mở ra xem, không khỏi buồn cười, tờ giấy này quả đúng là bổ sung cho phong thư trắng nhách. Bên trên le que mấy chữ: “Vừa nghĩ đến thư này ít nhất phải qua tay ba người, sẽ có thêm mấy người đọc được từ ‘Linh Tuyết bảo bối’ trên mặt thư, trăm lần cảm thấy hết sức không thoải mái, suy nghĩ tới lui, nên viết thế này!”

Ta cười ha ha, cầm rượu ngon uống một hơi cạn sạch, bước nhanh trở về phòng, Lục Ngạc khéo léo đã sớm chuẩn bị đầy đủ Văn Phòng Tứ Bảo. Ta cầm tay nhỏ bé của Lục Ngạc lắc lắc: “Lục Ngạc ngoan, hiểu lòng người như thế, về sau ta nhất định không nở tùy tiện gả người đi, quá đáng tiếc.” Nàng đỏ mặt lui ra ngoài.

Đi tới trước bàn ngồi vào chỗ của mình, ta vẫn cảm thấy hết sức vui vẻ, biết mình yêu nam nhân này, cũng biết tình yêu của mình tuyệt không vĩ đại, nhưng ta hiểu biết rõ, ở cổ đại đưa mắt không quen này, chàng yêu ta, cưng chiều ta, để mặc cho ta tự do, vậy là đủ rồi, đủ để ta yêu chàng. Dĩ nhiên, ta sẽ không nói cho chàng biết, có người nói người yêu nhau phải thẳng thắn nói ra tình yêu. Nhưng. . . . Một khi tình yêu biến thành chàng chàng thiếp thiếp, một ngày cả hai nói ‘ta yêu người’ một trăm lần, thì thần tiên cũng chán nản. Người đó, có lẽ sẽ không mệt mỏi, nhưng chắc chắn càng thêm kiêu ngạo.

Không khỏi ‘xì’ cười một tiếng, cười viết: “Kiệt lang thật có nhã hứng, đưa một bức thư cũng không quên đóng dấu ngọc tỷ, ừ, quả thật đủ phân lượng.

Giang Nam núi xanh, nước trong, người càng đẹp hơn, nhưng ta không muốn nói tỉ mỉ ra hết ở đây, dù sao cả giang sơn đều là của chàng, nghe nói lúc chàng làm thái tử cũng thích ra ngoài đi dạo, cho nên ta hiểu biết rõ, chàng đã biết rồi, chỗ ta tới, chắc chàng cũng đã tới, nhiều lời vô ích. Giang Nam cảnh tượng vô hạn, Kiệt lang có ý hạ giá đến du lịch không?

Thật ra thì mỗi người chúng ta đều tự đeo xiềng xích mình, tự nhốt kỹ trong lao tù, không thể nhúc nhích, cũng coi là lo sợ không đầu. Nhưng Kiệt lang đối đãi với ta như thế, thì xiềng xích này sẽ có một ngày tự động rơi ra, ngày ta trở về chính là lúc mây mù đã tan, đến lúc đó, hi vọng Kiệt lang sẽ không chê ta kiểu cách lại khó dây dưa.

Mẫu đơn không phải nở vì ta, chúng là do chàng trồng, chàng tỉ mỉ che chở lớn lên, cho nên là nở vì chàng. . . . Ta tạm thời không trở lại, muốn đến Trường Sa (thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) du lịch, đã từng mơ thấy cảnh tượng trong mộng, sau khi tỉnh lại vẫn hết sức ao ước, lần này ra ngoài, cũng muốn thực hiện nguyện vọng lâu nay. . . . Lần này không muốn dẫn nhóm thị vệ của chàng đi theo, chỉ dẫn theo Trần Nhất Trần Nhị, và 20 thị vệ được tuyển ra, những người khác, đều ở lại Nam Kinh, đợi ta từ Trường Sa trở lại liền về nhà.

. . . . Cứ muốn chú thích từ ‘Kiệt lang’ ở trên phong thư, tốt nhất là khiến những nữ nhân muốn chiếm vị trí bên cạnh chàng nhìn thấy, hừ, xem ai dám lên tiếng? Ta lấy Bàn Long ngọc bội diệt nàng!”

Xếp giấy thư vào trong phong thư, quả thật viết ‘thân gửi Kiệt lang’ trên bì mặt, lại tự mình hả hê một lần, mới dùng hồ dán lại. Lại nhìn bức thư chàng gửi bên cạnh, dấu hiệu ngọc tỷ sáng loáng phía sau đập vào mắt, vòng vo tròn mắt qua lại, nhất thời can đảm, gỡ xuống Bàn Long ngọc bội luôn đeo trên váy, đè xuống trên dấu mực đỏ, rồi hung hăng ém xuống miệng thư, hình rồng phía trên quả là không tệ, cầm phong thư lên cười ha ha, lớn tiếng kêu Lục Ngạc đi vào.

Lục Ngạc nghe tiếng vào, nhìn thấy cái bàn bữa bọn, Bàn Long ngọc bội bị tùy ý nhét vào khay mực đóng dấu thì kinh hãi, vội vàng sợ hãi kêu: “Tiểu tử tông, sao có thể chơi ngọc bội này như thế?” Thấy vẻ mặt lo âu không giống như trước của nàng, liền kỳ quái: “Ngọc bội này thế nào?”

Nàng vội cầm ngọc bội lên, cẩn thận lấy một cái khăn ra, nghiêm túc lau. Trong miệng nói lầm bầm: “Chủ tử ngài không biết, hai ngày trước Chu Thống lĩnh đã nói lộ ra miệng, nô tỳ mới biết Bàn Long ngọc bội này là tín vật ‘Như Trâm ở đây’ của Thánh Tổ Hoàng đế, trong tình thế cấp bách có thể triệu tập binh lực trong thành.”

Đồ mờ mờ, vật này quả nhiên không dễ chơi, ta đỉnh đạc mang theo nó ra cửa cũng không phải một lần rồi, Chu Bội lại đặc biệt chạy đến trước mặt Lục Ngạc ‘nói lỗ miệng’, nói vậy vật này tương đương với một

khối binh phù rồi.

Ta thấy kỳ quái, quý chết tiết Gia Tĩnh, chơi vui quá sao, lại cho ta củ khoai lang phồng tay này? Không sợ ta lấy lông gà làm lệnh tiễn? Khụ. . . Không đúng, là lấy lệnh tiễn làm lông gà. . . Không không không, lộn xộn cái gì, tóm lại, không sợ ta tạo phản sao?

Ừ. . . Không đúng, ngộ nhờ ta chưa có tạo phản, bị người có lòng nhìn thấy, thì làm sao ta sống tốt được nữa? Đến lúc đó không phải náo loạn cả ngày lẫn đêm? Ta còn chơi quý gì!

Cười cười nũng nịu nhìn Lục Ngạc, ta giơ giơ thư trong tay lên: “Đây không phải là người tới ta đi sao?”

Nàng thở dài: “Chủ tử, vật quan trọng như vậy, chỉ có ngài không xem nó ra gì, thôi, nô tỳ lau sạch cho ngài là được.” Cái gì không xem ra gì, ta căn bản không biết nó là cái gì mà? Còn tưởng rằng chỉ là vật tỳ thân của Hoàng đế, đeo lên chỉ có tác dụng khoe khoang thôi.

Ta thấy nàng cẩn thận lau, khó khăn nuốt ngụm nước miếng, hỏi: “Vật quan trọng như vậy tại sao lại là ngọc? Nếu ngộ nhờ ta không cẩn thận làm rớt, nó có vỡ không?”

Xem chừng ác ý trong ánh mắt của ta quá mức rõ ràng, Lục Ngạc liền cầm miếng ngọc cách xa ta, gương mặt cảnh giác: “Chủ tử, ngài muốn thử?” Lại nghĩ nghĩ, đỏ mặt cười nói: “Hôm nay chủ tử sao vậy. . . thật buồn bực? Bệ hạ vạn tuế lại nói ngọt gì với ngài?”

Ta cười cười, đúng vậy, hôm nay quá mức hỗn hờ ra mặt, làm người, thu lại tốt hơn. Nhận lấy ngọc bội Lục Ngạc đã lau sạch, đưa thư cho nàng, dặn dò: “Sáng sớm mai, đưa thư này tới cho Chu Bột, bảo hắn truyền vào kinh ngay, không được sai sót.”

Nàng gật đầu một cái, cầm lên nhìn nhìn bì mặt thư, thấy mấy từ phía trên, nhất thời lại đỏ mặt, cũng không che giấu được nụ cười.

Ừ, muộn rồi, nên đi ngủ thôi, xem ra, thời tiết ngày mai rất đẹp!

.

Tâm tình tốt, tự nhiên ngủ thật thoải mái, mở mắt ra mặt trời đã chiếu cao rực rỡ rồi, ai, mùa hè phương nam, luôn nóng đến không cách nào chịu được, cũng may trong phòng có băng, nếu không làm sao mà sống tiếp được? Vậy mà nghĩ lại: trước kia ở thế kỷ 21, đi học ở ‘lò lửa’ Trường Sa, mùa hè nóng nực, bốn cô gái ngủ chung một phòng, chỉ có một cây quạt trần, thổi qua thổi lại đều là gió nóng, cả đêm đều không ngủ được bao nhiêu, luôn dậy sớm tắm nước lạnh, hoặc là dậy trễ, không tắm chút nào, nhưng vẫn say mê cuồng nhiệt chạy thẳng tới phòng học, chưa từng kiểu cách như thế, ngày ngày luôn vui vẻ ra mặt, hi hi ha ha, cũng hết sức thoải mái, sao bây giờ đến xã hội cũ lại không chịu được rồi?

Ở trên giường suy nghĩ lung tung một phen, đợi hết cơn buồn ngủ, đang muốn kêu Phi Hồng lấy nước rửa mặt. Phi Hồng đã vội vàng vàng gõ cửa đi vào, thấy ta tỉnh, cười mất tự nhiên: “Chủ tử, Triệu lão phu tử ở phía trước viện cầu kiến chủ tử.” Thấy thần sắc nàng, ta liền biết nhất định là tiểu tử Triệu Hàm kia lại có phiền toái.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, giờ phút này Lục Ngạc cũng chạy vào cười: “Chủ tử, ta đưa thư cho Chu thống lĩnh rồi, hắn bảo ta chuyển cáo chủ tử, trong vòng hai ngày nhất định đưa đến kinh.” Để hai nàng giúp đỡ, rửa mặt xong, thay thường phục, cùng Phi Hồng đi ra viện.

Dọc theo đường đi không khỏi cười: Triệu lão phu tử này là phu tử có tiếng ở Nam Kinh, bây giờ chịu dạy nó, thật sự là cho rất nhiều mặt mũi. Vậy mà Hàm nhi này, thông minh quá đáng, mới hai tháng, đã cảm thấy ông ta cũ kỹ không thú vị, thường thỉnh thoảng đùa bỡn làm khó ông ta. Phu tử này đến tố cáo, cũng không phải là lần một lần hai rồi, ai, làm thế nào đây?

Kể từ sau khi ra kinh, nó càng ngày càng hoạt bát, nhưng tính tình lại càng ngày càng tựa như phụ thân của nó, ta rất nghi hoặc, mặc dù thông minh, ta cũng thấy rất tự hào, nhưng đã tâm quá lớn, thật khiến người khác lo lắng. Thật ra thì ta cũng không muốn nó học cái gì, chỉ là muốn thông qua kiến thức có thể khiến cho nó hiểu rõ, không cần phải có địa vị ới tôn quý.

Trong lúc suy nghĩ thì đã đến cửa phòng khách, chỉ thấy Triệu lão phu tử đang lo lắng đi tới đi lui trong sảnh, Hàm nhi biết lần này lại kinh động ta, không nói tiếng nào đứng ở một bên.

Triệu lão phu tử thấy ta vào, đứng lên tức giận: “Vương phi nương nương minh xét, tiểu thể tử cơ trí phi phạm, lão phu ngu độn, không dám dạy bảo.” Ta khom người cười một tiếng, ra hiệu dâng trà ngon tiến cống lên cho lão phu tử, đợi uống trà xong, hết giận không ít, mới chậm rãi mở miệng: “Vì sao lão phu tử nói thế?” Ông ta nhíu nhíu mày: “Lão phu không dám tự xưng học phú sâu rộng, nhưng dầu gì cũng đọc đủ thi thư, tiểu thể tử cư nhiên. . . Cư nhiên. Người nói thành khẩn, người nghe khinh thường, ai! Nương nương nên mời inh khác đi!” Coi bộ ông ta không giống người dối trá gian xảo, thật khó xử cho ông ta đã lớn tuổi còn bị Hàm nhi trêu cợt.

Ta ho một tiếng: “Nhi tử không tốt, khiến tiên sinh phí tâm, đã như vậy, tiên sinh nên nghỉ ngơi một khoảng thời gian, đợi ta dùng gia pháp giáo huấn nó rồi bàn lại.” Ông ta vội vã đứng lên: “Vậy thì không cần, tiểu thể tử còn nhỏ, lại lộ ra thông minh quá mức, chỉ cần khiến nó khiêm tốn lại là được.”

Triệu lão phu tử thấy ta đã không còn kiên trì ý kiến, ngồi một hồi liền đứng dậy cáo từ.

Thấy Hàm nhi vẫn cung kính đứng ở một bên, ta thở dài, lên tiếng kêu: “Hàm nhi, đi qua chỗ mẹ.” Nó nhún nhún đi tới trước mặt, níu lấy góc áo của ta cầu xin tha thứ: “Mẹ, tha Hàm nhi lần này thôi, lần sau nhi tử không dám nữa.” Nghe nó mềm giọng làm nũng, thật sự là không giận nổi. Liền hỏi: “Hàm nhi ngoan, rốt cuộc con muốn một tiên sinh thế nào?” Nó nghe giọng điệu của ta có chuyển biến, ngắc đầu cười nói: “Mẹ, Triệu lão phu tử giảng bài thật sự là quá không thú vị, hài nhi muốn học những gì có ích hơn.” Đầu ta đau không dứt, điều có ích? Con cảm thấy cái gì mới là có ích?

Nhìn thấy Phi Hồng ở bên cạnh cười trộm, ta bĩu môi, hừ, tất cả đều bao che, rốt cuộc tới khi nào mới có thể làm cho Hàm nhi trở thành một người chánh trực? Ta còn tính sắp tới đến Trường Sa một chuyến, cứ như vậy, rốt cuộc nên dẫn nó theo không? Thấy Phi Hồng rãnh rỗi đứng ở một bên uốn éo khăn tay, tâm vừa động, nảy ra ý hay, vui vẻ nói: “Hàm nhi, lý luận không bằng thực hành, con đã bảy tuổi rồi, ta tìm tiên sinh cho con, con đến học bản lãnh thật sự với hần.” Mặt mày nó tươi rói: “Mẹ, là vị tiên sinh nào?”

Ta nhìn Phi Hồng cười rức rở: “Ta tìm cho con một tiên sinh làm quan, hần tài hoa hơn người, túc trí đa mưu, ăn nói khéo léo, là người cực quang minh lỗi lạc, mỗi ngày con đi theo hần, nhìn hần làm quan như thế nào, chăm lo cho dân ra sao.” Ta hao hết môi lưỡi, nó quả nhiên cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Là ai?”

Mặt mày ta hớn hở giải đáp đáp án: “Là Án Sát Sứ Ngụy Tiến Ngụy đại nhân.”

Trong dự liệu thấy Phi Hồng ngây người như phỗng, nháy mắt ra hiệu bổ sung: “Hàm nhi, không phải con còn muốn học võ với Phi Hồng tỷ tỷ sao? Mẹ cho Phi Hồng tỷ tỷ đi theo con bảo vệ con mỗi ngày, rồi dạy con học võ vào lúc tiên sinh không rãnh luôn, như thế nào?” Nó vừa nghe, mừng đến huơ tay múa chân: “Vậy thì tốt quá.”

Thấy mặt Phi Hồng đã vô cùng đỏ, khoan thai tự đắc mà nói: “Như vậy, hai người liền theo ta đến quan nha một chuyến.”

Ném Hàm nhi cho Phi Hồng xử lý, ta vội vàng đi trở về phòng, nhìn thấy Lục Ngạc, hơi suy nghĩ một lát, hỏi: “Lục Ngạc, người mang chính trang của ta ra ngoài sao?” Nàng sững sốt: “Mang ra ngoài, thế nào, hôm nay chủ tử đã nhớ phải mặc?”

Thần thái ta sáng lạng kể hết chân tướng với Lục Ngạc, nàng cũng cười: “Vậy thì tốt quá, tỷ tỷ vốn có tâm, chủ tử lại tác thành.”

“Hi hi, ta chỉ cho bọn họ cơ hội, nếu như tiểu tử Ngụy Tiến kia không biết quý trọng, thì không phải do ta” thấy Lục Ngạc cảm thán, liền bổ sung: “Nếu về sau Lục Ngạc cô nương của chúng ta có người yêu, chủ tử ta nhất định cũng sẽ tác thành chuyện tốt.”

Nàng then thùng giận: “Chủ tử thật không biết then, cứ giễu cợt hai nô tỳ.” Ta nghiêm mặt nói: “Đã nói bao nhiêu lần, không cần mở miệng xưng nô tỳ, lần tới còn như vậy, chủ tử người sẽ trở mặt.”

. Ôi, mặc vào triều phục, ngồi vào xe ngựa đi tới quan nha, nói lên danh hiệu của bản phi, Ngụy Tiến vội vàng ra đón, thấy ta mặc chính trang mà vào, hần cũng không rõ ra sao, chỉ nghiêm nghị mời ta vào cửa. Ta dặn dò Phi Hồng dẫn Hàm nhi đi dạo chung quanh, dặn Trần Nhất giữ ở ngoài cửa, đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, ta đứng ở trước mặt Ngụy Tiến cúi cúi, hần bị dọa nhảy lên, Đoan Kính vương phi ta, dù nhìn thấy Hoàng đế, Thái hậu đều có thể miễn quỳ, hôm nay lại hành nửa lễ với hần, coi như là cho

hắn đủ mặt mũi, hắn vội vã nói: “Nương nương có chuyện xin cứ việc phân phó, ty chức không dám nhận đại lễ này.”

Bởi vì có việc cầu người, ta thẳng thắn: “Đêm giao thừa vào năm Gia Tĩnh thứ năm, lúc ấy Ngụy đại nhân ở đó chắc cũng biết tình huống, hiện tại Tín vương chỉ còn một nhi tử, hôm nay bản phi dẫn theo bên người, đứa nhỏ này tất nhiên thông minh, nhưng lại có tính tình cũ của cha nó, bản phi biết Ngụy đại nhân là người đội trời đạp đất, cho nên. . . Muốn xin Ngụy đại nhân chịu khó, dẫn nó theo bên cạnh giáo hóa một phen, cũng không uổng hôm nay bản phi đặc biệt tới cửa bái sư.” Dứt lời không khỏi xúc động thật lâu.

Hắn thấy ta thành khẩn, cũng hiểu được lần này ta không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, suy nghĩ một lát: “Ty chức. . . Nhất định hết sức, chỉ là, ty chức không phải là người cố làm ra vẻ huyền bí, cho nên sau này tiểu thế tử có bị giáo huấn, kính xin nương nương bao dung nhiều hơn.”

Thấy hắn đã đồng ý, ta hơi cười nói: “Xin Ngụy đại nhân mặc sức chỉ giáo, bản phi tuyệt không nhúng tay.”

Xoay người vỗ tay ra hiệu Trần Nhất kêu Hàm nhi Phi Hồng tới đây. Đợi Hàm nhi vào rồi, liền bảo quỳ xuống bái Ngụy Tiến làm sư. Sau đó lên tiếng kêu: “Bản phi giao Thế tử cho Ngụy đại nhân, Thế tử có thân phận bất phàm, bản phi để Phi Hồng cô nương ở bên cạnh thế tử, nàng là thủ đồ của Nga Mi, dầu gì cũng có chút giúp đỡ.” Lại bảo Phi Hồng chính thức hành lễ cho Ngụy Tiến, Ngụy Tiến nghe nói Phi Hồng xuất thân nhà võ, cư nhiên cũng hết sức khách khí đáp lễ.

Thấy một tâm sự đã xong, hết sức vui vẻ, lập tức đi trở về phủ, chuẩn bị dọn dẹp hành lý, ít ngày nữa sẽ chọn ngày đến Trường Sa. Nghĩ đến quê quán ở thế kỷ 21, rất là vui vẻ.

Một ngày trước khi xuất phát, đã dọn dẹp đồ đầy đủ, cả thị vệ cũng chọn xong rồi, chỉ chờ xé trưa ngày mai lên đường. Thấy tất cả thuận lợi, thật vui vẻ trở về hậu viện uống thêm mấy ly, liền sớm lên giường ngủ.

Nhưng mà thói quen ngủ nướng cũng không thay đổi vì đi ngủ sớm. Hôm sau tỉnh lại đã là cuối giờ Tỵ (10 giờ sáng), đang muốn rời giường rửa mặt, thì nghe Lục Ngạc vội vội vàng vàng hồi báo: trưởng công chúa tới.

45. Chương 45: Ngoại Truyện 4: Hồi Ký Của Hoàng Đế 2

3. Kế hoạch

Ngày Dực Phong thành thân, nghe nói hết sức náo nhiệt, nhưng trẫm không có đi, bởi vì trẫm chưa thành thân, không nên đến. Về chuyện thành thân, đã có rất nhiều triều thần đang thúc giục trẫm lập hậu, trẫm cũng không hiểu mình đang kiên trì cái gì, có lẽ, là cảm thấy còn chưa tìm được nữ tử nào có tư cách đứng sòng vai với trẫm, cùng nhận vạn dân kính ngưỡng.

Đêm nay, vẫn vô cả triều đều tề tụ ở Tín thân vương phủ, trẫm một mình ở trong thư phòng ngắm đến rất khuya, Chu Tam ở một bên thúc giục nên nghỉ, trẫm nhìn mấy tấm bài trong khay, phát tay ý bảo không cần, một mình ngủ lại ở Càn Thanh cung. Cả đêm lo lắng, loáng thoáng có một nữ tử mặc trang phục thêu hoa nhỏ, trang sức màu hoa hồng, ánh mắt lờ lờ như ánh sao, gương mặt giảo hoạt tràn đầy nụ cười, rõ ràng là một giấc mộng vui vẻ, lại theo bản năng cảm thấy chưa xót.

Đần độn qua hai ngày, nghe Chu Tam nhắc nhở, hôm nay là ngày Dực Phong vào cung tạ ơn, trẫm lại có chút mong đợi, nhìn thấy bộ dạng hoàn thuận của hai người họ, lại làm ta nhớ đến giấc mộng tối hôm trước. Cho đến sau này. . . Sau đó nhìn thấy nàng và Chu Tam mặt mày qua lại, lúc này trẫm mới thực tế cười một tiếng, khước mắt vô ý nhìn thấy ánh mắt của Dực Phong lóe lên một cái như có điều suy nghĩ, trẫm kinh hãi, trẫm là chân mệnh thiên tử, phải không biến sắc mới đúng, huống chi Dực Phong. . . đã tâm của Dực Phong ta không phải không hiểu rõ. Nghe bên ngoài báo lại Hữu Tướng cầu kiến, ta cười cười, nói đôi câu liền bảo Dực Phong. . . và thê tử của hắn lui xuống, trước khi chia tay cũng thu hết vẻ mặt giải thoát của nữ nhân kia và vẻ thất vọng của Dực Phong vào mắt. Trẫm dần lòng, Dực Phong, sẽ không khiến người thất vọng. Lúc trước trẫm chưa từng mềm lòng khi diệt trừ chương ngại lên ngôi, trẫm vẫn luôn tàn khốc ác độc, bây giờ — cũng không ngoại lệ.

.

Trầm đang đợi, chờ một thời cơ tốt nhất. Dục Phong là một người thông minh, hẳn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội dùng được, mà trầm, cũng muốn chờ cơ hội, cơ hội phản kích tốt nhất, hẳn sẽ không thối, bởi vì trầm mới là chân mệnh thiên tử.

Trầm nhàn nhã tựa vào trên giường mềm trong Càn Thanh cung hưởng thụ ánh mặt trời ngày xuân. Nghe gián điệp ở Tín thân vương phủ hồi báo, ngày thứ ba lại mặt Dục Phong và nữ nhân kia cãi nhau rồi còn ở riêng, một ở phòng chánh, một ở tiểu đảo giữa hồ. Hừ, Dục Phong, người cũng quá nóng lòng, cẩn thận ăn không hết đậu hũ nóng, nữ nhân kia, trầm ước chừng cũng là tính tình thích mềm không thích cứng, người ép, cẩn thận nài cho người biết tay. Nghe nói nữ nhân kia thật lợi hại, mới hai ngày đã khiến Tín thái phi Triệu Trúc Tâm vừa lạnh lại cứng đó coi như con ruột, cả Dục Phong cũng không tới lượt. Nghe nói nữ nhân kia thoáng chốc đã ‘ dọn dẹp ’ trắc phi Lưu thị, có lắm thủ đoạn. Nghe nói nữ nhân kia hết sức được lòng người ở Tín thân vương phủ, trừ Dục Phong và Lưu thị, còn lại từ trên xuống dưới không có ai không khen. Nghe nói.

Nhìn cung nữ bưng trà đi vào lộ vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta, trầm mới phát hiện cư nhiên một mực cười, hơn nữa cười rất dịu dàng, nhìn lại cung nữ này, cư nhiên không phải cung nữ, mà là một nữ nhân trong hậu cung của hãm, mà còn là phi hay tần gì đó. Nhìn nàng quỳ gối bên người trầm làm nũng, trầm chán ghét vô cùng, nhưng không muốn phá hư tâm tình tốt, cũng giãn mặt trêu chọc nàng mấy câu. Nàng nói đùa nửa ngày, cư nhiên dính cả nửa người vào trên người trầm, trầm từ nhỏ đã ghét người khác đến gần, trừ. . . . Trừ buổi tối có nhu cầu, trầm bình thường luôn kiêng kỵ người đến gần, bao gồm đại hoàng tử. Nữ nhân kia không thấy trầm tức giận, lại chuyển đề tài: “Vừa rồi về mặt của bộ hạ dịu dàng như thế, dường như đang nhớ nhung giai nhân.”

Trầm giận tím mặt, đẩy ngã nàng ra đất hận nói: “Tiện nhân lớn mặt, đầu tiên là chưa truyền đã tự mình qua Càn Thanh cung, lại còn đo lường thánh ý, không vâng lời phạm thượng, người đầu, ban thưởng tiện nhân kia ba thước lụa trắng.” Chu Tam nghe có cái gì không đúng, vội vàng chạy vào nói: “Khởi bẩm Thánh thượng, Lệ Phi dầu gì cũng là đường muội của Hoàng quý phi, lại là thiên kim của Lễ Bộ Thượng Thư, kính xin bệ hạ xuống tay lưu tình.” Trầm thở dài, nếu không phải thấy người có một người cha có ích. . . . Cũng được, phạt nàng đến lãnh cung suy nghĩ.

Chu Tam nghi ngờ nhìn trầm, trầm biết hẳn có ý tốt, dù sao lớn lên cùng nhau, hẳn không thể không nhìn ra sự khác thường của trầm. Chỉ là. . . . Trầm tức giận như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Bởi vì Lệ Phi tùy ý lấn người? Bởi vì nàng hiểu rõ thánh ý? Bởi vì nàng. . . . Nàng nói trúng điểm yếu của trầm? Bởi vì. . . . Bởi vì trầm chột dạ? Không, không. Sao trầm lại nhớ mãi không quên một nữ nhân chỉ mới gặp hai lần? Tuyệt không. Trầm chỉ lợi dụng nàng, giống như Dục Phong lợi dụng nàng đi đối phó trầm, nàng chỉ là con cò, chỉ là con cò, trầm nghĩ như thế.

.

Lại qua mấy tháng, lâu đến trầm sắp quên việc này. Gián điệp mang tin tức đến cho trầm, Dục Phong rốt cuộc quyết định, nghĩ hết tất cả phương pháp sử dụng gián điệp của hắn trên đảo để thúc đẩy Triệu Trúc Tâm, hi vọng mượn tay của bà ta thôi thúc nữ nhân kia đi ra ngoài, nữ nhân kia cuối cùng vẫn đi ra.

Nghe nói nàng xuất phủ, trầm kèm chế hồi lâu mới chậm chạp đến chỗ nàng thường du ngoạn —— Nhất Phẩm cư. Trầm biết, trầm ra ngoài rồi không thể sớm, sớm thì Dục Phong sẽ không tin tưởng, cũng không thể muộn, muộn rồi Dục Phong đổi chiêu khác thì trầm không đỡ được. Vậy mà. . . . Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trầm liền bị mê hoặc, trầm cảm thấy hứng thú như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Trầm không ngại ngồi ở trong đại sảnh với chúng sĩ tử, mặc dù rất ồn ào, mặc dù rất dơ, nhưng có thể ở nơi trước nhất thấy được phản ứng của nữ nhân kia đầu tiên —— lòng trầm nói với trầm: sẽ rất thú vị. Quả nhiên, biểu tình của nữ nhân này trong khoảnh khắc nhìn thấy trầm không khiến trầm thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn ngập các loại vẻ mặt, trầm rất là tự đắc. Nhưng. . . . Nhưng nữ nhân đáng chết này, nàng ngây ngô thật lâu xong lại muốn trốn, trầm không cho phép, ai cho nàng lá gan, lại dám làm mất mặt trầm. Trầm mau chóng đứng lên đi về phía nàng. Không biết có phải kế hoạch tiến hành không tệ hay không, trầm cư nhiên cảm thấy có một cảm giác tràn ngập vào tim trầm, đầy đến mức muốn thoát ra ngoài.

Không thể không nói, uống chung trà tán gẫu với nữ nhân này, là chuyện rất vui vẻ. Nàng không chút khách khí ngồi đối diện trẫm, không hề bối vì trẫm là hoàng đế mà có điều thu lại, có điều cố kỵ, giống như trẫm chỉ là một người bình thường. Hừ, không đơn giản như vậy, Dực Phong không thể để người và trẫm làm người bình thường, trẫm. . . . Trẫm vì giang sơn nghiệp lớn, cũng sẽ không cho phép.

Nàng và trẫm nói chuyện trời đất, nói cuộc đời. Nàng tự có lý luận của nàng, mặc dù quái dị, lại kinh người, làm cho người ta không thể phản bác. Lại cố ý bảo nha hoàn đi thăm dò tên họ tài tử gây chuyện đó, cố ý dùng lời kích trẫm, thì ra nàng cũng là người có lòng nghĩa hiệp, có lẽ, có lẽ Phụ Quốc Công Trương Thế bị ban cho cái chết đó, sinh ra được một nữ nhân lạnh lợi thế này cũng là một nhân tài, nhưng giang sơn của trẫm có rất nhiều nhân tài, mất vài người không biết có trung thành không cũng không sao.

Lần này gặp mặt, thật rất vui vẻ, ta rất mong đợi lần sau gặp mặt với nàng. Cũng rất mong đợi tiến thêm một bước với nàng. Nhưng, trẫm thực sự chỉ coi nàng như một con cờ, hoặc là một con cờ thú vị linh động, lòng trẫm nói với trẫm như thế.

.

Sau đó cách thật lâu mới gặp mặt, bởi vì Tín thái phi bị bệnh, bà già đó, bà ta khiến phụ hoàng nhớ nhưng cả đời, lúc này cư nhiên làm hỏng chuyện. Nhưng không sao, trẫm không vội, có người gấp hơn trẫm.

Quả nhiên, Dực Phong suy nghĩ ra một hạ sách —— cố tình gây chuyện. Hắn cố ý lưu luyến thanh lâu, thấy nàng thờ ơ, lại mang nữ tử thanh lâu tên Yên Chi về nhà. Hừ, cũng biết người này không thành được đại sự. Hắn không biết Yên Chi cũng là người ở Âm Cung mà trẫm an bài sao? Bị người ta theo dõi khắp nơi mà cũng không tự biết, còn tự vui, thật ngốc nghếch.

Lúc đó, tiểu nữ nhân này lại đi ra. Trẫm gặp lại nàng thì nàng lộ vẻ tham tiền, cặp mắt vốn to sáng càng có vẻ to kinh người. Liều mạng nhìn chằm chằm con đế mền bảo bối của nàng hung ác đầu với con đế khác. Mấy hiệp xuống, con đế mền của nàng thắng, nàng cười hết sức rục rờ. Trẫm bất giác buồn cười, nữ nhân ngốc này, tự cho là giả bộ nam nhân rất giống ư, nhưng những người trong lầu này, có ai không xuất thân thế gia, không phải cao thủ trắng gió, làm sao không biết nàng giả trang. Giờ phút này nàng cười không cố kỵ chút nào, bản thân liền rất đẹp, mặc dù hôm nay mặc nam trang, lại có một loại anh khí khác biệt, tự nhiên khiến cả đám công tử phóng đàng xem đến mắt choáng váng. Trẫm hết sức không thoải mái, nữ nhân ngây ngốc ngu hết biết này, lại còn không để ý, cười he he như ánh mặt trời, chỉ để ý cúi đầu thu tiền.

Nhỏ mê tiền, trẫm cười mắng trong lòng.

Thấy nàng vẫn không biết gì, trẫm thở dài, đi tới nhẹ nhàng nói: “Xem, lại bắt được người!”

.

4. Duyên tới là nàng

Lúc Phụ hoàng truyền thụ thuật Đế Vương từng nhắc tới: là vua thì yêu cầu phải có hai chữ thâm trầm, không thể để cho hạ thần đoán được lòng của mình, nếu không tất cả triều thần đều sẽ nhìn ánh mắt vua mà làm việc, xu nịnh lòng vua, xử lý quốc sự sẽ có rất nhiều sai lệch. Ngoài ra, là vua còn phải học biết đo lường tâm tư của hạ thần, biết câu nào là thật, câu nào là giả, câu nào là nửa thật nửa giả, không thể để cho những thần tử hai lòng trọn tròn mắt nói mò dưới mắt vua. Ta cảm thấy mệt chết đi! Cho tới bây giờ, ở ngôi cửu ngũ, mà hàng đêm vẫn lo lắng, nhưng, nếu làm một hôn quân, khiến giang sơn tổ tông lụn bại trong tay trẫm, thì trẫm không làm được. Đến hiện tại, trẫm cũng không biết bản tính của mình là gì, trừ Hoàng đế, ta còn có thể làm cái gì? Từ nhỏ đến lớn, đã trải qua rất nhiều chuyện lớn nhỏ sáng tối, trẫm đã biết, trừ Hoàng đế, trẫm chỉ có thể làm Hoàng đế thôi, đây là con đường duy nhất của trẫm, không có đường lựa chọn.

Thấy ánh mắt ác độc chợt lóe của tiểu nhị đưa nước trà, ta liền biết nước trà này có vấn đề. Vậy mà sâu trong đáy lòng giống như cực kỳ yêu thích vẻ ngượng ngùng thảnh thơi hiện ra của nữ nhân lớn mật lại ngây thơ này. Cho nên thảnh thơi cũng dùng một vài động tác nhìn như mập mờ hoặc giọng nói trêu chọc nàng, nàng thật đáng yêu như trong tưởng tượng. Thấy nàng hốt hoảng nhét điểm tâm vào trong miệng nhỏ, bụng của ta cũng cười lên, thấy nàng chợt rót nước trà, thẳng thần hoạt bát, lòng ta yêu vô cùng, cầm lên điểm tâm nàng từng cắn, ăn phần nàng đã ăn, cắn từng miếng từng miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của

nàng càng đỏ, trẫm càng vui vẻ hơn. Ừ, quá ngọt rồi, trẫm vốn không thích đồ ngọt, nhưng hôm nay cũng không bài xích, cũng cầm lên nước trà súc miệng. . . .

Trẫm chưa từng mất mặt như vậy, ở bên ngoài ăn đồ lung tung, biết rõ nước trà điểm tâm có vấn đề, cư nhiên không tự chủ mê bị tiểu nữ nhân này mê hoặc cũng ném một lần. Cũng may. . . . Cũng may chỉ là.

Nhất Dạ Xuân Ân —— nghe nói nàng muốn về phủ tìm Dực Phong. . . . Giải quyết, trẫm hết sức tức giận, nàng cư nhiên xem trẫm là giày cũ, trẫm không vào mắt của nàng vậy sao? Nhưng không muốn làm nàng sợ, nên vẫn mềm giọng xin xỏ, lần đầu tiên nói ra oán niệm trong lòng với một nữ nhân. Trẫm nhẹ nhàng cầu xin nữ nhân chuyện này, thấy Chu Tam nhìn đến con người đều muốn rớt xuống, liền biết ngày sau hẳn chắc chắn cầu nhau. Ai, mặc kệ, nghe nữ nhân kia nói chịu lưu lại, còn nói ‘Phượng Hoàng Sơn trang cách đây không xa’, trẫm nói thật —— lòng ta kích động, chỉ cảm thấy tâm động hồn mê, tâm tình như lúc đầu lên ngôi.

Nhìn nàng ngồi nghiêm chỉnh, không chút hoang mang ngồi uống trà, trẫm cũng không thúc giục, tiểu nha đầu này, khẳng định lại có mưu ma chước quỷ ly kỳ cổ quái gì, ừ, nhìn nàng bị trúng thuốc rồi, lại còn châm chước dùng từ, giữa hai lông mày không tự chủ ẩn hiện quyền rũ, trẫm. . . . Khụ, trẫm lại có thể biết rõ ràng sự biến hóa của thân thể. Nhìn tiểu quý vẫn còn đang mè nheo, trẫm không nhịn được nhắc nhở nàng tiến vào chánh đề.

Nàng rất nhanh liền bật thốt lên ba điều kiện kia, tuy nói nàng chuẩn bị sau đó phải sạch quan hệ với trẫm khiến cho trẫm có chút không thoải mái, nhưng hai điều kiện khác của nàng. . . . Ừ, trẫm. . . . Không, ta đều tiếp nhận.

Nắm tay của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực, thưởng thức sự tốt đẹp thêm thường đã lâu này, trẫm cảm thấy thỏa mãn. . . . và hạnh phúc. Tiểu nha đầu này, một mỗi hồi lâu lại còn chưa buồn ngủ, chỉ là, trẫm cũng không buồn ngủ, điều chỉnh tư thế ngủ của mình, nhẹ nhàng kéo tiểu nha đầu, hai người trò chuyện câu được câu không, cảm thấy. . . . Rất không cô đơn.

Suy nghĩ về trước kia, mỗi lần vào cung lâm hạnh nữ tử hậu cung, cũng chỉ. . . . ở lúc cần tìm mấy nữ tử con nhà đại thần có lợi cho triều đình, hoặc là không hề có bối cảnh quan hệ. Mỗi lần phát tiết xong, đều bảo cung nhân đưa họ trở về nơi của mình. Trẫm đã quen ngủ một mình, quen một mình ở nơi cao, quen không để cho bất kỳ ai lại gần, luôn cho rằng cảm giác như vậy mới là thuận nước đẩy thuyền. Nhưng ôm nha đầu này, trẫm cảm thấy, cảm giác này, cư nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền. . . . Khá tốt.

Nàng cư nhiên nằm giữa giường, chất vấn trẫm sau khi hoan ái, lại còn nói chung một đêm xuân với trẫm là —— tạm dùng? Ta hơi tức giận, nhưng sau đó nàng khiến ta không biết nên khóc hay cười, thuốc phát tác lần nữa, ta và nàng nói chuyện mấy câu, nàng giống như không thích tác phong đế vương của trẫm, cư nhiên chiếm lĩnh quyền chủ động, ta suy tính một phen, lớn như vậy còn chưa có nữ nhân dám to gan như thế. . . . Thôi, nếu nàng muốn chơi, cứ để nàng chơi cho vui.

.

Ngủ một lát, vẫn dậy sớm trở về cung, nếu không. . . . Có này cục cưng bé nhỏ này ở đây, trẫm thật không muốn đi, suy nghĩ một chút liền gọi Chu Tam đi vào phục vụ thay quần áo. Dùng một lát lại lên tiếng bảo Chu Tam ở bên ngoài chờ đợi trước, ta thả màn lụa xong, lại dịch tốt chăn cho nàng, mới cho Chu Tam vào giúp mặc trang phục.

Trước khi đi thấy nàng mở to hai mắt nhìn ta, không có làm bộ dè dặt, không có dối trá ngượng ngùng, chỉ nhìn thôi. Trẫm thưởng thức cảm giác không bài xích như thế, nếu nàng có thể ngày ngày đưa mắt nhìn ta mặc quần áo như vậy, lúc vào triều sẽ vui cỡ nào? Vậy mà. . . . Trẫm biết chuyện này không thể nào, tiến lên, cố gắng khiến mình không thêm nghĩ tư thái tốt đẹp dưới chân nữa, thốt ra lại là: “Vương phi thật dũng mãnh, xem cả người trẫm vết thương chồng chất này.” nhưng tiểu nha đầu, tiểu nha đầu đáng yêu này cư nhiên thuận miệng trêu chọc với trẫm. Nhìn Chu Tam ở một bên lúng túng ho khan, ta hơi khó chịu, mắng hần đôi câu, hần vội vã lui ra ngoài, tiểu nha đầu kia ở một bên cười to, hết sức rực rỡ đẹp mắt, nghĩ đến ánh mắt bỉ ổi của những con cháu thế gia trong quán trà ngày hôm qua, trẫm bất đắc dĩ nhắc nhở: “Về sau đừng cười như vậy ở trước mặt người khác.” Ánh mắt nàng chợt lóe, cư nhiên hấp dẫn trẫm, nhìn ánh mắt lộ vẻ quyến rũ, môi khẽ gợi của nàng, liền nhẹ nhàng hôn, thân thể thuận thể ngồi dậy, đủ khiến

trầm kích động và. . . . Hưng phấn lần nữa, hướng chi nàng vẫn còn đang chất vấn tính chân thật trong lời nói của trầm, đáng ghét, cư nhiên hoài nghi trầm lừa gạt nàng. Mặc kệ, phải dạy dỗ nàng thôi.

Ha ha, lần dạy dỗ này rốt cuộc khiến nàng mệt mỏi gục xuống, trầm cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng tâm tình rất vui vẻ. Ta hôn hôn trán nàng, thuận tiện nói cho nàng biết: chúng ta sẽ còn gặp lại, tiểu Linh Tuyết thân ái.

Dọc theo đường đi, trầm thậm chí rất nhanh vui vẻ nhớ tới nàng, nếu như không phải sắp tới giờ vào triều, trầm nhất định phải ôm nàng, thật lâu, thật lâu. Nàng rất tốt, ta rất thương thích. Mặc kệ ban ngày hay buổi tối, đều chân thật. Nhất là ban đêm, cảm giác không đè nén, không bị động, hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tất cả vật chất, sự hưởng thụ từ tinh thần và thân thể, ừ, đúng lúc suy nghĩ lại quan hệ của trầm và nàng, về sau rốt cuộc nên ở chung thế nào mới tính hoàn mỹ?

.

Theo nhiều tin tức chính xác, thì ra tất cả đều là Dục Phong ở sau lưng giở trò quỷ, còn kéo Sở Vương thúc dím vào. Những chuyện này cũng rất quan trọng, nhưng không vội, nhất cử bất động của bọn họ đều ở trong lòng bàn tay của trầm, không sợ bọn họ nhảy ra Ngũ Chỉ sơn. Một chuyện khác cũng rất quan trọng, mấy ngày nay trầm một mực suy tính quan hệ với Linh Tuyết. Linh Tuyết. . . . Cái tên này cứ lặp lại ở trong đầu trầm, thỉnh thoảng ngọt ngào, thỉnh thoảng khổ não, thỉnh thoảng. . . . Suy nghĩ sâu xa. Nhớ tới đêm thân cận, ôm nhau mở mắt nhìn trời sáng với nàng. Vốn tưởng rằng thói quen của trầm thay đổi, nhưng ngày thứ ba sau khi hồi cung cho truyền Triệu hoàng quý phi đến mỗi tháng một lần mới biết không phải. Thân là Hoàng đế, quy định phải truyền hoàng hậu vào mừng một, mười lăm mỗi tháng; mừng năm thì truyền Hoàng quý phi, ngoài ra không giới hạn. Nhưng, đối mặt Hoàng quý phi, trầm không có kích tình, không có kích động, chỉ có trách nhiệm. Nhắm mắt lại, tưởng tượng nàng là một tiểu nha đầu to gan lớn mật khác, nhưng. . . Cảm giác không đúng. Sau đó trầm không đề cập đến việc đưa hoàng quý phi đi, nàng cũng thuận thế ngủ ở một bên, trầm nhắm mắt dưỡng thần hồi lâu, vẫn không được tự nhiên, rốt cuộc mở miệng kêu Chu Tam đưa Hoàng quý phi hồi tẩm cung quý phi. Thấy hai mắt nàng rưng rưng, trầm trừ không kiên nhẫn thì không hề có cảm giác khác, chẳng lẽ, trầm thật là người vô tình vô nghĩa?

Vậy mà. . . . mấy đêm liên trầm đều không ngủ được, tất cả đều là nụ cười của Linh Tuyết, lúc nàng nói chuyện hoặc là đáng vẻ cổ tình nghiêm chỉnh. Có mấy lần hận không thể lập tức đi qua mật đạo phụ hoàng xây dựng riêng, ôm nàng vào trong ngực thật chặt, mạnh mẽ hôn, rồi hung hăng ăn nàng sạch sành sanh. Nhưng trầm không thể, nàng còn là Tín Thân Vương phi, thê tử của Dục Phong, người nhà của phản tặc sau này.

Nghe nói hoàng tử đến nhà nàng, tuy nói không có gây gì, nhưng bởi vì không có ai ở đó, nói không chừng cũng sẽ có mấy câu không xuôi tai, trầm sợ nàng uất ức, đặc biệt bảo ám vệ Trần Nhất đưa tin qua, hỏi nàng như thế nào?

Trầm ở trong triều càng không kiên nhẫn, gần như nóng nảy. Ngày hôm đó, rốt cuộc bạo phát ra. Về vấn đề giặc Oa, những tật xấu trong xương của chúng triều thần đều hiển hiện ra, cả ngày vàng vọt dạ dạ, nói mấy lời chẳng có ích. Trầm rất là nóng nảy, hung hăng phạt mấy người, giang sơn của trầm, dựa vào bọn họ còn không biết sẽ bại thành cái dạng gì.

Nhưng. . . . Chu Tam tới, mang theo thư của nàng tới. Nói chuẩn xác, đó không phải là thư, chỉ là một tờ giấy, trầm sững sốt. Chậm rãi mở ra, nói thật, trầm hơi bận tâm, trầm sợ uất ức nàng, sợ nước mắt của nàng, sợ nàng đau lòng. Nhưng. . . . khiến ta vừa bức mình vừa buồn cười chính là, bên trên chỉ có một câu nói: bọn họ bắt nhầm gian phu rồi! Phía sau còn có dấu chấm than mà lúc trước từng nghe nàng nói. Nhìn tờ giấy, giống như giờ phút này nàng đang đứng ở trước mặt ta, gương mặt giảo hoạt, nhún nhún vai, nửa là bất đắc dĩ nửa là bướng bỉnh cười nói: xem, bọn họ bắt nhầm gian phu rồi. Mắt to vụt sáng vụt sáng, đáng yêu cực kỳ.

Ta không biết ta rốt cuộc nên cười hay là nên giận, nàng lại còn nói trầm là gian phu. . . . Nàng lại dám nói trầm là gian phu? Biết rõ nhiều triều thần đang quỷ ở phía trước, nhưng trầm không thể khống chế được cảm xúc kích động. Tình yêu dịu dàng đang tràn ra khỏi trái tim.

Ha ha, thì ra trầm trừ là hoàng đế, cũng còn có thể làm ‘gian phu’. Thấy hai chữ gian phu, trầm cảm thấy mình còn là một người, trừ Hoàng đế ra, cũng là một người có vui buồn. Giống như một người đi đường bị

sương mù vây khốn, giờ phút này ánh mặt trời xuất hiện, sương mù dần dần tan, phát hiện mục tiêu đang ở trước mắt.

Thì ra, thì ra tất cả đều đã được định sẵn, trăm si mê đôi mắt to hoạt bát, linh hồn tự do tự tại này. Đã bắt đầu từ bên bờ hồ ở Phụng Hoàng Sơn Trang.

Mọi người, lên triều hạ triều, nam nam nữ nữ trong trong ngoài ngoài đều chỉ xem trăm là một Hoàng đế, bọn họ kính ngưỡng, hâm mộ, quý lạ —— chỉ là phong hiệu hoàng đế này mà thôi. Chỉ có nàng, nàng coi ta như một nam nhân, một nam nhân bình thường, một nam nhân có thể nói điều kiện, cũng có thể thiết kế. Là nàng khiến trăm biết, trừ áo khoác Hoàng đế, ta còn là nam nhân của nàng, gian phu cựa nàng.

Gian phu này, trăm cam tâm tình nguyện, trăm vui vẻ chịu đựng, gian phu này —— trăm làm chắc.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 5: Hồi Ký Của Hoàng Đế

5. Nắm tay nhau cùng chết

Dực Phong, kế hoạch của người đang tiến hành sao? Không sao, chúng ta quyết định thắng thua một lần. Bảo Bình Bộ Thượng Thư Cát Tồn Trung và Phụ Thánh Tướng quân cùng đi trừ giặc Oa. Hừ, mấy tên giặc Oa dám vọng tưởng đất Đại Hán quốc của ta, không có cửa đâu, đánh một trận cho các người chạy hết trở về đảo nhỏ ấp trứng.

Dực Phong, không phải người thêm muốn ngai rồng của trăm sao? Trăm muốn người vĩnh viễn nhìn được nhưng không sờ được.

Linh Tuyết. . . . Mỗi lần nghĩ đến cái tên này, tim liền bị sự dịu dàng lấp đầy. Ta ngây ngốc ở trong thư phòng cả một buổi chiều, chỉ nhìn tờ giấy kia cười cười, trăm, đã rơi vào trong lưới của một người tên là Trương Linh Tuyết, không muốn cũng không thể tránh thoát.

Thì ra là. . . . Từ vừa bắt đầu, đôi mắt to tinh khiết khả ái kia, đã cứu rỗi cho linh hồn mất mát của ta. . . .

Dùng xong bữa tối, chờ đến trời đã tối hẳn, liền vội vàng đi vào đường ngầm dưới sự hướng dẫn của ám vệ Trần Tam. Trần Tam chỉ vào một cái viện còn sáng đèn ở bên phải, nhỏ giọng nói ra: “Đó chính là phòng của. . . . tiểu vương phi.”

Nghe lính ngầm giới thiệu, nàng và Tín thái phi Triệu Trúc Tâm đều không thích người ta hầu hạ đi ngủ, cho nên vào ban đêm thì trên này Hương Tạ hoàn toàn không có người không phận sự.

Hương Tạ quả nhiên thanh tĩnh như dự đoán, phòng của tiểu Linh Tuyết cũng giống như con người của nàng, hào phóng, đơn giản, thoải mái, ấm áp, dụng cụ không nhiều không ít, vừa vặn. Nhưng, chỗ đáng yêu nhất hấp dẫn người ta nhất trong căn phòng chính là hai dấu chân không phải gót sen ba tấc nhưng vẫn thanh tú đáng yêu được tùy tiện thêu bằng chỉ xanh ở trên tấm chăn gấm. Không nghĩ ngờ chút nào, hai dấu chân không phải gót sen ba tấc nhưng vẫn thanh tú đáng yêu này, nhất định là xuất phát từ tiểu nữ nhân ồn ào đó rồi. Ha ha, nữ tử quý tộc khác có ai không phải lấy chân nhỏ vẻ vang. Chỉ có nàng, có đôi chân mà nữ nhân khác chê bai lại không chút để ý, thậm chí rất hả hê, còn bảo nha đầu giúp thêu bàn chân của mình lên trên mặt chăn gấm, thật bướng bỉnh.

Ta thổi tắt ngọn đèn duy nhất trong phòng, ngồi trên mép giường nhẹ nhàng vuốt ve dấu chân thêu trên mặt chăn, lắng lặng ngồi ở trong bóng tối đợi nàng. Bởi vì hơi thở của nàng tràn lan bốn phía, phiêu đảng trên không trung, vô hình bao vây ta, thật là dịu dàng. . . . Ngọt ngào.

Cảm thấy chỉ trong nháy mắt, hoặc giả là khoảng một canh giờ, nàng rốt cuộc trở về phòng rồi. Nghe được tiếng bước chân của nàng càng ngày càng gần, liền có cảm giác mừng như điên từ từ dâng lên ở trong lòng. Trước tiên ôm chặt lấy nàng, ôm nàng vào trong ngực, giống như có được toàn bộ thế giới.

Tín thái phi Triệu Trúc Tâm thật sự quan tâm Linh Tuyết. Biết được điều này, ta cũng không còn ghét bà ta như xưa, có lẽ. . . . Cũng là một nữ nhân đáng thương, nhưng bà ấy không nằm trong phạm vi mà ta quan tâm. Nhưng bà ấy là người bên cạnh tiểu Linh Tuyết, ta vẫn rất kiên nhẫn nói cho bà ấy biết, phụ hoàng không hề phụ bà ấy, chỉ là. . . . Tình thế bất buộc. Triệu Trúc Tâm có một khoảnh khắc không cam lòng, nhưng bà rất nhanh tỉnh táo lại từ trong hồi ức, thái độ nghiêm túc hỏi: “Người chuẩn bị đối đãi Linh Tuyết như thế nào?” Ừ, có thể quan tâm Linh Tuyết chứng minh bà ấy cũng không phải quá xấu, ta trịnh trọng dùng giọng của một Đế Vương hứa hẹn: “Nàng —— Trương Linh Tuyết, một ngày nào đó sẽ là hoàng hậu trăm yêu mến nhất, sau đó. . . . Cả đời đều thế.”

Bà ấy yên tâm, ta cũng bỏ qua khúc mắc, quay đầu lại đi tìm bảo bối của ta, nhưng. . . . Chỉ tìm được một tiểu tinh linh đã say; một tiểu tinh linh làm rung động lòng người; cả đời đều thế.

Nàng say cũng thật đáng yêu, rất lớn mật và nóng bỏng. . . . Nhìn nàng mệt mỏi vô cùng ngủ thiếp đi, ta rất là hài lòng. Nguy rồi, ta quên báo cho nàng: về sau phải ít uống rượu, không tốt cho sức khỏe. Nhìn nàng ngủ say sưa, ta cười cười, hôn nhẹ lên trán nàng, không sao, trăm có thời gian cả đời để nhắc nhở nàng. . . .

Nghe ám vệ báo, nàng chủ động mời ta qua phủ nói chuyện, ta rất vui mừng, tiểu nha đầu này rốt cuộc nghĩ thông suốt? Đi tới trên đảo, nhìn thấy nàng đang chờ ta trên hành lang, đột nhiên nhớ lại, loại cảm giác này gọi là hạnh phúc.

Thấy nàng chần chờ suy nghĩ, tựa như cuối cùng đã hạ quyết tâm, rất dễ nhận thấy không phải vô tình, ta yên tâm, chỉ cần không phải không quan tâm ta là được rồi. (trầm xấu hổ, cư nhiên sợ bị nàng ghét bỏ) Nữ tử giáo hoạt không vâng lời hung hãn này cugn4 có lúc phải do dự, ta rất kiên nhẫn nhìn nàng, tự giác hạ thấp thân phận, lấy ra nhu tình đã che giấu ba mươi năm để đợi nàng.

Ha ha, nha đầu đáng yêu này cư nhiên làm ra một hiệp nghị ở chung gì đó. Tuy nói từ chữ viết. . . . Có lẽ không phải bút tích của người nổi tiếng, xem thành tích mà nàng nhếch nhác, khổ cực bận rộn làm ra, ta sợ nàng tức giận, nên nghiêm túc xem kỹ từng chữ từng câu về các điều khoản. Ha ha, quả có phong cách của nàng, đáng yêu, ầm áp, thẳng thắn. Xem một điều, liền muốn hôn nàng một cái, lại xem một điều, lại muốn hôn nàng, vậy mà, thấy tâm tình thấp thỏm của nàng, mắt to chuyển nhanh như chớp, hơi không được tự nhiên. Đúng vậy, những điều khoản này vốn cũng không có gì, nhưng đứng trên lập trường của một hoàng đế và một thân vương phi để xem. . . . thì hơi hà khắc, nàng có phản ứng lo lắng là bình thường, nhưng, ta vẫn ký mà không nói hai lời, dù sao tim đã mất, hướng chỉ mấy điều khoản này cũng không ảnh hưởng ranh giới cuối cùng của ta. . . .

Thật là thích cảm giác tên ta và tên nàng đặt song song cùng nhau. Thấy ta lơ đãng đồng ý cũng ký tên, nàng rất mừng, giật nảy mình, giống một con khỉ con, lập tức chạy đến trong lòng của ta, nhón chân lên dùng sức ôm chặt cổ của ta, mặc dù hô hấp có chút không thuận, nhưng ta rất thích phương thức biểu đạt vui mừng của nàng, trực tiếp lại đáng yêu. Nàng cười lớn nói ta là người tốt, ta hơi sưng sốt, nghĩ đến về sau sẽ đả kích Dục Phong, hoặc giả nói là hành động đối với cả Tín thân vương phủ, mặc dù sẽ chuyển nàng đến dưới sự bảo vệ của ta, nhưng theo tính tình không nói cảm giác chỉ nói nghĩa khí của nàng, không thể không gián tiếp thương hại nàng, ta ôm sát nàng, vẫn uyển chuyển nói cho nàng biết, ta không phải người tốt, chỉ tốt với một mình nàng, vĩnh viễn. Những người khác, không có ở trong phạm vi quan tâm của ta. Ta cũng là lần đầu tiên cảm thấy, ta là một nam nhân, đáng đáp cao thật có chỗ tốt, ít nhất, có thể cho nàng một chút cảm giác an toàn, có thể khiến nàng an tâm.

Bởi vì, ở trong lòng của ta, khi ta cố ý dụ dỗ, nàng rất nhanh liền buồn ngủ, một đêm này, chưa từng có ‘hoạt động’ thân mật hơn, chỉ ôm chặt lấy nàng, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện với nhau mấy câu, thấy nàng không đề phòng, chỉ nở rộ nụ cười dịu dàng vì một mình ta. . . . Luôn luôn tin vạn vật thuận thánh ý như ta, cũng lần đầu tiên thành tâm yên lặng cầu nguyện: ông trời phù hộ, để cho ta và nàng vĩnh viễn ân ái, hạnh phúc, không xa không rời. . . .

Tín thái phi Triệu Trúc Tâm đã qua đời, mặc dù biết nàng rất kiên cường, vẫn lo lắng nàng sẽ chịu không nổi, thỉnh thoảng chạy qua trên đảo, thấy nàng không có khóc lớn đại náo, chỉ lý trí xử lý sự kiện, chỉ có lúc không ai, mới có thể ôm ta lẩm bẩm nói nhỏ: ta sẽ hạnh phúc, tất cả mọi người sẽ hạnh phúc, người

cũng vậy. . . .

Dực Phong rút cuộc bắt đầu hành động, biết ta chèn ép giấc Oa mà hấn muốn liên hiệp, liền hợp tác với Sở Vương thúc thừa dịp đêm giao thừa bách quan tề tụ liền hành động tiêu diệt ta và phái bảo vệ hoàng thượng.

Ta ngồi một mình trong thư phòng, nghe ám vệ hồi báo nhất cử nhất động của bọn họ, Dực Phong, tên đàn độn này, biết cái gì gọi bọ ngựa bắt ve không? Cả lão thần tử như Cát Tồn Trung cũng lòi ra, hừ, người trong cuộc không rõ ràng, chắc là muốn ngai rồng của ta đến diên rồi. Ta muốn là người, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Cả kế hoạch cho tới bây giờ, Dực Phong rất hài lòng, Sở Vương thúc rất hài lòng, trẫm cũng rất hài lòng, trừ Linh Tuyết không biết chuyện. . . . Ta không muốn tổn thương nàng, nhưng xung đột vừa xảy ra, nàng ở vị trí khó xử, thế nào cũng bị thương, ta trái lo phải nghĩ, đành lòng: thôi! Thôi! Cùng lắm thì qua chuyện này về sau, ta ngày ngày lấy lòng nàng, ngày ngày tới dự dỗ nàng, để nàng làm hoàng hậu yêu mất nhất của trẫm. Muốn ta bởi vì nàng buông tha cái kế hoạch này, Linh Tuyết, nàng biết, ta không làm được, nhưng buông tha nàng. . . . Đời này cũng không thể. Mặc kệ là ai muốn thêm phiền, ta đều sẽ không bỏ qua hẳn.

Vào rạng sáng giao thừa, ta đến khuê phòng của nàng, hơi hơi đau lòng, bình thường nà hi hi ha ha, một khi tức giận lại rất hung, thấy đôi mắt mông lung, dung nhan khi ngủ vẫn không bình tĩnh của nàng, ta rất là do dự, nhưng thấy nàng mở hai mắt ra mỉm cười nhìn ta, ta vẫn nhìn không được, hung hăng muốn nàng, hận không thể đụng vỡ nàng, nắn thành viên thịt nhỏ, nuốt vào trong bụng, tan vào trong máu thịt của ta, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia cách. . . .

Đêm giao thừa, chuyện rất thuận lợi, ta vẫn là Hoàng đế, Dực Phong lại thành cường đạo. Hừ, mấy tên giặc này, biết quan hệ của trẫm và Linh Tuyết, chủ mũi kiếm vào nàng, phút cuối cùng còn chạy trốn? Người muốn thương tổn nàng, chạy đến chân trời góc biển, ta cũng muốn tiêu diệt hấn/nàng, cho dù là chết rồi, ta cũng vậy muốn tìm ra ngoài âm xác. Lập tức giải quyết họa lớn trong lòng, ta ngoài vui vẻ ra, vẫn có chút đau lòng, rốt cuộc vẫn thương tổn nàng. . . . Lần đầu tiên thấy bộ dáng luống cống của nàng, lòng ta đau quá đôi, Linh Tuyết, bảo bối của trẫm, yên tâm, từ nay về sau sẽ không để nàng chịu chút uất ức nào, ta bảo đảm! ! !

Mùng năm tháng giêng, thật sự không chịu nổi sự lạnh lùng, sự không nghe không thấy, thờ ơ hờ của nàng. Cho nên ta uyển chuyển bảo Lưu Thái hậu ra mặt mời nàng vào cung.

Từ sau khi nàng vào cung không lâu, ta đã chờ ở bên ngoài Từ Ninh cung, không để ý ánh mắt suy đoán của Chu Tam và đám thái giám cung nữ, cũng không để ý mấy nữ nhân hậu cung dẫn dắt cung nữ tiểu thái giám ‘ đi ngang qua ’ hoặc là cố ý ‘ thỉnh an Từ Ninh cung ’, chỉ đứng trông, bảo những nữ nhân kia rút về địa phương của mình hết. Cũng không để ý sự lạnh lẽo vào tháng giêng, chỉ cố chấp đứng trông, giống như ta bỏ lỡ lần này, nàng sẽ không thuộc về ta nữa. . . .

Thái hậu nói chuyện với nàng một hồi lâu, biết ta đang đợi nàng, cho nên Lưu Thái hậu cũng không giữ quá lâu, để nàng ra khỏi Từ Ninh cung.

Nghe nói nàng sắp ra khỏi, ta có chút thấp thỏm, rốt cuộc phải nói với nàng thế nào? Ta không thể rời xa nàng, xin nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta?

Nhìn thấy nàng, ngược lại an tâm, rõ ràng là nói ngon ngọt mời nàng ở lại làm hoàng hậu của ta, ra khỏi miệng lại thành cột nhả gai nhân. . . . Nàng mắng ta ‘ không biết xấu hổ ’ ta sững sốt, tim ta đã mất, hồn cũng mất, còn cần mặt mũi làm chi? Đối với nàng, ta có thể để xuống tôn nghiêm hoàng đế mà dính chặt lấy. Ta hẹn nàng đến Càn Thanh cung nói chuyện, dù sao, bắt một Hoàng đế cúi người xưng tiểu nhân ở trước công chúng, đối với ta đối với nàng đều không tốt. Nhưng nha đầu này, mỗi lần đều có bản lãnh làm cho ta hỏng mất. Nàng cư nhiên ôm chặt cửa kiệu kêu la: “Ta không đi, đánh chết ta cũng không đi.” Thật là quá mức lưu manh.

Thôi, thôi, ảm nàng đến là được, suy nghĩ một chút ôm giai nhân yêu thích đi tới đi lui trong địa bàn của mình, cảm giác hẳn là không tệ.

Nàng chần chờ một cái chớp mắt, nói ra lý do không đi lại là: đến cung Hoàng đế an nghỉ, danh tiếng gì cũng bị mất!

Ha ha, nhiều năm sau ta vẫn thích dùng chuyện này để làm nàng xấu hổ, nói nàng lúc ấy chỉ nhớ rõ ầm vào sẽ bị mất danh tiếng, nhưng không nghĩ một mình vào tắm cung của hoàng đế thì cũng không còn danh tiếng gì sao, huống chi ở đêm 30 không phải đã sớm bại lộ gian tình sao?

Thấy nàng xem thường nói chuyện với ta, ánh mắt lại hết sức lạnh lạnh, trong lòng biết chuyện lớn không ổn, lần này nàng nhất định là muốn bỏ chạy. Vội vàng lấy ra chuyện nàng để ý nhất: tánh mạng mọi người trong vương phủ —— để giữ lại nàng. Biết tính tình của nàng, thích mềm không thích cứng, lại yêu quý nhất tánh mạng của mình và người khác, vốn muốn cho nô tài trong vương phủ ném chút khổ sở, nhưng vì nàng, thôi, bỏ qua cho những nô tài không biết chuyện kia đi, dù sao, nàng mới là quan trọng nhất. Dực Phong —— Dực Phong ta cũng tạm thời bỏ qua cho hắn, dù sao ta luôn có cơ hội diệt hắn, nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất để diệt hắn, ta phải suy nghĩ vì cuộc sống sau này của Linh Tuyết, không thể để cho nàng chịu tội danh thê tử tội thần và bị người khác chỉ trích, ta phải tìm thời cơ tốt nhất để cho nàng lên vị, làm hoàng hậu của trẫm.

Nàng quả nhiên cười, khi ta mềm giọng xin xỏ, nàng rất vui vẻ. Nàng cũng rất lớn mật. . . . Sau khi ta hoàn toàn lấy ra thành ý, nàng cứ nhiên hỏi ta có muốn dẫn nàng đi thăm long sàng của ta hay không! ~ bảo bối của ta, người khác không được, nàng muốn gan rộng cũng được, huống chi lần ‘ đi thăm ’ này, nam nhân nào cũng muốn, không đúng, hừ, nam nhân khác không có cơ hội này, bởi vì. . . . Trẫm sẽ không cho hắn cơ hội, nam nhân trộm nhìn nữ nhân của ta, kết quả chỉ có một! ! !

Long sàng này là đồ riêng của trẫm, phục vụ cũng chỉ có một mình Chu Tam, cung nữ đều không được vào, nữ nhân hậu cung càng không được phép đi vào, hầu ngủ có chỗ khác. Nhưng mà ta lại không ngại tiểu Linh Tuyết chia sẻ với ta. . . . Linh Tuyết, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu thành tâm của ta mà hoàn toàn tin tưởng ta .

Trẫm ăn sạch sành sanh xong không ngại tự mình xử lý ‘ hậu quả công việc ’. Lần đầu tiên tự xử lý sạch sẽ ỉnh xong, lại lần đầu tiên giúp nữ nhân xử lý, mặc dù trong quá trình xử lý từng nhìn ‘ tác phẩm ’ nuốt nước miếng mấy lần. Trẫm khi dễ mình lần nữa: người ba mươi tuổi, bình thường luôn có định lực làm người ta kiêu ngạo, hôm nay sao lại thế? Chưa từng thấy nữ nhân sao? Cần như vậy không?

Nàng tỉnh lại, thấy ta loay hoay vui vẻ, mắc cỡ vô cùng, cổ họng ta căng thẳng lần nữa, khụ, ‘ tác phẩm ’ hoàn thành, bước kế tiếp nên làm cái gì? A, đúng rồi, mặc quần áo.

Nàng cảnh giác nhìn ta, ánh mắt vẫn còn tỏa ra xuân tình. Trẫm để mặc ỉnh cảnh cáo nàng: đối nghịch với trẫm nữa, trẫm sẽ không nhịn. Dù sao cũng đã xử lý qua một lần rồi, lần thứ hai sẽ thuần thực hơn nhiều. Nàng rất thức thời im lặng, mặc ta thi hành kế lớn mặc quần áo.

Hài lòng nhìn thành tích của mình, thì ra cảm giác giúp nữ nhân mặc quần áo. . . . Cũng rất hạnh phúc, từ sau khi biết nàng, ta liền biết thì ra ta cũng có lúc hạnh phúc.

Nhiều năm về sau trẫm mới phát hiện, việc thích xử lý và giúp nàng mặc quần áo sau khi xong chuyện, không qua tay ai cả, có lẽ là thói quen tốt để lại từ lần đó, trẫm cũng là nam nhân tốt đó —— thích nghe nàng khen ngợi ta như vậy.

Khụ khụ, thuận tiện nói một câu: trẫm càng thích giúp tiểu Linh Tuyết cởi quần áo.

.

Ta muốn tiểu Linh Tuyết làm hoàng hậu của ta, chuyện này có chút phiền toái, không, có lẽ là phiền toái lớn. Phiền toái nhỏ đến từ sự phản đối của đại thần trong triều, nhưng mấy chuyện này không cần gấp, trẫm là một Hoàng đế, còn có thể mặc cho người khác định đoạt mọi chuyện sao? Phiền toái lớn là —— chính tiểu Linh Tuyết không đồng ý. Chuyện này thì hơi phiền toái, nàng là người cổ chấp, khi quyết định một chuyện, một vạn con ngựa cũng không kéo về được. Sao nữ nhân này lại không hiểu, địa vị của nàng càng cao, càng ít bị tổn thương đây? Nữ nhân cổ chấp rất khiến ta hao tổn tâm trí.

Dực Phong vẫn phải chết, nhưng không phải ta xuống tay, ta chỉ lợi dụng một ‘ truyền thuyết ’. Trừ Linh Tuyết, bất kỳ người nào ta cũng có thể độc ác, một kích phải trúng. Nhưng nàng. . . . Ai, thôi, không nói, tóm lại, trẫm đều nhận.

Lúc đó nàng không có tức giận, chỉ là thất vọng. Nàng không gặp ta, thông qua ám vệ ta biết nàng muốn

ra khỏi Kinh Thành giải sầu trước tiên, cũng được, tùy nàng đi, có lẽ đi dạo bên ngoài một thời gian, một mỗi rồi, nhớ ta thì sẽ trở lại. Rất lưu loát bảo người ta bố trí tất cả công việc hạ Giang Nam.

Trên thực tế, ta vẫn không yên lòng. Chu Tam hỏi: có người nhân cơ hội hãm hại nàng hay không. Hừ, trăm sẽ không để cho ai có cơ hội đó. Ta để ám vệ tốt nhất lại cho nàng, cũng đưa cấm vệ quân giỏi nhất cho nàng, nhân số không thể thiếu, vừa cần làm người khác sợ, lại phải âm thầm bộc lộ rõ thánh ý — ta muốn khiến tất cả mọi người biết, nàng, Trương Linh Tuyết, ngày xưa là Tín thân vương phi, hôm nay là Đoan Kính Thân Vương phi, ngày mai chính là hoàng hậu độc nhất vô nhị được sủng ái nhất Đại Hán triều ta.

Ngày xưa phụ hoàng để lại ám vệ tốt nhất ở lại bên cạnh Tín thái phi Triệu Trúc Tâm, trăm từng không hiểu, hiện tại, ta hiểu. . . . Trần nhất: phó thủ lĩnh Âm Cung, am hiểu khinh công và ám khí, năm xưa lấy thân phận sát thủ ‘Ánh Tử’ hành tẩu giang hồ, công phu rất là cao. Trần Nhị: đường chủ đệ nhị đường của Âm Cung, am hiểu dùng độc, từng lấy thân phận con cháu hoàng gia bái Đường Dũng - đại đương gia Tứ Xuyên đường môn làm sư, con cháu Đường thị không ai biết.

Hai người họ đều là nhân tài xuất thân từ dòng thứ của quý tộc Đại Hán triều, từ nhỏ đã được chọn làm sứ giả Âm Cung. Về sau, về sau đợi Linh Tuyết an toàn hồi kinh, trăm liền thưởng cho bọn họ xuất thân, đường đường chánh chánh làm con cháu tôn thất.

Nhưng trăm vẫn không yên lòng, 2000 cấm vệ quân này, mặc dù vô cùng trung nghĩa, nhưng cũng là sống an nhàn sung sướng, sợ không phục quản giáo, ai, thôi để thủ lĩnh của họ — Chu Bột tự mình dẫn đội đi.

Như vậy, cuối cùng là không còn sơ hở rồi.

Ngày tiễn đi, ta biết rõ nha đầu lười kia chắc chắn sẽ không đi sớm, hạ triều liền dẫn cấm vệ quân sớm chờ ở ngoài cửa, nàng nhìn thấy ta, rất là chột dạ, dĩ nhiên, cũng rất vui vẻ, ta thở dài, nàng có thể vui vẻ cũng không uổng bố trí của ta.

Trước khi đi cố ý để tất cả mọi người thấy trăm thân mật và coi trọng nàng, xem ai cả gan dám lơ là nàng. Suy nghĩ một lát vẫn không yên lòng, cuối cùng, cả bảo bối trăm cũng cho nàng — Bàn Long ngọc bội, thấy ánh mắt nàng vô cùng nhạt, liền biết nàng không biết vật này quan trọng cỡ nào, không chừng hôm nào sẽ bị vỡ vụn, thôi thôi thôi, vỡ thì vỡ, chỉ cần nàng bình an trở về là tốt. . . .

.

Bởi vì nhớ nhung nàng, trăm không để ý hình tượng mấy lần mặt dày, ban thưởng, ân điển không ngừng cho nàng. Trăm chính là muốn huyền não chân trời góc biển, cả nước đều biết, cho tiểu tử không để ý này nhớ kỹ chút, biết mình là nữ nhân của trăm.

Đảo mắt một năm trôi qua, ta ba lần bốn lượt thúc giục nàng hồi kinh, nàng lại không trở về, nói muốn đi Hồ Bắc du ngoạn, hướng chi không phải nàng nói đi Hồ Bắc rồi sẽ về kinh sao? Lại thấy đại hoàng tỷ tự mình nghênh ngang hạ Giang Nam, suy nghĩ một chút hai nữ nhân tóm lại chắc là sẽ không gây loạn gì.

Trăm nghĩ xong, trở lại liền phong nàng làm hoàng hậu, như vậy. . . Nàng vĩnh viễn là vợ cả của trăm rồi.

Loạn thì không có ra loạn gì, chỉ là Linh Tuyết từ Hồ Bắc trở về Nam Kinh, không biết sai lầm chỗ nào, cư nhiên lại ở Nam Kinh không trở về. Trăm một tháng gửi bốn phong thư, nàng vẫn thỉnh thoảng trả lời một phong, đối với đề nghị về nhà lại không tuân theo, vẫn ở Nam Kinh chơi thật vui.

Nữ nhân này, nữ nhân đáng chết này, lại dám bỏ qua mặt mũi của trăm, làm cho trăm vô tâm ngắm hoa, vô tâm ngắm thơ, chán ghét nữ nhân hậu cung, cả ngày vui đầu vào chính vụ. . . . Và nhớ nhung nàng, nàng cư nhiên hất tay không về.

Trăm quyết định, trăm muốn theo như đề nghị của nàng trong thư — hạ Giang Nam. Trăm nhất định phải bắt nữ nhân không chịu về nhà đó trở lại. . . . Hung hăng đánh cái mông nàng.

Nhất định.

47. Chương 47: Kết Thúc Chuyển Đi Giang Nam

Sáng sớm mở mắt ra, liền suy nghĩ đến hôm nay sẽ lên đường đến Trường Sa, quê hương a quê hương, ta tới đây! Đang tựa vào giường mơ ước về quê hương mỹ lệ đáng yêu của ta thì bom ném vào trong chăn của ta!

Trường công chúa điện hạ đến rồi!

Độc nhất vô nhị Đại Hán triều, có ‘ Ngọc Diện Hoàng Lang ’ làm phò mã , tỷ muội thân thiết có thân phận tôn quý của bốn vương phi không sớm không muộn đã đến Nam Kinh rồi!

Sau mười giây trợn mắt hốc mồm, ta lập tức phản ứng kịp, lấy xu thế thần tốc rời giường mặc quần áo rửa mặt, vừa mặc vào quần áo trong, thanh âm vốn rất lạnh nhưng lúc này lại hơi kích động của trường công chúa điện hạ từ phòng bên ngoài truyền vào: “Cũng biết Đao Kính vương phi được thánh sủng nhất của chúng ta còn chưa rời giường!” Ta cố gắng đè xuống tâm tình kích động trong lòng, bắt đầu đi liếc mắt qua, tùy ý mang đôi giày thêu hoa vào, chạy thẳng về phía trường công chúa Cẩn Ngọc mới vừa vào cửa, ôm tỷ ấy theo đúng tiêu chuẩn thế kỷ 21 rồi trực tiếp hất tỷ ấy ra, lại chạy đến chỗ Ủy Lam cô nương sau lưng tỷ ấy, cười thật là ân cần: “Ủy Lam, ta rất nhớ điểm tâm của người, điểm tâm của người có nhớ ta không?”

Tử Yên ở một bên che miệng cười nói: “Vương phi chủ tử vẫn như xưa. Xem, xiêm áo cũng không mặc chỉnh tề. . . .”

Ta nghiêm nghị giải thích: “Biết không? Cái này kêu là thành ý, nghe nói mọi người tới, y phục ta cũng không mặc. . . .” “Là không kịp mặc chứ?” Trường công chúa thuận miệng đưa đẩy.

Mọi người lại buồn cười. Đợi ta mặc quần áo xong rồi dần xếp cho nhóm người của trường công chúa, đã là một lúc lâu sau rồi. Giờ phút này đang ngồi trong cái đình nhỏ ở vườn sau nhân nhả uống trà ôn chuyện với trường công chúa, trường công chúa nhìn nhìn ta. Rốt cuộc nhẹ nhàng hỏi: “Muội muội tốt, gần đây như thế nào?”

Ta vô cùng căng thẳng trả lời: “Giấu nghề, thành tích nổi bật”. Tỷ ấy sững sốt, tiếp theo cười to: “Muội thôi đi, còn không biết muội à? Muội giấu nghề lúc nào chứ? Ở kinh thành xa xôi cũng nghe nói muội đi đạo thanh lâu mấy lần đấy!”

Ồi, tin tức này cũng không phải là ta nói ra, đoán chừng tiểu đệ hoàng đế của tỷ ấy cũng sẽ không nói, vậy cũng chỉ có Liễu Vô Yên rồi. Ồi trời tán gái cái kiểu gì đây chứ, không có chuyện gì lại nói nhảm.

Quen trường công chúa lâu ngày, biết tỷ ấy là một người tùy hứng ở trước mặt tri kỷ, cho nên cũng không nói nhảm, trực tiếp nói cho tỷ ấy biết: Ta chuẩn bị xuôi đến Trường Sa phía nam. Tỷ ấy sững sốt: “Ta vừa đến muội liền muốn đi? Vậy chúng ta cùng nhau đi.” Ta như có điều suy nghĩ hỏi: “VẬY. . . . Liễu Vô Yên Liễu đại hiệp có đi hay không?” Mặt tỷ ấy đỏ lên, giận nói: “Ta nào biết, ta vừa mới tới.” Ta không buông tha cơ hội tốt để nhạo báng tỷ ấy, lập tức thuận thế hỏi: “Hay là. . . . Tỷ ở lại đây tâm sự với hần trước.” Vừa dứt lời, bên ngoài sân truyền đến tiếng tiêu du dương. Ha, người cổ đại theo đuổi nữ tử, đều dùng chiêu này, hắc, người đương nói, nữ tử thời cổ đại đều thích chiêu này, nhìn gương mặt tràn đầy thù mị của trường công chúa liền biết.

Ta chân thành hi vọng Liễu đồng học này là một tiểu tử khỏe mạnh. Dù sao, trường công chúa đã 35 tuổi. Nàng còn chưa trải qua việc đời, quan trọng nhất là, nàng vẫn muốn một đứa bé, đứa bé thuộc về chính nàng. Người cổ đại không giống người hiện đại, người hiện đại cho rằng qua 30 tuổi còn sinh con thì không tốt, nhưng nữ nhân ở cổ đại quá 40 tuổi nhưng vẫn muốn sinh con thì rất nhiều, người cổ đại không có thú vui nào vào ban đêm, cho nên. . . . Không thể làm gì khác hơn là buổi tối sớm tắt đèn nghỉ ngơi, thuận tiện làm vài việc yêu thích, cuối cùng lại làm ra quà tặng nhỏ.

.

Trường công chúa và Vô Yên vẫn liếc mắt từ xa chứ không đốt đèn nói chuyện cả đêm. Biết người cổ đại không quen với tình yêu phát triển nhanh, cho nên ta cũng không nói gì, chỉ say mê cuồng nhiệt lôi kéo trường công chúa, để Phi Hồng Triệu Hàm ở lại Nam Kinh đi theo bên người Ngụy Tiến. Dẫn theo Lục Ngạc và Trần nhất Trần Nhị cùng 20 thị vệ, và người của phủ trường công chúa phủ, sau khi chậm trễ nửa tháng liền chính thức theo đường thủy đi tới Trường Sa.

Trừ khổ cực dọc theo đường đi không nói, mười ngày đã đến Trường Sa — quê hương của ta - cũng là một trong những kinh thành quan trọng nhất Đại Hán triều.

Vậy mà. Thấy một số quang cảnh rồi, tất cả nhân tử nhớ nhà lập tức đều chết từ trong trứng nước, rất là bị đả kích.

Thư viện Nhạc Lộc[1] thì có, nhưng quả là khác xa với thư viện ở thế kỷ 21 sáu trăm năm sau. Ít nhất. . . . Nó là nguyên trạng, mà cái gồm 30 phần mà ta đi thăm là phiên bản đã chỉnh dung mấy mươi lần. . . . Thậm chí mấy trăm lần.

Kết Tử châu[2] cũng có, nhưng phía trên là cỏ dại mọc đầy, không có đình không có các, căn bản là vùng đất cằn sỏi đá.

Chùa Khai Phúc cũng có — nhưng những người bán hàng rong nhân cơ hội bán đồ nhà Phật lại không có, bến xe Tân Hà cũng không có, xe ta-xi cũng không có, quang cảnh bốn phía quả là một trời một vực với thế kỷ 21.

Trường Sa này, Trường Sa của Đại Hán triều, không có nhà cao tầng, không có những trò giải trí, tất cả đều xa lạ, những phong cảnh đã từng quen thuộc đều không còn, hiện tại ở trước mặt, lại đều là xa lạ và cách trở.

.

Không có quảng trường quen thuộc ngày mùng một tháng năm, không có quán rượu đầy phở thân thiết như ‘ Mị Lực Tứ Xạ ’, ‘ Tô Hà ’, dao động trước mắt đều là cảnh mông xa xôi.

Chứng kiến Trường Sa trước mắt chênh lệch quá nhiều so với trong ấn tượng, chỉ còn là một thành trì phía nam, chỉ có cùng tên Trường Sa, hoàn toàn thay đổi, tất cả đều biến chất. Cũng không biết rốt cuộc Trường Sa bây giờ mới đúng, hay là Trường Sa ở thế kỷ 21 mới đúng.

Ta hơi hối hận, thì ra, tất cả đều không trở về được, ban đầu không hề chùn bước đi theo sau lưng Kim Đồng nhập hồn trọng sinh, chỉ nói cuộc sống mới bắt đầu, tương lai tốt đẹp đang chờ ta. Vốn tưởng rằng về sau mỗi lần nhớ nhung người nhà và bạn bè ở thế kỷ 21, chỉ cần trở về Trường Sa cổ đại đi một vòng, cảm giác nhớ nhà gì đều có thể trị tận gốc. . . . Tất cả đều là lời khốn. . . Quay đầu không được nữa.

Quê hương lại không giống quê hương, quê hương mà không phải quê hương. Khiến ta không còn kích động hơn hờ trước khi đến, chỉ còn lại mất mát. Vốn tưởng rằng có sông nước quen thuộc cho ta tưởng nhớ, nhưng cảnh sắc quen thuộc đặt trong hoàng cảnh xa lạ, chỉ làm cho ta cảm thấy sợ hãi.

Bao hết nhả gian ở hậu viện của khách điểm xa hoa nhất thành Trường Sa, lẳng lặng ở trong lầu nhỏ phía sau với trưởng công chúa. Trưởng công chúa đều hứng thú đối với tất cả quang cảnh xa lạ, bởi vì Liễu Vô Yên một mực yên lặng đi theo phía sau, nên tâm tình tỷ ấy cũng không tệ lắm. Nhưng con người tỉ mỉ như tỷ ấy vẫn rất nhanh nhận thấy được ta có cái gì không đúng, kết quả liền bỏ đi niềm vui, cũng không còn tự cho là đúng mà nói một chút nhìn như quan tâm cũng không đau không nhột, chỉ lẳng lặng theo ta quan sát chung quanh. Ta nói một mỗi, tỷ ấy liền phân phó mọi người nghỉ ngơi, ta đứng dậy tỷ ấy vội vã đi theo, ai, cảm giác có bằng hữu — thật không tệ.

Ta muốn về nhà, thật, hiện tại có cảm giác mãnh liệt, nơi có hoàng đế Gia Tĩnh - Trần Kiệt, có chàng ở chung với ta, đó mới là nhà của ta. Trường Sa — không trở về được, chỉ là một kỷ niệm.

Trưởng công chúa cùng ta nửa tháng, yên lặng nhìn ta dù đưa đám nhưng vẫn kiên trì, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng hỏi thăm: “Linh Tuyết, muội muội tốt, chúng ta nên trở về Nam Kinh.”

Ta lắc đầu một cái, lúc này là chân chính nổi giận hoàn toàn. Cổ chấp không muốn rời đi, chỉ phí tâm bất được một thứ gì đó mơ hồ trong tiềm thức ở nơi xa lạ mà quen thuộc này.

Tỷ ấy thở dài, không còn nhắc tới nữa, chỉ tận tâm tận lực khiến mình vui vẻ, khiến ta vui vẻ.

Ta một mực nổi giận nên sa sút, mê mang, sự nổi giận này lại đạt tới cực điểm khi gặp được nữ tử như thi như họa đó.

Ngày hôm đó, là đông chí âm lịch. Theo như tập tục mà những người ở Trường Sa truyền lại, thì phải ăn xôi gạo nếp thập cẩm. Chúng ta ăn bữa trưa ở khách điểm, trưởng công chúa nói tỷ ấy muốn đến chùa Khai Phúc cầu nguyện, thấy vẻ mặt ta mệt mỏi, cũng không ép ta, để ta ở khách điểm nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi tỷ ấy đi, ta nhàm chán vòng tới vòng lui ở trong khách điểm, ngày ngày ngủ đến mệt, liền quyết định đến đầu Trường Giang tham quan. Mặc cho Lục Ngạc dùng áo khoác ngoài bằng lông chồn bao bọc ta chặt chẽ, dẫn theo Trần Nhất Trần Nhị, một hàng ba người lặng lẽ đi tới sông Tương. Bên bờ sông Tương không có đường lớn ven sông mà ta quen thuộc, không có người người tràn lan, chỉ là vùng đất vắng vẻ. Đang nhớ nhung quá khứ, thì thấy một nữ tử phục sức tinh xảo vuốt bụng đứng ở bờ sông, cô độc, cô đơn, nghiễm nhiên có ý theo sóng biển mất.

Ta kinh hãi, vô cùng đau lòng vì những nữ tử coi thường mạng sống của mình, mặc kệ nguyên nhân là gì, chẳng lẽ sống còn khổ hơn chết? Không để ý ánh mắt ngăn cản của Trần Nhất Trần Nhị, lắc đầu một cái lặng lẽ đến gần nàng, mặc dù nàng đắm chìm trong thế giới tràn đầy bi thương của mình, nhưng có người ngoài đến gần, vẫn rất cảnh giác, nhanh chóng xoay người lại đối mặt ta, tay trái rũ xuống một bên cũng vội che chở bụng của mình.

Nữ nhân này ta biết, nàng chính là Độc Tiên Tử Tô Tiểu Lâu ba tháng trước cùng nhau sát cánh chèo thuyền du ngoạn với Đa Tình công tử mà ta nhìn thấy ở bên sông Tần Hoài. Ta sớm thấy Tô Tiểu Lâu này có gì đó quen quen, giờ phút này mặt đối mặt đứng, mới phát hiện, thì ra dáng vẻ của Tô Tiểu Lâu có tám chín phần tương tự với Tín thái phi - bà bà xuyên qua tiên phong của ta, nàng cũng là nữ nhân bị người ta bội tình bạc nghĩa, cho nên người này ta nhất định cứu.

Ta mở to hai mắt nhìn nàng. Nàng thấy ta không có địch ý, nhưng không có tự cho là đúng mà khuyên giải đôi câu nên cũng không lên tiếng.

Nàng thấy ta không nói gì, suy nghĩ một lát rồi cuộc mở miệng: “Ta đã gặp người. Hôm đó người mặc nam trang du ngoạn ở bên sông Tần Hoài.” Lần này đến phiên ta sửng sốt, ban đầu ta đi dạo ở trên bờ sông, tâm sự nặng nề, nàng du ngoạn trong hồ, vui mừng kích động, sao lại chú ý tới ta? Thấy nghi vấn trên mặt ta, nàng chậm rãi nói ra: “Ban đầu ở bên sông Tần Hoài, toàn là đám người ham sắc ham rượu, duy chỉ có người là hạc đứng trong bầy gà, khí thế tôn quý. Nhất là bên cạnh có cao thủ tuyệt đỉnh che chở, sao lại không khiến người khác để ý?” Ta cười cười: “Cao thủ tuyệt đỉnh? Người nhận ra ai à?” Nàng nói: “Lúc ấy chỉ nhìn chăm chăm qua bờ sông, thấy đoàn người các người có khí thế khác biệt, còn về phần là ai, chúng ta cũng đoán không ra.”

Nhưng khi ánh mắt của nàng quét qua trên người Trần Nhất đang cung kính đứng bên cạnh thì sắc mặt rồi cuộc biến đổi: “Quả nhiên thật quá phách lối, cư nhiên mời được ‘Ảnh Tử’ làm hộ vệ. Lúc ấy chắc cũng là Ảnh Tử ở bên cạnh.”

Trần Nhất bên cạnh chỉ yên lặng, vẻ mặt lại không buông lỏng chút nào, ta nhìn Trần Nhất, trấn an cười một tiếng, lại quay đầu hỏi Tô Tiểu Lâu: “Hắn không muốn người và đứa bé sao?” Nàng kinh hãi, bị dọa đến nỗi vội ôm bụng, cả giận nói: “Người nói cái gì? Hắn là ai? Sao người biết ta có đứa bé?” Đổ mồ hôi, tiểu cô nương hành tẩu giang hồ ở cổ đại này, dù võ công lợi hại hơn nữa, cũng luôn đơn thuần dễ dàng bị lừa. Vừa thấy người ngoài liền liều mạng ôm cái bụng hơi lộ ra, không phải có đứa bé thì là cái gì? Chẳng lẽ muốn mọi người cho rằng ở trong đó chỉ cất giấu một cái gối?

Ta tận lực dịu dàng giải thích: “Hắn là ai ta không biết, nhưng người đau lòng thế này, hẳn tóm lại là một người bạc tình bạc nghĩa.” Tô Tiểu Lâu sửng sốt, mấy phen biến sắc mặt, cuối cùng không nhịn được rơi lệ: “Hắn không quan tâm ta nữa, hắn nói cha mẹ hắn chê ta xuất thân không tốt, không thể vào cửa Diệp gia, bọn họ. . . . Bọn họ cũng nhục nhã ta, nói xấu mẹ ta, hắn. . . . Hắn cũng nói không muốn làm cho cha mẹ hắn đau lòng.”

Ta lạnh lùng tiếp lời: “Cho nên chỉ có thể nhịn đau buồn tha mẹ con các người thôi.”

Nàng thấy thần sắc ta nghiêm nghị, trong lòng càng thêm uất ức: “Ta xuất thân không tốt thì thế nào? Ngay cả hắn cũng không muốn ta, ta sống còn có ý nghĩa gì? Ta. . . . Ta chết cho hắn xem.”

Ta lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Ta đã từng nghe nói: nữ nhân dùng tánh mạng của mình để đánh cược tình yêu đã quá thời hạn của nam nhân, kết cục nhất định là thua, hành động tự tử của người bị người

không yêu của người biết, trừ tăng thêm ghét cay ghét đắng ra thì không còn chút tác dụng nào khác. Người là người, hần là hần, bản thân tự tử, không liên quan hần, hần và người không có chút quan hệ. Nếu như người may mắn đánh cuộc thắng, phu quân bị hành động của người làm cảm động, khuất phục dưới dư luận của xã hội, vậy chúc mừng người, nhưng sau đó người càng thất bại hơn. Bởi vì dưa xanh hái không ngọt, dưa chỉ bị ép chỉ có thể lấy đi nuôi heo.”

Nàng hiển nhiên bị lời nói của ta làm cho ngây ngẩn cả người, sau nửa ngày suy tư mới run rẩy hỏi: “Vậy ta nên làm cái gì?”

Ta xem thường: “Đương nhiên là sống tiếp thật tốt. Tốt hơn cả lúc sống chung với hần.”

“Ta nhất định có thể sống tốt hơn trước kia sao?” Nàng lau nước mắt hỏi. Ta thở dài, khó trách người ta lừa người, bởi vì đáng kiếp người thật sự rất dễ nhìn lại quá dễ lừa gạt. Nếu như mà ta bảo ngày mai nhất định sẽ tốt hơn, giờ phút này nàng chắc chắn tin không nghi ngờ.

Nhưng theo nguyên tắc nói thật, vẫn rất có trách nhiệm nói cho nàng biết: “Không nhất định, có lẽ. . . . Sẽ sống tệ hơn, có lẽ còn tệ hơn cả tình huống mà người có thể chịu đựng.”

Quả nhiên lời nói thật luôn đả thương người, nàng cắn cắn môi không nói. Một hồi lâu mới yếu ớt nói: “Nếu kém hơn, vậy sống tiếp còn có ý nghĩa gì? Huống chi trời đất bao la, ta lại không chỗ dung thân.”

Ta cười: “Người đi theo ta đi.” Nàng lại cảnh giác nhìn ta: “Người là ai? Tại sao người muốn giúp ta? Tại sao tốt với ta?” Ta cười rục rịch hơn: “Bởi vì ta nguyện ý! Người có nguyện ý hay không?”

.

Gia Tĩnh năm thứ sáu ngày hai mươi tám tháng mười một, Đoan Kính vương phi thiện lương đáng yêu thu nhận được một nữ tử tuyệt sắc ở bên bờ sông Tương, kèm theo cả một đứa bé chưa ra đời.

48. Chương 48

Nhìn thấy Tô Tiểu Lâu, trưởng công chúa mới vừa trở về sân sau khách điểm kinh ngạc cực độ. Ta bảo Trần Nhất kể lại rõ ràng quá khứ của nàng ấy cho trưởng công chúa và mấy đại nha hoàn trước mặt Tô Tiểu Lâu, thuận tiện cũng nói ra thân phận của ta và trưởng công chúa.

Tô Tiểu Lâu còn kinh ngạc hơn trưởng công chúa. Đối với việc làm của ta, trưởng công chúa và Tô Tiểu Lâu đều hết sức không hiểu và lúng túng. Ta bảo Trần Nhất nói ra sự bất hạnh và hoàn cảnh ra đời của nàng trước mặt mọi người, Tô Tiểu Lâu có chỗ không thích, nhưng nàng cũng không nói gì, bởi vì ta nói: “Chúng ta nói một chút người đã không thoả mái, về sau ngàn người nói vạn người chỉ người nên làm cái gì?” Nàng lập tức không lên tiếng, sắc mặt càng bình tĩnh hơn.

Nhìn ta và trưởng công chúa từ đầu đến cuối không có nửa phần khó chịu và khi dễ nàng, nàng rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Các người không xem thường ta sao?” Ta cười: “Tại sao phải xem thường người? Người cũng là người, chúng ta cũng là người, không ai xem thường ai.”

Trưởng công chúa nhún nhún vai: “Linh Tuyết thích người, chứng tỏ người tốt, ta không sao cả.”

Chờ ta bảo mấy nha hoàn cùng nhau hành lễ với Tô cô nương thì hốc mắt nàng đỏ lên lần nữa: “Ta không xứng”. Xem giai cấp bóc lột này, nha hoàn của ta và trưởng công chúa, đều là nữ quan có quan chức trong người, đi ra ngoài còn có thể diện hơn đa số tiểu thư thiên kim của quan lại, nhà giàu.

Trưởng công chúa cầm lấy tay nàng cười nói: “Nhi nữ giang hồ, sao lại không dứt khoát tể?” Lại đẩy Tử Yên qua chăm sóc nàng, chúng nha hoàn vội vàng giành nhau tiến lên chào chủ tử mới, thần sắc không có chút bất kính nào.

Tất cả đều kết thúc.

Ba ngày sau, trưởng công chúa đề nghị lên đường trở về Nam Kinh, ta đồng ý, người và vật không còn, không, quê hương chỉ có bề ngoài này thật làm ta sợ hãi, nên rời đi sớm, giữ lại những kỷ niệm tinh khiết về quê hương ở thế kỷ 21 tốt hơn nhiều, nơi này, đã không phải là nhà của ta.

Năm thứ sáu Gia Tĩnh ngày hai mươi tháng mười hai, ngày hết năm cũ âm lịch, chúng ta lại trở về biệt viện Đoan Kính vương phủ bên bờ hồ Mạc Sâu ở Nam Kinh.

Độc Tiên tử Tô Tiểu Lâu thành nghĩa muội của Đoan Kính vương phi, nửa chủ tử của Đoan Kính vương phủ.

Lúc còn ở Trường Sa, một tháng đều nhận được hai lá thư tình ký tên Kiệt lang, chỉ là thúc giục ta sớm ngày trở về Nam Kinh. Bây giờ trở lại Nam Kinh, đổi thành một tháng bốn phong, chỉ hỏi ta bao lâu về nhà.

Ta lại trở về vai trò tình nhân thấp thỏm lo âu của Hoàng đế. Nhìn thấy một đôi đẹp như Đa Tình công tử và Độc Tiểu Tiên cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chia ly, trên thực tế, là Tô Tiểu Lâu bị Đa Tình công tử bội tình bạc nghĩa, lòng ta lại càng không yên, thì ra, một nữ nhân xinh đẹp trong sáng thế, đã từng yêu sâu đậm thế, vẫn bị nam nhân vứt bỏ, ta không cam lòng, ta càng sợ, sợ mình dẫm lên vết xe đổ.

Cho nên lui về Nam Kinh, không thêm để ý mấy phong thư gửi tới dồn dập, mỗi người trông coi một phương với Gia Tĩnh Hoàng Đế, nhớ nhung vẫn tốt hơn sinh ra chán ghét mỗi ngày.

Bây giờ ta, vẫn cự tuyệt ‘ trao đổi tình cảm ’ với quý phụ thành Nam Kinh, cùng trưởng công chúa vui ở trong phủ không ra cửa, thỉnh thoảng trêu chọc Hàm nhi không thường về nhà, nó đã cao hơn rồi, cũng biết nhiều chuyện hơn, biết việc đời khó khăn, ta rất kiêu ngạo, có nhi tử vạn sự sung túc.

Đoan kính vương phủ vẫn được thánh thượng ban thưởng không ngừng. Vừa mới bắt đầu chỉ là Gia Tĩnh Hoàng Đế ban thưởng. Sau đó, Thái hậu cũng không chịu cô đơn, cũng ban thưởng. Chỉ có hơn chớ không kém lúc còn ở kinh thành. Trong lúc nhất thời, lưu lượng người ở mấy đường phố gần Đoan Kính vương phủ lại tăng thêm (đường phố chính của vương phủ người rồi rãnh không được đến gần), giá đất ở mấy khu gần đó tăng cao, có thể làm hàng xóm với Đoan Kính vương phủ thì đều là quý tộc. Cửa hàng buôn bán tốt hơn, ăn xin nhiều hơn, dòng người tán loạn, mấy tháng ngắn ngủn đã trở thành vùng đất phồn hoa mới ở Nam Kinh.

Chưa từng nghe đến Đoan Kính vương phi, nói rõ người không phải là con dân Đại Hán triều, chưa nghe tin mới nhất về Đoan Kính vương phi, nói rõ người không phải là người Nam Kinh, chưa nghe nói hoàng đế lại ban thưởng thứ gì mới, nói rõ người không phải là người trong xã hội thượng lưu Nam Kinh. Tên còn đồ các kẻ ở thành Nam Kinh, ra khỏi thành cũng có thể diện hơn ở chỗ khác, dù sao, bọn họ đã thấy tường rào ở biệt viện vương phủ là hình dáng gì. Hoặc đã từng đánh một trận với thân thích bại nào đó của dòng họ Trương ở bến tàu.

Đoan Kính vương phi, trở thành đối tượng cho nam nữ già trẻ trên dưới cả nước mơ tưởng lần nữa. Là một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) lại có thể được thánh sủng, mà còn cưng chiều đến vô pháp vô thiên, sánh được với Dương quý phi thời Đường Minh Hoàng. Nam nhân mơ mộng đều cảm thấy có thể gần gũi là may mắn, nữ nhân trực tiếp hơn, mọi người hận không thể phi thân trở thành Trương Linh Tuyết, hưởng thụ thánh sủng.

Kiên trì ba ngày uống ít, năm ngày uống nhiều với trưởng công chúa, trời trong ngấm trắng, trời mưa ngấm cảnh, những ngày sau này thoải mái mà tự tại, . . . Chỉ là không có chàng.

Tình cảm của trưởng công chúa và Vô Yên rơi vào cảnh đẹp, trên căn bản đã đạt tới trạng thái ngồi với ta và Tiểu Lâu mà vẫn mặt mày đưa tình. Liễu Vô Yên này, a, thật không biết nên nói hần như thế nào mới tốt, nhớ năm đó cũng là lãng tử phong lưu duyệt nữ vô số, cứ nhiên lại xem trưởng công chúa vừa mất, còn có thể nhìn nhau, tâm sự, nước chảy đá mòn cũng nói yêu, ừ, không tệ, ta thường thức lãng tử biết quay đầu lại nhất.

Tiểu Lâu cô nương cũng sáng sủa hơn trước kia rất nhiều, an tâm chờ sanh, thỉnh thoảng cũng tới tâm sự với ta và trưởng công chúa, nói chuyện về tình hình mới nhất của bảo bảo.

Thường tự nhủ, phải biết đủ để vui.

Đêm đó, trưởng công chúa tìm đến phòng ta uống rượu rồi hỏi: “Lại không vui?” Ta trầm mặc, thở dài nói: “Không có biện pháp, đang suy nghĩ sau khi hết thánh thưởng long ân, ta làm sao chịu được kiếp sống ở lãnh cung.” Trưởng công chúa sắc giọng: “Cái gì, muội thật là, đều nói muội là người rộng rãi thông suốt nhất, vậy mà, cực kỳ nhỏ mọn chính là muội.” Ta còn chưa đáp, đã nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, Lục Ngạc mở cửa, mời Tô Tiểu Lâu ngoài cửa vào cửa. Từ Yên bên kia cười nói: “Nô tỳ biết giờ phút này trưởng công chúa điện hạ nhất định uống rượu chung với vương phi nương nương, Tô cô nương không ngủ được, cho nên nô tỳ đề nghị cô nương tới đây ngồi chung với hai vị chủ tử.”

Thấy Tô Tiểu Lâu vẫn hơi không thoải mái, ta đứng dậy cười nói: “Đúng vậy, ngồi chung đi. Nhưng Từ Yên nè, hôm nay không thể để cho Tô cô nương uống rượu, muội ấy là người có thai, uống rượu không được tốt.”

Trưởng công chúa nắm tay Tô Tiểu Lâu cười nói: “Tô cô nương dài Tô cô nương ngắn, gọi vậy không được tự nhiên, về sau gọi muội Tiểu Lâu nhé. Muội cũng đừng gọi trưởng công chúa điện hạ, vương phi nương nương, trực tiếp gọi tên đi.” Người không để ý gò b1o nhất là người có thể an ủi người nhất, trưởng công chúa vừa nói như vậy, sắc mặt của Tiểu Lâu quả nhiên phóng khoáng hơn, cười cười: “Đời này Tiểu Lâu thật có phúc, được hai vị tỷ tỷ để mắt, muội. . .” Vội vàng ngăn trở lời cảm tạ của Tiểu Lâu, ba người ngồi xuống lần nữa, Tiểu Lâu cũng là nữ tử giang hồ thích uống rượu, điểm này rất được lòng ta. Cộng thêm chính nàng lại giỏi về độc, rất biết chăm sóc mình, cho nên ba người cũng không nói nhảm, trực tiếp uống rượu tán gẫu.

Tiểu Lâu, trừ đi võ công không tệ, dụng độc rất tốt, con người cư nhiên rất đơn giản trong sạch. Cũng khó trách, từ nhỏ lớn lên trong sự môn, đệ tử độc môn, không ai nói chuyện với nhau, trở ra giang hồ cũng chỉ thấy được hai loại người: xem thường nàng và nàng xem thường. Cho nên, một lời không hợp chính là người chết ta sống, dĩ nhiên là đơn thuần rành mạch, chỉ là. . . . Xuống tay rất ác độc.

Ta nói cảnh tượng cảnh sắc ở Nam Kinh, trưởng công chúa kể chuyện lý thú ở kinh thành, Tiểu Lâu nói điều mới lạ trong giang hồ, cư nhiên cũng trò chuyện với nhau thật vui.

Cuối cùng, đã gần đến đêm khuya, ba người tửu lượng đều khá, chỉ hơi say. Tiểu Lâu rốt cuộc nói đến: “Vốn tưởng rằng Đa Tình công tử nhất định đa tình, vậy mà. . .” Ta ngắt lời: “Cõi đời này, ngoài mặt rất nhiều tình người, vô cùng vô tình, đa tình đều là giả tượng, nói một cách thẳng thừng, tự luyện cuồng, chỉ thích chính bản.”

Trưởng công chúa cười to, vỗ bàn cảm khái với Tiểu Lâu: “Nguyên tưởng rằng. . . . Truyền thuyết mà thôi, ta thường ngày thấy thiên kim nhà giàu, có ai không giả có học, xuất khẩu thành văn, nào không gò bó sáng sửa thế?”

Ta nháy mắt: “Muội biết không? Đời ta hận nhất hai loại người, nữ nhân tự cho là có học vấn và nam nhân tự cho là ngày thường xinh đẹp.” Tiểu Lâu ngẩn ngơ, mừng rỡ.

Từ đó, ba người lấy tên gọi nhau, tâm đầu ý hợp.

Dĩ nhiên, tâm đầu ý hợp, là từ ngủ nương chung với nhau. Bởi vì dưới sự hướng dẫn của vương phi nào đấy, công chúa nào đó và một cao thủ võ lâm cũng đã quen ngủ trẻ dậy trẻ.

Cứ như vậy xuân qua đông tới, vốn tưởng rằng thời gian cũng chỉ trôi qua như thế. Nhưng vào một buổi sáng mùa đông sáng sủa, một tin sấm sét giữa trời quang: Thánh giá của Hoàng Đế Gia Tĩnh hạ Giang Nam.

Chàng ấy cố ý, bởi vì lúc ta nghe nói chuyện này thì thuyền rồng đã tới bên ngoài thành Nam Kinh rồi.

Khó trách chàng ấy vốn gửi bốn phong thư một tháng, nhưng tháng này mới một phong, làm hại ta suy nghĩ lung tung hồi lâu. Chàng còn cố tình phong tỏa tin tức với trong phủ ta, nhìn ta, trưởng công chúa và Tiểu Lâu say rượu chín giờ còn chưa tỉnh liền biết. Đại khái cũng không biết chàng muốn hạ Giang Nam.

Ngày hôm đó, ta uống không ít đang ngủ say sưa, thấy trưởng công chúa chỉ mặc quần áo trong vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng ta liều mạng lắc ta, ta cố gắng mở mắt ra, nhìn trưởng công chúa hoàn toàn không có hình tượng. Thăm nghĩ không tốt, nhất định sẽ có chuyện lớn. Định thần nghe tỷ ấy nói, quả nhiên là chuyện lớn, hơn nữa lớn vô cùng: hoàng đế tiểu tình nhân của ta tới. Hơn nữa. . . . còn đang ở ngoài thành.

Thấy ta rút cuộc ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau một hồi lâu, rút cuộc, cùng nhau thét chói tai. Tiếng thét chói tai của hai nữ nhân vô cùng có tính công kích, Tiểu Lâu ở viện bên cũng dậy, bọn nha hoàn và những thị vệ lớn nhỏ đều giật mình, hỏi: chủ tử làm sao vậy?

Ta và trưởng công chúa vội vàng rửa mặt lung tung, lại mặc trang phục vào đàng hoàng. Suy nghĩ một lát, kéo Tiểu Lâu nghiêm mặt nói: “Tiểu Lâu, nam nhân của ta tới, ta và chàng có chút mâu thuẫn, cho nên phiền toái lớn rồi. Nhưng. . . . Muội là muội muội ta, vẫn phải gặp chàng một lát, mặc vào y phục xinh đẹp nhất ở nhà chờ chúng ta đi.” Trưởng công chúa ở một bên cười to âm âm, hai người rút cuộc không còn khẫn trương, vội vội vàng vàng mang theo 2000 thị vệ gia đình, cùng nhau chạy tới bờ sông.

Nghe Chu Nhan = cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp tiếp ứng ở ngoài thành nói: “Bệ hạ nghe nói vương phi còn chưa ra nghênh đón, cực kỳ tức giận, bách quan Nam Kinh đã quỳ nửa canh giờ ở bờ sông rồi, chưa thấy gọi dậy, còn. . . . Còn đập ly rỗng đấy.” Ta trừng mắt, trách taày, rõ ràng là người muốn đùa với ta, hiện tại ta trẻ có thể trách ta sao! Đập đập đập, hừ, người đập đồ của mình, người cho rằng ta gấp à! Hừ, ở trước mặt văn võ bách quan bởi vì một nữ nhân đến trẻ mà tức giận, nói ra cũng buồn cười.

Nhưng ta vẫn vô cùng bội phục cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp này, nàng chính là cô nương có võ công cao dọa người trong đêm giao thừa năm Gia Tĩnh thứ năm lại bưng trà dâng nước cho ta.

Nhìn gương mặt quen thuộc của nàng, liền liên tưởng đến tiểu thụ có gương mặt tuyệt sắc võ công cao cường, ta thốt ra: “Cô nương, người và Chu Tiểu Tam là tỷ đệ à?” Nàng sững sốt, vạn không nghĩ tới vào lúc này ta lại nghĩ đến chuyện này, vẫn cười trả lời: “Bẩm nương nương, Tam nhi là đệ đệ ruột của nô tỳ.”

A, thì ra là như vậy, nói đi nói lại đều là mấy người quen.

Còn chưa đợi ta cảm khái xong, đã đến bờ sông. Vén rèm lên liền thấy, cả bến tàu vốn êm đẹp lại lặng ngắt như tờ, chiếc thuyền rồng lấp lánh ánh vàng lẳng lẳng đậu ở bên bờ, thị vệ trên thuyền đều quỳ, bên bờ còn có quan lại dân chúng quỳ đây, cho nên tiếng bước chân của đám gia đình và thị vệ, tiếng leng keng của xe ngựa lập tức phá vỡ sự yên tĩnh lúc này. Giờ phút này đám người đang quỳ rồi rít lặng lẽ dời qua hai bên, bọn thị vệ dừng lại cách bờ sông không xa, quỳ xuống. Mặc cho xe ngựa của ta đinh đinh đương đương chạy nhanh đến trước bến tàu mới dừng lại. Trần Nhất đánh xe, Trần Nhị đã sớm quỳ xuống, Uy Lam, Lục Ngạc một trái một phải nhảy xuống, sau đó lưu loát đỡ ta và trưởng công chúa xuống xe, mới vừa xuống xe, liền cảm thấy tất cả người đang quỳ đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc chúng ta xuống xe, bóng dáng vàng óng ánh trên thuyền rồng cũng xuống thuyền.

Khi ta và trưởng công chúa sửa sang lại xiêm áo chuẩn bị hành lễ thì bóng dáng cao lớn cao ngạo vàng óng ánh đó không sớm không muộn vừa đứng đi tới trước mặt, vừa đứng giữ chặt ta đang muốn hành lễ, ta không dám cho rằng là do tâm tình hẩn không tệ, quỳ đều nhìn ra được giờ phút này hẩn cực kỳ khó chịu, nhất là sức lực hẩn dùng để nắm tay ta, má ơi, nếu không phải có nhiều người, ta thiếu chút đã kêu đau rồi.

Mặt Hoàng Đế Gia Tĩnh không vui, rút cuộc mở thánh khẩu: “Không cần đa lễ, đều dậy đi.” Tất cả mọi người được giải thoát chầm chập bỏ dậy. Cho dù là ai quỳ trên mặt đất một canh giờ cũng không thể vui vẻ.

Nhưng mà tâm tình ta vẫn rất buồn bực, là do nam nhân trước mặt này ảnh hưởng. Giờ phút này Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ vĩ đại nhất Đại Hán triều đang dùng bộ mặt không có cảm xúc nhìn chằm chằm ta, tức giận thỉnh thoảng thoáng qua trong mắt như đang tố cáo ta không đúng.

Hoàng đế rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thấy vận may không tốt, ta và hẩn lại còn giằng co, không nói câu nào thì thật không tốt. Ta ho một tiếng, chú ý bốn phương nói: “Ừ. . . . Hôm nay thời tiết tốt!” Nói xong chính mình cũng khi dễ mình, quả nhiên là nói nhảm.

49. Chương 49: Từ Sau Khi Chia Tay, Vẫn Khỏe Chứ?

Lời này vừa nói ra, đám quan lại đang chịu áp suất thấp ở xung quanh đều cả kinh, thất sách a thất sách, câu nói đầu tiên của hồ ly tinh vương phi được xem trọng nhất bốn triều gặp lại sau khi xa cách lâu ngày với

tình nhân hoàng đế thật không hề hay ho, quả thật khiến bọn họ quỳ hơn nửa canh giờ thất vọng nghiêm trọng.

Về mặt căn răng nghiêng lợi của nam nhân đối diện ta lập tức bộc lộ ra rõ ràng. Bị ánh mắt vô cùng có ý bóp chết người nhìn chằm chằm, ta rất tự giác cúi đầu sám hối. Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc không làm gì xấu hổ trước mặt mọi người, chỉ gian nan nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng: “. . . Cũng được!”

Ta nhìn quạ đen bay đầy trời thì càng cảm thấy lúng túng. Cố gắng nhắc nhở mình: nói chuyện, nói chuyện là biện pháp tốt nhất để hòa hoãn không khí. Hơi ngưỡng đầu phối hợp độ cao của hần, dùng một nụ cười miễn cưỡng có thể được xưng tụng là vui sướng, bổ sung một câu: “. . . Ừ, đi đường có vui vẻ không?”

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt ta lập tức đọng lại, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, lại nói nhầm.

Lời này vừa nói ra, quần thần nghe trộm chung quanh gần như tuyệt vọng, vương phi này quá. . . nói nhầm.

Lời này vừa nói ra, trưởng công chúa bên cạnh phối hợp đưa lên ánh mắt ‘muội hết cứu’ cho ta.

Lời này vừa nói ra, nhân vật tiêu điểm của mọi người —— về mặt của hoàng đế Thần Vũ Gia Tĩnh bệ hạ nổi tiếng nhất Đại Hán triều lại cứng đi, cánh tay nắm tay ta càng dùng sức, rõ ràng có thể nghe thấy tiếng khớp xương giòn vang. Trợn tròn mắt nhìn ta nửa ngày, giận quá thành cười: “. . . Cũng được.”

Trời muốn diệt ta! Kiểu tình huống này, dưới bầu không khí này, nói gì làm cái gì mới đúng? Có cần trước tiên phải đánh sát dõ, ôm cánh tay rỗng, mắt quỳnh rử, giọng nũng nịu hỏi thăm: “Bệ hạ, nhớ thiếp à, có phải tới tìm thiếp không?” Phi phi phi, suy nghĩ một chút đã ghê tởm, trước mặt bàn dân, phá hư thăng bằng sinh thái. Trưởng công chúa a trưởng công chúa, chúng ta rất tốt với nhau, thời khắc mấu chốt sao tỷ lại không bước ra cứu giúp?

Căn cứ vào “bước chân thông nhau” khiến chân càng đau hơn, mấy ngàn người xung quanh yên lặng như tờ một cách quỷ dị, đối diện nam nhân sắp tức giận hồng mắt, ta rốt cuộc kiên trì không nổi nữa, yếu thế đi, yếu thế đi, nam nhân này đều thích thế, tránh voi chẳng xấu mặt nào, nuốt nước miếng, lại nhích đến gần căn nguyên tức giận năm tắc, mềm dịu nói nhỏ: “Làm việc trước, có chuyện gì chúng ta về nhà lại nói.”

Có lẽ thái độ nhận sai của ta khiến chàng tha thứ mấy phần, cũng có lẽ ta sợ hãi đến gần khiến chàng hả giận, hoặc là câu ‘chúng ta về nhà’ của ta được lòng chàng, cũng có thể chàng phát hiện lúc cảm tức nhìn ta đã dùng sức tay hơi mạnh, cứ thế mặt của ta lại càng làm ra vẻ ‘ta rất đau’. Tóm lại, chàng tạm thời bỏ qua cho ta.

Nhìn chàng từ từ khôi phục bình thường biểu tình, trong giây lát đó, mặt trời lên rồi, không khí tốt hơn nhiều, không khí cũng nóng lên, không khí quỷ dị bốn phía rốt cuộc bị ánh mặt trời đánh bại, tất cả mọi người rồi rít ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng “cung nghênh thánh giá”, dân chúng vây xem bắt đầu nhỏ giọng nhiệt liệt nói chuyện với nhau.

Hoàng Đế Gia Tĩnh nở nụ cười nghề nghiệp của hần, tha cho ta chậm rãi đi về phía quần thần, sử dụng giọng điệu trước sau như một của hần trần thuật: “Lần này trầm đi đạo, là vì thể nghiệm và quan sát dân tình, bọn ái khanh có gì khó xử cứ nói với trẫm.” Xem, nam nhân nhiệt tình với công việc đáng yêu cỡ nào, nói đi, hần làm sao có thể chỉ tới tìm ta?

Đám quần thần vâng vâng dạ dạ “Bệ hạ thánh minh”, ta sững sờ tại chỗ lặng lẽ kéo Chu Tam bên cạnh qua nhỏ giọng hỏi thăm: “Tiểu Tam, mấy người muốn đi đâu, hiện tại ta và trưởng công chúa phải làm cái gì?” gương mặt Chu Tam cũng mê mang: “Nương nương, bệ hạ không có giao phó. Hay là. . . Tự ngài xem rồi làm đi.” Trưởng công chúa bên cạnh hã hê nhỏ giọng cười nói: “Linh Tuyết, hoàng đế không vui lắm, đoán chừng muội cũng không đi được, ta đi về trước.” Dứt lời bước tới sau lưng của hần lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần tử cáo lui trước.” Trời ạ, bỏ đá xuống giếng.

Gia Tĩnh Hoàng Đế thấy tỷ ấy đi một mình, gật đầu một cái, lại nhìn ta vẫn sững sờ ở tại chỗ níu ống tay áo Chu Tam, cười như không cười: “Chu Tam, phục vụ vương phi, đừng để đi mất.” Chu Tam vội vàng cung kính đáp. Nam nhân này, từ bây giờ bắt đầu xác định trông nom ta sao? Ta khó khăn bước từng bước theo sau, nói thầm.

Thấy hần thân nhiên ngồi trên kiệu rồng khiên từ trên thuyền rồng xuống. Ta cũng sốt, đây là ngoài thành, chẳng lẽ muốn ta đi vào thành chung với mọi người? Đang buồn bực, xe ngựa của ta lại đình đình đương đương chạy tới, ta say mê cuồng nhiệt chuẩn bị đi lên, liếc nhìn Chu Tam chuẩn bị đến bên vua hầu hạ, suy nghĩ một lát, vội vàng mở miệng kêu: “Tiểu Tam, ngồi chung với ta đi.” Được hoàng đế Gia Tĩnh gật đầu ngầm cho phép, Chu Tam đỏ mặt ngồi vào xe ngựa của ta, đại gia à, cầu xin người, đừng có lộ vẻ mặt tiểu thụ trên gương mặt tiểu thụ được không? Khiến ánh mắt của mọi người nhìn ta giống như nhìn một nữ nhân bạo lực.

Tiểu Tam ngồi lên xe ngựa, chạy qua ba con phố rồi, hần vẫn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Ngoan ngoãn ngồi bên trái ghế mềm trải trong xe ngựa, cúi đầu, đôi tay níu chặt vạt áo khoác của mình, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên để lộ ra ánh mắt uất ức như “người dám cưỡng ép ta liền chết cho người xem”, ta im lặng triệt để. Trước kia ta đối với hần thế nào? Huống chi. . . . Huống chi ta tận mắt thấy bản lãnh múa kiếm tung chưởng của hần, nghe nói còn là cao thủ đứng đầu các cao thủ, theo lời tiết lộ trong lúc vô tình của một hoàng đế ở trên giường, hần còn là cung chủ Âm Cung, cư nhiên lại bày bộ dạng liều chết trước mặt ta, người nói sao ta có thể xuống tay? Khụ, không phải, là làm sao có thể lấy tin tức?

Xoay mặt không nhìn hần, tỏ vẻ nghiêm nghị, rốt cuộc bắt đầu mười vạn điều tại sao của ta!

“Tiểu Tam, tại sao chủ tử ngươi hạ Giang Nam?”

“Nương nương, ngài. . . Ngài biết rất rõ ràng.” đồng học Tiểu Tam nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong lời nói tiết lộ bất mãn đối với ta: “Hơn nửa năm qua, bệ hạ mỗi ngày mỗi nóng nảy hơn, xử trí triều chánh cũng nghiêm nghị hơn trước kia, bách quan càng kiêng kỵ.”

Chu Tam nhìn vẻ mặt vô tội của vương phi nương nương ở đối diện, than thở trong lòng: trước nay bệ hạ đều lạnh lùng, bình tĩnh, cho dù long trời lở đất cũng không thể làm ngài biến sắc, ở trước mặt người ngoài ngài vĩnh viễn không lộ một chút tâm tình tốt, hoặc là không biến sắc xử phạt quần thần không hợp pháp! Mà quay về Càn Thanh cung, lại âm thầm giận dữ ngút trời, cả ngày lẫn đêm cần nhẩn nhớ tới: nữ nhân đáng chết này! Nữ nhân này lại dám không trở về. . . Sau đó, sau đó nữa càng có vẻ không kiên nhẫn hơn ở trong triều, chúng đại thần đều cảm thấy lo lắng!

.

“Tiểu Tam, chủ tử ngươi có ngày ngày đến hậu cung tìm nữ nhân hay không?”

Hần nhanh chóng lặng lẽ nhìn ta, thấy ta tâm bình khí hòa theo dõi hần, cũng không biết ta rốt cuộc có dụng ý gì, không thể làm gì khác hơn là nỗ lực châm chọc dùng từ: “Ừm. . . . Không nhiều, rất ít, trừ theo quy định trong cung cho gọi hoàng quý phi hàng tháng, còn lại đều rất ít, một tháng không có mấy lần.”

Chu Tam đại khái cho rằng ta không có tim không có phổi, lại không biết hiện tại ta vô cùng tức giận: tuy nói chàng là nam nhân bình thường, nhưng có một tiểu lão bà địa vị cao là Hoàng quý phi cũng đã đủ rồi, làm gì còn đi tìm nữ nhân khác? Hơn nữa, rõ ràng mình có nữ nhân, sao lại làm ra vẻ như bị ta vứt bỏ? Còn giận dữ nữa? Hừ!

~~“Hiện tại tâm tình của chủ tử ngươi thật không tốt? Nhìn thấy ta còn chưa có hết giận?” Suy nghĩ về nam nhân đang nổi giận đó, vẫn mong mỗi chàng có thể cười một tiếng xóa. . . . tình thù.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đồng học Tiểu Tam lập tức hiện ra biểu tình “Xin ngài nén bị thương”. Ta nhất thời hết tức, ừ ừ cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, chỉ mong chờ đoạn đường này đi đến mười năm tám năm.

Vậy mà. Trời không theo ý người, hay là cố ý, xe ngựa lập tức ngừng lại. Chu Tam vén rèm nhìn ra bên ngoài, đồng tình nhìn ta, dùng hết sức thương hại nói lại: “Nương nương, đã. . . . Đến.”

Thôi, bình tới tướng đỗ, nước tới lấy đất ngăn, ta cũng không tin một nam nhân làm hoàng đế như chàng, còn có thể chấp nhận với một nữ nhân như ta? Huống chi bằng —— Đoan Kính vương phi ưu nhả tự tin, tích cực tiến tới, thông dong trấn định, ứng đối thỏa đáng, tư thế xuất chúng, sức quyền rũ siêu quần, phong hoa tuyệt đại như ta, còn sợ một nam nhân bất hạnh nhìn trúng ta? Hơn nữa. . . . Ngộ nhờ không được, ta cũng có thể một khóc, hai gầy, ba thất cổ, la lối om sòm gây gổ. . . . Who sợ who?

Động viên như thế, ta vẫn thấy chưa đủ, mặt ủ mày ê để Chu Tam nâng đỡ nhắm mắt theo đuôi bóng dáng vàng sáng kia vào phủ Nam Kinh..

Sau khi nam nhân kia ngồi xuống chỗ dành riêng cho hắn, ta cũng ngoan ngoãn đứng ở trước mặt, cúi đầu dùng ngôn ngữ tay chân biểu đạt ý hối hận lớn nhất. Mà Hoàng Đế Gia Tĩnh cũng dùng giọng điệu dịu dàng nhất đáng đánh nhất cười nhẹ nói: “Hiện tại biết sợ, hả?” Ngữ điệu lạnh lẽo, biết cãi vả với một nam nhân đang tức giận là chuyện hết sức không sáng suốt, huống chi cãi vả thua thiệt cũng là ta. Ta bĩu môi, không lên tiếng lui sang một bên đứng lại.

Thật không hiểu nam nhân này đang suy nghĩ gì, đây là trường hợp rất chính thức, suốt cả đường quân thần bọn họ đều kể quốc sự, một nữ nhân có thân phận lúng túng như ta —— còn là một quả phụ, đứng ở bên cạnh hoàng đế còn ra thể thống gì? Huống chi còn là một nữ nhân chưa ăn sáng. Chân ta run lấy bầy, ngủ trễ dậy sớm cộng thêm say rượu, ừ, trạng thái thân thể còn chưa khôi phục, lại chạy ra thành vào thành hai chuyến, trong bụng trống không, còn bị nam nhân này hù dọa, toàn thân đều vô lực. Vì vậy, đầu của ta càng cúi thấp, vẻ mặt càng sợ hãi đáng thương, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt ăn vạ yếu ớt tiểu Hàm nhà chúng ta thường dùng ngẩng đầu ngo ngoé hắn.

Nam nhân này đúng là thích mềm không thích cứng, thấy thái độ nhận lỗi của ta rất tốt, rất rộng rãi bảo Chu Tam mang cái ghế cho ngồi ở bên cạnh hắn. Dĩ nhiên, con người của ta không thích giả khách khí nhất, rất hào phóng ngồi xuống.

Hành động lần này khiến tất cả quan viên lớn nhỏ hoặc trung ương hoặc địa phương đứng dưới đường mở rộng tầm mắt. Nhưng đây không phải là chuyện ta quan tâm, mọi người có ý kiến, có thể phản ánh lên thượng cấp mà!

Nghe quân thần họ dùng nghề nghiệp để liên lạc tình cảm, kể thành tích, thỉnh thoảng còn có nịnh thần nói mấy câu đùa nịnh, cả sảnh đường đều vui mừng, chỉ mình ta cúi đầu trầm nghĩ: tuyệt không buồn cười! Một canh giờ rồi, bọn họ còn tiếp tục, giấc ngủ bị thiếu lúc sáng của ta tìm ta đòi lại rồi, bị đồng học Chu Tam vụng trộm xô đẩy mấy phen, rốt cuộc mới không ngủ gật trước mọi người.

Có lẽ nam nhân bên cạnh thấy ta bị hấn uy hiếp lại còn dám ngủ gật nên hết sức bất mãn, sắc mặt dần dần không kiên nhẫn. Đứng dưới đường, đều là quan viên Ngũ Phẩm trở lên, có ai không có chút bản lĩnh nhìn sắc mặt? Từng người một nói nhảm đôi câu xong, rốt cuộc nói lên điều bọn họ lo lắng —— cũng chính là việc chính ta quan tâm.

50. Chương 50

Tri Phủ Nam Kinh đứng ra tấu xin Thánh thượng đầu tiên, văn vẻ nói ước chừng một khắc đồng hồ, căn cứ chức năng phiên dịch của ta, xác định hắn nói dài dòng nửa ngày, chuyển đổi thành lời ngay chỉ mấy câu: Hoàng đế muốn ở Nam Kinh chơi tới khi nào, hậu viện phủ nha rất tốt, trạm dịch cũng sửa chữa một phen, ngài muốn nghỉ ngơi ở đâu?

Ta rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, cũng đúng, một mình Hoàng đế vốn nên ở quan nha, như vậy cũng tốt, tránh tìm ta phiền toái.

Hoàng Đế Gia Tĩnh cười hết sức vui vẻ, thấy nét mặt của ta hoặc lo hoặc vui hoặc khinh thường cách nói của thần dân ngài, liền rất trực tiếp nói cho bọn họ biết: “Lần này trăm nam tuần, không có ý kinh động dân chúng, trăm thấy biệt viện của Đoan Kính vương phủ cũng tốt lắm, mấy ngày ở Nam Kinh cứ ở đó đi.”

Má ơi, ngài bị gì rồi hả? Ngài ở nhà ta? Vậy không phải tỏ rõ chúng ta đã sớm gian dúi. . . . gì gì đó à?

Quan viên phía dưới còn giảo hoạt gọn gàng hơn quan viên trong triều nhiều, lập tức muôn miệng một lời: bệ hạ thánh minh.

Thánh cái mông, ta lập tức ngẩng đầu lên, mấy phen muốn đứng lên đề nghị bọn họ đổi chỗ khác, nhưng thấy nụ cười uy hiếp của Gia Tĩnh, không chút kiêng kỵ lướt qua hai cái ghế nhẹ nhàng nắm tay nhỏ của ta. Ta biết rõ, ta chịu rồi, toàn bộ tinh thần bất khuất hoang đường này đều phải để qua một bên, cúi đầu thật thấp tỏ vẻ nghiêm chỉnh.

Chàng lôi kéo tay của ta đứng lên, thản nhiên đón nhận ba quỳ chín lạy của chúng triều thần rồi, lại hào phóng nắm tay của ta, lướt qua giữa chúng triều thần, ung dung ra cửa trong khẩu hiệu ‘ cung tiến bệ hạ nương nương ’. Cái gì cũng tốt, nắm tay người yêu nhận đại lễ thật thoải mái, nghe danh hào của ta và chàng được đọc chung cũng rất thích, tay trong tay ra cửa thì càng sảng khoái, trừ. . . Nam nhân này tóm tay của ta hơi chặt, chặt đến hơi đau.

Lúc này ta không được đối xử tốt như lúc tới, bởi vì một nam nhân tức giận vứt bỏ kiêu rợ không ngồi, làm cho người ta khiêng kiệu rỗng trống không, mình và ta chen chúc trong xe ngựa. Chu Tam không ngồi vào chung, chỉ ngồi phía trước bên cạnh vị trí đánh xe. Ta cúi đầu, không nói một lời, nam nhân kia cũng không nói chuyện, từ khi ra phủ nha đến giờ vẫn luôn kéo tay ta.

Không khí hết sức có cái gì không đúng.

Cũng may rốt cuộc đến nhà. Xe ngựa lướt qua cửa chính biệt viện vương phủ, từ rèm cửa sổ có thể thấy rõ người làm, gia đình và thị vệ trong vương phủ quỳ hai bên. Xe ngựa lại lộc cộc chạy nhanh đến trước sảnh lớn. Chàng dắt tay của ta, từ trong xe ngựa bước xuống, mặc kệ đại nha hoàn của ta và trưởng công chúa quỳ đầy đất.

Đi tới trước sảnh lớn, chàng trầm giọng hỏi: “Nàng ở đâu?” Nhìn dáng vẻ có lẽ muốn dạy dỗ ta đằng hoàng.

Ta lấy dũng khí, ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn chàng: “Ta đói bụng, ăn cơm rồi mới mắng ta được không?” Chàng dừng một lát, hung hăng nhìn chằm chằm ta, rốt cuộc thở dài, hỏi: “Ăn cơm ở đâu?”

Phòng ăn.

Mọi người trong vương phủ đang cố gắng bày đồ ăn.

Bên khu nghỉ ngơi, hoàng đế bệ hạ ngồi trên ghế chính nghỉ ngơi như chuyện đương nhiên, ta uất uất ức ức đứng ở bên trái. Nhìn cái tay vẫn chưa từng buông ra, thời tiết không quá ẩm áp, nên tay của nam nhân này thật có thể dùng như lò sưởi, thậm chí trong lòng tuy hôm nay thoát khỏi tội chết, nhưng tội sống khó tha, nghe người ta nói nam nhân này làm việc lòng dạ độc ác, không chừa đường lui. Ta lại nhiều lần khiến chàng khó coi, dù chàng có thể nhịn hơn, nhưng nhìn vẻ mặt lúc này của chàng, sợ là cuộc sống của ta sẽ không dễ chịu lắm.

Đột nhiên nhớ đến trưởng công chúa lâm trận bỏ chạy đi đâu mất rồi, ta còn muốn cho chàng gặp Tiểu Lâu nữa.

Liên mở miệng hỏi thăm Lục Ngạc luôn yên lặng hầu hạ từ sau khi mình vào cửa: “Trưởng công chúa và Tô cô nương đâu?” Tiểu nha đầu này, cứ nhiên cùng nhau rút lui với trưởng công chúa, ghi nợ trước.

Lục Ngạc lau mồ hôi, vội vàng đáp: “Trưởng công chúa và Tô cô nương đều đang ở hậu viện nghỉ ngơi, nói chờ bệ hạ triệu kiến mới tới.” Ta lập tức ‘ vèo ’ dùng ánh mắt khẩn thiết sùng bái nhìn một Hoàng đế khó chịu, thuận tiện dùng sức lắc lắc cái tay dính liền mấy cái.

Thấy chàng nhìn ta, hòa hoãn sắc mặt: “Truyền.”

Chu Tam cung kính đáp một tiếng, đi ra ngoài truyền khẩu dụ.

Thức ăn chuẩn bị xong, ở trong ánh mắt chờ đợi của ta, thánh giá dời đến bên cạnh bàn cơm. Kiệt đại lão bản, ngài cứ nắm tay ta thế, làm sao ta ăn cơm!

Trưởng công chúa và Tiểu Lâu rốt cuộc tới rồi, tới tốt, ăn cơm chung. Ta nhiệt tình nghĩ.

Hai người bọn họ rất quy củ hành lễ cho Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ. Tiểu Lâu này, rõ ràng đã bảo muội ấy mặc y phục đẹp nhất, muội ấy lại mặc xiêm áo bình thường. Nhưng không sao, đáng người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp.

Chỗ đáng khen nhất của ta chính là: thích náo nhiệt. Xem, người càng nhiều thì lá gan của ta liền bắt đầu lớn lên. Đợi họ đứng lên rồi, ta lập tức nhiệt tình mời họ ăn cơm chung.

Dứt lời lại hỏi nam nhân mặt thối: “Mọi người ăn cơm chung có được hay không?” Chàng gật đầu một cái: “Được.”

Đợi họ ngồi vào chỗ của mình, ta rót cuộc thở phào nhẹ nhõm, ăn cơm quan trọng hơn, đột nhiên nghĩ đến: “Ah? Lần đầu tiên chàng gặp muội muội ta, sao không chuẩn bị quà tặng?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền biết hỏng bét, từ sau khi vào cửa ta chưa từng quan tâm chàng, giờ phút này lại làm khó chàng, sợ là chàng sẽ nổi giận, giương mắt nhìn lên, cũng may, không có nổi giận, thậm chí còn nở nụ cười: “Chu Tam tuyên chỉ, nghĩa muội Tô Tiểu Lâu của Đoan Kính vương phi, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, cử chỉ lễ độ, đặc biệt ngữ phong Nam Sở quận chúa, khâm thử!” Dừng một lát, lại nói: “Ban thường theo quy cách quận chúa đi, thưởng thêm bốn chuỗi Ngọc Như Ý, và hai vòng ngọc long phượng.” sau khi Tiểu Lâu nghe xong, rất kinh ngạc, đang muốn từ chối, lại bởi vì là vua ban, nhất thời khó cả đôi đường.

Khi Chu Tam đồng học dẫn đầu tất cả người phục vụ trong phòng quỳ xuống nói tạ chúc mừng, nàng mới lấy lại tinh thần, tự nhiên thanh thản tạ chủ long ân.

Nam Sở quận chúa? Không tệ. Theo trình độ trung thành của ám vệ và sự hiểu rõ về những tin tức trong giang hồ, đoán chừng đứa bé của Tiểu Lâu có vào buổi tối hôm nào chàng cũng rõ ràng hơn ta. Hiện tại chàng thừa nhận Tiểu Lâu là muội muội ta, ừ, thật tốt.

Ta rất vui mừng, bởi vì chàng tán thành muội muội của ta, ta cười rất vui vẻ, trong nháy mắt quên chàng đang tức giận, hơn nữa còn là cực kỳ tức giận, quên chàng muốn mắng ta, muốn phạt ta.

Chàng chỉ ngờ ngác nhìn ta cười, đợi ta ngừng cười, rót cuộc buông tay đã kéo ta nửa canh giờ ra, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa đầu của ta, thở dài nói: “Ăn cơm.”

Chuyện qua nhiều năm ta mới hậu tri hậu giác nghĩ đến: ban đầu chỉ cho rằng chàng chấp nhận muội muội của ta ta liền rất vui vẻ, nhưng thì ra chàng thấy ta bởi vì chuyện muội muội, mà bày tỏ ta và chàng là người một nhà mới muốn chàng tặng quà, nên chàng cũng rất vui vẻ.

Tạm thời quên được cơn giận của chàng, ta rất vui vẻ ăn xong một chén, lại thêm một chén, còn uống một chén canh Ngọc Mễ (bắp) đây.

Thuận tiện cũng lưu ý, chàng ăn không tồi, thấy ta thêm cơm, chàng cũng im lặng thêm một chén, đợi ta ăn xong, chàng ra hiệu Chu Tam múc canh Ngọc Mễ, ta cho rằng chính chàng muốn, ai ngờ lại đưa chén cho ta, dịu dàng khuyên nhủ: “Uống chút canh.” Ta nhận lấy chén, vui mừng cầm lấy chén ngọc, rồi múc một chén khác đưa cho chàng, mặt mày hớn hớn nói: “Chàng cũng uống.” Chàng thông thả ung dung nhận lấy, ưu nhã uống xong.

Lúc này trưởng công chúa và Tiểu Lâu thật ngoan ngoãn ăn cơm, không nói lời nào, đợi chúng ta uống canh xong, họ rót cuộc lần lượt để đưa xuống. Ta ăn uống no đủ, nếu như thái độ của nam nhân này thân thiết hơn, ta sẽ khách khí mời chàng tản tản bộ, nếu như rồi rãnh, còn có thể thuận tiện mời chàng cùng ngủ trưa một hồi.

Nhưng, nhìn vẻ mặt rõ ràng buồn bực của chàng, thì quả thật không xong rồi.

“Ăn no chưa?” Một giọng nói dịu dàng cắt đứt ý tưởng rồi ren trong lòng ta. Ta phản xạ có điều kiện gật đầu một cái, thấy trưởng công chúa mặt mờ nở nụ cười, lập tức ý thức được không đúng, vội vàng nghiêng đầu nhìn nam nhân đang ngồi bên cạnh.

Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ cương chiều cầm lấy tay ta, dùng giọng nói hoàn toàn dịu dàng hỏi thăm: “Vậy thì trở về phòng thôi.” Giọng nói không có chút không khách khí, lại làm cho người ta cảm thấy không thể lay chuyển.

Buổi trưa vừa qua khỏi, bệ hạ, sớm như vậy đã trở về phòng, không tốt chứ? Ta im lặng. Cũng biết này nam nhân này không thể tha ta như thế, chàng, chàng sẽ không nhất thời tình thế cấp bách, tức sùi bọt mép mà SM chứ?

Trời ạ!

51. Chương 51

Trên đường trở về phòng ta vẫn cúi đầu sấm hối, nam nhân bên cạnh đi không nhanh không chậm, bước đi ưu nhã, khí thế tôn quý. Cảm giác nắm tay của ta, không thể không nói, nếu như không phải là thời gian / địa điểm / không khí / thời tiết không đúng, ta sẽ rất sướng khoái, nhưng hiện tại ta tuyệt không thoải mái, mà còn rất buồn bực.

Thỉnh thoảng ở lúc muốn quẹo cua hoặc là đường lớn chia ra mấy đường nhỏ thì nam nhân này mới hơi ngừng một chốc, ta sẽ lập tức rất thức thời khiếp khiếp chỉ chỉ phương hướng chính xác. Không phải không muốn đi dạo thêm hai vòng, nhưng nam nhân này vốn dĩ khôn khéo, còn không bằng trực tiếp đưa cổ đến trước đao cho thoải mái, làm tình nhân của nam nhân quá mức thông minh cũng có chỗ xấu.

Dọc theo đường đi không tính là tịch mịch, bởi vì nam nhân nắm tay ta thỉnh thoảng sẽ nói vài lời. —— nói nhảm.

Ví dụ, hiện tại chàng rất vui vẻ: “Hôm nay thời tiết tốt.” Ta trợn trắng mắt, rốt cuộc cũng từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: “. . . Cũng tốt.”

Lướt qua hai hành lang, chàng lại lên tiếng, giọng nói rõ ràng vui sướng: “Ở nơi này có vui vẻ không?” Ta hiểu một sự thật, nam nhân này là cố ý nói nhảm. Chàng đang trả thù lúc ta nói nhảm ở bên tây, quỷ hẹp hòi. Ta cố gắng cố nén kích động K (kick) người, mắt trợn trắng, đáp: “Cũng vui!”

Có lẽ biết ta cũng sắp hỏng mắt, nam nhân thức thời ngậm miệng. Dĩ nhiên, ta cũng dừng bước, bởi vì, đã đến Ý Tuyệt viện của ta.

Chàng ngẩng đầu nhìn tám biển trên cửa viện, không chậm trễ nắm tay ta tiếp tục đi vào trong. Mới vừa vào trong sân, chàng liền đứng lại nghiêm nghị cất giọng nói: “Mọi người, tất cả đều đi ra xa cho trầm, không có lệnh của trầm không cho phép đến gần.” Rất nhanh, Trần Nhất léo ra khỏi sân, hẩn lạng lễ cúi người, thức thời đóng cửa viện lại.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Giữa mùa đông, lại chỉ có hai người trong sân, thật trống trải, xem chừng quang cảnh nơi này và nội viện vương phủ ở kinh thành có mấy phần tương tự, Hoàng Đế Gia Tĩnh đánh giá chung quanh một phen rồi cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái, lại dắt tay của ta đi vào phòng khách.

Chàng đi tới trước giường êm, ngồi vào chỗ của mình, lộ vẻ tức giận. Ta biết rõ, đã đến lúc thành thực giao phó sai lầm, lập tức lộ biểu tình vô cùng hối tiếc nhanh chóng nói: “Ta sai lầm rồi!” Cũng phối hợp ngôn ngữ tay chân cúi đầu hối cải.

Thanh âm của chàng hơi giãn ra, nâng lên: “Hả? Sai ở đâu?”

Ta cố gắng vắt óc tìm ra chỗ sai của mình: “Không nên có nhà không về.” Chàng không lên tiếng, ta biết rõ chàng đang chờ ta nói tiếp, ta chỉ có thể cứng da đầu nói: “Không nên thu được hai phong thư lại chỉ trả lời một phong.” Chàng rốt cuộc hừ một tiếng, giọng nói vẫn không tốt: “Thì ra nàng cũng biết những chuyện này à, còn gì nữa không?”

Còn có? Còn có cái gì? Ta thật không biết. Áp úng nửa ngày cũng không nói thêm được điều thứ hai ba, nhìn sắc mặt vốn đã hòa hoãn của nam nhân lại trầm xuống, ta vội vàng đành hoàng nhận tội: “Ta không biết còn sai chỗ nào. . .”

Chàng nhất thời giận không kềm được, túm ta tới trước gối chàng, giữ chặt. Quát: “Nữ nhân đáng chết này, cư nhiên không trở về nhà, điều này cũng thôi, giữa những hàng chữ trong thư hồi âm cũng không có nhớ nhung, ta vắt óc tìm mưu kế đối đãi nàng, nàng đồng ý từ Trường Sa về sẽ hồi kinh, cư nhiên lại gạt người? Nàng vứt bỏ trầm không để ý, vứt bỏ sự thật lòng của trầm không để ý, nàng. . . Nàng thật nhẫn tâm!” Nghe chàng nghĩa chính nghiêm từ chỉ trích, ta nhất thời ngây người, thì ra là. . . Thì ra là ta thật sự có nhiều chỗ sai vậy!

Vậy mà dứt lời rồi vẫn chưa hết giận, lại mạnh mẽ xoay người ta lại, ta lão đảo ngã vào một cái trong ngực chàng. Chàng nâng đầu của ta dời ra khỏi ngực, cố định trên đùi chàng, ah? Đây là tạo hình mới gì? Nhưng rất nhanh ta liền không thể tò mò tiếp, chàng, chàng cư nhiên. . . . Cư nhiên đánh mạnh. . . . mông ta.

Nhất thời ta không kịp phản ứng, đợi cảm thấy đau thì đã bị một chưởng mạnh mẽ, sức lực rất mạnh, chỗ bị đánh nhất định đã đỏ lên. Ta sưng sốt, chàng đối đãi ta luôn là dịu dàng cưng chiều, cưng chiều đến mức ta thường xuyên to gan lớn mật nhéo tai rồng, cắn tay rồng thậm chí lăn giường rồng. Cưng chiều đến khiến ta quên, chàng trừ là tình nhân của ta, còn là một nghiêm quân khiến người trong ngoài triều nghe mà biến sắc.

Cho đến lúc này, ta còn tưởng rằng chàng chỉ làm bộ dọa ta một chút, xem chừng ‘ trừng phạt ’ lớn nhất là khiến ta hai ngày không xuống giường được, tố chất thân thể của chàng tốt, lại từng luyện võ, vốn tưởng rằng nhiều lắm là dùng “dục” để phạt. Chàng chắc chắn không nỡ để ta chịu uất ức, vậy mà. . . . Khó có thể tin là, chàng cư nhiên đánh ta, chàng thật đánh ta.

Ta càng uất ức, nghĩ đến mình rời kinh là vì phương thức xử sự của chàng, chàng không thể buông tha Dục Phong, ta lại không thể xác định chàng thật lòng, nhưng vừa rời đi liền bắt đầu nhớ chàng, lấy cớ thị vệ đông đảo viết thư cho chàng, sau đó thấy Đa Tình công tử Diệp Song Khê và Tiểu Lâu ân ái rồi phản bội, chia ly, lòng vẫn còn sợ hãi, vừa kinh vừa sợ vừa vội, nhớ nhung lại tràn lan, vài lần muốn chạy về nói cho chàng biết, ta không thể không có chàng, nhưng lại sợ vô cùng, nhịn lại nhịn, nhịn nhịn nữa. Giờ phút này chàng tới, lòng ta tràn đầy vui mừng, không đi tính toán chi li được hay mất, đúng và sai, một lòng chỉ nghe chàng nói cái gì thì là cái đó, nói muốn ta về nhà, ta liền về nhà, nói không xa không rời, liền đầu bạc rằng long.

Nhưng, chàng không còn dịu dàng, không còn thương tiếc, vừa thấy mặt đã hung dữ, giờ phút này đáng ghét hơn, cư nhiên động thủ rồi. Trên người bị đánh đau đớn, tâm càng đau hơn. Khẽ cắn răng, muốn đánh cứ đánh, ta nhận. Hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm trên đất, cũng không kêu oan, chỉ uất ức cắn răng không nói.

Rất nhanh, chưởng thứ hai lại rơi xuống, chàng thật lên cơn, cũng may cuối cùng không phải người máu lạnh vô tình, chưởng thứ hai rõ ràng nhẹ hơn chưởng thứ nhất nhiều, nhưng vẫn rất đau.

Ta nhẫn nhịn! Thấy ta âm thầm nằm ở trên đùi chàng, không có nổi cơn trong dự liệu, không có giận trách giả khóc, không phản kháng, hết sức an tĩnh, chàng nhất thời dừng lại, nâng chưởng thứ ba đợi nửa ngày, rốt cuộc lắc đầu thở dài, kéo ta dậy ngồi trên đùi chàng, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc dần biến mất tức giận, giờ phút này đang không chớp mắt nhìn ta, nghĩ đến cử động vừa rồi của chàng, ta bĩu môi, quay đầu sang chỗ khác không nhìn chàng, chàng lại thở dài, êm ái kiên định xoay đầu ta lại, nhẹ nhàng vuốt ve tóc, bất đắc dĩ nói: “Thế nào, còn tức à? Phải tức giận cũng là ta tức giận mới đúng.” Nếu như chàng hạ quyết tâm muốn đánh cho ta khuất phục, ta nhất định sẽ chiến tranh lạnh với nàng đến cùng, sẽ không yếu thế, nhưng hiện tại chàng lại dịu dàng hỏi, chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, hốc mắt bắt đầu ướt át, uất ức chỉ trích: “Chàng đánh ta!” Chàng sưng sốt, nhìn đôi mắt dần dần ứa nước mắt của ta, nhất thời cũng không biết làm sao.

Cũng đúng, nữ nhân trong hậu cung chàng, cung quy quy định là không cho khóc ở trước mặt chàng, vui mừng phải cười, uất ức phải cười, đau lòng cũng phải cười, phi tử được cưng chiều nhất cũng không thể dùng nước mắt trát trường, có kiêng kỵ. — vừa nghĩ tới nữ nhân hậu cung chàng, lại liên tưởng đến Chu Tam đã nói một tháng chàng truyền đòi hậu cung mấy lần, trong lòng không thoải mái, nước mắt lại nhanh chóng tràn ra, rốt cuộc nước mắt không còn chỗ dừng trong hốc mắt, chỉ có thể chảy hết ra ngoài.

Chàng càng thêm kinh hoàng luống cuống, vội vàng dùng lòng ngón tay đè lại nước mắt mới vừa nhỏ xuống, mang theo chút áy náy dịu dàng nói: “Đừng khóc. . . . Hôm nay ta đánh nàng là không đúng, là ta lỗi mắng. . . . Nhưng đó đều do nàng chọc tức.”

Vì sao ta muốn chọc người? Rõ ràng là người không đúng với ta trước, trợn mắt nghiêng răng, khước mắt rưng rưng, uất ức càng sâu, vẫn quật cường không nói lời nào.

Chàng tựa như không đành lòng, than nhẹ một tiếng: “Tốt lắm, ta sai lầm rồi, đừng khóc nữa được không?” Tâm của ta ê ẩm, nước mắt trượt xuống khuôn mặt: “Chính là người sai lầm, người rõ ràng có hậu cung

3000, còn muốn trêu chọc ta. Minh làm sai còn đổ thừa ta.” Chàng vỗ vỗ vai của ta, hôn nước mắt rơi trên mặt ta để trấn an, nỉ non ở bên tai: “Uh uh uh, là ta đổ thừa nàng, là ta gây thêm phiền cho nàng, nhưng không cho phép nàng trốn.” Thủ thi thủ thì an ủi, trịnh trọng hứa hẹn, khiến ta mất hồn mê hoặc, rốt cuộc nâng hai tay mềm mại đang rũ xuống lên, ôm chặt cổ của chàng, đầu tựa vào cổ của chàng, nức nở nghẹn ngào không ngừng: “. . . Chàng đánh nữ nhân.”

Chàng cứng đờ, lật lại kiên định ôm ta, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ta sai lầm rồi, không có lần sau nữa. Còn đau không?” Ta gật đầu một cái. Hải lòng cảm thấy sự áy náy dịu dàng của nam nhân này, chàng đang vỗ nhẹ phía sau lưng của ta bày tỏ an ủi.

Giờ phút này, chỉ muốn phát tiết tất cả uất ức ra ngoài, nghĩ đến mất mát khi về quê nhà, nghĩ đến lão bà lớn nhỏ của chàng, nghĩ đến lời hứa bên nhau đến già, nước mắt chảy ra: “Hiện tại ta thật sự chỉ có mình chàng, nếu như chàng không muốn ta, ta. . . Ta liền đi tìm nam nhân khác.” Cuối cùng nhún nhường không được nói ra lời càng không chí khí.

Chàng mạnh mẽ kéo ta, nói từng chữ từng câu: “Ta lấy danh nghĩa liệt vị tiên đế Đại Hán triều để thề, nếu như có lúc vứt bỏ Trương Linh Tuyết không để ý, trời giáng sấm sét, người đời phỉ nhổ.” Dừng một lát, lại ác độc bổ sung: “Không cho phép đi tìm nam nhân khác.” Ta vô cùng nhỏ giọng biện hộ: “Không phải chàng cũng tìm nữ nhân khác sao, còn một tháng mấy lần.” Lời vừa ra khỏi miệng, mình cũng giật mình, ta đường đường chánh chánh lớn lên dưới lá cờ đỏ (cờ TQ), vậy mà lại nói giọng vừa oán vừa giận thế.

Thôi, thôi, kiểu cách thì kiểu cách, đối với nam nhân mình muốn phó thác cả đời, nhu nhược cũng không sao, cũng không thể không có tim không có phổi sống qua cả đời.

52. Chương 52

Chàng khẽ đẩy ta đang tựa vào cổ chàng ra, hai mắt tựa như kính tựa như vui vội vàng nhìn ta: “Nàng để ý sao?” Ta bĩu môi, nói nhảm, ai muốn dùng chung trượng phu với mấy oanh oanh yến yến kia? Chàng nở nụ cười, thanh âm lại giảm vài phần, mang theo khăn khăn hấp dẫn, mỉa mai lại nhẹ nhàng nói: “Chỉ có một mình nàng. Họ đều không phải nữ nhân của trẫm, chỉ là con cờ, trẫm muốn giữ vững giang sơn, đều là con cờ mà thôi.” Thấy ta xem thường, chàng lại cười: “Trẫm muốn giữ vững giang sơn, có rất nhiều phương pháp, kết thân là một cách nhanh nhất trực tiếp nhất, trước kia trẫm đều cảm thấy không có gì, nhưng nếu Tiểu Tuyết Nhi không vui, chúng ta có thể dùng phương pháp khác. Chỉ là phải chậm chậm, Tiểu Tuyết Nhi phải thông cảm trẫm.”

Cũng may chàng không nói gì bất đắc dĩ, hận nhất người ta nói bất đắc dĩ, phạm đã làm sai chuyện, hoặc là được tiện nghi đều làm ra vẻ thông minh, tất cả đổ cho bất đắc dĩ, tất cả đều là lời khôn. Trần Kiệt khẳng định là một nghiêm quân, trước mắt chàng không lừa ta, biết ta không phải nữ tử ngu ngốc, càng không phải vài ba lời là có thể khuyên được, cho nên cũng biết nói ra sự thật là phương pháp tốt nhất.

Ta không thể cầu xin một Hoàng đế chỉ có một nữ nhân, đây là vô cùng không thực tế, không cần tự làm mất mặt. Nhưng người chính là như vậy, một nam nhân yêu người có thể vì người làm đến một trình độ không cách nào tưởng tượng, người sẽ yêu cầu nhiều hơn, không có biện pháp, được voi đòi tiên là bản tính của nữ nhân.

Thấy ta có thể hiểu chàng, lại không so đo với chàng, chàng rất nhanh liền vui mừng trở lại, bản tính cuồng vọng không kềm chế được bình thường lại lộ rõ, giờ phút này tà nịnh cười một tiếng: “Hơn nữa, trẫm là một nam nhân bình thường, nàng đã hơn hai năm không trở lại, điều này có thể trách ta sao?”

Mặt ta đỏ lên: “Không phải ta không cần nam nhân à?” Lệ mỹ nhân hoa lê đắm mưa chuyển khóc mỉm cười, vẻ xấu hổ quấy rầy khơi dậy dục vọng ẩn nhẫn lâu ngày của nam nhân. Ánh mắt dần dần chuyển nồng, dần dần đến gần, rốt cuộc môi dán môi, mắt nhìn vào mắt, hai người đều trở mặt nhìn đối phương, môi ẩm áp quen thuộc lẳng lặng dừng lại vài giây ở trên môi của ta, mới lưu luyến không rời đẩy mạnh vào chút, tim ta không khỏi đập nhanh hơn, đỏ mặt càng sâu, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào như vậy, khiến

chàng nhìn thấy mà động tình, tim chàng rung động, như có lửa vọt lên, ánh mắt sáng rõ nhìn ta, dụ dỗ: “Ngoan, nhắm mắt lại!” Hô hấp cực nóng phun vào mặt ta từng chút, ta nháy mắt mấy cái, nhất thời không cách nào phản ứng, môi của chàng lại trườn lên lần nữa sau thời gian cực ngắn, hô hấp của ta từ từ trở nên suy yếu, nhắm mắt lại cảm thụ, không khí lạnh nhạt bị chàng chiếm đi từng chút, lại bổ thí hô hấp thuộc về chàng cho ta, ta từ từ bị lạc trong sự dịu dàng bá đạo lại thân thiết của chàng, cảm thụ tiếng thở dốc kiểu diễm thuộc về hai người, rốt cuộc, khi hai người sắp hít thở không thông, chàng nhẹ nhàng thả ta ra, môi lưỡi liếm láp môi đỏ của ta, như gần như xa vờn giữa môi ta, ta nửa mê muội nửa hưởng thụ, cảm thụ da thịt, tóc mai ma sát ngọt ngào hành hạ. Bởi vì ngồi ở trên đùi của chàng, giờ phút này có thể cảm thụ rõ ràng dị vật bị áp bức đang nhúc nhích dưới người ta.

Chàng hết sức tự chế kiềm lại lửa dục, ôm ta càng ngày càng chặt, đầu tựa vào trong căn cổ ta, tựa như đang cố gắng cảm thụ hơi thở của ta. Nửa chung trà đi qua, mới buông ta ra thở phào một hơi, giọng nói dè dặt khàn khàn: “Buổi trưa nàng ăn quá no, bây giờ không nên!” Ghét nhất nam nhân làm việc bỏ vớ nửa chừng, ừ, ăn cơm xong phải đi một đoạn đường không ngắn, lại ôm ôm ấp ấp thật lâu, đã hơn một tiếng rồi, he he, mặc kệ, cứ chủ động dựa vào người của chàng, khi hai môi chỉ cách một tí, lại nhẹ nghiêng đầu sượt qua bờ môi, tỏ vẻ quyến rũ, cười nhẹ nhàng gọi: “Kiệt lang!”

”

Tình dục âm âm tới trong mắt chàng, lại gần môi ta hung hăng hôn, ôm lấy ta, ra khỏi phòng khách, lướt qua hành lang, bởi vì cách cực giống vương phủ ở kinh thành như đức, chàng quen cửa quen ngõ quẹo qua hai cửa, đi tới trước phòng ngủ của ta, dùng chân đá vắng cửa, vào cửa rồi lại dùng chân đóng cửa lại, từ khi nghe được tiếng Kiệt lang kia, động tác của chàng làm liền một mạch, mắt không chớp nhìn chăm chăm ta, tình dục lan bốn phía. Nhét ta lên trên giường mềm mại, hàm hồ lầm bầm: “Tiểu yêu tinh, đây là nàng tự tìm.” Ngay sau đó cả người che lên, từ cái trán bắt đầu điên cuồng hôn xuống. Tay cũng không nhàn rồi, một cái tay đã sớm ăn ở xấu duỗi vào từ vạt áo, một cái tay khác thì theo nụ hôn lướt xuống cởi xiêm áo ra.

Theo nút cài mở ra, cổ liền bị phơi bày mát mẻ, ta tức khắc tỉnh táo lại, thấy động tác chàng thô lỗ cuồng dã, trên người ta vẫn mặc triều phục chưa thay, chàng cũng thế, trên người còn mặc long bào, sợ chàng bị lửa dục đốt người kéo hư xiêm áo, chỉ đành phải thở hổn hển nhắc nhở chàng: “Chậm một chút, chớ kéo hư y phục.” Chàng hơi dừng một chốc, những nụ hôn dày đặc đẩy trời lại xông tới, vừa hôn vừa dứt quãng hàm hồ: “Không sao. . . . xiêm áo hư, trẫm. . . . cho nàng. . . . bộ tốt hơn.” Trước khi chưa hoàn toàn luân hãm, ta nỗ lực lắng đọng suy nghĩ: đổi tốt hơn? Từ trang phục Thân Vương phi đổi thành trang phục Quý Phi hay là trang phục hoàng hậu?

.

Thành công cúi xuống phần y phục cuối của ta, chàng ngẩng đầu lên, than thở nhìn cảnh xuân xinh đẹp trước mắt, ánh mắt càng trở nên thâm thiết, cả đầu óc cũng nóng bỏng đến không thể suy tư, trong phòng tuy có đốt hương, lại có hai lò than đang cháy, trong cơ thể cũng rất nóng, nhưng cơ thể không mặc gì vẫn thấy lạnh lạnh, ta không khỏi lẩm bầm: “Lạnh. . . .”, chàng rất nhanh cúi xuống long bào cản trở trên người mình, lập tức phủ lên, dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan, rất nhanh sẽ hết lạnh.”

Bàn tay dây dưa chặt với tay nhỏ bé, lấy môi làm bút, vẽ qua vẽ lại trên người ta, trong không khí chỉ nghe tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ dứt quãng hấp dẫn, rốt cuộc, chàng không nhịn được, ý loạn tình mê tiến lên trước nói nhỏ: “Tiểu Tuyết Nhi. . . . ?” Ta mỉm hoặc cười một tiếng, tránh tay của chàng, ôm cổ của chàng nhẹ nhàng hôn lên, chàng không tự kìm hãm được rên rỉ ra tiếng, dùng lực, rốt cuộc chân chân thiết thiết hợp hai làm một, trong lúc nhất thời, trong trời đất giống như chỉ còn lại tứ chi cọ sát lẫn nhau, liều chết triển miên cuồng đã phóng túng.

.

Không biết qua bao lâu, đến khi ta mệt mỏi vô cùng ngủ thiếp đi, rồi bị chàng đánh thức dậy thì ta đã mặc quần áo trong đàng hoàng, đang bị ôm vào một lồng ngực quen thuộc mà ấm áp, trên mặt nóng bỏng, đều là người đàn ông này dùng môi làm ra.

Ta cười, không để ý cả người đau nhức, trở tay ôm lấy chàng, cọ xát trong lòng chàng, ngẩng đầu nhìn vào hai mắt thâm tình làm người tan chảy kia, dịu dàng hỏi: “Là chàng giúp ta mặc y phục?” Chàng hả hê cười

một tiếng với ta: “Đúng vậy, có con mèo hoang, ăn uống no đủ liền ngủ mất rồi, phải có người xử lý khắc phục hậu quả chứ?”

Liền dùng sức hôn lên đôi môi vênh lên kia, cũng không keo kiệt khen ngợi: “Thật là một nam nhân tốt!”
Chàng cười hài lòng hơn: “Về sau ta ngày ngày đều mặc quần áo cho nàng.”

.

Ta biết rõ ta chính là kiểu cách, chỉ muốn cả đời sống vai nằm với chàng như thế, nói mấy chuyện xấu, tóc mai giao nhau, mặc kệ giang sơn mỹ nhân của chàng, mặc kệ thân phận tình cảnh của ta, tất cả hạn chế vật đều không cần để tâm, không có lo được lo mất hay sợ hãi, ai bỏ ra cho tình yêu nhiều hay ít, chỉ lặng lẽ cảm thụ hạnh phúc ân ái mà thôi.

Hai người đã tỉnh lại, nhưng đều không muốn rời giường, chỉ bị chàng ôm ấp lại kiên định ôm vào trong ngực, câu được câu không nói mấy chuyện vụn vặt sau khi ly biệt, lò than vẫn cháy vui mừng, có lẽ là mới thêm than không lâu, trong bếp lò mơ hồ phát ra thanh âm ‘xèo xèo’, trong buổi chiều mùa đông yên tĩnh này, thật có cảm giác hết sức thoải mái và an nhàn.

Mắt thấy mặt trời ngoài cửa sổ dần dần hạ xuống, sợ là sắp cuối giờ Thân rồi, chàng thấy ta lại sắp thiếp đi, nghỉ trưa qua cả buổi chiều, kinh sợ bỏ qua bữa ăn tối, sợ không tốt cho sức khỏe, cho nên nói ngon nói ngon, rốt cuộc cũng dụ dỗ ta rời giường được.

Chàng thường ngày ở vào vị trí có thể bốc đồng, bản thân lại cực kỳ tự phụ, nói một không hai, giờ phút này chịu hạ thấp dụ dỗ ta rời giường, chỉ vì ngủ nhiều không tốt, trong lòng liền có so đo khác: một người tự tin như ta, sao có thể tham an bình nhất thời? Hoặc là rời đi chàng xa xa, hoặc là. . . . khiến chàng một đời một thế chỉ nhớ rõ một mình ta thì tốt hơn.

Nam nhân này, tốt cũng được, xấu cũng được, tóm lại, nếu chàng chết sống đều không bỏ qua cho ta, giờ phút này lại nồng tình mật ý như thế, mặc kệ có phải tùy hứng nhất thời, vậy ta nhất định phải tùy hứng cả đời, dây dưa chàng cả đời, nhất định.

.

Nhìn Hoàng đế nào đó đưa lưng về phía ta tự mình mặc quần áo, không khỏi ngạc nhiên nói: “Chàng học được tự mặc quần áo từ khi nào?” Chàng quay người lại cười cười: “Biết nàng không chào đón cung nữ giúp tắm mặc quần áo, tắm lại không muốn cho Chu Tam vào phục vụ, cho nên tắm không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ.” Ừ, Mao chủ tịch nói thật hay: tự mình động thủ, cơ mà áo ấm. Lao động phải từ Hoàng đế huấn luyện lên, chỉ là. . . . Thái giám đi vào hầu hạ chàng cũng không cho thấy? Nam nhân hẹp hòi, nhìn chàng cúi đầu mặc quần áo, ta cười rục rịch hơn, từ trong chăn chui ra, bước qua kéo chàng, ôm cổ chàng, nhìn vào tròng mắt nuông chiều kia, hôn mạnh lên môi mỏng hấp dẫn kia, ngọt ngào nói: “Chàng giúp ta mặc quần áo.” Bình thường thấy chàng mặc long bào, uy nghiêm tự có, giờ phút này chàng cũng mặc long bào, lại đưa ra một tay ôm ta, phối hợp khéo miệng nhếch lên, quả nhiên làm động lòng người!

Chàng lắc đầu một cái, mỉm cười nhìn ta, khi tầm mắt quét tới ngón chân lỏa lỏ thì cuối cùng bắt đắc dĩ thở dài, ẵm ta lên đặt nhẹ nhàng trên giường, dịu dàng hôn lên trán: “Tuyệt Nhi ngoan, nằm yên trước, đợi tắm mặc xong rồi trở lại mặc cho nàng.” Ta thỏa mãn cười, không câu gì khác, chỉ nguyện đời này như thế.

Hai người mặc xong xiêm áo đi ra ngoài viện thì Chu Tam đang lo lắng đi qua đi lại. Hai chúng ta nhìn cười một tiếng, quả nhiên, Chu Tam vừa thấy hai ta nắm tay ra ngoài, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cúi chào: “Bệ hạ, nương nương, quan viên địa phương mở tiệc ở phủ nha, tấy trần cho bệ hạ. . . .”

Thấy Hoàng Đế Gia Tĩnh tự tin ta nhìn ta cười, ta sững sờ, nhất thời lại giật mình cười: quan viên địa phương muốn nịnh bợ Thánh thượng, dạ tiệc đã sớm chuẩn bị xong, ca múa mừng cảnh thái bình cũng nhất định là đầy đủ hết, vốn tưởng rằng mọi chuyện sẵn sàng. . . . Chỉ đợi bệ hạ ăn trưa ở biệt viện Đoan Kính vương phủ xong, nghỉ ngơi chốc lát, thay xiêm áo xong sẽ đến phủ nha tiếp tục làm việc, nào ngờ bệ hạ lại lưu luyến khuê phòng vương phi, quả nhiên khiến một đám nô tài phía dưới gấp gáp.

53. Chương 53

Coi thường ánh mắt mang chút trêu chọc mập mờ này, nhún nhún vai, sử dụng ánh mắt nói: “Hừ, rõ ràng mình mới là một con quỷ háo sắc, vậy mà còn nhìn ta.” Nụ cười trong mắt chàng càng đậm hơn, phân phó: “Giờ Dậy mở tiệc.” Dứt lời dắt ta đi tới phòng khách. Đi ngang qua hậu hoa viên, nhìn Lục Ngạc không biết từ đâu ra nhắm mắt theo đuôi chúng ta, ta giương mặt cười nói: “Lục Ngạc, người đi nói với trưởng công chúa, lúc dự tiệc nhất định phải dẫn Nam Sở quận chúa theo.” Lục Ngạc cúi đầu cười khúc khích nói: “Chủ tử, công chúa điện hạ và Quận chúa Điện hạ đã chờ trong phòng này giờ rồi.” Nghe câu nói có hàm ý khác, ta nhỏ một ngụm, nha đầu chết tiệt kia, lại dám trêu chọc chủ tử, phản rồi.

Hoàng Đế Gia Tĩnh bởi vì Lục Ngạc, Phi Hồng là người đắc lực vô cùng thân cận của ta, lại biết ta rất bao che, cho nên luôn luôn hòa ái với họ, giờ phút này cũng không khỏi buồn cười: “Lục Ngạc, chủ tử của người khó được xấu hổ đấy.”

Nam nhân này thật phách lối, chàng nói ta then thùng? Ta sẽ không sợ cho chàng xem, vì vậy giật nhẹ tay chàng, chàng cho rằng ta muốn nói gì, dịu dàng cúi đầu nghe ta nói, ta lập tức không chút nghĩ ngợi nhón chân lên, dùng sức hôn một cái lên gương mặt nở nụ cười đáng ghét kia, Gia Tĩnh dừng chân, trong nháy mắt sững sờ, rồi sau đó nụ cười trên mặt càng lúc càng rộng, nhưng cũng không che giấu được vẻ đỏ ửng trên khuôn mặt, thấy ta ra vẻ vô tội nhìn chàng, chàng nhếch môi, cười khúc khích hai tiếng, nắm thật chặt lấy tay ta, không nói gì, chỉ mỉm cười dắt tay của ta, bước chân nhẹ nhàng đi tới đại sảnh. Ta nhàm chán quét nhìn bốn phía, trời ạ, vừa rồi lúc ta hôn chàng, thị vệ, thái giám, nha hoàn trong vườn hoa có khoảng 20 người, mặc dù giờ phút này đều cúi đầu, nhưng vừa rồi. vừa rồi có cúi đầu hay không thì quỷ mới biết, không khỏi yên lặng kêu rên, mặt mũi của ta. . . .

Chàng vẫn ngồi kiêu hãnh đi ở đằng trước, trưởng công chúa, ta, Tiểu Lâu ngồi vào xe ngựa đi theo phía sau, khoe khoang đi vào phủ nha.

Bình thường ta và trưởng công chúa đều vô cùng không thích giao tiếp, bây giờ cùng nhau đến, các nữ quyền tất nhiên say mê cuồng nhiệt tới hoan nghênh, hết sức hăng hái.

Giờ phút này, ta giống như đứa bé ở thời kỳ mọc răng, mới vừa ăn trộm kẹo, muốn chia sẻ sự vui sướng này với người khác nhưng lại không nói ra miệng, cho nên tinh thần ta vẫn luôn kích động cực độ, cả đêm đều chỉ cười, không chỉ ta, các nữ quyền cũng đều cười, phần lớn là giả dối theo nghề nghiệp, hoặc là nụ cười thăm đậm hăm mộ ghen tỵ. Nhưng ở trong mắt ta, giờ phút này đều vô cùng đáng yêu, mặc cho họ an bài ta, trưởng công chúa, Tiểu Lâu và mấy phu nhân có phẩm cấp ngồi ở ghế đầu, khách khí cung kính. Mọi người từ trước đến giờ đều kính sợ trưởng công chúa, bây giờ danh tiếng của ta lại không ai bằng, có lẽ đã đả kích tinh thần của các nàng không ít, cho nên Tiểu Lâu thành nhân vật minh tinh tối nay, bản thân là người vô cùng xuất sắc, lại bởi vì được vương phi nghĩa tử sủng ái, lúc này lại tấn phong quận chúa, nên đoàn người đều tuân ánh mắt hoan nghênh khen ngợi và thêm thưởng về phía nàng.

Ta mặc kệ mấy việc này, chỉ ăn ý vui đầu ăn cơm uống rượu với trưởng công chúa, đột nhiên tiếng người yên tĩnh lại, ta ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Chu Tam đi vào, một người ăn mặc nổi bật, lại quyền cao chức trọng, nữ quyền dĩ nhiên chú ý. Thần thái hần kiêu căng lướt qua đám nữ quyền, đi tới giữa ta và trưởng công chúa đang nâng ly rượu uống, cười làm lạnh nói: “Quấy rầy mấy vị chủ tử dùng bữa rồi, bệ hạ phân phó nô tài chuyển cáo vương phi nương nương, buổi tối đừng ăn nhiều, cẩn thận đầy bụng.” Ta cơ hồ phun ra rượu chưa kịp nuốt xuống trong miệng. Nam nhân này, quá ghê tởm, bọn họ truyền lời không biết rõ thể nào, nhưng ta lại biết, bây giờ chắc chàng đang cười trộm, trong đầu toàn tư tưởng xấu xa. Lúc này các nữ quyền đều lộ vẻ mặt mập mờ hăm mộ, cũng được, họ thấy, đều là sự quan tâm và sủng ái Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ dành cho ta.

Nam nhân này! Hừ!

Hàm nhi cư nhiên không tới làm nũng với ta, chỉ nhắm mắt đi theo sau Ngụy Tiến, nghe nói Hàm nhi học bản lãnh với Ngụy Tiến, Gia Tĩnh thoả mãn gật gật đầu, Ngụy Tiến lại được không ít ban thưởng, Hàm nhi đọc mấy câu thi từ trước mặt mọi người, càng thêm vui mừng, được thưởng không ít dụng cụ, lại cho nó tròn 15 thì lập tức tấn tước vị. Theo như quy củ Đại Hán triều, chỉ có trưởng tử đích phòng tuổi tròn 15 mới có quyền thừa kế tước vị. Triệu Hàm là thiếp sanh, lại là con của nghịch thần, tất cả mọi người vốn

nghĩ tiểu thể tử giữ được mệnh đã là cực hạn, nào ngờ còn có thể lật người? Vì vậy các cặp mắt kính nể lại rối rít quét tới ta, đều cho rằng lời bên gối của ta rất tuyệt.

Đêm nay ta không xem rõ tiết mục nào cả, đoán chừng nam nhân kia cũng thế, bởi vì cả đêm chỉ cần ta ngẩng đầu nhìn lên, chàng nhất định đang nhìn ta. Ta vừa vui vừa thẹn thùng, nam nhân này, trước mặt mọi người mà không kiêng kỵ gì, còn ra hình dáng gì?

Quan viên ở dưới đều là quý trong quý, có ai không biết tính toán? Khoảng chín giờ rưỡi tối, dạ tiệc tuyên bố chấm dứt, nghỉ ngơi một lát sẽ tiếp tục.

Ta vội vàng kéo kéo trường công chúa cũng không yên lòng bên cạnh, lại kéo ống tay áo Tiểu Lâu, ba người liền vội vàng đứng lên cáo từ. Hoàng Đế Gia Tĩnh bên kia cũng nói đi đường khổ cực, liền bỏ đi tới đây, nắm tay của ta, vượt lên đầu đồng loạt đi ra. Thôi thôi thôi, thấy mọi người quý trên mặt đất cúi đầu mỉm cười mập mờ, mặt ta cứ nhiên đỏ lên, khó trách mọi người đều nói, nữ nhân trong tình yêu mẫn cảm nhất.

Lần đầu tiên trong đời hưởng thụ đối xử cấp Đế Vương, ngồi chung kiệu rồng với hoàng đế trở về phủ, ta vốn không muốn, nhưng nam nhân mỉm cười đầy mặt bên cạnh dám không buông tay, chỉ đành phải ngồi lên kiệu rồng, trong lòng lại nhớ tới một câu nổi tiếng ở thế kỷ 21: vợ chồng đồng lòng việc nhà xong

Lúc này không cần chỉ đường, chàng nắm tay của ta đi thẳng tới Ý Tuyết viện. Cũng không cần phân phó, trừ Lục Ngạc Chu Tam, tất cả nha hoàn người làm thị vệ đều tự động tự phát bốc hơi. Được Chu Tam Lục Ngạc hầu hạ hai người đều cởi trang phục chính xuống, thay đồ ngủ, rửa mặt xong, đều không có buồn ngủ chút nào, không thể làm gì khác hơn là xoa mái tóc dài của mình, ngồi trên giường uống trà tán gẫu. Mặt ta sùng bái sờ sờ tóc của chàng, chất tóc thật tốt, có thể quay quảng cáo đó, vừa đen vừa sáng, còn rất mềm mại, nhìn tóc cũng không giống người động chút là muốn đánh người.

Nghĩ đến buổi trưa chàng đánh mông ta, liền thấy ghét vô cùng, hiện tại hai người hòa hảo rồi, tự nhiên phải nhắc lại chuyện xưa.

Liền bĩu môi, hỏi: “Chàng bình thường đều có thói quen đánh người à?” Chàng sững sốt, sau đó hiểu ra cười nói: “Trăm bình thường đều không đánh người.”

“Hừ, ban ngày chàng nổi nóng dữ thế, còn động thượng thủ nữa, sao chưa từng đánh người? Bạo Quân!” Nghe giọng điệu giận dữ của ta, chàng vuốt ve tóc của ta, dịu dàng nói: “Đứa nhỏ ngốc, bạo quân thì càng sẽ không đánh người.” Trong sấm sét, ta có điều ngộ ra, thực ngốc, bạo quân dĩ nhiên sẽ không đánh người rồi, hẳn chỉ giết người thôi. Càng uất ức hơn, hừ một tiếng: “Vậy sao chàng đánh ta?” Chàng thở dài nói: “Chỉ đánh nhẹ hai cái, nàng muốn nhớ cả đời à?” Cả đời? Cả đời từ trong miệng chàng nói ra, ta lại cảm thấy vui mừng và mong đợi. Đang muốn phun chàng mấy câu, chàng đột nhiên ngạc nhiên nói: “Đúng rồi, trăm cơ hồ đã quên, là trăm tìm đến nàng, sao lại đổi thành ta không phải rồi.”

Ta xem thường: “Chàng đã nhận lỗi rồi, đương nhiên chính là chàng không đúng rồi, còn muốn quít nợ à?” Chàng nỗ lực sưng mặt tỏ ra nghiêm chỉnh, nhưng thấy ta mỉm cười nhìn soi mói, rốt cuộc phá công, lắc lắc đầu nói: “Đến chỗ nàng, sao đầu óc trăm lại lú lẫn thành hôn quân rồi?”

Ta cười to: “Chút chuyện nhỏ cũng muốn so đo, chàng rốt cuộc có phải nam nhân không?” Chàng nhất thời thu lại nụ cười, híp mắt giống như uy hiếp: “Nàng nói trăm không phải nam nhân?” He, ta mới không sợ! Cười càng hài lòng hơn, thấy cả người chàng đều tiến lên, động tác nhanh chóng, ôm ta vào trong ngực, đè chặt lên giường, môi càng thêm tiến quân thần tốc, hôn đến đầu ta choáng vàng, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần nhìn vào đôi tròng mắt tràn đầy tình dục kia, nhất thời há hê quên mất, cứ nhiên quên nam nhân kiêng kỵ nhất là người khác hoài nghi năng lực của hắn, công việc là vậy, trên giường cũng như thế. Vừa rồi hỏi câu đó, sao phản ứng của ta có thể tiểu nhân đắc chí như vậy? Báo ứng sắp tới.

Quýnh lên giải thích: “Ta sai lầm rồi, chàng là nam nhân, còn là một nam nhân rất lợi hại. . .” Vừa nhanh chóng thuật lại sự thật, vừa cười né tránh môi và tay của chàng, chàng hung hăng nói: “Tiểu nha đầu này, biết rõ trăm lớn hơn nàng mười mấy tuổi, còn nói trăm không phải nam nhân, nói, có phải chê trăm già hay không? Tối nay phải cho nàng biết sự lợi hại của nam nhân. . .” Dứt lời quen việc dễ làm cởi xiêm y của ta ra, phủ lên thật nhanh.

Ta than vãn, trời ạ, bệ hạ vạn năng, trí tưởng tượng của ngài quá phong phú rồi? Ta chỉ nói đùa một câu, ngài đừng coi là thật nha. Chàng mới chừng ba mươi tuổi, ta làm sao chê chàng được? Đừng nghĩ vậy chứ!

Trong khoảnh khắc ta mất hồn, xiêm y của chàng đã sớm bay ra, sắp sửa nhào lên, nếu nam nhân này ác độc lên, ta sẽ tiêu mất, buổi chiều đã. . . một lần. Ta vội vàng dùng sức đẩy chàng ra, nhanh chóng xuống giường, đang muốn tránh khỏi ngọn gió đầu, ai ngờ một giây kế tiếp đã bị chàng chiếm lấy, cùng nhau ngã lăn trên mặt thảm thật dày, môi của chàng lập tức cuồn cuộn đã hôn lên, bàn tay càng thêm dùng sức vuốt ve bộ ngực, eo, bắp đùi cùng với. . . Nơi bí ẩn của ta.

Ta còn muốn nói chuyện, môi lập tức bị chặn lại, dục vọng ở đáy lòng cũng dần dần bị trêu chọc lên, mới vừa có chút cảm giác, chàng đã nâng cao ta, hung hăng đâm vào, ta lại hít một hơi, cánh cửa tình dục quen thuộc mà xa lạ bị mở ra lần nữa, bây giờ không phải tình thâm ý nồng ngày thường, theo động tác cuồn cuộn của chàng, khoái cảm mãnh liệt ập tới, cuốn lấy toàn thân, ta nhanh chóng buông lỏng tất cả, từ lúc bắt đầu ốm ở chuyển hóa thành tùy ý trầm luân, đôi tay vòng qua nách chàng ôm lưng của chàng, ở thời điểm vui vẻ dùng sức vuốt ve chàng, cảm nhận được phối hợp của ta, chàng càng vui vẻ hơn, hưng phấn, tốc độ tăng nhanh, hai người liêu mạng, hận không thể nuốt đối phương vào trong bụng, cả cạn bã đều không còn. . .

Không biết qua bao lâu, lâu đến cho rằng chúng ta đều sẽ bị đối phương hòa tan, khoái cảm đang dần dần tích lũy, cực hạn vui vẻ trên sinh lý rốt cuộc đến, chàng tăng nhanh động tác, ta ôm chặt bờ vai của chàng, trong khoảnh khắc dục vọng nổ tung đạt tới đỉnh núi vui vẻ cùng với chàng.

Địa điểm này, tình trạng này, đoán chừng cả đời Hoàng Đế Gia Tĩnh bộ hạ chưa từng trải qua.

Hai người đều mệt mỏi vô cùng, tình dục phóng túng qua đi liền chìm đắm trong thâm tình của đối phương, dần dần bị hạnh phúc lấp đầy, hai người đều không nhúc nhích nằm ngửa trên mặt đất, nhìn chăm chăm nóc nhà điêu rồng khắc phượng, đều không nói chuyện. Trong không khí vẫn tràn ngập hương vị tình dục. Rốt cuộc, chàng thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn ta, nhẹ nhàng xoa xoa tóc của ta, nhẹ giọng nói: “Thấy chưa, về sau không cho phép chê ta già.” Ta chỉ buồn cười, thì ra. . . Chàng cũng sợ hãi, lo được lo mất giống như ta.

Thấy ta không đáp lời, chàng cũng im lặng, chậm rãi ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi: “Hậu viện cũng có hồ nước nóng à?” Ta mỗi một, chỉ nhắm hai mắt gật đầu một cái, mơ hồ biết nam nhân túng dục quá độ bên cạnh cật lực ầm ta ngã trên mặt đất, chậm rãi đi về phía hồ nước nóng đằng sau, trong khoảnh khắc chàng ôm lấy ta, ta nhớ mang máng ta có nói với chàng: “Không già, vừa vặn!” . . . Trong khoảnh khắc chạm đến nước ấm, rốt cuộc, ta ngủ thiếp đi!

54. Chương 54: Vương Giả Trở Về

Sáng sớm hôm sau.

Gối lên cánh tay của chàng ngủ đến trưa mới dậy, vốn đã không tỉnh táo, tỉnh lại đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hoàn toàn buông lỏng ngủ say nghiêng qua trước mắt, lại mê mang trong phút chốc. Dội phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện tay chân của chàng đều khoắc lên trên người ta, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng chạm vào môi chàng một cái, chàng phản xạ có điều kiện càng ôm chặt hơn. Gian nan chuẩn bị đẩy chàng ra, tay chân đã nhẹ vô cùng, nhưng chàng vẫn bị tỉnh. Kéo ta qua cộ sát, giọng nói mơ hồ: “Ngoan, ngủ tiếp một lát đi!

” ha ha, nam nhân này! Chồng thân thể lên lướt qua chàng đẩy màn ra, phát hiện trên hành lang ngoài cửa có người tới tới lui lui, giống như nóng nẩy.

Biết là Chu Tam có chuyện gặp vua, lại không dám thúc giục, cho nên nghe chúng ta nói chuyện với nhau mới cố ý bồi hồi ở ngoài cửa, ta cười, chàng kéo ta đang nằm trên người chàng xuống, nói lầm bầm: “Sáng sớm tinh thần Tuyệt Nhi không tệ, chúng ta làm chuyện khác nhé!” Dùng cả tay chân, môi lưỡi lại chạy khắp người ta.

Ta cười tránh né: “Tiểu Tam đang ở ngoài tìm chàng đấy!” Chàng dừng một lát, lại hôn tiếp đến trời đất mù mịt, ta hoảng hốt: “Còn chưa có. . . Rửa. . . Miệng!” Chàng mắt diếc tai ngơ, đợi ta rốt cuộc

hít được không khí mát mẻ thì mới nghe chàng bắt mẫn nói: “Tiểu Tam Tiểu Tam, nàng thân với hắn như thế từ lúc nào vậy?” Ha ha, nam nhân này, làm hoàng đế lại ăn dấm của thái giám, cười chết người. Thấy mặt ta tươi cười, chàng tức giận lại muốn hôn lên, Chu Tam ở bên ngoài dùng sức ho ho, ta vội vàng lấy tay chặn cái miệng của chàng lại, chàng lười biếng đề trên người ta, ta không chịu nổi trọng lượng phải đẩy đẩy chàng, lúc này chàng mới bắt đầu đứng lên.

Hai người tự rời giường mặc quần áo, chàng thấy thế, vội vàng xông tới cười nói: “Ngoan, ta giúp nàng mặc trước.” Ta cười to: “Đi đi đi, tự mình mặc đi. Tổng quản Tiểu Tam đợi nữa thì cổ họng lại ngứa ngứa.” Chàng nhún nhún vai (đổ mồ hôi, không phải học được từ ta chứ?) mặc xong quần áo thật nhanh, mở cửa rồi đi tới giúp ta chải đầu, Chu Tam Lục Ngạc vội vàng đi vào hầu hạ rửa mặt. Động tác của chàng mau chóng, dặn dò: “Trẫm đi làm chút chuyện, đợi lát nữa cùng nhau ăn sáng.” Ta gật đầu một cái, đưa mắt nhìn chàng ra cửa, lúc này mới có hai tiểu nha đầu đi vào nói: “Nương nương, bà vú mang Tinh tiểu thư tới thỉnh an, đang chờ ở phòng khách.” Ta vui mừng nhướng mày: “Trời lạnh, mau ấm vào.”

Bà vú ôm Tinh nhi quy củ đi vào thỉnh an hành lễ, Lục Ngạc vội vàng đón lấy Tinh nhi đưa tới, mặt mà bé hồng hào hơn hử nhìn ta, non nớt gọi: “Tuyệt đi. . .” . Ta mừng rỡ, hỏi bà vú: “Con bé biết gọi tên từ lúc nào?” Bà vú cung kính cười làm lành: “Tinh tiểu thư biết gọi từ hai ngày trước rồi, chỉ là không rõ ràng lắm, hôm nay khá hơn chút rồi, lúc này còn gọi Quận chúa Điện hạ là ‘mẫu thân’, Quận chúa Điện hạ cũng kích động đến khóc.”

Ta ôm lấy bé có dáng vẻ vô cùng đáng yêu, thổn thức ngàn vạn. Ban đầu Tiểu Lâu vô cùng khổ sở đau một ngày hai đêm mới sanh bé ra được, nhưng ta và trưởng công chúa bị dọa sợ. Đứa nhỏ Tinh nhi này, lúc ra đời xấu xí vô cùng, da nhẵn nhụi không nói, còn hồng hồng, gương mặt tròn tròn, người nói mỹ nữ này sao lại sinh ra một nữ nhi xấu xí? Ta và trưởng công chúa đều bị dọa, sau đó theo bà vú giải thích, đứa bé mới sinh đều như vậy, quả nhiên, sau khi đầy tháng mới phát giác, thật là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Lúc ấy Tiểu Lâu đã được công nhận là nghĩa muội vương phủ, chưa gả ra ngoài, lại sinh ra con gái riêng ở biệt viện vương phủ, trở thành đề tài bàn tán lúc rỗi rảnh của quan quân dân chúng ở Nam Kinh. Biện viện vương phủ chỉ được sửa lại một chút, sau khi ta và cấm vệ quân tiến vào cũng không có ai làm loạn, nhưng không ngờ lời đồn đãi vẫn dần dần truyền vào vương phủ, có mấy học giả đạo đức giả ra trước phát biểu, lại vì sợ hãi vương phủ nên cũng không dám quá đáng. Ta vẫn giận dữ, lệnh thị vệ bắt lại mấy người dẫn đầu bàn tán bên ngoài, sau đó trưởng công chúa lên giọng tuyên bố nhận thức nha đầu Tô Tinh làm nghĩa nữ, ta lại che chở rõ ràng, rốt cuộc khiến chuyện này trở lại bình thường.

Nhớ ngày đó, mặc dù Tiểu Lâu kiên cường, nhưng trong lòng luôn không thoải mái, đến ngày hôm qua, Gia Tĩnh lại cho nàng lên Quận chúa, coi như là chịu cho nàng trở thành thành viên hoàng tộc. Bây giờ muội ấy đã hết khổ, đứa bé lại biết gọi ‘mẫu thân’, không có ai dám tiếp tục xem thường nàng, khó trách nàng sẽ cực vui mà khóc.

Ta ngâm trong hồi ức, cho đến một đôi tay mạnh mẽ khoác lên trên vai ta mới phục hồi tinh thần lại, người làm trong nhà đều lắng lặng quỳ. Chàng đi đến từ phía sau, sờ sờ đầu Tinh nhi, cười nói: “Đứa nhỏ này thật đáng yêu!” Ta giao Tinh nhi cho Lục Ngạc, dựa vào sau, rơi vào lòng ngực ấm áp của chàng, miễn cưỡng hỏi: “Nhanh vậy đã xong?” Chàng dịu dàng nói: “Sợ nàng đói, cho nên lát nữa làm tiếp.” Khóe miệng ta khẽ nhếch, đứng lên, đưa tay đến trong tay chàng. Chàng phất tay ra hiệu mọi người đang quỳ lui ra, kéo ta đứng lại, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta cũng sinh đứa bé có được hay không?” Sững sốt, nhất thời không đề phòng chàng lại nhắc tới vấn đề này, thật ra thì ta và chàng ở cùng nhau cũng không phải là một hai ngày rồi, hai người cũng không còn tích cực ngừa thai, chỉ thuận theo tự nhiên, nhưng vẫn chưa phát hiện mang bầu, sau đó Tiểu Lâu bắt mạch cho ta, nói ta nhiều năm trước uống thuốc mê quá liều, khiến thân thể bị tổn hại, cho nên không dễ mang thai. Ta hiểu rõ, đó là di chứng vào ngày ta xuyên qua.

Chàng thấy ta lại mất hồn, cuối cùng thở dài, miễn cưỡng cười cười: “Nàng đã không muốn, vậy sau này chúng ta hãy nói.” Thấy vẻ mặt bi thương của chàng, ta lắc đầu một cái thở dài, rốt cuộc nói rõ nguyên nhân.

Chàng vừa mừng vừa sợ vừa mắc cỡ: “Thật xin lỗi! Ta còn tưởng. . . . Nàng không muốn, Quận chúa cũng nói chỉ là không dễ dàng, vậy chúng ta cứ xem ý trời, được đến là may mắn của ta, mất đi là mệnh của ta. Ta vui mừng nhất là, nàng không đổi gạ ta.” Mặt của ta nóng lên, được chồng như thế còn đòi hỏi gì. Cũng buông ra tâm kết, hai người chấp tay cùng ăn sáng.

Dùng bữa sáng xong, trưởng công chúa và Quận chúa Tiểu Lâu lại đến thỉnh an, Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ nghỉ ngơi xong thì giao phó: ba ngày sau hồi kinh!

Sau khi Hoàng Đế Gia Tĩnh đi, ba nữ nhân cứ nhiên hành động nhất trí ngồi vây quanh bên cạnh lò sưởi không nói lời nào. Ba đại nha hoàn Lục Ngạc, Ủy Lam, Tử Yên vây ở một chỗ khác lặng lẽ nói chuyện. Đầu óc ta vận chuyển nhanh một hồi, nghĩ đến mấy chuyện lật vật phải đối phó sau khi hồi kinh, thần kinh cũng rối rắm. Nhàm chán vô cùng nên ngẩng đầu lên, phát hiện trưởng công chúa và Tiểu Lâu cứ nhiên đều có bộ dạng u sầu, nhất thời lên tinh thần, ném chuyện phiền nào đi, tìm thú vui trước!

Vọt đứng lên đi tới ngồi xuống bên cạnh trưởng công chúa, tỏ vẻ như tỷ tỷ tri tâm: “Cẩn ngọc, có chuyện gì phiền não cứ bày tỏ với ta, ta rất có kiên nhẫn.” Trưởng công chúa đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ hết, tức nói: “Nha đầu này, những ngày sau này thoải mái nên lấy ta làm trò cười à?” Ta mừng rỡ: “Tỷ xác định không có việc gì muốn nói với mọi người?” Trưởng công chúa càng đỏ mặt, chỉ nghẹn lại nói không ra lời, vẫn là Ủy Lam hiểu chuyện, đứng ra giải vây: “Vương phi chủ tử đừng khi dễ chủ tử nhà ta, bệ hạ mới vừa đi đấy.” Nhìn nhìn, cái miệng thật sắc bén, ta lập tức ngoan ngoãn không nói lời nào.

Mọi người lại buồn cười một phen, thôi, không chọc nổi thì ta không chọc là được. Đảo mắt nhìn Quận chúa Tiểu Lâu mới nhậm chức, nhất thời lại có tinh thần, người này ta chọc nổi.

Cọ ở bên người Tiểu Lâu, tham lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc này, thêm thuồng đến mức không lời nào có thể miêu tả được: “Tiểu Lâu, ta là người lắng nghe lớn nhất.” Tiểu Lâu đồng học là một người mẹ ngoan, lập tức thành thực nói: “Ta thật có chuyện muốn thương lượng với hai vị tỷ tỷ.”

Vừa nói xong, Lục Ngạc, Ủy Lam, Tử Yên lập tức khéo léo ra cửa, thần sắc Tiểu Lâu mê mang, sâu xa nói: “Hắn tới tìm ta!” Chúng ta đều cả kinh, dĩ nhiên biết ‘hắn’ mà muội ấy nói là ai —— Diệp Song Khê, Đa Tình công tử độc nhất vô nhị, phụ thân của Tô Tinh.

Nam nhân này, bây giờ mới tới làm quen, là có tính toán gì? Xin tha thứ, ta chính là lòng tiểu nhân.

Tin tức này quá mức rung động, Tiểu Lâu đã phải khó khăn lắm mới bình tĩnh được, nếu như không có ta và trưởng công chúa ngoài sáng và trong tối che chở, còn không biết hôm nay hồn của muội ấy đã về nơi nào? Hiện tại. . . Hiện tại không dễ dàng gì mới khổ tấn cam lai, hắn ta liền tới cửa nhận người thân, làm sao không khiến người khác nghi ngờ?

Tiểu Lâu đưa ánh mắt cầu trợ nhìn hai ta, ta và trưởng công chúa đều nhìn nhau, nhất thời khó có thể đáp. Nếu khuyên chia ly, hắn là cha đẻ của Tinh nha đầu, hoặc giả Tiểu Lâu vẫn còn tình cảm với hắn, mà nếu ta và trưởng công chúa khuyên nàng không tuân theo, nàng lại vô cùng tôn kính hai ta, biết chúng ta là vì tốt cho nàng, lời của chúng ta nàng chắc chắn tuân theo, nhưng. . . Làm sao biết nội tâm của nàng sẽ không có tiếc nuối? Còn khuyên hợp, nam nhân như vậy, tóm lại cảm thấy không dựa vào được, tóm lại, khó cả đôi đường.

Ta ho một tiếng, nghiêm nghị hỏi thăm: “Tiểu Lâu, muội nói thật đi, trong lòng còn có nam nhân này không?” Trưởng công chúa cũng nghiêm nghị. Muội ấy cười khổ, một hồi lâu mới đáp: “Ồ chung với hai vị tỷ tỷ lâu thế, cũng để tâm nhiều hơn, tự biết hắn không phải phu quân, bây giờ nhờ phúc của Tuyết tỷ tỷ, lại được phong hào, bây giờ hắn đến nhận người thân, cũng không biết tâm ý như thế nào, huống chi chúng ta cô nhi quả mẫu, có hai vị tỷ tỷ chiếu ứng, mẹ con chúng ta cũng có thể sống rất khá” thấy bọn ta nhìn chằm chằm nàng, nàng nói tiếp: “Nhưng. . . Hắn dù sao cũng là cha đẻ của Tinh nhi, ta mang theo nữ nhi riêng nhận thưởng của hoàng thượng, đã khiến các tỷ tỷ phí tâm và khó xử, về sau, ngộ nhờ Tinh nhi lớn, có thể sẽ oán trách ta!”

Ta thở phào nhẹ nhõm, cũng may, nàng còn chưa hồ đồ, mặt mày trưởng công chúa cũng giãn ra, lòng tin không khỏi sâu hơn. Tiểu Lâu làm mẫu thân, thiên tính tăng lên, càng để tâm nhiều hơn, càng thêm thông tuệ, chứ không còn đơn thuần như trước. . .

Trưởng công chúa cười nói: “Tiểu Lâu yên tâm, chỉ cần muội không muốn, ta và Linh Tuyết tự sẽ làm chủ uội. Về phần quan hệ của hai cha con họ. . .”

Trưởng công chúa rất là khó xử, ta ngắt lời nói: “Ban đầu hắn biết rõ người có thai vẫn bỏ các người, đã là không niệm cùng tình cũ, không nghĩ đến cốt nhục, bây giờ chạy tới nhận lão bà quận chúa và nữ nhi tiểu

quận chúa, thật không thể nào. Tiểu Lâu không phải muội đã nói là nhờ ta và tỷ tỷ chăm sóc sao, tất cả nhờ thiên duyên của Bồ tát và tình cảm giữa chúng ta, đây đều là phúc phận muội nên được.”

Dừng một lát, suy nghĩ một lát rồi cuộc cũng là máu mủ tình thâm, nên nói: “Đợi Tinh nha đầu hiểu chuyện rồi, chúng ta tỉ mỉ nói nguyên do cho bé nghe, bé muốn đi nhận cha, chúng ta cũng không ngăn trở, bé có ý không nhận, ha ha, vẫn là Tô Tô Quận chúa Đại Hán triều ta, thịt ở đầu quả tim của mấy tỷ muội ta.”

Tiểu Lâu nghe ta và trưởng công chúa nói chuyện, lập tức đứng lên, tránh khỏi ngăn trở của chúng ta, quỳ xuống, trình trọng nói: “Đây là lần cuối cùng Tô Tiểu Lâu ta hành đại lễ với trưởng công chúa và Đoan Kính vương phi, cảm ơn đại ân tái tạo của hai vị, nếu như Tô Tiểu Lâu có lòng riêng, sẽ bị thiên lôi đánh.” Dứt lời quỳ củ quỳ xuống, theo đủ quy củ hoàng gia.

Ta và trưởng công chúa biết tâm kết của muội ấy đã giải, cũng biết người tài ngoài mềm trong cứng, tất nhiên mạnh mẽ nhận mấy lạy này. Chờ dừng lại, ta và trưởng công chúa vội vàng chạy tới nâng lên, muội ấy hơi tránh thoát, hơi cuối cuối, lấy lễ tỷ muội ra mắt lần nữa, ngẩng đầu mới thấy muội ấy đã rơi lệ đầy mặt, khóc không ra tiếng: “Trước khi Tiểu Lâu gặp hai vị, danh tiếng ở trên giang hồ cũng không mấy tốt, người gặp người ghét, cả phụ thân Tinh nhi, cũng chỉ tham lam sắc đẹp của ta, hôm nay hai vị tỷ tỷ đối đãi thật lòng, về sau vô luận chuyện gì, đều do hai vị tỷ tỷ làm chủ.”

Trưởng công chúa thăm đạm cười một tiếng: “Cũng chỉ là ba du hồn phú quý thôi, về sau ở chung chăm sóc nhau là chuyện đương nhiên.”

Ta lắc lắc đầu, cười nói: “Người đời đều nói, nữ nhân và nữ nhân kết giao, luôn không dễ dàng, hôm nay xem ra, cũng không khó, thôi, buổi trưa tỷ muội ta uống mấy ly, ăn mừng với nhau.”

Trưởng công chúa vừa nghe, sắc giọng: “Muội này, mê rượu thì mê rượu đi, tội gì lúc nào cũng kiểm soát?” Ba người đều cười to, mây đen đều tan.

Vỗ lo lắng buổi trưa Hoàng Đế Gia Tĩnh sẽ trở về khuấy bữa tiệc, nhưng Tổng đốc nha môn đã chuẩn bị bữa ăn, đuổi Chu Nhan tới thông báo nói không cần chờ chàng, điều này cũng tốt, ba nữ nhân mừng rỡ tự tại, thật vui vẻ ăn xong bữa cơm thân thiết.

Sau giữa trưa nghỉ ngơi một hồi, Gia Tĩnh hào hứng đi vào gọi ta đang ngủ dậy, lại vui vẻ động thủ giúp ta mặc quần áo, ta không rõ chân tướng, hỏi chàng chuyện gì vui mừng như thế.

Chàng cười cười, đưa tay sờ sờ lỗ mũi của ta: “Trẫm còn không biết Tiểu Tuyết Nhi thân thiết như vậy, thân đến chuyện cả đời của người bên cạnh cũng suy nghĩ giùm.” Ta không giải thích được, nghiêng đầu nhìn chàng, dáng vẻ ham học hỏi này được lòng chàng, chàng mạnh mẽ hôn một cái, dịu dàng nói: “Có phải nàng cố ý tác hợp Ngụy Tiến với nha hoàn Phi Hồng của nàng hay không?” Ta chợt hiểu hiểu ra, vui mừng nói: “Đúng vậy, thế nào? Được rồi?”

Chàng cười nói: “Tiểu Tuyết Nhi đã làm đúng, Ngụy Tiến này, kiêu ngạo không tuân, lại rất có tài cán, ta rất là nhức đầu. Bây giờ hần tự mình cầu xin trẫm gả Phi Hồng cho hần Trẫm nói rồi, Phi Hồng là người của nàng, chúng ta phải nghe ý kiến của nàng.”

Ta gật đầu một cái cười nói: “Bây giờ chàng cố ý dẫn hần tới đây cho ta làm chủ, chúng ta đồng ý chuyện tốt, hần chắc chắn càng trung thành, đối với ta cũng giống vậy. Lại nói hần là trụ cột vững vàng của phái Thanh Lưu, nếu như có thể được hần ủng hộ, Đoan Kính vương phi như ta muốn nhập phủ Trung Cung, tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.”

Chàng sững sốt, cười nói: “Ừ, thì ra Tiểu Tuyết Nhi của chúng ta không chỉ hơi thông minh, mà là rất thông minh.” Nghe chàng có ngụ ý, chợt hiểu chàng đang nói tới mấy việc của chúng ta trước kia. . . . Bao gồm này phần hiệp nghị ở chung. Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, mặc cho chàng loay hoay xiêm y của ta.

Đợi xiêm áo chỉnh tề, ta mới mở miệng nói: “Chàng khen ta sai rồi, lúc ấy ta chỉ là một lúc nghĩa khí, không hề nghĩ đến những chuyện này” ngăn cản chàng đang muốn lên tiếng, tiếp tục nghiêm nghị nói: “Kiệt lang, ta muốn nói thật, ta không muốn làm hoàng hậu, cũng không muốn vào cung, về sau ta vẫn ở vương phủ của ta, chàng nhớ ta, có thể ngày ngày đến thăm ta, ta nhớ chàng, cũng có thể ngày ngày đến thăm chàng, như vậy đã rất khá.”

Bây giờ chàng thật ngây người, nhìn chăm chăm ta một hồi lâu mới thở dài nói: “Những chuyện này về sau bàn lại, đi ra ngoài đi, đừng để bọn họ chờ lâu.”

Hoàng Đế Gia Tĩnh im lặng không lên tiếng đi ở phía trước, ta quy củ đi theo sau, thẳng tới đại sảnh. Xem chừng thị vệ nha đầu dọc theo đường đi đều buồn bực: bệ hạ và nương nương cãi nhau rồi hả?

Thật ra thì ta biết rõ chàng tức giận, giận ta không hiểu tim của chàng. Ta hiểu, làm sao không hiểu, đứng nơi cao, thì những người nhỏ bé nằm vào ta sẽ không còn nữa, nhưng mà. . . . Âm mưu, dương mưu muốn mạng người tuyệt đối sẽ không thiếu, ta là một người hiện đại, tuy nói cam tâm đi theo chàng, cũng không đại biểu ta không ngại những nữ nhân trong hậu cung chàng.

Ta yêu chàng, không có nghĩa là sẽ buông thả mình, ta cũng phải nắm chắc, nếu bây giờ không tỏ rõ thái độ, theo tính tình mạnh mẽ của chàng, chắc chắn nghĩ hết phương pháp khiến ta khuất phục, ta không muốn chuyện biến thành như thế. Chàng là một Hoàng đế thành công, sẽ không vì ta mà phế hậu cung, ta là một người hiện đại cái máu có thịt có cá tính, sẽ không vì chàng mà làm mình uất ức. Nhưng, yêu một nam nhân như thế, tóm lại là phải chịu uất ức, ta cũng là người, cũng sẽ lừa mình dối người, nhắm mắt làm ngơ sẽ làm thương thế của ta giảm bớt đến nhỏ nhất.

Lui vạn bước, bây giờ ta với chàng, chỉ là quan hệ của một hoàng đế và người tình hẩn yêu, chàng có thể bỏ xuống tôn nghiêm của một hoàng đế để yêu ta cũng chiều ta, nhiều lắm là chịu đạo đức khiếm trách. (Nhưng chàng là Hoàng đế, sự khiếm trách sẽ không tồn tại) Giả sử một ngày kia ta thành hoàng hậu, thì sẽ không còn đơn giản thế nữa, mà trở thành quan hệ của một hoàng đế và hoàng hậu của hắn, hai người không có quy phạm đạo đức, lại còn bị nghĩa vụ và trách nhiệm gò bó. Yêu, một khi bị nguyên tố này kia gia nhập vào, thì không còn thuần túy nữa.

Chớ có trách một người hiện đại như ta sẽ thản nhiên tiếp nhận một quan niệm và vị trí lúng túng thế này, yêu một Hoàng đế hùng tài vĩ lược, ta chỉ có thể làm được như vậy.

Không biết ai nói: sinh mạng là một bộ áo hoa mỹ, bộ chết bỏ đây. Ai có thể bảo đảm, khi một cô nương hiện đại xuyên đến cổ đại, thì toàn bộ bộ chết trên cái áo này đều rớt lại hiện đại? Đến cổ đại thì sạch sẽ, không còn bộ chết?

Dọc theo đường đi vẫn không yên lòng, rất nhanh đã đến đại sảnh. Nhất thời không xem xét kỹ, xém xiu bị vấp bật cửa ngã nhào. Nam nhân phía trước mắt tinh nhanh tay vịn ta, như muốn nổi giận, thấy ánh mắt của ta mê ly, sắc mặt lại thay đổi, rất cuộc thở dài, dắt ta đi, lướt qua hai người quỳ ở giữa, đi thẳng tới ghé chính dàn xếp cho ta ngồi xuống, rồi mình cũng tự yên lặng ngồi xuống.

Chu Tam đã chờ một bên từ sớm, lúc này hai người đang quỳ ở giữa mới cúi xuống làm lễ ra mắt, hô “Bệ hạ và nương nương vạn phúc”. Lúc này sắc mặt của Hoàng Đế Gia Tĩnh mới chậm rãi nói: “Đều đứng lên đi.” Trong lúc nhất thời, nha hoàn người làm quỳ gối trong góc đều đứng lên, cúi cúi rồi mới lui ra.

Ta nhìn về phía Án Sát Sứ Ngụy Tiến Ngụy đại nhân đang cúi đầu quỳ ở giữa, cùng với Phi Hồng hiềm khi đỏ mặt thẹn thùng, cuối cùng tâm tình thoải mái chút. Ngụy Tiến thấy ta và Hoàng Đế Gia Tĩnh đều không lên tiếng, lúc này mới lên tiếng xin cưới, thật cũng không hàm hồ: “Thần vừa gặp đã thương Phi Hồng cô nương - tỷ nữ của nương nương, xin bệ hạ và nương nương làm chủ, gả Phi Hồng cho thần làm vợ.”

Ngụy Tiến này cũng là một quân tử, coi trọng Phi Hồng liền xin vua cho lấy, không hề nhắc đến chuyện làm thái phó cho thế tử, một là một, hai là hai, khiến ta rất bội phục.

Hơi ngẩng đầu, thấy Gia Tĩnh cười như không cười nhìn ta, ta hiểu, chàng đang cười nhạo ta: một thần tử cũng hiểu chọn trúng giai nhân thì không bỏ qua cơ hội, mà ta lại nhiều lần từ chối chuyện nâng khay ngang hàng với hắn.

Ta với chàng rất cuộc cũng có tiếc nuôi, nhưng Phi Hồng và ta xưa nay thân thiết, cũng may nàng lại sáng sủa không câu chấp, cho nên bọn họ có thể có kết quả tốt tất nhiên tốt.

Suy nghĩ một lát mới hỏi: “Làm thế?” Lời nói là hỏi Ngụy Tiến, ánh mắt cũng không gò bó nhìn qua Gia Tĩnh. Ngụy Tiến sững sốt, lập tức sáng khoái đáp: “Bẩm nương nương, vâng, thế, chánh thế.” Gia Tĩnh thấy ta nhìn chàng, ánh mắt mềm nhũn ra, trong mắt có nụ cười.

“Bản phi biết Ngụy đại nhân học văn cao thâm, xin hỏi Ngụy đại nhân theo luật lệ Đại Hán triều, chính tam phẩm có một thê mấy thiếp?” Gia Tĩnh đầu tiên mê mang, rồi sau đó chợt hiểu, nụ cười đầy cõi lòng. Mặt ta đỏ lên, né tránh không nhìn ánh mắt ngọt ngào đó.

Ngụy Tiến cũng vô cùng thông minh, làm sao không biết ý của ta, quỳ nói: “Thần tài sơ học thiển, tài sản ít, nếu lấy được thê tử như Phi Hồng, sẵn sóc lẫn nhau, cả đời không lấy thiếp nữa.” Tròng mắt Phi Hồng đỏ lên, tràn ngập dịu dàng nhìn Ngụy Tiến. Ta thấy hai tiểu tử này, nam có tài, nữ có mạo, nhân phẩm võ công của Phi Hồng tất nhiên tốt, Ngụy Tiến này là tài tử kiệt xuất trong mấy người cổ đại, tất nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Giờ phút này hần hứa hẹn trước mặt thiên tử, ta tự nhiên tin tưởng hần, đây thật là việc tốt, liền mỉm cười đứng dậy, dịu dàng kính xin Gia Tĩnh: “Kính xin Vạn Tuế Gia tứ hôn.”

Gia Tĩnh đi tới dắt ta, cầm tay hôn, hắng giọng kêu: “Án Sát Sứ Ngụy Tiến vì dân vì nước, trung thành không hai lòng, lần này trẫm khải dụ chỉ ý, ban thưởng trật nhị phẩm Thục Nghi Phi Hồng làm chánh thê, lần này theo giá hồi kinh, tứ hôn ở Kim Điện.” Đôi tân lang tân nương liền tiếp khẩu đầu, tạ chủ long ân.

Hai người này đều rất ăn ý, ta và Gia Tĩnh ở trên đưa tình động tình, hai người họ từ đầu chí cuối đều cúi đầu lĩnh mệnh, xem ra Phi Hồng dưới ảnh hưởng của anh, đã tử tế hơn trước kia nhiều lắm.

.

Hôm nay là ngày lên đường trở về kinh, bởi vì đi theo Lễ bộ quan viên sắp xếp: giờ Thìn canh ba lên đường. Cho nên hai người đều không yêu giường, dậy thật sớm, dùng chút đồ ăn sáng liền đến bến tàu, tiếp nhận lễ trình tiễn hành của quan viên Nam Kinh.

Đoàn người lộng lộng hùng dũng ra khỏi thành, lúc này mới phát hiện ra, lần trước Gia Tĩnh tới xác thực hơi hấp tấp, bến tàu hơi hoang vu, bây giờ biết thời gian cụ thể thánh giá hồi triều, nên đã sớm sửa chữa hết bến tàu, bởi vì mới vào mùa đông không lâu, cho nên bụi cây bốn phía còn đẹp đẽ, lại trải qua sửa chữa, cảnh trí lại cũng không quá kém.

Chắc hẳn chuyện của Gia Tĩnh bệ hạ và Đoan Kính vương phi đã khiến mọi người mưa dầm thấm đất, cho nên thấy Hoàng đế và ta từ xe ngọc nắm tay đi xuống cũng không thể trách nữa, chỉ có ta cảm thấy hơi lúng túng.

Bởi vì quan viên đi theo đã sớm lên thuyền rồng chờ, cho nên phía sau chỉ có phượng giá của trưởng công chúa và Tiểu Lâu đi theo. Tất cả hình thức rất cuộc có đủ, tâm tình Gia Tĩnh không tệ, lại biểu dương chúng quan viên Nam Kinh một phen, nghe nói còn thưởng bạc, quân thần đều vui mừng, rồi mới dắt ta lên thuyền.

Đột nhiên. . . Trường hợp trong phim lại xuất hiện. Một bóng dáng ngọc thụ lâm phong xuất hiện ngoài vòng thị vệ, dựa vào nội lực thâm hậu cất cao giọng nói: “Thảo dân Diệp Song Khê có chuyện gặp vua.”

Không thể không nói, đây là một màn phim truyền hình buồn cười nhất mà ta đã gặp sau khi xuyên qua.

Theo tin tức đúng mà Tiểu Lâu cung cấp, vương phủ là nơi thánh giá sống, cao thủ tụ tập, cho nên một Diệp đại tằm không có khinh công giỏi cũng không thể vào cửa. Chỉ có thể nhờ người gác cửa biệt viện đưa thiếp đến thăm cho Tiểu Lâu, nhưng mấy lần đều bị Tiểu Lâu kiên quyết cản trở về, thể hiện đã đứt đoạn tuyệt tình.

Lại căn cứ tin tức giang hồ của Trần Nhất, giờ phút này Đa Tình công tử Diệp Song Khê đến nhận thê tử và nữ nhi, là bởi vì gia giáo Diệp phủ quá mức nghiêm, biết nghịch tử gây chuyện, cố ý cấm bế Diệp công tử, sau đó được biết trong bụng Tô Tiểu Lâu có máu mủ, Diệp công tử mới phản bội nhà trốn ra, muốn cho nữ nhi nhận tổ quy tông.

Rồi lại căn cứ tin tức của Trần Nhị đến từ nội bộ Diệp phủ, Diệp phủ căn bản không cấm bế Song Khê công tử, hần không chân ra khỏi nhà là bởi vì coi trọng một thị nữ rất quyến rũ vừa vào cửa, thị nữ kia cuối cùng đã dụ dỗ được hần, sinh ra một đứa con, đã được đỡ làm thiếp. Bây giờ đến đón nữ nhi quy tông cũng là do nhị lão Diệp phủ đạo diễn, muốn cài đặt quan hệ với Hoàng thất. Hôm nay ‘Độc Tiên tử’ Tô Tiểu Lâu đã được ‘tẩy trắng’, tự nhiên có tư cách vào cửa Diệp gia. Về phần Diệp công tử có còn niệm tình cũ không thì. . . Không rõ.

Trần Nhị là thám báo Hoàng Đế Gia Tĩnh an bài ở giang hồ, nhất cử nhất động trên giang hồ hắn đều trực tiếp biết. Cho nên ta cũng không hoài nghi tin tức của hắn bị sai.

Lần này đến, nhất định là vì thế, có lẽ chặn lại thánh giá, chỉ là đánh cuộc thôi.

Gia Tĩnh vốn không muốn để ý tới, nhưng Diệp Song Khê nội lực thâm hậu, khẩn cầu lần này khiến cho đám quan quân thương nhân đang quỳ chờ ở đây đều nghe được rõ ràng, quỳ gối tại chỗ dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Gia Tĩnh quay đầu, hòa nhã nói: “Cho hắn tới đây nói.”

Diệp Song Khê không kiêu ngạo không tự ti đi đến ngoài ba trượng, quỳ xuống nói: “Thê tử Tiểu Lâu của thảo dân, nhờ Đoan Kính vương phi không chê, xem là người nhà, lại đối xử tiểu nữ tử tế, thảo dân vô cùng cảm kích. Bởi vì thảo dân và Tiểu Lâu từ trước đã tự định cả đời, thảo dân biết bệ hạ nhân nghĩa, lần này đặc biệt xin bệ hạ khai ân, tứ hôn cho thảo dân, xin nguyện nghe theo.”

Chúng quan, thương nhân, dân chúng ở đây đều tỏ vẻ hiểu ra, thì ra là. . . Thì ra là Tiểu Lâu quận chúa là thê tử của vị công tử khí vũ hiên ngang này, đã có phu quân, vậy không phải là nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, tất cả mọi người trách lầm nàng.

Ta nhất thời nổi trận lôi đình lại không phát tác được, tên tiểu nhân này, quả nhiên là một tiểu nhân, nói xong đường hoàng, câu chữ có lý, làm cho không ai có thể không nghe.

Gia Tĩnh có cảm tình với ta, nên ta luôn luôn cực kỳ tự phụ, chàng đối đãi ta tốt, đó là thật tốt. Đối với ta là một chuyện, đối với người khác thì là một chuyện khác rồi. Không có biện pháp, giữa tốt và xấu có ngàn ngàn lớp bụi, làm người sao có thể làm được rõ ràng hết.

Hướng chi. . . . lời vừa rồi của Diệp Song Khê chứa đầy hàm ý. Cho dù Tiểu Lâu không muốn, cũng không có biện pháp, ở xã hội phong kiến này, người không muốn thì có thể làm gì? Lại nói Gia Tĩnh biết Diệp Song Khê là nhi tử độc nhất của võ lâm đệ nhất thế gia, tứ hôn có thể lung lạc quan hệ của triều đình và giang hồ. Đứa bé Tĩnh nha đầu lại là của hắn, tấn phụ nhân như Tiểu Lâu làm Quận chúa đã là vô cùng nể mặt ta rồi, hiện tại ban Tiểu Lâu cho hắn lần nữa, tóm lại là rất có lợi, đưa mắt nhìn lại, Tiểu Lâu cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Ta cực kỳ lo lắng uội ấy, nhất thời mồ hôi lạnh lâm ly, lại đoán không ra Hoàng Đế Gia Tĩnh muốn gì.

Khẩn trương nhìn Hoàng Đế Gia Tĩnh, chàng không nhìn ta, chỉ nắm chặt lại tay của ta, cười nói: “Hoá ra là như vậy, trẫm cũng rất thích Tĩnh nha đầu, cũng được, tất cả đều do Tiểu Lâu tự mình quyết định, nếu không, vương phi sẽ oán trẫm chuyên chế.” Tất cả mọi người hơi ngược đầu mập mờ nhìn ta một cái rồi lập tức cúi đầu. Nam nhân này, cuối cùng là có lòng, nhưng. . . . Có cần thiết làm mập mờ thế không? Giọng điệu này, rõ ràng chính là nói vương phi như ta vô cùng ngang ngược, hắn rất cố kỵ.

Trên thực tế, không phải như vậy? Mỗi lần ta đều bị hắn ăn gắt gao mà. . . .

Nhưng mà trên mặt lại không nhận được đầy tràn hạnh phúc.

Tiểu Lâu nghe được lời Hoàng Đế Gia Tĩnh nói, vui mừng như điên, liền vội vàng tiến lên quỳ nói: “Tạ bệ hạ thành toàn.” Tử Yên tiến lên đỡ, đi tới đối mặt Diệp Song Khê rồi dùng nội lực đáp: “Diệp công tử, giữa ngươi và ta, từ ngày ta bị quét ra khỏi cửa Diệp phủ đã ân đoạn nghĩa tuyệt, đứa bé là chính ngươi bỏ rơi, về sau con muốn nhận tổ quy tông, ta không ngăn, nhưng hôm nay hai ta đã không thể nào.”

Lời này vừa nói ra, lập tức quyết tuyệt quay đầu lại, khẽ chào Gia Tĩnh và ta, hoàng đế bệ hạ anh minh tiếc nuối nói: “Trẫm không muốn làm người khác khó chịu, chuyện này sau này hãy nói đi!” Dứt lời dặt tay của ta xoay người lên thuyền.

Tâm tình của ta rất tốt, đợi đi tới đại sảnh, trưởng công chúa, Tiểu Lâu, Chu Tam Chu Nhan đều không nói một tiếng, ta vui vẻ lắc cánh tay Gia Tĩnh nhỏ giọng cười nói: “Xem đi, tốt nhất đừng khi dễ nữ nhân yếu thế, thừa dịp nàng không được như ý lại khiến nàng mất uy, nữ nhân rất có biện pháp, một buổi sáng lật người bò lên, tất khiến người đó khó chịu.”

Chàng bật cười: “Lời này của nàng tốt hay xấu?” Ta hả hê nói: “Tự nhiên là tốt, Tiểu Lâu làm rất tốt, người phụ lòng quay đầu lại, không cần cũng được.” Hắn nghiêm mặt nói: “Nàng yên tâm, trẫm không bao

giờ phụ lòng.”

Nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của chàng, cười hỏi: “Tại sao chàng muốn để Tiểu Lâu tự làm chủ? Rõ ràng tứ hôn là chuyện tốt mà!” Chàng nhíu mày cười đùa: “Tiểu Tuyết Nhi đoán sao?” Ta cau mày nói: “Hừ, không nói ta cũng biết rõ, chàng không thích hấn dùng lời chận chàng, lại biết người này rất có tâm kế, sợ ngày sau không thể quản giáo, cho nên không bằng thành toàn Tiểu Lâu, cũng tương đương với thành toàn ta, đúng không?” Chàng điểm lỗ mũi của ta một cái vui mừng nói: “Tiểu tử thật thông minh.” Đợi đi tới chỗ không người, chàng mới nghiêm mặt nói: “Linh Tuyết, nàng muốn làm cái gì trăm cũng không cản nàng, người nàng quan tâm trăm cũng đều để tâm, một lòng đối đãi nàng, chỉ mong nàng luôn nhớ cái tốt của trăm, vĩnh viễn đừng rời xa trăm!”

Ha ha, ai biết được? Vĩnh viễn là chuyện rất xa xôi, trời mới biết.

.

Hồi kinh đi dừng thủy, lại là thánh giá, cho nên cuộc sống của ta vẫn rất thoải mái. Hai người rất có ăn ý không hề nói đến chuyện vào cung nữa, cái gì cũng hài lòng, nhưng nam nhân này. . . Quá không yên, kể từ sau khi lên thuyền, tật xấu gì cũng lộ ra. Ngủ nướng thì cũng thôi đi, a giờ sáng mỗi ngày mới rời xuống, dùng 2 canh giờ xử lý quốc sự trong kinh gửi nhanh tới, ăn trưa xong chỉ ở trong phòng đọc sách, hoặc là tìm ta đánh cờ, hoặc là tâm sự, hoặc là. . . . Liếc mắt đưa tình, tóm lại, thế giới hai người quả thật rất phong phú. Điều này cũng thôi, dùng bữa tối xong, thì nói vài lời với quan viên đi theo, — chú thích: không cao hơn một canh giờ, liền nhanh chóng về phòng, đuổi đi trưởng công chúa và Tiểu Lâu đang nói chuyện với ta, nói ra cho oai: “Trời lạnh, trên thuyền gió lớn, sớm đi ngủ tránh cảm lạnh.” Xem chất lượng thuyền rồng này, cỡ nào cũng không giống hàng kém chất lượng.

Sau đó. . . . Sau đó nếu như mà ta nói quá sớm không ngủ được, chàng sẽ khuyên nhủ: không ngủ được chúng ta làm chuyện khác, sau đó. . . . Chàng luôn mặt dày thực hiện được; nếu như mà ta nói muốn ngủ, chàng cũng sẽ khuyên: ngủ sớm sáng mai dễ dàng hãy ngủ, hay là, chúng ta tâm sự trước nhé. Dĩ nhiên, lòng dạ Tư Mã Chiêu — cuối cùng cũng chẳng nói được gì.

Tóm lại, chàng hàng đêm cầu hoan, làm không biết mệt. Ta khuyên chàng: túng dục quá nhiều không tốt cho sức khỏe. Chàng sẽ trơ mặt ra nói: “Tuyết Nhi ngoan ngại trăm không chưa hết sức sao?” Vì vậy, cả đêm đều không chớp mắt.

Tuy nói thuyền rồng chất lượng tốt, thiết bị cách âm không tồi, nhưng hoàng đế bệ hạ và vương phi nương nương mỗi ngày tham giường, lúc ăn trưa tinh thần hoàng đế bệ hạ nhấp nháy, hơi sức của vương phi nương nương yếu ớt, tất cả tất cả, cung nữ thái giám phục vụ ở tẩm cung quen sao lại không biết?

Vì vậy, danh tiếng của nữ tử yêu mị - vương phi làm cho Hoàng đế thần hồn điên đảo, vạn kiếp bất phục lái chấn động khắp trên thuyền rồng, rồi sau đó từ thuyền rồng truyền khắp đất Thần Châu.

Rốt cuộc. . . . Hành trình hồi kinh trong nửa tháng bị kéo đến một tháng mới tới kinh thành.

55. Chương 55: Long Phượng Trình Tường

Lại đến ngày đông giá rét.

Nhàn nhã nằm giữa hồ Hương Tả trong vương phủ, đốt lò sưởi nhỏ, uống trà nghe đàn đã là chuyện nửa tháng sau. Nha đầu Thanh Thanh này, quả nhiên không khiến ta nhìn lầm. Trước khi hạ Giang Nam, từng dặn dò Triệu quản gia xử lý tất cả mọi chuyện lật vật trong ngoài phủ, mà tổng quản nội viện, chức thủ lĩnh nữ quyền thì ta để dành cho Oanh Yến di nương, lại cho Thanh Thanh nhận chức tổng quản đảo Như Ý, có chuyện lớn khó giải quyết gì thì qua giúp đỡ, năm ấy ra đi, nàng mới 14 tuổi, hôm nay nha đầu này đã 16 tuổi, trở mã mất ngọc mày ngài, là người rất khiêm tốn, xử sự cũng có chừng mực, được cả đám người làm trong phủ khen ngợi.

Ta nhìn dáng vẻ của muội ấy, không biết sao, luôn nhớ tới Bình Nhi trong Hồng Lô Mộng, nhưng mà đây là người trong phủ ta, không thể để họ đi ra ngoài làm nha đầu thông phòng cho người khác.

Tiêu dao bên ngoài hai năm, chợt trở về phủ, lại thấy không quen lắm. Oanh di nương, Yến di nương vẫn quyết ý thủ thân vì Dục Phong, mong một mười lăm ăn chay niệm Phật. Thấy ta trở lại, hết sức mừng rỡ, ngày ngày lên đảo thỉnh an, cửa đảo cũng không còn đóng như trước, nhưng sự uy nghiêm ngày xưa vẫn còn, với lại bí mật Hoàng Đế Gia Tĩnh và Đoan Kính vương phi cùng ở cùng bay đã sớm công khai, cũng không ai biết hoàng đế bệ hạ sẽ ngự giá hương khuê lúc nào, nhưng mỗi lần tất nhiên đều vào từ cửa hông.

Nghe Chu Nhan nói, vị Yên Chi di nương vốn là người Âm Cung an bài, xong vụ của Tín thân vương cũng coi như ‘ công thành lui thân ’, đã sớm tìm một lý do, rời khỏi vương phủ, nhận nhiệm vụ khác. Nữ tử này cũng là người bạc mệnh phúc họa không chừng, một buổi sáng vào Âm Cung, từ đó phải lấy ‘ mỹ nhân kế ’ dụ địch. Nhưng, đây là mạng của nàng, ở dưới người khác, ai mà không đáng thương? Ta không thể thương được quá nhiều.

Phi Hồng, Lục Ngạc dẫn theo Triệu Hàm trở về phủ, Phi Hồng dẫn theo Hàm nhi ở trong nội viện, bởi vì Hoàng đế nói như vậy: về sau nếu bắt gặp hai ta. . . thì không tốt. Ta. . . Ách, ta không có ý kiến, dù sao cũng ở chung một nhà. Phi Hồng bây giờ là thân phận dãi gãi, vợ chồng son theo ngự giá hồi kinh, bây giờ Ngụy Tiên đang sắp xếp đồ đạc ở phủ đệ hoàng đế ban cho.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, vẫn chưa thể vào cung thỉnh an với thái hậu. Nghĩ đến hôm nào đó rảnh rỗi, vẫn phải đi thăm bà một lát, hai năm không gặp, ban đầu đối đãi ta cũng rất tốt mà? Người, không thể quên tình cũ.

Buổi chiều nhàn rỗi không chuyện gì, cũng không buồn ngủ, lại nhớ tới hôm qua Triệu tổng quản nói muốn đưa danh sách trong vương phủ và sổ sách cho ta xem. Vì vậy phân phó Thanh Thanh đi mời Triệu tổng quản lên đảo.

Cầm lấy danh sách xem một lát, lúc này mới phát hiện ra người trong phủ thật không ít. Mấy nha đầu gia đình trong phủ, đã bị hoàng đế bệ hạ loại bỏ lần nữa vào năm Gia Tĩnh thứ bảy, chỉ còn lại 84 ma ma làm việc nặng, 116 tiểu nha đầu không có học, 170 người phái nam trưởng thành, 53 tiểu tử, chưa tính người thân của họ ở trong đó. Nữ quyến khác trong phủ gồm có 32 nhất đẳng đại nha hoàn, 72 nhị đẳng đại nha hoàn, 105 tam đẳng nha hoàn, 63 ma ma, 97 tiểu nha đầu. Chú thích cuối cùng: danh sách nhân viên quản lý các sản nghiệp khác của vương phủ còn đang được tính toán.

Theo Thanh Thanh bổ sung, số người mới ở Đoan Kính vương phủ là do hoàng đế bệ hạ làm theo yêu thích của ta, chứ không theo quy định dành cho phủ thân vương, phủ của ta chính là phủ dùng người ít nhất ở trong kinh thành. Ta xem sách xong rất là nhức đầu, nghe nói có phủ còn nhiều người hơn, cũng không biết làm sao mà nuôi hết.

Lại tiện tay mở sổ sách vương phủ ra, thấy trang đầu thống kê ra tổng tư sản của vương phủ, người nhìn quen mấy con số ở thế kỷ 21 như ta không khỏi hơi biến sắc, đáy lòng yên lặng chuyển đổi mấy con số viết bằng chữ phồn thể này thành số Ả Rập, đếm đếm, lại có. . . hơn mười số (hàng tỷ). Rồi sau đó Triệu tổng quản nhắc nhở, Đoan Kính vương phủ có sản nghiệp ở 40 nơi, vốn trong tay Tín thân vương có hai mươi nơi, hai năm qua bệ hạ lại lục tục cho thêm 19 chỗ sản nghiệp vô cùng giàu có và đông đúc, tiền tài của vương phủ từ năm Gia Tĩnh thứ năm đến nay tăng lên gấp bội. Cho nên số tiền vượt qua 10 tỷ mà ta vừa biết chỉ là tiền mặt ở trong tiền trang, vẫn chưa tính tổng giá trị của các loại sản nghiệp, tài sản cố định, và các loại của cải phần thưởng hàng năm thái hậu và bệ hạ thưởng từ trong cung tới.

Từ nhỏ ta đã cực kỳ nhạy cảm với chữ số, sau khi tới cổ đại, vì phải nhận biết mức giá tiền bạc, còn đặc biệt ra phổ hỏi giá gạo, thời đại thay đổi thế nào, tiền bạc chuyển đổi ra sao, cứ tìm hiểu từ giá gạo là biết ngay. Nếu như giá gạo nhấp nhô bất định, giá kém quá nhiều, chứng tỏ quốc gia rung chuyển, không thể tính chính xác, nếu như kéo dài có quy luật lại hơi tăng lên, nói rõ quốc nội an định đoàn kết. Ta từng ra đường nghe ngóng, một lượng bạc có thể mua ba gánh gạo (Khoảng 250kg), mấy năm qua giá tiền biến hóa không lớn.

Nhưng bây giờ ta lại có trong tay 10 tỷ bạc, ta vô ý thức xoay xoay hai đơi vòng tay bảo thạch bằng mã não màu xanh đang đeo trên tay, nghe Chu Tam nói, đây là trân phẩm ngự dụng của vương hậu Ba Tư, toàn thế giới chỉ có hai đôi, trần trọc đi tới Đại Hán hoàng cung, một đôi bị Thái hậu ban cho ta, một đôi

khác ở trên đường hồi kinh, cũng bị Hoàng Đế Gia Tĩnh tặng cho ta, lại nói so với mấy thứ khác, ta nghĩ trong hoàng cung cũng cỡ chỗ ta thôi. Cứ nhìn lúc ta không ở đây thì Thái Hậu vẫn thảnh thơi nhét đồ tốt đến chỗ ta là biết.

Gia Tĩnh đang giở trò quỷ gì đây? Nhớ tới gia sản 10 con số của ta, bèn hỏi Triệu tổng quản và Thanh Thanh luôn yên lặng đứng bên cạnh: “Trong những sản nghiệp này, đáng giá tiền nhất, kiếm lợi nhiều nhất là cái nào?”

Triệu tổng quản cung kính đáp: “Kiếm lợi nhiều nhất chính là 20% mỏ khai thác mà bộ hạ chuyển đến cho nương nương. Hiện tại tương lai hết sức tốt, đoán chừng đến sang năm, tài sản của nương nương ngài không chỉ dừng lại ở đây đâu.” Ta hoảng hốt, Trần Kiệt là một hoàng đế ưu tú, nếu như đến hiện đại, nhất định là một người kinh doanh xuất sắc. Chàng công khai kêu gọi bán ra 40% quyền khai thác mỏ cho các phú thương khác, chỉ dùng một chiêu liên lấp đầy quốc khố bị hao tổn từ thời Thái Tổ trong vòng 2 năm ngắn ngủi. Hành động này khiến chúng thần cam tâm thần phục. Nhưng. . . . bây giờ chàng lại chuyển giao 20% quyền khai thác trong 60% còn lại trong tay mình cho ta, chàng. . . . Hành vi của chàng sao lại không khiến cho ta khiếp sợ?

Đột nhiên nghĩ đến, khi chúng ta từ Giang Nam trở về, văn võ bá quan, hoàng tử, và thần tướng các bộ đều quỳ đón vào kinh, chàng lại còn thoải mái ung dung dắt tay ta cùng ngồi lên xe rồng, thiên tử và vương phi cùng ngồi chung đi vào kinh thành, khiến trên dưới trong triều xao lảo lẫn nữa, trong nửa tháng qua, mỗi ngày trăm thần liên danh can gián, nhưng đều bị chàng dè xuống hết.

Chàng. . . . Chàng tùy ý làm bậy như vậy, rốt cuộc vẫn muốn cho ta vào cung long phượng hòa minh. Hai năm rồi, Dục Phong đi hai năm, chàng cho ta tài phú không có gì sánh kịp, lại còn thêm muôn vàn sủng ái, ngàn y trăm thuận, vô số nhu tình. Chỉ vì cùng ta nâng khay ngang mày, đến già đầu bạc.

Ta làm sao không hiểu tâm ý của chàng, ta có tiền, thành nhân sĩ giàu có hết sức quan trọng ở Đại Hán triều, những quan viên phản đối ta tiến cung suy nghĩ vì xã tắc, sẽ không mạnh mẽ bỏ phiếu nghị. Ta không nên hoài nghi chàng, có lẽ, làm hoàng hậu độc sủng thịnh thế cũng là chuyện rất tốt. Có lẽ. . . . Ta nên tin tưởng, năng lượng tình yêu chiến thắng tất cả.

Nghĩ tới đây, rất là vui vẻ, ra hiệu bọn họ lui xuống, một mình ngồi cười khúc khích. . . . Cho đến trời tối.

Gia Tĩnh bộ hạ bận rộn một ngày, từ mặt đạo tới đây liền thấy cảnh tượng thế này. Giai nhân nghiêng nghiêng, tầm mắt chăm chú nhìn vào lò than đang cháy hừng hực ở trong phòng, nhưng suy nghĩ rõ ràng không nằm trên cái lò than, mắt to linh động hí lại, làm như cả người đều đang cười, gương mặt hơi hồng, thảnh thơi lơ đãng căn cứ môi, người xem miệng đắng lưỡi khô.

Tầm mắt đột nhiên bị bóng người ngăn trở, ta đây mới chợt hồi hồn, ngẩng đầu nhìn nam nhân có nụ cười dịu dàng trước mắt, khóe miệng cũng không tự chủ vểnh lên, chưa đợi ta có hành động, nam nhân đã mau hơn ta một bước, ôm ta đặt lên đùi, hôn khóe môi, hỏi: “Hôm nay đã làm gì?”

Chỉ cảm thấy mặt bắt đầu nóng lên, nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, thốt ra: “Nhớ chàng. . . .” Nụ cười và sự vui mừng trong đôi mắt chàng từ từ chất đọng, khàn giọng thở dài: “Thật biết nghe lời!” Lại tiếp tục hôn nhẹ lên môi, từng chút, từng chút, rốt cuộc cũng sâu dần. . . .

Tình tứ một phen, dọn bữa tối xong cho lui mọi người, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đồ mỡ hôi, kể từ sau khi ở chung với ta, quy củ ăn không nói gì đều bốc hơi hết.

Rốt cuộc, chàng để đưa xuống, mỉm cười nhìn ta đã no căng bụng nhưng vẫn không buông tha đĩa cá quế chưng. Cười nói: “Hôm nay ta tứ hôn cho Ngụy Tiến và Phi Hồng trên kim điện.” Nghe tin tức này ta thật sự là vui vẻ: “Chọn ngày mấy?” Chàng dịu dàng nói: “Mùng chín tháng giêng là một ngày tốt lành, nhưng Phi Hồng sẽ không xuất giá từ chỗ này.” Ta ngạc nhiên nói: “Vậy xuất giá từ đâu?” Chàng cười cười, gắp một miếng cá quế đưa tới bên miệng ta: “Xuất giá từ phủ Quốc Công.”

Ta đang vui vẻ chuẩn bị ăn thịt cá quế đưa tới khóe miệng, nhưng nghe lời của chàng xong, ta lại sững sốt, cá quế hấp này thật quá mềm, trong nháy mắt ta thất thần đã rơi xuống trên bàn, chàng tiếc hận nói: “Xem, thật không biết quý, một miếng khán nè.” Ta cầm tay cầm đĩa của chàng, run rẩy hỏi: “Phủ Trương Quốc Công?” Chàng cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề: “Uh, phủ Trương Quốc Công, phủ Phụ Quốc Công. Được rồi, ngoan, ăn cơm trước.” Ta lắc đầu một cái, mắt không khỏi ê ẩm: “Xây lại khi nào?”

Chàng giả vờ thở dài: “Vốn chỉ muốn tùy ý sửa lại chút thôi, khiến mỹ nhân cười một tiếng, vậy mà trận lửa lần đó lại làm cho cả khu vườn lớn cháy sạch, trẫm không thể làm gì khác hơn là nhịn đau xây lại, từ khi nàng xuống Giang Nam đã bắt đầu, tổn không ít bạc.”

Ta cũng vậy không biết là nên khóc hay nên cười, nhìn gương mặt tươi cười chắc chắn kia, liều mạng vùi đầu vào lồng ngực rộng rãi ấm áp. Chàng cười trêu: “Đây là bộ y phục trẫm mới thay sau khi hạ triều, xem, lại bị làm dơ.” Ta buồn bực ở trong lòng chàng: “Hôm nay ta có tiền rồi, cùng lắm thì sẽ may một bộ khác cho chàng.” Chàng cười to: “Tốt, trẫm muốn tốt nhất đắt tiền nhất.” Nghĩ đến ban đầu Bồ Tát đưa ta đến Trương phủ, hôm nay dường như đã qua mấy đời, thật hoài niệm. Gia Tĩnh âm thầm vì ta làm nhiều như vậy, ta lại không nhịn được muốn rơi lệ, mơ hồ biết tâm tình ta kích động, chàng vỗ vỗ lưng của ta, dịu dàng cười nói: “Xem, làm việc nhỏ thế đã có thể khiến Tiểu Tuyết Nhi chủ động ôm ấp yêu thương, về sau ta phải ghi nhớ, Chu Tam, người giúp trẫm nhớ.” Ah? Còn có người ngoài à? Ta xin lỗi dời đầu ra, nào có người? Ta tức mắng: “Chàng trêu chọc ta?” Chàng cười to, vuốt đầu của ta: “Ngoan, ăn cơm xong trước.” Ta lắc đầu một cái: “No rồi.”

Chàng cười cười đứng lên dắt ta trở về phòng khách. Ừ, nam nhân này, cười lên thật là đẹp mắt. Mới vừa ngồi xuống ta liền không sợ người khác làm phiền nói cho chàng biết: ngày mai trưởng công chúa và Tiểu Lâu đến thăm ta, trưởng công chúa trở về phủ công chúa, Tiểu Lâu vào Phượng Hoàng Sơn trang, hai người không còn cùng nơi, muốn gặp mặt còn phải từ Thành Đông chạy đến Thành Tây, hôm nay cũng mới gặp mặt, ngày mai đồng loạt đến thăm ta, ngày mai ta lại vào cung thỉnh an thái hậu. Chàng vẫn lẳng lặng nghe ta cầu nhàu, xong rồi mới sờ sờ đầu của ta: “Tốt, ngày mai ta không tới, trong cung có chuyện, ngày mai nàng đến Càn Thanh cung, chờ trẫm hạ triều rồi cùng nhau đi.”

“Không cần, chàng còn bận việc của chàng, ta cũng không phải không quen.”

Từ gần tối đến bây giờ, ta vẫn luôn bị hạnh phúc bao vây, thấy chàng cưng chiều mặc ta ở trong lòng chàng lần qua lần lại, bên dùng thanh âm rất nhỏ chỉ có hai người nghe được hỏi: “Ta có từng nói ta yêu chàng?” Vừa nói ra, mặt lập tức đỏ như lửa.

Chỉ thấy lông mày chàng cong cong, sóng mắt mềm mại, khoe miệng khẽ cười: “Vậy nàng có biết ta yêu nàng không?” Trời ơi, loại tỏ tình kiểu Quỳnh Dao này, ta cứ nhiên nhiên không thấy buồn nôn chút nào, lòng chỉ tràn đầy vui mừng, vui vẻ vô cùng, kích động vô tận, chẳng lẽ ta đã rơi xuống?

Ôm chàng thật chặt, chỉ sợ tất cả đều là giả, chàng cũng giống vậy, càng lúc càng ôm chặt ta, lẩm bẩm bày tỏ: “Ta yêu nàng! Ta yêu nàng! ! Ta yêu nàng! ! . . .” Ta yếu ớt trả lời: “Ta cũng yêu chàng! Ta cũng yêu chàng. . .”

Xem, thì ra tình yêu cũng có thể đơn giản như vậy, ta cũng có thể hạnh phúc thế này.

.

Ta bị động tác rời giường của người bên cạnh đánh thức. Chàng đã cực kỳ cẩn thận rồi, nhưng gần đây không biết vì sao ta rất dễ thức tỉnh, lại rất khó ngủ, cho nên mỗi ngày đều dậy sớm, chàng cũng sẵn sàng để nhẹ tay chân, hết sức không làm ồn đến ta. Thấy ta không chớp mắt theo dõi chàng tự động mặc quần áo, áy náy cười nói: “Thế nào, vẫn làm ồn nàng?”

Ta lắc đầu nói: “Ta đang nghĩ, Tiểu Lâu ở Phượng Hoàng sơn trang hơi xa, hưởng chi rốt cuộc vẫn là biệt viện của trưởng công chúa, ở lâu dài không hợp thân phận. Muội ấy là nghĩa muội của ta, dù sao phủ Quốc Công cũng xây dựng lại rồi, hay là, để muội ấy vào ở đi, về sau Phi Hồng từ nơi đó gả đi, cũng có một chủ tử lo chuyện đúng không?”

56. Chương 56

Chàng đi tới dịch tốt chăn cho ta, dịu dàng nói: “Nàng muốn sao cũng được, ngoan, nằm thêm lát, hoàng tử cũng phải buổi trưa mới đến.” Mặt ta đỏ lên, nghĩ tới đêm qua hai người khó kìm lòng nổi, trần trọc triền

miên, hoan ái mấy bận, vui mừng không biết mệt mỏi, đợi lúc tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào không buồn rầu đau đớn, lại thấy chàng sáng khoái, hai mắt đen nhánh có thâm ý khác nhìn chăm chăm ta mỉm cười, không khỏi quýnh lên: “Còn nhiều thời gian, về sau chàng phải tiết chế chút.”

Chàng chỉ đặt tay lên hai vai ta nhìn ta cười, mặt ta càng đỏ tới mang tai, ánh mắt tránh trái tránh phải không nhìn chàng, chàng không nói không rằng, khi tầm mắt ta đối diện chàng, chàng vẫn là đang cười, ta vừa quần bách vừa xấu hổ, đang định phát tác, lúc này chàng mới hơi thu nụ cười, tựa vào trán của ta nhẹ nhàng nỉ non: “Về sau ta nhịn một chút là được.” Ta mắc cỡ cả người nóng lên, muốn chui đầu vào trong chăn. Lại tránh không khỏi ánh mắt thâm tình của chàng, chớp mũi cứng chiều cọ xát chớp mũi của ta, giọng nói lại tràn ra chút bất mãn: “Như vậy bảo trẫm làm sao nhịn?”

Biết tiếp tục dây dưa nữa chỉ càng không tốt, chỉ đành phải làm bộ cứng rắn mắng: “Thực đáng ghét, đi mau, giờ Mẹo sắp tới.” Chàng cười ha ha: “Quý nhỏ, ăn ở hai lòng. Bây giờ bỏ qua cho nàng, sau này chúng ta ‘nói’ tiếp.” Lại lưu luyến không rời phủ phủ tóc của ta, rồi mới dứt khoát xoay người rời đi. Đợi đến cửa, lại quay đầu lại dặn dò: “Khi tỷ muội gặp mặt, uống ít rượu thôi, sức khỏe quan trọng hơn.” Ta mỉm cười gật đầu.

Nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo kiên định của chàng, lòng tràn đầy vui mừng, không phải là không hiểu, ở chung lưu luyến ôn tình với ta là Trần Kiệt, mà người xoay người rời đi, lại là hoàng đế Gia Tĩnh cực kỳ có kiên quyết tôn quý nhất Đại Hán triều. Mà ta, yêu một người nam nhân tên là Trần Kiệt, chàng không phải Hoàng đế ta cũng sẽ yêu chàng, chàng là Hoàng đế ta càng yêu chàng.

.....

Bất tri bất giác lại đã ngủ, đợi trưởng công chúa và Tiểu Lâu ăm Tinh nhi lên đảo, ta vừa mới rửa mặt xong, than thở lần này chắc chắn sẽ bị trưởng công chúa trêu chọc nữa.

Quả nhiên, Tinh nhi ngoan ngoãn nhích lại gần, kêu một tiếng “Chào buổi sáng Tuyết di!” Trưởng công chúa che miệng đùa giỡn: “Tinh Nhi, sáng gì nữa, không còn sớm, bệ hạ đi từ sớm, chỉ có Tuyết di của cháu mới ngủ nướng.” Tai ta nóng lên, tức mắng: “Không biết ngại, đừng dạy hư đứa bé.” Tiểu Lâu lập tức thân thiết giải vây: “Đúng vậy, đúng vậy, đừng dạy hư Tinh nhi, người ta muốn giường, ngủ nướng là chuyện của tỷ ấy, hai tỷ muội ta về sau nhắm một mắt mở một mắt là được.”

Ta trêu ai ghẹo ai, đều khi dễ ta. Chỉ đành phải ôm chặt Tinh nhi, vùi mặt trong váy hoa của bé buồn cười: “Vẫn là Tinh nhi tốt, chớ học hai mẹ của cháu, chỉ biết khi dễ người.” Tinh nhi non nớt hỏi: “Ai khi dễ Tuyết di? Hoàng đế bá bá sao?” Ta giật mình cười: “Lời này ai dạy cháu?” Bé thấy mọi người đều ôm bụng cười lăn lộn, không hiểu hỏi: “Hàm ca ca nói sai rồi à.” Hàm nhi bình thường vô cùng không thích thân cận đứa bé, lại chỉ thân với tiểu tiên nữ Tinh Nhi, lúc ở trên thuyền, mỗi ngày đều thích dẫn Tinh Nhi đi lòng vòng khắp các khoang thuyền.

Thanh âm trẻ con non nớt vừa dứt, bên ngoài báo lại, nói Phi Hồng cô nương dẫn theo Hàm Thế tử đến thỉnh an. Tiểu tử Hàm nhi này, cao hơn, học vấn cũng khá, hiểu chuyện không ít, lại đặc biệt cơ trí, đợi quy củ thỉnh an xong, lúc này mới ngoan ngoãn đứng ở chính giữa chờ ta lên tiếng, trưởng công chúa ôm chầm nó cười hỏi: “Ai nói cho cháu biết Hoàng đế bá bá không cho người khi dễ mẹ cháu?”

Nó len lén nhìn ta thấy ta không giống nổi giận, lúc này mới lên tiếng nói: “Ở trên thuyền hồi kinh, hài nhi muốn nói thêm mấy câu với mẹ, bệ hạ lại nói, thân thể mẹ mềm yếu, hài nhi lại lớn rồi, không thể quần mẹ mãi, càng không thể khi dễ mẹ, ai cũng không cho.” Mọi người lại mập mờ nở nụ cười, ta cười mắng: “Nói loạn.”

Nó giả vờ uất ức nói: “Thánh khẩu nhất ngôn cửu đỉnh, tại sao bảo nói loạn? Hơn nữa, bệ hạ thật thiên vị, không cho phép Hàm nhi quần mẹ, tự mình lại ngày ngày chiếm mẹ đấy.” Lời này vừa nói ra, trong phòng khách Hương Tạ đều cười lên nổi, mặt ta lúc đỏ lúc trắng, thật vất vả mới khôi phục vẻ mặt, nghiêm mặt nói với Hàm nhi: “Về sau chớ nói lung tung, học hỏi Ngụy tiên sinh mới là quan trọng.”

Lúc này nó mới quy củ đáp: “Dạ, hài nhi biết. Hài nhi không ở với mẹ, Ngọc cô cô và Lâu cô cô nữa, đi ra ôn bài đây.” Ta gật đầu một cái, phân phó: “Trời lạnh, tự mình chú ý thân thể.” Lại dặn dò Phi Hồng một phen, lúc này mới thả bọn họ ra đảo.

Giờ phút này những người không có nhiệm vụ đã đi, Tinh nhi cũng được Thanh Thanh, Tử Yên dẫn đi chơi. Lúc này trưởng công chúa và Tiểu Lâu mới tiếp tục cười ngắm ta. Ta xấu hổ, biện luận: “Gần đây sức khỏe ta không tốt lắm. . . .” Lại nói ra tình huống gần đây của ta, Tiểu Lâu ngạc nhiên nói: “Tỷ tỷ có uống thuốc ta kê đúng hạn không?” Từ ngày đầu tiên lên thuyền về Nam Kinh, Gia Tĩnh đã bảo Tiểu Lâu kê đơn thuốc bổ, mỗi ngày tự mình xem chừng ta uống thuốc, sau đó hồi kinh rồi, dù mình không có tới, ngày ngày cũng bắt Chu Nhan tới hỏi thăm, sao lại không uống?

Nghĩ tới đây liền gật đầu một cái. Tiểu Lâu lập tức nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ cho ta xem, chẳng lẽ cũng có hỉ!” Ta vừa vui vừa lo, run run vươn tay cho Tiểu Lâu bắt mạch, muội ấy xem xem, lại quan sát sắc mặt của ta, lúc này mới cười nói: “Tỷ tỷ tạm thời không có hỉ, chỉ là. . . .” Trưởng công chúa cả kinh: “Chỉ là như thế nào?” Ta nghe không có mang thai, cũng nói không rõ mình có cảm giác gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Lâu nghe đoạn sau.

Nàng thở dài nói: “Chỉ là gần đây tỷ tỷ tâm lực bất an, tâm tình nhấp nhô bất định, cứ thế ảnh hưởng giấc ngủ.” Dừng một lát, lại đỏ mặt nói: “Sau này bệ hạ và tỷ tỷ gia tăng ân ái, thân thể hơi có hao tổn.” Vậy. . . . Vậy không phải nói chúng ta không biết tiết chế sao? Ta đỏ mặt, nhất thời ấp úng nói không ra lời. Hai tỷ muội cũng đỏ hết cả mặt, cuối cùng không có tiếp tục nhạo báng ta, Tiểu Lâu xấu hổ cười: “Nhưng sức khỏe của tỷ tỷ cũng đã tốt rồi, uhm. . . . cũng không có quan hệ gì quá lớn, theo tình huống mà xem, có thai cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Ba người lúng ta lúng túng ngồi, nhất thời cả phòng đều lạnh. Đột nhiên nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiểu Lâu, không khỏi thấy kỳ quái: “Tiểu Lâu mới vừa nói chẳng lẽ ta ‘cũng’ có hỉ, vậy ‘cũng’ còn có ai?” Con người đảo một vòng, nhìn chằm chằm trưởng công chúa, mập mờ quan sát: “Vậy. . . .?” Lần này mặt trưởng công chúa đỏ hoàn toàn. Ta cười to: “Ah ah ah, là tiểu Vô Yên nhé.”

Tỷ ấy sững sốt, lạnh lùng nói: “Muội muội, chuyện này muội thấy thế nào? Có xem thường ta không?”

Ta thu nụ cười, nói lời trung thực: “Ở lập trường của tỷ, cách làm của tỷ, hoàn toàn chính xác.” Dừng một lát lại bổ sung: “Tại sao không thể, Đại Hán triều cũng không có luật lệ nào quy định chỉ cho nam nhân có thể thu mua một cô nương giữa đường hoặc tặng người đi, mà không cho nữ nhân có phụ kết giao với mỹ thiếu niên. Hơn nữa, một nam nhân không hoàn chỉnh như đại phò mã cũng có thể lâu lổ với thiếu niên tuyệt sắc, trưởng công chúa là một nữ nhân bình thường, sao lại không thể? Nếu như Tiểu Lâu cho là sinh đứa bé này sẽ không uy hiếp sức khỏe của tỷ, ta đương nhiên tán thành với tỷ.”

Trưởng công chúa nghe được bình luận khách quan công chính của ta, ngược lại sững sốt.

Ta nói tiếp: “Phái nữ cũng chỉ có thể sống một lần, không làm hại người, lại có thể cả nhà vui mừng, có sao mà không làm.”

Tỷ ấy lại thu lại nụ cười, nói: “Thật vất vả đợi đến hôm nay, ta cũng rốt cuộc có thể ngẩng đầu lên. Có thể sinh em bé. Danh tiếng nữ nhân ghen tỵ và không con, ép ta tới mức không thở nổi, nếu như khi đó không vừa vận dụng phải muội muội, không chừng đã không có dũng khí sống tiếp. Khó khăn cũng được, dễ dàng cũng được, tóm lại là phải sinh ra.”

Giờ phút này được cơ hội, sao lại không cười tỷ ấy: “Động tác của Vô Yên công tử thật là mau đó.” Trưởng công chúa đỏ mặt mắng: “Ngày đó ở trên thuyền, muội và hoàng đệ uyên ương cùng gối, như hình với bóng, ghen ghét cả đám người có lòng. . . .” Ta cười mỉa: “Tại sao lại tính đến trên đầu ta?”

.

Ba người lại nói liên miên một hồi, Lục Ngạc trở về đầu tiên, nói bữa trưa đã chuẩn bị tốt. Từ “bữa trưa” này, cũng toàn trách Gia Tĩnh gia, chàng từ sau khi hồi kinh, thích dùng bữa tối ở Hương Tạ, cho nên trên dưới đều lưu truyền mấy từ này. Ngày hôm đó ghi nhớ dặn dò của Gia Tĩnh, cũng không vui vẻ uống nhiều, chỉ uống xoàng vài ly, chọc cho hai nàng buồn cười.

Sau bữa ăn ta mới nhớ tới hỏi trưởng công chúa: “Làm sao giao phó với đại phò mã?” Tỷ ấy cười lạnh nói: “Chính phò mã cũng như thế, ngày đó chủ động xin chỉ cầu hôn trước mặt tiên hoàng, cưới sau tự mình hoang đường thì cũng thôi đi, còn gây ra chuyện xấu tặc tử đoạt tước, ta nhấn nhai vài chục năm, mấy ngày nữa ta sẽ ngã bài với hắn, nếu như hắn dám có dị nghị, ta liền kể ra vài chục năm uất ức với Thái hậu, và

hoàng thượng. Đã già cả mặt mo rồi, sợ cái gì? Cùng lắm thì lưới rách cá chết, hừ, như đã nói, chắc chắn hẳn không dám.”

Biết trưởng công chúa tâm cao khí ngạo nhất, lại rất có chủ ý, ta và Tiểu Lâu tất nhiên không nói nữa, nhưng đợi trưởng công chúa đi ra ngoài ta liền kéo Tiểu Lâu qua nhỏ giọng dặn dò: “Chuyện này còn phải làm phiền muội, tính tình đại phò mã ta cũng không hiểu rõ lắm, với lại cũng không tiện để người khác nhúng tay, không bằng xin phiền muội muội đi âm thầm dò phò mã gia này, nếu như hắn có thể dàn xếp ổn thỏa vậy chúng ta không xen vào, nếu có dị tâm, muội muội là môn hạ của Được Vương, dùng chút thủ đoạn cũng không sao.” Muội ấy gật đầu liên tục đồng ý, lại thở dài nói: “Tỷ tỷ thật ra luôn một lòng vì tỷ muội mình.” Ta cười nói: “Cho nên ta chính là nữ nhân không làm được chuyện gì. Nghe nói nữ nhân không có tiền đồ nhất mới quý trọng đồng bào nữ, nếu không thì đã đấu đá lẫn nhau, tranh giành lòng yêu thích của phái nam.”

Muội ấy mừng rỡ, đùa giỡn: “Nếu như sau này bệ hạ có lòng khác, có muốn muội muội giúp đỡ hay không?” Ta chán nản thở dài: “Giả như thật có một ngày như vậy, ta cũng không biết tự xử như thế nào, có lẽ cũng sẽ rời khỏi chàng.”

Muội ấy sững sốt: “Tỷ thật có thể hạ quyết tâm?”

Ta cười khổ: “Nữ nhân nếu như không độc ác với mình, nam nhân sẽ độc ác với chúng ta.” Thấy thần sắc ta bi thương, Tiểu Lâu cười khuyên nhủ: “Tình cảm bệ hạ dành cho tỷ tỷ, nhật nguyệt chứng giám, vạn sẽ không có một ngày như vậy.”

Ta cúi đầu than: “Làm một Hoàng đế thật không dễ dàng, luôn có lúc bất đắc dĩ, hôm nay còn ở trong phạm vi khống chế của chàng, cho nên chàng dốc hết toàn lực đối đãi ta thật tốt, tập trung sung ái vào người, chỉ vì sẽ có một ngày, chàng sẽ khó xử mà phải uất ức ta, thì ta có thể nhớ tới thâm tình giờ này ngày này, nhớ tới điều tốt của chàng, không thể rời xa chàng.”

“Khó trách hoàng đế toàn tâm toàn ý với muội muội như thế, bởi vì muội muội có thể nhận được tình ý này, muội muội, muội xứng làm nữ nhân của đế ấy nhất, không trách được hoàng đế bảo Hàn Lâm viện triệu cáo thiên hạ, lập muội muội làm hậu.” Trưởng công chúa tựa vào cửa yếu ớt cảm thán.

Ta cười nói: “Nếu như chàng quyết ý như thế, ta cũng không có biện pháp.”

Ta bỏ qua phiền muộn đầy đầu, dùng ngữ điệu vui sướng nói cho các nàng biết: “Hai người có biết hay không, bệ hạ sửa chữa phủ Quốc Công lại rồi, Tiểu Lâu là nghĩa muội của ta, lại l Quận chúaà ngự tứ, tự nhiên cũng là chủ tử phủ Quốc Công, cho nên ý của bệ hạ là Tiểu Lâu sẽ dời đến phủ Quốc Công ở.”

Tiểu Lâu dựa tới ôm lấy ta thở dài nói: “Ta biết rõ, thật ra là ý của tỷ tỷ, tỷ làm nhiều chuyện cho ta như thế, ta có gấp cũng không giúp được gì. . . .”

Trưởng công chúa mắng: “Hừ, nói cái gì, hữu duyên mới làm tỷ muội, chẳng lẽ phải có mục đích gì, phân biệt ai giúp ai sao? Đừng nói tùm lum.” Tiểu Lâu cười chịu tội: “Dạ dạ dạ, muội muội sai lầm rồi, buổi tối phạt Tiểu Lâu uống thêm hai ly. . . .” Lời nói vừa chuyển, lại trêu đùa ta: “Không biết bệ hạ có chịu tha người không.”

Ta giật mình cười: “Chớ nói đến ta, ta không sao cả. Thái hậu cũng vô cùng muốn gặp nghĩa muội quốc sắc thiên hương của bốn vương phi một lần, hôm nay hai vị đều ở đây, bảo người làm trở về phủ lấy triều phục, sáng mai vào cung tấn kiến Thái hậu.”

Hai nàng đều không dị nghị, lúc này ba người mới ngồi xuống lần nữa, nói chuyện phiếm tiếp.

Bữa tối biết ngày mai vào cung, nên có phần thận trọng, không có uống nhiều, sau khi ba người ăn xong, trêu chọc Tinh Nhi một hồi liền đi ngủ sớm.

Ta bỏ qua mọi chuyện trong lòng, không có Gia Tĩnh ở bên cạnh cư nhiên cũng ngủ rất ngon, sáng sớm rời giường, trưởng công chúa và Tiểu Lâu đã rời giường, ba người trang điểm xong, cùng nhau ngồi lên xe ngựa vào cung.

57. Chương 57: Ương Ương Đánh Nhau (ương Trong Uyên Ương)

Gia Tĩnh năm thứ bảy ngày hai mươi bốn tháng mười.

Hoàng cung cách vương phủ không xa, chỉ là từ Như Ý đảo đi vòng qua cửa chính, lại từ cửa chính đi vòng qua cửa hoàng cung, phí thêm chút thời gian thôi. Lục Ngạc, Ủy Lam, Tử Yên cũng đều rất vui vẻ, vì họ cùng trưởng công chúa đồng loạt xuống Giang Nam, đã khá lâu chưa vào cung rồi, từ xa đi tới trước cửa Nhân Thọ cung, sớm có tiểu thái giám cơ trí nhìn thấy cỗ kiệu của ta, chạy đi hô to thông báo rồi.

Đội kiệu của ta hạ trước Nhân Thọ cung, Hà Tiên đã sớm vượt lên trước vén màn kiệu lên, cười làm lành nói: "Vương phi chủ tử thật sớm!

" ta cười nói: "Chào Hà tổng quản, nương nương đã dậy chưa?" Ông ta bước nhanh về phía trước cúi lấy ta gọi thẳng: "Chủ tử cẩn thận." Thấy ta tự nhiên xuống kiệu, lúc này mới cười nói: "Đã dậy từ sớm, hôm kia nghe Chu tổng quản ở Càn Thanh điện báo lại, nói hôm nay vương phi chủ tử tới thỉnh an, sáng sớm nương nương đã chờ đợi, à, mấy vị nương nương Triệu Hoàng quý phi, Hiền phi, Đức Phi cũng ở bên trong!"

A, nữ nhân của hần cũng có lòng, lúc này tề tụ ở chỗ bà bà để gặp tiểu tình nhân của nam nhân mình nữa! Không khỏi buồn cười: "Như vậy à." Kiệu của trưởng công chúa vừa đến, lúc này mới bước đi thông thả tới đây, sắc giọng: "Trong mắt Hà tổng quản chỉ nhận vương phi chủ tử, không nhận công chúa chủ tử và Quận chúa chủ tử à?" Hà Tiên là người vô cùng thông minh, cười làm lành nói: "Sao có thể quên công chúa ngài, chỉ là thái hậu nương nương nói rồi, vương phi chủ tử về sau sẽ là người một nhà, cho nên nô tài cung nghênh trước, hy vọng ngày sao có được ít điều tốt thôi mà?" Trưởng công chúa biết Thái hậu đối đãi ta rất tốt, nhưng rốt cuộc không phải ruột thịt, luôn sợ là hư tình giả ý, bây giờ nghe giọng điệu Hà Tiên, dĩ nhiên biết Thái hậu ngầm cho phép ta tiến cung rồi, Thái hậu không có ý kiến, Hoàng đế lại hạ quyết tâm, những đại thần khác tóm lại không phản đối, tự nhiên chuyện ta tiến cung là nắm chắc rồi.

Tiểu Lâu sau lưng cũng lộ sắc mặt vui mừng, ta không tiện nhiều lời, chỉ lúng túng cười cười, ba người cùng nhau đi vào trong cung. Vậy mà Chu Tam lại vừa vặn sai tiểu thái giám tới truyền khẩu dụ: trưa nay bệ hạ mời vương phi nương nương đi giá đến Thừa Càn cung cùng nhau ăn trưa, khỏi cần nói, chắc chắn khiến trưởng công chúa và Tiểu Lâu cười trộm một phen.

Mới vừa đi tới phòng khách trước tẩm cung, cung nữ cô cô bên cạnh Thái Hậu đã tự tay vén rèm lên, nhìn thấy ta liền vén áo thi lễ, lớn tiếng hét vào bên trong: "Nương nương, vương phi chủ tử tới." Ta không khỏi khinh bỉ ở đáy lòng, bây giờ ta còn là Đoan Kính vương phi, cần vậy sao, Hoàng đế tới thỉnh an chắc cũng không ăn cần như vậy chứ?

Mới vừa đi tới Đại Hoa sảnh, tiếng oanh yến bên trong lập tức ă ý ngừng lại. Thái hậu được Thái Vân đỡ đã sớm đứng lên khỏi ghế chính, ta dần dần đến gần, tâm tư lại rất phức tạp.

Năm đó ở trong kinh làm Tín vương phi, Thái hậu đối đãi ta đã tốt, mặc dù không phải móc tim móc phổi như bà bà Tín thái phi, nhưng cũng vô cùng để ý, ăn uống y phục đồ chơi, chỉ cần ta để ý, đều thưởng cho hết, phàm là có người ở trước mặt bà nói ta không phải, thì bà luôn che chở. Bây giờ ta hai năm không hồi kinh, trở lại cũng không đến gặp bà ngay, bà cũng không so đo, chỉ ban thưởng mỗi ngày không ngừng, có lẽ bà vẫn còn xinh đẹp thùy mị như ngày nào, hai năm không gặp không chừng càng đẹp hơn.

Vẫn là một vị lão phu nhân đẹp đẽ, thường ngày chắc chắn bảo dưỡng rất tốt, nhưng cũng không che giấu được chút nếp nhăn ở khóe mắt, tóc mai hai bên dần dần có tóc bạc, đột nhiên nghĩ đến, bà mới 46 tuổi. . . Hồng nhan nháy mắt đã già, ta bỗng nhiên chợt hiểu.

Đang suy nghĩ thì đã đến gần trước người bà, không khỏi lộ ra chân tình: "Sức khỏe nương nương vẫn tốt chứ?" Giọng nói không che giấu được buồn rầu. Thái hậu chỉ không lên tiếng nhìn chằm chằm ta, giờ phút này nghe ta nói, mới miễn cưỡng cười một tiếng: "Già rồi, hơn nữa thích nhớ lại chuyện xưa, năm tháng không buông tha người!" Tâm tình thổn thức hiển lộ, chộc cho nước mắt của ta sắp tràn mi ra.

Khi ta còn đang buồn, một tiếng cười thanh thúy đã đánh vỡ sự dè dặt trong phòng: "O, mấy nô tì thật vất vả mới dụ dỗ Thái hậu vui vẻ chút, xem Đoan Kính vương phi vừa vào cửa, lại chọc Thái hậu đau lòng." Ta cả kinh, cái tội này cũng không nhỏ, trong ánh mắt hiền từ của Thái hậu chợt lóe qua vẻ sắc bén, không đồng ý cười cười: "Xem, tính khí của người trẻ tuổi thật là không tốt mấy, thật khiến người ta phí tâm."

Lại vỗ vỗ cánh tay của ta bày tỏ an ủi. Ta đây mới phát hiện trưởng công chúa và Tiểu Lâu đã quỳ xuống theo như quy củ. Vội vàng chuẩn bị thỉnh an Thái hậu, bà lại bắt lấy tay ta cười nói: “Thôi thôi, đều là người trong nhà, với lại trước đây không phải có tiền lệ rồi sao? Hà Tiên, nhớ cho ai gia, về sau Đao Kính vương phi đến cung ta, tất cả nghi thức xã giao đều miễn, đứa bé nhà mình mà phải thế, nhìn chán ốm.” Hà Tiên liền tiếp đồng ý.

Ta bất đắc dĩ thầm nghĩ: trong phòng này từ trên xuống dưới nhiều hậu phi như vậy, chỉ một mình ta là người nhà của Thái hậu, điều này làm cho người khác nghĩ như thế nào? Nhưng độ đáng tin trong lời nói của Thái hậu chỉ cao hơn chứ không thể thấp hơn thánh chỉ, nên chỉ đành phải cúi người, tỏ ý tạ ân.

Thanh âm thanh thúy vừa chen vào nói lại mềm mại đùa giỡn: “Đao Kính vương phi thật có phúc, ta là con dâu, mẫu hậu còn không nhớ được, nhưng vương phi hai năm không thấy, mẫu hậu lại ngày ngày thăm, bây giờ đến đây hẳn là còn thân hơn nàng dâu của mình.” Ta thầm mắng: nữ nhân ngọc, làm chim đầu đàn tốt à? Ngày nào đó bị chết ở chỗ ăn thịt người này, cũng không biết tại sao mình chết.

Nhưng mà trên mặt lại càng tỏ vẻ khiêm tốn, chuẩn bị hành đại lễ với những hậu cung giai lệ có thân phận tôn quý hơn ta, lại bị Thái hậu và Triệu Hoàng quý phi mỗi người một tay ngăn cản trở lại, Triệu Hoàng quý phi cười nói: “Muội muội tốt, thái hậu nương nương cũng đã miễn lễ tiết uội, muội mà hành lễ cho chúng ta, vậy chẳng phải là mấy nàng dâu như chúng ta trèo qua mặt Thái hậu rồi sao?” Nói xong thì tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Thái hậu buông tay của ta ra, chậm rãi ngồi xuống, nhìn mọi nơi, lúc này mới cười nói: “Thế nào, ai gia thương đứa bé, các con dâu không đồng ý à? Hừ, Hiền phi người thấy thế nào?” Thanh âm kia âm ỉ nói: “Nô tì nào dám!” Hừ, ta thấy người dám đó chứ, đã khiêu khích ngôn ngữ rồi. Hậu phi giai lệ khác đều rít nói: “Sao lại thế, dáng vẻ của Đao Kính vương phi vốn làm cho người ta rất thích.” “Ánh mắt của mẫu hậu thật tốt.”

Ta âm thầm chê cười: hừ, không phải nam nhân của các người thật tinh mắt à, liên quan gì Thái hậu? Nhưng mà trong nội tâm lại dần dần không kiên nhẫn. Lúc này trưởng công chúa một mực yên lặng không lên tiếng mới đứng dậy cười nói: “Mẫu hậu không đứng rồi, nhi thần tới đã lâu, cũng chưa thấy mẫu hậu hỏi nhi thần ở Giang Nam vui không? Ăn ngon không thơm? Ngủ ngon không?” Chúng giai lệ lại cười duyên. Hà Tiên vội vuốt lưng cho Thái hậu đang cười ngả nghiêng, Thái hậu sảng giọng: “Xem cái miệng này, ai gia không phải cũng chưa hỏi Linh Tuyết sao?”

Trưởng công chúa cười nói: “Mẫu hậu không có hỏi, nhưng chắc cũng muốn hỏi rồi, cho nên nhi thần hỏi trước.” Thái hậu lại buồn cười, nhấp một ngụm trà trì hoãn mới nói: “Ai gia không hỏi việc thường ngày, nghe nói Linh Tuyết đến Giang Nam lại tìm được một muội muội như tiên trời, Hoàng đế đã ngự phong thành Quận chúa rồi? Cho ai gia xem một chút xem?” Tiểu Lâu vội vàng đi lên trước cúi người nói: “Tiểu Lâu tham kiến thái hậu nương nương, nương nương ngọc thể kim an.” Thái hậu kéo tay của muội ấy, nhìn chung quanh rồi mới cười nói: “Quả nhiên là một đứa bé xinh xắn. Ai gia nhìn cũng thích, lần đầu tiên tỷ tỷ của người đến chỗ ai gia, ai gia đã thưởng một vài món đồ chơi, hôm nay muội muội tới, ai gia cũng thưởng mấy món. . .”

Giọng nữ thanh thúy lại chen vào cười nói: “Phải, nếu mẫu hậu thưởng, thì bọn tỷ muội ta cũng đều nên thưởng, Đao Kính vương phi dẫn theo một muội muội tuyệt sắc như vậy vào kinh, không chừng chính là người một nhà đấy.” Không khí trong phòng vì lời nói này lại đông lại. Tim ta cũng động, gương mặt nhìn lên, người đẹp đang nói chuyện một mực nhìn ta, giờ phút này thấy ta nhìn nàng, ánh mắt cũng không tránh né, nhìn thẳng lại, không giấu sắc mặt giận dữ. Ah? Hơi hơi quen mặt, nhớ hình như là Hiền phi cũng tên Tuyết Nhi, nên sắc mặt của ta cũng rất không đẹp mắt, hai người cứ cương như vậy, Thái hậu tăng hắng một cái, như muốn nổi giận, Triệu Hoàng quý phi vẫn không lên tiếng liền vội vàng đứng lên cười làm lành nói: “Hôm nay là ngày vương phi muội muội tới thỉnh an, các con dâu không quấy rầy thêm nữa, mẫu hậu ngài nghỉ ngơi, các con dâu xin được cáo lui trước.” Thanh âm uy nghiêm của thái hậu truyền tới: “Cũng được, các người đều quỳ an đi.”

Lúc này một đám hậu phi mới rít đi ra, Thái hậu lại đề cao hắng hái nói tiếp mấy chuyện lý thú ở Giang Nam với chúng ta. Nghĩ đến Gia Tĩnh bảo ta qua cùng ăn trưa với chàng, lại thấy Thái hậu đã không còn khỏe mạnh như xưa, chỉ nói nhiều mấy câu, đã có vẻ mệt mỏi rũ rượi.

Ba người tìm thời cơ, đứng dậy cáo lui. Thái hậu cũng không ép ở, chỉ nắm tay của ta: “Đứa bé, rảnh rồi thì tới thăm ta, trong cung này, rất lạnh lẽo, rất cô độc.”

Ta đồng ý ngay, bà lại cười: “Hoàng đế nói với ta, muốn cho con làm hoàng hậu của hắn, ta thấy cũng thích hợp, nói không chừng về sau trong cung này sẽ không còn vắng lạnh. Con đừng nên nghi ngờ, có chuyện gì, Hoàng đế và ta sẽ không để cho con uất ức đâu.” Mặt ta đỏ lên, ấp úng không nói thêm gì nữa, chỉ đứng dậy cáo từ.

Đi ra Nhân Thọ cung cửa, trưởng công chúa cười nói: “Hai vị muội muội, ta phải trở về chuẩn bị, buổi tối ngã bài với phò mã.” Tiểu Lâu thì rảnh rang nói: “Muội trở về phủ với Tình nhi, thuận tiện sắp xếp một chút, sớm dời đến Phủ Quốc Công.” Ta vội vàng nháy mắt, Tiểu Lâu hiểu ý: “Tuyệt tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Lâu biết.”

Yên lặng ngẩn ngui, ta cười cười đỡ tay Lục Ngạc, muốn xoay người lên kiệu, đột nhiên lại thấy không đúng, quay đầu lại, quả nhiên trưởng công chúa và Tiểu Lâu còn đang đứng yên nhìn cười, ta cười mắng: “Thế nào, không phải ba người cùng đi sao?” Trưởng công chúa cười ha ha: “Thường ngày thông minh nhất là muội, hơi dính đến hoàng đế liền mơ hồ. . . Chỉ là ta thấy hoàng đế cũng thế thôi. Đi đi, hoàng đế đang chờ đó.” Mặt ta đỏ bừng hết, vội vàng lên kiệu, ngăn lại tiếng cười của hai người ở ngoài kiệu.

Cổ kiệu từ từ lắc lư, lòng ta cũng từ từ lắc lư, nghĩ đến lão bà lớn nhỏ đầy nhà của chàng, phần lớn đều đẹp hơn ta, viết thơ văn hay hơn ta, cầm kỳ cũng chơi giỏi hơn ta, ta liền không phục, nhưng. . . Vừa nghĩ tới hắn chỉ một lòng tốt với ta, nghĩ tới những lời tâm tình cả ngày lẫn đêm làm người ta đỏ bừng mặt, lòng ta lại. . . Không nhịn được tràn đầy vui mừng.

Tâm tình đang bấp bênh giữa vui buồn, thì nghe cổ kiệu ngừng lại, bên ngoài có tiếng nũng nịu véo von: “Ồ, đây không phải là cổ kiệu của Đoan Kính vương phi sao? Vương phi thật tốt số, cổ kiệu của một ngoại mệnh phụ cư nhiên cũng có thể đi tới đi lui trong cung.” Ta ngồi ở trong kiệu cười thầm, đã lâu, Lý Hiền phi!

Căn cứ tin tình báo của ‘Bách Hiểu Sanh’ Lục Ngạc cô nương, trước mắt Hoàng Đế Gia Tĩnh có một Hoàng quý phi; ba phi Hiền, Thục, Đức; bốn Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Sung Nghi, Sung Dung; mỹ nhân, bảo lâm, nữ ngự. Ừ, nhân số không đều. Trong đó Hiền phi là thiên kim của Lý đại nhân Lại Bộ Thượng Thư, Lệ Thục phi là thiên kim của Công Bộ Thị Lang — phạm thánh vào năm Gia Tĩnh thứ tư nên bị giáng làm mỹ nhân, Đức Phi Lý thị là cháu gái Hiếu Hiền hoàng hậu — cũng chính là biểu muội của Đường Kim Thiên Tử, là Gia Tĩnh cảm động và nhớ nhung ơn của người thân mới ban ân cho nhà cậu.

Có hai hoàng tử và bốn công chúa. Trừ mẹ đẻ hoàng trưởng tử là Triệu Hoàng quý phi ra, phẩm cấp của mẹ đẻ của 1 nhi tử và 4 nữ nhi khác đều không cao, người cao nhất cũng chỉ là Lý chiêu dung.

Vị Lý Hiền phi này là sủng phi trong cung trước khi ta và Gia Tĩnh bệ hạ ‘dây dưa’. Trong hai năm ta không ở đây, Gia Tĩnh cũng không có trêu ghẹo ra tiểu ‘Gia Tĩnh’ ở hậu cung, tình cảm của Đức Phi Lý thị và hoàng đế bệ hạ vẫn không có vượt qua tình thân, nhưng nghe Chu Nhan nói tới bệ hạ trùng hợp truyền đòi, đều là chọn một ở trong bốn người Triệu Hoàng quý phi, Lý Hiền phi, Trình Chiêu Nghi, và Trần Sung Nghi. Hoàng quý phi là do luật của tổ tiên, không tránh được. Còn các sủng phi khác, ta nghe nói phụ huynh của họ, đều là triều thần được thế trong triều hai năm qua.

Khi ta không có ở đây, thanh thế của Lý Hiền phi mạnh nhất, thời gian hầu hạ cũng nhiều nhất, ta trở về, mỗi ngày Gia Tĩnh cơ hồ đều đi qua đường ngầm đến chỗ ta qua đèn, tự nhiên không có chuyện cho đòi phi tử khác hầu hạ xảy ra, giờ phút này Lý Hiền phi tìm ta ôn chuyện, sợ là không đơn giản, ta. Phiền toái tới rồi!

Cho tới bây giờ ta cũng không phải là người sợ phiền phức, Hiền phi này có vẻ là người ngây thơ hồn nhiên, nhưng hề là người đã gặp nhiều loại người, thì đều thích lẫn kẻ tốt sợ kẻ ác, nên khí thế không thể thua năng, liền sửa sang lại áo choàng lông báo trên người, mới thướt tha xuống kiệu, vừa xuống kiệu ta liền giật cả mình, không phải một mình Lý Hiền phi? Một đám phi tử không biết tên, ước chừng có mười mấy người, người khác đều lộ vẻ mặt khâm phục ánh mắt hâm mộ len lén đánh giá ta, không nói không rằng, không xuống kiệu làm sao biết nơi này có nhiều mỹ nữ tập kết thế.

Thì ra đã đến bên cạnh đình các trong ngự hoa viên. Trong ngự hoa viên, rừng cây liên miên, đủ loại kỳ

hoa dị thảo nở suốt bốn mùa, danh phẩm trân quý, tuy trời lạnh rét, vẫn xanh um ẩm áp, cong cong thẳng thẳng, đẹp không sao tả xiết. Bọn gia lệ hậu cung trang điểm lộng lẫy, hoàn phi yếm gầy, nhìn chỉ cảm thấy vô hạn. phiền lòng.

Hậu phi khác có phần cố kỵ, đều yên lặng tò mò nhìn quanh, chỉ có Lý Hiền phi này, có lẽ gia thế tốt, lại có mấy phần thánh sủng, tự nhiên ngạo mạn chút. Nàng thấy ta chỉ xuống kiệu quan sát các giai nhân, lại chưa từng lên tiếng, cũng không biết lai lịch ta, nên quay đầu quan sát các phi tử bên cạnh, thần thái phần khởi phối hợp giọng nói lạnh lạnh: “Đoan Kính vương phi, nơi này không phải là Nhân Thọ cung của Thái hậu, quý cử cần phải có.” Lục Ngạc tiến lên một bước muốn nói chuyện, ta vội vàng ngăn nàng lại, tất nhiên hành lễ thỉnh an hết cả.

Sắc mặt Lý Hiền phi tốt lên, các giai lệ khác lại có vẻ mặt không đồng nhất, khi đến bên cạnh hành lễ thì hơi tránh ra, hoặc là ánh mắt hơi đồng tình nhìn Lý Hiền phi.

Ta âm thầm kinh hãi, mấy nữ nhân trong hậu cung, đáy lòng mọi người đều khúc khuỷu, nữ nhân không biết trời cao đất rộng giống Lý Hiền phi thật không nhiều lắm, tự nhiên biết hành động này của Lý Hiền phi không khác gì mua dây buộc mình, chỉ là không biết sao nàng chưa hiểu rõ, giờ phút này dám làm ta mất mặt, Gia Tĩnh đang sủng ái ta như trời ban mưa, không sợ Gia Tĩnh bệ hạ biết rồi sẽ gây khó dễ cho nàng?

Họ rốt cuộc bắt đầu lăm bắm nói chuyện với nhau, giống như mấy bà ở chợ bán thức ăn.

Những người này, quả thật cô phụ ngày tốt cảnh đẹp.

Đợi ta làm lễ ra mắt xong, Lý Hiền phi cười rục rịch: “Nghe nói bệ hạ muốn đón Đoan Kính vương phi vào cung, đây cũng là chuyện vui chứ sao.” Ta cười cười, từ chối cho ý kiến, lặng lẽ đợi đoạn sau.

Quả nhiên, nàng nói tiếp: “Không biết vương phi có biết hay không, hai năm trước vụ Tín vương mưu phản, bệ hạ thật vất vả mới bình ổn phần nổi của mọi người, giữ được ‘mẹ con’ vương phi bình an, hôm nay lại đưa chuyện vào cung lên chương trình hội nghị, bách quan đều không hài lòng đấy.” Ha ha, việc này đã kích ta không được, dựa theo cách làm người của Gia Tĩnh, chàng muốn làm cái gì không muốn làm cái gì, ta không nghĩ có ai mạnh đến nổi cản được chàng, nên vẫn nghehnh đầu nhìn nàng chơi trò biến sắc mặt.

“Vậy sao?”

Thấy ta vẫn thờ ơ ơ hờ, nàng vội vàng nói: “Người cho rằng dễ dàng à? Nói cho người biết, cha ta cầm đầu bách quan chuẩn bị liều chết can gián đến cùng. Bệ hạ tiếc tài nhất, chắc chắn suy tính ý kiến của chúng thần.”

“A, biết, cảm ơn Hiền phi nương nương nhắc nhở.” Khó trách nàng lại kiêu ngạo thế, thì ra sớm biết ta tiến cung không dễ dàng, có lẽ căn bản là không vào được cái cửa này. Ai, nói đi nói lại đều là lời cũ, không có ý mới, ta quay đầu nhìn chung quanh, ừ, Lý Hiền phi ở trung cung cũng không tệ, mấy cung nhân thái giám ta quen biết không thấy ai cả, tất cả đều là cung nhân thân tín hậu cung giai lệ dẫn tới, chỉ còn lại có mấy cung nữ thái giám đang làm nhiệm vụ trong Ngự Hoa Viên. Họ thấy Lý Hiền phi ý vị quở trách ta, đều che miệng cười một tiếng, nhưng về mặt sau khi cười xong lại làm trái tim người nhìn băng giá. Đột nhiên lại cảm thấy bị ai, họ đều ở độ tuổi như hoa như ngọc, giờ phút này đều xoay chuyển quanh một hoàng đế, Gia Tĩnh lại ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, có ai không thương? Mấy nữ tử trong đầu hai ba ngày hết mới mẻ liền bị hấn vút bỏ qua một bên, nghĩ đến ta đang ở thời kỳ mới mẻ, không chừng ngày nào đó ta vào cung, lâu ngày rồi cũng sẽ giống các nàng? Ý nghĩ này vừa ra, nhất thời cất giấu tất cả những móng vuốt nhanh mồm nhanh miệng mang tới từ thế kỷ 21, thôi, cho các nàng hả giận cũng được, tóm lại là ta đoạt nam nhân của các nàng, mà nữ nhân của chàng đã đắc tội với ta, quay đầu lại chắc chắn sẽ nói xấu ta nữa.

Có lẽ thái độ của ta chọc giận Lý Hiền phi, nàng cả giận nói: “Đoan Kính vương phi, người cứ ngoan ngoãn ở trong vương phủ của người làm tình nhân cả đời đi, người cho rằng người có thể chuyên sủng đến khi nào? Hừ, đêm qua bệ hạ còn cho đòi ta đến hầu ngủ.”

Ta như bị sét đánh, lão đảo lui về phía sau mấy bước, được Lục Ngạc vịn mới miễn cưỡng đứng lại, tự biết giờ phút này sắc mặt nhất định tái nhợt dọa người, hấn cứng chiều ta, yêu ta, dung túng ta như vậy, quay

đầu lại còn tình chàng ý thiếp với phi tử của hần, ngày sau không còn tình cảm, ta sẽ như thế nào? Ta. . . Chịu đủ rồi!

Lý Hiền phi cũng nhận thấy ta khó chịu, ước chừng cũng biết đó là tử huyết của ta, tiếp tục nói tệ hại hơn: “Ha ha, người được sủng thì như thế nào? Hôm nay là Lý Hiền phi ta, ngày mai trở đi còn không biết là phi tử mỹ nhân nào nữa!” Ta giống như bị mấy hồ đồ dồn nước về, hoài nghi, suy đoán, không xác định, lo được lo mất đều quần lấy ta, ta không muốn làm hoàng hậu quý quá gì đó.

Nàng càng cười càng vui vẻ, ta càng nghe càng kinh hãi, cơ hồ té xỉu, báo ỉnh lần nữa: ta là người của thế kỷ 21, phải kiên cường, không thể mềm yếu. Nhưng tình cảm bị tổn thương, có thể làm cho trái tim người sinh ra đau đớn như muốn chết.

Thật hoảng loạn, muốn xông lên đánh rơi nụ cười chói mắt đó, lại yếu đuối không đề nổi hơi sức. “Chuyện gì xảy ra?” Một thanh âm quen thuộc cao vút kịp thời xuất hiện, uy nghiêm không ngăn nổi.

Hơi sức đang dần dần biến mất lại từ từ quay về, giương mắt nhìn lên, trong con ngươi tức giận của Gia Tĩnh tràn ngập lo lắng. Oanh oanh yến yến bốn phía đều quỳ xuống, thanh âm ‘ra mắt bệ hạ’ vang lên, hần làm như không thấy, chỉ ân cần nắm cánh tay ta, phe phẩy vạt vàng nhưng nhẹ nhàng. Thấy thần sắc hần không giống giả, lửa giận của ta vọt lên, dùng sức đẩy tay hần ra, thấy vẻ mặt kinh ngạc vô tội của hần, ta giận dữ, vung tay phải vào cửa hần, hần phản ứng thần tốc, bắt lấy tay của ta: “Tuyệt Nhi. . .” Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi, người gọi ta Tuyệt Nhi? Tối hôm qua người còn ôm một Tuyệt Nhi khác của người thân thiết? Qua trong giây lát lại nâng chân đá vào đùi hần. Hần không ngờ tới ta còn có chiêu sau, bị đá mạnh, rên lên một tiếng, sức lực chắc chắn không nhẹ, mũi giày của ta được khảm vàng xung quanh mào.

58. Chương 58

Hần quả nhiên bị chọc giận, đang muốn nổi giận, từ phía sau hần đã truyền đến một thanh âm hơi già: “Lớn mật, lại dám mạo phạm thiên nhan!” Ta vốn có đầy ngập tức giận, giờ phút này đánh mấy cái, mới hơi dịu xuống, vậy mà phía sau hần không biết lúc nào đã có một vị lão thần tử đi theo, nhìn y phục chắc là quan nhất phẩm, vị quan viên này đang căm tức nhìn ta. Hóa khí của ta lại nổi lên, cả giận nói: “Mắc mớ gì tới người?”

Lão thần tử không đoán được ta lại hỏi thế, sững sốt một lát: “Bệ hạ là vạn thừa tôn sư. . .”

“Hần không nói chuyện, người có ý kiến gì?”

Lão thần tử cũng thông minh, lại quay đầu nói: “Bệ hạ. . .” Ta nhìn Gia Tĩnh, cũng giận dữ: “Trần Kiệt. . . .”

Hoàng Đế Gia Tĩnh gắt gao nhìn chằm chằm ta, cuối cùng chuyển hướng tới thần tử: “Lý khanh gia, không ý kiến.”

Lý đại nhân lại vọt la lên: “Nàng. . . . Nàng còn gọi thẳng tọc danh của bệ hạ, rất bất kính.”

Ta lạnh lùng nói: “Ta thích gọi tọc danh của hần, hần cũng vui cho ta kêu. Nhiều chuyện!” Lý đại nhân bị ta làm nghẹn, cơ hồ quỳ khóc: “Bệ hạ. . . .”

Gia Tĩnh chậm rãi trấn an thần tử của hần: “Tốt lắm, tốt lắm, đừng nói chuyện này, vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì?” Nửa câu sau là hỏi ta. Nghĩ đến chuyện xấu xa mới vừa xảy ra, sự tức giận của ta lại vọt lên lại: “Hỏi ái phi tốt của ngài đi!” Đang muốn xoay người rời đi, hần lại níu ta lại: “Nàng khoan hãy đi” lại xanh mặt quay đầu hỏi Lý Hiền phi quỳ trên mặt đất: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Hỏi hai lần, đám phi tử kia chỉ lấp bắp, nói là ôn chuyện.

Gia Tĩnh cắn răng nghiêng lợi nhìn về một thái giám đang làm nhiệm vụ trong Ngự Hoa Viên: “Người đến nói.” Thái giám đó cũng mồm miệng lanh lợi, một chốc đã thuật lại đầy đủ đối thoại vừa rồi, gồm cả giọng nói, thần thái, không thiếu chữ nào.

Lúc này Hoàng Đế Gia Tĩnh mới quay đầu lại quan sát ta, ta tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới hắn. Hắn cũng không để ý, chỉ là giọng nói tăng thêm sự lạnh lùng hỏi Lý đại nhân bên cạnh: “Lý khanh gia, dạy con thật tốt. Tìm hiểu chuyện trên triều thật là kỹ càng đó.”

Thì ra Lý đại nhân này, chính là Lại Bộ Thượng Thư Lý Thông Tắc. Giờ phút này cũng chỉ liên tiếp khấu đầu, xin hoàng đế bệ hạ thứ tội. Gia Tĩnh trầm giọng nói: “Các đời tối kỵ hậu cung tham gia vào chính sự thảo luận chính sự, Lý Tuyết Nhi nghe chỉ, bỏ phong hào phi tử, đổi thành mỹ nhân, trừ lương lộc nửa năm.”

Gia Tĩnh Bệ Hạ tôn quý không thèm nhìn Lý Hiền phi —— không, Lý Mỹ Nhân khóc lóc rồi rít, chỉ lo kéo ta lên kiệu đến Thừa Càn cung ăn trưa, ta đầu tiên là ngơ ngác mặc hắn kéo, suy nghĩ một lát thấy không được, mỹ nhân của hắn vẫn là mỹ nhân, chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết, ăn cơm cái gì? Muốn ăn tự ta về nhà ăn!

Vừa nghĩ đến đây liền vung tay một cái quay đầu đi trở về, trong ngự hoa viên từ trên xuống dưới mười mấy đôi mắt ngơ ngác nhìn ta và Gia Tĩnh bệ hạ gây gỗ, giật mình ngơ ngác nhìn đến mức con người cũng sắp lờ ra ngoài, ta còn có thể nghĩ đến bọn họ chắc đang nghĩ: tiểu tình nhân Đoan Kính vương phi này thật không biết điều, bệ hạ đã vì người phế Hiền phi, còn muốn gì? Cãi lộn cho bệ hạ sắc mặt xem, còn bỏ đi đưa lưng về phía bệ hạ, người quá mức rồi!

Tự suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười mà. . . . Thê lương.

Đối với mấy hành động không phối hợp thậm chí phản nghịch của ta hôm nay, hắn rút cuộc tức giận, đứng ở phía sau lớn tiếng quát: “Người rút cuộc muốn như thế nào?” Ta cắn răng hận hận nói: “Ta còn có thể làm gì? Trở về. . . . Nhà.”

Ta mệt mỏi vô cùng, lúc này lại khàn cả giọng cãi lộn với hắn mà không hề có lý do, đây là hoàng cung của hắn, vừa rồi đã vì một người tình mà xử tử sủng phi của hắn, mà phụ thân sủng phi đó lại còn là thần tử đặc lực nhất của hắn, ta phải biết đủ vui vẻ, dù sao nữ nhân đó là phi tử danh chính ngôn thuận của hắn mà ta chỉ là người tình, rất có mặt mũi không phải sao? Ta dùng hết hơi sức toàn thân mới có thể không để mình mất mặt tại chỗ, càng không thể nào giữ vững phong độ ưu nhã cùng ăn cơm trưa với hắn. Giờ phút này, ta chỉ muốn về nhà.

Sắc mặt hắn trầm xuống, bước nhanh về phía trước bắt lấy cánh tay của ta lần nữa: “Người quá tùy hứng.” Ta lạnh lùng nhìn hắn: “Ta tùy hứng đó. Giận à? Muốn làm thế nào thì người cứ làm thế đó.” Dứt lời không quay đầu lại vén rèm kiệu lên, vẫn không quên trầm giọng phân phó: “Lập tức trở về phủ.”

Cả đường im lặng không lên tiếng trở về phủ, lên đảo Như Ý, cơm cũng chưa ăn, lại cự hết các thị nữ tiểu tử ở ngoài Hương Tà, một mình vui ở quây rượu uống rượu.

Ta cũng muốn kiên cường, cũng muốn không để ý, trong đầu nghĩ đến các cô nương xuyên qua trong truyện ở Tấn Giang làm sao thành thạo xử lý đến mức một giọt nước mắt cũng không chảy khi tranh cãi, mà ta thì không có bản lĩnh này, cũng biết mình đã bị thương nên chỉ muốn trốn. Sống mơ mơ màng màng hơn nửa buổi chiều, không có tin tức của hắn. Ta phần nọ không dứt, đi chết đi, cái gì thề non hẹn biển, tất cả đều là giả.

Sắc trời bắt đầu tối, trên Hương Tà không có nha hoàn đi lên thắp đèn, đen như mực, càng lộ vẻ bi thương. Cuối cùng Lục Ngạc không nhịn được, không để ý cấm lệnh của ta, xách theo cái hộp thức ăn hai mắt sưng đỏ vọt vào trong phòng, dùng sức đặt cái hộp lên bàn, chạy tới trước mặt quỳ xuống, giọng nói dồn dập: “Chủ tử, hôm nay nô tỳ không sợ chết khuyển một câu, ngài xem tội gì phải thế? Bệ hạ một lòng một dạ, chủ tử cũng không để ở trong lòng, chủ tử lúc trước ngài cũng không phải không biết hậu cung bệ hạ đầy đủ, trong lúc mấu chốt này còn vừa đánh vừa mắng bệ hạ, bệ hạ không so đo đã là hết sức thương người, không nỡ nói nặng, ngài lại làm bệ hạ khó chịu lần nữa, bây giờ còn không ăn không uống, không phải tự làm hại mình sao, không lo lắng cho các nô tài sao?”

Nghe những lời này rồi, chỉ muốn cười lạnh: Đúng vậy, ta chà đạp mình cho ai xem? Hắn rất tốt với ta, người người nhìn ở trong mắt, trước mặt mọi người mặc ta đánh chửi cũng không có câu oán hận, ta còn không biết đủ, còn vọng tưởng độc bá thánh giá, chắc đều khi dễ ta?

Không khỏi cười khở: “Lục Ngạc, người cũng xem thường ta à?” Lục Ngạc vừa nghe, nước mắt liền bị dọa ra, bỏ hai bước tiến lên ôm chân của ta khóc không ra tiếng: “Nô tỳ làm sao xem thường chủ tử? Nô tỳ chỉ đau lòng chủ tử, ngài tốt xấu ăn chút ít, ngài uống rượu làm tổn hại sức khỏe thì tội nô tì biết sao?” Ta đỡ nàng dậy, miễn cưỡng cười nói: “Ta không sao, xem một chút hôm nay ăn món gì?”

Ăn không biết ngon, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Lục Ngạc, vẫn bới một chén cơm đầy, nàng rót cuộc cười rộ lên, hải lòng thu dọn đồ đạc, lại cùng Thanh Thanh thấp sáng chung quanh lên hết, dọn dẹp cả phòng bữa bãi ngăn nắp, bỏ thêm chút than vào cái lò, rồi mới đồng loạt lui xuống.

Nhìn họ làm những việc vặt này đầu vào đây, sự tức giận nghẹn cả buổi chiều của ta rốt cuộc dịu xuống, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo. Tự động thủ cầm lấy ấm thiếc ở trên lò lên hứng nước nấu trà, không hoảng loạn ngồi yên trong phòng khách vừa uống trà vừa chờ Đế Vương đến.

Nghe đồng hồ báo giờ trên tường vang lên chín tiếng thanh thúy, ta xem chừng chàng đã sắp tới, chàng đối đãi ta thật không tệ, đồng hồ báo giờ này là do đại sứ Tây Dương hiến tặng mấy ngày trước, chỉ mới vài hôm, hẳn không nói hai lời đã trực tiếp đưa đến chỗ ta, lúc ấy còn khiến trong triều xôn xao một lần, nhìn chuông lớn nạm vàng khảm ngọc này, xúc động thật lâu. Đang thổn thức, Hoàng Đế Gia Tĩnh rốt cuộc tới trễ.

Vừa vào cửa, thấy ta lạnh lùng nhìn chàng, chàng sững sốt, rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt dịu dàng: “Còn chưa ngủ?” Ta dịu dàng trả lời: “Đang đợi chàng.” Giọng nói hai người đều thong thả, không còn thấy vẻ mặt tức giận như lúc ở ngự hoa viên.

Chàng nhíu mày, dưới sự giúp đỡ của Chu Tam cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng đi tới hôn nhẹ lên mặt ta như chuồn chuồn lướt nước: “Không nổi giận nữa à?” Ta không có kháng cự, chỉ bưng trà đưa tới: “Long Tĩnh vừa mới pha, hai lần nước, cũng không tệ lắm.” Chàng cười cười, nắm tay bưng trà của ta không thả, dùng một tay khác nhận lấy uống một hơi cạn sạch: “Ta không phải tới uống trà . . .” Vừa dứt lời liền chuẩn bị lẩn người tới đây.

Ta tránh thoát sự kiểm chế của chàng, không chậm không nhanh nói: “Chúng ta nói chuyện một lát.”

Chàng vẫn chen vào trên cái giường lớn trải lông chồn của ta, dùng ngón tay phát nhẹ lọn tóc rơi xuống của ta, lòng không yên hỏi: “Ừ, nói chuyện gì.”

Tựa vào lồng ngực bền chắc của chàng, chàng thuận thế ôm ta: “Nói kế hoạch của chàng, nói chàng chuẩn bị dùng số tiền kia thế nào?” Tay chàng căng thẳng, ngay sau đó lại buông lỏng: “Lời này nói thế nào?”

Giọng nói của ta mềm mại: “Chàng thương ta là thật, yêu ta. . . Có lẽ cũng là thật, nhưng 19 sản nghiệp được ban cho, có 15 chỗ ta không hiểu rõ lắm, Kiệt lang nguyện ý giải thích cho ta không?”

Chàng đẩy ta ra mấy tấc, ánh mắt thâm trầm: “Nàng nghĩ biết cái gì ta đều có thể nói cho nàng biết, nhưng nàng không thể hoài nghi tấm lòng của ta dành cho nàng.” Ta cũng không muốn nói nhảm với chàng, ngồi thẳng người lạnh lùng thốt: “Vậy chuyện tranh giành hậu vị là thế nào? Tại sao tiền của chàng lại mang danh nghĩa của ta?”

Mặt của chàng căng thẳng: “Tuyệt Nhi, nàng cho là ta cố ý khiến người ta ngăn trở nàng trở thành hoàng hậu của ta?” Ta lắc đầu một cái: “Bây giờ chàng giữ vững trầm mặc, mặc cho đại thần trong triều nói hết lời, dung túng hậu phi nặng nhẹ với ta, thả ra tiếng gió nói Lưu Hiền phi có năng lực tranh giành hậu vị với ta, cho nên nàng vênh váo tự đắc cười trên đầu ta, lại lấy thân phận Chúa cứu thế xuất hiện, cứu vớt ta trong nước sôi lửa bỏng, cuối cùng đặt ta lên hậu vị, tất cả cũng chỉ vì khiến ta khăng khăng một mực yêu chàng. Hoặc là. . . tất cả cũng chỉ vì chàng yêu ta, Kiệt lang, đáng giá sao?”

Chàng trầm ngâm nhìn lại ta, lộ vẻ xúc động. . . Cùng với thâm tình thật nhiều, thổ dài đưa tay xoa xoa tóc ta: “Nàng cũng đoán được? Ta biết ngay dựa vào sự thông minh của Linh Tuyết, nhất định sẽ nghĩ ra được. Nhưng mà ta lại có thể khẳng định nói cho nàng biết, tất cả đều đáng giá! Linh Tuyết, nàng đáng giá! Ta bảo đảm về sau sẽ không bao giờ xuất hiện chuyện như vậy nữa, đừng tức giận, nàng yêu ta, không phải sao?”

Ta cười một tiếng êm tai, giọng nói kiên trì mà kiên quyết: “Uh, ta yêu chàng, nhưng đây không phải là toàn bộ. Chuyện này bỏ qua, nhưng lần tới xuất hiện trò đùa vụng về này nữa. . . Chàng biết là ta nói

được làm được đó.”

Trong lúc bất chợt thần sắc của chàng buông lỏng xuống, giống như để xuống tất cả trọng trách, nuốt xuống tất cả kiêu ngạo, dùng sức ôm chặt ta, tựa đầu vào vai của ta, thanh âm khàn khàn khẩn thiết: “Ta biết rõ một khi nàng tỉnh táo lại sẽ hiểu ra tất cả, ta chỉ muốn dùng tất cả sủng ái để khiến nàng bỏ qua tất cả, kéo một ngày chính là một ngày, cho đến khi nàng không thể rời bỏ ta nữa.” Tình cảm sâu đậm thế quả thật khiến ta xúc động, vùi vào trong ngực chàng lần nữa, lẩm bẩm: “Ta không có tốt như vậy, chàng xem ta, cảm kỳ thư họa cái gì cũng không biết, sống phóng túng vô tích sự. . .”

Chàng thu hẹp cánh tay, như muốn khảm ta vào trong xương của chàng, khoe miệng lộ vẻ khổ sở, nói rõ ràng từng chữ: “Ngôi vị hoàng đế có được không dễ, người mơ ước nó rất nhiều, từ lúc ta còn rất nhỏ đã cảnh giác, cho đến khi nó thuộc về ta, vẫn không thả lỏng, mỗi ngày chăm lo việc nước, chỉ vì muốn làm danh quân, một ngày không dám lười biếng, dần dà, chỉ biết mình là một Hoàng đế, mà quên niềm vui thú làm người, mỗi khi nhìn thấy một đại thần, liền phải nghĩ đến hắn là trung hay gian, có dị tâm không; sau khi thấy một cung nữ lại phải nghĩ đến người sau lưng nàng ta là ai, cũng chịu họ có lợi hay hại cho chính sự, mọi người nhìn thấy ta đều kính cẩn không dứt, miệng gọi ‘bệ hạ’, Trần Kiệt. . . . Cái tên này đối với ta mà nói, không có ý nghĩa gì, ta chỉ là ‘trẫm’, nhưng việc này không thể trách người khác, đây đều là thứ ta nên được.” Dừng một lát, “Phụ hoàng vì một nữ nhân, công tư bất phân, ta ngoài mặt hết sức chán ghét, nội tâm lại không ngừng hâm mộ. Ta rốt cuộc trở thành một Hoàng đế thành công, nhưng trong lòng luôn có mất mát, ta liền nghĩ, nếu như có một nữ nhân — có thể vào được mắt của ta, mà nàng lại chân thành ái mộ Trần Kiệt, ta nhất định sẽ không bỏ qua, ta muốn làm tốt hơn phụ hoàng, chu toàn hơn cả ngài. Sau đó, ta gặp được nàng. . . .”

Chàng xoa mặt của ta, khẽ dùng sức nâng mặt ta, chớp mũi chà chớp mũi: “Một vật nhỏ thông minh, giáo hoạt, ích kỷ, mâu thuẫn lại bốc đồng, mấy phen tiếp xúc, ta liền biết nàng chính là nữ nhân ta muốn, là nữ nhân mà ta muốn ở chung cả đời. Hôm đó nàng và trưởng hoàng tỷ đứng ở bên hồ, ta cách rất xa đã thấy, khi đó bên hồ rất nhiều người, nhưng bắt mắt nhất, chói lọi nhất là nàng, đến gần mới phát hiện, trên người, trên mặt nàng đen sì sì, cười sáng rõ như ánh mặt trời, giống một con bướm bướm tự do tự tại, màu sắc rực rỡ, xuất hiện trước mắt của ta. . . . Trước kia ta cảm thấy, chỉ cần có thể gặp lại nàng, thỉnh thoảng ở chung trò chuyện, nhìn nàng, trông chừng nàng vui vẻ.” Ta kinh hãi, lời nói phía sau thật nặng nề, ta đột nhiên co rụt lại, chàng ôm thật chặt, không cho ta né tránh, giọng nói êm ái vô cùng, sóng mắt dịu dàng nhìn ta, nói từng chữ từng câu: “Nhưng bây giờ chung đụng đã lâu ta cảm thấy, nàng rất là tốt, mặc kệ cuối cùng như thế nào, ta có thể nào để cho người khác thấy, và lấy được vẻ đẹp chỉ thuộc về ta? Cho nên về sau ta muốn giữ nàng luôn ở cạnh mình, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không! Nếu như nàng muốn bay khỏi, ta. . . . Trẫm thả đánh gãy cánh của nàng, cũng phải giữ nàng ở bên cạnh ta.”

Ta hít một hơi thật sâu, mở to hai mắt nhìn chàng: “Nếu như chàng chán ta thì sao?” Chàng cười, ánh mắt sáng như ngôi sao dịu dàng nhìn chăm chăm ta: “Linh Tuyết, Tuyết Nhi của ta, nàng cho rằng cõi đời này còn có thể tìm ra một người khác như nàng sao?”

Ta nghiêm mặt nói: “Trần Kiệt, chuyện tình cảm có qua có lại, ta cũng cần tự do tuyệt đối, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng, chàng không thể lúc nào cũng cấm cố hành động của ta, nếu không. . . . Cùng lắm thì đến lúc đó cắt đứt quan hệ.”

Ánh mắt của chàng tối lại, hung hăng nói: “Cắt đứt? Chớ hòng mơ tưởng, vật nhỏ tuyệt tình này, thà ngọc đá đều vỡ cũng không để cho ta tốt hơn?” Dừng một lát, vừa tựa như nổi giận vừa tựa như thê: “Biết nàng lợi hại, không ai quản được, cho nên ta dùng sự quan tâm của nàng dành cho hoàng tỷ, Tiểu Lâu, Lục Ngạc Phi Hồng để giữ lại nàng, dù nàng không quan tâm, nhưng nàng hãy nghe cho kỹ, đừng hòng vứt bỏ ta thành tiên, lên trời xuống đất ta đều dây dưa nàng đến cùng.” Uh, ta chính là một người lạnh lùng từ xương, sống thật tốt, vui vẻ tự nhiên sẽ chăm sóc tốt những người quan tâm ta, nhưng chính ta cũng không còn đường đi, tình trạng vạn kiếp bất phục, làm sao còn bận tâm đến họ nữa! Ta đâu có vĩ đại như vậy!

~Thất thần xong mới phát hiện, nam nhân ngồi đối diện đang có vẻ mặt xanh mét chờ đáp án của ta, bắt đầu gật đầu một cái, con rồng này rốt cuộc cũng đề lửa giận xuống.

Thôi, nói nhân quyền với một nam nhân mạnh mẽ làm hoàng đế ở xã hội phong kiến, ta bèn đổi đề tài, thật gặp quý, rõ ràng là thời gian thẩm tra ban đêm, sao lại biến thành thổ lộ chân tình?

“Gia sản đếm không hết của ta lại là thế nào?”

Chàng sững sốt, hiển nhiên còn đang tính toán từ ‘ đếm không hết ’, rồi sau đó cười: “Tuyệt Nhi ngoan cho là chuyện gì xảy ra?” Ta không lộ vẻ gì nói: “Không phải là thế này sao, ngôi vị hoàng đế hiện tại của chàng đã ổn định, nhưng luôn có vài người không phục tùng, tài chánh trong triều vốn phân tán, qua các đời, quốc khố đã trống không, có chuyện gì chàng còn phải mở miệng bảo thần tử dâng tiền, hôm nay được thời cơ, nên không chế mạch máu kinh tế.” Hai mắt chàng lóng lánh mỉm cười kỳ dị, dúm đầu vào tóc ta: “Xem, trẫm thích nhất nữ nhân thông minh lại không lạnh chanh, Linh Tuyết biết rất rõ chuyện gì đang xảy ra, còn phối hợp với trẫm không chê vào đâu được, nàng nghĩ trẫm làm sao buông tha nàng được?”

Ta từ từ nói: “Điều tốt của ta mà chàng thấy thì đếm không hết, nhưng lần này lại thành toàn tiếng xấu hồng nhan họa thủy, yêu phi thiên cổ của ta.” Hai mắt chàng mỉm cười: “Sợ cái gì, ta là hôn quân vạn đời đó, vừa đúng một đời.”

Thấy chàng tỏ vẻ thiên cổ tình thánh, ta buồn cười hỏi: “Ta thật sự tốt thế sao? Đáng giá chàng đối đãi ta như thế?”

Chàng cố chấp gật đầu: “Ta không biết nàng rốt cuộc tốt hay không tốt, tóm lại rất hợp mắt ta.” Thấy ta nhún vai xem thường, chàng lại cười bổ sung: “Chỉ là tính khí hơi nóng tohì6.” Ta hung hăng róc xương lóc thịt chàng một cái.

Chuyện này rốt cuộc dừng lại, để qua một bên, đột nhiên nghĩ đến buổi trưa đập chàng một cước, có lẽ không nhẹ, không khỏi ân cần nói: “Chân chàng còn đau không?” Chàng gật đầu: “Đau.” Ta tức mắng: “Phải, cái mũi treo lên mặt rồi, đây không phải là tự tìm sao?” Chàng chỉ cười không nói lời nào.

Con người đột nhiên chuyển một cái, giống như nghĩ đến chuyện gì thú vị, vui, thấy ta kỳ quái nhìn chàng, chàng lúc này mới lao thao không ngừng: “Tối hôm qua ta triệu Lý Hiền phi hầu ngủ, nhưng lại không muốn đụng nàng, không thể làm gì khác hơn là nói ‘ trẫm và vương phi quá vui, túng dục thường xuyên, cho nên lực bất tòng tâm, ái phi tự mình nghỉ ngơi, lần tới lại nói. ’ nàng mang danh tiếng hầu ngủ vô ích, có lẽ thấy mất mặt, cho nên hôm nay tìm nàng xả giận thôi.”

Mặt ta đỏ lên, thẹn thùng nhìn chàng: “Thật là không có da mặt, cái gì gọi là túng dục thường xuyên?”

Chàng nhất thời cọt nhả, tay cũng không còn quy củ chạy loạn ở trên người ta: “Là còn chưa đủ thường xuyên, sáng nay khiến Tuyệt Nhi uất ức, ta giảm nhiệt cho nàng. . . .”

.

Lại cả đêm chưa chớp mắt.

Sáng sớm, chàng tự đứng dậy mặc quần áo, ta nằm ở mép giường dặn dò: “Hai chuyện. Một, chuyện ta làm hoàng hậu phải trì hoãn một chút, hiện tại ta sống vô cùng tốt.” Chàng đang muốn tỏ thái độ, ta cau mày theo dõi chàng, thấy ta kiên trì, chàng rốt cuộc không còn cách nào, thở dài nói: “Được rồi, chuyển đến Tết sang năm lại nói. Một chuyện khác là gì?” Ta nhất thời lộ vẻ mặt đau khổ suy tư hồi lâu, mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Chàng không thể nhiều lần ‘ lực bất tòng tâm ’, nhưng Trần Kiệt chàng nghe kỹ cho ta, trừ quy định tổ chế cho Hoàng quý phi hầu ngủ, nữ nhân khác nên làm gì thì làm đi, chàng đừng lấy danh tiếng lôi kéo triều thần để trêu chọc họ, nếu không. . . . Nê Bồ Tát cũng tức giận.”

Ánh mắt chàng sáng ngời, cười như hoa nở, lại loạn hôn: “Uh uh uh, biết, tiểu Linh Tuyết của ta không phải là Nê Bồ Tát, là Tiểu Tiên Tử dục hỏa Phượng Hoàng, rất dễ giận, ta không dám trêu.”

Ta lấy gối đầu qua ném tới, chàng đã sớm vọt đến cửa, lớn tiếng cười nói: “Tuyệt Nhi nghỉ ngơi đi, trẫm hạ triều sẽ tới với. . . . Nàng.” Một chữ cuối cùng vừa dứt thì người cũng đã sải bước ngẩng đầu đi đến trên bậc thềm ngọc rồi.

59. Chương 59: Người Tình Ngọt Ngào

Đêm 30 năm Gia Tĩnh thứ bảy, ta bởi vì ‘ thân thể không thoải mái ’ nên không vào cung dự tiệc như thường lệ. Bởi vì trước đó đã nói với Thái hậu, Gia Tĩnh lại tỏ vẻ không thể ép. Hai người này không có ý kiến, những người khác càng không thể nói nhảm. Danh tiếng thánh sủng của ta xem như huyền ảo đến mọi người Đại Hán triều đều biết rồi, nên cũng không để ý mấy điều này nữa.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai hết năm cũ, ta xung đột chính diện với Lý Hiền phi - sủng phi của Hoàng đế, ái nữ của trọng thần ở Ngự Hoa Viên trong hoàng cung, rốt cuộc đã chiến thắng dưới sự cưng chiều bao che của hoàng đế, vì vậy đã trèo lên vị trí tin tức đứng thứ hai về kẻ quyền thế ở kinh thành. Mà tin tức xếp hàng thứ nhất là vung tay với hoàng đế Gia Tĩnh bệ hạ tôn quý nhất Đại Hán triều ở trong Ngự Hoa viên xong vẫn có thể toàn thân rút lui.

Ta cũng không biết tin tức này là từ nơi nào truyền tới trong đoàn Quý tộc, lại từ trong quý tộc truyền tới dân gian. Ban đầu động thủ thì ta cũng có suy nghĩ một chút, nếu như động thủ hành hung vua xong, ta dựa vào tình cảm của vua, chuyện này nhất định sẽ trở thành bụi mù ‘ chưa bao giờ xảy ra ’. Nhưng lần này lại truyền ra cung, ngăn ngụt năm ngày, lại đưa tới một cuộc sóng gió không nhỏ trong triều, rốt cuộc bị Gia Tĩnh lấy thái độ cực kỳ kiên quyết áp chế xuống nên chấm dứt. Cảnh này khiến ta địa vị tình nhân tiểu yêu tinh của ta ở trong suy nghĩ của quý phụ lớn nhỏ tại kinh thành lại tăng lên N cấp bậc, mọi người triển lộ thần thông từ mọi con đường tin tức biết được: ta là nhân tuyển hoàng hậu mà Hoàng đế và Thái hậu định chắc. (chú thích: không hề có đối thủ) Tất cả mọi người giành đến Đoan Kính vương phủ của ta chúc tết thịnh an trước năm mới. Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ của chúng ta hết sức hài lòng hành động thỏa đáng lại hiểu chuyện của những ‘ thần dân ’ của chàng, ngợi khen Công Bộ Thượng Thư Tổng phụ nhân - vị thứ nhất thịnh an ta, nên những ‘ thần phụ ’ khác càng được khích lệ mãnh liệt.

Mà một tờ thánh chỉ vào ngày hai mươi sáu tháng mười hai năm Gia Tĩnh thứ bảy, càng nâng cao ân lễ dành cho ta đến cực điểm. Thánh chỉ này nói một cách thẳng thừng thì chỉ có hai chữ —— “Miễn quỳ”, bên trong (tức vào cung) gặp vua miễn quỳ, gặp Thái hậu miễn quỳ, gặp Hoàng quý phi thì dùng lễ ngang nhau, từ phi trở xuống sung viện trở lên thì được nhận nửa lễ, tài tử trở xuống và mệnh phụ bên ngoài thì được nhận toàn bộ lễ. Bên ngoài (tức ra mắt thần dân Đại Hán triều) bằng thân phận vương phi cấp Thân Vương nhận toàn bộ lễ của thần dân. Tóm lại chỉ một câu nói, ta dưới hai người (Thái hậu, Hoàng đế), trên vạn người. Chức danh tiểu lão bà cao nhất của chàng trước mắt là Triệu Hoàng quý phi —— thì lễ bằng nhau, mấy tiểu lão bà khác còn phải thịnh an hành lễ với ta. Ách, rất có mặt mũi.

Đối mặt nhiều quý phụ quan trường thịnh an, ta dần dần nhức đầu. Đám người này đều hỏi thăm cách ăn mặc, trang điểm của ta, từ đâu vào tiệc, nghỉ ngơi lúc nào, dùng bữa ở điện nào. . . Cùng với mặt mày đưa tình với hoàng đế bệ hạ ở đâu vào đêm 30.

Nếu như mà ta và Hoàng Đế Gia Tĩnh là nhân vật vụng trộm ‘ gian phu dâm phụ ’, ta sẽ rất rộng rãi rất vui mừng đi tham gia cung yến do tiểu lão bà của chàng chủ trì. Nhưng bây giờ không phải, ta yêu chàng, không muốn giả lả, tỏ vẻ cả nhà hòa thuận với mấy tiểu lão bà của chàng trong sự tò mò quan sát của người khác.

Ta ích kỷ, ta biết rõ, chàng cũng biết, cho nên không cần cố ý giả bộ ta không thèm để ý thậm chí thích thú để tới tham gia tiệc đêm 30.

Trường công chúa và Tiểu Lâu đi tham gia cung yến giao thừa rồi, Tiểu Lâu săn sóc để Tinh nhi lại cho ta, muội ấy không muốn Tinh nhi bị mọi người lên giọng chú ý trong hoàn cảnh đó, mà ta cũng đang thiếu người bạn.

Nhưng mà ta lại là một người cô đơn quen. Lại nói ở trong hoàn cảnh này ta chưa chắc là vui vẻ, ta biết rõ làm sao ỉn hết cô đơn, cho nên ta cử hành gia yến vương phủ mừng giao thừa ở phòng khách hậu viện Đoan Kính vương phủ.

Tiệc là tiệc vương phủ, nhưng thức ăn trong tiệc đều do Thái hậu ban thưởng tới, nghe nói giống y như thức ăn ở dạ tiệc trong cung. Thành viên tham gia có: ta, Hàm nhi, Tinh nhi, Oanh di nương, Yến di nương. Ngoài ra mấy đại nha hoàn đắc lực cũng mở một bàn ở kế bên.

Ta thậm chí còn bảo đảm ma ma ở hậu viện mang theo mấy chọn mấy món trong gia yến mà trước kia Lưu trác phi thích ăn đưa đến am ni cô cho nàng.

Ta đã không còn hận nàng, thật ra thì cũng đã suy nghĩ thông suốt, muốn hận cũng phải là nàng hận ta, ta có tình yêu của nam nhân nàng yêu lại không biết trân trọng, ngược lại còn nhào vào lồng ngực của kẻ thù của nam nhân của nàng. Cùng là vợ tội thần, ta thành Đoan Kính vương phi tình nhân của Hoàng đế mà người người thêm thường mẹ còn nhà mẹ nàng thì nhà tan người chết.

Ta cho Triệu Hàm đến am ni cô ở Hoàng Quốc tự quỳ gối dập đầu chúc tết nàng. Nghe đảm ma ma nói, nàng nhìn thấy Triệu Hàm rất vui vẻ, khuyên nó phải bỏ công sức, đừng không vâng lời ‘ đại nương ’, tranh thủ giành tước vị. Triệu Hàm đồng ý hết, cũng trả lời phú quý trời cho, không nên cưỡng cầu.

Đảm ma ma nói ni cô ở am ni cô đều là người không màng chuyện đời, đối xử nàng rất tốt, bởi vì trong am ni cô còn có rất nhiều lão thái tần, Thái phi, thái tần dưới thời tổ tiên đế và tiên đế, lại là am ni cô hoàng gia, các quý phụ ở trong ngoài cuộc sống không quá thú vị, thì mỗi người vẫn được cho nha đầu hầu hạ, đồ dùng đều làm từ gấm, sự khác biệt lớn nhất chỉ là đem trọng tâm cuộc sống từ lục đục đấu đá chuyển hóa thành kiến thức phật lý, mỗi ngày ăn mì kéo và đồ chay thôi.

Đứa nhỏ Triệu Hàm này, cũng thật khéo léo, bình thường rất siêng học. Nay đã có thể cùng Ngụy Tiến vào cung, nhưng nó luôn lấy danh nghĩa ‘ lấy hiếu làm đầu, hầu hạ mẫu phi ’ để ở lại với ta.

Dạ tiệc thì hai người Oanh Yến đều rất cảm động, nước mắt tràn mi. Bởi vì các nàng đã rất nhiều năm không có náo nhiệt như thế, đầu tiên là thời kỳ Dục Phong, họ không có tư cách cùng Vương Gia, vương phi, trác phi ăn bữa tối giao thừa. Sau đó Dục Phong qua đời, ta lại hạ Giang Nam, trong phủ bị Gia Tĩnh xào bừa, họ được Thánh thượng khải dụ, càng thêm cẩn thận hơn.

Nhìn họ vừa vui vẻ vừa cảm động vâng vâng dạ dạ, ta lại thở dài một tiếng ở đáy lòng, sau khi ăn xong lại cùng nói việc nhà, biết các nàng là gia nô ba đời, lại là đường tử muội, hai người bình thường thông minh xinh đẹp, Dục Phong có lòng với họ, cho nên cũng cho đi học biết chữ, trừ tính nô hơi nặng, thật cũng không mất lạnh lợi.

Lại uống thêm mấy ly với họ, nhất thời có ý kiến xông lên đầu.

Đúng lúc muốn tìm茬 chuyện để làm. Ta muốn có sự nghiệp của mình, hoặc là không làm, làm thì phải làm cho lớn, tuổi của trưởng công chúa và Tiểu Lâu, Oanh nhi Yến nhi cũng không lớn, không thể vui trong vòng phú quý chờ cảnh xuân tươi đẹp dần trôi đi được.

Trưởng công chúa có bảo bảo, được đại phò mã ‘ Ngọc Diện Hoàng Lang ’ phong thái tuyệt luân đưa vào cung chứng thật tin mừng, thành chuyện vui trong hoàng thất. Trưởng công chúa và đại phò mã lập gia đình hai mươi năm, 35 tuổi mở mày mở mặt mang bầu lần đầu.

Theo Tiểu Lâu nói, muội ấy không có ra tay, là trưởng công chúa và đại phò mã giấy trắng mực đen ký một tờ hiệp nghị. Tỷ ấy mặc kệ hần nuôi tiểu quan, hần mặc kệ tỷ ấy sanh con. Tỷ ấy giữ gia thế vinh hoa cho hần, hần giữ cho tỷ ấy bình an sinh con.

Phía sau đặc biệt chú thích bởi vì Hoàng thân tướng đắc tội bệ hạ, bệ hạ đã có chứng cứ Hoàng gia tham ô, tỷ ấy ra mặt cầu xin đồng bào huynh đệ của tỷ ấy - Gia Tĩnh bệ hạ dàn xếp ổn thỏa, ngõ nhờ Hoàng đế không tha, tỷ ấy sẽ cầu xin Đoan Kính vương phi —— chính là ta, cùng với Thái hậu ra mặt thuyết phục hoàng đế bệ hạ.

Sau đó trưởng công chúa quả nhiên không có cầu được hoàng đế của tỷ ấy, lại tới tìm ta rồi. Sau đó Gia Tĩnh lại cười mờ ám: trăm biết nếu như trăm không tha, hoàng tỷ nhất định sẽ đi cầu nàng, liền rõ ràng tặng cho nàng một phần nhân tình, Hoàng thân tướng là nguyên lão hai triều, trăm đã cách quan chức của hần, tịch thu phần lớn gia sản của hần, vốn cũng không có ý định nghiên cứu kỹ.

.....

Đêm đã khuya, nếu như mà ta đoán không sai, Gia Tĩnh chắc chắn bỏ lại giang sơn mỹ nhân, tới đây đón giao thừa với ta, ta phải đến Hương Tà chờ chàng.

Thuận tiện nói cho chàng biết, ta muốn gây sự nghiệp —— sự nghiệp từ thiện.

Bởi vì là giao thừa, trong vương phủ từ trên xuống dưới đèn dầu sáng rõ, hiện tại ta rất giàu có, cho nên cũng rất rộng rãi với bọn hạ nhân trong nhà, tiền công đồng loạt tăng 20%, bao tiền lì xì trong lễ mừng năm mới tăng gấp bội, lại truyền lệnh cả phủ cùng vui mừng, nhất thời không khí tân xuân trong phủ càng thêm nồng đậm. Giờ phút này ta đỡ tay Lục Ngạc đi trên đường lớn, phía sau Triệu Hàm dắt Tinh nhi đi theo sát, đám nha đầu ma ma thậm trọng đi theo, cả con đường đều treo đèn lồng đỏ, mỗi cái cách nhau 1 thước, thỉnh thoảng có bọn nha đầu trong viện lớn nhỏ chạy giỡn, nhìn thấy ta ở xa xa đều quy củ cúi người, trong miệng tràn đầy lời hưng phấn: “Vương phi nương nương năm mới vạn phúc!” Ta đã uống chút rượu, kéo chặt áo khoác lông chồn trên người, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, khóe miệng cũng thật tâm thật ý hơi vểnh lên. Phất tay ra hiệu Thanh Thanh phía sau đưa bao tiền lì xì, chúc lời tốt lành xong liền có bao tiền lì xì, nhất thời tiếng chúc mừng càng thêm không ngừng.

Đi tới trong vườn mẫu đơn, Lục Ngạc khéo léo đưa Triệu Hàm và Tinh nhi đến nghỉ ngơi trong chủ viện ở vườn Mẫu Đơn. Ta một thân một mình vui vẻ đi trên thềm ngọc, trong miệng ngâm nga bài chúc mừng phát tài mà mỗi người đều biết ‘mỗi con phố lớn ngõ nhỏ, mỗi người gặp mặt nói câu đầu tiên, chính là chúc mừng chúc mừng. . . ’ xa xa đã nhìn thấy ngọn đèn dầu trong Hương Tạ sáng ngời, cửa chính phòng khách mở rộng, một bóng người quen thuộc đang bồi hồi trong phòng, chợt lắc lắc đầu, nghe tiếng ta hát, liền bước ra ngoài cửa nhìn ta, vẫn không quên khoe khoang hàm răng trắng noãn thẳng hàng với ta, ta không khỏi tăng nhanh bước chân, cuối cùng chạy nước rút vào lồng ngực rộng mở kia. . .

Cái ôm quen thuộc, vẫn thật dịu dàng, thật lưu luyến, làm cho người ta. . . Động lòng. Cảm giác vui ở trong ngực chàng thật tốt, không muốn dời đi. Nhưng chàng lại êm ái đẩy ta ra, ra hiệu ta nhìn bầu trời, ta ngẩng đầu, vừa vặn có bông tuyết rơi xuống mặt ta, ta sợ hãi than: “Tuyết rơi.”

Tuần nhan chậm rãi đến gần, hô hấp nóng bỏng vây chặt ta, rốt cuộc hôn đến ta cảm thán, từ cận đến sâu, dần dần, không khí càng ướt át hơn, từ đầu đến cuối bị thâm tình dịu dàng bao vây, hạnh phúc đến mức hít thở không thông.

“Đing ~ Đing ~ Đing. . .” Từng tiếng chuông mừng năm mới từ Hoàng Quốc tự truyền tới, lạnh lẽo gọi thần trí tứ tán của ta về, bèn rút lại cánh tay đang đặt trên cổ chàng, bị chàng phát hiện, bắt mãi dùng sức ôm ta chặt hơn, hai người dán sát đến cơ hồ không có khe hở, như muốn vẽ ta vào trong xương của chàng, miệng cũng không nhàn rồi, một khắc cũng không chịu buông ta ra, môi bá đạo vẫn cuồn cuộn đã chiếm đoạt ta, càng xâm chiếm mỗi một góc trong khoang miệng ta sâu hơn. . .

Không biết qua bao lâu, bị tiếng chuông kêu gọi, chàng mới lưu luyến không rời buông môi ta ra, nâng đầu của ta nhẹ nhàng đặt trước ngực của chàng, đợi hai người từ trong ý loạn tình mê phục hồi tinh thần lại lần nữa, tiếng chuông cuối cùng thứ 108 cũng vừa vang lên, một tiếng chuông cuối cùng rung động đến tâm can xong thì không còn tiếng gì vang lên sau ba giây nữa, liền biết đã gõ xong rồi, tiếng chuông mới vừa ngừng, bốn phía lại không hẹn mà cùng bắn pháo hoa lên, ánh lửa chiếu bầu trời sáng trưng, ta cả kinh, giống như biết tâm ý của chàng, tất cả tất cả, pháo hoa, ôm hôn trong tuyết, đều là chàng an bài? Ta từ trong ngực chàng ngẩng đầu, không hề sai lệch nhìn vào đôi mắt thâm tình dịu dàng như biển của chàng, nụ hôn tựa như thiên trường địa cửu vừa rồi, khiến cho hai mắt nghiêm khắc đẹp đẽ của chàng lại có vẻ quyến rũ mềm mại mê người, hai người nhìn nhau cười một tiếng, chàng cúi người, chóp mũi chà chóp mũi, nhẹ nhàng cọ xát: “Linh Tuyết, năm mới vui vẻ!” Ta cũng cười, ngẩng đầu nhẹ nhàng ấn lên môi đẹp hơi sưng đỏ: “Kiệt lang, năm mới vui vẻ!”

Hai người tâm ý tương thông, nhất thời không kìm được vui mừng, ôm nhau gấn bó, song song ngẩng đầu nhìn pháo hoa bay đầy trời tuyết, hồi lâu, pháo hoa dần dần tiêu tán sau khi sáng lạn, chàng nghiêng đầu hôn tóc ta, thanh âm dịu dàng mà kiên định: “Ta hi vọng năm nay nàng sẽ luôn nhớ, thời khắc năm mới thay cũ có tuyết rơi, trầm —— nam nhân yêu nàng nhất cõi đời này, đã hôn nàng, bắn pháo hoa vì nàng.” Ta sớm đã không thể khống chế tâm tình phấn khởi của mình, chỉ đành phải không ngừng cười khúc khích ngây ngô, chọc cho ánh mắt của chàng càng dịu dàng thương yêu, ta mặc kệ không để ý hỏi đến cùng: “Năm nay? Vậy sang năm? Năm sau nữa? Ba năm sau nữa? Năm nào đó rất lâu về sau?” Ngón tay chàng chậm rãi dờ lên môi của ta, ngăn cản ta liền thoáng không ngừng, ánh mắt càng dịu dàng, nụ cười càng đậm: “Ngày này sang năm, ta sẽ lại bắn pháo hoa vì nàng, không chỉ chừng này, sau này hàng năm đều thế!” Ta không trả lời nữa, chỉ nhu thuận tựa vào trong ngực chàng, không kiềm được gật đầu.

Giọng nói của chàng càng dịu dàng: “Tuyết càng rơi xuống càng lớn rồi, chúng ta đi vào trong thôi, ngoan!”

Mặt mày ta hớn hở mặc chàng dắt vào phòng của ta.

Mới vừa ngồi vững, hai người đã tự cởi ra áo khoác lông chồn của mình, tựa sát nhau ngồi cạnh lò sưởi đang đốt lửa hừng hực. Ta cười hỏi: “Lửa này là ai thêm?” Chàng thuận miệng nói: “Có lẽ là Chu Tam, hẳn cùng đi theo, bây giờ lại không thấy bóng người nữa.” Nghĩ đến pháo hoa đầy trời, ta kỳ quái hỏi: “Nếu như năm mới mà ta không có ở nhà, thì chàng làm sao?” Chàng tự tin cười cười: “Mặc kệ nàng đang ở đâu, ta đều sẽ tìm được nàng.” Ta tựa vào trong lòng chàng, tiếp tục cầu nhàu: “Vậy nếu ta ở trong phòng không muốn đi ra ngoài?” Chàng rút cuộc không nhịn được bắt lấy tay chân đang làm loạn của ta: “Vậy ta có phải lửa gạt cũng phải khiến nàng ra khỏi phòng.”

.....

Thật đáng tiếc, đêm nay ta không có thời gian nói cho chàng biết kế hoạch từ thiện năm mới của ta, bởi vì. Ặc, bởi vì ta và người tình của ta lại túng dục quá độ nữa, hoàng đế người tình của ta tất nhiên rất tò mò nghiêm túc nghe ta căn kẽ nói đến những chuyện vui đêm không hết mỗi ngày mà không phải ngày ngày cho chàng thêm phiền, nhưng tối nay chàng thà dùng thời gian nghe ta cầu nhàu thậm chí tinh tấn nhân vong (hết tinh người chết) cũng không tiếc chết dưới hoa mẫu đơn, chỉ vì tối nay ta, Ặc, rất phối hợp, có thể nói là rất chủ động, chàng thoải mái ngây người, rạng sáng hai người gần như mệt lả nhưng dục vọng trong mắt nam nhân này vẫn chưa hết, mặc dù đây là một thói quen xấu, nhưng. . . thói quen của chàng, chúng ta thích là tốt rồi!

60. Chương 60: Sự Nghiệp / Tình Yêu

Mùa xuân năm Gia Tĩnh thứ tám ta quả thật rất bận rộn. Tất cả quan to quý phụ đều nóng lòng lấy lòng Đoan Kính vương phi đang được thánh sủng —— ách, có lẽ vương phi này còn có thể vào trong cung cũng không chừng.

Dù sao từ khi truyền ra gian tình của Hoàng đế và vương phi đến bây giờ tình thâm ý nồng, đã bốn năm rồi, theo cách làm người lạnh nhạt của hoàng đế bệ hạ trước kia, hậu cung giai lệ được cưng chiều nhất cũng không vượt qua hai tháng, bây giờ sợ là nghiêm túc rồi.

Trước kia ta đã mang đến nhận thức sai lầm từ thế kỷ 21 —— cho là quý phụ cổ đại hoàn toàn không có chỗ đi, hoặc xem chồng là trời, mọi chuyện khúm núm; hoặc là ý mình tài cao, coi trời bằng vung; hoặc giống như thôn phụ, ra đồng cả ngày. Cộng thêm mình là người xuyên qua, trong lòng tất nhiên nghĩ mình cao, nên kéo ra một cự ly không gần không xa giữa mình và các quý phụ này, dù là ở trước mặt Gia Tĩnh cũng giống như vậy, theo bản năng ỉn là người xuyên qua, chàng không thể đối đãi ta giống nữ nhân bình thường ở Đại Hán triều, sau đó mới biết mình sai lầm rồi, hơn nữa sai vô cùng, hờn ta đã về đại Hán, không phải nữ nhân đại Hán, chẳng lẽ còn muốn mở buổi họp báo riêng như thế kỷ 21 ở đại Hán triều, tuyên bố ta là người xuyên qua độc nhất vô nhị?

Hạ thấp tâm tình, mới phát hiện đám quý phụ này, cũng có rất nhiều nữ nhân cực kỳ đáng yêu. Nữ nhân có thể đến phủ ta thỉnh an, tự nhiên sẽ không có tiểu thiếp thiếp tỳ... Đều là phu nhân hạng nhất, mệnh phụ phòng lớn đường đường chánh chánh xuất thân thế gia.

Nếu đi tới Đại Hán triều, lại có người tình Hoàng đế làm núi dựa, ta không thể mất bản tính, tự nhiên phải làm ra sự nghiệp riêng.

Mùa xuân này không quá vắng lạnh, bởi vì thái độ của ta biến chuyển mập mờ không nguội lạnh như trước, quý phụ đến chúc tết thỉnh an lập tức nhiều hơn, mặc dù vẫn như trước kia —— ách, sai lầm rồi, đây là chỗ mà tất cả nữ nhân đến tập hợp, nhưng ta rút cuộc đã tằm tằm đối mặt, trải qua nhiều ngày quan sát thì ta phát hiện, không phải tất cả nữ nhân đều cam tâm tình nguyện đến thỉnh an cho ta, cũng có một số như ta, chỉ làm chút công phu mặt mũi.

Khó trách Trương Ái Linh từng nói —— nữ nhân cực kỳ vô dụng cũng là nữ nhân lợi hại nhất, hướng chỉ những nữ nhân này đều không phải là nữ nhân vô dụng, ít nhất, có gần nửa bộ phận không phải.

Lạc đề rồi, lạc đề rồi, xin lỗi!

~Mùa xuân này ta quả thật rất thoải mái, ngọt ngào với Gia Tĩnh đến mức chỉ cần nghĩ đến liền muốn bật cười. Nhi tử có, nữ nhi nuôi có, bọn tử muội có, mọi chuyện không thiếu, tự nhiên thích thú mười phần, mùa đông này cũng không còn lạnh như trước.

Chẳng qua bọn tử muội ta tất nhiên không thể vui, bởi vì ta cùng các quý phụ ở chung nói chuyện trời đất, bỏ quên các nàng. Theo như lời của họ, những chuyện này đều không coi là cái gì, cực kỳ làm cho người ta chịu không nổi là — ta cứ nhiên cự tuyệt ý đón ta vào cung của Gia Tĩnh bệ hạ

Họ cho là ý tưởng của ta tệ hết biết rồi. Trưởng công chúa Cẩm Ngọc - mẹ chuẩn mực nói: “Tuy nói muội mới vừa vào cung, nhiều lắm là chỉ có thể lấy được danh hiệu tần hoặc phi, nhưng theo tính tình hoàng đế, không ngoài một năm, muội chắc chắn sẽ thành hoàng hậu.” Nói xong còn thở dài một cái, nói rõ nàng thất vọng với ta vô cùng.

Mẹ tiên tử - Tiểu Lâu nói: “Tỷ tỷ một ngày không có danh phận chính thức, về sau sợ là phải thua thiệt.” Ở phương diện này, trước kia, nàng nếm nhiều đau khổ, cảm khái rất nhiều.

Ta trả lời họ như vậy.

“Vào cung nhiều quy củ.” Họ xem thường.

Ta còn nói, “Là bởi vì không ở chung hoài, nên mới lưu luyến không rời, mỗi đêm nói lời từ biệt. Điều lưu lại một chút cảm giác mới mẻ.” Hai vị tiểu thư muội chỉ trừng mắt, ý bảo ta tiếp tục.

Ta thở dài: “Được rồi, rồi bù, ngáp, không biết nói gì thì ít gặp mặt, phá hư ấn tượng thì hai người bảo thế nào?” Họ không nói thêm gì nữa.

Vì vậy, Đoan Kính vương phi vẫn là Đoan Kính vương phi, há — vẫn là là nữ nhân Gia Tĩnh bệ hạ sủng ái nhất.

15 tháng Giêng năm Gia Tĩnh thứ tám. Hoàng đế bệ hạ chiếu: lệnh hai ngàn cấm vệ quân duy trì trị an Đoan Kính vương phủ.

Hai ngàn cấm vệ quân này chính là hai ngàn người theo ta đến Giang Nam, ban đầu cũng không có gì, hôm nay rõ ràng đưa thân binh của Hoàng đế cho Đoan Kính vương phi ta đây, chính là cho ta hết bọn họ, hoặc là nói, dù ta vào cung hay không, đều đã là phẩm cấp Quý Phi trở lên rồi, tất cả đối chiếu quy củ trong cung, danh tiếng này to lắm.

Trưởng công chúa rút cuộc hỏi một câu như vậy trong hôn lễ của Ngụy Tiến và Phi Hồng: “Có phải nếu hoàng đế cũng có thể dùng tam thư lục lễ giống Ngụy đại nhân cưới muội làm trung cung, muội mới có thể hơn hử đồng ý vào cung?” Về mặt hết sức không hiểu, ta lắc đầu không nói.

Giọng nói của Tiểu Lâu bên cạnh hơi tiếc nuối: “Không biết trong đầu Tuyết tỷ tỷ cả ngày nghĩ cái gì, chỉ lo nhìn trước mắt. . .”

Ta cười giải thích: “Hiện tại ta rất tốt, tại sao còn phải vào cung tranh một ngày dài ngắn với đám hậu phi của hắn?” Họ chỉ là không hiểu. Ta nói tiếp: “Ta bây giờ có nhiều tiền đến mức ngấm quyển sách cũng ôm bụng cười lăn lộn, ta lại có một đứa con trai, cực hài lòng với cuộc sống, không cần nhiều vật chất bổ túc tâm hồn hơn, hưởng chi, cái gì nên có đều có, còn khổ cực luôn cúi vậy làm chi?”

Tiểu Lâu chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tỷ cứ như vậy, thật không có tiếc nuối sao?”

Ta cười: “Cuộc sống làm sao không có tiếc nuối? Tiếc nuối duy nhất là nửa kiếp trước chưa được sung túc, nhưng, thời gian đã qua, cũng không thể tránh được.”

Từ đó họ không nhắc đến chuyện ta tiến cung nữa, cho đến chết già. Được hai tri kỷ thế này, là chuyện may mắn cả đời ta.

Hôn lễ của Phi Hồng hết sức long trọng. Ta và Tiểu Lâu làm trưởng bồi đàn gái tự mình từ Phủ Quốc Công đưa nàng lên kiệu hoa, nàng cũng thành tâm thành ý dập đầu mấy cái với ta và Tiểu Lâu. Ta rất vui mừng, Phi Hồng và ta, tuyệt đối không chỉ một chủ tử và nha hoàn, hoặc là bằng hữu với nhau, khi ta khốn hoặc mê mang nhất nàng đã dùng sự thuần phác thiện lương bồi bạn ta, dùng sự đơn thuần kém cỏi vui vẻ an ủi

ta, toàn tâm ủng hộ và duy trì mọi việc không đúng lý hợp tình mà ta làm, cho dù là ta nói lời đại nghịch bất đạo, họ chỉ khiếp khiếp nghe theo ta, hết sức thân thiết, thật đã làm cho ta toàn tâm toàn ý với hai tỷ muội nàng.

Bởi vì hoàng đế bệ hạ và Đoan Kính vương phi chú ý cùng coi trọng, hôn lễ của Ngụy Tiến và Phi Hồng — sủng thần quan trọng và nữ quan hợp ý chỉ hơi thua hôn lễ của Tín thân vương và vương phi năm đó.

Ngụy Tiến tự nhiên hết sức cảm tạ, ngày thứ ba sau tân hôn là kỳ lại mặt, liền dẫn phu nhân Trương thị Phi Hồng đến trước rèm quận chúa Tiểu Lâu - hiện đảm nhiệm gia chủ Phủ Quốc Công tạ ơn, xong rồi chuyển hướng tới Đoan Kính vương phi tạ ơn ta. Ta chúc phúc bọn họ xong, vẫn giữ một mình Ngụy Tiến lại nhàn nhạt nói một câu: “Chuyện cầu hôn ngày đó, mong rằng Ngụy đại nhân luôn để ở trong lòng.” Ngụy Tiến trịnh trọng dập đầu: “Ấn điển của nương nương dành cho tiện nội, phu thê ta ghi nhớ cả đời, Ngụy mỗ bất tài, tự khắc bạch đầu giai lão, cả đời không rời xa tiện nội, và cả đời cũng sẽ không cưới vợ bé.”

Ta mỉm cười đi ra khỏi màn hình, tự mình đỡ hấn dậy, cũng chân thành nói: “Kể từ hôm nay, Ngụy đại nhân tức là muội phu Linh Tuyết, Phi Hồng phó thác cho đệ rồi.” Phi Hồng nghe tiếng mà vào, cảm tạ không dứt, khóc không thành tiếng.

Hôm nay Phi Hồng đã gả, chuyện của ta và Gia Tĩnh đã ổn thỏa, mùa xuân lại đến, tự nhiên nâng cao tinh thần thực hiện kế hoạch lớn của ta.

Kinh Thành đầu thế kỷ mười chín, quốc thái dân an, có thể được xưng tụng hai chữ phồn hoa, cộng thêm ta cũng chỉ giới hạn trong vương phủ — hoàng cung — Phượng Hoàng Sơn trang — căn cứ quý tộc khác. Thỉnh thoảng xuất cung du ngoạn, cũng chỉ đến chỗ náo nhiệt, tất nhiên không có cách nào xâm nhập tầng dưới chót xã hội quan sát, trong đô thị phồn hoa ở thế kỷ 21, cũng đều có khu dân nghèo tồn tại.

Ta không phải thánh nhân hoặc tiên nữ, không đảm đương nổi nữ thanh thiên vì dân trừ hại hoặc là làm một vương phi trừng trị kẻ ác tuyên dương đều tốt mà mọi người đều biết, tình cảm sâu đậm cỡ đó ta không nhận được. Gia Tĩnh Hoàng Đế chuyển phần lớn tiền tài của hấn đến dưới tên ta, trong lúc nhất thời trở thành đối tượng bị thần dân bách tính Đại Hán triều phỉ báng trong lòng. Dĩ nhiên, danh hồng nhan họa thủy hồ ly tinh của ta khẳng định không thiếu bị người ghim tiêu nhân ngày ngày mắng. Ta cho tới bây giờ đều không phải là người lương thiện gì, thậm chí có thể nói là vô cùng yêu mua danh chuộc tiếng, thử hỏi đám người trẻ tuổi ra đời cuối thế kỷ 20 hội nhập văn hóa phương đông phương tây, có ai không thương tiếc tiếng tăm của mình? Ta chẳng những thương tiếc tiếng tăm của mình, càng yêu tiếc tiền tài của mình, đoán chừng cũng là chịu ảnh hưởng nửa đời trước, sống ngày nghèo khó quen, nên coi trọng tiền tài ngoài định mức. Chỉ là hiện tại nhiều tiền rồi, cũng không thể cả ngày nhìn con số không ngừng tăng trưởng mỗi một ngày mà thờ ơ ơ hờ, cho nên hiện tại ở dưới tình huống có năng lực, vẫn suy nghĩ xem phải giúp những người cần giúp thế nào — mẹ goá con cô nữ nhân và trẻ con.

Ta chưa từng nghĩ tới giúp nam nhân, nam nhân nghèo khổ, mặc kệ thông minh hay không, phần lớn có sự ngu dốt không biết tên, người làm một nữ nhân có tiền có năng lực, không giúp hấn, hấn không sao cả; người giúp hấn, đợi được thời cơ, hấn nhất định phải cản trở người một hớp, nam nhân hận nhất ở dưới nữ nhân, chịu sự giúp đỡ của nữ nhân, đối với bọn họ mà nói là sỉ nhục rất lớn trong đời. Từ xưa đến nay ví dụ nhiều, nhất là nhằm vào những nữ tử thanh lâu lặn lội trong phong trần nửa đời rồi tự cho là gặp được phu quân, chuyện bán bao thịt cho chó còn thiếu loại nào? Chứ đừng nói có nam nhân đặc đạo nào sẽ nhận bà vợ xấu từng đồng cam cộng khổ da đen mặt vàng?

Một đám khinh người, còn không bằng ra đường cái nhặt mấy động vật lưu lạc trở lại nuôi còn vui hơn.

Ta phát giác nữ tử trên đời này đáng thương nhất, nhất là nữ tử không có trượng phu, trượng phu ở bên người thì ăn chơi mọi thứ, không có tiền đồ thì cũng thôi đi, tại bên ngoài bị mặt lạnh về nhà dùng vợ con trút giận, làm cho nữ tử ngày ngày ở nhà cầu nguyện a quỷ biến thành ‘người chết’, chờ trượng phu thật thành người chết rồi, cô nhi quả mẫu còn sót lại càng không sống tốt, không có biện pháp thực tế chính là như vậy, nhất là ở xã hội phong kiến này.

Giặc Oa hung hăng ngang ngược ở vùng duyên hải cũng không phải là chuyện một hai năm, bọn họ hung tàn thành tính, lòng dạ độc ác lại giáo hoạt khác thường, thường phân tán làm việc, chiếm đoạt rồi không cho ai sống, hành động cũng hết sức nhanh chóng, trên biển lại cực kỳ quen thuộc, vì vậy qua mấy năm rồi triều đình cũng không thể trừ hết giặc Oa.

Quân đội triều đình phái ra ở vùng duyên hải cũng có tổn thất, năm ngoải ở Nam Kinh đã từng thấy một gia đình, nam nhân xuất chinh khăng giặc, chết trận tha hương, xác cũng không chở về, mà an táng ngay tại chỗ, nữ nhân cầm phí mai táng ít ỏi, mua cho trượng phu được bộ y quan, tiền còn lại thì bị thúc bá huynh đệ lấy danh nghĩa chăm sóc người cháy đã mất cầm đi, đáng thương nữ nhân kia, tiền không có, nhi tử còn dựa vào chính mình nuôi, chỉ đành phải thức dậy mài đậu mỗi đêm khuya, sáng sớm gánh đậu hũ, sữa đậu nành ra đường lớn tiếng rao hàng, thỉnh thoảng hái một ít hoa trà trong bụi hoa ở chỗ sâu nhất một con hẻm để bán, lúc ở phía sau hẻm nghe được tiếng rao hàng của nữ nhân kia xong, liền kêu Phi Hồng đi mua, nhưng không ngờ có một người lấy phân thấy hẻm sau vắng lạnh, theo đuôi mà vào muốn làm chuyện cầu thả, Phi Hồng chỉ dùng một chiêu liền đánh gục người nọ, sau đó hỏi nàng hận hay không hận, nàng lại nhàn nhạt nói: ta đã quen, chỉ vì đứa bé. . .

61. Chương 61

Lúc ấy đã có ý muốn giúp những người như nàng, nhưng vẫn không thể như nguyên.

Hôm nay thời cơ thỏa đáng, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đủ, tự nhiên phải làm một phen.

Ta hiểu vừa bắt đầu không thể làm quá lớn, ngộ nhờ làm không quen, gây ra đầu voi đuôi chuột thì không tốt. Lại bận rộn một mình nửa tháng, buổi chiều mồng một tháng hai, ta đã ăn cơm trưa xong, cầm phương án xây dựng hội nữ tử đồng minh đã tỉ mỉ viết ra, đặc biệt từ địa đạo chạy đến Càn Thanh cung của Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ hiến vật quý, trong cung chỉ có một vài cung nữ thái giám được lòng vui, thấy ta từ sau núi giả đi ra cư nhiên sắc mặt không thay đổi, chỉ tiến lên cung kính hành lễ, sớm có tiểu thái giám cơ trí chạy nhanh như làn khói ra ngoài tìm quần sự, rồi sau đó mới thấy Chu Nhan sắc mặt vui mừng từ cửa hông đi vào quỳ nói: “Bệ hạ ở Thượng Thư Phòng. Nương nương muốn đến hay không? Các đại thần đều đi rồi.” Ta cười đỡ dậy, hỏi: “Bệ hạ có biết ta tới đây hay không?” Nàng cũng cười lắc đầu: “Nô tỳ xem chừng nương nương muốn cho bệ hạ một sự kinh ngạc, cho nên không nói.” Ta gạt đầu một cái, đi theo nàng tới hậu viện Thượng Thư Phòng.

Nhìn lại Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ của ta, gần đây chàng cũng cực kỳ nhứt đầu, sau khi giặc Oa bị càn quét vào năm Gia Tĩnh thứ ba, từng một lần bốc hơi nhân gian, hôm nay bốn năm qua đi, lại có xu thế góc đầu trở lại, vả lại thủ đoạn chiếm đoạt của giặc Oa đã có cải tiến hơn trước. Chàng mỗi ngày vì thế mà bận đến đêm khuya, vì vậy trong vòng mười ngày có bảy ngày nghỉ ở chỗ ta, ba ngày khác thì ở trong Càn Thanh cung rồi.

Thấy cung nữ thái giám rất nhiều, bèn kêu Chu Nhan phân phó bọn họ rút lui, tự mình từ phía sau đi vào trong phòng. Nơi này chỉ cách phòng ngoài của Thượng Thư Phòng một tấm rèm lông cừu, ta từ trong khe rèm lông cừu nhìn qua, chỉ thấy gương mặt bên tuần lãg khác thường, từ nơi này nhìn, chỉ nhìn được má phải của chàng, chàng cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm một quyển tấu chương, vẻ mặt nghiêm túc, khác xa bộ dáng chơi đùa với ta thường ngày. Không biết sao, có tình cảm với chàng càng sâu, nhìn thấy mặt khác của chàng cũng không cảm thấy bất kỳ xa cách. Lại liên tục quan sát, chỉ thấy chàng lật tới một quyển tấu chương, chân mày hơi thư giãn, cầm lên tiếp theo, chân mày lại nhăn nhúm, không khỏi cười khê một tiếng, liền cảm thấy không đúng, lập tức che miệng, lặng lẽ từ phía sau đi qua. Trong phòng chỉ có một vài cung nữ đứng trong góc, giữa nhà cũng chỉ có hai nô tài đang đứng, mắt thấy càng ngày càng gần, ta đang kỳ quái, Chu Tam bình thường tai thính mắt tinh lại không nhúc nhích, ngay cả ta đến gần đều không giương mắt, cũng được, mặc kệ chàng, muốn gặp hần lúc nào cũng đều có cơ hội, hiện tại mục tiêu của ta là con rồng lớn mặc áo vàng sáng ngời ở đằng kia.

Ba bước. . . Hai bước. . . Một bước, gờ tay lên chụp bả vai rộng rãi kia, tay đang nửa đường lại bị người chặn, còn chưa phản ứng kịp, đã cảm thấy đầu choáng mắt mờ, chờ định thần nhìn lại, đã rơi vào trong lòng ngực của con rồng lớn quen thuộc. Miệng nhếch lên, vẻ nghiêm túc thấy được lúc này đã không còn, chỉ thấy ánh mắt mừng rỡ bởi hồi trên mặt ta, ánh mắt dịu dàng ngàn vạn, ta tan ra trong đó, quá thật sắp hòa tan: “Nhìn, trầm chộp được cái gì?” Ta đang định trả lời, môi của chàng đã bắt lấy ta, hoàn toàn phục tùng trong mềm mại, thâm tình chậm rãi xuyên vào bên trong cơ thể của ta, ta hóa thành một

nhúm bông mềm trong lòng chàng. Đợi hai người đều vội vàng thở hổn hển kéo ra khoảng cách, ta không khỏi quan sát mọi nơi, trong phòng không còn ai cả, Chu Tam cũng không thấy, chỉ có hô hấp của ta và chàng xen lẫn ở trong phòng này. Ta vui mặt bên trong cổ của chàng, nhỏ giọng cười nói: “Sao chàng lại biết ta tới đây?”

Chàng vui mặt ở cổ của ta, giọng điệu trầm thấp rung động. . . . Còn có một chút hấp dẫn: “Bởi vì. . . . mùi thơm của Tuyết Nhi đã sớm truyền tới từ ngoài tấm rèm lông cừu.” Ta không thuận theo chà chà lỗ mũi vào cổ của chàng: “Nói láo. Ta đâu có thoa hương.” Chàng ôm sát ta, bị ta cọ đến cơ hồ rên rỉ lên tiếng: “Là thật, đây nà, chính là mùi thơm này.” Thuận thể cũng dời đầu đến xương quai xanh ta nhẹ nhàng liếm một cái, trời ạ, hết sức nóng bỏng. Liền vội vàng kéo ra cự ly với chàng, lấy bằng kế hoạch ra khoe khoang với chàng.

Chàng nhìn chằm chằm vài chữ to trên bìu mặt, ánh mắt nghi ngờ: “Hội nữ tử đồng minh?”

Đúng, hội nữ tử đồng minh.

Hội nữ tử đồng minh —— danh như ý nghĩa, là cơ cấu hỗ trợ phái nữ. Thông qua ảnh hưởng của xã hội, tụ tập các quý phụ có mặt mũi ở bốn triều, lấy ra tiền tài, tổ chức nhân lực vật lực tới trợ giúp những nữ tử và trẻ em nghèo khó cần giúp đỡ, đầu tiên từ liệt sĩ con mồ côi bắt đầu, dĩ nhiên, đây chỉ là bản cơ cấu đầu tiên. Đợi thời cơ chín muồi, lại khuếch trương phạm vi mục tiêu cơ cấu.

Chàng cầm lên phương án có khuôn có dạng của ta, chỉ nghĩ ta lại gây ra cái trò gian trá gì để tiêu khiển thời gian, ra vẻ nghiêm túc, nhưng kỳ thật chỉ tùy ý lật lật, đợi nhìn đến cuối cùng, lại không lên tiếng xem lại từ đầu, rồi thuận tay đặt nó tới trên bàn, một tay kéo lấy ta, hai mắt chiếu lấp lánh, sáng quắc nhìn ta, kinh ngạc cảm thán: “Đầu óc Tuyết Nhi rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ?” Ta cười: “Trong đầu của ta chỉ chứa mình chàng, chỉ là trong đầu của chàng chứa nhiều thứ quá, cho nên ta cũng không thể làm gì khác hơn là nỗ lực nghĩ thêm.”

Hắn ngạc nhiên nhất thời híp cặp mắt lại, môi khô gợn cũng nhanh chóng giương lên, nâng eo của ta dùng sức siết lại gạn, chiếm đoạt không khí thuộc về ta, hôn thật sâu: “Đừng có dùng lời ngon tiếng ngọt nói sang chuyện khác, nói, tại sao nghĩ ra cái này, sao nàng biết gần đây ta phiền chuyện gì?”

Ta bĩu môi: “Chàng nằm mơ cũng cần rằng nghiêng lợi kêu ‘trong đời trăm nhất định phải đuổi hết bọn giặc Oa các người’, người bên gối như ta làm sao không biết?”

Chàng lẳng lẳng ôm ta, không khỏi thổn thức: “Tuyết Nhi, gả cho trăm làm hoàng hậu thật không tốt sao?”

Ta xem thường, học ngữ điệu kiêu ngạo nhìn thiên hạ: “Ai dám nói Trương Linh Tuyết ta không phải hoàng hậu? Ta là hoàng hậu mà Hoàng đế Thái hậu nhận định, mặc kệ có vào ở Khôn Ninh cung hay không, hoàng hậu trên thực tế chính là ta.”

Chàng cười to, gật đầu liên tục đồng ý, tả ta từ trên đùi chàng xuống ngồi trên ghế rồng, điểm lỗ mũi của ta một cái, cười nói: “Ta rất nhanh sẽ xong, đợi cùng nhau ăn bữa tối.” Quay đầu lại kêu Chu Tam: “Lấy ít điểm tâm đến cho nướng nướng.” Ta nhún nhún vai, quan sát quanh Thượng Thư Phòng, ừ, không khác mấy so với những gì đã xem trong phim cung đình lúc trước, vừa cẩn thận sờ sờ hình rồng phía dưới ghế, suy nghĩ một chút lại buồn cười, sờ xong tự mình quay qua, nằm ở trên đùi chàng, một tay chống lướt qua chàng sờ phần ghế bên chàng.

Chỉ nghe trên đầu truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Tuyết Nhi, nàng chơi vậy, bảo trăm làm sao làm việc?” Ta không hiểu ngắc đầu lên, mặt nghi ngờ, chỉ là nằm trên đùi chàng thôi mà, đâu có gì chứ, thường ngày ở nhà, cũng thường nằm ở trên đùi chàng đọc sách, chàng cũng đâu có gì. Giương mắt lại nhìn thấy hai tròng mắt tinh mịch, mặt ta đỏ lên, ánh mắt chàng như vậy đại biểu ý tứ gì ta làm sao không hiểu? Đây là ám hiệu trước bao nhiêu đêm nồng tình, không khỏi mẫn: “Chàng xử lý tấu chương cũng có thể phân tâm nghĩ đến chuyện đó?” Chàng dè trăn của ta, nhìn đến chỗ ta đang đặt tay, khàn khàn nói: “Tuyết Nhi cảm thấy như thế nào?” Ta đưa mắt nhìn lại, nhất thời vừa xấu hổ vừa vội, thì ra là. . . . Thì ra là tay của ta, đang chống ở. . . . Một vị trí hết sức mập mờ, ta thật sự dằn, thậm chí nó từ từ biến hóa dưới tay ta cũng không phát giác.

Trong lúc nhất thời hai người chỉ sững sờ nhìn nhau, lập tức chà ra tia lửa, rất nhanh bị một tiếng ho khan quen thuộc cắt đứt mà thức tỉnh. Chàng không chút hoang mang đỡ ta ngồi dậy, quay đầu nhàn nhạt hỏi:

“Chu tổng quản còn khỏe chứ?” Chu Tam vội vàng quỳ thưa dạ: “Tạ bệ hạ quan tâm, nô tài rất khỏe, chỉ là điểm tâm bệ hạ phân phó đã đưa tới.” Quả nhiên, phía sau sớm có cung nữ quỳ, khuôn mặt đỏ bừng nâng cái khay. Chàng nhíu nhíu mày: “Biết, đi xuống đi, Chu Tam ở lại.”

Ta cho tới bây giờ đều không phải nữ nhân cổ ra vẻ thẹn thùng, chỉ cần rằng cười. Chàng cười như không cười véo hông ta một cái, lại đưa một cái bánh quế hoa đến bên miệng ta, dịu dàng hỏi: “Vừa rồi Tuyết Nhi đang chuyên tâm nhìn cái gì?” Ta cố gắng nghiêm mặt coi thường một tăng hàm nghĩa chọc người khác trong lời nói của chàng, chỉ cười khê: “Người đời đều muốn ngồi trên cái ghế khảm rồng khảm phượng này, vậy mà lại bị một nữ nhân của ta tùy ý ngồi. . . . Người đời sẽ cười chết.” Chàng cắn miếng bánh ngọt ta đã cắn một cái, lại uống hai hớp trà, ngồi nghiêm chỉnh: “Hừ, người ngu muội trên đời sao mà nhiều, thật cho là ai cũng có thể ngồi sao? Trẫm là chân mệnh thiên tử, trẫm không ngồi vị trí này, tự nhiên có nhi tử của trẫm tới ngồi, những người khác đều là thần dân của trẫm, vĩnh viễn! ~~, giờ phút này chàng lại tỏ ra khí thế quân lâm thiên hạ, khiến ái mộ và nhiệt tình tỏa ra trong lòng ta. Chàng hồi hồn trong trạng thái ngạo nghễ chúng sanh, cúi đầu nhìn ta đang dịu dàng nhìn chàng, khoe miệng nhếch lên tình yêu dịu dàng: “Nhưng trẫm không ngại Tuyết Nhi ngồi ở đây cùng trẫm cúi nhìn chúng sanh.” Dừng một lát, thấy ta không rõ chân tướng, nói tiếp: “Mặc kệ Tuyết Nhi có nguyện ý hay không, thiên hạ này trẫm muốn chia sẻ với nàng.”

Thấy chàng vẫn chỉ thẳng tắp nhìn ta, ta cười cười, để bánh ngọt xuống, dịu dàng nói: “Tốt lắm, chàng còn chưa có hết bận, ta xem ngươi làm chuyện.” Chàng gạt đầu một cái, ta thuận tay cầm lấy một quyển tấu chương đưa cho chàng, chàng mỉm cười nhận lấy, cẩn thận phê duyệt, sau khi làm xong lại nhận lấy một quyển khác từ trong tay ta. . . . Hai người ăn ý làm việc không nói một lời, gần một canh giờ, cuối cùng đã phê xong toàn bộ tấu chương. Lúc này chàng mới nhận lấy trà Chu Tam đưa tới uống hai hớp, cười hỏi: “Tuyết Nhi cảm thấy buồn bực sao?” Ta lắc đầu một cái: “Ra ngoài dạo?” Chàng đứng lên, dắt tay của ta, đi ra từ sau Càn Thanh cung.

Dọc theo đường đi, chàng thở dài thậm thụt, nói: “Tuyết Nhi không biết, người Oa thật sự đáng ghét, giết con dân ta, binh lính trấn thủ lại bị thiếu, cho nên. . . . gần đây Trẫm hết sức nhức đầu”, dừng một lát, lại hả hê nói: “Cũng may Tuyết Nhi nghĩ ra kế hoạch này, về sau có Tuyết Nhi giúp trẫm giải quyết lo âu, trẫm muốn làm cái gì thì làm cái đó.” Ta chỉ cười không nói.

Bữa tối vô cùng vui vẻ, ngự thiện không có khoa trương như trước, chàng biết ta không thích lãng phí, chỉ cho làm mười mấy món hai người thích, nhưng cũng hết sức hùng vĩ. Hai người vừa nói vừa cười ăn uống, Chu Tam ở một bên giúp đỡ, cảm thấy hạnh phúc mà ảm áp.

Bữa tối xong xuôi, chàng chỉ mỉm cười kéo tay của ta không thả. Thấy chàng cười mập mờ, ta cực thẹn, đang muốn đứng dậy về nhà, nhưng chàng lại nhanh chóng đứng dậy ôm eo ta, thanh âm khàn khàn mà hấp dẫn: “Tối nay ở lại đi.” Ta đỏ mặt, tựa đầu vào trong cổ chàng không ra, qua một hồi lâu mới gạt nhẹ hai cái.

Chàng vui vẻ ẵm ta lên, vòng vo ở trong phòng mấy vòng, vui sướng nói: “Đây là lần đầu tiên Tuyết Nhi chủ động tới tìm ta! Tối nay ta phải nỗ lực chút, nếu không Tuyết Nhi sẽ không tới nữa.” Ta lại đỏ bừng cả mặt.

Hai người lại ngồi xuống, thương thảo từng phương án trong Hội nữ tử đồng minh của ta. Hai người nhỏ giọng lúi lo, càng nói càng hoàn thiện, tất cả đều rất thuận lợi, chỉ là một nam nhân nào đó cũng không đổi tính tình háo sắc, chưa nói mấy câu đã động tay động chân, bắt đầu ta còn nghiêm nghị ngăn cản mấy cái, sau đó, chàng càng ngày càng không cách nào có thể nói, ta cũng không còn lực chống đỡ. . . .

.

Trời vừa sáng thì chàng đã sáng khoái tinh thần vào triều, ta lại bị vây ở trên giường, cả người mềm yếu. Chuyện cá nước thân mật, Gia Tĩnh bệ hạ hết sức tinh thông, thể lực càng tốt, hăng hái phía trên cả đêm vui thích mấy bận. Hơn nữa sau khi ở chung với ta, chàng càng ngày càng thích giày vò gian trá, mỗi lần không trêu ghẹo đến ta cầu xin tha thì không dừng tay. Tối hôm qua cũng như thế, cứ theo đà này, lại phải thêm tiền thuốc cho Tiểu Lâu, không ra một tiểu tiểu Tuyết hay tiểu tiểu Kiệt mới là lạ.

Ta cũng không phải là sợ sanh con với chàng, chỉ là điều kiện y khoa ở cổ đại, trừ đi Tiểu Lâu, ta không tin tưởng nhau gì ngự y. Ngộ nhỡ đến lúc có một việc không hay xảy ra, ta nhưng sẽ thua lỗ lớn.

Cuối cùng chờ đến chàng hạ triều, thay xiêm áo rồi lại cọ tới đây giúp ta mặc quần áo, nói cùng đi thỉnh an Thái hậu. Ta và chàng? Suy nghĩ một chút cũng không có gì kỳ, thôi, đã có chuyện như vậy, cần gì tránh né?

Thỉnh an đi.

62. Chương 62: Gạo Hết Gạo Hết, Ngày Mai Tiếp Tục

Ta cũng đưa phương án Hội đồng minh nữ tử cho Thái hậu xem qua một lần, cũng chân thành mời Thái hậu đảm nhiệm cố vấn danh dự cho bản hiệp hội. Cố vấn — mọi người đều biết, người ở thế kỷ 21 gây dựng sự nghiệp, đều thích mời một lãnh đạo có danh dự có địa vị đang tại chức hoặc không tại chức về đảm nhiệm, có ý nghĩa gì cũng ngầm hiểu rồi. Ta mời Thái hậu đảm nhiệm cố vấn là vì cả công và tư, có Thái hậu làm chỗ dựa, hiệp hội này bất luận phát triển hay khuếch trương cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn, hưởng chi mỗi ngày bà ở trong cung đều vô cùng rảnh rỗi, có chuyện vụn vặt phiền bà cũng dễ giết thời gian.

Quả nhiên cảm giác được cần này khiến cho Thái hậu rất hứng thú xem kỹ phương án của ta, lại dùng ánh mắt tinh khiết của nữ nhân để thảo luận những chỗ chưa tốt trong phương án với ta. So với Gia Tĩnh bệ hạ tối qua, ách, nghiên cứu không đứng đắn thì hơn nhiều lắm. Gia Tĩnh bệ hạ vẫn rất nhân nhả nghe ta và Thái hậu hào hứng bưng bưng nói chuyện với nhau, không chút vội vàng. Bởi vì Thái hậu không phải mẹ ruột của chàng, cho nên tình cảm với bà cũng không thâm hậu, nhưng thấy Thái hậu đối đãi ta giống như con ruột, nên mấy năm nay chàng lại thân cận với Thái hậu hơn trước.

Thái hậu thấy Hoàng đế cũng nghiêm túc nghe chúng ta nghiên cứu, càng vui mừng, lại giữ chúng ta ở lại cùng ăn trưa. Thái hậu lại dặn dò ta sau này ngày hội Đồng Minh khai trương, nhất định phải kịp thời nói cho bà biết. Ta hơn hử đồng ý rồi mới cùng Gia Tĩnh bệ hạ đi ra Nhân Thọ cung.

Đi ra Nhân Thọ cung tới chỗ khúc quanh, có một con đường đến Càn Thanh cung của chàng, còn một đường khác là lối ra cung. Đoàn người ngừng lại, một Hoàng đế háo sắc lại bày ra dáng vẻ ‘không có ta chàng sống không nổi’ nhỏ giọng đề nghị ta tối nay ở lại Càn Thanh cung tiếp. Ta hung hăng dùng mắt róc xương lóc thịt chàng, haizzz, thật muốn giữ ta ở trong cung làm đương gia? Hơn nữa, ta trở về Hương Tà ở vương phủ, chàng có ngày nào không cọ tới ở lại đâu, chàng thấy vẻ mặt cự tuyệt của ta, cư nhiên lập tức thay biểu tình uất ức như nằng dẫu nhỏ. Trời ạ, cung nữ thái giám đứng hầu ở một bên đều bị sắc mặt biến đổi của chàng dọa cho sợ đến mức quên cúi đầu. Ta bất đắc dĩ, chỉ đành phải tiến tới dựa vào trong ngực chàng dịu dàng mềm giọng: “Tối nay. . . Ta ở Hương Tà chờ chàng.” Một hoàng đế lão gia lại hôn mạnh lên mặt ta một cái, lúc này mới hài lòng mặc cho Chu Tam an bài xe ngựa đưa ta ra cung.

Mới vừa lên xe ngựa, chàng còn gọi ta lại, ta vén rèm lên cười nhìn chàng. Chàng ngây ngẩn một hồi lâu mới nói: “Phi Hồng đã xuất giá, bên cạnh nàng không có cao thủ thân cận, trăm đưa Nhan nhi cho nàng.” Ta nhìn ánh mắt kiên định lại hơi ưu thương của người đứng hầu bên cạnh, thở dài, cười đồng ý.

Chu Nhan. Nữ, 27 tuổi chẵn. Đường chủ thứ ba của Âm Cung, từ khi bảy tuổi đã dẫn ấu đệ Chu Tú theo thái tử Trần Kiệt lúc ấy gần 12 tuổi đi báii sư tập võ. Mặc dù tư chất bản thân không bằng ấu đệ Chu Tú, nhưng lại chăm chỉ hơn người, sau này ấu đệ lớn lên, đổi tên Chu Tam, trở thành Đại Cung chủ thứ tư của Âm Cung và đảm nhiệm người hầu thân cận của Hoàng đế.

Nghe nói, Chu Tú, tức bạn học Chu Tam, hẳn có thể trở thành hoạn quan lại có tư chất thượng đẳng, tất cả đều là bởi vì bản thân của hắn tàn khuyết sẵn, ách, nói cách khác, hắn. . . Là người trời sanh làm hoạn quan. Mà Cung chủ đời trước huấn luyện bọn họ, đúng lúc cũng là hoạn quan, võ công của ông ta tự nhiên cho hoạn quan tập sẽ tốt hơn, cho nên. . .

Đã ở chung với Kiệt lang bốn năm rồi, cung nhân thân cận cạnh chàng có ai mà ta không quen. Ý tưởng riêng trong lòng Chu Nhan ta làm sao lại không biết? Có lẽ dựa theo khôn khéo tài trí của Hoàng Đế Gia Tĩnh, tự nhiên cũng đã biết, từ nhỏ chơi chung tới lớn, nói không có tình là giả, chàng lại chưa từng đối đãi nàng ta như phi tử hậu cung, biết nàng ấy can đảm, nên vẫn giữ nàng ở bên người, vì vậy mà tuổi thọ của

nàng ấy tăng trưởng ngày từng ngày. Hôm nay chàng có được ta, đã hài lòng, tự nhiên khó xử, chàng và ta ở chung, chưa bao giờ kiêng dè bất luận kẻ nào, hôm nay để nàng ấy ở bên cạnh ta, là vì hoàn toàn cắt đứt ý tưởng của nàng, một hành động lại có nhiều kết quả.

Ách, lạc đề lần nữa.

Được Chu Nhan hộ tống, ta an toàn trở lại vương phủ. Mọi người bên trong phủ rất có ăn ý không để tâm đến việc ta yên tăng từ trong cung trở về. Lục Ngạc giúp ta thay xiêm áo như chuyện đương nhiên, tâm tình ta tốt, phân phó Thanh Thanh đến Phủ Quốc Công thông báo Nam Sở Quận chúa đến phủ trưởng công chúa, lại tự mình mang dẫn Lục Ngạc Chu Nhan, ngồi xe ngựa có cờ hiệu ‘Đoan Kính vương phủ’, say mê cuồng nhiệt đi tới phủ trưởng công chúa.

Xe ngựa của Đoan kính vương phủ là do Gia Tĩnh bộ hạ tự mình hỏi tới, nói như thế nào đây, do bốn con bảo mã màu trắng kéo đi, thiết kế đỉnh chỉ kim tuyến, sườn xe và sàn xe dùng vật liệu tốt nhất Đại Hán triều để làm, ngay cả đèn xe lớn nhỏ trước sau sườn xe, cũng được thợ có tiếng trang bị, chứ đừng nói chỉ đồ án hình rồng trên thân xe, dù là đường cong tùy ý, cũng được chỉnh sửa đúc kết cả ngàn lần, không gì không tỉ mỉ. Còn có hệ thống an ninh, do Tư Mã Duy Nhất ‘vô cùng khéo léo’ tỉ mỉ làm ra, thể hiện đầy đủ lực lượng và vẻ đẹp, chẳng những mỹ quan hào phóng, trình độ bền bỉ của sườn xe, nghe nói có thể ngăn trở bất kỳ cao thủ võ lâm hay là ám khí độc môn từ bất cứ góc độ nào, còn kiêm chức năng phòng cháy không thấm nước, cá nhân ta cho rằng rất là trâu bò, từng muốn dùng lửa để đốt thử, bị Gia Tĩnh bộ hạ bắt ngay hiện trường, sau đó còn bị sửa chữa rất thắm. (bổ sung, thật không phải phẩm bình thường) Tóm lại một câu nói, Gia Tĩnh Vạn Tuế Gia thật cố gắng đẩy vương phi ta đến vị trí hoàng hậu, trừ danh tiếng phong hào, không có chỗ nào không phải theo như quy cách của hoàng hậu.

Xe ngựa đặc biệt này rất tự nhiên trở thành một cảnh đẹp ở kinh thành, cho nên khi xe và người của ta xuất hiện trước cửa lớn phủ trưởng công chúa, chưa dừng lại nửa giây, đã trực tiếp chảy thẳng vào trong viện.

Người mẹ chuẩn mực trưởng công chúa điện hạ rất vui mừng tiếp đãi ta, may nhờ phủ Quốc Công và phủ trưởng công chúa không xa lắm, cho nên ta và trưởng công chúa mới vừa uống nửa chung trà, Nam Sở Quận chúa Tiểu Lâu cô nương đã đến. Dĩ nhiên, cũng kèm theo con gái nuôi của chúng ta —— tiểu bảo bối Tô Tinh.

Thấy vẻ mặt kích động không kiềm chế được của ta, họ biết ta nhất định có trò gian trá rồi, uống trà trên chộc tiểu bảo bối xong, Quận chúa Tiểu Lâu rất thức thời giao Tinh nhi cho Tử Yên, Lục Ngạc, nghiêm túc ngồi xuống nghe ta nhiều chuyện.

Lời dạo đầu của ta: (phối hợp vẻ mặt rất nghiêm túc) bọn tỷ muội, sự nghiệp của chúng ta sẽ lập tức bắt đầu!

Trưởng công chúa và Tiểu Lâu đều là người vô cùng thông minh lanh lợi, cho nên ta cũng không nói nhầm nhiều lắm, chỉ lấy ra hai phần tài liệu, ném cho các nàng tự xem.

Hai người nghiêm túc đọc xong, lại tự mình nói lên mấy nghi vấn, ta ngoan ngoãn đáp lại hết. Ta là phái phát tay trời sinh, nếu như trong cuộc sống tương lai yêu đương chiếm cứ phần lớn thời gian của ta, ta nhất định sẽ ném công việc cho trưởng công chúa và Tiểu Lâu. Cho nên hiện tại giải đáp kiến thức càng tường tận càng tốt.

Ta không phải thần sứ giả vạn năng, gây dựng sự nghiệp thuần túy chỉ là giết thời gian, đều là để cho tỷ tỷ muội muội bên cạnh ta tìm được mục tiêu sống.

Người đời đều biết: nữ nhân rất cuồng dại, nếu nữ nhân không đụng phải chuyện bất đắc dĩ, sẽ không phát triển sự nghiệp. Tuy ta không thể, nhưng phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Ngộ nhờ ngày nào đó chúng ta già rồi, hồng nhan già đi, Gia Tĩnh lại yêu người khác, thì ta phải làm sao? Mọi việc nên giữ lại đường lui ỉn mới tốt.

Trưởng công chúa xem tài liệu xong, lại phản xạ có điều kiện khê vuốt cái bụng đã hơn bốn tháng, ánh mắt từ ái: “Muội muội có ý kiến hay, ta nhất định toàn lực tương trợ, không vì gì khác, chỉ vì tích đức hành thiện cho đứa con sắp ra đời của mình.”

Tiểu Lâu cười: “Có chuyện làm sẽ không cô đơn.”

Nhớ tới lời vẫn muốn hỏi Tiểu Lâu trước kia, hôm nay thừa dịp Tiểu Lâu tự nói ra cái đầu, rốt cuộc hỏi: “Tiểu Lâu, muội có trách chúng ta nhốt muội vào cái lồng vàng này không?”

Tiểu Lâu nghiêm túc nhìn ta một hồi lâu, cuối cùng thở dài nói: “Trên đời giữa người với người, cho dù là bằng hữu quan hệ thân mật nhất, cũng không mấy thích quyết định thay người khác. Một khi giúp người nhưng sự việc lại không phát triển tốt đẹp như suy nghĩ, thì sẽ luôn có oán. Ở tình huống của hai vị tỷ tỷ lúc ởđ, cứu Tiểu Lâu trong nước sôi lửa bỏng, lại chỉ cho ta đường sáng, tất cả đều là tự mình lựa chọn. . . Hơn nữa, giang hồ, đã không thuộc về ta, có lẽ lần các này cũng không thuộc về ta, nhưng ta sẽ hết sức sống tiếp, sống đặc sắc hơn.”

Lời của Tiểu Lâu, khiến ta và trưởng công chúa ủng hộ từ trong đáy lòng.

Hội Đồng Minh, được ba người chúng ta lãnh đạo, chính thức bắt đầu thời kỳ đầu vận hành.

Công việc trước khi hội Đồng Minh Nữ Tử khai trương, hết sức phức tạp. Ta ngày ngày ngâm mình ở trong này. Làm vương phi mấy năm, đã sống quen những ngày đồ đến vờn tay, cơm tới há mồm, chợt có công việc vừa lòng sắp xếp đầy chương trình trong ngày, tự nhiên hết sức để ý, mỗi ngày bảy giờ ta đã rời giường, bảy giờ tối về nhà. Nhiệt tình mười phần lo trong lo ngoài, căn cứ tiêu chuẩn thư mời thế kỷ 21, ta thiết kế (nhưng thật ra là đạo văn) một bộ thư mời đầy đủ, nhìn qua rất tao nhã hào phóng. Chỉ là tên của tất cả người nhận, đều do bốn người Oanh di nương, Tử Yên, Ủy Lam, Lục Ngạc tự tay viết. (Ta đã khảo hạch, trong tất cả nữ quyến, chữ của bốn nàng ấy là đẹp nhất)

Trải qua mấy lần nghiên cứu đã quyết định: hội Đồng Minh nữ tử chính thức khai trương vào ngày mười bốn tháng tư năm Gia Tĩnh thứ tám, cũng là ngày sinh nhật kiếp trước kiếp này của ban phi.

Sinh nhật của người tình Hoàng đế sủng ái nhất, không thể nào không long trọng. Từ đầu tháng ba đã bắt đầu chuẩn bị ngày sinh rồi. Gia Tĩnh bệ hạ vạn năng của chúng ta bận rộn việc nước, nhưng vẫn ôm việc tổ chức sinh nhật vào người. Ta cũng không đi quản chàng khỉ gió, dù thế nào đi nữa chàng cũng có bản lĩnh làm, hơn nữa, chàng không phải còn có cả một đại diện chó săn, ách, là đám thần công trung thành không hai lòng phân ưu thay bệ hạ.

Quả thật, năm ngày sau Hoàng đế hạ chiếu, Gia Tĩnh bệ hạ giao toàn bộ chuyện mua sắm sinh nhật cho Lễ bộ phụ trách, chú thích: tất cả làm theo phẩm cấp Hoàng quý phi trở lên, Đoan Kính vương phi từ mừng mười tháng tư, ở Đoan Kính vương phủ tiếp nhận bách quan châu mừng, cũng ở phía sau vườn hoa thưởng tiệc cho ngoại mệnh phụ có phẩm cấp, tất cả quan viên Đại Hán triều đều do Lễ bộ phái người tiếp đãi.

Câu ‘phẩm cấp Hoàng quý phi trở lên’ của Gia Tĩnh bệ hạ trong chiếu thư, đã tương đối rõ ràng rồi. Cho nên một đoạn thời gian sau đó, đã làm cho Lễ bộ người ngã ngựa đổ.

So với mấy xi căng đàn của hai ta lúc trước, bách quan dân chúng nghe tin tức này đã thấy nhưng không thể trách rồi, vị hoàng hậu chuẩn mực như ta được Gia Tĩnh bệ hạ bao dung, chỉ có cưng chiều hơn, không có cưng chiều nhất.

Đêm mười lăm tháng ba năm Gia Tĩnh thứ tám, nam nhân và nữ nhân tôn quý nhất Đại Hán triều, vốn nên bận rộn nhất lại đang nhàn nhã nhất ngồi ở ban công Hương Tạ trong vương phủ miễn cưỡng một người một ghế dựa nằm uống rượu ngắm trăng.

Âm lịch trung tuần tháng ba, Kinh Thành đã là xuân ý dồi dào. Đa số hoa trước sau đảo Như Ý đều nở ra. Theo gió nam thổi nhẹ, các loại phấn hoa hương thơm từ các góc độ theo gió truyền tới, dính trên xiêm y, trên da, eo và tóc của ta. Người cổ đại đặc biệt tin rằng, thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, tuyệt không dễ dàng cắt bỏ. Ta lại không cho là đúng, chỉ cần dài quá mỏng, ta liền cắt bỏ một chút, cứ thế chỉ dài đến eo.

Lúc rảnh rồi Gia Tĩnh thích nhất loay hoay tạo kiểu tóc cho ta và chàng. Cũng do năm ngoái có một lần, hai người mặc xiêm áo màu vàng cùng kiểu (đổ mồ hôi, bổ sung chút, màu vàng là màu sắc chuyên dùng của chàng, y phục vàng của ta cũng do chàng tặng, ngụ ý. . . . Xin các bạn học tự động tưởng tượng), ta giẫm cột: mặc đồ tình nhân, cư nhiên rất giống phu thê. Gia Tĩnh bệ hạ quần ta bảo giải thích ý nghĩa hai danh từ mới. Về sau, chàng liền si mê thiết kế phục sức. (Chú thích thêm: chỉ hạn chế chàng và ta)

Sau bữa cơm chiều, chàng hào hứng bưng bưng bảo Chu Tam Chu Nhan thay quần áo cho hai ta, lại tự mình chải kiểu tóc này cho ta. Tóc hai người đều cài trâm long phượng cùng kiểu, ngoài ra không còn bất

kỳ trang sức khác, lại mặc gấm vóc màu trắng cùng kiểu. Ta mặc váy trắng thêu đầy long phượng và mây cuộn, chàng mặc thường phục cùng màu, hai người tùy ý nằm nghiêng trên ghế dựa.

63. Chương 63

Gia Tĩnh không còn vẻ uy nghiêm của đế vương như ngày thường, hai mắt nghiêm nghị đang híp lại, khóe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên, thỉnh thoảng nâng ly nhấp nhẹ, xem ra. . . . Hấp dẫn mà ưu nhã. Ta càng thấy kỳ quái hơn, cá nhân tự thấy là mình là cầm tinh con mèo, lúc này Gia Tĩnh bệ hạ còn vui mừng nói ‘Đôi mắt to của Tuyết Nhi còn có thể chiếu ra ánh trăng !’, chớp chớp mắt, y phục hai chúng ta không biết làm từ chất liệu gì, long phượng thêu trên xiêm áo, bình thường ẩn mình, không khác gì với y phục bình thường, nhưng bây giờ ở dưới ánh trăng sáng trong, cứ nhiên có thể thấy rõ long phượng ở trên quần áo đang nóng lòng muốn bay.

Cả Hương Tạ chỉ còn mình Thanh Thanh phục vụ, từ trong ánh mắt tràn đầy cung kính, hâm mộ, cảm thán của muội ấy, có thể tưởng tượng ta và Gia Tĩnh cứ miên cưỡng nằm như vậy, tuyệt đối là một bức tranh xinh đẹp nhất.

Chỉ là. . . Chỉ là, khi Gia Tĩnh ra hiệu Thanh Thanh lui xuống, thì hành động kế tiếp tuyệt đối phá hư phong cảnh. Chỉ thấy chàng cộ tới đây, chen chúc trên một cái ghế với ta: “Tuyết Nhi, mỗi ngày nàng đều rất bận sao?” Ta gật đầu một cái, đè chặt cái tay không mấy quy củ của chàng: “Đúng vậy, người không phải cũng rõ ràng sao?”

Chàng ầm ức rút bàn tay về không quấy rối nữa, nâng hai cánh tay lên tựa đầu vào, nhìn lên bầu trời, ta nhìn đến nước miếng sắp chảy ra, đoán chừng Hoàng đế đẹp trai này, ta nhìn năm mươi năm cũng không chán ghét, đang chuẩn bị cộ lên chấm mút, lại bị một câu nói của chàng làm cho nghẹn lại: “Nàng nói. . . . Trăm thoát nhìn có giống oán phu không?” Ta cơ hồ cười ngất.

Quả rất giống, ta và trưởng công chúa Tiểu Lâu ba người bận rộn cả tháng, ngày ngày đi sớm về trễ, mua thêm thiết bị, lại bảo tham sự Hộ bộ giúp đỡ thống kê con số quân tẩu (vợ lính). Mỗi ngày Gia Tĩnh đều phái người hỏi mấy lần. Trên căn bản đều là ba bữa cơm đã ăn chưa? Có quá mệt mỏi không? Hộ vệ bên cạnh có tận sức không? Bao lâu nữa thì về nhà?

Trước kia chưa làm ra sự nghiệp thì chàng thích tới Hương Tạ dùng cơm, một ngày hai bữa, trên căn bản không hay vắng mặt. Hai người, bảy tám món ăn, vừa ăn vừa nói chuyện lý thú xảy ra trong ngoài cung. Hiện tại mỗi ngày ta đều ăn bên ngoài, chàng cũng đành phải ngày ngày ngự thiện không ngừng.

Còn nữa, mỗi sáng sau khi hạ triều, chàng tương đối rỗi rảnh, bởi vì các đại thần có chuyện, đều là buổi chiều đến Thượng Thư Phòng diện thánh. Trước kia hạ triều xong, chàng sẽ tới đây nói chuyện, đánh cờ với ta một lát. Giả như đêm hôm trước. . . . Khụ, chúng ta loay hoay quá muộn, chàng sẽ ngủ cùng ta đến sáng. Hiện tại, cái gì cũng rối loạn.

Chàng không chỉ phản ánh với ta một lần, chàng hạ triều cứ nhiên không có việc gì để làm, ngày ngày thỉnh an cho Thái hậu, thỉnh thoảng xem bài tập của tiểu hoàng tử và đám công chúa, thậm chí là đến hậu cung dạo một lát, chàng cứ nói: rất nhàm chán.

Hiện tại mỗi ngày từ sau khi hạ triều liền ngâm mình ở Thượng Thư Phòng, chọc cho tất cả thần tử cảm động lại oán trách: bệ hạ thật chăm chỉ, đây là phúc của xã tắc, nhưng bọn vi thần không được trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng như bệ hạ!

Kể từ đó, ban ngày chàng hết bận, hơn bốn giờ chiều sẽ phái người tới hỏi: có muốn cùng ăn bữa tối không? Bởi vì công việc nhiều, ta thường cùng nhau ăn với trưởng công chúa và Tiểu Lâu: năm món một canh, ăn xong uống ly trà tiếp tục công việc, vì thế, chàng cũng học được hên trước.

Bởi vì ban ngày bệ hạ quá dư tình lực, cho nên buổi tối. . . . Tự nhiên sanh long hoạt hổ. Xem xét lại, buổi tối thì ta. . . . lao động quá nhiều, ban ngày tinh thần không tốt, kết quả cuối cùng là thời gian làm

việc kéo dài, thời gian về nhà trở nên muộn hơn, Gia Tĩnh càng oán niệm, cho nên buổi tối lại. . . .

Tuần hoàn ác tính như thế, ta chỉ có thể tận lực ăn nhiều ngủ nhiều, để bổ sung thể lực.

.

Nhìn thấy vẻ mặt khổ não của chàng, ta chỉ cần nở cười to. Khí độ quân vương bình thường không còn, chỉ còn sự ảo não vì đang yêu cuồng nhiệt mà không hôn trộm được cô nương yêu thích.

Chàng nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo của ta, chỉ cong khuỷu tay chống đầu, híp mắt dịu dàng nhìn. Thấy ta nhất thời không có ý định dừng lại, lúc này chàng mới không mẫn không lạt bỏ lại một câu: “Tuyết Nhi đã bao lâu chưa có kinh nguyệt?” Nụ cười của ta bởi vì vấn đề lúng túng thỉnh thoảng xảy ra này mà đột nhiên ngừng lại. Một hồi lâu mới đỏ mặt ấp úng hỏi ngược lại: “Chàng là một nam nhân, hỏi chuyện này làm gì?” Chàng cười hả hê nói: “Trẫm quan tâm nàng!”

Biết chàng sẽ không vô duyên vô cớ hỏi ta vấn đề phái nữ này, mặt ngoài dù không nói ra, trong lòng ta lại đang âm thầm so đo: ta sống an nhàn sung sướng quen, cái đó vẫn luôn rất đúng giờ, mỗi lần đều là khoảng đầu tháng. Lần trước nó thăm ta là lúc nào? Đầu tháng ba? Tháng ba ta luôn bận chuyện của hội Đồng Minh Nữ Tử, nó rất thức thời không tới phiền ta, vậy nó. . . . Chẳng lẽ là. . . . A, đúng rồi, là lần đầu ta từ đường ngầm tới tìm chàng, ngày đó hình như là. . . . Mồng một tháng hai, đúng rồi, chính là mồng một, buổi trưa chúng ta ở vương phủ còn lạy tổ tiên đây. Sau đó buổi tối ta từ hoàng cung trở về thì đi cả đã tới rồi. Mà mồng hai tháng ba đến bây giờ đây. . . . Nửa tháng rồi.

Trời ạ, chẳng lẽ. . . . Nhìn đôi con ngươi đầy nụ cười kia, hai mắt của ta càng mở càng lớn, nhịp tim cũng từ từ gia tốc. Chàng cười lắc lắc đầu, cúi người tới đây dùng môi hôn lên mắt trái của ta. . . . Sau đó là mắt phải: “Bảo bối, đừng trợn mắt nhìn nữa, trợn nữa thì mắt cũng không rơi xuống lỗ mũi và miệng được.”

Ta giương mắt nhìn mặc chàng định đoạt, một hồi lâu, môi lại dờn đến bờ môi ta, nhẹ nhàng cọ, ta đây mới phản ứng được, đẩy chàng ra: “Đại thâm trùng, cách xa ta một chút.” Chàng mắt thẳng băng, như muốn té xuống, thật vất vả mới ổn định thân thể, cũng không nổi giận, chỉ mỉm cười ngồi dậy: “Tuyết Nhi, trẫm chỉ đoán thôi, hướng chi thái y còn chưa bắt mạch xác nhận mà? Hơn nữa, ta nàng lại tình đầu ý hợp, trẫm đang khỏe mạnh, nàng có đứa bé cũng là bình thường.” Cái gì bình thường, nhìn vẻ hả hê kia, rõ ràng là sớm có dự mưu.

Lòng ta loạn như ma, từ rất sớm ta đã nghĩ, nếu như có con với chàng thì phải làm sao? Thường là suy nghĩ tới liền thấy rồi, mà theo tình hình 89% là có đứa nhỏ. Mà ta. . . . Sự nghiệp chưa có, thân phận mập mờ, vậy. . . . chuyện này sao mà được.

Quay đầu nhìn chàng vẫn cười lạnh nhạt thông dong, ta giận dữ: “Tại sao? Chàng không tìm nữ nhân khác của chàng sinh con cho chàng sao?” Chàng thu lại nụ cười, vẻ mặt trịnh trọng: “Trẫm chỉ muốn nàng sanh con cho ta, sinh ra đứa con của hai chúng ta.” Chàng trả lời cũng tạm được. Đột nhiên nghĩ đến: “Sao chàng lại có bộ dáng này, không phải cực vui mà khóc sao?” Lúc này đến phiên chàng sưng sốt, vừa lắc đầu vừa cười, mò lên ôm ta nhẹ nhàng dụ dỗ: “Tuyết Nhi, nếu như nàng nói cho trẫm biết trước, ta nhất định sẽ cực vui mà khóc. Nhưng bảo bối sơ ý của trẫm cư nhiên không tự chú ý, ta chỉ có thể để ý giùm. Hơn nữa. . . . Gần đây trẫm càng cố gắng hơn, nàng không có phát giác sao?” Ta vùi ở trong ngực chàng liếc mắt: làm ơn đi lão huynh, chàng vẫn luôn rất nỗ lực có được hay không?

Không nghe thấy ta nói tiếng nào, chắc hẳn cũng đoán ra vẻ mặt lúc này của ta. Chàng buồn cười một tiếng, tay lại bắt đầu ăn ở xấu. Ta đang buồn bực, không khỏi quát: “Bỏ tay chàng ra, ta không muốn!” Chàng không để ý tới sự kháng nghị của ta, mạnh mẽ ẵm ta lên đi vào trong phòng: “Điều khoản phụ thứ mười hai trong hiệp nghị ở chung: ăn ở hai lòng là sở trường của nàng, hơn nữa lúc phát giận đại đa số thời điểm đều nói láo, không đi chính là đi, không muốn chính là muốn, không tốt là tốt. Trẫm. . . . đều biết.”

“ ”

“Vì cảm kích Tuyết Nhi chịu sanh con cho trẫm, tối nay trẫm nhất định phải khen thưởng nàng chút.” Shit! Nói một cách thẳng thừng chính là chàng chưa thỏa mãn dục vọng, làm gì nói là vì ta đây?

Mặc kệ chàng, dưới thế hôn mãnh liệt, ta từ bị động chuyển thành phối hợp, có chuyện gì ngày mai lại nói.

.

Thật hoài nghi cấu tạo thân thể của nam nhân và nữ nhân có cái gì khác nhau. Thấy rõ sáng sớm chàng sảng khoái tinh thần tự mình mặc quần áo trong vào, lại mặc thêm bộ long bào triều phục, gương mặt gió xuân hả hê, ta lại đau lưng nằm ở trên giường không thể động đậy, cảm giác hết sức khó chịu.

Chàng mặc xong xiêm áo, lại tự rửa mặt trong chậu nước Lục Ngạc đã chuẩn bị, xem, học ta tốt chưa, biết lao động quang vinh nhất, đều không sai bảo cung nhân. Rửa một nửa thì chàng đột nhiên ngừng lại, đi tới trước gương đồng nhìn kỹ một chút, đứng tại chỗ một hồi lâu mới cười mỉa: “Ta nói sao bên tai hơi đau đấy, thì ra tối hôm qua Tuyết Nhi cho trắm đẹp mặt, xem, lỗ tai bị nằng cào ra hai vết thương rồi này.”

Ta cảm thấy vừa xấu hổ vừa buồn cười, thân thể lỏa lồ trở mình bò dậy chân không xuống giường kêu la: “Để cho ta xem.” Vừa dứt lời, bước chân chậm lại, chỉ cảm thấy nhịp tim trở nên cấp tốc, như muốn vọt ra miệng, có cảm giác buồn nôn, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Hoàng Đế Gia Tĩnh ở một bên kêu lên: “Tuyết Nhi. . . . Tuyết Nhi” ừ, nam nhân này, không phải nói quân vương muốn lúc nào cũng chú ý đến hình ảnh sao? Sao âm thanh ‘Tuyết Nhi’ cuối cùng vừa như là găm thét, vừa giống dã thú trọng thương ngã gục đang điên cuồng gào thét?

.

Thần trí dần dần trở lại, cảm thấy đầu óc choáng váng, dạ dày vẫn rất khó chịu, nhịp tim cũng nhanh hơn lúc thường, đây là chuyện gì xảy ra?

Đúng rồi, buổi sáng, chàng rời giường mặc quần áo, chuẩn bị vào triều, sau đó chàng rửa mặt, nói vành tai bị ta quào trầy, cho nên ta rời giường xem vết thương, sau đó. . . không biết nữa.

Giống như. . . . Nửa đời trước của ta ở thế kỷ 21, có tật xấu tuột huyết áp, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tình hình té xỉu khó hiểu, căn cứ triệu chứng xuất hiện của thân thể hiện tại, xem chừng ta hơn phân nửa là té xỉu, nhưng, sao có thể? Sức khỏe ta từ sau khi xuyên qua vẫn tốt vô cùng nha.

Nhắm hai mắt, suy nghĩ lung tung hồi lâu rồi chuẩn bị gọi người, mí mắt vừa động một chút, lại bị mấy tiếng âm ỹ hoảng hốt dồn dập lại vui mừng cắt đứt: “Bệ hạ, nương nương đã tỉnh lại!” “Bệ hạ, nương nương không sao” “Bệ hạ. . . .”

Thật ổn! Mở mắt ra, quả thật thuận lợi thấy chàng ở phía sau đi lên trước, vội vàng ngồi xuống mép giường, ah? Không phải nên vào triều sao?

Đang muốn lên tiếng hỏi, lại bị một gương mặt lo lắng dọa sợ! Ai! Nam nhân này, chàng chưa bao giờ biết sợ hãi vì cái gì, vẻ ung dung cao quý, lạnh lùng cao quý bình thường đã không còn, chỉ có ánh mắt yếu đuối và bờ môi trắng bệch, cho thấy sự hoảng sợ và hoảng loạn của chàng. . . .

Ta ngây người, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Chàng chậm chạp dùng sức nuốt xuống một ngụm nước miếng, tay run rẩy nắm chắc rồi buông ra, rốt cuộc chần chờ xoa mặt của ta, cổ họng khàn khàn: “Tuyết Nhi, nằng vẫn khỏe chứ?” Ta gật đầu một cái, trời, cảm giác mê muội lại tới, chàng đang lo lắng cho ta. . . . Vô cùng lo lắng, có hiểu biết này, ta liền muốn nói đùa mấy câu, để quên việc té xỉu lúc này: “Cho ta xem vết thương của chàng. . . .”

Chàng sững sốt, vẻ mặt căng thẳng nghe nói như thế rốt cuộc thư giãn bớt. Như muốn cười cho ta xem, nỗ lực nửa ngày mới miễn cưỡng nhếch khóe miệng, hai tay có lực rồi cuộc thôi run rẩy, nhẹ nhàng nâng đầu của ta lên, lại nhẹ nhàng kéo ta vào trong ngực, kiên quyết ôm chặt ta: “Tuyết Nhi. . . . Nằng dọa hổng ta. . . .”

Ta cười cười: “Có thật nhiều người đang nhìn, chú ý đến hình ảnh. . . . Ta muốn uống nước.” Mấy câu trước chàng căn bản không thèm để ý, rồi sau đó mới hơi buông ta ra, từ trong tay Lục Ngạc đang có vẻ mặt kinh hoảng nhận lấy ly nước, đỡ ta dậy đưa nước tới miệng ta, miệng lại nhỏ giọng trách cứ: “Vội cái gì, không sao.” Ta đầu choáng mắt hoa, phun ra nước vừa vào miệng.

Biết ta đang giễu cợt vẻ luống cuống lúc trước của chàng, hiểu ý cười một tiếng, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng giúp ta thuận khí. Một hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Còn uống nữa không?” Ta lại uống hai hớp, chàng mới để ly xuống dịu dàng hỏi: “Có còn chỗ nào không thoải mái không? Có muốn tiếp tục nằm hay không?” Ta lắc đầu một cái: “Ta không sao rồi, ngồi đi, nằm cực choáng.” Thật ra thì ta chỉ mạnh miệng

không muốn thừa nhận, ở trong lòng chàng, ta mới cảm thấy an toàn, sẽ không bị cảm giác mê muội đánh bại. Chàng lại sẵn sàng tiếp tục ôm lấy ta ngồi ở trên giường, ta từ trong ngực chàng quan sát trong nhà. Trời ạ, đám thần tử quỳ khắp nửa phòng, nhìn quan phục phần lớn là lão ngự y lão luyện ở Thái Y Viện. Nhìn dáng quỳ rất thấp thỏm lo âu, không dám thở mạnh run run rẩy rẩy của họ, ta cười nói: “Chàng dọa bọn họ sợ.”

64. Chương 64

Sắc mặt chàng khó chịu hỏi: “Các người nói nương nương tỉnh lại sẽ không có chuyện gì?” Một vị thái y quỳ trước nhất vội vàng trả lời: “Bẩm bệ hạ, nương nương không có việc gì rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, ăn ít đồ bổ là đủ.” Bấy giờ chàng mới hừ một tiếng: “Nếu nương nương tỉnh, tất cả các người cúi xuống đi. . . . Trịnh Quốc Thủ người ở lại.” Thái y mới vừa nói chuyện vội vàng dập đầu, mấy thái y khác cũng liên tiếp dập đầu trả lời: “Tạ ân điển của bệ hạ, nương nương bảo trọng phượng thể, bọn thần cáo lui.” Ta ở trong lòng chàng buồn cười.

Gia Tĩnh nhìn ta dần dần có tinh thần, cũng cười một tiếng, thần thái lại sáng láng phản phó: “Vừa rồi tình thế cấp bách, trầm nhất thời khiến các vị ái khanh bị sợ hãi, hôm nay nương nương có hỉ, sức khỏe lại tốt, truyền ý chỉ của trẫm, thưởng tất cả chúng ái khanh trăm lượng bạc, thăng quan một cấp. Sau này các khanh phải xem mạch cho nương nương, đời nương nương bình an sinh con, trẫm còn có trong thưởng.”

Ta sung sôt, thì ra đứa con rôt cuộc ã tới. Mọi người mừng rỡ, liên tiếp tạ ơn: “Tạ ân điển của bộ hạ, nương nương. Nương nương phượng khuyển thiên hạ, phúc trạch vô biên, chắc chắn mẹ tròn con vuông. Bọn thần tự nhiên cúc cung tận tụy.”

Gia Tĩnh mừng rỡ: “Phượng khuyên thiên hạ? Tốt! Thưởng.” Mọi người lại lạy tiếp rồi mới lui, rất cuộc chỉ còn lại mấy người chúng ta.

Ta biết rõ Trịnh Quốc Thủ là Viện Chính Thái Y Viện hai triều, hết sức tinh thông y thuật, càng rất rành phụ khoa. Rất được hậu cung giai lệ của hai Đế Đức Thọ, Gia Tĩnh sùng bái. Nghe nói người này cương trực công chính, lai vô cùng trung quân vì nước, không phải hạng người ninh not.

Lúc này thấy Gia Tĩnh bệ hạ giữ ông ta lại, cũng chỉ quỳ không lên tiếng. Gia Tĩnh ôm ái đặt ta lên gối, dụ dỗ: “Tuýet Nhi là người sắp làm mẹ, nghỉ ngơi cho tốt. Ta và Trịnh thái y nói mấy câu, để Lục Ngạc ở cạnh nàng, một hồi ta sẽ tới.”

Ta níu tay của chàng lại hỏi: “Hôm nay chàng không lên triều sao?”

Chàng lắc đầu một cái: “Hôm nay trầm làm hôn quân một ngày thôi. Sáng mai trầm sẽ hạ chỉ, đại xá thiên hạ.” Ta bĩu môi, buông tay đang nín chàng ra. Chàng không yên lòng, lại bổ sung: “Ta ở ngay bên ngoài, nàng có việc thì cứ kêu Lục Ngạc. Không thoải mái liền gọi người, trầm bảo Trịnh Quốc Thủ chờ đợi ở ngoài suốt ngày hôm nay.” Ta đẩy chàng đang lăm nhả ra, cười nói: “Được rồi, chàng nói xong mau chóng trở về.” Chàng gật đầu một cái, lại cúi người hôn lên trán ta một cái: “Thật vui mừng, trầm sắp được làm phụ thân!” Hừ, chàng đã sớm là cha của mấy đứa bé rồi mà? Cứ như đội bóng đá Trung Quốc được vào World Cup không bằng.

Ta nhắm mắt lại, lúc này chàng mới cười phân phó: “Trình Quốc Thủ đi ra ngoài với trẫm.”

Chàng buông tay, Lục Ngạc một mực bên cạnh im lặng không lên tiếng nước mắt lưng tròng nhích lại gần: “Chủ tử, ngài lại hù dọa nô tỳ rồi.” Ta cười đưa tay vỗ vỗ nàng bày tỏ an ủi: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì, có gì đâu.” Nàng cầm khăn tay lau nước mắt: “Nô tỳ không phải khóc vì buồn, chủ tử có tin vui, nô tỳ thật tâm vui mừng vì chủ tử.” Cũng thế, ta và Gia Tĩnh ở chung cũng lục tục thật là nhiều năm rồi. Bụng vẫn không có động tĩnh, Gia Tĩnh lại không chịu để cho ta ngừa thai, không có đứa bé mới kỳ quái đấy.

Nghe đồng hồ báo giờ trong phòng khách vang lên đường đường, báo hiệu tám giờ, ta thấy kỳ quái hỏi: “Ah, ta đã hôn mê gần ba giờ rồi hả? Sao không thấy người đi vào thăm?” Luc Ngạc cười nói: “Trình Quốc Thử

nói nường nường cần nghỉ ngơi, cho nên bệ hạ hạ chỉ, nói nường nường bệnh rồi, cần nghỉ ngơi, hôm nay không cho phép thăm, tất cả nữ quyến ngày mai trở lại.” Ta gật đầu một cái, đúng rồi, nhân tử bá đạo trong xương nam nhân này lại bộc phát.

Ngẩng đầu chỉ thấy Lục Ngạc nước mắt chưa khô, lại cười cổ quái với ta. Ta mở to hai mắt hỏi chuyện gì xảy ra? Nàng đỏ bừng cả mặt cười: “Chủ tử té xỉu, bệ hạ rất là kinh hoảng, kêu nô tỳ mau vào, đợi nô tỳ và Thanh Thanh còn có tỷ tỷ Chu Nhan xông tới, mới phát hiện chủ tử. . . . Chủ tử người không mặc gì cả, đã té xỉu, bệ hạ ôm chủ tử, vừa vội vừa giận. Nô tỳ cũng gấp vô cùng, không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở giúp chủ tử mặc xiêm áo vào trước. Bệ hạ lại sai bảo thị vệ đi mời bọn thái y ở Thái Y Viện đến đông đủ trong thời gian một ly trà, nếu không tịch thu tài sản giết hết cả nhà. Sau đó. . . . Sau đó bệ hạ lại ngại nhiều người cản trở, không cho phép Thanh Thanh, tỷ tỷ Chu Nhan giúp một tay, chỉ cho nô tỳ làm trợ thủ, giúp chủ tử ngài mặc xong xiêm áo. Chủ tử ngài không biết, lúc ấy bệ hạ giúp ngài mặc quần áo thì tay. . . . Run thật là lợi hại, nói thật, nô tỳ hơn phân nửa là bị bệ hạ hù dọa, thật vất vả mới nhìn xuống không có rơi nước mắt.”

A, thì ra là vậy, nam nhân đáng thương, ta quả thật dọa chàng hỏng. Trong lòng ta vừa cảm động vừa đau lòng, đang chuẩn bị nên đi trấn an con rồng lớn hoảng sợ đó thế nào, chàng đã vén rèm mà vào. Lời của Lục Ngạc, chàng đã nghe được hơn phân nửa, giả vờ cả giận nói: “Thế nào, trẫm không có ở đây một lát, hai chủ tử hai người đang nói xấu trẫm?”

Ta nghiêm nghị lắc đầu: “Không có, chỉ đang nói chuyện cười về chàng.” Mặt Lục Ngạc đỏ bừng, cũng may đi theo ta lâu rồi, biết chàng không giận thật, cũng cúi đầu cười: “Nô tài không dám, chỉ là chủ tử muốn nghe lời nói thật, nô tỳ liền nói thật.”

Chàng cũng mặt mày hớn hở: “Ha ha, Lục Ngạc cũng có tâm, người đối đãi chủ tử người cũng toàn tâm toàn ý, hay trẫm thưởng người thứ gì? Người muốn cái gì?” Ta trêu ghẹo nói: “Ta thấy, đừng tính phần thưởng khác, bệ hạ xem bên cạnh có thanh niên tài tuấn nào, thưởng cho Lục Ngạc làm tướng công đi.”

Lục Ngạc mới đỏ mặt thật, mắng: “Chủ tử khỏe rồi, liền chọc ghẹo nô tỳ, về sau nô tỳ không lo nữa.” Dứt lời xoay người đi ra ngoài. Thần thái tiểu nữ nhi thế này chọc cho ta và Gia Tĩnh cười to. Chàng nháy mắt cười nói với ta: “Xem nàng dạy người khác không trên không dưới thế nào, thật không dễ dàng để như trẫm ở trong mắt.” Ta cũng cười: “Đúng vậy, ở trong mắt nàng ấy, ta là chủ tử, chàng không phải là nam nhân của chủ tử nàng sao, Hoàng đế gì chứ.” Chàng hết sức đồng ý gật đầu. Lại đến gần cởi giày lên giường, nhẹ nhàng ôm ta vào trong ngực, thu lại nụ cười nghiêm nghị nói: “Tuyệt Nhi, Lục Ngạc nói đều là lời thật, không phải chuyện cười. Về sau nàng đừng dọa ta thế nữa, ta sẽ sợ. . . .” Nhìn vẻ mặt vẫn còn sợ hãi của chàng, ta cũng ôm chàng, thâm tình hôn lên môi nàng: “Không có lần tới. . . . Ta yêu chàng!”

Chàng rớt cuộc cười lên: “Ta cũng yêu nàng. . . . Về sau, còn có con của chúng ta.” Suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng hỏi: “Có muốn ngủ thêm lát không? Còn nữa, có muốn Tiểu Lâu tới bắt mạch cho nàng không?” Ta lắc đầu: “Cũng không phải là chuyện gì không được, y thuật của Trịnh Quốc Thủ ta tự nhiên tin tưởng. Đúng rồi, lúc này Trịnh thái y nói gì với chàng?”

Chàng luôn luôn sáng khoáy áp úng nửa ngày, ta liền hiểu là chàng giấu giếm bệnh tình của ta, thúc giục chàng nói thật, chàng luôn miệng nói không có chuyện gì, lại bị ta vặn hỏi, một hồi lâu chàng mới nhắm hai mắt thừa nhận: “Thật ra thì Trịnh thái y không có nói gì, chỉ nói là sức khỏe của nàng vốn rất tốt, chỉ là. . . chỉ là ân ái với trẫm quá mức, chuyện phòng the. . . Uhm, vô cùng nhiều, lại là thời kỳ đầu mang thai, nên. . . nên sức khỏe hơi yếu.”

Ta mở to hai mắt, theo dõi vết đỏ hồng trên mặt chàng, chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ chàng đỏ mặt? Ha ha, nam nhân làm hoàng đế 32 tuổi, lại có thể đỏ mặt vì chuyện này.

Ta nhần nhin ngưng cười: “Cho nên Trịnh thái y nói lúc ta mang thai chàng không thể đụng vào ta à?” Chàng mặt mũi nói: “Cũng không phải, chỉ là phải kiềm chế chút.” bộ dạng hết sức nổi giận.

Hả? Theo tình hình ở chung của chàng và ta hai năm qua, ta thật hoài nghi chàng có sống được qua những ngày không có nữ nhân không. Nhưng. . . Ta hí mắt uy hiếp hỏi: “Cho nên lúc ta mang thai, chàng không thể làm gì khác hơn là trở về hậu cung đi tìm nữ nhân à?” Chàng liền tiếp phủ nhận: “Trước khi trẫm gặp được nàng, triệu kiến hậu cung cũng không thường xuyên, hiện tại. . . . Hiện tại nàng cũng không phải không thể. . . . Chỉ là. . . .” Mặt ta đỏ lên, sau đó liền đổi đề tài: “Ah? Hôm nay sao chàng dễ nói chuyện

thế?” Chàng thở phào nhẹ nhõm, nhìn ta không dây dưa với đề tài kia nữa, liền dùng mặt cọ sát mặt của ta: “Bởi vì. Nàng phải sinh con giúp ta, sinh ra những đứa con của chúng ta.” Trong lòng ta vô cùng vui vẻ, chỉ không biết phải nói gì mới đúng.

“Tuyệt Nhi, nếu đã có con rồi, nàng hãy vào cung với trẫm, làm hoàng hậu của trẫm được không?”

“Ai nha, Kiệt lang, ta đột nhiên nhức đầu, tay đau, chân đau, cổ đau, cổ họng đau, bụng đau. Nơi đó cũng đau, ta ngủ một lát. Nhớ gọi ta dậy ăn trưa nha!” Về mặt ta đau khổ xoay người giả bộ ngủ, không để ý tới cổ bị nam nhân sau lưng tức giận cắn nhẹ. Hừ, có Trịnh Quốc Thủ, tin rằng chàng cũng không dám quấy nhiễu tình dục. . . Ta nhắm một mắt mở một mắt, cứng da đầu không để mắt đến.

.

Nửa tháng sau, Gia Tĩnh bệ hạ sợ ta có bầu không yên, ngày ngày trừ vào triều ra, lúc nào cũng canh giữ ở Đoan Kính vương phủ. Chuyện Đoan Kính vương phi có tin mừng đã truyền khắp tai quý tộc bách quan. Thái hậu nương nương đích thân tới vương phủ quan tâm long mạch, Triệu Hoàng quý phi dẫn đầu chúng giai lệ hậu cung đưa thiệp tới —— vì hậu phi không thể xuất cung. Vĩnh Lạc trưởng công chúa Cẩn Ngọc và Nam Sở Quận chúa Tô Tiểu Lâu dời ngọc giá, dọn từ phủ của mình tới vương phủ ở chung với vương phi, để Quận chúa Tiểu Lâu có y thuật bắt phàm hộ mạch.

Sau khi người khác thông qua việc dứt lốt ột thái y nổi tiếng ở Thái Y Viện, có được tin tức xác thật này. Vương phủ nhất thời đông như trẩy hội, nội ngoại mệnh phủ đến chúc mừng nối liền không dứt, hai mươi lăm tháng ba năm Gia Tĩnh thứ tám, bách quan liên danh thượng tấu, xin hoàng đế bệ hạ đón Đoan Kính vương phi vào cung làm phi, nếu như sinh ra hoàng tử, chúng thần nguyện tôn Đoan Kính vương phi Trương thị Linh Tuyệt làm hậu.

Nghe được tin tức trên, ta than rồi lại than, đoàn người thật có chí. Cảm thán vì trái tim của hoàng đế luôn ở trên người ta, bách quan thậm chí nguyện ý tôn thê tử của nghịch thần như ta làm hậu, ta đáng lẽ nên vui vẻ, nhưng vì sao lại không vui mừng nổi đây?

Biết rõ Thái hậu đối đãi ta cực tốt, chàng đối đãi ta cũng càng thêm tốt, ta lại có tài sản kếch xù ở phía sau làm chỗ dựa, nhưng tại sao vẫn cảm thấy trong lòng rối loạn?

Thời gian qua ta gầy đi, không có khẩu vị ăn uống, phản ứng có thai cực nghiêm trọng, Gia Tĩnh nhìn ở trong mắt, chàng hiểu ta, rất sẵn sàng làm ra một hành động khiến thần tử trong triều rớt vỡ mắt kính.

Gia Tĩnh năm thứ tám ngày mười sáu tháng ba, Gia Tĩnh bệ hạ hạ chỉ thông báo thiên hạ: Đoan Kính vương phi mang long chủng, đại xá thiên hạ. Bởi vì Đoan Kính vương phi là Phượng Hoàng sống lại, nên đưa Đoan Kính vương phủ vào trong phạm vi hoàng cung, tôn Đoan Kính vương phủ làm Trung Cung. Ngày mười tháng tư - ngày sinh của vương phi là ngày hoàng đạo, Đoan Kính vương phi sẽ vào tông miếu bái kiến các vị tiên đế tổ tiên, từ đó lên ngôi hoàng hậu. Tất cả thần dân phải xưng ‘hoàng hậu bệ hạ’.

Lại cải chế nội cung, nội cung sau khi đổi chia làm: Một hoàng hậu bệ hạ, Một Hoàng Quý Phi; bốn phi quý, nhân, thực, đức; sáu tần, ba chiêu nghi, chiêu dung, tu nghi, tu dung, sung nghi, sung dung; chín mỹ nhân, chín tài tử, bảo lâm ngự nữ đều bỏ hết, người hai mươi bốn tuổi trở lên trừ tự nguyện hoặc không có đường ra, thì đều thả ra.

Vốn là bốn năm chọn tài nữ tuyển tú một lần, đổi thành sáu năm chọn một lần, xuất thân không giới hạn.

Đức Phi Lý thị thành Quý Phi, Lý chiêu dung thành Nhân phi, Tống mỹ nhân thành Chiêu Nghi; Tiền tiệp dư Tôn tài tử đều thành chiêu dung; những người khác không thay đổi.

.

Ta ôm chặt Hoàng Đế Gia Tĩnh khóc không thành tiếng, chàng vì ta, không để ý dị nghị của mọi người, lập ta làm hậu, còn sợ trong lòng ta còn kháng cự, mặc ta tiếp tục ở vương phủ. Lại huỷ bỏ hơn phân nửa hậu cung của chàng, chỉ thăng mấy vị phi tần có hoàng tử công chúa, những người khác chàng đều không cần, tất cả tất cả, cũng là vì ta.

Chàng cũng ôm ta nói: “Tuyệt Nhi, có nàng, có con của chúng ta, còn có thiên hạ của trẫm, cái gì trẫm cũng đã có rồi.”

65. Chương 65: Ngoại Truyện 6

Ta tên là Tô Tiểu Lâu, Tô trong thành Cô Tô, Tiểu Lâu trong tiểu lâu nhất dạ thánh xuân vũ[1]. Mặc dù mẹ ta thường nói: ta là Tiểu Lâu trong tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong[2].

Ta vừa là phu nhân của Hộ Quốc Tướng Quân, vừa là Quận chúa vua phong, cho nên không phải Cáo Mệnh phu nhân.

Trước tiên nói một chút về người thân của ta. Tỷ muội ngang hàng với ta có hai người, đều là kết nghĩa kim lan. Tỷ tỷ của ta là hoàng hậu Gia Kính - Trương Linh Tuyết, là nghĩa tỷ, nhưng cũng như ruột, Đường Kim Thánh Thượng Gia Tĩnh bệ hạ và tỷ ấy cầm sắt hòa minh hai mươi năm ân sủng không giảm, từ chữ “Gia” ở phong hiệu cũng có thể thấy rõ. Còn một nghĩa tỷ khác là Vĩnh Lạc trưởng công chúa Cẩn Ngọc. Phò mã Hoàng Ấu Cách của tỷ ấy đã qua đời vào năm Gia Tĩnh thứ mười, phò mã Liễu Vô Yên hiện nay vốn là nhân sĩ vô lâm, uhm, xuất thân không khác ta là mấy, cũng là gia đình hòa thuận, hết sức hạnh phúc.

Bây giờ nói tới con cái của ta. Ta có một nữ nhi tên Tô Tĩnh, là nữ nhi riêng, ta chưa bao giờ hối hận vì đã sinh ra nó, bây giờ nó đã là Duệ vương phi. Quên nói, Duệ vương là trưởng tử của hoàng đế Gia Tĩnh, do Hoàng quý phi sinh ra, Hoàng quý phi vào năm Gia Tĩnh thứ chín đã bị giáng tội nhốt vào lãnh cung, nhưng cậu ta vẫn rất được hoàng đế Gia Tĩnh và hoàng hậu Gia Kính yêu thương.

Con thứ Cát Bình là do ta sinh với Hộ Quốc Tướng Quân Cát Dũng, năm nay 17 tuổi, nó nói: chưa có sự nghiệp, không dám thành gia.

Quên nói rồi, ta và Hộ Quốc Tướng Quân thành thân năm Gia Tĩnh thứ mười một, do bệ hạ tứ hôn, vì thế, ngay lúc đó hoàng hậu bất mãn việc tứ hôn nên đã tranh cãi ầm ĩ một trận với hoàng đế bệ hạ, thậm chí dẫn theo tiểu thái tử năm đó vừa mới 2 tuổi rời nhà trốn đi, xấu hổ! Ngay lúc đó ta, quả thật chỉ gặp Hộ Quốc tướng quân mấy lần, nhưng may là bệ hạ kiên trì tứ hôn. Bởi vì, ta bây giờ, thật rất hạnh phúc, không phải làm bộ.

Tất cả thân phận hiển hách này, đều do trùng hợp, hoàng hậu tỷ tỷ của ta nói: tất cả đều nhờ Bồ Tát chỉ dẫn.

.

Mẹ ta là hậu duệ của hoàng thất Lâu Lan, Lâu Lan Quốc đã bị đưa vào phạm vi Nguyên triều khi Hốt Tất Liệt mở mang bờ cõi. Tổ tiên của ta là công chúa Lâu Lan, bà ngoại nhiều lần trắc trở ở trong chiến loạn đã vào lầm hồng trần Trung Nguyên, trở thành đệ nhất danh kỹ biên quan. Bà ngoại Tần Tổ Y không biết cha đẻ của mẹ ta là ai, sinh ra mẹ ta ở Yên Vũ lâu quan ngoại, lúc ấy Tổng ma ma ở Yên Vũ lâu nói sẽ đặt ẹ ta một cái tên xuất trần thoát tục, bà ngoại cười, tự biết nữ nhi cũng chạy không thoát số phận phong trần, cho nên cố chấp lấy một cái tên rất phong trần — Tần Tiểu Tiểu.

Kiếp sống phong trần của mẹ ta kết thúc khi cha ta phát tài. Quên nói, cha ta tên Tổng Thế Hùng, chính là con riêng của Tổng ma ma ở Yên Vũ lâu. Nơi phong trần chính là nơi vô pháp nhất, nữ tử đáng thương rất nhiều. Cha ta có thể thành Giang Dương Đại Đạo, tất cả đều là vì mẹ ta, lúc ấy mẹ ta là danh đán ở thanh lâu, đã từ Yên Vũ lâu chuyển tới Túy Hồng lâu ở kinh thành làm đầu bài, cha và mẹ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên ở Yên Vũ lâu, hai người trẻ vô tư, trước khi mẹ tới kinh thành đã nói: nếu như cha làm ra thành tựu, mẹ sẽ gả cho ông. Một tiểu tử từ thanh lâu ra ngoài, muốn làm ra thành tựu chỉ có một cách: làm cường đạo. Sau đó cha trở thành hiệp đạo thứ nhất quan ngoại, rồi tới Kinh Thành dẫn mẹ đi, hoàn toàn kết thúc lịch sử và số mạng nhập vào thanh lâu của Lâu Lan chúng ta.

Nhưng. Mặc kệ như thế nào, vô luận mẹ có dung nhan tuyệt thế cỡ nào, vẻ hào hoa phong nhã của bà luôn không qua được xuất thân của bà. Cho nên cha ta phần hận giết một người rồi một người giang hồ xem thường mẹ ta. Từ đó danh tiếng của cha mẹ càng xấu.

Sau khi ta chào đời, luôn là trân bảo trong lòng bàn tay cha mẹ. Mẹ là một nữ tử có tài, mình có một cái tên có khí phong trần vô cùng nặng, lại vẫn muốn đặt cho ta một cái tên vô cùng phong trần — Tô Tiểu

Lâu.

Nhưng và cũng nói rồi, đặt tên Tiểu Lâu, là muốn chúng ta chớ quên chuyện mất nước. Khi còn bé ta chỉ mê đồng ý, trưởng thành mới biết, mất nước, hưng vong của một nước nhỏ biên thùy, là số trời, là số mạng, ta không cách nào chống lại. Năm 8 tuổi, sau khi cha mẹ mất, bọn họ giao ta cho ‘Mạc Bắc Độc Thánh’ - Ông thúc thúc. Ta giữ linh cửu cho cha mẹ 3 năm, rồi sau đó vào Độc Thánh Môn, tất cả mọi người nói ta có tài bẩm sinh, là kỳ tài học y độc. Ông thúc thúc đã cho ta ra ngoài du ngoạn giang hồ từ năm 16 tuổi. Ta cũng không biết mình rất đẹp, nhưng từ ánh mắt tham lam của người giang hồ mà mơ hồ biết được, dung mạo của ta rất là đẹp. Nhưng thân là hậu duệ hoàng thất và đệ tử Độc Thánh môn, nên ta không hề tiếp xúc nhiều với người giang hồ. Hoặc là bình an vô sự, hoặc một lời không hợp liền quyết đấu sinh tử, dĩ nhiên, luôn là ta thắng, nếu không, ta sớm đã không còn trên đời này.

Vậy mà. . . năm . . 18 tuổi, ta gặp gỡ ma chướng trong sinh mệnh của ta — Diệp Song Khê. So với hắc, bất kỳ nam nhân nào ta đã gặp trước kia đều xấu, hắc lịch sự và thông minh hơn họ nhiều. Kể từ ngày ta gặp hắc, hắc liền ngày ngày đi theo ta, nói cho ta biết ta rất xinh đẹp, lại rất thiện lương. Hắc đối xử ta cực tốt, mặc kệ ta mặt lạnh như thế nào, hắc đều lịch sự cười cười: “Tiểu Lâu vẫn còn con nít!” Giả như ngày nào đó tâm tình ta tốt, thỉnh thoảng cũng nói vài lời với hắc, hắc luôn thỏa mãn dịu dàng cười: “Tiểu Lâu, nàng rốt cuộc chịu để ý ta? Nàng hiểu tấm lòng ta dành cho nàng rồi?” Như thế lặp lại hơn một năm, vào lần đầu tiên ta bị thù địch mai phục, hắc liều mạng cứu ta ra ngoài, ta liền quyết định lấy thân báo đáp, dù sao, đó là một nam nhân ưu tú lại rất thâm tình mà? Thời gian ở chung với hắc rất vui vẻ, mỗi ngày hắc đều búi tóc cho ta, thổi tiêu cho ta nghe, hòa với tiếng đàn của ta, mỗi đêm lại còn không ngừng tỏ tình.

Nhưng. . . Tình yêu thâm hậu của ta vẫn không cản nổi bước chân của hắc. Hơn nữa sau khi biết trong bụng ta có đứa bé rồi, hắc còn khổ sở nói cho ta biết: hắc vẫn chưa chuẩn bị làm phụ thân.

Hắc nói: thân phận của hắc và ta cách xa; hắc là hậu nhân của danh môn, mà phụ thân ta là người trong hắc đạo, còn mẫu thân. . . Mẫu thân lại xuất thân thanh lâu.

Xuất thân của ta cũng không phải là lỗi của ta, tại sao? Mẹ ta tuy xuất thân từ thanh lâu, nhưng bà là người hiểu ta yêu ta nhất trên đời, ta không cho hắc vũ nhục mẹ ta. Sau lần cãi nhau đầu tiên, hắc rốt cuộc ra đi không từ giả, rời xa ta!

Ta cơ hồ nổi điên, ta toàn tâm toàn ý đối đãi nhưng tại sao hắc không quan tâm ta? Biết hắc trở về nhà, ta liều mạng, không để ý tôn nghiêm, chạy đến cửa nhà hắc khóc muốn gặp hắc. Ta không thể vào cửa, mẹ của hắc đi ra cửa chính cười nhạo ta: “Diệp phủ chúng ta là danh môn thế gia, tuyệt đối sẽ không ột nữ nhân hạ tiện vào cửa nhà ta. Người đi đi, Khê nhi sẽ không gặp người.”

Ta rơi lệ đầy mặt, nhưng mà ta lại không cam lòng, hắc nhất định là bị ép, hắc là bị hình thức bắt buộc, trước kia hắc không phải luôn miệng nói muốn dẫn ta bỏ trốn sao? Trước kia ta không đồng ý, tự mình thanh cao, hiện tại ta đồng ý rồi, chỉ cần hắc đối đãi ta với con ta thật tốt.

Ta bắt giữ ma ma ra ngoài mua đồ, cầu đến chỗ ở của hắc. Dùng độc gia sư môn đánh ngã thủ vệ phía sau, theo con đường ma ma cho ta biết, đi từng bước một vào viện của hắc, ta rất kích động, sờ sờ đứa nhỏ trong bụng: bảo bảo ngoan, chúng ta sắp có thể gặp lại cha con rồi!

Nhưng. . . mọi thứ ta thấy được khiến ta phát điên. Hắc ở trong phòng của hắc, trên cái giường uyên ương to lớn, đang làm chuyện mỗi đêm trước kia làm với ta cùng với một nữ tử có dung mạo rất đẹp. Hắc rất nghiêm túc, rất kích cuồng, vừa đi động vừa lớn tiếng nói: “Xuyên nhi, làm nương tử của ta được không?” Mà bên giường, còn có hai nha hoàn đang hầu hạ.

Trước kia mỗi đêm, lúc động tình hắc cũng thường nói: Tiểu Lâu, chuyện chúng ta làm, là chuyện thân thánh nhất trên đời, ta không thể cho những người tục tũn kia thấy.

Hôm nay gặp lại, hắc thật là quá quái.

Trong khoảnh khắc xoay người đi, ta hiểu, hắc không phải phụ quân của ta, cho tới bây giờ đều không phải.

.

Ta đợi năm ngày ở Vô Tích, cuối cùng cũng đi, mang đi ký ức cuối cùng. Hắn cưới vợ bé rồi, là một nha hoàn thăng lên, căn cứ người làm của Diệp phủ nghị luận ở trong quán trà, hình như là nữ tử cùng hắn mây mưa ngày đó ta nhìn thấy, lúc này ta mới hoàn toàn hiểu: Diệp phủ có thể có một nha hoàn làm thiếp, lại không cho phép một nữ nhi do nữ tử thanh lâu sinh ra làm dâu.

Ta du dương chung quanh chẳng có mục đích, đứa nhỏ trong bụng đã sắp ba tháng, ta từ Trường Giang xuôi đến Tương Giang. Ngày hôm đó, ta rút cuộc tỉnh táo lại, thì ra ở Đại Hán triều, một nữ nhân có chữa trước khi thành thân, là không sống được, mặc kệ nữ tử này có võ công tốt cỡ nào, không có người thân làm hậu thuẫn, không có tình thân che chở, nàng và đứa bé của nàng vẫn sống không được.

Thôi, con ơi, đây là số mạng của hai mẹ con ta, cứ để hai mẹ con ta cùng vui thân ở Tương Giang đi. Đời sau, mẹ nhất định không làm một nữ nhân mặc người ức hiếp.

.....

Còn thiếu một chút xíu, thật sự chỉ là một chút xíu, thì một nữ nhân đã cứu ta.

Tỷ ấy hỏi: hắn không nhớ người và đứa bé sao?

Ta cảnh giác nhìn chằm chằm tỷ ấy, chẳng lẽ Diệp phủ biết ta tự mang thai đứa bé nhà bọn họ, cho là ta làm mất mặt của bọn họ, muốn tiêu diệt đứa bé của ta khỏi cõi đời? Nhìn kỹ lại thấy không phải. Từ trong ánh mắt của tỷ ấy có thể thấy được, tỷ ấy chưa từng chịu khổ, cho dù có, cũng chỉ là ở xuân nhớ thu. Tỷ ấy ăn mặc cao quý, khí thế bất phàm. Cao quý đoan trang hơn bất kỳ danh môn khuê tú nào ta đã gặp.

Ta nhận ra thị vệ bên cạnh tỷ ấy, là sát thủ nổi danh trên giang hồ —— Ảnh Tử. Nghe nói Ảnh Tử là sát thủ đắt giá nhất trên đời, trước kia ta từng thấy thân hình của hắn một lần lúc giết một kẻ thù, lần đó hắn đang thi hành nhiệm vụ, hắn không xuống tay với ta, ta biết rõ, hắn khinh thường động thủ với một nữ nhân không thấy rõ diện mạo, dù hắn cũng che mặt. Nhìn Ảnh Tử nhắm mắt theo đuôi kính cẩn khác thường đối với tỷ ấy, ta liền hiểu người có thể mời được Ảnh Tử làm hộ vệ, tuyệt đối không phải là người đơn giản, ngoài ra từ hơi thở của nữ nhân này, ta biết tỷ ấy không có võ. Ta hỏi tỷ ấy tại sao phải giúp ta?

Tỷ ấy nói: ta nguyện ý! Người nguyện ý không?

Ta đã cùng đường rồi, ta nguyện ý. Nhìn ánh mắt thành khẩn, thái độ nghiêm túc của tỷ ấy, ta nguyện ý.

—— ta nguyện ý, cho nên ta từ kẻ giang hồ bị người phỉ nhổ đi về phía Quý tộc Hoàng thất.

Sau khi biết được thân phận của tỷ ấy, không phải là không giết mình. Dù sao, thân phận của tỷ ấy quá mức hiển hách. Một nữ cô nhi khiến cử ngũ chí tôn phải động dung, còn là thê tử đại thần, truyền kỳ của tỷ ấy đủ cho bất kỳ nữ tử ngu ngốc nào bàn tán say sưa mấy tháng.

Nhưng khiến ta giết mình không phải là thân phận của tỷ ấy, mà là sự thân thiết hiền hòa của tỷ ấy. Tỷ ấy không có dáng vẻ vương phi, rõ ràng tình cảm thâm hậu của tỷ ấy và hoàng đế đã truyền bá khắp Đại Hán triều, nhưng lại không nhắc tới bệ hạ nửa chữ.

Bằng hữu của tỷ ấy cũng dịu dàng thiện lương như nàng, cả thị nữ của các nàng cũng có giáo dục hơn những đại gia khuê tú trong chốn giang hồ nhiều lắm. Thân phận bằng hữu của tỷ ấy cũng làm ta giết mình, lại là trưởng công chúa Vĩnh Lạc.

Nếu như nói trên người làm người ta hâm mộ nhất trên đời này là Gia Kính vương phi, thì vị thứ hai chính là trưởng công chúa Vĩnh Lạc, chính tỷ ấy đã xinh đẹp vô song, lại còn có một phò mã phong hoa tuyệt đại.

Họ đều xem ta là bằng hữu, tỷ ấy không chút kiêng kỵ kể chuyện cũ đáng thương của ta với trưởng công chúa. Ta rất khó chịu, nhưng tỷ ấy nói: chúng ta là bằng hữu nói đến mà mọi người cũng không thoải mái, vậy người khác nói thì sao?

Nghe lời này, trong lòng ta dễ chịu hơn nhiều, tỷ ấy chưa bao giờ xem thường ta.

Trưởng công chúa đưa nữ quan đến chăm sóc ta, nữ quan đó tên Tử Yên, xem ra nhất định là xuất thân cực tốt, nàng ấy hầu hạ ta, cảm giác giống như nàng trước giờ vẫn là thị nữ của ta, cho tới bây giờ cũng thế.

Ta rất vui vẻ, chỉ không quen biểu đạt ra, nhưng ta thật rất vui mừng vì họ.

Ba mươi năm sau đó, ta vẫn nghĩ như thế.

~[1]Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ là câu thơ thứ 3 trong bài thơ Lâm An xuân vũ sơ tễ (Mưa xuân mới tạnh ở Lâm An) của tác giả Lục Du. Dịch thơ là: Mưa xuân nghe vắng đêm lâu nhỏ - Người dịch: Nguyễn Bích Ngô.

[2]Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong là câu thơ thứ 3 trong bài thơ Ngu mỹ nhân kỳ 1 của Lý Dục. Dịch thơ: Đêm qua gác nhỏ lại đông phong - Người dịch: Nguyễn Chí Viễn.

66. Chương 66: Hoàng Hậu Gia Kính

Mồng một tháng tư, ta đến Quan Âm Tự dâng hương.

Hoàng hậu lên đường, đội hình thật là hùng vĩ. Ta từ chối yêu cầu dùng ngựa liền kiệu thiên tử của Gia Tĩnh, vẫn ngồi trên xe ngựa có dấu hiệu ‘Đoan Kính’ đặc biệt của ta.

Tới cổ đại đã sống quen ngày tôn quý, tất cả phò tướng đều coi là chuyện đương nhiên. Hôm nay vén rèm nhìn lại, mới biết thường ngày ta ra ngoài là nhiều dân tổn tài cỡ nào.

Hai ngàn cấm lâm quân ta nuôi trong phủ và kinh kỳ vệ cùng nhau tiến về Quan Âm Tự khiến con đường chật đến nước chảy không lọt, dân chúng đều phải tránh trong mấy con hẻm xa xa. Ta còn nói sao Kính Thành nhỏ như vậy, tùy tiện đi, một lát thôi đã đến, thì ra mỗi lần đều là thế.

Thấy Tự Miếu ở ngay trước mắt, liền nhẹ giọng phân phó Lục Ngạc bên cạnh: “Người và Chu Nhan đi vào với ta là được, những người khác đều ở bên ngoài chờ đợi, đừng quấy rầy Phật Môn thanh tịnh. Ta thấp nhang thì vẫn để cho những khách khác thấp nhang bình thường, không thể ngăn trở nhiều.”

Đến trước Quan Âm Tự, ta quy củ xuống xe ngựa.

Sớm có phương trượng trụ trong chùa trì dẫn theo hòa thượng tu hành trong chùa ra đón, hành lễ với nhau xong, liền đi thẳng đến đại điện Bảo Hùng.

Đặt hoa tươi và trái cây lên bàn cúng, lạy Quan Âm, Địa Tàng, Văn Thù Bồ Tát xong liền cầm nhang thơm ngát, trình trọng van xin: xin Bồ Tát phù hộ hài nhi trong bụng con bình an ra đời lớn lên khỏe mạnh, phù hộ phu quân con long thể an khang, phù hộ người thân kiếp trước kiếp này của con đều được bình an, phù hộ giang sơn Đại Hán của con quốc thái dân an. Lại thành tâm dập đầu mấy cái, mới đến điện khác quỳ lạy tiếp.

Sau khi đến hết các điện quỳ lạy xong, thì cảm thấy thể lực cạn kiệt, nên vịn tay Lục Ngạc, còn Chu Nhan đã đi thu thập sương phòng để nghỉ ngơi. Cửa sổ sáng sủa, một bàn mấy cái ghế, giường êm, trước cửa sổ quả nhiên có cái bàn nhỏ, trên bàn đặt bình sứ men xanh, mấy cành hoa trong bình vẫn còn tươi, đưa mắt nhìn đi, hết sức lịch sự tao nhã. Ta vốn không phải người đặc biệt xem trọng hoàn cảnh, nên tùy ý ngồi dựa ở trên giường, Chu Nhan lập tức tới nhẹ nhàng đắp vai, cũng thoải mái. Đang nhắm mắt dưỡng thần, Lục Ngạc đã đi vào nhẹ giọng trả lời: “Chủ tử, nô tỳ nhìn thấy tộc lão phu nhân dẫn theo cháu chắt đến dâng hương, lúc này nhìn thấy nô tỳ, biết là chủ tử ở đây, nên muốn đến thỉnh an.”

Ta kinh ngạc, hơn nữa còn xấu hổ: tộc lão phu nhân, ta chỉ là xuyên qua, xuyên qua thì biết cả nhà đã chết hết, sau đó lại tự mình quen bằng hữu, hoàn toàn quên mất cả tộc Trương thị không còn một mống. Cho dù là ở Nam Kinh, cũng chỉ cho đó là biệt viện của Đoan Kính vương phủ, căn bản không xem đó là nhà mẹ khác của mình.

Nghĩ tới đây, càng xấu hổ, liền vội vàng đứng dậy phân phó: “Mau mời.”

Chu Nhan đứng bên cạnh này giờ lâu không lên tiếng chần chờ đề nghị: “Chủ tử, họ không phải người ở phẩm cấp Cáo Mệnh, nếu gặp nhau thế này, sợ là không hợp quy củ. . . .”

Lục Ngạc khó xử nhìn ta, rất dễ nhận thấy nàng cũng biết quy củ này. Ta không kiên nhẫn phát tay: “Đều là mấy người nhà mẹ, nói quy củ cái gì? Truyền tiến vào đi.”

Lục Ngạc lĩnh mệnh đi, Chu Nhan không lên tiếng nữa, chỉ rón rén giúp ta thêm trà, lại phân phó ma ma bên ngoài bưng mấy món điểm tâm mang theo lên.

Không bao lâu, Lục Ngạc đi vào cửa, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, tới đây là thúc lão phu nhân (là vợ của ông chú = bà cô) nhà chúng ta, con dâu thứ hai, và tiểu tôn tử của bà.” Lục Ngạc thật khéo léo, biết ta sau trận lửa lớn kia đã quên sạch hết mọi chuyện (nhưng thật ra là đổi canh không đổi thuốc), đặc biệt nhắc nhở ta.

Tán dương gật đầu một cái: “Truyền.”

Màn cửa được vén lên, Lục Ngạc dẫn đầu, tiểu nha đầu đi phía sau đỡ một vị lão thái thái tinh thần khỏe mạnh, ăn mặc thanh nhã, tóc mai như bạc vào. Nhìn kiểu dáng xiêm áo mặc trên người không mới lắm, nhưng chất vải thì tốt, xem chừng gia cảnh cũng tốt. Lão thái thái thấy ta ngồi ở trên, mặt vui vẻ, cũng không kiêu ngạo không tự ti quỳ xuống: “Trương Vương thị xin thỉnh an vương phi nương nương.” Ta vội vàng kêu Lục Ngạc đỡ dậy, tự mình vịn Chu Nhan, đi tới trước mặt bà cười: “Không dám chịu lễ của lão thái quân.”

“Nương nương nói quá lời. Ngu phụ không có phẩm cấp, được gặp ngọc nhan của nương nương, đã là phúc phận to lớn, tất nhiên không dám quên lễ.” Lão thái thái vẫn giữ cử chỉ đúng mực, tuân thủ quy củ. Lại khê khom người nói cảm tạ Lục Ngạc: “Làm phiền nữ quan đại nhân.” Lục Ngạc hé miệng cười không nói. Thấy bà giữ lễ, lại nói chuyện có lý, ta cũng không tiện nhiều lời, liền cười: “Lão thái quân nói cũng phải, sau quốc lễ Linh Tuyết còn phải hành gia lễ.”

“Ngu phụ sợ hãi.” Gương mặt bà kính cẩn.

Ta trở lại trên giường ngồi xuống: “Mời lão thái quân ngồi.” Bà lại khách khí mấy phen mới nhẹ nhàng ngồi xuống.

Thấy bà dụng tâm coi trọng thân phận tôn ti, ta lại hết sức nhút nhát, vốn muốn kéo sát quan hệ với người trong tộc Trương thị, lại sợ lời nói quá mức cần rõ, từ khi xuyên qua chưa bao giờ cùng gặp lão thái thái tuân theo quy củ này, nhất thời cũng không biết mở đầu như thế nào, liền cười nói: “Sức khỏe lão thái quân tốt không? Mọi người trong phủ đều bình an?”

Bà vội nghiêm nghị đáp: “Phiền vương phi nhớ thương, trong nhà đều tốt, ngu phụ có hai nhi tử không tranh giành, năm tôn tử, bình thường đều tốt, chỉ là không quá tốt.”

Lại không có đề tài. Lão phu nhân này quy củ quá mức, ta không hỏi, bà cũng không nói, hiện nay ta lại không có gì hỏi, thấy sắp té ngắt rồi, nên đành đưa mắt nhìn Lục Ngạc. Lục Ngạc hiểu ý, cúi người thi lễ cười xin phép: “Chủ tử, nhị thiếu phu nhân con dâu của lão phu nhân dẫn theo tiểu công tử đang chờ bên ngoài, chủ tử có muốn truyền tới nói mấy lời không?”

Ta gật đầu cười nói: “Được.”

“Không dám làm phiền ngọc nhan của nương nương.” Lão thái thái liền vội vàng đứng lên cáo lỗi.

Ta an ủi lắc đầu một cái với bà: “Không sao.”

Nghe đối thoại của chúng ta, ma ma chờ đợi bên ngoài vội vàng vén rèm, Lục Ngạc đi ra ngoài, nhỏ giọng nói chuyện với người trên hành lang xong, rất nhanh lại đi vào.

Nhị phu nhân này khoảng bốn mươi tuổi, Liễu Diệp Mi, mắt xếch, áo tơ màu hồng, váy hoa hồng. Không biết sao, vừa nhìn thấy nàng, ta liền liên tưởng đến Phượng tỷ trong Cổ phủ[1]. Phía sau có một đứa trẻ cỡ ba bốn tuổi đi theo, tuy là cuối mùa xuân, lại ăn mặc rất là ấm áp, áo rộng nách nhỏ màu đỏ càng nổi bật lên đáng về môi hồng răng trắng, có một đôi mắt xếch di truyền từ mẫu thân, ẩn có tướng đào hoa, không cần ta đoán, hai mươi năm sau bảo đảm lại là một họa thủy.

Đang tính toán, Nhị phu nhân đã vội mang dẫn nhi tử quỳ xuống: “Dân phụ Trương Diêu thị dẫn theo nhi tử Trọng Vân đến bái kiến nương nương.” Sai người dọn chỗ, Nhị phu nhân cảm tạ rồi ngồi xuống, đứa bé kia chắc là ở nhà cực kỳ được cưng ái, mặc dù không nói lời nào, nhưng cũng không hề sợ, chỉ dùng mắt phượng long lanh quét qua mấy món điểm tâm tinh xảo trên bàn. Thỉnh thoảng quét qua ta, rồi lại thẳng

tấp nhìn sang, nhìn thấy ta ăn mặc hoa lệ, mặt tràn đầy hiếu kỳ mà quan sát, hoàn toàn không có sự thận trọng của đứa bé cùng lứa bình thường. Ta thấy cử chỉ của nhóc hoạt bát đáng yêu, trong lòng lại nghĩ, nếu như con của ta và Gia Tĩnh cũng khỏe mạnh hoạt bát như vậy, thật là tốt biết bao, không khỏi vuốt nhẹ cái bụng chưa lộ ra, cười hỏi: “Muốn ăn điểm tâm à?”

Nhóc cười nhẹ nhàng: “Muốn.” Mẫu thân nhóc lập tức nhỏ giọng quát lớn: “Vân nhi, không được vô lễ.” Lại lập tức quỳ xuống cáo lỗi: “Tiểu nhi không hiểu chuyện, xin nương nương trách phạt.” Ta cười lắc đầu một cái, dịu dàng nói: “Ngoan, tới đây cho ta xem.” Nhóc gạt bàn tay đưa tới của Lục Ngạc ra, trực tiếp chạy tới dựa vào ta: “Ta biết rõ ngài, mẫu thân nói nương nương theo như bối phận là Đường tỷ của ta, hôm nay sắp làm hoàng hậu rồi, thật không?” Giọng nói lại hết sức khẳng định.

Ta sửng sốt, gương mặt thấy mọi người đều hoảng hốt, không khỏi cười. Ta đúng là sắp làm hoàng hậu rồi, đáng tiếc chỉ là ‘sắp’, mà không phải ‘đã’, cho nên tất cả mọi người có ăn ý không đề cập tới, hôm nay đứa nhỏ này không có cao không có thấp nói ra, làm ọi người bị dọa.

Tổ mẫu và mẫu thân của hần đều bị sợ đến nằm trên mặt đất, trong miệng liên miên nói: “Tiểu nhi đáng chết. . . . Xin nương nương khai ân.” Ta chỉ cảm thấy buồn cười, đã đáng chết thì làm sao khai ân?

Thấy kia đứa bé cũng bị làm sợ, ta an ủi khẽ vuốt bờ vai của nhóc: “Uh, ta sắp làm hoàng hậu rồi.” Sắc mặt Chu Nhan cũng thay đổi: “Nương nương, lời này khó mà nói.” Ta nhàn nhạt nói: “Thế nào, ai nói không đúng?”

Tất cả mọi người không nói nữa. Tổ mẫu của nhóc rút cuộc thông minh uyên bác, cuống quýt dập đầu: “Ngu phụ đáng chết, Vân nhi là do lão nhị và con dâu trung niên mới sinh ra, lại hết sức lanh lợi, cho nên người nhà cứng chiều quá độ mới thành to gan lớn mật như vậy, xin nương nương trách phạt.”

Ta bảo Lục Ngạc dẫn đứa bé đang không biết làm sao qua một bên ăn điểm tâm. Lại dặn dò đôi mẹ chồng nàng dâu này: “Đứa nhỏ này tính tình bướng bỉnh, hoạt bát đáng yêu, ta rất thích, trước kia nuôi thế nào, sau này hai người cứ nuôi như thế, đừng để những quy củ không đâu kia gò bó.”

Đôi mẹ chồng nàng dâu này liên tiếp lĩnh mệnh, thoáng cái đỏ mặt, ngượng ngùng ở lại, vội vàng chào từ giả. Ta bảo Lục Ngạc gói mỗi loại điểm tâm một chút, để cho họ mang về, ;ại thưởng cho họ một vài món nữa, đứa bé Trọng Vân kia, ta thật thích, nên trọng thưởng vài thứ, rồi dặn dò họ chớ quản thúc tính tình của nó, sau này ta vẫn còn muốn gặp. Lại nói mấy câu với tiểu Trọng Vân mới thả bọn họ rời đi.

Khi Chu Nhan uyển chuyển thúc giục, chúng ta lại ngồi một lát nữa mới đi trở về phủ.

Về nhà thì Gia Tĩnh còn chưa tới đây, chắc hẳn lát nữa lại muốn hỏi đông hỏi tây, nên ta lên giường ngủ một lát dưỡng sức, tỉnh lại quả thật nhìn thấy Hoàng Đế Gia Tĩnh tựa tại trên giường đọc sách. Thấy ta tỉnh, cũng trực tiếp hỏi: “Đứa bé kia thật được lòng nàng như thế?” Biết nhất định là Chu Nhan cẩn thận kể lại rồi, nên duỗi lưng một cái, xoay người nằm nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, lại ngoắc ngoắc tay, chàng cười cười, nghe lời dựa tới kéo ta hỏi: “Thì thế nào?”

“Ta nghĩ, con của chúng ta nhất định đáng yêu hơn, thông minh hơn, họa thủy hơn đứa bé kia. . . .” Ta hả hê kiêu ngạo tuyên bố.

Chàng nhướng mày đẹp lên: “Càng họa thủy. . . . ?” Ta khẳng định gạt đầu: “Đúng, giống như cha nó, làm mẹ nó mê mết xoay đầu.” Chàng cũng chịu ôm lấy ta, không tiếng động siết lại. Qua một hồi lâu, giả bộ lơ đãng hỏi: “Nàng muốn trăm năm đỡ nhà mẹ nàng không?” Ta khẽ mỉm cười: “Ta muốn nâng chàng sẽ nâng sao?”

“Không sao cả, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.” Sắc mặt chàng nhu hòa.

Tâm tình ta thật tốt, miệng tự nhiên cũng thao thao bất tuyệt: “Thật ra thì không cần phong hầu bá tửng, ngoại thích không nên làm lớn, nhưng nhà mẹ của hoàng hậu quá mức yếu kém cũng không mấy tốt, chàng chỉ cần thưởng tước hầu gia hữu danh vô thật cho vài người trong đó, ta sẽ triệu tập người trong tộc Trương thị đến để giao phó, cả tộc Trương thị không bao giờ làm quan hôn tam phẩm, nhưng có thể thừa kế chức hầu tước, phạm một ngày còn Đại Hán triều, chỉ cần Trương thị không làm chuyện đại nghịch, thì sẽ luôn được phú quý, chàng thấy thế nào?”

Ta dịu ngoan nằm ở trên vai hắn, nhưng mà trong nội tâm lại then thùng: nếu như mà ta không phải xuyên qua, không mấy để ý tình thân nữa đường này, chàng làm sao biết ta sẽ không xin cho tộc Trương thị làm lớn?

Tỉnh lại lần nữa đêm đã khuya, vừa động động, thì Gia Tĩnh nằm ở bên cạnh lập tức tỉnh, chàng vội vã ngồi dậy hỏi: “Hiện tại sức khỏe khá hơn chút không? Có đói bụng không, có muốn ăn gì không? Trẫm bảo Ngự Thiên Phòng luôn phải chờ đợi, chờ nàng tỉnh lại liền có thể ăn.”

Ta gật đầu: “Chàng cũng mệt rồi, có đói bụng không, cùng đi ăn chút gì đi.” Chàng lại không nói chuyện, khoác đại cái áo khoác, lại dùng chân mông quần lấy ta, ẩm lên đi ra phòng ngoài, Chu Tam Lục Ngạc sớm nghe động tĩnh, đã chuẩn bị xong dụng cụ, tùy ý rửa mặt một phen, nhìn thấy ngự thiện phòng đưa tới cháo đặc nóng hổi, phối hợp cái đĩa tinh xảo, ngửi hương củ cải thơm. Lúc này mới phát hiện ra một mối cả ngày, thật sự đói bụng, nhưng chỉ ăn hai chén, vì sợ ăn nhiều không ngủ được, rồi mới lưu luyến không rời buông chén xuống nhìn thấy nam nhân của ta đã uống một chén cháo, sớm để thìa vàng chén ngọc xuống, mỉm cười nhìn tướng ăn không để ý hình tượng của ta, thấy ta ngừng lại, mới cười hỏi: “No rồi?” Thấy ta gật đầu không nói, lại ẩm ta ngồi vào trên giường: “Hai phu thê mình tâm sự đi, dù sao ăn no thì không ngủ được.”

Thấy Lục Ngạc đang chuẩn bị lui xuống, chàng vội phân phó: “Lục Ngạc người chờ một lát, trẫm còn có việc nói với người.”

Nhìn thấy gương mặt ngọc nhiên của Lục Ngạc, ta cũng tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Chàng hồi tưởng nửa ngày, buồn cười: “Hôm qua ở trong thượng thư phòng, có thần tử tố cáo trẫm, nói trẫm chỉ lo cùng ở cùng bay với hoàng hậu, không chú ý hạnh phúc cả đời của thần tử.”

Ta vừa nghe, cũng cười. Điển cố này ta biết rõ. Năm ngoái ở Giang Nam, bởi vì quan hệ của ta, nên Chu Bột thống lĩnh cấm lâm quân phải bảo vệ an toàn của ta, vì cố kỵ, khi có chuyện vụn vặt, Chu Bột đều tìm Lục Ngạc bên cạnh ta. Lục Ngạc cực kỳ thông minh hiểu chuyện, biết ta không để ý những chuyện này, đều báo với ta xong rồi trả lời hẩn luôn. Chu Bột là người rất cẩn thận, cho nên số lần tăng nhiều, đến bây giờ, hai người chắc chắn nhìn trúng nhau rồi.

Vốn là chuyện người tình ta nguyện, ta và Gia Tĩnh cũng không phải là người thích làm khó, đáng ra nên thuận buồm xuôi gió, vậy mà Lục Ngạc thấy Phi Hồng cả ngày đi theo tiểu thể tử Hàm nhi, lại gả đi sớm, sợ bên cạnh ta không có người đặc lực, nên từ sớm đã lên tiếng: khi nào bồi dưỡng được một người đặc lực hầu hạ chủ tử thì ta mới gả. Kéo tới kéo đi, mặc cho Chu Bột bình tĩnh cỡ nào cũng sẽ nóng vội, dựa vào tình cảm anh em họ với hoàng đế, cho nên cũng thỉnh thoảng cầu nhàu ở bên tai hoàng đế.

Thấy mặt Lục Ngạc càng ngày càng hồng, chắc hẳn cũng biết bạn đời của nàng lại làm trò cười rồi. Thấy Lục Ngạc cắn răng chuẩn bị quỳ xuống, tựa hồ lại muốn đọc ác cự tuyệt Chu Bột, ta liền thọc hông của Gia Tĩnh, chàng dùng tay ngăn cản Lục Ngạc, lại cười lớn một hồi rồi mới lên tiếng: “Tình cảm của Lục Ngạc và hoàng hậu, trẫm biết. Trẫm cũng rất vui vì người có thể đối xử hoàng hậu như thế, người hầu hạ hoàng hậu có thể tìm ra, nhưng trẫm nghĩ không thể thân thiết như thế. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có điển lệ ngoại mệnh phụ không được đi vào hầu hạ hoàng hậu. Cho nên trẫm quyết định cho người và Chu Bột thành thân, sau đó trẫm phong người làm ngoại mệnh phụ, lại gia phong chức Thượng Thư nội cung, phụ trách cuộc sống ăn uống thường ngày của hoàng hậu. . . .” Suy nghĩ một lát, lại bổ sung “. . . . Tuy như vậy vẹn toàn đôi bên, nhưng tóm lại là trẫm thiếu sót vợ chồng son các người, người ở trong cung, thì không thể quản lý phụ gia của mình, bây giờ trẫm hỏi người một câu, người có bằng lòng gả rồi vẫn hỏi cung hầu hạ hoàng hậu hay không?”

Lục Ngạc nghe Hoàng Đế Gia Tĩnh nói chuyện, đã sớm quỳ xuống, hai mắt đầm lệ: “Nô tỳ nguyện ý. Trong lòng nô tỳ luôn xem chủ tử là trời, bệ hạ lại thương nô tỳ, đã tính toán đường lui cho nô tỳ. Nô tỳ cảm kích khôn cùng. Nô tỳ không cầu gì khác, cũng không cần thưởng ngoại mệnh phụ gì, chỉ cầu bệ hạ cho phép nô tỳ về sau vẫn hầu hạ hoàng hậu nương nương, tận lực vì nương nương thì chính là ân điển trời ban rồi.”

Ta tìm được tay của hắn, đặt ở trong lòng bàn tay, hắn nhanh chóng cầm ngược lại, nhìn ta, lại xoay người nói: “Thôi, trẫm nói thưởng liền thưởng. Hôm nay trẫm cho người nghỉ, đi thưởng lượng ngày thành thân với Chu Bột đi, sau đó trẫm với hoàng hậu sẽ làm chủ cho người.”

Lục Ngạc lại trịnh trọng dập đầu rồi mới đi ra ngoài. Gia Tĩnh quay đầu lại cười hỏi: “Hiện tại tinh thần của Tuyết Nhi tốt hơn chưa?” Ta không hiểu, gật đầu.

Hắn mập mờ cười cười: “Nếu tinh thần tốt rồi, hai phu thê ta phải nghỉ ngơi thôi, đầu gối tối nay cũng là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.”

“”

Tuy có thai, nhưng hai bên có tình, lại còn cẩn thận, thành ra trần trọc triền miên, cả đêm ân ái không ngừng.

Sử ký sau đó:

Năm Gia Tĩnh thứ tám mươi hai tháng sáu, giữa hè. Hoàng hậu Gia kính ở ngoại Trung Cung — Phụng Thọ cung (tức chánh viện vương phủ) triệu kiến họ hàng tộc Trương thị nhà mẹ, gần cả trăm người. Căn cứ vào thông tin, hoàng hậu đối với tộc nhân khác đều thường thường, chỉ bảo vệ tộc của thúc tổ phụ (ông chú).

Lúc đó, Hoàng Đế Gia Tĩnh hạ chỉ, phong Trương Hoàn Quang thành Trung Nghĩa hầu, cũng chỉ định ấu tử Trương Trọng Vân thừa kế Trung Nghĩa hậu. Phong Vương thị mẹ hắt làm Trật nhất phẩm phu nhân, thê tử hắt làm Nhất phẩm Hầu phu nhân.

Ngày mười lăm tháng sáu, Hoàng Đế Gia Tĩnh lại hạ chỉ, phong di tử Triệu Hàm của nguyên Tín vương Dục Phong thành Tín vương. Tấn thăng di thiếp Trần Oanh Nhi, Trần Yến Nhi của nguyên Tín vương thành Thái Vương phi.

Hoàng Đế Gia Tĩnh vì hoàng hậu đánh vỡ cấm lệnh lần nữa, di tử của Tín vương mới 12 tuổi đã Tấn vương tước, tấn phong di thiếp của Vương Gia đã qua đời thành Thái Vương phi, đúng là lần đầu mới có.

Từ đó trở đi, tộc Trung Nghĩa hầu Trương thị từ bình dân tiến vào hầu trước, trở thành hào môn thế tộc, thần thoại không ngă suốt 200 năm sau.

~[1]Đây là nhân vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng. Phụng tử là vợ của Cổ Liên ở Cổ phủ. Phụng tử lên cho vay khiến Cổ phủ bị tịch thu tài sản.

67. Chương 67: Hoàng Tử Và Hoàng Nữ

Năm Gia Tĩnh thứ tám hai mươi lăm tháng mười, buổi trưa ở Phụng Thọ cung

Ta nằm ở trên giường trong Hương Tạ của mình, tê tâm liệt phế vì đau bụng sinh. Lúc này ta chỉ muốn thăm hỏi tổ tông của một nam nhân. Chính là hắt, khiến ta nâng một cái bụng vừa lớn vừa tròn, hoàn toàn không có hình tượng lắc lư ở kinh thành tám tháng rưỡi, hiện tại lại làm hại ta nằm ở trên giường muốn chết muốn sống.

Hơn nữa còn chưa mang thai đủ 8 tháng 10 ngày. Đau bụng sinh xong, người lập tức trống không, trong đầu vẫn còn nhớ rất rõ chuyện sáng nay.

.

Ta luôn luôn khỏe mạnh, lúc mang thai cũng là người mẹ vui vẻ. Gia Tĩnh, Thái hậu cưng chiều, tỷ tỷ muội muội nhường nhịn, Viện chính Thái Y Viện ở ngay cạnh, cả Lục Ngạc cũng có thể nâng cao cái bụng bầu bốn tháng tám gấu kinh nghiệm làm mẹ với ta, ta thật sự là một người mẹ khỏe mạnh chuẩn mực.

Vậy mà. . . . Sáng sớm hôm nay, thời tiết sáng sủa, được cha đưa bé cho phép, bèn chuẩn bị đến phủ trưởng công chúa thăm em bé béo núc ních đã tròn hai tháng của tỷ ấy. Cha em bé trước khi vào triều còn giao phó: lát nữa sẽ đến phủ trưởng công chúa đón hai mẹ con về nhà. Ai ngờ xe ngựa mới ra cửa cung (chính xác là ra cửa chính vương phủ), liền bị người ta chặn phụng giá.

Khi vừa bắt đầu tranh chấp, ta liền hiểu rõ, nguyên nhân là bên trong xe có tám viên bảo thạch làm mất mèo (như con mắt gắn trên cửa ý), để ở mấy góc độ khác nhau, có thể thấy rõ tất cả cảnh đánh nhau ngoài xe. Đối phương không nhiều lắm, chỉ có ba, nhưng rất rõ ràng có thể một đánh mười. Có hai người ta không biết, nhưng có một người trong đó ta nhận ra. Bởi vì hắt là. . . . nhạc công Tây Vực hành thích vua vào đêm 30 năm Gia Tĩnh thứ tư. Mặc dù che mặt, nhưng ta vẫn lập tức nhận ra hắt. Đều do đôi tay kia, cực kỳ thon dài, đẹp như tay con gái, mặc kệ là ai nhìn thấy, cũng sẽ không nghĩ đó không phải tay con gái.

Giờ phút này, tay của hắn đang đặt trên vũ khí, mà vũ khí của hắn chính là một cây đàn. Ta thừa nhận, ta không hiểu nghệ thuật cổ đại cao nhã, nhưng bây giờ đàn của hắn không phải dùng để khảy đàn, mỗi âm phát ra, đều có vài đường sáng màu xanh từ dây cung lóe ra, khi ánh sáng đó lóe ra, liền có mấy cấm vệ quân bị không chế, cứng đờ, cả người lập tức đen đi, ngã xuống. Hai người bên ngoài cũng vô cùng lợi hại. Thấy Trần Nhất, Trần Nhị cao thủ hạng nhất ở Âm Cung cũng không thể làm gì bọn họ là biết. Ba kẻ địch lại còn có thể phân tâm, mỗi lần có khe hở, đều không quên bắn vũ khí có lực sát thương về phía xe ngựa của ta.

Thật may là. . . . Xe ngựa này lần đầu tiên chứng minh kỹ thuật ưu việt của nó với người đời. Mặc cho thích khách dùng thần binh lợi khí, độc môn ám khí gì, bắn vào trên người nó đều như bùn chìm biển rộng.

Mặc dù tình huống rất tệ, ta cũng không lo lắng an nguy của mình, chỉ xin ông trời từ bi, không để nhiều người thương vong hơn, bọn họ cũng chỉ rất trung thành giúp ta thôi, biết rõ xông lên chỉ có chết, vẫn là người trước ngã xuống người sau tiến lên. Ta cũng biết rõ trong xe rất an toàn, vì trong xe còn có Chu Nhan, Thanh Thanh ở bên ta, Thanh Thanh thì cũng thôi đi, mặc dù rất kinh hoàng lại vẫn hết sức cố gắng giữ tỉnh táo. Chu Nhan từ đầu đến cuối đều giữ vững trấn tĩnh quá đáng.

Ta thở dài, giờ chỉ có hi vọng tất cả cao thủ trong Âm Cung cùng ra bắt mấy tên giặc cỏ này. Hôm nay như vậy, người của chúng ta không chiếm được tiện nghi, bọn giặc cũng không thể đánh vào.

Nhưng về lâu dài, chỉ sợ bọn họ sẽ dùng phương pháp dã man nhất xử lý khiến ba chủ tớ chúng ta nghĩ cơm.

Sau đó ta liền phát hiện mình thật rất xui xẻo, bọn họ thật sự dùng đến phương pháp mà ta nghĩ —— làm lật xe ngựa.

Ta chỉ cười khổ. Xe ngựa cuối cùng chỉ là xe ngựa, vĩnh viễn không thể trở thành xe lửa, hơn nữa, xe lửa cũng có khả năng bị Võ Lâm Cao Thủ nội lực cao cường này làm lật.

Ta cơ hồ là lập tức cách xa chén chén đĩa đĩa, chạy đến chỗ không có đồ vật gì nắm chặt lấy hàng rào bên trong, Thanh Thanh thấy thế, cũng lập tức chạy đến trước mặt ta, cầm gối dựa kê cái bụng lồi của ta lên, sau đó ôm chặt lấy ta. Chu Nhan thì nhanh chóng vọt tới cửa, mở cửa, đóng cửa, rút kiếm, đánh trả.

Xe ngựa bị ngoại lực tác động, lật lắn lộn mấy vòng. Trước khi té xỉu, ta còn rất rõ ràng ý thức được: Thanh Thanh thật là một cô nương tốt, đã sớm kê gối cho ta, rốt cuộc không khiến đứa bé bị lật ra. Chờ không có việc gì trở về phủ rồi, nhất định bảo Gia Tĩnh thăng chức thêm tiền lương cho nàng.

.

Lại một lần đau bụng sinh nữa, Lục Ngạc giúp ta lau mồ hôi, nhìn ánh mắt của nàng, cứ như ta còn chưa sinh đứa bé ra được, nàng sẽ khóc cho ta xem.

Lúc này nhớ đến đâu rồi? Đúng rồi, thích khách. Thừa dịp đau bụng sinh vừa qua, ta thúc giục Lục Ngạc kêu Gia Tĩnh đi vào. Lục Ngạc rất là dứt khoát muốn đi ra ngoài, lại bị ma ma đỡ để ngăn lại, xoay người hỏi: “Hoàng hậu bệ hạ, việc này không được đâu? Bệ hạ là vạn thừa chi tôn. . . .”

Ta hung dữ quát lớn: “Câm miệng, ta đang sinh con cho hắn!” Người khởi xướng rất nhanh liền xuất hiện rồi. Có lẽ nghe được lời của ta rồi, chàng nắm tay của ta thật chặt, cúi đầu, gương mặt áy náy: “Tuyệt Nhị. . . . Trẫm thật không biết sanh con sẽ khó chịu như vậy.”

Lửa giận của ta ‘vụt’ lên, kéo cổ áo của chàng, nỗ lực lách qua nhìn thẳng chàng: “Chàng không biết. . . . ? Không biết mà còn làm cha người ta?”

Mặc choàng thoát xanh thoát trắng, lắc đầu nói: “Vậy. . . . Trẫm không thể không ở ngay cạnh sao?”

“Nãy giờ chàng làm gì hả?” Ta nhất quyết không tha.

Có lẽ biết bây giờ ta nói chuyện căn bản không có lý trí, chàng chỉ cười khổ nói: “Nên làm gì thì làm chứ sao.”

Ta buông chàng ra, Shit! Ta quan tâm cái đó làm gì? Vấn đề bây giờ là: làm sao bình an sinh vật nhỏ này ra. Chỉ là xem chừng, không chơi ta đến người ngã ngựa đổ thì nó sẽ không ra.

Chán nản té trên gối đầu, ta thở hổn hển: “Chàng đi ra ngoài đi.”

“Ta ở nơi này với nàng.” Chàng cố chấp lắc đầu. Ta liếc mắt: “Chàng có thể sinh giùm ta?”

“Có ta ở với nàng, nàng sẽ tốt hơn chút.” Ánh mắt của chàng lại dịu dàng.

Ta lại bắt đầu nóng nảy, nhéo chàng: “Hừ, chàng cho rằng chàng có thể ngăn cơn đau? Nữ nhân sanh con, đại nam nhân như chàng nhìn cái gì? Đi ra ngoài.”

Người chung quanh có lẽ chưa từng thấy ai nói chuyện với hoàng đế bệ hạ như thế, trợn mắt hốc mồm hồi lâu, Lục Ngạc sớm bị mời ra ngoài, chỉ chừa mấy ma ma và bà đỡ quen mặt, lúc này cũng cười theo: “Bệ hạ, ngài ở đây không hợp quy củ tổ tông.” Mặc dù ta cũng không mấy nguyện ý chàng đứng ở đây, nhưng thấy đám ma ma nói như vậy, lửa giận của ta lại nảy ra: người hiện đại sinh con chồng cũng có thể ở bên cạnh, ta tạo nghiệt gì mà chạy đến cổ đại sinh con? Mặc kệ thế nào ở đó cũng không bị đau đẻ!

Nhịn lại nhịn, cuối cùng không nói lời này ra khỏi miệng, nếu không nam nhân kia lại không yên ổn rồi.

Người sinh con không thể nhẫn nhịn, vừa nhịn, đau bụng sinh lại tới. Thấy chàng cẩn thận bước từng bước ra cửa, ta liền bắt đầu gào lên kêu trời trách đất.

Trời ạ, ta không phải cố ý gọi thê lương thế, chỉ là. . . . Thật rất đau!

Đau bụng sinh vẫn rất có quy luật, sau lần thứ năm đau bụng sinh, ta bắt đầu khóc nhỏ hơn. Tiểu Lâu là thầy thuốc, lại là người đã sanh con, ta không muốn mấy bà đỡ chưa đọc sách không biết khoa học gì tới giúp ta.

Hoàng Đế Gia Tĩnh ở bên ngoài bồi hồi cả một buổi chiều, nghe nói đứa bé nhất thời còn chưa ra, cuối cùng nhịn không được vọt vào: “Tuyệt Nhi, ta bảo đảm, về sau ta sẽ không sinh nữa!”

Ta vừa khóc vừa kêu la: “Thật sao? . . . Hiện tại ta liền không sinh.”

“Tốt. . . . Không tốt, ta không sinh nữa!” Hắn luôn miệng phụ họa. Lại quay đầu quát: “Bọn lang băm các người, mau lấy con ta ra.”

Người trong phòng quỳ bịch bịch đầy đất, miệng hô: “Thần (nô tỳ) đáng chết.”

.

Mắt thấy trời sắp sáng, cuối cùng đã tới cửa ải quan trọng. Ta chỉ cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi, giống như nằm trên một đồng bông, đã sớm không có tinh lực kêu lên, cổ họng cũng bị thương, nhưng bụng vẫn đau dữ dội, vô số người đang kêu lên bên tai: dùng sức, dùng sức đi hoàng hậu bệ hạ. Giữa lúc mơ mơ màng màng, phát hiện mình lại đi đến Quan Âm Tự, ta chậm rãi đi vào trong đại điện, Quan Thế Âm Bồ Tát được cung phụng ngay giữa tỏa ánh vàng bốn phía, ta không phải đang sanh con à, sao lại đến đây? Chẳng lẽ. . . Sinh con sinh tới chết? Lại nhìn mình, bụng thường thường, thật làm người ta kinh ngạc.

Bồ Tát mở miệng cười nói: “Đứa ngốc, hồn con thoát xác, làm sao hiện thân?”

Ta kinh hãi, vội vàng quỳ xuống: “Bồ Tát đại ân, trước kia được Bồ Tát chỉ điểm, được hưởng phú quý hoàng ân, hôm nay xin Bồ Tát chỉ điểm lần nữa.”

Bồ Tát chậm rãi bay lên: “Đứa ngốc, ân oán của con và thiên tử nhân gian, tự nhiên bởi vì có nhân mới có quả, tất cả phải nói từ xưa con ở trên thiên cung, Vương Mẫu ban tiệc, Phượng Hoàng tiên tử và mấy tiên nữ khác uống hơi say, trong bữa tiệc vui vẻ hiển vũ, Tử Vi tinh quân nhất thời động lòng, từ đó tình cảm sâu đậm. . . .”

“Tình hình sau đó chắc con đoán được, vì thiên quy, hai vị tiên gia bị ngăn cách giữa trời đất, tinh quân lúc nào cũng luân hồi, làm Đế Vương nhân gian, có ba nghìn mỹ nữ làm bạn, mưa móc ân trạch, vừa đa tình lại vô tình. Phượng Hoàng Tiên tử biết được tình quân hạ phạm vì có tình với mình, 5000 năm qua đều áy náy, mất hồn mất vía. Vương Mẫu và bản tăng hiếu niệm si mê, cũng tức giận, nhưng không biết nên thưởng hay nên phạt. Rất cuộc chuẩn cho linh hồn nhập thể luân hồi để hoàn thành tâm nguyện. Khéo là kiếp trước của Trương tiểu thư có ân đưa cơm cho tinh quân nên lần này muốn cho Phượng Hoàng tiên tử luân hồi tới trên người nàng, há biết tổ tiên Trương phủ theo Thái tông đánh nam dẹp bắc, chém giết quá nặng, tiểu thư Trương gia tuy có ân với tinh quân, nhưng thiện ác lại không thể hòa nhau. Do đó không thể bảo vệ toàn bộ Trương phủ, tiểu thư Trương gia cũng sắp hưởng tiêu ngọc vẫn, tình khí của Phượng Hoàng

tiên tử không có cơ thể hồi sinh, bần tăng thấy con thành tâm hướng Phật, rất có linh khí, lại có duyên với tiểu thư Trương gia, nên đặc biệt dẫn con đến, hợp thành một thể với Phượng Hoàng tiên nữ, kết nối tình duyên với tinh quân.”

Lúc này ta mới bừng tỉnh hiểu ra: thì ra ta quả thật là nửa Phượng Hoàng Tiên tử, không trách được khi ta vừa xuyên qua thì trời ban điềm lành, không trách được lúc ấy bà bà xuyên qua tiên phong tắt thở thì Hắc Bạch vô thường đã bị ta cản ở ngoài cửa, thì ra trên thực tế đúng là như thế. Chỉ là. . . bây giờ hồn phách ta bay tới nơi này, chẳng lẽ. . . Tình cảm của ta và Gia Tĩnh, đã bị cắt đứt rồi sao?

Đang nghĩ đến đây, thanh âm Bồ tát lại chậm rãi vang lên: “Trong bụng con, là long phượng hai, vốn là Tiểu Phượng Nhi ra trước, nhưng Tiểu Chân Long có chút sợ ý cao ngạo, nên hơi khó khăn, vừa đúng bần tăng ở đây, lại nể tình con kịp thời hành thiện ở nhân gian, nên giúp con độ nó một lần. Để nó đi ra trước tiên, nhưng Tiểu Chân Long tâm cao khí ngạo, sau này phải nghiêm nghị chút.” Vừa dứt lời. Chỉ thấy phất trần quét nhẹ qua bàn tay trái của ta, lòng bàn tay không ngờ tự động nắm chặt, nhất thời mở không ra, Bồ Tát lại cười nói: “Khi hồn phách con trở về cơ thể thì hỏi ‘ con ta sao còn không ra ’, rồi buông lỏng tay phủ lên bụng, đứa bé sẽ ra ngay.”

.

Bên đây hồn ta tới Quan Âm điện, bên này trong phòng sinh lại ngây ngô, bất tỉnh nhân sự, ở trong điện Quan Âm một khoảng thời gian để uống cạn chung trà, thực tế lại qua cả đêm rồi.

Đợi ta lấy lại tinh thần, chỉ nghe bên tai truyền tới nhiều tiếng khóc khê: “Hoàng hậu bệ hạ, ngài đã tỉnh, dùng sức nha!” Chút hỗn loạn, còn có sự tuyệt vọng không thể bỏ qua. Ta giống như nằm trên chiếc giường có 12 tấm nệm, nhưng dưới nệm không hề có hạt đậu nào, đều chuyển đến trên bụng của ta, ép tới ta không thở nổi, cũng may tay phải có cổ sức lực nâng ta, cuối cùng không đến mức mất sức mà chết.

Dùng sức mở mắt ra, nghiêm nhiên phát hiện Tiểu Lâu vẽ mặt một mỗi canh giữ ở một bên, tay trái lại nắm tay phải của ta, mơ hồ cảm thấy có dòng nước ấm thông qua tay phải của ta, chậm rãi truyền tới. Nhất thời hiểu ra: thì ra Tiểu Lâu sợ ta có chuyện, luôn dùng chân khí độ ta, vừa kinh sợ ta thể hư lực yếu, cho nên luôn nắm chặt, thấy nàng tiểu tụy không chịu nổi, chắc chắn duy trì động tác này không dưới năm giờ rồi.

Vội vàng theo như Bồ tát dạy bảo, cố gắng chuyển tay trái nắm chắc tới trên bụng, trầm ngâm quát lên: “Con ta sao còn không ra?” Tiểu Lâu thấy ta tỉnh dậy, nhất thời gấp gáp, nên chân khí quá khích chút, ta dùng hết toàn lực, mượn nội lực của nàng, quả thật rất nhanh sinh ra tiểu tử này.

Cái bụng nhẹ nhõm không ít, những ma ma bà đỡ gần như tuyệt vọng lập tức tiến lên, sau một hồi rồi ren liến cực vui mà khóc: “Chúc mừng hoàng hậu bệ hạ, sinh được vị tiểu hoàng tử.” Mừng cái gì mà mừng? Ta bĩu môi, tiểu tử này khiến ta ăn đủ khổ, sau này sẽ bảo cha nó đánh mông nó.

Sớm có ma ma gần bên chạy ra ngoài báo tin mừng, mơ hồ nghe được tiếng động rì rầm bên ngoài, còn có Hoàng Đế Gia Tĩnh không hề sao lãng rống to: “Tuyệt Nhi, nàng vẫn khỏe chứ?”

Lúc này vẽ mặt của Tiểu Lâu mới buông lỏng, ánh mắt tiểu tụy cũng vui mừng khác thường: “Tỷ tỷ, cuối cùng sinh ra được rồi.”

Nhớ tới Bồ Tát nói là long phượng song thai, ta cười khở: “Tiểu Lâu, trong bụng ta sợ là. . . Còn có một đứa.”

Đã đẻ lần đầu, lần thứ hai liền thuận lợi hơn nhiều. Đợi tiểu nha đầu bình an sinh ra thì ta gần như mệt lả, trong lòng lại cảm giận nghĩ: tiểu tử giỏi, rốt cuộc đã cho con làm ca ca, con cho rằng có một muội muội chơi tốt hơn tỷ à? Hừ, sao không nghĩ đó là nữ nhi ai sinh ra, không cho con đẹp mặt, ta sẽ không phải mẹ ruột con. . . .

68. Chương 68

Buổi trưa ngày hai mươi sáu tháng mười năm Gia Tĩnh thứ tám, hoàng hậu Gia Kính sinh ra long phượng thai ở Phượng Thọ cung, cả nước vui mừng, Hoàng đế mừng rỡ, đại xá thiên hạ lần nữa.

Khi ta tỉnh lại lần nữa, đã là hai ngày sau đó. Không ngoài ý nhìn thấy nam nhân kia canh giữ ở bên giường ta —— Hoàng Đế Gia Tĩnh. Thấy ta mở mắt, chàng vội vàng lại gần, mặt tràn đầy vui vẻ nói: “Tuyết Nhi, nàng khỏe hơn chưa? Có mệt hay không? Có chỗ nào đau không? Nếu như có chỗ nào không thoải mái, nhớ nói cho ta biết, ta bảo người của Thái Y Viện canh giữ hết ở bên ngoài vườn rồi. . . . Hai ta có con rồi, còn một lần có hai đứa. Thật tốt, thật vui vẻ, cảm ơn nàng! Cũng thật là xin lỗi nàng. . . . Sinh con quá cực khổ, về sau ta không sinh nữa, thật không sinh nữa. . . . Trẫm đã suy nghĩ được rất nhiều tên, chờ tinh thần nàng tốt rồi, chúng ta sẽ từ từ thương lượng. Bọn chúng chơi nàng mệt chết, ừ, nha đầu coi như xong, tiểu tử kia ta chờ nó lớn lên sẽ từ từ tính sổ. . . . Mẫu hậu và hoàng tử đều nói, ánh mắt của nha đầu và tiểu tử kia đều giống nàng, nàng nói xem, nha đầu này mắt to cũng không có gì, sao mắt tên tiểu tử này cũng to quá, nhìn không mấy uy nghiêm, tương lai lại phải làm hoàng đế, nàng nói vậy làm sao tốt? Ách, không, chờ nó lớn một chút trẫm sẽ dạy nó, làm sao để có ánh mắt kiêu không giận mà uy khi nhìn thần tử. . . .”

“ Quá ồn rồi.”

“Được được được, trẫm không nói nữa, nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, nàng nói con của hai ta, mấy tuổi lập làm thái tử mới tốt? Nữ nhi lấy tên hiệu gì hay? Mấy lão thần tử ở Lễ bộ, đặt tên chữ không tốt, không có ý mới # %. . . &”

Trong tiếng líu lo của chàng, ta lại ngủ say sưa lần nữa.

Hoàng hậu sinh trưởng tử, là chuyện lớn khó lường, ta nghĩ sinh ước chừng ba tháng, chủ yếu là do thân thể bị cương cứng, cho nên trăm ngày, đầy tháng, đặt tên ta đều không có tham dự, bình thường đều là Gia Tĩnh thương lượng với đám thần tử trên triều đình, chọn mấy dễ nghe lại vang dội, đem tới đây cho ta xem, để cho ta quyết định cuối cùng, nhi tử thì cũng thôi đi, tên có hay hay không là liên quan đến chuyện cả Đại Hán triều. Nhưng tên nữ nhi thì ta cần phải tự mình làm chủ, cũng không cần hoa lệ ưu nhã gì, trực tiếp gọi Bảo Nhi, lại cho phong hiệu Bảo Luân công chúa. Nhi tử tên Duệ, cha nó cứng rắn phong cho đứa trẻ chỉ mới ba tháng danh hiệu Huệ Thân Vương, rồi đưa vào gia phả.

.

Ta nói, hoặc là không xuyên qua, xuyên qua tốt nhất là xuyên đô nhà giàu có lại không có tội gì, giống như con của ta, ai mà xuyên vào người chúng sẽ rất hạnh phúc, quốc thái dân an, lại là đích hoàng tử hoàng nữ, ngàn vạn sủng ái đều ở trên người, thật tốt.

Lời tuy nói như thế, ta vẫn rất sợ có ai xuyên vào trên người con ta. Người nghĩ đi, căn cứ định luật xuyên qua hoàng kim ở Tấn Giang, xuyên qua còn nhớ rõ chuyện kiếp trước chiếm 99. 9%, nếu như đứa con mình mang thai gần mười tháng mới sinh ra, mà bên trong thực tế là một thanh niên từ thế kỷ 20, thậm chí còn thay đổi giới tính xuyên qua, đi tới nhà đế vương, theo tính tình của thanh niên trẻ ở thế kỷ 21, trực tiếp ảnh hưởng chiều hướng giới tính của nhà đế vương Đại Hán triều, ta lại là mẹ nó, làm sao mà chịu nổi? Người nói ta không phải. . . . Uất ức sao.

Cho nên khi ta có thể xuống giường tự động hoạt động, liền bắt đầu kế hoạch điều tra xuyên qua của ta.

Người phụ trách hành động: ta. Thư ký riêng: Thanh Thanh. (kể từ sau khi nàng xả thân cứu giúp, ta liền thăng nàng làm tiểu tâm phúc.)

Mục tiêu điều tra: Trần Bảo, Trần Duệ.

Bước đầu tiên: dạo hết tất cả mọi đồ vật liên quan đến hiện đại bên trong bên ngoài vườn, bây giờ mấy tiểu tử xuyên qua đều rất là thông minh, ta không thể lộ tiếng gió.

Kế hoạch một, thông qua giới tính để điều tra chứng thật xem có người xuyên qua không.

Trừ vú nuôi ra, ta còn triệu tập tiểu nha hoàn xinh đẹp trong vườn, cộng thêm mấy tiểu thụ tuyệt sắc, an bài họ chơi đùa với Bảo Nhi và Tiểu Duệ.

Kết quả: hai tiểu P hài rất tuân theo nguyên tắc ‘ tham phú phụ bần ’, chỉ nhận vú nuôi, ta, cha của chúng, những người khác đều không để ý.

Kế hoạch hai, thông qua thơ của Mao thị để nghiệm chứng có xuyên qua không.

Ta bảo Thanh Thanh để một tập thơ ký tên ‘ Dịch Tín thái phi Trần Triệu thị ’, nói một cách thẳng thừng chính là tập thơ ‘ Thăm Viên Xuân - Tuyết ’ của chủ tịch Mao mà ta đã đọc thuộc lòng cùng với mấy câu thơ hay hỏi cút vịnh liễu trong Hồng Lâu Mộng ở trên giường. Ta giả bộ lơ đãng đọc di tác của lão thái phi, bảo Thanh Thanh ẵm đứa bé đã bảy tháng có thể bỏ thả vào trên giường cho tự do hoạt động. (Chú thích: phân hai lần khảo nghiệm)

Kết quả: một, Bảo Nhi bỏ đến trong lòng ta giành sách, ta ôm ờ cho nó, kết quả. . . . Tay nhỏ bé của nó lật lung tung mấy cái, liền trực tiếp nhét vào trong miệng rồi. Ta chỉ phải buông tha kế hoạch điều tra, đổi qua giáo dục chủ đề không thể ăn sách hết nửa ngày. Đứa bé kia rất khó tính, ngủ thiếp đi, có lẽ không có nghe vào nửa chữ. Ta kết luận: hoàn toàn không có khác thường.

Hai, Tiểu Duệ Duệ rất hung hãn trực tiếp vươn tay đến cuốn sách, lại rất hung hãn xé một chap, ta lại buông tha kế hoạch điều tra, lại giáo dục nửa ngày, chủ đề là không thể chà đạp lương thực tinh thần. Đứa nhỏ này cũng rất khó tính, quay đầu lại ôm Thanh Thanh muốn tìm vú nuôi. Ta kết luận: Cũng không khác thường.

Đến lúc này, kế hoạch điều tra hoàn toàn kết thúc. Ta chỉ có thể nói, ta thất bại, chưa bắt được điểm yếu của hai tiểu quỷ; ta cũng thành công, không có sinh ra đứa bé xuyên không. Dĩ nhiên, ta cũng phải cảm kích bạn học Thanh Thanh có lòng ủng hộ và độ phối hợp của mấy tiểu quỷ. Nhất là bạn học Thanh Thanh, dưới tình huống không hiểu rõ tính chất, nội dung, mục đích của kế hoạch, vẫn trung thành cảnh cảnh làm đồng mưu của ta, cho nên ta lại tặng chức cho nàng, hiện tại nàng đã là phó thủ lĩnh nữ quan ở trung cung hoàng hậu, cũng rất là mạnh.

Dĩ nhiên, tình cảm người mẹ của ta cũng không giảm vì hứng thú tệ hại như ta, ta yêu bọn nhỏ của ta. Ta thậm chí nghĩ, ngộ nhỡ thật có đứa bé nào là người xuyên qua, ta cũng nhận, rốt cuộc bối phận vẫn chiếm tiện nghi mà?

.

Chu Nhan từ sau lần hành thích đó, hoàn toàn biến mất ở trong cuộc sống của ta. Từ ánh mắt nghiêm nghị của Gia Tĩnh và ánh mắt thỉnh thoảng thoáng qua áy náy của Chu Tam, ta biết rõ Chu Nhan sợ là bị điều vị trí công tác rồi. Có lẽ lần hành thích đó, nàng không phải đồng mưu, chỉ là mắc tội tri hoãn và không ra tay kịp lúc. Tóm lại, đều là họa đào hoa của Gia Tĩnh, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng mà ta sanh con đã lâu rồi vẫn không chịu cùng chàng. . . . Gì kia, chàng cũng biết ta biết rõ rồi, nên rất ăn ý không đề cập, ta cũng buông tay rồi.

Con của mình đương nhiên là mình chăm sóc, căn cứ theo kiến thức về em bé có hạn trong đầu, dầu gì cũng cần đám ma ma của mấy đứa bé có chút khoa học, cho nên ta tự chủ trương, chuyển hai tiểu quỷ qua kế bên Hương Tạ. Gia Tĩnh thương yêu đứa bé lắm, cho nên cũng không nói thêm gì, mặc ta làm. Sau đó tự mình chọn ra mấy vú nuôi xuất chúng hầu hạ.

.

Đã thấy hoàng đế tự thay tả cho con mình chưa? Ta đã thấy. Bây giờ, Gia Tĩnh bệ hạ thiên tử phong lưu của Đại Hán triều đang ẵm tiểu công chúa Trần Bảo mới nửa tuổi của chàng, luống cuống tay chân vụng về thay tả dưới sự chỉ huy của hoàng hậu ngự thể —— chính là ta.

Chuyện là như vậy: nửa đêm, Duệ nhi đái dầm rồi khóc, vú nuôi muốn dọn dẹp cho nó, nhưng ta bị làm thức lại muốn thử một chút, kết quả dưới sự chỉ đạo của đám vú nuôi, đã rất thành công thay xong. Nhưng trong quá trình Duệ nhi lại không mấy phối hợp, vừa khóc vừa gầy kêu la một lát, vú nuôi liền ẵm đi ra ngoài cho ăn.

Sau đó Bảo Nhi công chúa cũng bị ca ca đánh thức, hơn nữa rất thuận tiện cũng tiểu một ít.

Cha hoàng đế nào đó một bên quan sát toàn bộ hành trình ta thay tả cho nhi tử, cũng hào hứng bưng bưng đề nghị: “Bây giờ đổi trẩm tới thử.” Nhìn mặt mo hưng phấn, chà sát tay, nhao nhao muốn thử.

Ta thật sự không đành lòng dả kích lòng tự tin của chàng, cố gắng dè xuống cảm giác bị thất bại do tiếng khóc kháng nghị vừa rồi của nhi tử kích phát, xung phong nhận làm lão sư nhập môn cho kế hoạch thay tả lần đầu của một hoàng đế, dầu gì vừa rồi ta đã xuất sư (tốt nghiệp).

Dĩ nhiên, Hoàng đế vẫn muốn mặt mũi, nếu như không thay tả được, lòng tự ái của hoàng đế bệ hạ sẽ rất bị thương. Cho nên chàng rất tức thời bày ra dáng vẻ Đế Hoàng, khiến chúng vú nuôi ra ngoài chờ đợi, chỉ có một nhà ba người chúng ta ở trên giường mờ mịt giày vò.

Bảo Nhi cô nương con ta là một bảo bảo hoạt bát, từ khi được cha bé ôm ở trong tay, lập tức ngưng tiếng khóc uất ức, một đôi mắt to lóe sáng tò mò nhìn chăm chăm phụ hoàng mặc quần áo trong, để tay nhỏ bé của chính mình vào trong miệng mút lấy ngon lành.

Lại nói người làm hoàng đế, chút thông minh vẫn miễn cưỡng có. Không cần ái ân ta mở miệng, liền theo trình tự nhìn thấy khi ta thay tả cho Duệ nhi lúc này, có bài có bản lặp lại. Chỉ là. . . người cầm quen bút son đột nhiên cầm cái tả nhỏ. . . Ách, có hơi không hợp lắm, cho nên cả động tác cũng không mấy phối hợp. Mới đầu, tiểu Bảo nhi công chúa cũng rất nỗ lực phối hợp động tác của cha bé, chỉ ha ha cười nhìn. Mười phút về sau, có lẽ là động tác vụng về của cha bé khiến bé thất vọng, bé bắt đầu không nhìn được nhích tới nhích lui, cuối cùng vùng mạnh tay dìm đầy nước miếng lên mặt cha bé, nhìn thấy cha bé hơi nhũn chân mày, rất là hả hê cười khúc khích. Có lẽ cảm thấy như vậy hết sức thú vị, bé lập tức cũng dút một tay khác vào trong miệng mút một lát, rồi trực tiếp thọt đến trên mặt cha bé. Hoàng đế chưa bao giờ ứng phó trường hợp như vậy, muốn ngăn bé nhưng lại sợ làm bé bị thương, chỉ đành phải tránh trái tránh phải.

Ta ở một bên nhìn hồi lâu, thấy cha con hai người trét nước miếng vào nhau, hết sức thú vị. Rốt cuộc không nhìn được hả hê cười lớn.

Tiểu Bảo nhi nghe tiếng cười của ta, ngưng lại quyền công nước miếng với cha bé, quay đầu vươn tay muốn ẵm. Ta suy tính nửa ngày xem có nên chen vào khi cha con hai người đang vui mừng không, đợi gặp được ánh mắt cầu viện của Gia Tĩnh, ta vẫn nhận lấy, tả ướt của tiểu Bảo nhi đã bị cha bé kéo xuống rồi, ta lại nhận lấy tả khô trong tay Gia Tĩnh, hai người ghé vào nhau, một ra sức giữ chặt cô bé hiếu động, một luống cuống tay chân thay tả cho bé. Hai phút sau, giải quyết. Chúng ta trao đổi một ánh mắt thắng lợi cho nhau, thấy bé rất có tinh thần, liền chuẩn bị để ba người chúng ta vui đùa một lát, còn chưa có động tác, đã cảm thấy ngực đau nhói, ta cúi đầu nhìn lại, nha đầu tiểu Bảo nhi này, trên người sạch sẽ liền muốn tìm lương thực, vừa lúc động tác ta ẵm bé thay tả rất thích hợp. . . cho bé tìm nguồn cội, bé cũng không hàm hồ, ngậm lấy đầu vú bên phải của ta.

Ngày mùa hè, trước khi hai tiểu quý đái dầm, cha của bọn chúng đang ăn ở xấu găm găm cần cần. Nghe đám tiểu quý tỉnh, ta chưa kịp mặc yếm, chỉ mặc áo ngủ mát mẻ rời giường. Quần áo vốn cũng không mỏng lắm, vậy mà bị tiểu nha đầu ngậm lấy, thì nước bọt dồi dào của bé lập tức tự động tiết ra, nhiễm nộ hoa nhỏ ướt đầm, thấy được tất rõ ràng.

Mặt ta đỏ lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cha đứa bé, quả nhiên cha bé đúng như ta dự đoán, hai mắt tỉnh mạch nhìn chăm chăm động tác của tiểu nha đầu, tiểu nha đầu lại không phát hiện gì, mút hai cái, hình như cảm thấy xiêm áo làm phiền bé, tay nhỏ bé vùng loạn, áo ngủ vốn không thắt chặt này bắt đầu rời ra, cổ áo ngủ dìm vào áo ngoài, trượt xuống theo cánh tay. Tiểu nha đầu trừng mắt nhìn, lẩm bẩm hai tiếng ‘ô ô’ với nộ hoa không còn bị ngăn cản, lại nhanh chóng mút vào, lẫn với nước miếng phát ra tiếng chụt chụt.

Mặt của ta đã đỏ bừng rồi. Ban đầu thân thể ta rất căng cứng, đứa bé chưa bao giờ mút được chút sữa nào từ trên người người mẹ như ta. Tự nhiên không có bất kỳ kinh nghiệm nào. Bây giờ ngay trước mặt Gia Tĩnh, lại bị đứa bé ‘cột nhĩ’, vừa ngứa vừa đau, nhất thời không biết làm sao, chỉ đành phải ngẩng đầu nhìn chàng.

Ngẩng đầu mới phát hiện, hai mắt vốn tỉnh mạch càng thêm tối lại, còn xen lẫn chút ghen tức, gắt gao nhìn chăm chăm bé một hồi lâu, hậu tri hậu giác chàng đã ôm ái mà kiên định đoạt đi đứa bé từ tay ta, bởi vì nước miếng của bé mà ngực ta đầy nước miếng, tiểu Bảo mất đi mục tiêu, chu mỏ, đang chuẩn bị khóc rống kể khổ, cha bé lập tức lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy về phía cửa, đem con kín đáo đưa cho chờ tại bên ngoài vú nuôi: “Cho nó ăn no.” Dứt lời bước vào phòng chuẩn bị đóng cửa lại, gương mặt nhìn

ta, rồi lại mở cửa phân phó: “Ăm xa một chút, tối nay không cho phiên trẫm và nương nương.” Cũng không quản bên ngoài có nghe được hay không, liền gài cửa lại, đi thẳng về phía ta.

“Tuyệt Nhi ~ lúc này cười đã?” Giọng nói dịu dàng khác thường.

Dùng chân cũng biết chàng nghĩ gì, ta liên tục phất tay phủ sạch quan hệ: “Không buồn cười, tuyệt không buồn cười, rất nghiêm túc.”

“Nhưng trẫm cảm thấy rất buồn cười !”

“. . . Kiệt lang luôn tài trí hơn người.” Ngàn xuyên vạn xuyên, mộng ngựa không xuyên.

Chàng hí hóp mắt, cười rục rờ: “Vậy sao? Ủ, hai ta nghiên cứu một phen nữa đi, hai vợ chồng, ý định luôn phải nhất trí mới tốt.” Vừa dứt lời, đã lẩn người lên, ăm ta lên, trực tiếp đi về phía giường lớn.

“Kiệt lang. Khuya lắm rồi !” Sợ lại là cả đêm không chớp mắt, ta vội la lên.

Chàng dịu dàng ôm ta mặt không đỏ hơi thở không gấp: “Đúng vậy, đã rất khuya, cho nên động tác chúng ta phải nhanh.”

.

Ta bị đặt lên giường, eo bị giữ chặt, chỗ tiểu Bảo nhi vừa mút đã đổi thành cha bé, hai cha con bé thật đồng tâm nha. Chỉ là, sức lực của nam nhân không cam lòng càng lớn hơn nữ nhi của chàng.

Thần trí ta không rõ, giằng co như vậy hơn nửa đêm, chờ tất cả đều bình tĩnh lại, mới nghe được thanh âm cảm giận bất bình mơ hồ của cha đứa bé: “Tiểu nha đầu, dám há miệng rộng đoạt thức ăn với, sau này phải dạy nó lại. . . . Nhưng, mùi vị thật thơm.”

69. Chương 69: Hoàng Tử Và Hoàng Nữ (2)

Đứa bé đã được một tuổi rưỡi. Tuy nói không phải xuyên qua, nhưng cũng coi là vô cùng thông minh, theo như cách nói bây giờ, chính là hai tiểu quý có IQ vượt qua 200.

Duệ bảo bảo đã có thể gọi phụ hoàng và mẫu hậu rõ ràng, cũng có thể ngọng nghịu đọc Vịnh Nga [1], ta dạy nó đếm từ 1 đến 10, chỉ năm sáu lần, đã có thể đọc gần từng chữ đến hết. Cha nó lần đầu tiên nghe, vui mừng như điên, từ trong nội vụ khổ lấy ra một đồng đồ chơi trân quý trông khá mà không dùng được thưởng cho nó, hôm sau còn đặc biệt khoe khoang với bách quan ở trong triều.

Tiểu Bảo nhi không biết giống người nào, cả ngày chỉ biết ăn uống, còn có chút thả lỏng. Mỗi ngày điểm tâm dinh dưỡng đưa đến miệng bé, bé có thể một mình phân biệt món gì, ăn không ngon liền nhượng mảy lên sĩ diện: “Dem xuống.” Ăn ngon thì vừa ăn vừa cười: “Muốn.” Ý tứ chính là ngày mai đưa lên tiếp, cho đến khi chán ăn mới dừng tay. Về phần thơ Đường, bé lại vô cùng khinh thường, ta hỏi: Vịnh Nga? Bé sẽ cố gắng nghĩ một hồi: “. . . Ăn?”

Nhưng cả hai đều là đứa bé hoạt bát, khi hai đứa bé chơi chung, rốt cuộc hơn phân nửa sẽ xảy ra tranh chấp. Hai tiểu quý đều không chịu yên, đám ma ma được lệnh của ta, chỉ cần không gây lớn, đều không để tâm. Tiểu Bảo nhi có lẽ là do ăn nhiều, đầu hơi lớn hơn ca ca, mỗi lần đều là nhào qua, đẩy Duệ nhi cho xong việc. Đứa bé kia cũng bướng bỉnh, bị ngã không khóc, tự mình đắc chí bò dậy, Tiểu Bảo nhi lại rất khó tính, phần lớn thời gian đều không thể dàn xếp ổn thỏa, lại đẩy ngã ca ca lần nữa. Điều này làm cho ta rất hả giận, tiểu quý, ai bảo người rắng giành ra đời trước giày vò ta? Bây giờ bị muội muội áp chế chưa?

Lần đầu mà có thai hai đứa bé thật là chuyện phí sức, nên Gia Tĩnh đã tuyển rất nhiều ma ma. Nghe kinh nghiệm dạy trẻ của họ, ta chỉ có thể nhúc đầu nghĩ: vô cùng không khoa học. Nói ví dụ, họ lột tẩm chăn có hình Thái cực ở tầng trên trên giường trong phòng của Duệ bảo bảo, ta lại thà rằng là bản đồ Đại Hán, hoặc là hình hoạt họa. Nhưng tư chất của mấy ma ma nuôi dạy đều cổ hủ, Chu ma ma cầm đầu còn là ma ma nuôi dạy Gia Tĩnh khi còn bé. Họ dùng phương thức của mình dạy đứa bé, ta cũng khó mà nói, dù sao,

Gia Tĩnh không phải lớn lên như thế sao? Ta rốt cuộc không thể nào dạy hai đứa bé của mình học kế toán và quản trị doanh nghiệp mà? Dù sao ngày sau cũng không cần dựa vào những thứ đó kiếm cơm.

Khi bọn nhỏ đến một tuổi lễ tám tháng đã xảy ra một chuyện có ảnh hưởng không tốt, Duệ nhi không biết tại sao bị bệnh.

Cả ngày bệnh thoi thóp phờ phạc rã rượi, sau đó lại trở thành thần trí mơ hồ ngủ mê man. Ta vô cùng gấp gáp, ngày ngày coi chừng nó, thái y, Tiểu Lâu ngày ngày vây quanh nó, nhưng làm sao cũng không tra được nguyên nhân bị bệnh. Gia Tĩnh ngoài miệng chưa nói, nhưng không lúc nào không coi chừng nó, thậm chí buổi tối còn trở về phòng ôm ta, không cho ta ngủ đêm không nghỉ coi chừng đứa bé, còn nhẹ giọng an ủi ta: “Con của chúng ta không có việc gì, nó là hoàng nhi dũng cảm nhất của trẫm!” Nói thì nói như thế, mình lại thường ở nửa đêm, khi cho là ta đã ngủ khoác áo rời giường, đi tới phòng đứa bé ôm lấy nó nói gì đó đến trời sáng.

Ước chừng mười ngày sau, các nơi trong nước đều dán đầy Hoàng băng, kêu gọi người y thuật cao siêu ở dân gian vào cung. Duệ nhi bị chuyển vào Tiền viện, ngày ngày người đến người đi, cũng không thấy chuyển biến tốt, thậm chí càng thêm mơ màng. Ta biết rõ nó thật sự là rộng, hậu phúc vô cùng, nhưng bệnh thành như vậy, lại là miếng thịt từ người mình rút xuống, làm sao không gấp?

Đứa bé càng ngày càng gầy, ta càng ngày càng buồn, Gia Tĩnh cũng càng ngày càng tiêu tụy, thấy vẻ mặt ta và đứa bé thất thường, liền dịu dàng trấn an, ở trước mặt người ngoài thì tính khí cũng lại càng nóng nảy. Thấy nét mặt người hầu hạ bên cạnh càng ngày càng sợ hãi là có thể biết.

Khi ta cực kỳ luống cuống, Gia Tĩnh ôm lấy ta thật chặt, cau mày nói với ta: “Tuyệt Nhi, trẫm thấy ngàn vạn thầy thuốc đều nhìn không ra Duệ nhi bệnh gì, hay là, ta tìm mấy cao tăng đến niệm Phật, trừ tà khí?” Gia Tĩnh vẫn rất tự tin mình là chân mệnh thiên tử, thuận theo thiên mệnh, xem thường mấy thuật phù thủy kia. Bây giờ chàng lại nói ra cách này, có lẽ là đi đến đường cùng rồi.

Mặc dù ta rất muốn phản bác ý tưởng hoang đường này của chàng, nhưng đứa bé không tỉnh, tóm lại không phải chuyện tốt. Đây cũng là biện pháp khi không có biện pháp, lại nói ta, ta cũng không phải đã ba lần bốn lượt gặp thần gặp Phật sao?

Vậy mà. . . . Khi chúng ta giống trống khua chiêng tìm cao tăng đắc đạo, nội cung lại xảy ra chuyện lớn rồi !

Sáng sớm mừng ba tháng sáu năm Gia Tĩnh thứ mười, Hoàng Đế Gia Tĩnh mới vừa hạ triều tự mình dẫn mấy trăm Đại Nội Thị Vệ bao vây quanh Hương Linh điện - chỗ ở của Triệu Hoàng quý phi, con ruồi con kiến cũng không thể ra vào.

Bởi vì chuyện Duệ nhi, gần đây ta mất ngủ nghiêm trọng. Khi ta đang bị Gia Tĩnh bắt ở trên giường nghỉ ngơi nghe tin tức đó, cảm giác đầu tiên là chuyện này nhất định có liên quan với Duệ nhi.

Gia Tĩnh hạ chỉ đến cho ta, lần đầu tiên chính thức lấy danh nghĩa Hoàng đế và hoàng hậu trao đổi, ta vẫn hơi không thích ứng. Ý của thánh chỉ là Triệu Hoàng quý phi hành động thất đức, hoàng hậu đứng đầu hậu cung, cùng hiệp trợ với thái hậu và hoàng đế bề hạ xử lý chuyện này.

Khi ta mặc phượng bào vàng sáng - đồng phục hoàng hậu xuất hiện tại cửa Hương Linh điện, loan giá của Thái hậu đã tới. Hương Linh điện bị Đại Nội Thị Vệ vây tới nước chảy không lọt, ại cung nữ Thải Vân ở Từ An Cung đang dẫn người chờ đợi bên ngoài, thấy Phượng kiệu của ta hạ xuống đất, liền vội vàng nghênh đón thỉnh an, xong mới vội vàng nói: “Bẩm hoàng hậu bề hạ, nương nương đang chờ đợi ở Ngọc Lê các, hoàng đế bề hạ đang dẫn người lục soát đồ ở Hương Linh điện. Nương nương phân phó nếu như hoàng hậu bề hạ tới, mời đến Ngọc Lê các ngồi tạm một hồi.” Ta gật đầu, đi về phía Ngọc Lê các đối diện Hương Linh điện. Chắc là nghe được tiếng truyền báo, Thái hậu sớm đứng ở cửa, nhìn thấy ta vội vàng tới: “Tuyệt Nhi, con khỏi phải gấp, đứa bé Duệ nhi kia qua hôm nay sẽ hết chuyện rồi, Triệu Tùng Ngọc tên gian tà kia đã phụ thánh ân, làm ra chuyện vô sỉ, con yên tâm, Hoàng đế chắc chắn trả lại công đạo cho con.”

Nghe Thái hậu nói chuyện, ta nửa vui nửa buồn. Vui chính là Duệ nhi có lẽ sẽ nhanh chóng không sao, lo chính là nếu như bệnh của Duệ nhi có liên quan đến năng ta thì ta phải làm gì? Nếu quả thật là năng làm hại Duệ, đây lại là một chuyện khác rồi, là thù hận thế nào mà khiến năng mạo hiểm vi phạm thiên tử, làm ra chuyện bị tịch biên gia sản diệt tộc?

Trong lòng thấp thỏm lo lắng, vừa hy vọng nàng phạm tội, vừa hy vọng nàng có thể bước ra. Không biết sao, kể từ sau khi sanh con, tim của ta liền mềm nhũn rất nhiều, không hề muốn lấy oán báo oán nữa.

Bây giờ ta thậm chí còn có thể rất không phúc hậu suy nghĩ, nhưng Thái hậu lại thật vì ta mà gấp gáp. Ta với bà từ trước đến giờ thân thiết, lại thương đứa bé nhất, trước kia ba ngày hai bữa liền bảo Thanh Thanh dẫn người ẵm con qua cho bà xem. Hôm nay đứa con lại bởi vì tiểu lão bà của Gia Tĩnh mà huyền não bệnh thoi thóp, bà đã hết sức gấp gáp, ngộ nhờ ta khởi xướng bảo tố, gây lộn chia tay với Gia Tĩnh, thì không phải chuyển tốt cho bà.

Đang suy nghĩ lộn xộn lung tung, Chu Tam đã chạy đi vào như một làn khói, báo cáo tiến triển lục soát mới nhất trong điện.

Đã lục soát ra hai tiểu nhân trong Hương Linh điện, được chia ra đặt ở trên xà nhà chánh điện và trong chậu cây trong sân.

Nghe được tin tức ta lại cảm thấy: có người tố cáo. Giấu ở chỗ như thế làm sao lục soát ra ngay? Trong điện của một người đã làm Hoàng quý phi mười năm, lại còn bị người ta bắt đứng, đây là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ trong hậu cung này, khắp nơi đều diễn vô gian đạo? Ta im lặng triệt để rồi.

Lúc này Thái hậu ‘vụt’ một cái đứng lên, giận không kềm được, dùng lực ném chung trà đang cầm trên tay xuống đất ‘xoảng’ một tiếng, giọng căm hận nói: “Tiện nhân này. . . . Thật dám làm à? Ai gia thật muốn xem nàng ta có bao nhiêu khả năng.” Nói xong hất tay Hà Tiền ra, tới đây dắt tay của ta đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài cửa, mắt thấy nữ nhân còn sót lại của Gia Tĩnh đều quy củ đứng ở hai bên, thấy ta và Thái hậu ra ngoài, cùng nhau quỳ xuống: “Cung thỉnh thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương ngọc thể kim an.”

Thái hậu dừng lại bước chân, mắt lạnh nhìn giai lệ đầy dắt, hừ một tiếng: “Kim an. . . . ? Sợ là mỗi người đều ước gì hai mẹ con ta chết sớm?” Chúng phi tần vội vàng cúi xuống, miệng nói: “Nô tì không dám.”

Thái hậu quay đầu nhìn ta một cái, thở dài nói: “Con thật là đứa bé tốt bụng, cũng được.” Lại trầm giọng phân phó: “Đứng dậy đi, đã tới hết chưa? Cùng nhau đi xem chút, cũng để cho các người tỉnh táo, đừng có da mặt dày vọng tưởng cả ngày.” Ai, một hai đều ra mặt vì ta, đây là ân tình như thế nào? Sợ là cả đời cũng không trả được.

Đại Nội Thị Vệ đã mở cửa Hương Linh điện ra, quỳ nghênh Thái hậu và ta cùng chúng phi. Thấy bọn ta vào nội điện, Gia Tĩnh đang đi qua đi lại vượt qua cung nữ, thái giám đầy dắt và Triệu Hoàng quý phi về mặt âm thầm, bước nhanh ra đỡ Thái hậu: “Nhi tử bất hiếu, lại phải phiền tới mẫu hậu rồi.” Thái hậu miễn cưỡng tươi cười: “Chỉ cần các con hòa hòa thuận thuận, ai gia cái gì cũng. . . . Nhưng mà có vài người không có mắt, quá không chịu yên. . . .”

Hương Linh điện sau khi bị lục soát trở nên lộn xộn vô cùng. Bây giờ mấy dụng cụ tạp nham trong điện đều bị dời đi, chỉ bày ba cái ghế phía trên. Ghế vàng sáng chính giữa có lẽ là mới vừa chuẩn bị cho hoàng đế, hai cái một trái một phải chắc là chuẩn bị cho ta và Thái hậu. Hoàng đế và Thái hậu chia ra ngồi xong, ta mới ngồi xuống ở bên phải, những Tần phi khác đều chỉ có thể đứng. Ta nhìn một cái liền thấy trên bàn nhỏ trong điện, có hai tiểu nhân tứ chi bị rách thành mảnh nhỏ, ngực cắm đầy ngân châm, trên đầu gỗ nhỏ đầy máu đỏ sẫm, giống như. . . . Khô máu. Không biết sao, vừa nhìn thấy hai tiểu nhân này, cả người ta liền không ngừng run rẩy.

Gia Tĩnh rất nhanh lên tiếng: “Tuyệt Nhi, nàng không có việc gì chứ?” Ta lắc đầu một cái nhìn lại chàng.

Chàng từ sau khi đi vào không biết sao, có lẽ là đau lòng hoặc là đang làm chuyện rất nghiêm túc, nên không nhìn ta nhiều, bây giờ thấy ta đã ổn, mới đảo mắt nhìn Hoàng quý phi Triệu Tùng Ngọc quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt như muốn phun ra lửa mạnh: “Người còn có lời gì để nói?”

Hoàng quý phi không còn vẻ ung dung thường ngày, mặc dù quần áo nhếch nhác, nhưng vẻ mặt lại không chút hốt hảng vì làm sai bị bắt, vẫn cao ngạo ngẩng đầu quỳ. Gia Tĩnh hỏi nàng cũng không đáp, chỉ đưa mắt chết nhìn chằm chằm ta, có lẽ muốn đục ra một lỗ lớn trên mặt ta. Gia Tĩnh lập tức âm mặt giận dữ, mắng: “Tiện nhân, chuyện cho tới bây giờ còn không biết hối cải? Thật nên róc xương lóc thịt người.”

Nàng ta tựa như biết mình không còn bao nhiêu đường sống, hoàn toàn không có ý sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Gia Tĩnh: “Bệ hạ đừng nổi giận, mọi chuyện nô tì đều nhận, muốn chém giết muốn róc thịt tùy xử trí.” Thấy nàng ta vẫn gượng chống, Gia Tĩnh thở dài: “Tùng Ngọc, người làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này, không sợ báo ứng lên đầu nhi tử ngươi sao?”

Triệu Hoàng quý phi bỗng chốc bị đánh trúng tử huyệt, rốt cuộc tiết hạ mình, cúi đầu, tiếng khóc đè nén mơ hồ truyền tới: “Kính xin bệ hạ nhìn ở tình cảm nô tì tận tâm hầu hạ bệ hạ hai mươi năm, bỏ qua cho Kỳ nhi một lần, nó là hoàng trưởng tử ruột của ngài.”

Gia Tĩnh hừ lạnh nói: “Hiện tại biết sợ? Sao lúc ngươi vừa làm chuyện ác không nghĩ được như vậy?” Ai, hoàng thượng đại nhân, người ta bây giờ đã hết đường đi, người còn dùng lời chèn ép nàng, không sợ nàng cản trở một cái?

Nàng nghe lời này quả nhiên dần dần ngừng tiếng khóc, lạnh lùng mang theo tuyệt vọng đùa cợt: “Ban đầu? Ban đầu chỉ sợ cũng không phải nô tì. Bệ hạ và thần thiếp là phu thê thiếu niên, tuy vẫn lạnh nhạt, nhưng khi đó thái tử diện hạ nói thế nào: ‘Ta và Tùng Ngọc là trời đất tạo nên’. Kỳ nhi ra đời thì thái tử diện hạ rất mừng, hứa hẹn đợi bệ hạ thành cửu ngũ thì tấn nô tì làm Hoàng quý phi, thậm chí lần đầu tiên say rượu còn nói muốn phong Kỳ nhi thành thái tử. Nô tì một mực chờ đợi, chờ bệ hạ thực hiện lời hứa. . . . Bệ hạ vẫn đối với nô tì rất tốt, phong nô tì làm Hoàng quý phi, cho dù là cưng chiều phi tử khác như thế nào, mỗi tháng luôn luôn nghỉ ở trong cung nô tì bốn năm ngày, nô tì nghĩ, một đời một thế luôn ở bên bệ hạ. . . . Vậy mà. . . . Kể từ lần đầu tiên gặp Tín vương phi trở đi, cái gì cũng thay đổi, hôn bệ hạ đã bị mê đi, trong mắt sao còn có nô tì và Kỳ nhi?”

Nàng nói một hơi rất nhiều lời, vẻ dịu dàng trong mắt lúc đầu không lừa được người, đầu ta đau nên xoa đầu một cái, nàng rốt cuộc nói đến sau đó, nhưng phần hận trong lời nói lại càng ngày càng đậm, ánh mắt cơ hồ thô bạo: “Bệ hạ cả ngày xoay quanh ả, vì ả, dù là phu quân của ả từng dùng Kỳ nhi của ngài uy hiếp ngôi vị hoàng đế của ngài cũng muốn giữ lại tánh mạng ả; lại vì ả mà muốn trừ đi Tín vương để đầu nhập dưới váy của ả; vì ả bệ hạ vào lúc triều cục mới vừa ổn lại hạ Giang Nam, chỉ vì đón ả về nhà; vì ả, bệ hạ không để ý bách quan phản đối, toàn tâm toàn ý cưng chiều ả; vì ả, thậm chí nghĩ hết biện pháp để ả làm hoàng hậu; bệ hạ. . . trong tim trong óc chỉ có ả và con của ả. Lại quên ban đầu Kỳ nhi ra đời thì bệ hạ cũng mừng rỡ như điên. . . .” Mỗi khi nói một câu, mắt của nàng lại lạnh hơn một phần. Hoàng đế Thái hậu Tần phi cũng chỉ ngơ ngác nghe trần thuật gần như thê lương của nàng.

Hoàng Đế Gia Tĩnh lại chỉ bình tĩnh nghe, gương mặt nhìn thấy ta nhìn chàng, ánh mắt liên giằng co với ta. Giống như tất cả nàng nói vốn là chuyện đương nhiên. Ta né tránh hai mắt tràn đầy dịu dàng của chàng, nhìn về phía Triệu Hoàng quý phi lao thao không ngừng. Lúc nói chuyện nàng một mực nhìn Gia Tĩnh, bây giờ mới chuyển sang ta, cười điên cuồng nói: “Ha ha ~ thiết thời ta ban đầu còn nghĩ bệ hạ là người lạnh lùng, sẽ không thích Tín vương phi quá lâu, vậy mà. . . . Một lần lại một lần, càng lúc càng ân ái, lòng ta rất đau. Trong mắt bệ hạ không có nô tì thì cũng thôi đi, dù sao ban đầu cũng tốt với nô tì? Nhưng. . . . Bệ hạ lại muốn phong con của ả thành thái tử, lòng của nô tì thì càng đau. Tại sao? Tại sao bệ hạ quên lời hứa ban đầu? Kỳ nhi không được sao? Nó rất hiểu chuyện và biết điều, tại sao?” Dừng một lát, nàng nhắm hai mắt vô lực nói: “Uh, là ta ghim tiểu nhân Huệ Thân Vương, viết tên và ngày sinh tháng đẻ của nó bằng máu chó. Lần đầu ta còn rất sợ, giấu qua nhiều địa phương, nhưng Huệ Thân Vương lại bị bệnh thật. Người không biết lúc ấy ta vui vẻ cỡ nào, sợ một cái bị bỏ sẽ khiến tiểu tử kia hồi hồn, ta vội vàng làm một tiểu nhân nữa, các người không biết. . . . Chỉ thiếu một chút, thực sự chỉ thiếu chút xíu nữa, đứa bé con tiện nhân kia sinh sẽ không còn, ta Kỳ nhi vẫn có thể làm thái tử. . . .”

Hoàng Đế Gia Tĩnh vẫn kiên nhẫn nghe nàng phát tiết rốt cuộc ho một tiếng: “Tùng Ngọc, được rồi. Người cũng nghe trộm nói vài lời đi, người nói ban đầu trẫm say rượu hứa hẹn cho Kỳ nhi làm thái tử, trẫm thật không biết. Trẫm và người là phu thê thiếu niên, vẫn luôn cảm thấy người là người rất thân thiết, cho nên vô luận trẫm và hoàng hậu tình cảm như thế nào, cũng sẽ không vứt bỏ người, trẫm có thể thương người rất nhiều thứ, có thể cho người tất cả vật chất. Nhưng. . . . Trẫm và hoàng hậu, cuộc đời này trẫm chỉ có một thê tử, đó chính là hoàng hậu. Muốn trẫm giống như trước kia, thay phiên cho đôi ngũ sợ là không thể nào. Không sai, trẫm đúng là muốn cho Huệ Thân Vương làm thái tử. Dù là. . . . Dù là lần này Huệ Thân Vương thật gặp bất trắc, tương lai thái tử cũng chỉ sẽ là do hoàng hậu sinh ra. Kỳ nhi là một đứa bé ngoan, luôn được người nuôi rất tốt. Trẫm cũng đã sớm phong nó thành vương. Nhưng, dù như người tranh thắng thì như thế nào? Sao biết Kỳ nhi có muốn làm thái tử không?”

~[1]Vịnh Nga: năm Đinh Hợi 987, nhà Tống sai Lý Giác sang Việt Nam, thiền sư Pháp Thuận đón tiếp. Có lần Lý Giác tùy cảnh ngâm 2 câu thơ đầu “Nga nga lưỡng nga nga, Ngưỡng diện hướng thiên nha” và Pháp Thuận đã tiếp ngay hai câu sau của bài thơ này “Bạch mao phô lục thủy, Hồng trạo bãi tranh ba”.

Nga nga lưỡng nga nga,

Ngưỡng diện hướng thiên nha.

Bạch mao phô lục thủy,

Hồng trạo bãi tranh ba.

Dịch thơ (theo NXB Văn Hóa Thông Tin)

Ngõng ngõng cả bày ngõng

Ngửa mặt hướng ven trời.

Lông trắng phơi dòng biếc

Chân hồng rẽ sóng khơi.

70. Chương 70

Gia Tĩnh thở dài, lạnh nhạt phân phó Chu Tam: “Dẫn Kỳ nhi vào.” Hoàng trường tử Khang vương Trần Kỳ diện hạ đã 12 tuổi tiến vào rất nhanh, nhìn thấy mẫu phi xong, dừng một lát rồi quỳ lạy phụ hoàng. Sau đó lại xoay người đi tới trước mặt Triệu Hoàng quý phi quỳ xuống: “Nhi tử thỉnh an mẫu phi.”

Triệu Hoàng quý phi nhìn thấy nhi tử, vẻ mặt tràn đầy thù hận tạm thời biến mất, ánh mắt từ ái vuốt đầu của hắn: “Con trai, mẫu phi hại con.” Trần Kỳ bĩu môi, nhin lại nước mắt: “Mẫu phi, là hài nhi bất hiếu, không có nói ầu phi biết sớm, hài nhi vô tâm với ngôi vị hoàng đế. Lại khiến mẫu phi vì hoàng nhi, làm chuyện tổn thương đệ đệ.” Triệu Hoàng quý phi bất đắc dĩ lắc đầu: “Đứa nhỏ ngốc, mẫu phi biết con vô tâm với ngôi vị hoàng đế, chỉ là. . . . Mẫu phi muốn cho con thứ tốt nhất.” Trần Kỳ rút cuộc khóc lên: “Thân thể mẫu phi khỏe mạnh, Kỳ nhi đã lấy được thứ tốt nhất.”

Mắt của ta đau xót, Trần Kỳ là một đứa bé thiện lương lại tương đối hèn yếu, thường sẽ chạy đến trụ sở của ta thăm đệ đệ muội muội. Kiên nhẫn dẫn bọn nó đi chơi, Bảo Nhi mập mạp thích dây dưa với hắn nhất, thỉnh thoảng sẽ trét nước miếng lên mặt của hắn nhưng hắn lại không hề tức giận. Sẽ cật lực ôm bé nặng trĩu ra hành lang ngắm hoa.

Nhìn thấy mẹ con họ khóc với nhau, ta cũng không còn kiên nhẫn, không biết hiện tại Duệ nhi thế nào, gương mặt thấy châm bạc sáng trong suốt trên ngực của hình nhân rách nát, trái tim liên rung động, ban đầu Duệ nhi không thoải mái, chính là đau tim, liên không chút nghĩ ngợi vọt tới, không để ý mọi người kinh ngạc hô một tiếng, cầm lấy cây kim bạc cắm trên ngực hình nhân rút ra. Đang muốn cầm cây thứ hai, thì Gia Tĩnh phản ứng kịp đã đứng ở một bên, cầm hình nhân thứ hai lên, cũng học theo rút châm bạc ra.

Mới vừa để hình nhân xuống, chàng liền rống ta: “Nàng không thể chờ người khác rút châm sao? Nếu có độc thì sao?” Ta vô lực nhìn chàng, vẻ mặt mệt mỏi: “Đó là con ta.” Chàng sững sốt, bỗng nhiên ôm ta thật chặt, chặt đến mức ta cơ hồ hít thở không thông: “Đó cũng là con của ta, nàng, lại là mẹ của con ta.”

Ta chậm rãi đẩy chàng ra, nắm tay của chàng: “Hi vọng con từ nay không còn chuyện gì.” Lại ra hiệu chàng tiếp tục xử lý cục diện trước mắt. Chàng từ từ gơ tay lên, vén tóc rơi bên tai ta lên, dịu dàng nói: “Nàng đứng đầu hậu cung, tùy nàng xử trí.”

Ta khẽ cắn răng, cúi đầu suy nghĩ một lát, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, thì bị tiếng bước chân và tiếng quát truyền tới từ cửa lớn chặn lại. Tất cả mọi người trong điện gương mặt nhìn lại cửa, chỉ thấy Thanh Thanh thở hổn hển vọt vào, sắc mặt vui mừng, thậm chí quên phải quỳ lạy, trực tiếp chạy đến trước mặt ta, ánh lệ lờ lờ: “Hoàng hậu bệ hạ, Huệ Thân Vương mới vừa tỉnh, chỉ vuốt ngực nói đau, nô tỳ nhìn

xem không bị sao cả. Nô tỳ sợ những người khác nói không tốt, bệ hạ và nương nương sẽ không tin, cho nên tự mình chạy tới.”

Gia Tĩnh, Thái hậu đã sớm tiến lên, vui vẻ nói: “Mau trở về truyền thái y nhìn xem.” Lúc này Thanh Thanh mới nhớ tới quy củ, vừa muốn hành lễ, lại bị Gia Tĩnh không kiên nhẫn phát tay ngừng. Nàng vội vã xin tội: “Vừa rồi nô tỳ tự chủ trương, đã lấy danh nghĩa hoàng hậu bệ hạ truyền thái y đến chốn, mong rằng bệ hạ và nương nương thứ tội.” Gia Tĩnh mừng rỡ: “Không có tội không có tội, sau này còn phải thưởng người.”

Nước mắt của ta lập tức tràn mi ra, đuổi Thanh Thanh về cung trước. Lại xem xét hai mẹ con Triệu Hoàng quý phi ngồi cạnh nhau ở bên cạnh. Triệu Hoàng quý phi không tỏ vẻ gì nhìn chăm chăm mặt đất, trong mắt Kỳ nhi nlay tràn đầy vui sướng.

Ta khiến mình bình tĩnh lại, phân phó: “Hôm nay Triệu Hoàng quý phi làm ra chuyện trơ trên bực này, Bồn cung hết sức đau tiếc. Thật may là chưa gây thành đại họa. Nể tình Hoàng quý phi và bệ hạ là phu thê nhiều năm, cắt đi phong hào hoàng quý phi của Triệu Tùng Ngọc, cách chức làm thứ dân, biếm lãnh cung, cả đời không được ra vào. Tất cả tông phạm khác, giam ở phủ Nội Vụ chờ xét xử. Khang vương Trần Kỳ. . . không có liên quan đến chuyện này, không đáng so đo.”

Gia Tĩnh nghe ta xử trí khoan hồng như vậy nên có nghi ngờ, ta cười lắc lắc đầu: “Thôi, coi như tích thêm chút phúc đức cho bọn Duệ nhi.” Chàng không lên tiếng nữa, chỉ xoay người hỏi Thái hậu hớn hở ra mặt: “Mẫu hậu có muốn đi thăm đứa vé với hoàng nhi và Linh Tuyết không?”

Thái hậu vui vẻ gật đầu: “Đi thôi, cuối cùng đã kết liễu một tâm sự.”

.

Ngày hai mươi sáu tháng mười năm Gia Tĩnh thứ mười, đích trưởng tử của Hoàng đế, Huệ Thân Vương vừa mới hai tuổi chính thức được lập làm thái tử.

Kể từ sau khi trở thành thái tử, Duệ bảo bảo lại bắt đầu đường thái tử học kiến thức. Chỉ có buổi tối mới có cơ hội trở về Phượng Thọ cung thân thiết với người mẹ như ta. Vậy mà. . . . Cha nó lại gây ra phiền toái, cho là nhi tử không nên dính mẫu thân quá mức, phải học được độc lập. Mặc dù ta nghiêm trọng hoài nghi lòng riêng của chàng, nhưng cũng tìm không ra lý do để phản bác chàng, nên không thể làm gì khác hơn là nhắm một mắt mở một mắt. Không thể để thiên tử tương lai ngày ngày mò mẫm quất quý với mẹ — nguyên lời của cha nó.

Đứa bé lớn lên ngày từng ngày, Duệ bảo bảo cũng dần dần giống dáng vẻ trước kia của cha nó — lạnh lùng, chỉ gặp ta mới hơi bình thường một chút.

Tiểu Bảo nhi lại khác, mọi người trong cung đều nâng bé thành tiểu tiên tử. Chỗ bé thích đến nhất là Từ An Cung của Thái hậu và Cảnh Dương cung của Khang vương. Cha bé cũng nuông chiều bé lên trời, những người khác thật lòng cũng tốt, giả ý cũng được, ngày ngày đều vây quanh bé. Bảo Luân công chúa đã thành bá chủ một phương trong cung, cha bé không thể chịu tiểu nha đầu mếu máo, mỗi ngày đều biến đổi phương thức dụ dỗ. Hậu cung lưu truyền một câu giai thoại: thà làm bệ hạ tức giận lôi đình, cũng không thể chọc Bảo Luân công chúa khóc. Ta lại không chịu thể, mỗi lần đều thích đả kích tâm trạng của bé lúc bé hể hể nhất. Nói ví dụ: tranh đoạt thức ăn các vị giai lệ tặng bé, chơi với mấy món đồ chơi ca ca tỷ tỷ của bé tặng cho bé, thuận tiện cười nhạo dáng người tròn trịa của bé.

Tiểu nha đầu 5 tuổi, đã biết mập không phải chuyện tốt với mình. Ngày ngày chỉ chớp chớp mắt trước những thức ăn vặt, vẻ mặt giãy giụa, hết sức đáng yêu.

Ban công Hương Tà ở Phượng Thọ cung năm Gia Tĩnh 14.

Người đã già rồi, cho nên gần đây rất thích nhớ lại chuyện xưa, thường bỏ lại nam nhân đang ngủ say, hơn nửa đêm một thân một mình ở ban công uống rượu. Ban ngày Gia Tĩnh luôn rất bận, khuya về nhà hơn phân nửa là phải xử lý việc cho triều chính ngày mai, hoặc là vui đùa với tiểu Bảo nhi, chàng thích nhất ôm ta ở ban đêm không quá mức yên tĩnh, ôm nhau ngồi ở trên ban công tán gẫu trời nam đất bắc, hoặc là nói vài chuyện lý thú về triều chánh. Tình cảm của hai người vẫn rất ổn định, ta không biết hai người còn có thể hạnh phúc bao lâu, nhưng mỗi lần trải qua ngày tháng yên bình, một trong hai người một, luôn

luôn làm ra chút chuyện cho náo loạn cho qua thời kỳ tình cảm dư thừa. Không biết chàng nghĩ như thế nào, nhưng mà chàng cho rằng tỷ lệ ta gây chuyện luôn lớn hơn chút, thật ra thì. . . Ta cũng không biết trong đó có cái nào là gây chuyện, cái nào là đang tranh thủ quyền lợi lớn nhất của mình. . . Nói ví dụ:

Tháng tư năm Gia Tĩnh thứ mười một, ta mới vừa qua sinh nhật 27 tuổi dất tiểu Bảo nhi đi chậm rì rì trên đường quan ngoài kinh thành.

Hai mẹ con chúng ta là rời nhà ra ngoài.

Chúng ta mặc thường phục bình thường nhất mộc mạc nhất trong cung lại không có bất kỳ dấu hiệu của Nội Vụ phủ. Nhưng chất vải lại không thể lừa người, hàng dệt tay Giang Nam. Không có biện pháp, đây đã là bộ mặc nhất trong bốn chồng y phục lớn của ta rồi.

Lúc vừa ra khỏi cửa thành, bị binh lính thủ thành hung hăng nhìn mấy lần, khi đó đứa bé vẫn bị ta cật lực ẵm trong tay. Lúc bị người ta đánh giá, Tiểu Bảo nhi lại nói một câu khiến tiểu binh thủ thành đỏ mặt, bé nói: “Người cũng cảm thấy mẹ ta xinh xắn sao? Cha ta cũng nói như vậy đấy.”

Thuận lợi ra khỏi thành, Tiểu Bảo nhi liền hiểu chuyện chúi chúi mồ hôi trên trán ta, xung phong nói muốn xuống đi bộ. Từ khi sanh con tới nay, ta chưa bao giờ ẵm con liên tục quá 3 tiếng, cho nên đứa bé sắp ba tuổi rất thân thiết lại tự giác.

Ta rời nhà trốn đi là bởi vì Gia Tĩnh tứ hôn cho Tiểu Lâu. Đối tượng chính là Hộ Quốc Tướng Quân Cát Dững. Nghe nói là năm Gia Tĩnh thứ tám, hội Đồng Minh Nữ Tử của ta khai trương thì Cát Dững từ biên cương trở về gặp được Nam Sở Quận chúa Tô Tiểu Lâu lần đầu tiên liền động tình. Không so đo muội ấy là mẫu thân độc thân của một đứa bé 3 tuổi, tuyên bố không phải là nàng không lấy. Cát Dững đó ta biết rõ, hần là rường cột nước nhà, dáng dấp mi thanh mục tú, vóc người cũng không tệ, lưng rộng cánh tay tròn. Nói thật, rất giống người mẫu nam bấp thịt ở thế kỷ 21.

Ta không biết vóc người không tệ ở trong suy nghĩ của nữ tử tại Đại Hán triều là thế nào, tóm lại, Tiểu Lâu không ưa hần, thường ở sau lưng gọi hần là ‘tên vũ phu’. Có lẽ bản thân hần không đủ thành ý, hoặc là Tiểu Lâu đã từng trải. Dù sao Nam Sở Quận chúa của chúng ta cũng không chịu đối mặt hần, có thể tránh là tránh, tránh không khỏi liền xem là trong suốt. Cát đại tướng quân theo đuổi một năm rưỡi không có kết quả, thật ử rử cúi đầu một hồi, nhưng thói cũ của tướng môn vẫn có, một tháng sau dứt khoát lên Kim Điện xin hoàng đế bệ hạ tứ hôn.

Mà Hoàng Đế Gia Tĩnh lại. . . Đồng ý.

Chàng không xem trọng nhân quyền của muội muội ta, tự tiện chỉ hôn, ta liền khó chịu. Ta rất tức giận, cho nên nhịn qua sinh nhật liền lặng lẽ tính toán rời nhà ra ngoài.

Dĩ nhiên nguyên nhân cũng không chỉ có chuyện này, đây chỉ là một trong những nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ hai, đầu năm hoàng cung bắt đầu tuyển tú, mặc dù chàng thề mỗi ngày bảo đảm không chia ly với ta. Lại chia phần lớn giai lệ ra ban cho các đại thần Quý tộc. Nhưng vẫn giữ lại mười mấy người đặt ở nội cung. Ta biết rõ chàng sợ không chứa một móng thì sẽ mang đến cho ta phiền toái không cần thiết, dù sao có một hoàng hậu hay ghen không phải là phúc của xã tắc, chàng không thể để ta có nhược điểm cho người ta bắt được.

Dù sao đây là xã hội phong kiến, người không thể yêu cầu nó trực tiếp tiến vào xã hội Tư Bản Chủ Nghĩa chứ? Lời nói như thế, ta có thể hiểu hành vi của chàng, nhưng cũng không đại biểu ta sẽ say mê cuồng nhiệt tiếp nhận nó.

Nguyên nhân thứ ba, bởi vì hội Đồng Minh Nữ Tử, ta thỉnh thoảng sẽ truyền hộ bộ Tiền thị lang đến hỏi thăm tình huống. Hộ Bộ Thị Lang Tiền Khiêm là bảng nhãn năm Gia Tĩnh thứ năm, dáng dấp cao lớn anh tuấn, ách, rất giống Trương Đông Kiện. Mặc dù ta đã kết hôn sinh con, nhưng không đại biểu ta không thưởng thức những mỹ nam khác nữa, nhất là mỹ nam có nội hàm giống Tiền Khiêm. Làm cộng sự với một người thông minh lại đẹp trai như Trương Đông Kiện, là chuyện vui tai vui mắt, dĩ nhiên, chỉ là thưởng thức mà thôi.

Có lẽ ưu thế người hiện đại của ta khiến Tiền Thị Lang mê mẩn, dần dà, hần sẽ thỉnh thoảng lơ đãng lộ ra cảm xúc không nên vào mấy trường hợp không đúng. Nữ nhân rất nhạy cảm, nhất là chuyện như vậy. Sau

đó ta đã rất tránh né không gặp mặt với hần nữa, nhưng trong vài trường hợp chính thức, chắc chắn sẽ có thời điểm chạm mặt.

Vì hoảng hốt lại thăng thần vô tư, nên vẻ mặt của Tiền thị lang liền bị nam nhân của ta - Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ anh danh nhất Đại Hán triều nhìn ở trong mắt. Chàng luôn rất tin tưởng ta, nhưng không đại biểu chàng sẽ tin tưởng những nam nhân khác.

Chàng cực kỳ tức giận tìm Tiền Thị Lang tới, hỏi hần có ý nghĩ quá phận với hoàng hậu bệ hạ không? Tiền Thị Lang kia là một đứa trẻ đảng hoàng, lại không thể phạm nguyên tắc khi quân nên nhận hết. Lần này tốt rồi, một Bảng nhãn lang êm đẹp, đại tài tử tiền đồ vô hạn liền bị điều đi nhận chức Án Sát Sứ thay Ngụy Tiến, thành quan tam phẩm trần trọc tuần án ở khắp cả nước nhưng không vào kinh, mà Ngụy Tiến Ngụy đại nhân lại hấp ta hấp tấp trở thành Hộ bộ thượng thư. Hoàn toàn kết thúc kiếp sống tuần án của hần, làm nam nhân tốt sáng chín chiều năm. Đúng hạn vào triều, đúng lúc về nhà, rảnh rỗi thì ẵm đứa bé, thuận tiện luận bàn một chút với ái thiếp Phi Hồng, ách. . . . Nội dung không giới hạn.

Ngượng ngùng, lạc đề rồi, tóm lại, hoàng đế bệ hạ đuổi Tiền thị lang đi, lại cho Ngụy đại nhân trực tiếp hiệp trợ ta làm xong công việc của nữ nhân. Chàng có thể để đám tiểu mỹ nữ ở hậu cung nuôi không, mà ta lại không thể thỉnh thoảng nói chuyện công việc với đại nhân đẹp trai sao? Chàng mở miệng nói tin tưởng ta, chỉ là không tin nam nhân kia, hừ, nếu như tin tưởng ta, thì không cần điều người ta đi.

Dù sao, N chuyện khó chịu gộp lại, tạo thành tình huống ta và Tiểu Bảo nhi đi bộ ở ngoài thành.

.

Tiểu Bảo nhi hào hứng bưng bưng vừa đi vừa nhảy, ta thì không ngừng liếc mắt. Đứa bé ba tuổi, bình thường chỉ biết ăn ăn uống uống, ta chưa bao giờ quá coi trọng bé, không, là quá xem là nhân tài. Nhưng khi ta đuổi người đi để lục tung phóng tìm quần áo, thì Tiểu Bảo nhi ăn uống no đủ chợt đến xem, bé kinh ngạc hỏi: “Mẫu hậu tìm cái gì?” Đầu ta cũng không quay lại: “Y phục.”

“Tìm y phục làm gì?” Bất luận cổ kim, thông minh hay không, mấy tuổi đám con nít đều thích chơi mười vạn câu tại sao. Đã quen bình thường bé đều chêm ‘tại sao?’ vào mỗi câu nói, ta theo bản năng đáp: “Rời nhà trốn đi phải mặc.”

“.” Thanh âm không còn, thế giới tĩnh táo.

Hai khắc sau, ta thuận lợi tìm được y phục mình muốn, bưng trà đang chuẩn bị uống thì Tiểu Bảo nhi lại chạy vào nhào vào trong lòng ta: “Mẫu hậu, Kỳ ca ca nói rời nhà trốn đi chính là không cần người thân. Mẫu hậu có phải không cần Bảo Nhi nữa không?”

Một ngụm trà của ta sặc ở trong cổ họng, ho đỏ mặt, một hồi lâu mới thuận khí: “Ai nói ta không muốn con?”

“Mẫu hậu không phải muốn rời nhà trốn đi sao?”

“.” Ta quên, dù đứa bé tham ăn, nhưng vẫn là huyết mạch của nam nhân như hồ ly kia, thất sách a thất sách.

“Mẫu hậu muốn dẫn Tiểu Bảo nhi cùng nhau rời nhà ra ngoài chứ?”

Khuông mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mong đợi nhìn chăm chăm, ta nhìn đau gật đầu một cái, vì vậy, hai mẹ con cùng nhau tìm y phục của Bảo Nhi.

71. Chương 71

Bây giờ nhớ lại, sao có thể rời đi thuận lợi thế? Dầu gì ta cũng là hoàng hậu đấy. Sao không ai đuổi theo lệ rơi đầy mặt quỳ khuyên: “Xin nương nương nghĩ lại!” Còn nữa, nam nhân kia không quan tâm việc thế tử và nữ nhi của mình biến mất sao?

Chờ ta thật sự không nhúc nhích, tiểu Bảo nhi cũng không sôi nổi nữa, ngoan ngoãn dặt tay của ta lẳng lặng đi. Ta biết rõ bé cũng mệt mỏi, vì vậy đề nghị hai người nghỉ ngơi chút, Tiểu Bảo nhi nhất thời kích động.

Tối hôm qua Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ không biết uống lộn thuốc gì, lục tục giăng co ta nhiều lần. Buổi sáng đi lại lén lút vội vàng, chờ Gia Tĩnh vào triều hai mẹ con liền chạy ra ngoài, thứ gì cũng chưa kịp ăn.

Ngồi trên tảng đá lớn cứng rắn, hai mẹ con vừa đói vừa khát. Không biết kẻ đáng chết nào đã nói, rồi nhà trốn đi có một định luật hoàng kim: cái gì cũng phải mang, nhưng bạc không thể thiếu. Hiện tại trong ngực ta chỉ cất hai tấm ngân phiếu mười vạn của cửa hiệu Thiên thuộc ngân hàng tư nhân Hằng Thông thôi. Nhưng ở địa phương quý quái này cả cái lều trà quán rượu cũng không có, bạc có ích lợi gì? Dùng bạc có thể câu cá từ sông lên sao? Bạc có thể để cho cây khô đối diện rơi quả táo xuống sao?

Vội vàng trốn đi, nên không hề liên lạc với xe ngựa. Cũng khó trách, ai chịu cung cấp công cụ trốn nhà cho hoàng hậu? Đi đã lâu rồi, sau khi ra khỏi thành đều đi dọc theo con đường này nhưng hoàn toàn không có bóng người, trừ chim hót, có thể nói yên tĩnh đáng sợ.

Được rồi, ta thừa nhận, kể từ khi làm hoàng hậu tới nay, ta được Gia Tĩnh sủng ái, nên thông minh có dấu hiệu thoái hóa. Nhất là khi cùng bọn nhỏ đến Thượng Thư Phòng chơi đùa, sử dụng giấy Tuyên Thành của chàng xếp máy bay công kích tổng quản Chu Tiểu Tam mà không cẩn thận nện vào chàng, thì Gia Tĩnh sẽ rống giận: “Ba tiểu quý đứng ngay ngắn cho trẫm.”

Biết lúc này rời nhà trốn đi rất nguy thơ, trên thực tế lúc mới ra cửa thành ta liền hối hận. Nhưng đi cũng đi rồi, không đến nỗi quay đầu lại ngay chứ. Nam nhân kia, nam nhân xấu đáng chết, cứ nhiên không tỏ ý gì, không vội vàng vàng tới tìm chúng ta. Còn nữa, lúc ta ra cửa cung, sao lại đáng chết thuận lợi như vậy? Tại sao không xảy ra tình trạng gì giống trên tivi để khiến kế hoạch của ta bị nghệt?

Lấy ngân phiếu trong lòng ra dò xét lần nữa, ta hạ quyết tâm, thôi, chúng ta về nhà.

Dắt Tiểu Bảo nhi đi ngược đường lại về kinh. Lúc này nghĩ thông suốt, tuy trên mặt mũi khó mà nói, nhưng tâm tình cũng vui vẻ. Xem ra vẫn là chức vị hoàng hậu này thích hợp với ta.

Đi ước chừng một dặm đường, quẹo một cái, ta lập tức ngăn người tại đó.

Lại xoa xoa mắt lần nữa, tất cả trước mắt không phải là ảo giác. Giữa đường lớn trước mặt, bày một cái bàn, trên bàn bày đầy trái cây và điểm tâm. Chung quanh cái bàn bày ba cái bàn khác, ta tính toán, cái ghế bình thường kia chắc là của ta, mà cái ghế siêu cao được đặc chế, thoát nhìn rất giống cái ghế đo thân đặt làm riêng cho Bảo Luân công chúa ở trong Phượng Thọ cung. Sau cái bàn còn có một cái ghế, trên ghế có một người vẽ mặt bình tĩnh đang ngồi. Mặc long bào thêu hình rồng chín móng màu vàng sáng, không biến sắc nhìn đối diện — chính là phía hai mẹ con ta. Mà phía sau chàng cách đó không xa, mơ hồ có mấy người đứng — mấy người cao thủ trong Âm Cung.

Nhìn dưa Hami ướp lạnh, bánh phù dung, còn có bánh bao thủy tinh hấp ta thích nhất. Ta nuốt ngụm nước miếng, nhìn đứa bé bên người, muốn xem bé có đang thèm thuồng như ta không. Ai ngờ. . . . Tiểu nha đầu căn bản không để ý mấy thứ đó, chỉ làm bộ đáng thương nhìn ta, thấy ta nhìn bé, lúc này bé mới cẩn thận mở miệng: “Mẫu hậu, ngài đừng nóng giận. . . . Bảo Nhi hỏi cái gì là ‘rời nhà trốn đi’, không phải hỏi Kỳ ca ca. . . . Phụ hoàng vừa lúc ở đây, Ngài không cho ta nói với mẫu hậu, nói sẽ chơi một trò với Bảo Nhi.”

Má, thì ra náo nửa ngày, chỉ là mình ta rối hơi? Hồ ly. . . . Hai con hồ ly.

Ta hừ ra một tiếng từ trong lỗ mũi, hất tay Tiểu Bảo nhi ra, đi thẳng đến cái ghế đỉnh đặc ngồi xuống, cầm dưa Hami lên gặm ngay. “Tuyệt Nhi còn chưa có rửa tay!” Bên tai truyền đến thanh âm lạnh lạnh. Ta không để ý tới chàng, ăn no lại nói. Con rồng lớn kia không tiếp tục nói lời vô nghĩa, chỉ đứng dậy ẵm con rồng nhỏ lên ghế, lại đưa nước qua cho bé, dịu dàng hỏi: “Bảo Nhi cảm thấy chơi vui không?” Tiểu Bảo nhi cười duyên hì hì: “Chơi thật vui. Phụ hoàng, Bảo Nhi nghe lời lắm, ra khỏi thành liền tự đi bộ, không bắt mẫu hậu ẵm.”

Gia Tĩnh cúi đầu bật cười: “Đúng vậy, bình thường chỉ biết ăn uống vui đùa, không rèn luyện gì cả. Sao có thể ôm Tiểu Bảo nhi công chúa mũm mĩm của chúng ta đi xa như vậy?”

“” Ta nhẩn nhin, tiếp tục ăn.

Ợ hơi, ta lại dân gân cốt một cái, thật là thoải mái, lát nữa ngủ một giấc là tốt nhất.

“Ăn no? Về nhà thôi.” Quay qua thấy nét mặt hài lòng của ta, Gia Tĩnh bệ hạ rút cuộc mở miệng.

.

Đến đây, lần đầu rời nhà trốn đi của hoàng hậu Gia Kính chính thức chấm dứt.

Hôm sau Gia Tĩnh đều không nói gì với ta, ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại ngại hỏi, chỉ đành phải giả bộ không có gì. Buổi tối chàng trở lại rất sớm, ta giương mắt nhìn chàng, chàng cũng không nói chuyện, đi tới bên cạnh ta, ẵm ta lên, đi vào trong điện. Thả ta vào trên giường xong chàng liền cúi người đè lên, ngón tay cột nhả nâng cằm của ta lên: “Hôm nay trẫm rất tức giận, chẳng lẽ Tuyết Nhi không biết?”

Nhìn ánh mắt của chàng, vẫn dịu dàng như nước, thâm tình khấn thiết, chỉ là thêm mấy phần nóng bỏng và tình dục. Ta mở to mắt, trong lòng lại nghĩ: ta cũng rất tức giận, chẳng lẽ Kiệt lang không biết?

Chàng cúi đầu buồn cười, môi đè lên, đợi ánh mắt ta mê ly, vẻ mặt không rõ, chàng mới khàn khàn nói: “Hôm nay phạt nhẹ, nếu như có lần sau, trẫm sẽ phạt nặng đó.”

. Phạt nhẹ? Phạt nặng? Lúc trời sắp sáng ta mới biết, ta rút cuộc đã tìm được một nam nhân thế nào, con sói. . . . con sói không bao giờ biết mệt mỏi, kịch liệt mà cuồng nhiệt. Phạt nhẹ đã thế, vậy phạt nặng lại thế nào?

Bên ngoài đã lộ ánh rạng đông, ta thật sự không thể kiên trì nữa rút cuộc nhận thua cầu xin tha thứ: “Kiệt lang ~ ta, ta sai lầm rồi, lần sau, lần sau tuyệt đối sẽ không.” Rút cuộc trong cơ thể nóng lên, chàng buông ta ra, lật người qua kế bên ôm ta, hôn vành tai của ta nỉ non: “Tuyết Nhi, vĩnh viễn đừng rời xa trẫm.” Ta mỗi một ngủ, không đáp lời nữa, chỉ gật đầu một cái, rồi ngủ thật say.

.

Cực kỳ lâu sau vào trung thu của một năm, trên ban công. Chàng hơi say ôm ta đặt ở trên đầu gối, ôm ta thật chặt, vui đầu ở cần cổ ta hà hơi: “Tuyết Nhi, nàng có biết vì sao mỗi ngày trẫm đều yêu nàng nhiều như đầu voi không? Bởi vì. . . . Nàng là Phượng Hoàng Tiểu Tiên Tử của trẫm, trẫm sợ sợ ý một chút, ngày nào đó yêu nàng ít chút, nàng sẽ bay khỏi trẫm.”

.

Cũng đúng, còn nhớ rõ trong Ly Ca có câu: xem mỗi ngày là ngày cuối cùng để yêu nhau. . . . Ta cũng vậy, bởi vì, chàng chính là của riêng ta, là bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của ta.

Nửa đời trước của ta trôi qua ở Trung Quốc thời đại mới, ta rất cảm kích cũng rất vui vẻ có thể sống 26 ở nơi đó năm, mặc dù rất vất vả, mấy lần té ngã, nhưng cuối cùng mỗi lần ta đều dựa vào chính mình bò dậy.

Rồi sau đó xuyên qua, gặp phải chàng là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta. Có lúc suy nghĩ một chút, Bồ Tát cho ta xuyên qua, rõ ràng chỉ vì mình chàng. Không có chàng, ta xuyên qua không có chút ý nghĩa nào, có người, hết một đời cũng không thấy được cánh cửa tình yêu, mà tình yêu của ta, tới vừa mãnh liệt vừa tự nhiên. Có lẽ khi bắt đầu gả cho Dục Phong, ta đã từng muốn kính trọng như khách sống qua ngày với hắn, nhưng, cuộc sống không có tình yêu, không phải là mong muốn của ta, nói ta ích kỷ cũng tốt, đối trá cũng được, ta muốn sống cuộc sống ta thích, cuộc sống, chỉ có ngăn ngụt mấy thập niên, ta muốn sống cần rõ thoải mái, như vậy không tốt à? Không sao, đối phương thức khác sống tự nhiên phóng khoáng là được.

Năm Nhân Ninh đầu tiên, Phượng Hoàng Sơn trang

“Kiệt lang, Duệ bảo bảo sẽ là một Hoàng đế anh minh sao?” Hoàng thái hậu 46 tuổi hỏi.

Thái Thượng Hoàng 54 tuổi lộ vẻ kiêu ngạo: “Hừ, nhi tử của trẫm sẽ kém sao?”

“Ừ. . . . Chàng đã là Thái Thượng Hoàng còn ‘ trẫm ’ à? Hiện tại Duệ bảo bảo cũng là ‘ trẫm ’ rồi, một quốc gia có hai ‘ trẫm ’, có được không?” Một Hoàng thái hậu chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Hừ, trẫm nói có thể là có thể, ai dám nói nhảm?” Nam nhân đã lão luyện hơn bĩu môi.

Một Hoàng thái hậu xí hấn: “Hứ, lúc này ta đã nói đó, chàng dám nói ta nói nói nhảm?”

“ Không phải.”

“Còn phải suy tính?” Thanh âm đề cao, hơi uy hiếp.

“Không phải.”

“Ai, không suy nghĩ đã trả lời, không phải qua loa ta chứ?” Về mặt hoàng thái hậu uể oải.

Thái Thượng Hoàng bị nghẹn, thật lâu không lên tiếng. Một Hoàng thái hậu cười hả hê, nhưng tiếng cười rất nhanh không còn nữa, đã biến thành tiếng thở dốc ư ư rồi.

Thật lâu về sau, Hoàng thái hậu cảm giận bất bình thở nhẹ: “Ghét, mỗi lần đều dùng chiêu này.”

“Trừ chiêu này còn có thể dùng chiêu nào?” Thái Thượng Hoàng ăn uống no đủ ợ hơi, giọng nói hấp dẫn mà khàn khàn.

“ Chàng nói, ta cứ như vậy hất tay đi, có tốt không? Duệ bảo bảo mới 22 tuổi !” Vẫn là đứa bé thích lú lú.

“Ban đầu trẫm không phải lên ngôi lúc hai mươi sao? Xem ra Tuyết Nhi có vẻ còn khỏe lắm, chúng ta trở lại ôn chuyện.”

“ Ta tự bơi trong hồ nước nóng, không để ý chàng.” Có thể tưởng tượng động tác mắt trợn trắng kia.

Tiếng cười dễ nghe của chàng vang lên, vang dội Sơn Trang.

Năm Gia Tĩnh thứ ba mươi, Hoàng Đế Gia Tĩnh Trần Kiệt nhường ngôi cho thái tử Duệ. Ngày hai mươi sáu tháng mười cùng năm, thái tử Duệ tròn 22 tuổi chẵn được Thái Phó của thái tử - Ngụy Tiến và Hộ Quốc Tướng Quân Cát Dững ủng hộ vào chỗ, cải hiệu Nhân Ninh, xưng là Huệ Đế.

Tôn Hoàng Đế Gia Tĩnh Trần Kiệt thành Thái Thượng Hoàng, hoàng hậu Gia Kính Trương Linh Tuyết thành Hoàng thái hậu, Lưu Thái hậu ở Từ An Cung thành Thái Hoàng thái hậu.

Mùa đông năm Nhân Ninh thứ hai, Thái Hoàng thái hậu Lưu thị bệnh mất, hưởng thọ 69 tuổi, cả nước đại tang. Năm Gia Tĩnh thứ 21, từng có đại thần Ngự sử Lưu đại nhân buộc tội Hoàng thái hậu, chỉ trích vào năm Đức Thọ 34, bà đã thâm ám hại cả nhà Phụ Quốc Công Trương Thế. Tấu chương bị hoàng hậu Gia Kính bệ hạ lúc đó cản lại, ra ý chỉ, thưởng hậu cho tộc Trương thị. Lại âm thầm thả dài với Hoàng Đế Gia Tĩnh: bà ấy tốt với ta, ta liền cảm thấy bà ấy thật là tốt, mặc kệ quá khứ bà đối đãi người khác như thế nào, ta chỉ nhận thức người không nhận đúng sai.

Đội Thái Hoàng thái hậu mất, Ngự sử Lưu đại nhân lại đề lại chuyện này lần nữa, xin chỉ khiển trách thái hoàng thái hậu hành động thất đức, không được vào tông miếu.

Thái Thượng Hoàng có nói: Thái Hoàng thái hậu đã mất, chuyện đã qua vô luận là đúng hay sai, cũng đừng nhắc lại nữa.

Sau đó, Thái Thượng Hoàng và Hoàng thái hậu tự mình đề tang dẫn tang, Huệ Đế đỡ linh, vinh quang vô hạn.

Theo sách Đại Hán - Hoàng Đế Gia Tĩnh đời sau ghi lại: Hoàng Đế Gia Tĩnh và hoàng hậu Gia Kính tương cứu trong hoạn nạn nửa đời, cùng sinh một tử ba nữ, chia ra là Huệ Đế, công chúa Bảo Luân, công chúa Bảo Nguyệt, công chúa Bảo Doanh.

Hoàng hậu Gia Kính lấy tư thế nữ nhân nên có trở thành hoàng hậu cả đời, nhưng cuộc đời vẫn khiến mọi người tranh cãi. Nàng hết sức trợ giúp phụ nữ già yếu và trẻ con độc lập lần nữa, chính là chuyện rất tốt. Nhưng. . . . phương diện cuộc sống riêng, lúc là Tán thân vương phi đã mập mờ không rõ với Hoàng Đế Gia Tĩnh ngay lúc đó, bại hoại luân thường, sau đó mặc dù được phong hậu, vẫn là vết nhơ trong đời. Mặc kệ như thế nào, nàng đều là nữ nhân truyền kỳ nhất của Đại Hán triều.

72. Chương 72: Ngoại Truyện 7: Giang Sơn Mỹ Nhân

“Duệ bảo bảo. . .” Nghe được giọng nói mềm mại quen thuộc của mẫu hậu truyền đến từ cách đó không xa, ta vội vàng cho tất cả phụ tá lui ra, sửa sang lại xiêm áo, rồi hồi cung nữ đem điểm tâm nhỏ mẫu hậu thích nhất lên, bỏ đi nụ cười dối trá, mỉm cười đến đón.

Ta hiện tại 18 tuổi, là trưởng tử của đương kim thiên tử Hoàng Đế Gia Tĩnh, cũng là thái tử do chính vua phong. Kể từ khi ta được lập làm thái tử tới nay, các trưởng bối hậu cung đều thích gọi phong hào của ta, phụ hoàng cũng giống vậy, nhưng còn có hai nữ nhân ngoại lệ, một vị chính là mẫu hậu hiện tại đang đến gần mà ta thương nhất - hoàng hậu Gia Kính. . . . Còn có một người, chính là muội muội ruột Bảo Nhi ra sau ta một ly trà.

Ta thích nhất mẫu hậu gọi ta như vậy, nhưng không có nghĩa là ta có thể chịu đựng một tiểu nha đầu khác gọi ta thế.

Từ nhỏ phụ hoàng đã không thích ta thân cận mẫu hậu quá, ách, có thể nói là như vậy, phụ hoàng không thích bất kỳ một nam nhân nào dây dưa mẫu hậu — bao gồm ta. Nhưng mà ta lại vẫn thích có cơ hội liền ôm mẫu hậu, ngồi ở trên đùi mẫu hậu nghe mẫu hậu kể vài chuyện xưa ly kỳ cổ quái. Ví dụ: hoàng tử ếch, nàng tiên cá và cô bé ngón út. Nói thật, sau khi ta qua ba tuổi, liền không còn thích nghe những chuyện hài linh tinh để dỗ con nít nữa. Nhưng mà ta vẫn thật biết điều lẳng lặng ngồi nghe mẫu hậu kể, bởi vì. . . Thích mẫu hậu ôm ta, thanh âm mềm mại, thân thể cũng mềm mại, còn có mùi thơm đặc biệt của mẫu hậu, không phải mùi son phấn....

Nhưng. . . Mỗi khi nghe chuyện xưa đến gần hết đều sẽ bị phụ hoàng phát hiện. Ta có thể khẳng định phụ hoàng có cài gián điệp ở bên ta (mẫu hậu nói nô tài ăn cơm của ta còn báo chuyện của ta gọi là gián điệp), nếu không mỗi lần sao chưa tới một canh giờ phụ hoàng liền tới đây, tìm các loại lý do sứt sọ dụ dỗ mẫu hậu rời đi. Thuận tiện khiển trách ta, nói thái tử một nước không thể dính mẫu hậu cả ngày, cuối cùng còn có thể bố trí một đồng việc học cho ta. Ta không thích lắm, nhưng quân lệnh như núi. Hừ, người cả ngày dính mẫu hậu không phải là của ta mà là phụ hoàng đó chứ? Lấy việc công làm việc tư. Tương lai ta làm Hoàng đế, nhất định tìm nữ nhân tốt hơn mẫu hậu làm hoàng hậu của ta, mặc dù gần như không thể, nhưng diện tích Đại Hán lớn thế, còn sợ không tìm được một nữ nhân thích hợp với ta sao?

Mất thấy mẫu hậu đến gần, ta đứng lên cười nghênh đón: “Mẫu hậu đến thăm nhi tử sao?” Mẫu hậu dặt tay của ta đi tới trong đình ngồi xuống, lại nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai của ta. Từ sau khi ta 15 tuổi, mẫu hậu thích nhất động tác này. Ta thích mẫu hậu toàn tâm tin tưởng ta như vậy, cười cười: “Mẫu hậu có tâm sự?”

Mẫu hậu nhẹ nhàng gật đầu: “Bảo Nhi nói trước 20 tuổi không lấy chồng, Nguyệt nhi nói muốn giảm cân không muốn ăn cơm, Doanh nhi không thích mặc y phục tím ta may cho nó. . . . Phụ hoàng con cả ngày bận tới bận đi.” Ta không nói, trong đáy lòng lại đang khi dễ nha đầu Bảo Nhi kia: cả ngày gây thêm phiền toái ầu ầu, có lấy chồng hay không là chuyện của mình, muốn thế nào thì thế đó, tại sao muốn phiền mẫu hậu? Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Bảo Nhi là một đứa bé ngoan, gây thơ thiện lương, tự nhiên có duyên phận của muội ấy, mẫu hậu không cần phải lo lắng. Nguyệt nhi đói bụng tự nhiên sẽ ăn.” Bảo Nhi gây thơ? Nó hai tuổi đã không đơn giản rồi, thiện lương? Cũng chỉ có ở trước mặt mẫu hậu mới an ủi tiểu thái giám bị hoảng sợ, quay đầu đi còn không biết chơi người ta đến kêu trời trách đất thế nào? Còn có Nguyệt nhi Doanh nhi, sau này ta sẽ nói tội nó. Trừ Bảo Nhi, hai muội muội khác ta vẫn có thể kèm chế được. Phụ hoàng. . . Ta không thể ra sức.

Mẫu hậu là người đơn thuần, được phụ hoàng cố ý cưng chiều, cuộc sống của ngài vẫn bình tĩnh mà tốt đẹp, cho dù có gợn sóng, cũng đều là chính ngài khuấy lên. Nhưng mà chúng ta đều không để ý, dọn dẹp tàn cuộc cho ngài, cả Bảo Nhi ghé tẩm kia cũng giống vậy.

“Mẫu hậu ~ Duệ bảo bảo, hai người đều ở đây à!” Khởi cần nói, đây chính là nha đầu đáng ghét - muội muội tốt của ta. Ta cố gắng đè xuống tâm tình, cười nhạt nói: “Bảo muội muội, ca ca ta đã mười tám tuổi rồi, lại còn lớn hơn muội, muội cũng nên gọi ta một tiếng ca ca chứ.”

Trên mặt tuy đang cười, ánh mắt lại lén mẫu hậu hung hăng liếc nó, Bảo Nhi lại lấy ra bản lĩnh xuất chúng của nó, cặp mắt long lanh ta thấy càng thương: “Nhưng. . . Mẫu hậu nói hai huynh muội không cần xa

lạ, cứ gọi như vậy có vẻ thân thiết hơn.” Mẫu hậu dùng sức gật đầu một cái, đầu lại đặt trên vai ta. Ta cảm thấy nhìn chăm chăm cặp mắt lộ ra hả hê mà lúc này còn nước mắt long lanh tha thiết của Bảo nhi, nỗ lực nở nụ cười: “Đúng vậy, mẫu hậu nói đúng.” Hừ, chờ ta làm Hoàng đế, nhất định phải gả nha đầu này đi xa xa, nhắm mắt làm ngơ.

“Đúng rồi, hôm nay sao Bảo muội muội rảnh rồi thế?” Ta vui vẻ hỏi? Ánh mắt bắn ra câu hỏi cũng là: tại sao mỗi lúc ta và mẫu hậu ở chung đều muốn tới chen vào một gậy?

Con người của Bảo Nhi chuyển một cái, tiến tới bên mẫu hậu, ngồi xuống ngay sát: “Mẫu hậu đồng ý xé chiều hôm nay chơi đùa với Bảo Nhi, ta không tìm được người, cũng biết mẫu hậu đến thăm Duệ bảo bảo.” Duệ bảo bảo

nha đầu này, cứ nhiên học theo mẫu hậu, hừ, muội cho rằng cứ gọi vậy sẽ đáng yêu được xa mẫu hậu sao? Kém xa người.

“Hai đứa làm gì vậy? Chen chúc chung không nóng sao?” thanh âm uy nghiêm của phụ hoàng vang lên, nhìn như lạnh nhạt, nhưng thật sự mi tâm cũng nhíu lại. Ta vội vàng đứng lên, thỉnh an vãn an, Bảo Nhi cũng giống vậy, chỉ có mẫu hậu, nhẹ nhàng đi tới trước mặt phụ hoàng, dịu dàng hỏi: “Chàng bận rộn xong rồi sao?” Không có bất kỳ quy củ, giống như phu thê bình thường.

Thanh âm của phụ hoàng cũng mềm đi: “Sợ nàng nhàm chán, nên muốn ở bên nàng một lát.” Mẫu hậu gật đầu một cái, bị phụ hoàng dắt ra đình. Trước khi đi phụ hoàng vẫn không quên giao phó: “Thái tử cũng đến thời điểm học quản lý triều chánh rồi, ngày mai đến Ngự Thư Phòng đi.” Ta đau khổ vâng dạ, gương mặt Bảo Nhi lại hài lòng. Lời của phụ hoàng lại vang lên bên ngoài đình: “Bảo Nhi cũng trưởng thành rồi, về sau nên lộ mặt nhiều ở tiệc của hoàng cô cô.” Mặt của Bảo Nhi xụ xuống. Chỉ có khi hai ta đồng loạt bấu mẫu hậu, phụ hoàng mới sẽ xem ta và Bảo Nhi là người ngoài.

Phụ hoàng và mẫu hậu cùng nhau ra khỏi viện, tổng quản Chu Tam trung thành cảnh cảnh đi theo phía sau. Ta chuyển sang quát lên: “Mẫu hậu tới đây, người cũng theo làm loạn cái gì? Hiện tại thì tốt rồi. . .” Bảo Nhi miệng lưỡi bén nhọn trả lời: “Rõ ràng là mẫu hậu đồng ý chơi đùa với ta, người lại quản mẫu hậu, hôm nay bị phụ hoàng bắt rồi.”

“%. &”

“×&——*0%”

Cũng may, may mà hai muội muội khác của ta tốt hơn nó nhiều, cãi nhau nửa buổi chiều với Bảo nhi xong ta liền đau đầu nghĩ. Nhà chúng ta tại sao có thể có ngoại tộc như Bảo Nhi đây? Còn nữa, người lớn vậy rồi, sao còn thích đánh mẫu hậu thế? Đã sắp gả đi rồi.

Theo mẫu hậu nói, Bảo Nhi vốn là tỷ tỷ, ta gắng phải ra trước, cho nên làm ca ca mới bị muội muội dè. Sớm biết như vậy, ta thà có một tỷ tỷ, như vậy, cũng sẽ không có người giành mẫu hậu với ta rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Một bóng dáng nhanh đi vào: “Thái tử điện hạ, nhận được mật báo, dư đảng của Sở Vương đã qua đời có chừng trăm người làm loạn, muốn hành thích hoàng hậu đệ hạ, xin Điện hạ định đoạt.”

“Giết không tha.” Ta không do dự.

“. Người mật báo và người đầu hàng thì sao?”

Chuyện này cũng cần ta nói sao? “Nhỏ cỏ tận gốc.”

Trên đời không ai có thể tổn thương mẫu hậu. Người ngoài không thể, người trong nhà cũng không thể, phụ hoàng. . . . Cũng không thể.

Năm Nhân Ninh thứ năm, Ngự Thư Phòng

Chu Tam giờ âm lịch đầu bài, ta tùy ý lựa một cái. Suy nghĩ một lát lại hỏi một câu: “Ngày hôm qua đến phiên người nào? Gần đây trầm có lạnh nhạt người nào không?” Chu Tam sững sờ một chút: “Hôm qua là Tổng tài tử, đệ hạ có vài ngày không có đến chỗ Sở Tiệp dư rồi.” Ừ, không thể khiến mỹ nhân đau lòng, ta

bỏ bài trong tay lại, phân phó: “Lật bài của Sở tiếp dư, ừ, chuẩn bị một món đồ chơi nhỏ nàng ấy thích, lát nữa trẫm muốn dùng.”

“Vâng”

Hậu cung của trẫm nhân số đông đảo, lại chưa từng tranh cãi. Trẫm còn chưa có hoàng hậu, tất cả đều do Hàn quý phi xử lý thay, nguyên tắc của trẫm là: người gây chuyện, cách chức; người tranh thủ tình cảm, cách chức; người dâm loạn hậu cung, cách chức. Phiền nhất nữ nhân không biết điều, Hàn quý phi quản lý hậu cung rất tốt, trẫm thậm chí suy tính có nên tấn nàng thành Hoàng quý phi không. Về phần hoàng hậu, cũng chỉ có nữ tử như mẫu hậu mới có thể làm được. Nhưng, nữ nhân kỳ quái lại tự nhiên như mẫu hậu, cõi đời này đâu còn người thứ hai?

Mẫu hậu thường nói trẫm lạm tình bác ái, nhưng. . . làm một Đế Vương không phải nên vậy sao? Chẳng lẽ giống phụ hoàng, sớm truyền ngôi vị hoàng đế cho trẫm, ngày ngày dẫn mẫu hậu du sơn ngoạn thủy? Trẫm đã 27 tuổi, còn chưa có trưởng tử, chúng thần đều thúc giục trẫm lập hậu, nhưng làm sao chọn hậu đây? Hay là. . . Theo như chuyện xưa hồi đó mẫu hậu kể, tổ chức tranh cử hoàng hậu, bất luận xuất thân, sau này ‘tư bổ’ lại, dầu gì cũng coi như cạnh tranh được cương vị có phải không?

73. Chương 73: Ngoại Truyện 8

Ta tên là Chu Tú, phụ thân nói hi vọng ta lớn lên có thể làm tú tài, vẻ vang giống Ngô tú tài thôn kế bên, dĩ nhiên, cha ta cũng rất oai, ông gọi là Chu tú tài, tú tài sẽ lấy được cô nương xinh đẹp nhất trong thôn. Cha ta thường nói: mẹ của con, nàng gả cho ta mười năm vẫn xinh đẹp thế. Phụ thân đặt tên cho tỷ tỷ là Chu Nhan, hi vọng tỷ tỷ có thể làm hồng nhan may mắn, tốt hơn ở nhà làm ruộng.

Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người nói ta là đứa bé vừa thông minh vừa đẹp. Ngoại hình của ta và tỷ tỷ rất tương tự, phụ thân cũng rất lo lắng cho ta: nam sinh có tướng nữ là họa không phải phúc. Ta không biết họa phúc như thế nào, chỉ là từ nhỏ ta đã biết, rất xinh đẹp vẫn có chỗ tốt, nói ví dụ: ra phố sẽ có rất nhiều bà bà di di cho ta đồ ăn vặt. Cha mẹ không ở nhà thì Hạnh thăm thăm nhà bên sẽ chủ động nấu cơm cho hai tỷ đệ ta.

Nhưng tỷ tỷ lớn hơn ta một tuổi lại không thích ta như vậy, tỷ ấy cho là một nam nhân từ nhỏ đã phải có dáng nam nhân, không thể bằng gương mặt kiêu cơm. Ta xem thường, tiếp tục kiêu cơm bằng mặt, cho nên báo ứng đã tới rất nhanh. Nhà chúng ta ở kế dòng sông, năm đó đã gặp phải cơn lũ ác liệt nhất Đại Hán triều. Mẹ ta bị nước lũ chìm chết, mà cha. . . Cha lại vì chưa lương thực còn dư lại cho chúng ta ăn, nên sau đó đói chết.

Mà ta. . . Sau lần lũ lụt đó giữ được tánh mạng, còn sống, nhưng. . . đã không còn là nam nhân. Ta bị ngâm trong nước quá lâu, khi ta được tỷ tỷ quỳ khóc đưa đến chỗ đại phu, phần eo trở xuống đã mục rữa. Năm ấy, ta 5 tuổi, tỷ tỷ ta Chu Nhan 6 tuổi.

Sau đó, hai tỷ muội ta ăn xin đến Kinh Thành, nghĩ là tới địa phương lớn xin ăn, có thể sẽ được ăn no hơn. Sau đó, lúc đánh nhau bể đầu chảy máu với một tên ăn xin ở Kinh Thành để giành một cái bánh bao, ta và tỷ tỷ được một vị thúc thúc thần bí dẫn đi.

Sau đó hai tỷ muội chúng ta theo thúc thúc thần bí kia học võ công, cùng luyện với chúng ta còn có mười mấy bằng hữu khác, mỗi ngày mỗi người chúng ta có thể ăn hai mươi cái bánh bao lớn — nếu học thật tốt. Học không tốt cũng có thể ăn — nhưng ăn roi. Ta học rất nhanh, mà tỷ tỷ cũng rất cố gắng nên thúc thúc đó dần dần không đánh ta và tỷ tỷ nữa, ông thường sờ đầu của ta nói: thật là một đứa bé thông minh.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết lúc chúng ta tới đây là mùa hè, mà hiện tại đã sắp đến mùa đông rồi. Tỷ tỷ nói là hai năm, còn ta thì chưa từng tính.

Quả nhiên là hai năm, khi thúc thúc thần bí đưa chúng ta đến trước mặt Cung chủ, Cung chủ nói: “Hai đứa bé đều thông minh, hai năm đã có thành tựu như vậy rồi, thật không dễ dàng, giữ lại đi!” Ta tò mò hỏi: “Những bằng hữu khác thì sao?” Cung chủ cười cười: “Ám Cung không cần phế vật.” Không biết sao, Cung chủ cười lên rõ ràng rất đẹp mắt, ta lại cảm thấy cả người lạnh rờn rợn.

Cung chủ cũng thật là kỳ quái, rõ ràng là nam nhân, lại thích dùng phấn bột nước, mặc y phục tươi đẹp, nói chuyện rất là êm tai, lại thích. . . . Làm người ta buồn nôn. Sau đó ta liền thành số ba, trực tiếp học võ công với cung chủ. Mà tỷ tỷ lại là số bảy, chỉ có thể làm đệ tử Đường chủ.

Cung chủ chỉ dạy ta và hai người khác, số một không bình thường, thỉnh thoảng mới tới, lúc đó Cung chủ sẽ trở nên bình thường hơn, nói chuyện khách khí nhiều lắm. Số hai là một ca ca lớn hơn ta một tuổi, sau đó nghe nói hắc không nghe lời, nên bị Cung chủ đưa ra khỏi cung rồi. Ta biết rõ cái gì gọi là đùa, bởi vì ta đã chín tuổi, cũng biết đọc sách biết chữ hiểu đạo lý. Mỗi ngày lúc rảnh rỗi, ta sẽ ca hát chơi đùa, hoặc là xem tỷ tỷ luyện công.

Cung chủ đã từng dùng giọng nói rất kỳ quái hỏi ta: “Sao tư chất của con tốt vậy? Sao mỗi ngày con đều vui vẻ thế?” Tại sao à? Bởi vì mỗi ngày ta có thể ăn đủ no, mặc đủ ấm, còn có thể ở chung với tỷ tỷ, vì sao ta không vui vẻ?

Năm năm sau, ta 14 tuổi trở thành đường chủ Đệ Nhất đường ở Ám Cung. Khi ta ra ngoài thi hành nhiệm vụ mới phát hiện, số một chính là thái tử Đại Hán triều. Cung chủ nói: về sau chủ nhân của ta chính là thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ đối đãi với ta rất tốt, kể từ sau khi nói rõ thân phận với ta, sẽ thường xuyên cùng ta luyện võ, thậm chí khi ta ra ngoài Ám Cung thi hành nhiệm vụ, còn len lén đi theo sau ta cùng chiến đấu.

Năm ta 18 tuổi, ta chính thức thay thế Cung chủ thành tân nhiệm Cung chủ. Năm sau, thái tử điện hạ cũng chính thức kế vị, trở thành Hoàng Đế Gia Tĩnh bệ hạ.

Hoàng đế bệ hạ là người rất tinh minh, ngài cho ta làm Tổng Quản Thái Giám. Trong trong ngoài ngoài, đều nắm đại quyền. Tỷ tỷ và mọi người Ám Cung không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thái bình thịnh thế, ta và người trong cung cũng có thể sống thoải mái. Ai ngờ. . . . Mấy năm mà ta cho rằng mọi người sống không thoải mái mới thật sự là những ngày tháng thoải mái, còn mấy năm sau này mọi người cho rằng sẽ thoải mái mới thật sự là không thoải mái.

Nói thế nào đây? Tất cả đều là bởi vì một nữ nhân, nữ nhân của Hoàng đế.

Cuối mùa xuân năm Gia Tĩnh thứ nhất, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta biết rõ chủ tử động lòng, cho nên khi nàng trêu chọc ta, . . . Ta chịu.

Ngày mười chín tháng mười năm Gia Tĩnh thứ hai, nàng vào điện tạ ơn sau khi đại hôn, ta liền biết rõ chủ tử đã muốn đổi phó tượng phu của nàng - Tín vương cho nên dung túng nàng, cho nên nàng mặt mày chèn ép, Ta lại chịu.

Vào ngày tháng nào đó năm Gia Tĩnh thứ tư, chủ tử và nàng ở Phượng Hoàng Sơn trang ‘cả đêm xuân ân’ xong lại cùng nhau trêu chọc ta, Ta cắn răng chịu tiếp.

Cắn răng chịu một lần lại một lần, ta vô lực nghĩ, một ngày nào đó bệ hạ chủ tử không chú ý nàng nữa thì ta sẽ tính sổ với nàng, nàng cho rằng bắt nạt Cung chủ Ám Cung, ngự tiền tổng quản là vui lắm sao? Sau này ta sẽ khiến nàng ‘nhận’ lại hết.

Vốn tưởng rằng sau khi án mưu phản của nam nhân của nàng - Tín vương gia bị dẹp, bệ hạ chủ tử sẽ phải sạch quan hệ với nàng, nhưng đêm 30 năm đó bệ hạ lại tuyên bố trên đại điện: muốn cho nàng làm hoàng hậu của ngài, ta liền nhúc nhích phát hiện, bốn cung chủ còn phải tiếp tục ‘chịu’.

Ta thừa nhận kể từ lần đầu nhìn thấy nữ nhân kia, chủ tử của ta liền si mê nàng. Trong mắt chủ tử, vĩnh viễn chỉ có giang sơn, hôm nay, lại đặt nữ nhân này vào trong, cho nên ta hiểu, nữ nhân giáo hoạt này sẽ làm chủ tử chúng ta ăn đủ đau khổ. Chủ tử của ta rất là kiêu ngạo, làm sao chịu được nữ nhân sơ ý lại bướng bỉnh đó?

Trên thực tế mỗi lần chủ tử đều chịu được, thậm chí rất dễ nhận thấy ngài còn thích thú. Nàng không để ý quy củ tán tỉnh nhau với chủ tử, chủ tử cũng vui vẻ mây mưa với nàng. Nàng ném một tờ giấy nhỏ cho

chủ tử, chủ tử có thể bỏ qua sự giận dữ lời đình, bỏ lại đại thần run run rẩy rẩy đầy đất, chuyên tâm suy nghĩ về thư tình của nàng. Nàng ném ột câu nói bóng, chủ tử lại liều mạng ngẫm nghĩ, vui vẻ đi qua đường ngầm, trình diễn Tây Sương Ký. Lúc nàng đau lòng, chủ tử cũng bất an, khoác đại áo khoác đi qua đường ngầm, nhìn thấy nàng đã ngủ, chứ không phải một mình khóc đến trời sáng mới yên tâm. Thậm chí khi Tín thân vương ở trong ngực, nàng và bệ hạ chủ tử lại ở Thừa Càn cung nói chuyện nói tới trên giường, hừ, tuy nói ta. . . . Không thể làm chuyện đó, nhưng ta là người có võ công tốt nhất, tai thính nhất Âm Cung, những tiếng vang làm người ta đỏ mặt tía tai này, thật là rất ước át mê loạn.

Ta rốt cuộc không nhịn được nhắc nhở bệ hạ: có đại thần ở trước điện chờ truyền vào.

Ta nghĩ, bệ hạ luôn luôn lấy quốc sự làm đầu, nhất định không sẽ vì một nữ nhân vứt bỏ bách quan không để ý, trước kia ở hậu cung, vô luận làm với hậu phi hứng thú cỡ nào, đều không chút do dự đứng dậy rời đi. Nô tài như ta đánh cược thế, vậy mà. . . . Bệ hạ không có ra ngoài, còn quảng cho ta một câu nói: “Người làm tổng quản thế nào, còn cần trẫm dạy sao?” Bệ hạ nhìn ra tâm tư của ta, ngài vì nàng ta mà chỉ trích ta.

Ta uất ức hồi lâu lại chờ thêm nửa canh giờ, trước khi bọn họ ra khỏi cửa phòng ta đã nghĩ rõ ràng: thôi, cứ đối xử với nàng như chủ tử đi, dù sao chủ tử xem nàng quan trọng còn hơn mình mà.

.

Nhưng nữ nhân đáng ghét này, cứ nhiên khiến chủ tử đau lòng lần nữa. Bởi vì nghịch thần Trần Dục Phong đó, nàng ta cứ nhiên bày sắc mặt, muốn rời nhà trốn đi. Mà. . . . Mà bệ hạ chủ tử nghe xong khó qua một hồi lâu, lại để cho nàng đi.

Cũng được, nữ nhân này đi, Chu Tú ta —— không, thế giới của Chu Tam ta liền an tĩnh, sẽ không có ai nhìn thấy ta liền muốn trêu cợt ta, cũng sẽ không có ai giong già kêu ta: “Chu Tiểu Tam”, “Tiểu Tam tổng quản” rõ ràng chiếm đậu hũ của ta, hừ, một nữ nhân của Hoàng đế lại luôn muốn chiếm đậu hũ của một thái giám, dĩ nhiên không phải nữ nhân tốt.

Nhưng. . . . Tại sao từ sau khi nàng đi, bệ hạ chủ tử lại càng phiền não, ta cũng càng nhàm chán đây? Chẳng lẽ. . . . bị ngược đãi quen rồi? Nhìn thấy chúng đại thần càng ngày càng khấn trương, sợ hãi, ta cười khổ: người đáng thương, đều bị nữ nhân kia làm hại.

Nghe nói bệ hạ muốn hạ Giang Nam tìm nữ nhân kia thì ta liền thở phào nhẹ nhõm, đúng, phải bắt nữ nhân kia lại, quản giáo cho tốt, như vậy mới không còn chuyện gì. Ừ, cũng không biết ở bên ngoài lâu vậy, cái vẻ giảo hoạt càn rỡ tùy hứng kia có còn giữ lại không?

Lần đầu gặp lại nàng, trong ánh mắt nàng nhìn ta tràn đầy ác ý, ta liền biết rõ, nàng muốn dò xét lòng của bệ hạ chủ tử. Ta là ai? Ta chính là tổng quản biết giữ ý nhất Đại Hán triều đó. Nhưng nàng lại không hề nói năng uyển chuyển như lần trước, cũng không nói bóng nói gió như lúc trước, cứ nhiên trực tiếp hỏi ra. Trời ạ, sao nữ nhân này mỗi lần đều có các chiêu khác nhau? Tổng quản lợi hại hơn nữa cũng chống không được, thôi thôi, có sao nói vậy đi, khó trách. . . . Khó trách chủ tử sẽ thua trong tay nàng, y như chủ tử, là hai con hồ ly giảo hoạt, rất dễ nhận thấy, hồ ly đực thường không đấu thắng hồ ly cái.

Nhìn hai phu thê ân ái ái ái, ngọt ngào ngào ngào cùng ra cùng vào, nhất thời không muốn chia lìa, ta liền cảm giận bất bình. Trước kia chủ tử đều xem Tiểu Tam ta là người thân cận nhất, hôm nay lại xa lạ, cho dù nữ nhân của ngài khi dễ ta, ngài cũng không giúp ta mà còn bỏ đá xuống giếng, ta rốt cuộc không còn gì nói với ông trời, yên lặng rưng rưng chịu đựng tất cả, mặc dù. . . . Mặc dù ta là Cung chủ Âm Cung, ngự tiền tổng quản Đại Hán triều.

Dĩ nhiên, thân phận Cung chủ Âm Cung cao hơn nữa, cũng không cao hơn Hoàng đế hoàng hậu được. Sau khi hồi kinh, bệ hạ liền tích cực thuyết phục nàng làm hoàng hậu, nàng không chịu nghe, ngài liền đổi thành tự làm, cả ngày mong đợi gạo sống nấu thành cơm chín, thuận tiện nhóm lửa nấu canh.

Hoàng đế bệ hạ là người vạn năng nhất ta đã gặp, có chuyện gì mà ngài làm không được đâu? Nàng vẫn thành hoàng hậu, ôm bảo bảo ba tháng vĩnh vào tự đắc thành hoàng hậu Gia Kính. Ta thở dài, cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có con rồi, nàng sẽ hiểu chuyện, cả ngày không còn nghĩ xem trêu chọc ta thế nào! Ta thật sự hạnh phúc, sau này có thể sống thoải mái.

.

Vậy mà. Khi nàng 27 tuổi dẫn theo hai long nữ phượng nữ 2 tuổi xếp giấy ở Ngự Thư Phòng — dùng máy bay giấy công kích ta, khi thái tử đã trầm ổn học kiến thức mà tiểu công chúa vẫn hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng mẫu hậu chơi ‘ Ở Nhà Một Mình ’ (hoàng hậu nói) với mục tiêu là tổng quản Tiểu Tam ta, khi tân hoàng giáo hoạt hơn vào chỗ, thái thượng hoàng hoàng thái hậu đi xa, còn ta phải kế nhiệm ngự tiền tổng quản thì công chúa Bảo Luân cười xưng “Tổng quản Tiểu Tam xinh đẹp đáng yêu thể cư nhiên cũng có lúc có tóc bạc”, ta mới bỗng nhiên phát hiện: cả đời này ta sẽ không thể nào có được những ngày tháng sống thoải mái.

74. Chương 74: Ngoại Truyện 9: Dưới Ngọn Đèn Tàn

Nền đỏ, khăn cưới, phượng quan hà bí, bắt đầu từ tối nay, ta — trưởng công chúa Trần Cẩm Ngọc chính thức trở thành phu nhân của Hoàng trạng nguyên. Phu quân của ta phong thái tuyệt luân, tài trí lỗi lạc, công công (cha chồng) là nguyên lão hai triều, trọng thần trên triều, mặc kệ nhìn từ đâu, hẳn, tuyệt đối là phu quân duy nhất xứng với ta ở Đại Hán triều.

Sau khi đội khăn voan, ta không khỏi ước mơ với cuộc sống hạnh phúc ngày sau. Hai canh giờ trước, phụ hoàng đánh vỡ quy củ, tự tay dắt ta, đưa ta đến trước kiệu hoa. Lần đầu tiên, ta thừa nhận hôn sự phụ hoàng ban cho, ta từng len lén gặp Hoàng Nguyên Tường vài lần, đáng vẻ quả là một nhân tài, cũng đã xem văn chương hẳn hoi, không có từ nào bắt bẻ.

Từ sáng mai, ta nhất định phải sống hạnh phúc, vì phụ hoàng, huynh đệ quan tâm ta đến yêu ta. Vì mẫu hậu trên trời có linh thiêng, vì. . . . chính ta.

Ta ngồi ở mép giường, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhịp tim dần dần tăng nhanh. Trước khi xuất cung, sớm có ma ma dạy ta đêm tân hôn sẽ có cái gì. Giờ phút này, ta có chút mong đợi, có chút sợ hãi, hơn nữa còn là dửng dưng. Ta là trưởng công chúa Đại Hán triều, còn có thể sợ những thứ không biết à? Cửa bị gõ nhẹ nhàng, bên ngoài có một thanh âm dịu dàng êm ái vang lên: “. . . Là ta, công chúa, ta. . . Có thể đi vào không?” A, phu quân của ta còn là một người rất biết săn sóc đấy. Ta gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến hẳn không thể thấy, vội vàng ngồi thẳng thân thể, tận lực dịu dàng mở miệng: “Mời vào.”

Khoảnh khắc khăn voan đỏ bị vén lên, ta mới phát hiện phò mã của ta đã uống nhiều rượu. Đỏ mặt, mắt quầng rử, không biết sao, lại vô cùng. . . . có cảm giác diêm dúa lẳng lơ. Ta bỏ qua ý tưởng lộn xộn lung tung trong óc, phát hiện hẳn và ta đều rất luống cuống, chẳng lẽ. . . . Là bị thân phận của ta gò bó? Tuy nói thân phận ta tôn quý, nhưng hẳn vẫn là tướng công của ta. Ta nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng đưa tay, tháo mũ của hẳn ra. Hẳn sững sờ mặc ta làm, sợi tóc rơi xuống, vẫn không có động tĩnh, ngốc! Ta cắn răng, đỏ mặt lấy dũng khí run run vươn tay cởi nút áo hẳn. Lúc này hẳn mới phản ứng được, vội vàng phát tay nói: “Không dám, không dám, ta tự mình làm.” Nói xong run run rẩy rẩy cúi đến chỉ còn lại quần áo trong. Đợi tất cả xong, hẳn nhìn gương mặt đỏ bừng của ta, từ chối mấy phen, rốt cuộc hạ quyết tâm đưa tay cởi quần áo cho ta.

Nền đỏ còn đang thiêu đốt, ta chưa bao giờ trải đời nên run rẩy, phò mã hình như càng khẩn trương hơn ta, hai người vội vàng hấp tấp hồi lâu, phò mã hình như vẫn không biết làm sao, cuối cùng chỉ đành phải đỏ mặt đầu đầy mồ hôi buông tha, vẫn không quên nhận lỗi với ta: “Thật xin lỗi, ta. . . . Ta. . . .”

Ta nghĩ: chính ta cũng khẩn trương, có lẽ phò mã cũng giống vậy, phu thê cũng không phải là một hai ngày, không gấp ở nhất thời, liền chấn chỉnh vẻ mặt, nhỏ giọng nói: “Không sao, về sau còn có thời gian.”

.

Về sau còn có thời gian, đáng tiếc phò mã lại không cho hai ta thời gian. Từ sau đêm tân hôn hai người mặc quần áo mà ngủ, hẳn liền lợi dụng tổ chế khiến hai người phân viện để ở.

Lúc đầu ta cũng cảm thấy không sao, nhưng hai tháng sau hồi cung, vú nuôi Tống ma ma của ta nhỏ giọng hỏi: “Công chúa có tin vui chưa?” Ta đây mới nhận ra, tiếp tục như vậy không phải biện pháp. Ban đầu nghe hoàng cô cô nói, công chúa xuất giá tận lực đừng dẫn theo ma ma, sẽ. . . . ảnh hưởng tình cảm của công chúa và phò mã. Cho nên ta để Tống ma ma ở lại trong cung, hôm nay ta làm gì đều không dễ dàng.

Trở lại trong sân nhỏ, đã qua giờ Hợi nhưng ta còn chưa ngủ được, lăn qua lộn lại suy nghĩ chuyện đứa nhỏ. Tâm nguyện lớn nhất của phụ hoàng chính là hy vọng ta và hoàng đệ đều tốt, hôm nay cái gì cũng tốt, ta gả cho người ta rồi ông tự nhiên hi vọng ta có thể có mấy đứa con. Dù sao không ngủ được, nên khoác áo ngồi dậy, đứng, đi tìm phò mã nói chuyện một chút, tiếp tục như vậy làm sao được? Dầu gì cũng phải có đứa con của mình.

Đỡ tay Nhận nhi, để Úy Lam cầm đèn, đuổi hết đám cung nữ ma ma, rồi đi thẳng đến sân của phò mã. Nghe người làm nói, phò mã bình thường vô cùng chăm chỉ, thường thấp đèn ôn tập đến đêm khuya. Hắn là người rất chính trực, kể từ khi đến phủ công chúa, chưa bao giờ cho nha hoàn ở trong sân, cuộc sống thường ngày đều do bọn sai vặt theo tới chuẩn bị. Cho nên dù phò mã hai tháng không đến phòng ta, ta vẫn rất yên tâm, nhân phẩm như vậy chẳng lẽ còn không tin được sao?

Gõ cửa phòng hắn, chỉ có một tiểu tử trẻ tuổi coi chừng, thấy là ta, đang muốn chạy bẩm, Úy Lam bên cạnh đã vội vàng nhỏ giọng giáo huấn: “Vội cái gì? Đừng làm phiền phò mã gia học hành, qua một bên.” Về mặt tiểu tử kia đau khổ, lạnh lùng cẩn thận đi từng bước đến cạnh cửa. Ta thở mán gặt gặt đầu, đi vào căn phòng đèn dầu sáng rõ.

Chỗ sáng đèn là thư phòng, ta từng tới một hai lần. Ừ, trẻ như thế phò mã vẫn còn học hành, cũng thật khó cho hắn. Ta bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên nói chuyện này với hắn không?

Mắt thấy sắp đến cửa, lại bị tiếng vang bên trong phòng hù dọa, từng tiếng rên rỉ tựa như khổ sở vừa tựa như vui vẻ truyền tới rõ ràng từ trong nhà, tiếp theo là thanh âm vỗ tay và kêu gọi dâm loạn, nhiều tiếng lọt vào tai. . . . Nghiễm nhiên là từ trong miệng phò mã truyền ra.

Ba chủ tớ chúng ta nhất thời đỏ cả mặt, dầu gì cũng đoán ra bên trong xảy ra chuyện gì. Nếu như mà ta không phải nữ nhi của phụ hoàng, có lẽ ta sẽ quay đầu đi, sẽ không để ý tới hắn. Nhưng, tôn nghiêm của ta không cho phép ta xoay người. Ta hất tay Nhận nhi ra, dùng sức đẩy cửa ra đi vào.

Tất cả chuyện nhìn thấy trước mặt đã làm cho cả đời ta đây hối hận vì bước vào trong căn phòng bẩn thỉu này.

Phò mã thân không mảnh vải dùng một tư thế vô cùng khuất nhục để vịn cái bàn sách trong thư phòng, trên mặt đang lộ ra vẻ hưng phấn cực độ. Đứng ở trước người hắn, cũng là một thiếu niên trần trụi và có màu da giống phò mã.

. Thiếu niên! Tiếng vỗ tay? Đại phò mã ngọc diện hoàng lang lại làm chuyện cầu thả với một thiếu niên khác ở trong thư phòng.

Ta không biết là giễu cợt hay là buồn cười. Phò mã không quan tâm công chúa như ta, lại cố tình thích thiếu niên kia.

Sau đó Nhận nhi và Úy Lam cũng sợ choáng váng. Úy Lam làm rơi đèn trên đất cũng không biết. Mà sau khi hai người đang làm nhìn thấy chúng ta, cũng sửng sốt, không biết là nên mặc quần áo trước hay là tách ra trước.

Về hưng phấn trong mắt của đại phò mã dần dần lui bước, đổi thành sợ hãi cực độ. Đồ hạ tiện, ta hừ lạnh, xoay người ra ngoài. Trong đầu đều tràn đầy trường hợp xấu xa mới vừa nhìn thấy. Ta luôn quyết đoán mà lúc đó lại không biết làm sao, hận không thể hủy diệt toàn thể giới ngay tức thì.

Đợi Hoàng phò mã mặc xiêm áo xong ra ngoài quỳ gối trước mặt của ta thì ta đã quyết định xong, lập tức phân phó: “Từ ngày mai trở đi. . . Không, tối nay trở đi, Nhận nhi ở trong viện này phục vụ. Trong vòng ba ngày người đủ hết những người xấu xa ở đây đi cho ta. Đại phò mã. . . sau này người phải tự lo thân.”

Trở về trong phòng, thật sự là không ngủ được, trong lòng giống bị lửa đốt, đau muốn chết. Đại phò mã này, chưa nói tới yêu hay không yêu, nhưng hắn thật sự tổn thương tự ái của ta.

.

Lại uất uất ức ức ở trong phủ hơn nửa năm, kể từ sau khi đại phò mã bị ta đánh vỡ gian tình, đã thu lại rất nhiều. Cũng dần dần làm ra một phen sự nghiệp ở trong triều.

Khi phụ hoàng hỏi chúng ta muốn ban thưởng gì, ta liền quyết định lấy mảnh đất ở Tây Giao, xây một biệt trang. Bởi vì. . . trong sân Đại phò mã không còn thiếu niên nào, nhưng lại sắp xếp ở ngoài.

Ta đã hoàn toàn thất vọng với hắn. Hắn từng viết thư cho ta, nói rõ nguyên nhân hắn thành như vậy: mẫu thân hắn qua đời sớm, phụ thân lại là người nghiêm túc, không lo nhiều việc. Từ nhỏ bị một ma ma biến thái quai dị nuôi lớn, mới vừa biết sự đời đã bị ngược đãi hung ác, cho nên có cảm giác sợ hãi với nữ nhân.

. . .

Ta chỉ xem mấy hàng rồi thôi, sau đó đốt đi. Mặc kệ nguyên nhân là gì, ban đầu lúc phụ hoàng muốn tứ hôn thì nên cự tuyệt. Hắn quá ích kỷ, biết tình huống của mình còn để cho ta nhảy vào lửa.

.

Biệt trang xây xong, hoàng đệ — cũng chính là thái tử Kiệt lúc đó tự mình viết biển ‘Phượng Hoàng sơn trang’ cho ta, à, phụ hoàng và huynh đệ đều cho rằng ta vĩnh viễn là Phượng Hoàng trong lòng bọn họ, có ai nghĩ đến, tiểu phượng hoàng của bọn họ, hôm nay chỉ như con gà rừng lông.

Lòng ta lạnh lẽo dời đến biệt trang, có lẽ nhắm mắt làm ngơ như vậy mới đúng. Từ đó bắt đầu mùa đông ta ngắm tuyết mùa xuân ta ngắm hoa. Ta thích say rượu bắt đầu hiểu một đạo lý: cuộc đời của ta còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

.

Năm Đức Thọ thứ 25, vào năm thứ ba sau khi ta gả đi, từ phủ trưởng công chúa truyền đến một tin sấm sét giữa trời quang: Nhận nhi mang thai, lại còn là. . . con của một thiếu niên trong sân đại phò mã. Khi đại phò mã đi tới trước mặt ta quỳ xuống lần nữa, cầu xin ta nhận đứa bé làm con cháu của mình, ta gần như tuyệt vọng. Ha ha, thói đời gì. Trưởng công chúa ta đầu gì cũng không thể nhiều lần mặc cho người ta định đoạt.

Ta lại trở về phủ công chúa, trước không biến sắc dần xếp Nhận nhi đến biệt trang. Lại đưa thiếu niên kia tới đây theo, sau khi bị người hầu trung thành của ta phạt trượng, tiểu tử kia mới bị đánh ba mấy trượng đã chết. Ta vẫn tốt bụng cho Nhận nhi sanh con, không vì gì khác, chỉ để ngày sau tiện không chế Hoàng Nguyên Tường thôi.

.

Một tháng, hai tháng, nửa năm, một năm, mười năm, rất nhanh đã trôi qua. Cả đời ta có lẽ đều sẽ như vậy. Mặc dù ta thường ở trong mộng muốn mình có một đứa con đến khóc, nhưng trên thực tế ta không có duyên phận và. . . phúc phận này.

Năm 29 tuổi, phụ hoàng băng hà. Đệ đệ ruột của ta, thái tử Kiệt kế vị. Từ đó, trên đời ít đi một người thật lòng thương ta cưng chiều ta. Ta than thở vận mạng không công bằng, tại sao? Ta đảo mắt sẽ là người 30 tuổi, tại sao ta lại thành thế này?

Thân phận tôn quý, vinh sủng cực hạn, dung nhan tuyệt thế cũng không chống lại được sự ruồng bỏ của vận mạng. Thỉnh thoảng đi ngang qua phố xá, từ trong màn kiệu liếc thấy phồn hoa phía dưới, có lão bà bà quần áo lam lũ dẫn theo cháu ta xin ăn dọc phố, cũng vô hạn cảm thán: trời cao đúng là công bằng, nó cho người một thứ, sẽ thu hồi một thứ... khác.

75. Chương 75: Ngoại Truyện 9.2

Tình huống của ta, ta nghĩ phụ hoàng cũng biết được ít nhiều, bởi vì. . . Thời gian cuối cùng của ông, ông nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, từng nhìn ta thật sâu, ánh mắt tiêu điều: “Con, tâm nguyện của trẫm rất đơn giản, chỉ hy vọng con vui vẻ sống. Về sau. . . Mặc kệ như thế nào, Kiệt nhi cũng sẽ giúp cho con.” Nghĩ tới đây, ta không khỏi cười khổ, giúp ta, giúp ta thế nào? Dù hoàng đệ biết tình huống của ta cũng giúp ta không được, quy củ của lão tổ tông đặt ở đó không phải sao? Ta không thể lấy tội danh phò mã thích nam nhân để bỏ hấn chứ? Đến lúc đó ta làm sao mà chịu nổi?

Hoàng đệ cũng hiểu rõ hơn phân nửa chuyện tế nhị của ta và đại phò mã, đệ ấy hay nhìn ta, mang theo thương tiếc, nữ nhân rất nhạy cảm, sao lại không biết? Nhưng, đệ ấy có thể làm gì?

Sợ nhất soi gương. Nếu như già nua cũng không sao, người đã sắp 30 rồi, bởi vì còn là thân đồng nữ, lại có các loại thuốc dưỡng nhan trân quý, nên nhìn thế nào cũng giống như mười năm trước, tư thái cũng giống như trước kia, tự mình cũng cảm thấy đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc. Hiện nay. . . Chỉ là. . . Có một thân xác tốt thì có ích lợi gì? Hồng nhan vì ai?

Mùa đông năm Gia Tĩnh thứ nhất, hoàng đệ hạ chỉ: gả di nữ Trương Linh Tuyết của Phụ Quốc Công Trương Thế cho Tín vương Trần Dực Phong làm chánh phi. Thái hậu hạ chỉ lần nữa: cả phủ Phụ Quốc Công tình cờ gặp đại nạn, di nữ Trương Linh Tuyết của Trương Công không còn nhà, Thái hậu yêu thương, đặc biệt giao phó trưởng công chúa Cẩn Ngọc chăm sóc thay.

Ta không biết tại sao hoàng đệ muốn gả, hoàng đệ từ nhỏ đã không thích Dực Phong, Dực Phong là con riêng của phụ hoàng, đây là bí mật công khai trong cung. Hoàng đệ bởi vì mẫu hậu, mà luôn không thích lão Tín vương phi, cho nên cũng không ưa thích Dực Phong kỳ dị đó, hôm nay lại tự mình làm chỉ hôn. Lưu Thái hậu là người lạnh nhạt nhất mà ta gặp trong cung, trừ mình ra, bà ta không để ý ai cả. Cho dù là người nhà mẹ, lợi dụng xong cũng có thể hất ra. Hôm nay lại hạ chỉ vì một nữ cô nhi không quen biết.

Tuy là như vậy, ta vẫn không sao cả, thêm một người thêm một đôi đũa, phủ công chúa của ta nuôi nổi.

Kể từ sau khi phụ hoàng qua đời, ta liền dọn về phủ công chúa, tuy rằng như thế, lại hận đối mặt với Hoàng Nguyên Tường. Đóng kín cửa sân giữa ta và hấn, lại nghiêm nghị cảnh cáo cung nữ người làm, không được lui tới với người trong viện bên kia, lại càng không được lăm lăm.

.

Ta không biết Trương Linh Tuyết là một nữ nhân như thế này. Thật, chỉ là, ta chưa bao giờ hối hận đã biết muội ấy.

Muội ấy thông minh, xinh đẹp, hoạt bát, nhiệt tình, đáng yêu, lớn mật, càn rỡ, tùy hứng, giáo hoạt, dối trá thậm chí ích kỷ. Dĩ nhiên, lúc đầu ta không biết nhiều như vậy, lúc đầu ta chỉ biết muội ấy lớn mật lại giáo hoạt, ở dưới mí mắt của ta, lá mặt lá trái với các quý phụ dối trá, thậm chí. . . Làm bộ thân thể khó chịu để bỏ chạy nhiều lần. Đáy lòng ta cười thầm, nhìn muội ấy, giống như lại trở về thời thơ ấu, những ngày trong cung được phụ hoàng cưng chiều đến vô pháp vô thiên. Muội ấy bây giờ, cực kỳ giống ta lúc đầu. Chỉ là. . . Trên đầu của muội ấy không có nhiều hào quang như ta, một nữ cô nhi có cùng số mạng bị người ta tùy ý bố trí như ta, không biết sau này còn có thể sáng sửa hoạt bát giống hôm nay nữa không?

Bị muội ấy gợi lên ký ức tuổi thơ, hoặc giả là ta vẫn luôn ẩn núp trong sự ác liệt, tóm lại, ta rất mau hòa nhập với muội ấy. Mỗi lần thấy đám nữ nhân ríu ra ríu rít kia, hai người đều nghĩ tất cả biện pháp toàn thân mà lui trước. Đó cũng là nữ tử vô cùng thông minh, qua mấy lần, cư nhiên cùng ta chơi từ chối hết.

Cứ như vậy, ta dần dần thân với muội ấy. Vậy mà. . . đám quý phụ căn bản không hiểu nên thu lại như thế nào, bị ta cảnh cáo nhiều lần, nhưng vẫn tặc hạo chạy đến phủ ta, hết sức đáng ghét. Ta chỉ hơi gợi ý, tiểu cô nương thông minh đã lập tức đồng ý đổi chỗ ở.

Phượng Hoàng Sơn trang là chỗ tư nhân của ta, nhưng ta lại không để ý cho tiểu cô nương nhiệt tình này vào ở. Muội ấy có rất nhiều ánh sáng, đủ loại màu sắc, làm cho người ta không kịp nhìn. Kể từ sau khi muội ấy vào ở, ta liền không có thời gian tự trách tự oán. Cả ngày bị muội ấy an bài tùm lum việc, thông qua muội ấy, ta biết rõ không có nam nhân không có sao, một nữ nhân cũng có thể sống tự nhiên thống khoái. Cuộc sống, không chỉ là đau khổ, cũng có thể là hưởng thụ.

Biệt trang chúng ta từ trên xuống dưới đều thích nửa chủ tử đáng yêu này, cả hai nha hoàn của muội ấy, một người thông minh một người thẳng thắn, cũng được mọi người thích. Ta dần dần sáng sủa hơn, Ủy Lam và Tử Yên cũng vui vẻ rất nhiều. Họ cũng coi như trung thành, ta vui cũng vui, ta lo cũng vui. Thấy trên dưới trong phủ đều có tiếng cười, ta cũng cực vui vẻ. Cho nên cũng nhắm một mắt mở một mắt với lời nói cử chỉ càn rỡ, không hợp quy củ của muội ấy. Dù sao, ta sống ba mươi năm theo quy củ, để lại cho ta cũng chỉ có vô số đau đớn, mà bây giờ, ta đã có thể hành động tùy ý.

Muốn ăn liền ăn, muốn chơi liền chơi, muốn say, có người cùng, muốn náo, cũng không ai ngăn cản. Cuộc sống quả nhiên trôi qua thoải mái, trước kia sao ta lại không có nhìn thấu những chuyện này đây?

Linh Tuyết nói: người, ngăn ngừa mười mấy năm, vui vẻ cũng qua, uất ức cũng qua, tùy mình lựa chọn.

Ta, trưởng công chúa Trần Cẩm Ngọc của tiên hoàng bắt đầu từ bây giờ, phải sống thật vui vẻ, sống vì mình. Quản khi gió quy củ tổ tông, mặc kệ danh tiếng, ta muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười, ai làm khó dễ được ta?

Chúng ta lại càng chơi vui vẻ ở sơn trang, rốt cuộc kinh động hoàng đệ ta —— thiên tử đương triều Hoàng Đế Gia Tĩnh. Lần đầu tiên đệ ấy nhìn thấy muội ấy, ta liền biết Hoàng đệ ‘chăm trúng’ muội ấy. Hoàng đệ đối đãi nữ nhân, từ trước đến giờ đều là chỉ nhìn, gặp xong liền quên. Nhưng trong nháy mắt đó, ta biết rõ hoàng đệ sẽ không quên muội ấy.

Ta cho là muội ấy sẽ chỉ ở trước mặt người hết sức quen thuộc mới có thể càn rỡ phóng khoáng, vậy mà. . . Ở trước mặt thiên tử đương triều, muội ấy như cũ làm theo ý mình, còn trêu chọc Chu Tam lần đầu tiên gặp mặt. Trời ạ, muội ấy biết hoàng đệ là một người như thế nào không? Nghiêm túc, tuyệt tình. Muội ấy biết Chu Tam là một người như thế nào không? Cung chủ Âm Cung, nô tài trung quân, vì tốt cho hoàng đệ, chuyện giết người phóng hỏa cũng sẽ không nháy mắt.

Nhìn ánh mắt của muội ấy cũng biết không quan tâm. A, đúng vậy, trong mắt muội ấy, từ trước giờ đều không cảm thấy ta là trưởng công chúa, chỉ là bằng hữu của muội ấy, hoặc giả ở trong mắt của muội ấy, hoàng đệ chỉ là một nam nhân có hình dáng đẹp thôi. Nghe hoàng đệ lần lượt chèn ép muội ấy, trêu chọc muội ấy bởi vì lời nói càn rỡ của muội ấy, ăn xong một bữa cháo, ta liền hiểu một chuyện, hoàng đệ ‘chăm trúng’ muội ấy, hơn phân nửa cũng sẽ không ‘buông tha’ muội ấy.

Ta với muội ấy càng thân thiết hơn, lời trong lòng cũng muốn nói với muội ấy. Mặc dù Ủy Lam và Tử Yên cũng thân thiết, nhưng rốt cuộc chủ tớ khác biệt, hướng chi, họ không thể lý giải nội tâm của ta. Mà Linh Tuyết, mặc dù tùy hứng, mặc dù giáo hoạt, nhưng lại chân thành. Muội ấy không muốn gặp người, nói chuyện cũng lười nói với người. Muội ấy thích người, nhất định trượng nghĩa hết mình. Muội ấy yêu thích ta, cũng như ta thường thức thích muội ấy.

Ta mất rất nhiều tâm tư cho việc thành thân của muội ấy. Dù muội ấy không thích Dục Phong, nhưng mà ta lại tin tưởng, chỉ cần Dục Phong không xằng bậy, muội ấy ở Tín vương phủ chắc chắn sống được như cá gặp nước. Đến nay ta cũng không hiểu, tại sao muội ấy được Lưu Thái hậu thích, Lưu Thái hậu càng khó lấy lòng hơn hoàng đệ. Dù sao, một nữ nhân muốn khiến một nữ nhân kỳ cục vắng lạnh khác thích mình, cũng không phải chuyện dễ dàng. Lưu Thái hậu có đạo hạnh ngàn năm, mà muội ấy lại chân thành không làm bộ. Muội ấy tuyệt đối không phải là loại người Thái hậu thưởng thức, cố tình, Thái hậu lại thưởng thức muội ấy.

Có lẽ, đây chính là cơ duyên của muội ấy, định mệnh sắp đặt muội ấy chính là người may mắn đó. Nhưng. . . Muội ấy không phải một nữ cô nhi cô đơn sao? Ta còn là trưởng công chúa được cưng chiều vô cùng đấy. Ta nghĩ, ta phải giống muội ấy, học rộng rãi, học tìm vui mừng trong khổ sở, và học sống theo hoàn cảnh.

Nghe nói cuộc sống của muội ấy và Dục Phong không vui vẻ, ta rất khổ sở vì muội ấy, một người dễ thương như vậy, lại có người không thích thậm chí còn chán ghét muội ấy, làm sao có thể? Từ đó ấn tượng đối với Dục Phong càng thêm kém, tuy đã kém sẵn, nhưng hôm nay, còn kém hơn.

Chuyện gần đây khiến ta kinh hãi nhất chính là: muội ấy và hoàng đệ. . . ở chung rồi. Vốn lời đồn đãi nói muội ấy gian díu với đại phò mã ở Phượng Hoàng sơn trang. Thật buồn cười, Hoàng Nguyên Tường là hạng người gì? Trương Linh Tuyết lại là người thế sao? Dù Hoàng Nguyên Tường là nam nhân rất đẹp, muội ấy cũng không hề nhìn hấn. Muốn tìm chân tướng ở địa bàn của mình cũng không khó, rất nhanh ta

liền biết là hoàng đệ của mình và muội ấy. . . . Ở chung. Ta giật mình lại cảm thấy hợp tình lý. Hoàng đệ hơi thích muội ấy, không thể nói yêu, chỉ là thích. Nhìn ánh mắt đệ ấy nhìn muội ấy ta liền biết. Nhưng ta hiểu rõ hoàng đệ của mình, đệ ấy không phải loại người xảy ra quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào mình thích. Chuyện hôm nay, sợ rằng không đơn giản, hoàng đệ rốt cuộc nghĩ như thế nào đây? Nhưng mặc kệ như thế nào, ta vẫn rất vui mừng, dù sao, muội ấy và hoàng đệ ở chung xứng đôi hơn ở chung với Dực Phong nhiều lắm. Chỉ có nữ nhân giống Trương Linh Tuyết, mới thích hợp đứng cạnh hoàng đệ.

Ta nhận muội ấy làm bạn, liền toàn tâm toàn ý tin tưởng muội ấy, ta tin tưởng muội ấy có thể xử lý tốt chuyện của mình. Cho nên ta cũng không hỏi chuyện riêng của muội ấy, muội ấy nói, ta hỏi, muội ấy không nói, ta xem như không có chuyện. Bằng hữu, nên như vậy không phải sao? Ta chưa bao giờ có bằng hữu, nhưng mà ta nghĩ, nếu như là bằng hữu, thì phải là như vậy.

Ta cũng không ngờ, chuyện của muội ấy và hoàng đệ, làm cho ta gặp gỡ chàng —— Vô Yên công tử. Ta không biết quá khứ của chàng, không biết tương lai của chàng, chỉ biết là chàng đứng ở nơi đó, ánh mắt cô đơn mà u buồn, nhìn ta, lại thành kinh ngạc và. . . . Chung tình. Ta không tin tưởng chuyện vừa thấy đã yêu, thứ tình yêu mà ta nghe được trong những câu chuyện thiên nam địa bắc của Linh Tuyết, ta chỉ xem là cổ tích, nghe xong thì thôi. Nhưng hôm nay, ta đã động lòng.

Nhìn thấy người đuổi theo sau lưng chàng, ta biết hai người này, là thân vệ của phụ hoàng và hoàng đệ bấy giờ. Bọn họ muốn bắt chàng, nhất định là chàng phạm vào lỗi cực lớn. Thân phận nói cho ta biết, tránh ra, không liên quan với ta. Lý trí nói cho ta biết, chàng là trọng phạm. Vậy mà. . . . Quý thần xui khiến, ta đưa ngọc bội đại biểu thân phận trưởng công chúa mà phụ hoàng để lại cho ta cho chàng. Điều này cũng ngầm thừa nhận: chàng, một người lai lịch không rõ, một phạm nhân triều đình. Nhưng ta, Vĩnh Lạc trưởng công chúa Cảnh Ngọc muốn bảo vệ chàng, bảo vệ một người bèo nước gặp nhau.

Ta trở lại trong phủ, vẫn còn sợ hãi: lúc này hành động lỗ mãng vậy, rốt cuộc có làm sai hay không? Chuyện qua nhiều năm, kh ta và chàng danh chánh ngôn thuận ở bên nhau, mới biết không hề làm sai, nhưng trời mới biết, ban đầu ta kích động cỡ nào, có lẽ một bước sai, từng bước sai.

Hai ngày sau, hoàng đệ sai người đưa tài liệu của chàng đến. Vô Yên công tử = lãng tử giang hồ = duyệt nữ vô số, ta thở dài, một người như vậy, mới thành như thế! Chỉ là, ta và chàng đâu còn gặp lại nữa?

.

Mấy tháng sau, tình huống lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hoàng đệ yêu muội ấy. Thiên tử tuyệt tình của Đại Hán triều yêu thê tử của thần tử. Ánh mắt đệ ấy nhìn muội ấy, không chút kiêng kỵ, mập mờ triền miên, hoàng đệ là một người nói một không hai, muội ấy càng là người không sợ không hãi. Hai người gieo họa gặp nhau, cuối cùng sẽ như thế nào? Đầu ta đau đớn nghĩ.

Xem một chút, ta rốt cuộc già rồi, thậm chí còn có ý định gấp gáp thay người khác, không hề muốn oán trời trách đất nữa.

. . . . Đêm 30 năm Gia Tĩnh thứ năm, là một ngày có thể thay đổi tất cả. Từ ngày này, hoàng đệ thay đổi, trở nên dịu dàng đa tình. Dực Phong thay đổi, trở nên lòng lang dạ sói, diện mạo đáng ghét. Linh Tuyết thay đổi, trở nên lo được lo mất. Mà ta. . . . Cũng thay đổi, trở nên có gút mắc trong lòng.

Chuyện trên đời, luôn thay đổi liên tục. Linh Tuyết xuống Giang Nam rồi, hoàng đệ thiết kế khiến Dực Phong tự vận, chỉ giữ lại muội ấy, mặc dù muội ấy thỉnh thoảng dối trá giả hoạt, lại mãnh liệt nhất. Sao lại chịu khuất nhục như vậy? Muội ấy không hề quay đầu, dẫn theo con của Dực Phong xuống Giang Nam.

76. Chương 76: Ngoại Truyện 9.3

Ha ha, lúc này hoàng đệ cũng bốc đồng giống đứa bé, phái 2000 cấm vệ quân cùng theo muội ấy xuống Giang Nam, cực kỳ rêu rao, nhưng. . . . như vậy hợp tổ chế à? Nghĩ lại xem, ôi, người quen biết muội ấy, ai còn nhận được quy củ tổ chế chết tiệt gì? Thôi thôi.

Ta vẫn ở phủ trưởng công chúa của ta, tổng quản sơn trang sai người trở về bẩm báo, Vô Yên công tử đó nửa năm qua vẫn ở yên tại trang khác, bởi vì ám vệ còn coi chừng chàng, không cho chàng xuất phủ. Ta không biết làm sao, rốt cuộc nên làm gì với chàng? Ta trái lo phải nghĩ, đúng rồi, để Linh Tuyết gặp chàng xem sao. Ta tin tưởng ánh mắt nhìn người của Linh Tuyết. Hôm sau trời vừa rạng sáng, ta liền hồi cung tìm hoàng đệ, lần đầu tiên dùng giọng khẩn cầu hỏi: “Có thể để cho chàng ấy đi theo Linh Tuyết hay không?” Hoàng đệ nhìn ta một hồi lâu, thở dài: “Chỉ cần hoàng tử vui vẻ là được rồi.” Ta gạt đầu một cái, xoay người xuất cung.

.....

Linh Tuyết đi, chàng cũng đi, lòng của ta lại trở nên trống trải giống như trở về cuộc sống trống vắng sau khi thành thân, không được, ta không thể như vậy, vừa nghĩ tới liền hận không thể lập tức chạy đến Giang Nam. Nhưng nghĩ thì nghĩ, vẫn nên nhịn đi, không quá ba tháng Linh Tuyết chắc chắn bị hoàng đệ thúc giục hồi kinh, lúc đó không phải có thể nhìn thấy muội ấy sao?

A, nữ nhân dám khiêu chiến với hoàng đế chưa gặp nhiều, nữ nhân dám khiêu chiến với hoàng đệ ta càng chưa từng thấy, lúc này thật mở mang tầm mắt. Nghe Vô Yên công tử gửi thư nói: Đuan Kính vương phi chơi rất vui vẻ, vui đến quên cả trời đất, mấy ngày trước còn đi dạo kỹ viện, có lẽ sắp tới sẽ không trở về đâu. Nghe nói còn có ý xuôi nam đến đất Sở!

Ta dở khóc dở cười, cũng âm thầm hạ quyết định: phải xuống Giang Nam. Ta tìm tới hoàng đệ, đệ ấy hơi do dự, nói ta còn là con dâu Hoàng thần tướng, thân phận thiên chi kiều nữ không thể áp dụng cho công chúa hoàng thất đã xuất giá. Ta xem thường bĩu môi, hoàng đệ, chúng ta là một mẹ sanh ra, có chuyện thì lại gà bay trứng vỡ. Ta lạnh nhạt nói: “Hoàng đệ, thật ra thì. . . . Ta nhớ Tuyết Nhi rồi, Thái hậu cũng rất nhớ, ta muốn khuyên muội ấy trở lại chơi với chúng ta.”

Thấy hoàng đệ nhíu mày đẹp lại, trong lòng ta buồn cười không dứt, đệ ấy cũng lạnh nhạt trần thuật sự thật: “Tỷ cố ý.” Ta từ chối cho ý kiến, khoe miệng đệ ấy cong cong: “Sợ là hoàng tử không chỉ nhớ Linh Tuyết?” Ta ghen, ta quên, đệ ấy cũng là đệ ruột của ta, thiên tử cơ trí ở Đại Hán triều. Cẩn rằng một cái, phản kích: “Hoàng đệ thông minh như vậy, sao lại không quản được muội muội Tuyết Nhi đây?”

Đệ ấy sững sốt, quay đầu vừa đi vừa nói: “Sao trẫm đều gặp nữ nhân làm cho người ta nhức đầu?” Giọng nói như có tiếu nuối, vậy mà. . . . Giữa những hàng chữ đều cất giấu sự thoải mái và thân tình không lừa được người khác. Đúng vậy, hoàng đệ thật sự quan tâm ta. Đã bao lâu ta không cãi vả với đệ ấy như thế rồi? Có lẽ từ sau khi thành thân, ta liền phong bế mình, hôm nay, hoàng đệ sáng sủa của ta cũng đã bớt buồn rất nhiều thôi.

Ra khỏi kinh ta có cảm giác như mọc thêm đôi cánh, ở kinh thành, ta chỉ là một con Phượng Hoàng xinh đẹp, mà giờ khắc này ta lại đang vui vẻ chạy nhảy khắp trời đất, nơi này, ta có thể tìm được không khí thuộc về ta. Ta dẫn theo Ủy Lam Tử Yên ngồi trên chiếc xe ngựa chạy nhanh, còn dẫn theo thị vệ người hầu trung thành ở phủ công chúa, đoàn người ra roi thúc ngựa đi tới Nam Kinh. Phải nhanh lên, chậm chút ta sẽ không bắt được tiểu hồ ly giảo hoạt đó. Mắt thấy Nam Kinh càng ngày càng gần, ta càng lúc càng mong đợi, ta rất khẩn cấp muốn gặp muội ấy. . . . và chàng.

Dọc theo đường đi ta mới có thể thừa nhận, ta hơi nhớ nhưng chàng. Nhớ tới bức thư nhận được từ Linh Tuyết trước khi ra kinh, không nói nhảm, chỉ có mấy chữ không đầu không đuôi: không tệ, rất tốt! Ta biết rõ là muội ấy có ý gì, tri kỷ, không cần mở miệng đã biết đúng mực. Nghĩ đến đây, ta liền không tự chủ được đỏ mặt lên, xe ngựa rốt cuộc dừng lại trước cửa biệt viện Đuan Kính vương phủ do hoàng đệ phong, ta hít sâu, vén lên rèm ngắm nhìn tấm biển: ta tới đây!

.....

Không thể không nói, ngày tháng ở Giang Nam thật vui vẻ. Ta lại có thêm một muội muội mới — Tiểu Lâu. Muội ấy là người trong giang hồ, theo như ngôn ngữ trong nghề của giang hồ thì là người trong hắc đạo. Nhưng Linh Tuyết thích muội ấy, ánh mắt của muội ấy ta tin được. Muội ấy thảnh thơi lộ ra tang thương cơ trí, làm cho người ta xấu hổ. Dĩ nhiên, đại đa số thời điểm muội ấy vẫn vui đùa với sống phóng túng. Hơn thế, muội ấy còn là con tiểu hồ ly làm không biết mệt, không bao giờ chán.

Nghe nói Tiểu Lâu là một cao thủ võ lâm, tinh thông y độc, đây là Vô Yên nói, lời của chàng nói, ta cũng

tin tưởng, Đúng vậy, tại sao không tin? Chuyện sau này sau này hãy nói, bây giờ ta toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng. Sự đơn thuần, si tình, dũng cảm của Tiểu Lâu đều làm cho ta bội phục. Linh Tuyết đương nhiên thích Tiểu Lâu, họ đều là cùng một loại người, chưa tới đường cùng thì nhất định phải toàn lực vật lộn một lần. Ta thích Linh Tuyết, cũng thích Tiểu Lâu, ách, còn có đứa con chưa ra đời của muội ấy.

Vô Yên — a, bây giờ ta đã có thể rất tự nhiên gọi chàng ‘ Vô Yên ’. Còn nhớ rõ lúc vừa tới Nam Kinh đã kêu ‘ Vô Yên công tử ’, đó là lần đầu tiên ta mở miệng kêu chàng, chàng giống như bị sét đánh. Về sau ta đổi giọng gọi chàng ‘ Vô Yên ’ thì chàng mới thừa nhận: ban đầu ta gọi chàng xa lạ như vậy, lòng chàng rất đau. Chàng cho là ta và chàng, chính là người nắm tay nhau cả đời vào kiếp trước, nhưng một câu ‘ Vô Yên công tử ’ của ta đã mạnh mẽ ngăn cách duyên phận giữa ta và chàng. Chàng vội vàng hỏi ta tin tưởng lời của chàng không? Ta tin, ta làm sao không tin?

Ta và Linh Tuyết khác nhau, hoàng đế nói một vạn câu ‘ đệ ấy yêu muội ấy ’, muội ấy cũng chỉ cho là thuận miệng, nhưng lời Vô Yên nói ta thật sự tin tưởng. Nghe được ta thừa nhận tin tưởng chàng, thì chàng rất kích động, một người thông dong ưu nhã, cư nhiên cũng giống đứa bé, mừng đến xoay quanh, dậm chân đi tới đi lui, lại nhìn ta rất lâu, thấy ta vẫn mỉm cười nhìn chàng, chàng đứng ở trước mặt ta, cả khuôn mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống: “Ta. . . Ta, ta có thể hôn nàng một cái không?” Hỏi thật cẩn thận, thật tỉ mỉ, chỉ sợ làm ta kinh ngạc, lòng của ta lập tức nhảy thật nhanh, trên mặt nóng lên, một hồi lâu mới gật đầu rất nhẹ.

Nụ hôn của chàng cũng như con người của chàng, thật là dịu dàng, tựa như kinh tựa như thán, giống như ta chính là người mà chàng đã đợi tam sinh tam thế.

Cuộc sống hạnh phúc lặp lại mỗi một ngày, ta ngày ngày trở về phòng nghỉ ngơi trong ánh mắt thâm tình của chàng, khi tỉnh lại trên mặt vẫn còn lưu lại nụ cười. Chàng thận trọng đối đãi ta, rõ ràng mới đưa ta trở về phòng, quay đầu lại đã bay vào từ cửa sổ, trên mặt tràn đầy thấp thỏm lo âu: “Ta. . . Ta nhớ nàng. . . Muốn nhìn nàng ngủ, ta. . . Ta sẽ không cợt nhả nàng.” Đợi ta ngầm cho phép chàng, chàng liền quy củ xách ghế nhỏ đến ngồi ở trước giường, nắm một tay của ta, lại cười nói: “Nàng ngủ đi, ta nhìn nàng ngủ.” Ta cho rằng ta sẽ hạnh phúc đến mức không ngủ được, nhưng mà rất nhanh ta liền ngủ mất rồi. Dù sao mở mắt ra chàng vẫn còn ở đây, không phải sao?

.

Ta có chàng, có Linh Tuyết, có Tiểu Lâu, còn có tiểu bảo bối Tinh Nhi của chúng ta, mọi người cùng nhau vui vẻ sống qua ngày, thật sự là vui vẻ. Thỉnh thoảng buồn cười nghĩ: chúng ta vui vẻ, có lẽ trong kinh thành sẽ có người không vui. Đang nghĩ như vậy, thì hoàng đế của ta đã đến tìm tiểu tình nhân của đệ ấy.

Linh Tuyết thường nói: muội ấy là tiểu tình nhân của Gia Tĩnh đệ hạ Đại Hán triều. Chúng ta chỉ cười trộm, khi hoàng đế tới thật, ta bắt đầu lo lắng: ăn nói khấp nép mềm giọng gọi về nhưng hai năm vẫn không về, theo tính tình kiêu ngạo khác thường của hoàng đế, sẽ làm gì muội ấy đây?

Ha ha, tình hình của hai người thật buồn cười, tiếp giá, trở về phủ, ăn cơm, trở về phòng nghỉ ngơi, từng chút từng chút, hoàng đế thông minh kiêu ngạo này của ta, cư nhiên đều bại trận. Ta yên lòng, không còn lo lắng uội ấy nữa, người nói sói đục hung hãn làm sao đấu thắng tiểu hồ ly狡 hoạt? Hoàng đế tới vào xế chiều hôm đó, vô số kiệu lớn của quan viên dừng ở cửa phủ, có mấy người lo âu đi qua đi lại trước cửa lớn. Vô Yên phe phẩy quạt cười: “Mặt trời chưa xuống núi bọn họ sẽ chưa để ý người khác đâu.”

Ta có ngọc cũng hiểu được sự mập mờ lộ ra trong giọng điệu của chàng, hung hăng liếc chàng một cái như róc xương lóc thịt. Chàng dừng cười, đi tới bế ta lên, nụ hôn mãnh liệt bá đạo như nước thủy triều. Đợi ta lấy lại tinh thần thì đã thở hồng hộc, chẳng biết từ lúc nào, chàng đã mạnh mẽ thế rồi? Bên tai rõ ràng truyền đến thanh âm hơi trầm của chàng: “Ngọc nhi, tại sao nàng không phải thê tử của ta. . . ? Nếu như nàng là của ta, ta nhất định đối đãi nàng tốt hơn hoàng đế đối đãi vương phi nghìn lần vạn lần.” Cam chịu như vậy khiến người nghe chưa xót trong lòng.

Lúc dạ tiệc, nhìn thấy hoàng đế và Linh Tuyết lộ ra chân tình, ta liền uống liên tục, nhớ tới lời Linh Tuyết nói: cuộc sống, chỉ có ngắn ngủn mấy chục năm. Chẳng lẽ, ta không thể lấy hết dũng khí sống cuộc sống mình muốn? Lão đảo trở lại sản nhỏ, tiếng tiêu Du Dương, gương mặt nhìn lên Vô Yên đang tựa trước trụ cột chờ ta, khúc nhạc đang thổi là Phượng Cầu Hoàng. Cùng nữ người làm đã sớm thức thời lui xuống, ta cười tiến lên đón, ôm chàng, ngẩng đầu mặt tràn đầy chờ đợi: “Chàng yêu ta không?”

Chàng không nói, cẩn thận cầm mặt của ta, nụ hôn quý trọng như chuồn chuồn lướt nước rơi xuống: “Núi không cạnh, trời đất hợp. . .” Chàng bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, ta mơ hồ mở mắt ra, bị sát khí trong mắt chàng làm giật mình, theo tầm mắt nhìn lại, rất nhanh lại yên lòng: thì ra là Tiểu Lâu. Tiểu Lâu thật đáng yêu, muội ấy nói với Vô Yên: có hoa có thể hái thì cứ hái. Phải đó, người quan tâm ta đều ủng hộ ta, Tiểu Lâu đừng cảm sinh ra đứa bé, có thể hạnh phúc sống tiếp; Linh Tuyết cũng liều mạng cùng ở cùng bay với hoàng đệ, ta sợ cái gì?

Ta khích lệ nhìn chàng, chàng ngẩng đầu, mắt lóe sáng nhìn ta, hiểu hàm nghĩa trong mắt ta, chàng cúi xuống ẵm ta lên, ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, đỏ mồm hôi, mà chàng, cũng bỗng đến dọa người, đặt ta ở trên giường, chàng do dự một chút: “Nàng có cần ngấm lại không?” Ta cười cười kiên định hôn lên.

Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng cảm giác cũng được, sau khi chàng biết ta là lần đầu tiên, vẻ kinh ngạc đó làm cho ta ở dưới tình huống như thế còn có thể bật cười. Nhưng chàng rất nhanh phản ứng kịp, trở nên dịu dàng hơn, săn sóc hơn. . . . Nếu như mà ta là thê tử của chàng. . . . Kích tình qua đi, ta lại không quản được nước mắt của mình, chàng dồn dập nhìn ta, áy náy và lo lắng, ta cười lắc lắc đầu: “Nếu như không có ngày mai. . . . Chàng còn có thể ở bên ta không?”

Chàng không trả lời, chỉ dây dưa với ta một lần lại một lần nữa, ta đã mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn tận lực buông lỏng mình cùng múa với chàng. Cuối cùng, chàng mệt mỏi rã rời mới ôm cổ ta, trầm giọng nói: “Trước kia ta nói dối, ta muốn ở bên cạnh nàng, mỗi ngày mỗi đêm sau này. . . . Mà không phải nhớ lại những ký ức tốt đẹp.” Nơi cần cổ có cảm giác ấm nóng, ta không nói gì, lệ ướt khăn.

Một đêm này, đã cứu thoát ta khỏi ác mộng mỗi đêm. Vô số ban đêm trước kia, ta đều ‘nhìn’ thấy rõ ràng một màn xấu xa bẩn thỉu của đại phò mã và thiếu niên kia, mỗi lần tỉnh lại, đều sẽ ghé tởm nôn mửa không ngừng, hôm nay có chàng làm bạn, tất cả đều đã khác. Ta biết rõ tương lai đen tối của ta và chàng, cho nên cực kỳ quý trọng mỗi một phút mỗi một giây ở chung với chàng. Cho đến sau khi hồi kinh ta mới phát hiện: ta có thai, là con của ta và chàng.

Là Tiểu Lâu chắn ra, ta buồn vui lẫn lộn, ta vẫn mong đợi một đứa bé thuộc về mình, nhưng nó lại tới không đúng lúc, ta phải làm thế nào?

Linh Tuyết và Tiểu Lâu đều chủ trương cho ta sanh con ra, ta cười cười, phải, mặc kệ như thế nào, đây đều là con của chúng ta, ta sẽ nghĩ biện pháp. Hoàng đệ đã cho công công từ quan, lại tra ra tình trạng tài sản của công công. Ta cũng da đầu cầu xin Linh Tuyết giúp ta bảo vệ cả nhà Hoàng thị bình an, coi đây là điều kiện nói chuyện đứa nhỏ với phò mã. Phò mã là một người mềm yếu, rất nhanh liền đồng ý rồi, khi ta danh chánh ngôn thuận tuyên bố với người đời ta có thai, thì ta rất mừng rỡ và vui thích, trưởng công chúa Vĩnh Lạc rốt cuộc sống một lần vì mình.

.

Những ngày kế tiếp, là thời gian hạnh phúc mà bình thường, sanh đứa bé ra rồi. Ta dẫn theo đứa bé và cha nó cùng nhau ở tại Phụng Hoàng sơn trang. Ta muốn bảo vệ đứa bé không bị thương tổn, cho nên chỉ có thể uất ức cha nó không danh không phận bỏ qua giang hồ, uất ức sống trong sơn trang với ta. Ta rất đau lòng chàng, cho nên càng thêm thương chàng. Chàng cười cười, Ngọc nhi, có nàng và con, ta đã thấy đủ. Trước kia ta là lãng tử, hôm nay, ta là trưởng phu của nàng, cha của con chúng ta.

Cũng may, Vô Yên không có uất ức bao lâu. Năm Gia Tĩnh thứ mười một, đại phò mã Hoàng Nguyên Tường bệnh qua đời. Tuyên bố với bên ngoài là bệnh tim đột phát, thật ra thì, hẳn là bởi vì làm chuyện đó với bọn người hầu ngày đêm, tổn hại thân thể, lại mắc bệnh không sạch sẽ, dù là cơ thể bằng sắt cũng không chịu được, huống chi thân thể kia? Hẳn qua đời, chưa từng khiến ta rơi bất kỳ một giọt nước mắt. Ta chính là người như vậy, không cho phép người khác vũ nhục ta, coi rẻ tôn nghiêm của ta, cái chết của hẳn không thể khiến ta đau lòng, nhiều lắm là. . . . Ân oán đã thanh toán xong.

Vô Yên có thể chính thức trở thành kế phò mã của trưởng công chúa, đều nhờ hoàng hậu Gia Kính — tỷ muội của ta Trương Linh Tuyết. Muội ấy chủ động làm mối, yêu cầu cho Vô Yên công tử làm phò mã của ta. Hoàng đệ mới đầu không đồng ý, cho rằng làm phu thê bí mật là tốt rồi, cần gì huyền ảo mọi người đều biết? Nhưng thái độ của muội ấy rất cứng rắn, cuối cùng không xoay chuyển được muội ấy, nên hoàng đệ tự mình hạ chỉ tứ hôn.

Thật tốt! Vô Yên, chúng ta đã có thể danh chánh ngôn thuận ở bên nhau, chúng ta vẫn có ngày mai. Con, cha con rốt cuộc có thể nắm tay mẹ và con, hạnh phúc tham gia bất kỳ một trường hợp nào cần cả nhà cùng đi.

77. Chương 77: Ngoại Truyện 10: Hồi Ký Của Hoàng Đế 6

Trẫm có thiên hạ giàu có, nhưng không có nhà thuộc về mình. Ta cũng không hề nói với bất kỳ ai ý nghĩ chân thật trong lòng mình, bao gồm hoàng tử thân thiết nhất với ta, mọi người ngoài miệng khúm núm, trong lòng chắc chắn nghĩ: bệ hạ giàu có bốn biển, toàn bộ thiên hạ đều là nhà của bệ hạ, sao lại không có nhà đây? Chưa kể còn có một hậu cung rất lớn nữa!

Đúng vậy, hậu cung của trẫm có vô số giai lệ, không tới 3000 thì ít nhất cũng có 800. Nhưng, mỗi cung, mỗi điện đều là nhà của đám hậu phi kia. Cả ngày họ đều muốn đổi nhà của mình lớn hơn, hào hoa hơn, không bao giờ hài lòng. Mỗi lúc trẫm đến chỗ họ ngồi thì trẫm đều có một cảm giác ta chỉ đến làm khách, một người khách rất tôn quý, người khác làm cho các nàng rất là tăng thể diện, cho nên mỗi lần đến họ đều dốc hết toàn lực mời gọi trẫm. . . . Thậm chí là dùng vốn liếng của bản thân tính toán trẫm, chỉ sợ lần sau ta không đến. Dần dà, ta chán ghét cảm giác làm khách này. Ta thà cho đòi giai nhân đến hầu ngủ ở một địa phương giống nhau. Xong rồi tự trở về Thừa Càn cung của mình, đó mới là địa phương thuộc về ta — không, địa phương thuộc về một Hoàng đế. A, cứ để cho tất cả mọi người cho là trẫm lạnh lùng tuyệt tình đi, không sao cả.

Nhưng mà trong lòng ta lại khát vọng cảm giác gia đình.

Nhà — nên hình dung như thế nào đây? Còn nhớ rõ năm đó còn là thái tử đã cải trang du hành Giang Nam, thì từng thấy cảnh cả nhà hòa thuận. Vùng sông nước hẻm nhỏ, đêm hè yên tĩnh, và dân chúng bình thường xách theo ghế đẩu ngồi vây quanh nhau hóng gió. Các nam nhân cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm, phụ nhân quạt gió giúp lão thái thái, đứa trẻ thì vây quanh chơi đùa. Ta thật hâm mộ bầu không khí hài hòa đó, đáng tiếc, ta là Quân Vương, nhất định sẽ không có một gia đình như vậy.

.

Trước khi đến Nam Kinh đón Linh Tuyết trở về, ta từng rất nghiêm túc suy tính muốn đánh mông nàng bao nhiêu cái mới đúng, kết luận là ít nhất phải đánh cho cái mông nàng nở hoa. Vậy mà. . . . Khi người chính mắt thấy được nữ nhân linh tinh cổ quái đáng yêu vô lại lắm trò quỷ quyết thì chỉ có thể im lặng chấp nhận bỏ qua, lần tới ta sẽ nhắc nhở mọi người ngàn vạn lần không được mềm lòng nhìn nét mặt của nàng. Hừm ~ đó là về mặt gì? Giống như ta là nam nhân bạc tình đại gian đại ác lóc xương róc thịt, mới vừa ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt hài lòng, về nhà nhìn thấy nữ nhân của mình thì lại dùng gia pháp phục vụ.

Ánh mắt chỉ trích làm trẫm không nở xuống tay nữa, nhìn nước mắt của nàng chảy chảy ở trong hốc mắt lại nỗ lực kiên cường nhịn lại không cho chúng chảy xuống, trẫm thầm than trong lòng: trời, cứ để cho nàng thoải mái khóc lên còn tốt hơn hiện tại, về mặt kia cả người có tâm địa sắt đá như trẫm cũng không nhịn được chua xót. Nhưng. . . . Khi nàng thật khóc bù lu bù loa, trẫm mới phát giác vậy càng không tốt, vô cùng không tốt.

Ta bỏ qua tất cả tức giận lấy ra toàn bộ sự cẩn thận dịu dàng ôm nàng dụ dỗ. Trong lòng lại nghĩ tới phần hiệp nghị ở chung đáng chết, sau này trẫm nhất định phải đưa cho nàng để tự mình xem kỹ lại điều thứ 10 “Khi nàng làm chuyện bậy bạ dễ dàng cũng không sao, quan trọng nhất là sau đó phải dỗ dành nàng hôn nàng.” Theo tình hình vừa rồi trẫm căn bản chưa bắt đầu dạy dỗ đã trực tiếp thực hiện nghĩa vụ nửa đoạn sau, hoặc là nói, nàng trực tiếp nhảy qua điều thứ 10 thẳng đến điều thứ nhất “Nàng khóc, vô luận có phải lỗi của ta hay không, ta đều nhất định phải dụ dỗ nàng” để yêu cầu trẫm, thôi đời gì!

Buổi tối khi trẫm sức cùng lực kiệt cật lực ôm nàng cũng uể oải mệt nhọc quá độ tắm rửa, trẫm mới phát hiện cổ găng phân rõ phải trái với một nữ nhân giáo hoạt, là chuyện ngu nhất trên đời này, nhất là người còn rất yêu nữ nhân đó, nhưng hôm nay trẫm. . . . Rất sáng khoái. Từ xế chiều đến giờ, trẫm vẫn có cảm

xúc hân hoan kích động, căn bản quên sáng sớm đã tức giận đằng đẵng chờ nữ nhân muốn chết đó bò dậy khỏi giường lăn đến trước ngực thuyền xin tội với trẫm như thế nào. Còn nữa, nàng còn có một câu rất hợp lý: nam nhân và nữ nhân giải hòa tốt nhất là ở trên giường. Được rồi, có lẽ nữ nhân giáo hoạt như sói này đã hiểu trẫm chẳng còn tức giận gì khi nghe nàng nói “Có cái gì chúng ta về nhà lại nói”, trên thực tế, khi nàng nói về nhà bàn lại trẫm quả thật đã hết tức giận. ‘Nhà’ —— trẫm có nhà, có lẽ. . . . Chỉ cần là chỗ của nàng, thì sẽ là nhà của trẫm.

Trẫm đến bây giờ đều không thừa nhận mình là một người để tình dục chiến thắng lý trí, nhưng đừng phải nữ nhân đáng chết ngủ như con heo này! Trẫm hận hận nguyên rửa, lần nữa cật lực vớt nàng từ trong nước ra lau khô cơ thể, trong lòng ác độc suy tính có nên trực tiếp ném nàng lên giường, quấy nhiễu mộng đẹp của nàng không? Do dự mấy phen cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, hôn hôn lông mi như cánh quạt của nàng, rồi ôm lấy nàng. Trước một khắc ngủ say, ta thậm chí nghĩ: sáng sớm mai nên ‘ôn chuyện’ với nàng nữa, nàng có vẻ ngủ rất ngon, sáng mai thể lực nên khôi phục tốt rồi!

.

Đúng vậy, ta có dự mưu muốn cho nàng mang thai con của ta —— long tử, trưởng tử, Hoàng đế kế nhiệm. Nàng là một tiểu tiên tử nóng lòng muốn bay, muốn đi đâu liền có thể mở cánh ngay, nhưng ta không muốn như vậy, nàng đi trẫm sẽ thật sự thành người cô đơn, ta không muốn cũng hết sức bài xích cảm giác này, ta cần nàng ở bên cạnh ta, nhìn ta và cười ngấm thiên hạ với ta. Một Hoàng đế dùng thủ đoạn này với nữ nhân mình yêu, thật có chút không ra sao, ta cười khổ, có người ăn mềm có người ăn cứng, nhưng nữ nhân làm việc, toàn bằng tâm tính, cứng đầu lại lì lợm, khi vừa yêu một người, người sẽ sợ hãi, lúc yêu một người sâu đậm, người sẽ tin tưởng đối phương cũng thâm tình, mà khi yêu một người thật sâu thật sâu, người lại sẽ lo được lo mất, sợ rằng tất cả đều là mộng đẹp của một mình người.

Nàng hình như mang thai con của ta, nha đầu ngốc này chính mình cũng không lưu ý, nhưng ta lại đoán là có, ta vẫn luôn chú ý mật thiết bất kỳ biến hóa sinh lý của nàng. Nhưng. . . . Nhưng quá trình nhận ra tin tức này xác thực hơi sâu xa.

Trẫm đỏ mặt. Bởi vì sợ nàng không thể kịp thời có thai, ta vẫn luôn rất ‘cố gắng’, vô cùng cố gắng, chuyện một lần đêm không hết trẫm luôn luôn đều tận hết sức lực. Trước kia trẫm, cho đòi Tần phi hầu ngủ rất có quy luật, ước chừng ba năm ngày một lần, vì ta cần có cuộc sống có tiết chế có quy luật. Hiện tại ngày ngày uyên ương cùng gối, mây mưa ân ái với Tiểu Tuyết Nhi, sự nhiệt tình, thẳng thắn, không kiêu cách, thỉnh thoảng còn có thể tiếp nhận ‘đổi mới’ của Tiểu Tuyết Nhi, khiến trẫm rất cuộc hiểu cái gì gọi là: “Đêm xuân ngắn ngủi mặt trời mọc, quân Vương từ đó không tảo triều”, không tảo triều thì chắc chắn sẽ không, trẫm không chịu, con tiểu hồ ly như Tiểu Tuyết Nhi cũng không chịu vô cớ gánh chịu tiếng xấu ngàn năm quyền rũ quân vương? Đêm xuân ngắn ngủi là nhất định, hai người yêu nhau, cũng đều khinh thường làm bộ cho nên sẽ không bài xích phản ứng sinh lý bình thường. Trẫm và Tuyết Nhi hàng đêm tham hoan, cho nên tự nhiên sẽ có thai, hàng đêm tham hoa cũng rất tự nhiên có thể tạo ra một chút phản ứng không tốt.

Khoảnh khắc thấy Tuyết Nhi trần truồng té xỉu ở trước mặt ta, tim trẫm đau đến gần như chết lặng. Ôm nàng ngơ ngác sững sốt mấy giây, mới phản ứng được gọi người. Lần đầu tiên ném được cảm giác hốt hoảng tay chân luống cuống, trước kia gây nhau với nàng, luôn nghĩ trông kỹ nàng, ăn nói khép nép dụ dỗ nàng khuyên nàng sẽ không có việc gì, nhưng bây giờ hai mắt nàng nhắm nghiền không có chút màu máu nào, ta. . . . hật sợ!

Lục Ngạc bên cạnh Tiểu Tuyết Nhi còn trấn tĩnh hơn trẫm nhiều, được nàng nhắc nhở, hai người mới giúp Tiểu Tuyết Nhi mặc quần áo tử tế, gọi thái y đến. Ta luôn lo lắng, cho đến khi nàng chậm rãi tỉnh lại, thái y cam kết không có việc gì, mới thả lỏng được. Kế tiếp phải làm là: để Tuyết Nhi làm một mẫu thân an tâm lại hạnh phúc —— mẫu thân của con ta!

Vì để cho Tuyết Nhi mang thai có thể làm hoàng hậu của trẫm, ta đã bí mật làm không ít việc. Ngụy Tiển. . . . A, tên tiểu tử này đích xác là một nhân tài, lại không cầu nệ học thức cổ hủ, một lòng kính nể Tiểu Tuyết Nhi, chắc hẳn vị tiểu nương tử Nga Mi của hắn đã góp lời hơi nhiều, có sự ủng hộ của hắn, phái Thanh Lưu cũng giữ vững trẫm mặc. À. . . . Cam chịu, không tệ, chỉ cần không lên tiếng, ta quản người nghĩ cái gì? Những học sĩ không có ý kiến, ý kiến của những người khác thì đều không coi như là ý kiến. Từ trước đều là văn nhân khó chơi nhất, hôm nay văn nhân khép chặt miệng, còn có vấn đề gì?

Mồng một tháng tư năm Gia Tĩnh thứ tám, Tiểu Tuyết Nhi đến Quan Âm Tự dâng hương. Nàng có một sự sùng bái và tôn kính cố chấp dành cho Quan Âm Bồ Tát. Ta không thể giải thích vì sao, nhưng bởi vì nàng muốn đi cầu phúc cho đứa con tương lai của chúng ta, nên ta hết sức tán thành.

Buổi tối ta đến đảo Như Ý, Tuyết Nhi đang nằm mệt mỏi, Chu Nhan liên miên hồi báo với ta quá trình dâng hương của Tiểu Tuyết Nhi. Ta hơi bất mãn, Tuyết Nhi lại có thể cảm thấy tên tiểu tử Trương gia kia đáng yêu? Đứa con do Trầm và Tuyết Nhi sinh mới gọi đáng yêu, những đứa khác đều là đồ bình thường.

Đúng rồi, lần tới phải bảo Chu Tam nhắc nhở Chu Nhan, ta cho nàng ta tới đây chỉ để phụ trách bảo vệ Tuyết Nhi và đứa nhỏ trong bụng nàng an toàn, không phải muốn nàng ta tới giám thị nhất cử nhất động của hoàng hậu tương lai, ta rất yên tâm về nàng ấy.

Tuyết Nhi tỉnh lại, liền nói chuyện Trương gia với ta, thái độ của nàng thẳng thắn, trung tâm suy tính giùm ta và đất nước, nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, ta rất vui mừng, một Hoàng đế cả đời có thể có được một thê tử tốt, có thể kiêm được cả chức hồng nhan tri kỷ như thế, bảo ta làm sao không yêu nàng?

Trước kia phụ hoàng luận tội cả nhà Trương Phụ Quốc Công, làm Tuyết Nhi thành nữ tử không cha không mẹ, trong lòng ta cũng có áy náy, muốn bồi thường nàng, chỉ cần là người nàng xem trọng, ta đều tận lực làm cho người đó có được kết thúc tốt. Ta chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về người khác và chuyện của họ, nhưng vì Tuyết Nhi, ta cam nguyện làm.

Trương phủ, Triệu Hàm, thậm chí người của Dực Phong, ta đều an bài thỏa đáng hết. Chỉ vì khiến Tuyết Nhi có thể an tâm làm hoàng hậu của trẫm, để cho nàng biết, trẫm là một người có tình — nhất là đối với nàng.

Ta cũng không biết nữ nhân sanh con là một chuyện kinh khủng như vậy. Thấy nàng nằm ở trên giường phát tác đau đớn, phát tác xong thì nàng lại rất vô lực chán chường, lòng ta cực kỳ chua xót. Nghe tiếng khóc bất lực của nàng, trong đầu trẫm lại cứ cảm thấy tiếng khóc của Tuyết Nhi càng ngày càng yếu, không thể khống chế mà nghĩ đến giả như Tuyết Nhi và đứa nhỏ trong bụng mất rồi, ta nên làm nào? Ta nên làm nào? Biết trạng thái này là bệnh hoạn, không bình thường, nhưng ta thật sự khống chế không được ý nghĩ của mình. Trẫm vậy là thế nào? Sao còn chưa sinh ra? Ta không nên buộc nàng sanh con, ta không muốn mất đi nàng, ông trời, ta nguyện ý dùng tất cả của ta, đổi lấy sự bình an ẹ con nàng, nếu không thì. . . . Nàng bình an là tốt rồi, đứa bé. . . . Chắc chắn sẽ có.

Nghe tiếng khóc càng lúc càng yếu, và tiếng lẩm bẩm “Tiểu Lâu. . . .” của nàng. Lòng trẫm chua xót không dứt, Tiểu Lâu đang ở Giang Nam xa xôi, trẫm cũng hận không thể rút lại ngàn trượng, biến Tiểu Lâu trở về, nhưng. . . . Tất cả đều là số mạng của trẫm sao? Làm một Hoàng đế, muốn có kiêu thê và ái tử là giấc mộng xa xỉ sao?

Trong đầu lộn xộn lung tung nhớ lại từng ly từng tý trải qua từ trước đến giờ với Tuyết Nhi, nghĩ tới nụ cười thản nhiên bên hồ Vô Danh ngày đó, nghĩ tới khi nàng đưa trẫm ký hiệp nghị ở chung, nghĩ tới ánh mắt bất lực của nàng vào đêm 30 năm thứ năm khi trẫm và Dực Phong nhất quyết thắng bại, nghĩ tới lúc nàng hỏi trẫm có muốn dẫn nàng ‘đến thăm’ long sàng Càn Thanh cung của trẫm không, không cách nào tiếp tục suy nghĩ nữa. . . . Suýt nữa muốn rơi lệ, hết sức bỏ đi sự mềm yếu của nàng, cũng không cách nào giận dữ trách phạt ngự y cung nhân như trước, chỉ cảm thấy vô hạn thê lương và tuyệt vọng. . . .

. . . . Ah? Tiên nữ nhanh nhẹn vừa lướt qua trên không đảo Như Ý là ai? Tối mang Tuyết Nhi đi sao? Trẫm đang suy nghĩ thì tiên nữ đã quỳ xuống: “Bệ hạ, Tiểu Lâu trở lại!” Tiểu Lâu. . . . Tiểu Lâu!? Trẫm giật mình tỉnh lại, đỡ nàng lên, lời nói không mạch lạc: “Tuyết Nhi. . . . Mau vào đi, nàng đòi gặp người!” Tiểu Lâu hát trẫm ra, trực tiếp đập cửa vào, trẫm vui mừng nhường mảy, Tiểu Lâu trở lại, tất cả đều tốt, Tiểu Tam ở một bên lau nước mắt, cười nói: “Nam Sở Quận chúa cư nhiên không lễ phép trước mặt vua, nô tài nhớ kỹ!” Trẫm vỗ vỗ đầu Tiểu Tam. Nhìn ngự y quỳ đầy đất trong buồng Mẫu Đơn, nhú nhú mảy, một thân một mình vào phòng khách.

Trong phòng khách đã sớm có một người đang quỳ. . . . Chu Nhan. Trẫm hận nàng, nếu không phải do nàng, Tuyết Nhi sẽ không sinh sớm, tình huống có lẽ sẽ không nguy hiểm như vậy, nếu mẹ con các nàng có chuyện gì ngoài ý muốn, bảo trẫm làm sao chịu nổi?

Trừ chán nản. . . . vẫn là chán nản, “Người đi đi, nếu như hoàng hậu thuận lợi sinh con, người liền đi tới

địa phương trẫm không thấy được, nếu như hoàng hậu. . . gặp chuyện không mau, người cũng đừng chết ở trẫm trước mặt của, trẫm vĩnh viễn không muốn gặp lại người!”

Bóng dáng rên đất chấn động, chần chờ hồi lâu, cuối cùng lui ra ngoài.

Nếu như lần này Tuyết Nhi thuận lợi sinh con, trẫm bảo đảm về sau tuyệt không cho nàng phải nguy hiểm tính mạng khi sinh con nữa. Trẫm thật nhớ Tuyết Nhi lúc đồng tiền như hoa, hoạt bát kiêu ngạo, người kêu thẳng tên hoàng đế ở Ngự Hoa Viên, lại còn quyền đâm cước đá với hoàng đế, người tràn đầy tự tin xây dựng hội Đồng Minh Nữ Tử vì quốc gia.

Chuyện cũ luôn tốt đẹp, nhưng. . . . Tại sao trẫm không cười được? Chỉ cảm thấy tim đau khổ khác thường?

“Bệ hạ. . . . Bệ hạ. . . . Hoàng hậu bệ hạ sanh ra long tử!” Khi cửa phòng khách bị Tiểu Tam thở hỗn hển đẩy ra, trẫm mới vui một nửa lo lắng, đang chuẩn bị hỏi, Tiểu Tam đã báo tiếp: “Mẹ tròn con vuông.”

Trẫm thoải mái rồi. . . . Tốt! Tốt! Tốt! Bình an là tốt rồi, rõ ràng là nên vui vẻ, lại không biết tại sao tim lại đau xót, nước mắt chảy xuống.

Nhìn đôi trai gái trong tả lót, trẫm vui mừng không dứt, ta đã là người có đủ trai gái rồi! Cười ha ha ra tiếng, ngẩng đầu lại thấy bà vú cung nữ khắp phòng đều giương mắt nhìn chăm chăm trẫm, thấy giương mắt trẫm mới cuống quýt cúi đầu, trẫm thật kỳ quái, làm sao rồi? Đưa tay sờ mặt. Thì ra là, trẫm nổi tiếng là vị vua nghiêm nghị, cư nhiên lại đang cười khúc khích.

Trẫm lơ đãng, cười nói: “Các người đều rất tốt, tất cả có thưởng.”

Tuyết Nhi vừa tỉnh, trẫm đã khôi phục thái độ bình thường vẫn không kịp chờ đợi hỏi nàng về sau nên an bài trai gái thế nào? Tuyết Nhi cau mày, không nhận được xoay người ngủ tiếp, trẫm không thèm để ý, bởi vì lúc này rõ ràng nhìn thấy mặt nàng tràn đầy nụ cười, Tuyết Nhi, ta yêu nàng. . . . Còn có con của chúng ta, nhà của chúng ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-doi-sau-cua-ta>